JAMES CLAVELL

Nobila casă

Vol. I

autorul romanelor best sellers Shogun Changi Tai-Pan

JAMES CLAVELL

NOBILA CASĂ
Vol. I

Coperta: GHEORGHE MARINESCU

James Clavell Noble House

ISBN-BAI 973-95710-2-5
ISBN-RAI 973-95710-1-8
ISBN 973-8100-11-8

JAMES CLAVELL

NOBILA CASĂ
Vol. I

Versiunea românească: ALFRED NEAGU

EDITURA ELIT COMENTATOR & REGIA
AUTONOMA A IMPRIMERIILOR
1992

PROLOG

8 iunie, 1960

Doresc să dedic această carte, în semn de omagiu, Majestăţii Sale Elisabeth II a Marii Britanii şi poporului Coloniei Coroanei Hong Kong – moarte duşmanilor săi.

Ora 23.45.

Se numea Ian Dunross şi, pe o ploaie torenţială, conducea cu atenţie vechea lui maşină sport MG, dând colţul spre strada Dirk* care trecea pe lângă Struan Building aşezată pe litoralul Hong Kongului. Era o noapte întunecoasă şi vijelioasă. Pretutindeni în colonie – aici, pe insula Hong Kong, dincolo de port, în Kowloon şi în Noile Teritorii care făceau parte din China – străzile erau aproape complet pustii, toată lumea îşi consolida casele cu scânduri în aşteptarea taifunului Mary. Al nouălea avertisment privind uraganul fusese lansat în amurg şi vijelia care s-a iscat, şi care atinsese deja 80-100 de noduri, s-a extins pe o mie de mile spre sud, aruncând ploaia orizontal pe acoperişuri şi pe pantele dealurilor unde zeci de mii de imigranţi ilegali din China se îngrămădeau, fără apărare, în aşezări improvizate din cocioabe nenorocite.

Dunross încetini, orbit, ştergătoarele, nefăcând faţă cantităţii de apă; vântul trăgea de prelata ce acoperea maşina şi de ferestrele din plastic laterale. Apoi parbrizul s-a limpezit pentru moment. La capătul străzii Dirk, drept înainte, era şoseaua Connaught şi cheul, apoi digurile şi terminalul feribotului Golden, ticsit cu materiale. În partea cealaltă, în vastul port bine protejat, toate cele cinci sute de vapoare erau gata pentru orice eventualitate, cu ancorele pregătite.

În faţă, la cheu, văzu o tarabă părăsită, smulsă complet din pământ de o vijelie şi azvârlită pe o maşină parcată, pe care, o zdrobi. Apoi maşina şi taraba s-au făcut nevăzute. Avea mâini foarte puternice şi ţinea bine volanul în rafalele care zguduiau violent automobilul. Maşina era veche, dar bine întreţinută, cu un motor turat şi cu frâne perfecte. Aşteptă. Inima îi bătea normal, îi plăcea furtuna, urcă apoi încet pe trotuar pentru a parca la adăpost de vânt, chiar în faţa clădirii. Apoi ieşi din maşină.

Era blond, cu ochi albaştri, trecut de 40 de ani, suplu şi îngrijit. Purta un impermeabil vechi şi şapcă. Ploaia îl udă până la piele, pentru că trebuise să meargă pe o stradă laterală, să dea apoi colţul şi să se precipite spre intrarea principală a clădirii

*Acest roman constituie continuarea Tai-Panului, numele, denumirile de locuri au corespondent sau fac legătura cu personaje şi întâmplări din precedenta lucrare, a lui Clavell. Strada Dirk aminteşte de Dirk Struan, Tai-Panul însuşi. (n.t.)

de 22 de etaje. Pe imensa uşă se afla stema Struanilor – Leul Roşu al Scoţiei, în jurul căruia era încolăcit Dragonul Verde al Chinei. Adunându-şi forţele, păşi pe treptele largi, intrând în clădire.

— 'Seara, dom'le Dunross, spuse portarul chinez.

— Tai-pan a trimis după mine.

— Da, dom'le.

Chemă apoi liftul. Când liftul se opri, Dunross traversă coridorul, bătu la uşă şi intră în camera de zi din apartamentul acela particular.

— 'Seara, tai-pan, zise el pe un ton rece, oficial.

Alastair Struan stătea rezemat de cămin. Era un scoţian solid, roşcat, care se păstrase bine, cu puţină burtă şi păr alb, cam de 60 de ani şi care conducea Compania Struan de 11 ani.

— Bei ceva?

Arătă cu mâna spre o sticlă de şampanie Dom Perigon din frapieră.

— Mulţumesc.

Dunross nu mai fusese niciodată în locuinţa particulară a tai-panului. Camera era spaţioasă şi bine mobilată, lacuri chinezeşti, covoare frumoase, vechi nave cu pânze şi vapoare pictate în ulei pe pereţi. Marile vitralii, care dominau întregul Hong Kong, portul şi Kowloon de partea cealaltă a portului, erau acum întunecate si brăzdate de ploaie.

Turnă în pahare.

— Sănătate, spuse ceremonios.

Alastair Struan înclină din cap şi, cu acelaşi ton glacial, ridică paharul drept răspuns.

— Ai venit devreme.

— Mai devreme cu cinci minute înseamnă a fi punctual, tai-pan. Nu aşa m-a învăţat tata? E atât de important să ne întâlnim la miezul nopţii?!

— Da. Face parte din obiceiurile noastre. Obiceiul lui Dirk.

Dunross degustă vinul, aşteptând în linişte. Vechiul ceas de navă se auzi bătând puternic. Emoţia i se amplifică, neştiind la

ce să se aştepte. Deasupra căminului se afla o fotografie de nuntă a unei tinere fete. Era Tess Struan care se căsătorise cu Culum, al doilea tai-pan şi fiu al fondatorului companiei lor, Dirk Struan, când fata avea 16 ani. Dunross examină cu atenţie fotografia. O rafală de vânt se izbi în geamuri.

— Scârboasă noapte, zise el.

Bătrânul de-abia se uita la el. Îl ura. Liniştea se prelungea. Vechiul ceas marcă cele opt lovituri de clopot de pe navă – miezul nopţii. Cineva ciocăni la uşă.

— Intră, răspunse Alastair Struan, cu un sentiment de uşurare, bucuros că de-acum vor putea începe.

Lim Chu, servitorul particular al tai-panului, deschise uşa. Se dădu la o parte pentru a permite lui Phillip Chen, compradorul lui Struan, să intre. Închise apoi uşa după el.

— Ah, Phillip, eşti punctual, ca de obicei, zise Alastair Struan, încercând să pară jovial. Şampanie?

— Mulţumesc, tai-pan. Da, mulţumesc. Bună seara, Ian Struan Dunross, se adresă Phillip Chen tânărului pe un ton neobişnuit de oficial, într-o engleză pe care o vorbeşte înaltă societate britanică.

Era un eurasiatic, spre 70 de ani, slab, mai degrabă chinez decât european, un bărbat foarte frumos, cu părul grizonat şi faţa osoasă, cu pielea albă şi ochi negri, foarte negri, de chinez.

— Groaznică noapte, ce ziceţi?

— Da, într-adevăr, unchiule Chen, replică Dunross, folosind forma de adresare chinezească politicoasă, întrucât pe Phillip îl plăcea şi îl respecta, tot atât de mult pe cât îl dispreţuia pe vărul său Alastair.

— Se spune că viteza acestui taifun ar fi de o amploare deosebită.

Alastair Struan turnă şampanie în pahare frumoase. Oferi un pahar mai întâi lui Phillip Chen, apoi lui Dunross.

— Sănătate!

Băură. O rafală de picături de ploaie făcu să zornăie ferestrele.

— Sunt bucuros că nu mă aflu pe mare în noaptea aceasta, zise gânditor Alastair Struan. Aşadar, Phillip eşti din nou aici.

— Da, tai-pan. Sunt onorat. Da, foarte onorat.

El simţi ostilitatea dintre cei doi, dar o ignoră. Ostilitatea este un lucru obişnuit, gândea el, atunci când un tai-pan al

Nobilei Case predă puterea. Alastair Struan sorbi din nou, savurând vinul. Într-un târziu zise:

— Ian, obiceiul nostru spune să existe, un martor în momentul în care un tai- pan predă puterea altui tai-pan. Totdeauna acest martor este compradorul nostru în funcţie – singurul de fapt. Phillip, de câte ori ai fost martor?

— De patru ori, tai-pan.

— Phillip ne-a cunoscut aproape pe toţi. Ştie o mare parte din secretele noastre. Ei, ce zici, vechiul meu prieten?

Phillip Chen schiţă un zâmbet.

— Ai încredere în el, Ian. În înţelepciunea sfatului lui. Poţi să ai încredere în el.

În măsura în care orice tai-pan poate să aibă încredere în cineva, gândi furios Dunross.

— Da, domnule.

Alastair Struan îşi scoase ochelarii.

— Mai întâi, Ian Struan Dunross, te întreb în mod oficial, doreşti să fii tai-pan al *Companiei Struan*?

— Da, domnule.

— Juri în faţa lui Dumnezeu că vei păstra secretul a tot ce întreprindem noi aici şi nu-l vei divulga decât urmaşului tău?

— Da, domnule.

— Jură!

— Jur în faţa lui Dumnezeu că tot ce întreprindem noi aici rămâne secret şi nu va fi divulgat nimănui decât urmaşului meu.

— Uite!

Tai-panul îi întinse un pergament îngălbenit de vreme.

— Citeşte-l cu glas tare.

Dunross îl luă. Scrisul era mărunt şi fin, dar perfect lizibil. Îşi aruncă privirea la dată – august 30, 1841 – şi emoţia deveni mai puternică.

— Acesta este scrisul lui Dirk Struan?

— Da. Cea mai mare parte – restul a fost adăugat de fiul său, Culum Struan. Evident, avem şi fotocopii în cazul în care s-ar distruge. Citeşte-l!

„Dorinţele înscrise în testamentul meu vor fi lege pentru orice tai-pan care va veni după mine şi acesta le va citi cu glas tare şi va jura în faţa lui Dumnezeu, în prezenţa martorilor în felul în care am hotărât eu, Dirk Struan, întemeietorul firmei Struan şi Compania, că acceptă aceste principii şi că le va păstra secretul, înainte de a prelua puterea. Cer aceasta pentru

a asigura o statornicie netulburată şi pentru a preîntâmpina greutăţile de care, în anii ce vor urma, urmaşii mei vor fi hărţuiţi din cauza sângelui pe care l-am vărsat, din cauza datoriilor de onoare şi din cauza ciudatelor căi ce le urmează China de care suntem legaţi, şi care sunt, fără îndoială, fără asemănare pe acest pământ. Iată testamentul meu:

Unu: Va stăpâni un singur tai-pan la un moment dat, şi el are o neţărmurită, deplină putere asupra companiei are dreptul de a angaja şi concedia pe oricine, are cuvânt hotărâtor asupra tuturor căpitanilor şi navelor şi tuturor bunurilor firmei, oriunde s-ar afla. Tai-panul rămâne întotdeauna singur, aceasta fiind bucuria şi neajunsul demnităţii lui. Orice ordin pe care îl dă trebuie respectat şi nu se va forma sau nu se va permite să se formeze nici un comitet sau instanţă de conducere sau grupuri interne care să atingă în vreun fel această putere neîngrădită.

Doi: Când tai-panul se află la bordul oricărei nave de-a noastră, el are întâietate faţă de căpitanul acesteia, ordinele sale de bătaie sau de navigaţie fiind lege. Înainte de a fi tocmiţi pe oricare din navele noastre, toţi căpitanii vor face legământ în faţa lui Dumnezeu pentru toate acestea.

Trei: Numai tai-panul îşi alege succesorul, care va fi ales doar dintre cei şase bărbaţi care alcătuiesc Curtea Internă. Dintre aceştia; unul va fi compradorul nostru, care va face parte totdeauna din Casa Chen. Ceilalţi cinci vor trebui să fie demni a deveni tai-pani, oameni buni şi adevăraţi, având cel puţin cinci ani împliniţi de activitate în cadrul Companiei ca neguţători cu China şi vor avea o minte sănătoasă. Trebuie să fie creştini şi să facă parte, prin naştere sau căsătorie, din clanul Struan – linia mea de rudenie şi a fratelui meu, Robb, neavând întâietate, decât în cazul acelora care dovedesc cuget nestrămutat şi însuşiri osebitoare de ceilalţi. Membrii Curţii Interne pot fi consilieri ai tai-panului dacă acesta o doreşte, dar s-o spunem din nou, votul tai-panului va avea valoarea de şapte Ia unu.

Patru: Dacă tai-panul piere pe mare sau este ucis în bătălie sau e de negăsit timp de şase luni, înainte de a i se alege un urmaş, Curtea Internă va alege unul dintre membrii săi să-i ia locul, fiecare având dreptul la un singur vot, cu excepţia votului compradorului care va valora patru voturi. Tai-panul se va lega cu jurământ în faţa camarazilor săi aşa cum s-a statornicit. Cei care au votat împotriva alegerii sale prin vot deschis vor fi con-

cediaţi imediat şi pentru totdeauna din companie; fără simbria cuvenită.

Cinci: Alegerile pentru Curtea Internă sau îndepărtarea din aceasta pot fi fără doar şi poate la bunul plac al tai-panului şi odată cu plecarea sa de la putere, care se va întâmpla atunci, când va dori el, nu va lua pentru sine mai mult de zece părţi dintr-o sută din toate valorile companiei, afară numai de toate navele noastre, căpitanii acestora şi echipajele lor care sunt însuşi rostul vieţii noastre şi salvarea noastră pentru timpurile viitoare.

Şase: Fiecare tai-pan trebuie să încuviinţeze alegerea compradorului. Acesta va trebui să dea în scris, înainte de alegerea sa, că el poate fi înlăturat în orice clipă, fără dovedire, că se va da deoparte dacă tai-panul voieşte întocmai.

Ultimul: Tai-panul va cere moştenitorului său, pe care numai el îl alege, să facă legământul de faţă cu compradorul, folosind cuvintele înscrise de mâna mea în Biblia familiei noastre, aici în Hong Kong în cea de-a 30-a zi a lui august, în anul Domnului nostru 1841.

Dunross respiră adânc:

— Este semnat de Dirk Struan, având drept martor pe – nu pot citi semnele acestea, domnule, sunt caractere străvechi.

Alastair arunca o privire spre Phillip Chen, care zise:

— Primul martor este tatăl vitreg al bunicului meu, Chen Sheng Arn, primul nostru comprador. Al doilea, bunica mea, T'Chung Jin May-may.

— Înseamnă că legenda este adevărata! spuse Dunross.

— În parte. Da, parte din ea.

Phillip Chen adăugă:

— Vorbiţi cu mătuşa mea Sarah. Pentru că de-acum urmează să fiti tai-pan, ea vă va dezvălui numeroase secrete. În anul acesta face 84 de ani. Ea îşi aduce aminte foarte bine de bunicul Sir Gordon Chen, de Duncan şi Kate T'Chung, copiii lui May-may si ai lui Dirk Struan. Da. Ea îşi aminteşte multe lucruri…

Alastair Struan trecu la biroul dat cu lac şi scoase Biblia grea şi jerpelită. Îşi puse ochelarii, iar Dunross simţi cum i se urcă sângele în cap de mânie.

— Repetă după mine: „Eu, Ian Struan Dunross, din neamul Struanilor, creştin, jur în fata lui Dumnezeu, în prezenţa lui Alastair McKenzie Duncan Struan, cel de-al unsprezecelea tai-pan, şi Phillip T'Chung Sheng Chen, cel de-al patrulea

comprador, că voi respecta toate dispoziţiile testamentare citite de mine cu voce tare în prezenţa dumnealor aici, în Hong Kong, că voi lega şi mai mult compania de Hong Kong şi de comerţul cu China, că-mi voi desfăşura principala activitate de afaceri aici, în Hong Kong, cât timp voi fi tai-pan, că, în faţa lui Dumnezeu, iau asupra mea promisiunile făcute, îmi asum răspunderea şi preiau cuvântul de onoare dat de Dirk Struan prietenului său dintotdeauna, Chen-tse Jin Arn, cunoscut şi sub numele de Jin-qua, sau urmaşilor acestuia; pe lângă aceasta, că eu…”

— Ce promisiuni?

— Juri în faţa lui Dumnezeu orbeşte, aşa cum au făcut toţi tai-panii înaintea ta? Vei afla în curând destule despre moştenirea pe care o preiei.

— Şi dacă n-o voi face?

— Cunoşti răspunsul la aceasta!

Ploaia bătea în geamuri şi simţi violenţa ei asemenea unei lovituri puternice în piept, pentru că îşi dădea seama de nebunia unui astfel de angajament cu multiple riscuri. Dar ştia că nu poate fi tai-pan fără ca să spună aşa, şi pronunţă cuvintele, luându-şi angajamentul în faţa lui Dumnezeu, continuând să repete ceea ce i se citea:

— „… pe lângă aceasta, că eu voi face uz de toate puterile mele, de orice mijloace, pentru a menţine compania la rangul ei, ca Primă Casă, Nobila Casă a Asiei, jur în faţa lui Dumnezeu să întreprind orice acţiune necesară înfrângerii, distrugerii şi alungării din Asia a companiei denumită Brock and Sons şi îndeosebi a duşmanului meu, fondatorul ei Tyler Brock, a fiului său Morgan, a moştenitorilor şi a oricăror persoane care ar face parte din linia lor de descendenţă, cu singura excepţie a lui Tess Brock, soţia fiului meu Culum şi descendenţilor ei…”

Dunross se opri din nou.

— După ce vei fi terminat vei putea pune orice întrebare, zise Alastair Struan. Acum termină!

— Foarte bine. În fine: „Jur în faţa lui Dumnezeu că succesorul meu în calitate de tai-pan va jura şi el, în faţa lui Dumnezeu întru respectarea tuturor dispoziţiilor acestui testament, aşa să-mi ajute Dumnezeu!”

Liniştea nu fu întreruptă decât de ploaia care biciuia ferestrele. Dunross simţea în spate o sudoare rece.

Alastair Struan puse jos Biblia şi îşi scoase ochelarii.

— S-a făcut.

Căutându-i privirea, el îi întinse mâna:

— Vreau să fiu primul care să îţi ureze succes, tai-pan. Dacă voi putea să te ajut cu ceva, o voi face.

— Iar eu sunt onorat să fiu al doilea, tai-pan, zise Phillip Chen, la fel de oficial, cu o uşoară înclinare, a capului.

— Mulţumesc.

Dunross era exasperat.

— Cred că toţi avem nevoie să bem ceva, zise Alastair Struan. Cu permisiunea dumitale, voi turna eu, adăugă el, adresându-se lui Dunross cu un formalism stângaci.

— Phillip?

— Da, tai-pan. Eu…

— Nu. Acum Ian este tai-pan!

Alastair Struan turnă şampania dând primul pahar lui Dunross.

— Mulţumesc, zise Dunross, savurând favoarea ce i se făcea, ştiind că nimic nu se schimbase. Pentru Nobila Casă! spuse el, ridicând paharul.

Cei trei bărbaţi băură, iar după aceea Alastair Struan scoase un plic.

— Aceasta este cererea mea de retragere din funcţiile pe care le deţin – vreo 60 de toate – preşedinte, director executiv, director, funcţii pe care le incumbă în mod automat poziţia de tai-pan. Numirea ta în locul meu se face de asemenea automat. Prin tradiţie, eu devin preşedinte al filialei noastre de la Londra, dar tu poţi să pui capăt acestei funcţii oricând doreşti.

— Îi pun capăt chiar acum, zise imediat Dunross.

— Cum crezi, murmură bătrânul, a cărui faţă se îmbujoră.

— Cred că dumneavoastră aţi fi mai folositor companiei ca vice-preşedinte al Primei Bănci Centrale din Edinburgh.

Struan ridică ochii brusc.

— Poftim?

— Aceasta este una din prerogativele noastre, nu-i aşa?

— Da! Dar pentru ce?

— Voi avea nevoie de ajutor. Compania Struan se va transforma în firmă publică anul viitor.

Ceilalţi doi se uitară la el uluiţi.

— Ce facem?

— Vindem acţi…

— Am fost o companie particulară 132 de ani! răcni bătrânul. La dracu, v-am spus de o sută de ori că aceasta este puterea noastră, fără acţionari blestemaţi sau venetici care să-şi bage nasul în afacerile noastre particulare! se înroşi la faţă, străduindu-se să-şi controleze mânia. Aţi auzit ce am spus?

— V-am ascultat cu toată atenţia, zise Dunross impasibil. Singura cale prin care putem să supravieţuim este de a oferi acţiuni la vânzare publicului… este singura cale prin care putem să obţinem capitalul de care avem nevoie.

— Vorbeşte cu el, Phillip – fă-l să priceapă.

Nervos, compradorul interveni:

— Cum ar putea aceasta să afecteze Casa lui Chen?

— Din această seară, sistemul nostru oficial al compradorilor se desfiinţează.

Văzu cum faţa lui Philip Chen se albeşte, dar continuă:

— Am să vă prezint un plan – în scris. Nu schimbă nimic în esenţă… şi totul în acelaşi timp. Oficial va fi în continuare comprador, neoficial vom opera altfel. Principala schimbare constă în faptul că în loc să realizezi, circa un milion pe an, în zece ani profitul tău va fi de 20, în cincisprezece ani – circa 30.

— Imposibil! izbucni Alastair Struan.

— Profitul nostru net este evaluat azi la circa 20 de milioane dolari americani. În 10 ani, vor fi 200 de milioane, iar în 15 ani, cu puţin succes, vor fi 400 de milioane – cifra noastră de afaceri anuală apropiindu-se de un miliard.

— Ai înnebunit, zise Struan.

— Nu. Nobila Casă va deveni internaţională – zilele în care compania a avut rădăcini numai la Hong Kong au luat sfârşit pentru totdeauna.

— Adu-ţi aminte de jurământ, pentru Dumnezeu? Suntem priponiţi la Hong Kong!

— Nu voi uita aceasta. Apoi, ce responsabilitate moştenesc de la Dirk Struan?

— Totul se află în seif. Pus pe hârtie într-un plic sigilat pe care este marcat „Testament”. Se află de asemeni „Instrucţiunile pentru viitorii taipani”, date de Cotoroanţa.

— Unde este seiful?

— În spatele tabloului în Casa Mare. În birou.

Supărat, Alastair Struan arătă spre un plic lângă ceasul de pe poliţa de deasupra căminului.

— Acesta conţine cheia specială – şi cifrul actual. Evident, tu îl vei schimba. Pune noul cifru într-una din casetele personale de siguranţă din bancă ale tai-panului. În caz de accident, dă-i lui Phillip una din cele două chei de la bancă.

Philip Chen zise:

— Conform regulilor noastre, cât timp eşti în viaţă, banca este obligată să-mi refuze permisiunea de a-l deschide. Şi apoi; Tyler Brock şi fiii săi – nemernicii ăia – au fost nimiciţi aproape acum 100 de ani.

— Da, legală a fost linia bărbătească. Dar Dirk Struan era răzbunător şi răzbunarea sa s-a ridicat şi din mormânt. În seif se mai află o listă adusă la zi a descendenţilor lui Tyler Brock. Interesant de citit, nu Phillip?

— Da, este.

— Despre clanul lui Rothwell, Tomm, Yadegar şi progeniturile lor ştii. Dar Tusker este pe listă fără ca el să ştie, Jason Plumm, lordul Depford-Smyth şi mai ales, Quillan Gornt.

— Imposibil!

— Gornt nu este numai tai-panul companiei *Rothwell-Gornt*, principalul nostru duşman, dar este în acelaşi timp descendentul de sex masculin, secret, direct, al lui Morgan Brock – direct, deşi nelegitim. El este ultimul din neamul lui Brock.

— Dar s-a pretins întotdeauna că străbunicul său a fost Edward Gornt, americanul care făcea comerţ cu China.

— El se trage din Edward Gornt, însă Sir Morgan Brock a fost tatăl lui Edward cu adevărat, iar Kristian Gornt maică-sa. O americancă din Virginia. Desigur, păcatul s-a ţinut secret - societatea nefiind pe atunci mai iertătoare decât azi. Când Sir Morgan a devenit tai-panul *Companiei Brock*, în 1859, el l-a adus pe acest fiu nelegitim al său din Virginia, i-a cumpărat acţiuni pentru a-l face partener la firma americană de comerţ *Rothwell and Company* din Shanghai pentru ca amândoi, el şi Edward să aştepte momentul oportun pentru a ne distruge. Aproape că au reuşit – în mod cert ei au provocat moartea lui Culum Struan. Însă după aceea Lochlin şi Struan Cotoroanţa l-au distrus pe Sir Morgan şi au zdrobit compania *Brock and Sons*. Edward Gornt nu ne-a iertat niciodată. După cum nici urmaşul lui. Aş putea să pariez că şi ei au făcut un pact cu fondatorul lor.

— El ştie că noi cunoaştem toate astea?

— Habar n-am. Dar ne este duşman. Numele descendenţilor săi se află în seif, împreună cu toţi ceilalţi. Cel care i-a descoperit a fost bunicul meu, din întâmplare, în timpul Revoluţiei Boxerilor din 1899. Lista este interesantă, Ian, chiar foarte. Pentru tine, în mod special una dintre persoane. Şeful…

O violentă vijelie zgudui deodată clădirea. Unul dintre bibelourile din fildeş de pe masa din marmoră se răsturnă. Nervos, Phillip Chen îl ridică. Toţi priveau spre ferestre, văzând reflexele care se răsuceau ameţitor datorită rafalelor care izbeau în panourile de sticlă.

— Tai-fun murmură Phillip, năpădit de broboane de sudoare.

— Da.

Aşteptară, fără să răsufle, ca „Vântul Diavolului” să înceteze. Aceste furtuni veneau la întâmplare, din oricare din punctele cardinale, rafalele ajungând uneori la 150 de noduri. Devastau totul în calea lor. Rafalele se domoliră. Dunross se duse la barometru, să-l consulte, îl lovi uşor: 980,3.

— Plouă încă, zise el.

— Isuse Hristoase!

Dunross se uită cu coada ochiului la ferestre. Ploaia cădea acum aproape orizontal.

— *Lasting Cloud* este aşteptat să acosteze mâine seară.

— Da, dar acum nava o fi stând la apă undeva în largul Filipinelor. Căpitanul Moffatt este prea abil ca să poată fi luat pe nepregătite, spuse Struan.

— Nu sunt de aceeaşi părere, lui Moffatt îi place să depăşească orarele programate. Acest taifun nu este programat. Dumneavoastră… el trebuia să primească ordinul.

Dunross sorbi din vin gânditor.

— Ar fi mai bine ca *Lasting Cloud* să nu fie prins de furtună.

Phillip Chen simţi de unde plecase furia.

— De ce?

— Avem noul computer la bord şi motoare cu reacţie în valoare de două milioane lire sterline. Neasigurate - cel puţin motoarele nu sunt asigurate.

Dunross aruncă o privire spre Alastair Struan.

Apărându-se, bătrânul zise:

— N-aveam ce face, altfel pierdeam contractul. Motoarele sunt expediate în Canton. Ştii bine că nu puteam să le asigurăm, Philip, pentru că merg în China comunistă. Sunt… sunt proprietate sud-americană si nu există restricţii de export

dinspre America de Sud spre China. Chiar şi aşa, nimeni nu vrea să le asigure.

După o pauză, Phillip Chen spuse:

— Credeam că noul computer urma să sosească în martie.

— Urma, însă am reuşit să devansez termenul, preciză Alastair.

— Cine a preluat asigurarea pentru motoare? întrebă Phillip Chen.

— Noi.

— Foarte multe riscuri! şi Phillip Chen, foarte îngrijorat, continuă: Nu crezi, Ian?

Dunross nu răspunse nimic.

— Trebuia să procedăm aşa, sau pierdeam contractul, spuse şi mai iritat Alastair Struan. Trebuie să ne dublăm banii, Phillip. Avem nevoie de bani. Dar mai mult decât atât, chinezii au nevoie de motoare, ne-au spus-o foarte clar când am fost la Canton luna trecută. Iar noi avem nevoie de China – ne-au spus clar şi acest lucru.

— Da, dar 12 milioane… Înseamnă enorme riscuri într-o singură navă, insistă Phillip Chen.

Dunross spuse:

— Orice facem pentru a le sufla ruşilor afacerea de sub nas este în avantajul nostru. De altfel, ce s-a făcut e bun făcut! Spuneai, Alastair, că mai e cineva pe listă despre care ar trebui să ştiu? Şeful cui?

— Al lui *Marlborough Motors*.

— Ah, exclamă deodată Dunross cu o plăcere sadică. De ani de zile îi detest pe aceşti pederaşti. Tată şi fiu.

— Ştiu.

— Aşadar cei din neamul lui Nikklin sunt descendenţi ai lui Tyler Brock? Ei bine, nu va trece prea mult până vom putea să-i ştergem de pe listă. Bine, foarte bine. Ei ştiu că se află pe lista neagră a companiei Dirk Struan?

— Nu cred.

— Asta-i chiar mai bine.

— Nu sunt de acord! Îl urăşti pe tânărul Nikklin pentru că te-a depăşit la curse. Mâniat, Alastair Struan arăta cu degetul spre Dunross. E timpul să renunţi la cursele de maşini. Lasă semiprofesioniştilor cursele în panta şi Marele Premiu al Raliului Macao. Nikklinii au mai mult timp de pierdut cu

maşinile lor, asta-i viaţa lor, iar tu ai acum de alergat la alte curse, unele mai importante.

— Macao e o cursă pentru amatori, iar bastarzii ăia au trişat anul trecut.

— Nu s-a dovedit niciodată – motorul tău a explodat! Multe motoare explodează, Ian. A fost norocul lor!

— La maşina mea s-a umblat.

— Nici asta nu s-a dovedit vreodată! Pentru numele lui Dumnezeu, tu vorbeşti de duşmănie? În anumite situaţii eşti la fel de stupid ca diavolul de Dirk Struan însuşi!

— Nu zău?

— Da şi…

Phillip Chen întrerupse repede acest dialog, dorind să pună capăt atmosferei de enervare care apăruse în cameră.

— Dacă este atât de important, permiteţi-mi vă rog să văd dacă pot să aflu adevărul. Am anumite surse pe care nici unul dintre dumneavoastră nu le are. Prietenii mei chinezi ştiu, trebuie să ştie, dacă Tom, ori tânărul Donald Nikklin au fost implicaţi în vreun sabotaj. Desigur, adăugă cu delicateţe, dacă tai-pan doreşte să alerge la curse, atunci numai tai-panul hotărăşte. Nu-i aşa, Alastair?

Bătrânul îşi reţinu furia, deşi faţa-i trăda iritare.

— Da, da, ai dreptate. Totuşi, Ian, sfatul meu este să te opreşti. Te vor paşte şi mai mulţi pentru că şi pe tine te urăsc.

— Mai sunt şi alţii pe listă pe care ar trebui să-i ştiu?

După o pauză, Struan zise.

— Nu, nu acum.

Destupă cea de-a doua sticlă şi turnă în timp ce vorbea.

— Ei bine, de-acum totul îţi aparţine - toate distracţiile, dar şi toată sudoarea. Sunt bucuros să-ţi predau lotul. După ce vei fi examinat seiful, vei afla lucrurile bune, ca şi pe cele rele.

Le dădu fiecăruia un pahar şi sorbi din al său.

— Doamne Dumnezeule, niciodată n-a venit din Franţa un vin mai bun.

— Da, aprobă Phillip Chen.

Dunross aprecie că şampania Dom Perigon era prea scumpa şi preţuită mai mult decât merita, iar anul '54 nu fusese un an foarte bun. Însă nu făcu nici o remarcă. Struan se duse la barometru. Arăta 979,2.

— Ne aşteaptă vreme rea. Nu-i nimic, Ian, Claudia Chen are pentru tine un dosar cu probleme importante şi o listă completă

a deţinătorilor de acţiuni – cu numele asociaţilor. Pentru orice întrebare ce te mai frământă ai vreme până poimâine – după aceea plec la Londra. Ţii legătura cu Claudia, evident.

— Desigur!

După Phillip Chen, Claudia Chen era aceea care făcea legătura între un tai-pan şi altul, secretara executivă a tai-panului, verişoară mai îndepărtată a lui Phillip Chen.

— Care este situaţia cu banca noastră – *Victoria Bank of Hong Kong and China?* întrebă Dunross, savurându-şi întrebarea. Nu ştiu exact ce bunuri, acţiuni şi titluri deţinem.

— Acest lucru este cunoscut totdeauna numai de tai-pan.

Dunross se întoarse către Phillip Chen.

— Care este partea dumitale, direct sau prin intermediari? şocat, compradorul avu un moment de ezitare. În viitor, voi vota şi pentru partea ta care se va constitui într-un bloc cu a noastră! Dunross îl urmări pe comprador cu privirea. Vreau să ştiu acum şi aştept un transfer oficial, în scris, până mâine la prânz a dreptului perpetuu de veto către mine şi tai-panii ce vor urma, precum şi dreptul de preemţiune la acţiuni dacă te decizi cumva să vinzi.

Se lăsă o linişte apăsătoare.

— Ian, începu Phillip Chen, acţiunile acelea… şovăia încă în hotărârea lui, depinzând de puterea voinţei lui Dunross. Şase la sută… puţin peste şase la sută. Eu… puteţi să le luaţi dacă doriţi.

— Nu vei regreta! şi Dunross îşi îndreptă atenţia către Alastair Struan, a cărui inimă se opri o clipă. Câte acţiuni avem noi? Câte sunt în posesia asociaţilor?

Alastair ezită.

— Pe toate le ştie numai tai-panul.

— Evident. Dar trebuie să avem o încredere absolută în compradorul nostru, spuse Dunross, îndreptându-se cu faţa spre bătrân, ştiind cât de mult l-ar durea să fie umilit în prezenţa lui Alastair Struan.

— Cât?

Struan răspunse:

— 15 la sută.

Lui Dunross i se tăie respiraţia, la fel ca şi lui Phillip Chen, şi ar fi vrut să strige: la dracu, avem 15 la sută, Phillip alte 6 la sută şi nu v-aţi priceput să folosiţi ceea ce trebuia să constituie un profit principal ca să obţinem credite mai mari, acum când

suntem aproape falimentari? Dar, în loc să facă asta, el turnă – ce mai rămăsese în cele trei pahare, ceea ce i-a permis să-i dea inimii răgaz să se liniştească.

— Bun, zise el pe un ton calm, rece. Sper ca împreună să realizăm mai mult decât oricând! sorbi vinul. Convoc adunarea extraordinară a tai-panilor. Pentru săptămâna viitoare.

Ceilalţi doi ridicară capul brusc. Din 1880, tai-panii companiilor *Struan*, *Rothwell-Gornt* şi ai băncii *Victoria* s-au întrunit anual în secret, în ciuda rivalităţii dintre ei pentru a discuta problemele care afectau viitorul Hong Kongului şi al Asiei.

— S-ar putea ca ceilalţi să nu fie de acord cu convocarea adunării, zise Alastair.

— Le-am telefonat tuturor azi dimineaţă. S-a fixat pentru lunea viitoare la ora 9, aici.

— Cine vine de la bancă?

— Adjunctul directorului general, Havergill – bătrânul este în Japonia, după care îşi va petrece vacanţa în Anglia! faţa lui Dunross se crispă. Va trebui să mă descurc.

— Paul e un tip capabil, zise Alastair. El va fi următorul şef.

— Nu va fi, dacă iese după mintea mea, zise Dunross.

— Niciodată nu ţi-a plăcut Paul Havergill, nu-i aşa Ian? observă Phillip Chen.

— Nu. Este prea exclusivist, prea legat de Hong Kong, prea învechit şi prea încrezut.

— Şi l-a ajutat pe tatăl tău împotriva ta.

— Da. Dar nu acesta e motivul pentru care ar trebui să plece, Phillip. El trebuie să plece pentru că stă în calea *Nobilei Case*. Este prea conservator, mult prea mărinimos cu firma *Asian Properties* şi cred că este un aliat secret al companiei *Rothwell-Gornt*.

— Nu sunt de acord, zise Alastair.

— Ştiu. Dar avem nevoie de bani pentru a ne extinde şi voi căuta să-i obţin. Astfel, am în vedere foarte serios să folosesc cele 21 de procente ale mele.

Afară, furtuna se înteţise, dar ei nu păreau a-i da importanţă.

— Nu vă sfătuiesc să luptaţi împotriva băncii *Victoria*, spuse grav Phillip Chen.

— De acord, interveni Alastair Struan.

— Eu nu voi porni împotriva lor. Cu condiţia ca această bancă a mea să colaboreze cu mine. Dunross privi un moment

ploaia care bătea în geamuri. Apropo, l-am invitat la adunare şi pe Jason Plumm.

— Pentru ce dracu? întrebă Struan. Din nou sângele i se urcă în cap.

— Între noi şi firma *Asian Properties*...

— Plumm este pe lista neagră a lui Dirk Struan, aşa cum o numeşti tu, fiind duşmanul nostru declarat.

— Noi patru avem cuvântul decisiv în Hong Kong...

Dunross se opri pentru că sună puternic telefonul, spre care întoarseră capul cu toţii. Alastair Struan spuse cu amărăciune:

— Este telefonul tău de-acum, nu mai e al meu.

Dunross ridică receptorul.

— Dunross la telefon!

Ascultă un moment, pentru ca apoi să spună:

— Nu, domnul Alastair Struan s-a pensionat, eu sunt acum tai-pan al companiei *Struan*. Da, Ian Dunross. Ce se spune în text?

Ascultă din nou.

— Da, mulţumesc.

Puse telefonul în furcă. După câteva clipe, sparse tăcerea:

— De la biroul nostru din Taipe. *Lasting Cloud* s-a scufundat în largul coastei de nord a Formosei. Ei cred că s-a dus la fund cu întregul echipaj...

1

Duminica, l8 august l963
Ora 20.45.

Ofiţerul de poliţie stătea rezemat de un colţ al biroului de la informaţii supraveghindu-l pe eurasiaticul acela înalt fără să pară că o face. Purta un costum subţire, tropical, cravată de poliţist, cămaşă albă. În clădirea bine luminată a aeroportului era foarte cald, dăinuia un aer umed şi un miros greu, chinezii alergau încoace şi încolo, ca totdeauna. Bărbaţi, femei, copii. O mulţime de chinezi din Canton, alţi asiatici, câţiva europeni.

— Domnule inspector şef! una dintre fetele de la biroul de informaţii îi întinse telefonul. E pentru dumneavoastră, domnule, spuse ea zâmbind, punându-şi în valoare dinţii albi, părul negru, ochii de-un negru intens şi cu o plăcută piele aurie.

— Mulţumesc, spuse el, observând după vorbă că este din Canton, nou angajată, nedând importanţă faptului că zâmbetul îi era fals, el ascunzând de fapt o înjurătura în cel mai neaoş dialect. Da? spuse el la telefon.

— Inspectorul şef Armstrong? Aici turnul de control. Yankee 2 a aterizat conform orarului.

— Tot la poarta 16?

— Da. În şase minute va fi parcat acolo.

— Mulţumesc.

Robert Armstrong, un bărbat înalt, sprijinindu-se de biroul de informaţii, puse receptorul în furcă. Îi atraseră atenţia picioarele lungi ale tinerei şi rotunjimea funduleţului ei în veşmântul tradiţional, luciosul *cheong sam*, foarte strâns pe corp şi prin cap îi trecu un gând închipuindu-şi cum ar arăta ea în pat.

— Cum te numeşti? întrebă el, ştiind că nici unui chinez nu-i place sa-şi spună numele în faţa unui poliţist, mai cu seamă dacă e european.

— Mona Leung, sir.

— Mulţumesc, Mona Leung.

Îşi înclină capul în faţa ei, o fixă cu ochii săi albaştri şi observă cum trece prin ea un uşor fior de teamă! Lucru care nu-i displăcu. „Ce m-aş mai iubi cu ea”, se gândea îndreptându-şi apoi atenţia din nou spre prada lui. Eurasiaticul John Chen stătea lângă una din ieşiri, singur, şi asta îl surprinse. După cum îl surprinse şi faptul că era nervos. De obicei, John Chen era imperturbabil, dar acum se uita mereu la ceas, apoi la panoul cu sosirile, apoi din nou la ceas. „Încă un minut şi vom începe balul” gândi Armstrong. Porni să se caute în buzunare după o ţigară, dar îşi aminti că, în urmă cu două săptămâni, renunţase, la fumat, un dar făcut soţiei cu prilejul zilei ei de naştere. Trase scurt o înjurătură şi îşi înfundă mâinile mai adânc în buzunare. Împrejurul biroului de informaţii, pasageri istoviţi şi persoane venite în întâmpinare se precipitau şi se împingeau, se foiau încoace şi încolo, întrebând cu glas tare, într-o mulţime de dialecte, unde, când, cum şi de ce, şi din nou, unde. El înţelegea bine cantoneza. Dialectele Shanghai şi mandarin – mai puţin. Ştia câteva expresii din dialectul chu chow şi cea mai mare parte a cuvintelor cuprinse în înjurături. Ştia puţin şi taiwaneza. Plecă de la biroul de informaţii. Un bărbat cu un cap mai înalt decât aproape toţi ceilalţi din jur, solid, cu umerii laţi, un mers

liniştit, atletic. De şaptesprezece ani în forţele de poliţie din Hong Kong, acum şeful serviciului de investigaţii criminale, CID – din Kowloon.

— 'Seara John zise el. Cum merg lucrurile?

— Oh, salutare, Robert, spuse în engleza sa cu accent american John Chen, punându-se imediat în gardă. Totu-i foarte bine. Dar ţie cum îţi merge?

— Minunat! Omul tău de la aeroport a informat pe grăniceri că aştepţi un avion special. Un charter – Yankee 2.

— Da, dar nu e charter. E avion particular. Al lui Lincoln Bartlett – milionarul american.

— E în avion? întrebă Armstrong, ştiind bine că era.

— Da.

— Cu o suita?

— Numai cu vice-preşedintele executiv – omul care taie şi spânzură.

— Domnul Bartlett îţi este prieten? întrebă el, ştiind bine că nu-i era.

— Un oaspete. Sperăm să facem afaceri cu el.

— Ah? Bun, avionul său tocmai a aterizat. De ce nu vii cu mine? Vei evita toate formalităţile. Este puţinul pe care putem să-l facem şi noi pentru Nobila Casă, nu-i aşa?

— Mulţumesc pentru osteneală.

— Nici o osteneală.

Armstrong o luă înainte trecând printr-o uşă laterală spre sala unde se făcea vama. Un poliţist în uniformă ridică privirea salutându-l, uitându-se cu atenţie la John Chen, pe care-l recunoscu imediat.

— Lincoln Bartlett? continuă Armstrong cu o prefăcută blândeţe. Nu-mi spune nimic. Ar fi trebuit să-l cunosc?

— Nu, numai dacă ai fost băgat în afaceri, spuse John Chen, agitîndu-se apoi nervos. Este poreclit Piratul – datorită incursiunilor sale financiare pline de succes când e vorba de înghiţit alte companii, de cele mai multe ori mult mai mari decât cele proprii. Om interesant, l-am întâlnit anul trecut la New York. Venitul variatelor sale societăţi se ridică la aproape o jumătate de miliard de dolari pe an. El singur povesteşte că în '45 a început cu două mii de dolari împrumutaţi. Acum face afaceri în domeniul petrochimiei, construcţiile de maşini grele, electronicii, rachetelor – o mare parte comenzi ale guvernului Statelor Unite. Bureţi, produse din bureţi de poliuretan,

îngrăşăminte – chiar şi o companie care producea schiuri şi alte materiale sportive. Grupul său de societăţi se numeşte Par-Con Industries. Spune numele vreunei firme şi o să afli că face parte din concernul lui.

— Am crezut că societatea ta posedă de-acum totul.

John Chen a zâmbit politicos.

— Nu în America, replică el, şi nu este compania mea. Sunt un mic acţionar la compania Struan, nu angajat.

— Dar eşti unul dintre directori şi eşti fiul cel mai mare al Casei Chen, aşa că vei fi următorul comprador.

Tradiţional, compradorul era un om de afaceri chinez sau eurasiatic, care acţiona în calitate de unic intermediar între casele comerciale europene şi cele chinezeşti. Întreaga afacere trecea prin mâinile sale şi câte puţin din toate îi mai rămânea şi lui. Atât de multă bogăţie şi atâta putere, se gândi Armstrong, şi totuşi cu puţin noroc putem să te zdrobim ca pe un ou şi o dată cu tine compania Struanilor; Doamne Dumnezeule, îşi spuse, simţind bucurie amestecată cu îngrijorare, căci dacă se întâmpla aşa ceva scandalul va face ca Hong Kongul să sară în aer în bucăţi.

— Vei fi comprador, ca şi tatăl şi bunicul şi străbunicul tău. Străbunicul a fost primul, nu-i aşa? Sir Gordon Chen, comprador al marelui Dirk Struan, întemeietorul Nobilei Case şi fondatorul Hong Kongului, fir-ar să fie!

— Nu. Compradorul lui Dirk a fost Chen Sheng. Sir Gordon Chen a fost compradorul fiului lui Dirk, Culum Struan.

— Erau fraţi vitregi ăştia doi, nu-i aşa?

— Aşa se povesteşte.

— Ah, da, poveşti – pe care noi le alimentăm. Culum Struan, altă legendă a Hong Kongului. Dar şi Sir Gordon e o legendă – eşti un norocos.

Norocos? se întrebă eu amărăciune John Chen. Sa descinzi dintr-un fiu nelegitim al unui pirat scoţian – un contrabandist de opiu, un desfrânat, geniu al răului şi criminal – dacă măcar unele din poveştile care se spun despre el sunt adevărate – şi o cântăreaţă cantoneză cumpărată de la un mic bordel dezgustător, care mai există încă pe o mică alee mocirloasă din Macao… Să cunoască aproape toată lumea din Hong Kong de unde te tragi şi să fii dispreţuit pentru asta de ambele rase…

— Asta nu-i noroc, spuse el, încercând să pară calm. Avea părul negru, grizonat, faţă de anglo-saxon, frumoasă, deşi

obrazul era puţin cam osos, ochii săi negri nefiind tipic de asiatic, patruzeci şi doi de ani, purta costume tropicale, cu croială impecabilă, pantofi Hermes şi ceas Rolex.

— Nu sunt de acord, spuse Armstrong, vorbind foarte serios. A fi compradorul companiei Struan, Nobila Casă a Asiei… Înseamnă ceva. Ceva deosebit.

— Da, deosebit.

John Chen rosti ferm aceste cuvinte. De când începuse să priceapă ce-i cu lumea asta el fusese torturat de moştenirea sa. Simţise cum toţi ochii erau aţintiţi asupra lui – fiul cel mai mare, primul moştenitor – permanenta lăcomie şi invidie a celorlalţi. Îl terorizase continuu, oricât de mult încercase să-şi înfrângă spaima. El nu dorise niciodată puterea sau vreo responsabilitate. Chiar cu o zi în urmă avusese o dispută acerbă cu tatăl său, cea mai neplăcută de până acum.

— Nu vreau nici o parte din compania Struan, strigase el. Pentru a suta oară vreau să ies din iadul Hong Kongului, vreau să mă reîntorc în Statele Unite, să-mi duc viaţa aşa cum cred eu, unde vreau eu şi cum vreau eu!

— Pentru a mia oară, ascultă-mă. Te trimit în Am…

— Lasă-mă să mă ocup eu de afacerile noastre în America, tată. Te rog. Sunt destule de făcut! Ai putea să-mi dai vreo două mil…

— *Ayeeyah*, ascultă-mă! Aici, aici în Hong Kong şi în Asia ne câştigăm banii! Te-am trimis la şcoală în America să-ţi pregăteşti familia pentru lumea modernă. Eşti instruit, este datoria ta faţă de fam…

— Ai aici pe Richard, tată, şi pe tânărul Kevin – Richard este un om de afaceri de zece ori mai bun ca mine şi mai nerăbdător să parvină. Dar unchiul Jam…?

— Vei face cum îţi spun eu! Dumnezeule, doar ştii că acest american Bartlett este de o importanţă vitală pentru noi. Avem nevoie de cunoştinţele tale.

— Unchiul James sau unchiul Thomas. Unchiul James ar fi cel mai bun pentru tine; cel mai bun pentru familie şi cel mai…

— Eşti fiul meu cel mai mare. Eşti viitorul cap al familiei şi viitorul comprador!

— Nu voi fi, pe bunul Dumnezeu!

— Atunci nu vei mai primi nici o leţcaie de la mine!

— Asta nu va schimba prea mult lucrurile! Toţi suntem ţinuţi cu un venit de mizerie, orice ar crede străinii de companie! Ce avere ai? Câteva milioane? Cincizeci? Şaptezeci? O su…?

— Dacă nu-ţi ceri iertare îndată şi nu încetezi cu toate prostiile astea, dacă nu încetezi o dată pentru totdeauna, te dezmoştenesc chiar acum! Acum, pe loc!

— Îmi cer iertare pentru că te-am supărat, dar nu mă voi schimba niciodată! Niciodată!

— Îţi dau timp de gândire până la ziua mea de naştere. Opt zile. Opt zile în care să devii un fiu supus. Acesta este ultimul meu cuvânt. Dacă la ziua mea de naştere nu vei dovedi că eşti ascultător, nu te mai recunosc, şi o dată cu tine retez şi creanga descendenţilor tăi din arborele nostru pentru totdeauna. Acum ieşi afară!

Lui John Chen i se întoarse stomacul pe dos de nervi. Detesta certurile interminabile, când lui taică-sau i se suia sângele la cap de furie, soţia lui izbucnea în lacrimi, copiii rămâneau împietriţi, în vreme ce mama lui vitregă, fraţii şi verii, toţi se bucurau din tot sufletul, dorind să-l vadă plecat, toate surorile lui, cei mai mulţi dintre unchii lui, toate nevestele acestora. Invidie, lăcomie. „La dracu' cu toţi şi toate”, gândi el. „Tata are însă dreptate în legătură cu Bartlett, deşi nu în sensul în care crede el. Nu. Afacerea aceasta îmi aparţine. Numai aceasta, după aceea voi fi liber pentru totdeauna”. Ajunseseră de-acum aproape în holul lung, luminat puternic, al vămii.

— Te duci la curse, sâmbătă? întrebă John Chen.

— Cine nu se duce?!

Cu o săptămână înainte, spre marea bucurie a tuturor, extrem de puternicul Club al jucătorilor la curse, care deţinea monopolul asupra curselor de cai – singura formă legală de joc de noroc permisă în colonie – a scos un buletin special: „Deşi sezonul nostru oficial nu începe în acest an până la 3 octombrie, cu amabila permisiune a ilustrului nostru guvernator, Sir Geoffrey Allison, administratorii au hotărât să declare ziua de sâmbătă, 24 august, drept Foarte Deosebita Zi a Curselor, spre bucuria tuturor şi ca o recompensă pentru harnica noastră populaţie, care duce cu curaj greaua povară a celei de-a doua secete îngrozitoare din istoria noastră.”

— Am auzit că Golden Lady va alerga în cursa a cincea, spuse Armstrong.

— Antrenorul zice că ea ar avea şanse. Vino, te rog, în loja tatălui meu să bei cu noi un pahar. Aş putea să mă folosesc de unele din informaţiile discrete pe care le ai. Eşti un mare parior.

— Doar noroc. Dar zece dolari ai mei în orice joc nu se compară cu cei zece mii ai tăi.

— Acest lucru este valabil doar atunci când aleargă unul din caii noştri. Sezonul trecut a fost un dezastru... Mi-ar fi prins bine un cal câştigător.

— Şi mie.

„Oh, Doamne", se gândi Armstrong „Câtă nevoie as avea să mizez pe un cal câştigător. Dar pentru tine Johnny Chen, nu contează o datorie de doi penny la casa de pariuri, dacă pierzi sau câştigi zece mii sau o sută de mii". Încercă să-şi strunească invidia plină de amărăciune. „Linişteşte-te," îşi zise el. "Există pungaşi pe lumea asta şi misiunea ta este să-i prinzi dacă poţi – chiar dacă sunt bogaţi şi puternici – şi trebuie să te mulţumeşti cu o mizerabilă plată, când fiecare colţ de stradă geme de bani furaţi. De ce să invidiezi pe acest bastard – el face parte, într-un fel sau altul, din tagma ticăloşilor.

— Apropo, am trimis un agent să-ţi aducă maşina pe la poarta aceea păzită, tu şi oaspeţii tăi o găsiţi la ieşire.

— Oh, admirabil, mulţumesc. Îmi pare rău că-ţi fac probleme.

— Nici o problemă. O chestiune de obraz. Nu-i aşa? M-am gândit că trebuie să fie foarte importantă pentru tine întâlnirea asta de ai venit personal! Armstrong nu se putu stăpâni să nu-l mai înţepe o dată. Aşa cum am spus, nimic nu e prea mult pentru *Nobila Casă*.

John Chen îşi păstră zâmbetul amabil. Fir-ai să fii al naibii, se gândea el. Te tolerăm pentru că eşti ceea ce eşti, un copoi foarte important, plin de invidie, înglodat în datorii, în mod sigur corupt şi nici nu ştii nimic despre cai. Te bag în mă-ta. *Dew neh loh moh* pe toată generaţia voastră, se gândea John Chen, însă îşi ascunse cu grijă gândurile şi blestemele, pentru că, deşi Armstrong era foarte urât de toată suflarea din Hong Kong, John Chen ştia din lunga lui experienţă că perfidia brutală, răzbunătoare a lui Armstrong era demnă de un manciurian odios. John ajunse la jumătatea de monedă pe care o purta prinsă cu o curea subţire de piele în jurul gâtului. Degetele îi tremurară în momentul în care atinse metalul prin cămaşă. Îl trecură fiorii fără să vrea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Armstrong.

— Nimic. Nu. Nimic.

Stăpâneşte-te, îşi impuse în gând John Chen. Erau de-acum în holul vămii, în zona grănicerilor. Afară – întuneric beznă. Şiruri de oameni îngrijoraţi, tulburaţi, obosiţi aşteptau în faţa birourilor mici şi îngrijite ale ofiţerilor de frontieră în uniformă, cu feţele lor sobre. Aceştia îl salutară pe Armstrong. John Chen le simţea privirile cercetătoare. Ca întotdeauna, simţi o greaţă în stomac când îi observau cum îl privesc, chiar dacă nu avea de ce să se teamă de întrebările lor scormonitoare. Deţinea un paşaport britanic valabil, nu numai un paşaport din Hong Kong, precum şi legitimaţia verde americană – permisul care se dă străinilor – unul dintre cele mai preţioase documente care i-au îngăduit să lucreze, să se mişte liber şi să trăiască în Statele Unite, să se bucure de toate privilegiile pe care le avea un cetăţean născut în America, exceptând dreptul de vot. Cine are nevoie să voteze? se gândi el, înfruntând privirea unuia din ofiţerii aceia, încercând să se încurajeze, dar încă simţindu-se vulnerabil sub privirile omului respectiv.

— Domnule inspector! unul din ofiţeri ţinea în sus un receptor. Pentru dumneavoastră, sir.

Îl urmări cu privirea pe Armstrong îndreptându-se spre telefon şi se întrebă ce înseamnă să fii poliţist, cu atâtea posibilităţi de a-ţi face venituri necinstite, şi pentru a milioana oară, cum e când eşti curat britanic sau curat chinez şi nu un eurasiatic dispreţuit de amândouă rasele. ÎI văzu pe Armstrong cum asculta foarte atent şi îl auzi apoi, prin vacarmul acela, spunând: Nu, mai ai răbdare. Mă voi ocupa personal. Mulţumesc, Tom.

Armstrong reveni.

— Mă iertaţi, spuse el, conducându-l apoi dincolo de cordonul ce marca frontiera, pe un mic coridor, în salonul oficial destinat personalităţilor marcante, curat, mare, cu un bar şi o frumoasă privelişte a aeroportului, a oraşului şi a golfului. În salon nu mai erau decât doi ofiţeri, un grănicer şi un vameş, şi unul din oamenii lui Armstrong, aşteptând la poarta 16 – o uşă de sticlă care dădea spre pista luminată de reflectoare. De aici se putea vedea avionul Boeing 707 venind spre semnele care îi marcau locul de parcare.

— 'Seara, sergent Lee, salută Armstrong. Totu-i aranjat?

— Da, sir. Yankee 2 tocmai şi-a oprit motoarele! sergentul Lee mai salută o dată, deschizându-le uşa.

Armstrong îl privi pe John Chen, ştiind că intrarea îngustă în capcană era aproape închisă.

— După dumneavoastră.

— Mulţumesc.

John Chen intră pe pistă. Yankee 2 se înălţa ca un colos lângă ei, motoarele sale oprite mai mormăiau în surdină. O echipă de la sol aduse încet scara înaltă, acţionată de un motor. Prin ferestruicile cabinei de-abia zăreau piloţii din întuneric. Într-o parte, se afla Rolls-ul albastru-închis, metalizat al lui John Chen, şoferul chinez în uniformă stând lângă uşă, alături un poliţist. Principala uşă a avionului se deschise şi apăru un steward în uniformă pentru ai saluta pe cei doi oficiali ai aeroportului care aşteptau pe pistă. Îi predă unuia dintre aceştia un săculeţ conţinând documentele avionului şi certificatul de încărcătură, după care începu să discute amabil cu ei. Apoi discuţia se încheie, se arătă respectuos, se salutară politicos.

Apăru o fată înaltă, distinsă, încântătoare, tipic americană. Armstrong fluieră încet admirativ.

— *Ayeeyah*!

— Bartlett are gusturi, murmură John Chen, căruia îi crescu pulsul.

Au privit-o cum cobora scara, amândoi pierduţi în gânduri tipici bărbăteşti.

— Crezi că e manechin?

— Aşa se mişcă. Poate e vedetă de cinema.

John Chen făcu câţiva paşi înainte.

— Bună seara. Eu sunt John Chen, de la Compania Struan. Întâmpin pe domnul Bartlett şi pe domnul Tchu-luk.

— Ah, da, desigur, domnule Chen. Foarte amabil din partea dumneavoastră, mai ales într-o duminică. Mă bucur să vă cunosc. Eu sunt K. C. Tcholok. Linc spune că în cazul în care...

— Casey Tchuluk? făcu nişte ochi mari la ea John Chen. Da?

— Da, răspunse ea, cu un zâmbet plăcut, trecând îngăduitoare peste pronunţarea greşită a numelui ei. Vedeţi, iniţialele mele sunt K. C., domnule Chen, astfel încât Casey a devenit poreclă! îşi întoarse privirea către Armstrong. 'Seara. Şi dumneavoastră sunteţi de la Struan? avea o voce melodioasă.

— Oh, ăă, iertaţi-mă, dumnealui este inspectorul şef Armstrong, se bâlbâi John Chen, încercând să-şi vină în fire.

— 'Seara, răspunse Armstrong, remarcând că de aproape fata era şi mai drăguţă. Bine aţi venit la Hong Kong.

— Mulţumesc. Inspector? Asta înseamnă politie? apoi numele sună ca un pocnet de armă în mintea ei. Ah, Armstrong. Robert Armstrong? Şeful secţiei de criminalistică din Kowloon?

El îşi ascunse surprinderea.

— Sunteţi foarte bine informată, domnişoară Tcholok.

— Face parte din atribuţiile mele curente, spuse ea râzând. Când mă deplasez într-un loc nou, îndeosebi într-unul ca Hong Kong, este obligaţia mea să mă pregătesc... aşa că am cerut şi repertoriul alfabetic al personalităţilor...

— Nu am publicat un asemenea repertoriu.

— Ştiu. Dar guvernoratul din Hong Kong publică o carte de telefon a instituţiilor oficiale care se poate cumpăra cu câţiva cenţi. N-am făcut decât să cer o astfel de carte. Toate secţiile poliţiei sunt înscrise acolo – şefii secţiilor, cei mai mulţi având şi numărul de telefon de acasă – împreună cu toate celelalte servicii guvernamentale. Am obţinut cartea prin biroul de relaţii publice al Hong Kongului din New York.

— Cine este şeful secţiei speciale? întrebă el, vrând s-o încerce.

— Nu ştiu. Nu cred că secţia aceea este în carte. Este oare?

— Oarecum.

Ea se încruntă puţin.

— Veniţi la aeroport pentru a întâmpina toate avioanele particulare, domnule inspector?

— Numai pe acelea care doresc eu! îi zâmbi, continuând: Numai pe acelea în care se află femei frumoase şi bine informate.

— Ceva care nu e în regulă? Vreo neplăcere?

— Oh, nu, doar o treabă de rutină. De aeroportul *Kai Tak* eu răspund, zise Armstrong calm. Pot să văd paşaportul dumneavoastră, vă rog?

— Desigur! şi se încruntă şi mai tare în timp ce îşi deschidea geanta şi îi înmână paşaportul american.

Numeroşii ani de experienţă au obligat ca examinarea unor asemenea documente să devină foarte amănunţită. Născută la Providence, Rhode Island, la 25 noiembrie 1936, înălţimea 1,73, părul blond, ochi căprui. Paşaportul valabil încă doi ani. Douăzeci şi şase? Aş fi crezut-o mai tânără, deşi are ceva straniu în ochii ei, dacă o priveşti atent. Cu o aparentă degajare, el frunzări paginile paşaportului mai departe. Viza pentru Hong Kong, valabilă pentru trei luni, în regulă. Pe paşaport – o duzină

de ştampile reprezentând vize pentru Marea Britanie, Franţa, Italia, sau America de Sud. Una curioasă: URSS, datată iulie, anul curent. O vizita de şapte zile. El recunoscu libera trecere dată de Moscova.

— Sergent Lee!

— Da, sir.

— Du-l să-i aplice viza, spuse el dezinvolt, zâmbindu-i fetei.

— Totu-i în regulă. Puteţi rămâne cât doriţi. Spre sfârşitul celor trei luni nu trebuie decât să mergeţi la cea mai apropiată secţie de poliţie şi vi se va prelungi viza.

— Mulţumesc foarte mult.

— Rămâneţi la noi câtva timp?

— Depinde de tranzacţiile noastre de afaceri, spuse Casey după o pauză, îi zâmbi lui Chen. Sperăm să facem afaceri împreună o lungă perioadă de timp.

— Da, replică John Chen. Da, şi noi sperăm!

Continua să fie năucit, mintea i se frământa, în mod cert, Casey Tcholok nu poate fi o femeie, se gândea el. În spatele lor, stewardul Sven Svensen cobora scările sprinten, aducând două geamantane din avion.

— Iată-le, Casey. Eşti sigură că în seara asta nu mai ai nevoie de nimic altceva?

— Da, sigură. Mulţumesc Sven.

— Linc a spus că poţi pleca. Ai nevoie de vreun ajutor la vamă?

— Nu, mulţumesc. Domnul John Chen a avut amabilitatea să ne întîmpine. De asemenea inspectorul Armstrong, şeful din Kowloon al secţiei de criminalistică.

— O.K.! Sven îl studie atent pentru o clipă pe poliţist. Eu mă duc înapoi.

— Totul e în regulă? întrebă ea.

— Cred că da. Sven Svensen schiţă un zâmbet fals. Cei de la vamă tocmai ne verifică cantitatea de băuturi şi ţigări.

În colonie, numai patru produse erau supuse taxelor vamale sau licenţelor de import – aurul, băuturile, ţigările şi benzina. Şi, în afară de narcotice, toate armele de foc si muniţia erau complet interzise, considerate mărfuri de contrabandă.

— Nu avem orez la bord, domnule inspector. Linc nu mănâncă aşa ceva, spuse zâmbind Casey.

— Atunci nu o va duce prea bine aici.

Ea râse şi se întoarse spre Sven:

— Pe mâine. Mulţumesc.

— La ora 9 fix!

Svensen urcă in avion, iar Casey se întoarse spre John Chen.

— Linc mi-a spus să nu-l aşteptăm. Sper să fie în regulă, spuse ea.

— *Eh*?

— Mergem? Avem rezervare la hotelul *Victoria and Albert*, în Kowloon. Ea începu să-şi culeagă bagajele, când un hamal apăru din întuneric şi i le lua din mână. Linc va veni mai târziu… sau mâine.

John Chen se uită uimit la ea.

— Domnul Bartlett nu vine?

— Nu. El rămâne în cursul nopţii în avion dacă va obţine permisiunea. Dacă nu, va veni după noi cu un taxi. În orice caz, el va fi cu noi mâine la dejun, aşa cum s-a stabilit. Dejunul a rămas valabil, nu-i aşa?

— Ah, da, însă… John Chen încerca să înţeleagă. Atunci doriţi să anulăm şedinţa de la ora 10?

— Oh nu. Voi lua parte la ea după cum s-a stabilit. Linc nu era aşteptat la această şedinţă. Se discută numai probleme financiare, nu de orientare generală a activităţii. Sunt sigură că înţelegeţi. Linc este foarte obosit, domnule Chen, spuse ea. De-abia a sosit ieri din Europa! La privit din nou pe Armstrong. Comandantul a întrebat turnul de control dacă Linc poate dormi în avion, domnule inspector. De acolo i s-a spus că vor discuta cu poliţia de frontieră care ne va contacta, dar bănuiesc că cererea noastră va ajunge la dumneavoastră. Evident, am aprecia dacă aţi aproba. A călătorit atâta vreme numai cu avionul că s-a obişnuit să stea numai în el.

Armstrong se trezi spunând:

— Voi vorbi cu el despre asta.

— Oh, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, zise ea, apoi adresându-se lui John Chen. Regret că vă dau atâta bătaie de cap, domnule Chen: Putem pleca?

Ea se îndreptă spre poarta 16, cu hamalul pe urma ei. John Chen îi îndrumă spre Rolls-Royce.

— Nu, nu pe aici, domnişoară Tchu… ăă,… Casey.

Ea făcu ochii mari.

— Fără control vamal?

— Nu în seara aceasta, zise Armstrong. Îi plăcea fata. Un cadou din partea guvernatorului Majestăţii sale.

— Mă simt ca şi cum aş fi într-o vizită regală.

— Aşa e la noi!

Intră în maşină. PIăcut miros de piele! Şi lux. Văzu apoi hamalul intrând grăbit pe uşa care ducea în clădirea terminalului.

— Ce se întâmplă cu bagajele mele?

— Nu vă neliniştiţi, zise John Chen puţin iritat. Bagajele vor fi în apartament înainte de a ajunge dumneavoastră acolo.

Armstrong rămase un moment în uşa maşinii.

— John a venit cu două maşini. Una pentru dumneavoastră şi domnul Bartlett, iar cealaltă pentru bagaje.

— Două maşini?

— Desigur. Nu uitaţi, sunteţi acum la Hong Kong, spuse Armstrong.

Se uită la maşina care pleca. Linc Bartlett e un norocos, se gândi el, şi se întrebă, dus pe gânduri, de ce Serviciul special de informaţii se interesa de persoana ei.

— Eşti prezent doar la sosirea avionului şi te uiţi atent la paşaportul ei, îi spusese de dimineaţă directorul Serviciului special de informaţii. Şi la paşaportul lui Lincoln Bartlett.

— Pot să întreb pentru ce, sir?

— Nu, Robert, nu poţi întreba. Nu mai faci parte din departamentul acesta – ai la Kowloon o plăcută slujbuliţă. Ce, nu-i un post călduţ?

— Da, sir.

— Şi, Robert, fii bun şi nu compromite operaţia din seara aceasta – este posibil să fie implicat un foarte mare număr de nume importante. Avem multă bătaie de cap şi aşa ca să vă ţin pe voi la curent cu ceea ce fac ticăloşii.

— Da, sir.

Armstrong oftă în timp ce străbătea pasarela urmat de sergentul Lee. *Dew neh loh moh* în ofiţerii superiori, îndeosebi în directorul Serviciului special de informaţii. Unul din vameşi aştepta la capătul pasarelei împreună cu Svensson.

— 'Seara, sir, salută el. La bord totul este în regulă. Avem un pistol de 38 mm, o cutie nedesfăcută cu o sută de cartuşe, acestea făcând parte din dotarea aeronavei. Un pistol Verey Light de semnalizare. De asemenea trei puşti de vânătoare şi o puşcă de calibrul l2, cu muniţii, aparţinând domnului Bartlett. Toate sunt trecute în certificatul de încărcătură şi le-am

controlat, în cabina principală se află un dulap de arme încuiat. Cheia se găseşte la comandant.

— Bine.

— Mai aveţi nevoie de mine, sir?

— Nu, mulţumesc.

Armstrong luă certificatul de încărcătură şi începu să-l verifice. O mare cantitate de vin, ţigări, tutun, bere, băuturi spirtoase. Zece lăzi de şampanie Dom Perigon '59, cincisprezece de Puligny Montrachfet '53, nouă de Chateu Haut Brion '53.

— Dar Lafite Rothschild 1916 nu aveţi, domnule Svensen? întrebă el cu un surâs discret.

— Nu, domnule! Svensen schiţă un râs forţat. 1916 a fost un an slab. Avem, însă, o ladă din 1923. Este pe pagina următoare.

Armstrong întoarse pagina. Pe listă se aflau şi alte cantităţi de vin şi trabuce.

— Bun, zise el. Toate aceste produse vor sta în depozit sigilate cât timp veţi fi la sol.

— Da, domnule. Le-am încuiat deja – omul dumneavoastră le-a sigilat. Ne-a spus că putem lăsa în frigider o duzină de sticle de bere.

— Dacă proprietarul doreşte facă formele de import pentru o parte din vinul existent, daţi-mi de ştire. Nu-i nimic în neregulă, doar o modestă contribuţie pentru sertarul de jos al Majestăţii Sale, Regina.

— Sir? făcu Svensen perplex.

— Eh! N-a fost decât un joc de cuvinte în engleză. Se referă la ultimul sertar din scrinul unei doamne unde aceasta îşi pune lucrurile intime de care are nevoie uneori. Scuze. Paşaportul dumneavoastră, vă rog.

Paşaportul lui Svensen era canadian.

— Mulţumesc.

— Pot să vă prezint domnului Bartlett? Vă aşteaptă.

Svensen îl conduse în avion, un interior elegant şi simplu, imediat după antreu se afla un salonaş cu vreo şase scaune tapisate cu piele şi o sofa, o uşă centrală închidea restul interiorului avionului. Pe unul din scaune moţăia o stewardesă, cu bagajele lângă ea, în partea stângă uşa de la cabina piloţilor. Era deschisă. Comandantul şi copilotul se aflau pe scaunele lor, continuând să-şi verifice documentele de zbor.

— Iertaţi-mă, domnule comandant. Dumnealui este inspectorul Armstrong, spuse Svensen, dându-se la o parte.

— 'Seara, domnule inspector, salută comandantul. Sunt comandantul Jannelli, el este copilotul meu, Bill O'Rourke.

— 'Seara. Pot să văd paşapoartele, vă rog?

Amândoi piloţii aveau o sumedenie de vize străine şi ştampile ale poliţiei de frontieră. Nici o ţară de dincolo die cortina de fier. Armstrong le dădu sergentului Lee pentru a le pune ştampile.

— Mulţumesc, domnule comandant. Sunteţi pentru prima oară la Hong Kong?

— Nu, domnule. Am mai fost pe aici de vreo câteva ori pentru odihnă şi recreere în timpul războiului din Coreea. Am făcut curse şase luni cu compania Far Eastern ca secund în cursa din jurul lumii, din 1956 în timpul revoltelor.

— Care revolte? întrebă O'Rourke.

— Întregul Kowloon a explodat în bucăţi. Câteva sute de mii de chinezi s-au ridicat deodată cu furie, provocând încăierări şi dând foc. Sticleţii – pardon, poliţia a încercat să liniştească lucrurile cu răbdare, dar gloata a început să ucidă, astfel încât sticleţii… poliţia a scos câteva puşti, Sten, a omorât vreo şase indivizi şi totul s-a liniştit foarte repede. Aici numai poliţia deţine arme, ceea ce este foarte bine! adresându-se lui Armstrong, zise: Cred că oamenii dumneavoastră au rezolvat o treabă al dracului de grea.

— Mulţumesc, comandant Jannelli. Din ce direcţie vine acest avion?

— L. A.:— Los Angeles. Sediul central al lui Linc – al domnului Bartlett este acolo.

— Ruta a fost Honolulu, Tokio, Hong Kong?

— Da, domnule.

— Cât a durat escala la Tokyo?

Bill O’Rourke se uită imediat în jurnalul de bord.

— Două ore şi şaptesprezece minute. O escală doar pentru alimentare, domnule.

— Suficient pentru a vă dezmorţi picioarele?

Jannelli continuă:

— Am fost singurul care am ieşit din avion. Controlam totdeauna frânele – frâne pentru aterizare – şi fac o verificare exterioară ori de câte ori aterizăm.

— E un obicei bun, spuse poliţistul politicos. Cât rămâneţi aici?

— Nu ştim, asta depinde de tine. În mod cert noaptea o vom petrece aici. Nu putem pleca înainte de ora 14.00. Ordinul pe

care îl avem este să fim gata să plecăm oriunde, în orice moment.

— Aveţi un avion bun, domnule comandant. Vi s-a aprobat să rămâneţi până la ora 14.00. Dacă doriţi o prelungire, adresaţi-vă controlului de la sol înainte de ora respectivă. Când terminaţi, faceţi vama prin poarta aceea. Şi treceţi, vă rog, prin vamă cu întregul echipaj.

— Desigur. Îndată după ce vom fi alimentat.

— Atât dumneavoastră cât şi echipajul ştiţi că introducerea oricărei arme de foc în colonie este absolut interzisă? Problema armelor de foc în Hong Kong ne îngrijorează în cea mai mare măsură.

— Şi pe mine, domnule inspector, şi nu numai aici, oriunde. De aceea eu ţin singura cheie de la dulapul cu arme.

— Bine. Pentru orice problemă aveţi, vă rog adresaţi-vă biroului meu.

Armstrong ieşi din cabină, trecând prin antreu, cu Svensen înaintea lui. Jannelli se uită cum îi controlează paşaportul stewardesei. Era drăguţă, Jenny Pollard.

— Ticălosul, murmură el, adăugind apoi liniştit: Nu miroase a bine.

— Cum?

— De când ofiţerii superiori controlează paşapoarte engleze, pentru Dumnezeu? Sunteţi siguri că nu transportăm ceva neobişnuit?

— La naiba, nu. Totdeauna verific. Inclusiv materialele lui Svensen. Evident, în lucrurile lui Linc sau ale lui Casey – nu mă bag, însă ei nu ar face o asemenea prostie.

— Zbor cu ei de patru ani şi nici măcar o dată… Totuşi e cert că nu miroase a bine.

Cu un aer obosit, Jannelli se învârti în scaunul lui de pilot, aşezându-se mai confortabil. Doamne, bine mi-ar prinde un masaj şi o săptămână de vacanţă!

În antreu, Armstrong îi întinse paşaportul sergentului Lee pentru a-i pune ştampila.

— Mulţumesc, domnişoară Pollard.

— Eu va mulţumesc.

— Acesta a fost echipajul, domnule, spuse Svensen. Acum, domnul Bartlett.

— Da, vă rog.

Svensen a bătut la uşa din centru, deschizând-o fără să mai aştepte.

— Linc, dumnealui este inspectorul Armstrong, spuse cu o firească lipsă de protocol.

— Salut, zise Linc Bartlett, ridicându-se de la birou. Îi întinse mâna. Pot să vă ofer ceva de băut? O bere?

— Nu, mulţumesc, poate o ceaşcă de cafea.

Svensen o porni de îndată spre oficiu.

— Poftiţi!

— Simţiţi-vă ca acasă. Iată paşaportul meu, i se adresă Bartlett. Iertaţi-mă numai, câteva clipe! se întoarse la maşina de scris, continuând să bată cu două degete.

Armstrong putu să-l studieze pe îndelete: un păr blond-roşcat, ochii albaştri, cu reflexe gri, o faţă viguroasă, plăcută, cochet, purta o cămaşă sport şi jeans. Îi verifycă paşaportul: născut la Los Angeles, la 1 octombrie, 1922. Pentru patruzeci de ani arăta tânăr, aprecie el. Viză la Moscova, la fel ca şi Casey Tcholok, nici o altă vizită în vreo ţară comunistă! Îşi roti ochii prin cameră: spaţioasă, aceeaşi lăţime ca a avionului, un culoar central, în spate două cabine de o parte şi două toalete, iar la capăt o ultimă uşă unde presupuse că se afla apartamentul principal. Cabina unde se aflau era astfel dotată încât ar fi putut servi ca centru de comunicaţii: teleimprimator, telefon internaţional, maşini de scris fixe. Pe un perete despărţitor, un ceas iluminat care arăta ora pe toate meridianele. Cutii pentru dosare, multiplicator şi un birou acoperit cu piele, plin de hârtii împrăştiate. Rafturi cu cărţi. Broşuri cu impozitele. Câteva cărţi ieftine. În rest, cărţi de război, cărţi despre generali sau scrise de generali. Vreo duzină. Wellington, Napoleon, Patton, Cruciadă în Europa a lui Eisenhower, Arta războiului a lui Sun Tzu…

— Cafeaua, domnule, îi întrerupse Svensen inspecţia lui Armstrong.

— Oh, mulţumesc, Svensen! luă ceaşca în care turnă puţină frişcă.

Svensen puse lângă Bartlett o cutie de bere rece, deschisă, o luă pe cea goală şi se reîntoarse în oficiu, închizând uşa după el. Bartlett sorbi berea din cutie, recitind ceea,ce scrisese şi apăsând pe un buton, Svensen a apărut imediat.

— Spune-i lui Jannelli să roage tumul de control să expedieze asta.

Svensen înclină din cap şi plecă. Bartlett îşi îndreptă umerii răsucindu-se în scaunul turnant.

— Scuze – trebuie s-o expediez de îndată.

— Nu-i nimic, domnule Bartlett. Cererea dumneavoastră de a rămâne în avion în cursul nopţii s-a aprobat.

— Mulţumesc – mulţumesc foarte mult. Poate rămâne şi Svensen? Bartlett schiţă un zâmbet larg. Nu sunt prea gospodar.

— Foarte bine. Cât timp va rămâne avionul aici?

— Depinde de şedinţa noastră de mâine, domnule inspector. Sperăm să intrăm în afaceri cu compania Struan. O săptămână, zece zile.

— Atunci mâine vă va trebui un alt loc de parcare. Ne soseşte un alt zbor oficial la ora 16.00. I-am spus comandantului Jannelli să ia legătura cu controlul de la sol înainte de ora 14.00.

— Mulţumesc. Şeful SlC-ului din Kowloon se ocupă în mod obişnuit de parcare în aeroport?

Armstrong zâmbi.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă în sectorul meu. Este un obicei incomod, dar s-a înrădăcinat. Nu ne vizitează prea des avioane particulare – după cum domnul Chen nu întâmpină prea des personal pe cineva. Dorim să fim serviabili cât putem. Cea mai mare parte a aeroportului aparţine Companiei Struan, iar John vă este un prieten personal. Vă este prieten, domnule?

— Am fost un timp împreună la New York şi Los Angeles şi mi-a plăcut foarte mult. Spune-mi, domnule inspector, avionul acesta este cen… sună unul din telefoane, Bartlett ridică receptorul. Oh, salut, Charlie, ce se mai întâmplă la New York?… Doamne, e minunat. Cât?… Bine, Charlie, cumpără tot pachetul… Da, toate cele 200.00 de acţiuni… Sigur, primul lucru luni dimineaţă, imediat ce se deschide bursa. Trimite-mi un telex de confirmare… Bartlett puse telefonul în furcă şi se întoarse spre Armstrong. Scuze, domnule inspector, acesta este centru meu de comunicaţii şi fără el aş fi pierdut. Spune-mi, daci rămânem aici pentru o săptămână, putem să urcăm şi sa coborâm când vrem?

— Mi-e teamă că ar putea fi cam încurcată, domnule Bartlett.

— Ce înseamnă? Da sau nu? Sau poate?

— Oh, am folosit jargonul pentru *dificil*. Îmi pare rău însă securitatea noastră de la Kai Tak este deosebită.

— Dacă trebuie să suplimentaţi paza cu nişte oameni voi plăti cu plăcere.

— E o problemă de securitate, domnule Bartlett, nu de bani. Veţi vedea că sistemul telefonic din Hong Kong este de primă mână! îşi spuse însă în gând: va fi mult mai uşor pentru serviciul de informaţii să vă asculte convorbirile.

— Aşadar, dacă aţi putea, v-aş fi recunoscător.

Armstrong sorbi din cafea şi întrebă:

— Vizitaţi pentru prima dată Hong Kongul?

— Da, domnule. Sunt pentru prima dată în Asia. Locul cel mai îndepărtat în care am ajuns a fost Guadalcanal în 43.

— Ca militar?

— Da, sergent, inginer. Construcţii – construiam orice hangare, poduri, tabere, orice. Experienţă serioasă. Bartlett sorbi din cutia de bere. Sunteţi sigur, nu pot sa vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

Armstrong termină cafeaua şi se ridică.

— Mulţumesc pentru cafea.

— Acum, pot să vă pun o întrebare?

— Desigur.

— Cum este acest Dunross? Ian Dunross. Conducătorul companiei Struan?

— Tai-panul? Armstrong începu sa râdă. Depinde pe cine întrebaţi, domnule Bartlett. Nu l-aţi întâlnit niciodată?

— Nu, încă nu. Îl voi întâlni mâine. La dejun. De ce îl denumiţi tai-panul?

— Tai-pan înseamnă în cantoneză „conducător suprem” – persoana care deţine întreaga putere. Pentru chinezi, toţi conducătorii europeni ai tuturor vechilor companii sunt tai-pani. Dar chiar şi printre tai-pani există totdeauna unul care e cel mai mare. Dunross este tai-panul Companiei Struan numită *Nobila Casă* sau *Nobilul Hong*, însemnând *companie*. Denumirea a rămas de la începuturile comerţului european cu China şi din primele zile ale Hong Kongului. Hong Kongul a luat fiinţă de fapt în 1841, 26 ianuarie. Fondatorul companiei Struan a fost un mit şi în anumite privinţe încă mai este – Dirk Struan. Unii spun că a fost un pirat, alţii că a fost prinţ. În orice caz, el a făcut contrabanda cu opiu din India în China, iar banii câştigaţi îi investea în ceai chinezesc pe care îl transporta în Anglia cu o flotă de clipere. A devenit un prinţ al negoţului, a câştigat titlul

de tai-pan şi de atunci compania Struan s-a străduit tot timpul să fie prima în toate.

— Chiar aşa?

— Oh, sunt vreo câteva companii care se ţin pe urmele lor, îndeosebi Rothwell-Gornt, însă, da, aş putea spune că totuşi Struan rămâne prima. Cert, nici un lucru nu intră şi nu iese din Hong Kong, nimic nu se mănâncă şi nu se îngroapă, sau nu se face, fără ca societăţile Struan, Rothwell-Gornt, Asian Properties, Blacs – Banca Londrei şi a Chinei – sau Victoria Bank să nu-şi bage nasul.

— Dar în ceea ce-l priveşte pe Dunross personal? Cum e el?

Armstrong rămase un moment pe gânduri, pentru ca apoi să spună degajat:

— Şi în cazul lui, depinde foarte mult cui puneţi întrebarea, domnule Bartlett. Îl cunosc prea puţin, doar din întâlnirile în societate – ne mai întâlnim din când în când la cursele de cai. Am avut cu el două întâlniri oficiale. Este fermecător, foarte priceput în meseria lui... Cred că aş putea să-l caracterizez ca strălucitor.

— El si familia lui deţin o mare parte din companie?

— Nu ştiu cu exactitate. Mă îndoiesc că în afara familiei mai deţine cineva ceva. Dar pachetul său de acţiuni nu reprezintă totul în activitatea lui. Oh, nu. Nu în activitatea companiei Struan. De asta sunt foarte sigur! Armstrong îşi fixă ochii în ochii lui Bartlett. Unii spun că Dunross este fără milă, în stare să ucidă. Ştiu că nu mi l-aş dori duşman.

Bartlett sorbi din bere şi micile riduri de lângă ochi i se încreţiră într-un zâmbet curios.

— Uneori un duşman valorează mai mult decât un prieten.

— Uneori. Sper să aveţi o şedere cât mai utilă.

Bartlett se ridică brusc în picioare.

— Mulţumesc. Vă conduc!

Deschise uşa. Armstrong şi sergentul Lee ieşiră însoţiţi de gazdă, care merse apoi în urma lor până la uşa cabinei principale unde se afla scara. Inspiră adânc aerul de afară. Încă o dată simţi ceva straniu în atmosferă, nici plăcut nici neplăcut, nici miros urât nici parfum – doar straniu şi curios de tulburător.

— Domnule inspector, ce e cu mirosul acesta? Şi Casey l-a simţit când Sven a deschis uşa.

Armstrong ezită, apoi zâmbi spunând:

— Acesta este specific Hong Kongului, domnule Bartlett. E mirosul banilor.

2

Ora 23.48.

— Toţi zeii sunt martori ce ghinion am în noaptea asta! zise Wu Patru Degete care scuipă pe puntea navei.

Era pe dunetă, pe pupa înaltă a joncii lui oceanice, amarată în cea mai mare îngrămădire de nave aruncate în dezordine în portul Aberdeen, de pe coasta de sud a Hong Kongului. Era o noapte foarte caldă şi umedă, iar el juca cu trei din prietenii săi mah-jong, un joc chinezesc cu 44 de pietre. Toţi arătau în vârstă, prieteni de-ai lui, căliţi ca şi el, toţi căpitani de jonci ai căror proprietari au. Cu toate astea făceau parte din flota lui şi-i ascultau ordinele. Numele lui adevărat era Wu Sang Fang, un pescar analfabet, mic de statură, cu câţiva dinţi în gură fără degetul cel mare de la mâna stângă. Jonca lui era veche, şubrezită şi murdară, iar el era şeful Companiei Wu ce transporta coloniale, căpitan de flotă, iar steagul său, Lotusul Argintiu, flutura pe toate cele patru mări. Când veni rândul din nou, mai luă încă una din pietrele de fildeş, se uită la ea şi, pentru că nu-i îmbunătăţea cu nimic ceea ce avea în mână, o aruncă cu zgomot şi scuipă din nou. Scuipatul se prelinse pe punte. Purta un maiou vechi, jerpelit, pantaloni negri de hamal, ca şi prietenii lui şi miza zece mii de dolari doar în acest singur joc.

— *Ayeeyah*, exclamă Tang Ciupitul prefăcându-se supărat, deşi cu piatra pe care tocmai o trăsese aproape făcea o combinaţie câştigătoare; jocul semăna cu remy. Dacă nu câştig, le… pe toate mamele din lume, în afară de-ale noastre! aruncă o piatră cu un gest larg.

— Vă f… muma-n cur dacă voi câştigaţi, iar eu nu? zise altul şi au râs cu toţii.

— Îi bag în măsa pe diavolii ăia de străini din Golden Mountains* dacă nu vin în seara asta, spuse Poon Vremebună.

— Vor veni, interveni cu convingere Wu Patru Degete. Diavolii străini sunt legaţi de orar. Oricum, l-am trimis pe cel de-al Şaptelea Fiu la aeroport pentru confirmare.

Vru să ia o piatra, dar se opri, uitându-se peste umăr cu un ochi de cunoscător, cum trecea o joncă de pescuit, pufăind liniştit, îndreptându-se prin intrarea întortocheată si strimtă din canal, printre grupurile de bărci, spre ieşirea îngustă a portului. Nu avea decât lumini de drum la babord şi la tribord. În aparenţă, jonca se ducea să pescuiască, dar era una din ambarcaţiunile lui care ieşise pentru a se întâlni cu un trauler thailandez cu o încărcătură de opiu. După ce nava trecu fără probleme, el se concentră din nou la joc. Începuse de-acum refluxul, dar rămăsese apă adâncă în jurul celor mai multe grupuri de ambarcaţii. De pe ţărm şi dinspre plaja dezgolită de ape venea un miros greu de alge putrezite, scoici şi lături. Pe cele mai multe şampane şi jonci erau stinse luminile. Toate dormeau. Ici şi colo se mai vedeau câteva lămpi cu petrol. Bărci de toate mărimile stăteau amarate unele de altele parcă fără prea multă trăinicie, după toate aparenţele fără nici o ordine, cu alei micuţe de apă printre satele plutitoare. Aici locuiau populaţiile tanka şi haklo – locuitorii bărcilor – care îşi duceau viaţa pe apă, se năşteau şi mureau pe apă. Multe din aceste bărci nu s-au mişcat niciodată din locurile lor, ci stăteau legate unele de altele până se scufundau sau naufragiau, erau aruncate de vreun taifun sau ardeau în vreunul din incendiile spectaculoase care măturau adesea tot grupul de bărci atunci când un picior sau o mână neatentă lovea un lampion cu petrol sau când se arunca ceva care ardea cu vâlvătaie în vetrele improvizate bineînţeles sub cerul liber.

— Bunicule! strigă tânărul marinar de veghe.

— Ce e? întrebă Wu.

---

*Poreclă pentru Statele Unite.

— Pe cheu, priveşte! Uite, al şaptelea fiu! şi băiatul, care nu avea decât doisprezece ani, arătă spre ţărm.

Wu şi ceilalţi se ridicară privind atent spre mal. Un tânăr chinez plătea un taxi. Purta jeans şi bluză curată, iar în picioare avea bascheţi. Taxiul parcase lângă pasarela unuia dintre cele mai mari restaurante plutitoare ancorate la vreo sută de metri, la cheurile moderne. Erau patru asemenea palate plutitoare, bogat împodobite cu trei, patru sau cinci etaje – strălucind splendid: lumini de-un roşu aprins, verde şi auriu, cu acoperişuri

canelate, cu zei, cu gargui – burlane ornamentale în formă de animale fantastice şi dragoni.

— Ai ochi buni, tu, al treilea nepot al meu. Bun. Du-te să-l întimpini pe cel de-al şaptelea fiu.

Copilul o zbughi brusc, alergând cu paşi siguri pe scândurile şubrede care legau jonca lor de celelalte. Patru Degete îl urmări pe cel de-al şaptelea fiu al său îndreptându-se spre unul din debarcaderele unde erau îngrămădite sampanele feribot care deserveau portul. Când văzu că marinarul pe care-l trimisese l-a întâlnit pe fiul său, se întoarse cu spatele la ţărm şi se aşeză din nou la joc.

— Hai să terminăm jocul, zise el furios. Asta-i ultima mea mână blestemată. Trebuie să cobor la ţărm în seara asta.

Au mai jucat câtva timp, luând şi dând pietre.

— *Ayeeyah*! exclamă Tang Ciupitul când văzu piatra pe care o luase, o trânti pe masă cu faţa în sus, cu un gest larg, depunând şi celelalte treisprezece piese din mână cu care câştiga jocul. Priviţi, pe toţi zeii!

Wu şi ceilalţi se holbară la pietrele lui.

— Căcat! strigă şi tuşi cu zgomot. Mă piş pe toţi urmaşii tăi, Tang Ciupitule. Ce baftă!

— Mai facem un joc? Pe douăzeci de mii? Wu Patru Degete? zise Tang vesel, convins că în seara aceea bătrânul diavol, Chi Kung, zeul jucătorilor de cărţi, era alături de el.

Wu începu să dea din cap, dar în momentul acela un pescăruş zbură pe deasupra capului său scoţând un ţipăt plângăreţ.

— Patruzeci, zise imediat, răzgândindu-se şi interpretând strigătul păsării ca un semn al cerului că ghinionul îi dispăruse. Patruzeci de mii, sau nimic! Dar va trebui să jucăm cu zarurile că nu mai am timp.

— N-am la mine patruzeci, pe toţi zeii, dar cu cei douăzeci pe care mi-i datorezi, cu ce o să împrumut mâine când se deschide banca, punând drept gaj jonca mea, cu blestematul meu profit din următoarea livrare de aur sau opiu îţi voi plăti, nu?

— E prea mult pentru un singur joc, zise cu amărăciune Poon Vreme Bună. Voi doi, curvarilor, v-aţi pierdut minţile!

— Cine face mai mult la o aruncare? întrebă Wu.

— *Ayeeyah*, aţi înnebunit amândoi, zise Poon, care era, totuşi, la fel de agitat ca şi ceilalţi. Unde sunt zarurile?

Wu le puse pe masă. Erau trei.

— Aruncă-le pentru viitorul tău de rahat, Tang Ciupitule!

Acesta scuipă în palme, şopti o rugăciune, aruncă apoi zarurile, scoţând un strigăt.

— Oh, oh, oh, ţipă ca din gură de şarpe! Un patru, un trei şi iar un patru. Unsprezece.

Celorlalţi li se tăiase respiraţia. Wu scuipă zarurile, le înjură, le binecuvântă şi le aruncă. Un şase, un doi şi un trei. Exclamă:

— Unsprezece! Oh, pe toţi zeii, mari si mici! Din nou, aruncă din nou!

Pe punte toţi fremătau. Tang Ciupitul aruncă paisprezece! Wu se concentră, într-o tensiune ameţitoare, apoi aruncă zarurile.

— Ayeeyah, explodă el, şi după el explodară cu toţii. Un şase, un patru şi un doi.

— Eeeee, doar atât a putut spune Tang Ciupitul, ţinându-se de burtă, râzând bucuros, în timp ce ceilalţi îl felicitau, iar pe cel care pierduse îl compătimeau.

Wu ridică din umeri, inima zbătându-i-se încă în piept. Exclamă:

— Afurisiţi să fie toţi pescăruşii care-mi zboară deasupra capului într-un moment ca ăsta!

— Ah, de-aia te-ai răzgândit, Wu Patru Degete?

— Da! A fost ca un semn. Câţi pescăruşi ţipă noaptea când zboară pe deasupra capului?

— Aşa e. Eu aş fi făcut la fel.

— *Joss*! apoi Wu zâmbi. Eeeee, dar emoţia pe care ţi-o dă jocul de noroc e mai plăcută decât aceea pe care ţi-o dă fiorul de-a Norii şi Ploaia.

— Nu la vârsta mea!

— Câţi ani ai, Tang Ciupitule?

— Şaizeci – poate şaptezeci. Aproape aceeaşi vârstă ca tine. Noi ăştia, haklo, n-am avut niciodată, un catastif în regulă care să ţină număru' ălora de se nasc ca sătenii de pe uscat. Mă simt ca la treij' de ani.

— Ai auzit că la prăvălia cu leacuri de noroc din piaţa Aberdeen au primit din Coreea un stoc de rădăcină a vieţii, o parte fiind de unele-s dă peste o sută de ani! Asta-ţi pune foc în daravelă!

— Stau bine cu daravela, Poon Vremebună! Cea de-a treia nevastă e din nou cu copilu-n burtă!

Wu rânji fără să-şi arate dinţii şi scoase un sul mare de bancnote de 500 de dolari. Începu să numere, mâna stângă mergându-i ca şi când nu i-ar fi lipsit degetul mare. Cu ani în urmă i-l retezase unul într-o luptă cu piraţii de pe fluviu cu ocazia, unei expediţii de contrabandă. Se opri pentru un moment când cel de-al şaptelea fiu al său ajunse pe punte; un tânăr înalt pentru un chinez, douăzeci şi şase de ani. Mergea pe punte cu dificultate. Un nou avion cu reacţie începu să se vaite pe deasupra lor.

— Ai venit, al şaptelea fiu?

— Da, tată, am venit.

Patru Degete bătu cu putere, bucuros, în butoiaşul răsturnat şi zise:

— Foarte bine. Acum putem începe!

— Hai, Patru Degete, zise Tang Ciupitul prevenitor, arătând spre zaruri. Un şase, un patru şi un doi – asta face doisprezece, care înseamnă tot trei, ăl mai fermecat trei.

— Da, da, am văzut.

Tang Ciupitul zâmbi, arătând spre nord şi puţin spre est, acolo unde era aeroportul Kai Tak – în spatele munţilor Aberdeen, dincolo de portul Kowloon, la şase mile depărtare.

— Poate că norocul tău s-a schimbat, *heya*?

3

Luni

Ora 5.16.

Când se crăpă de ziuă, un jeep cu doi mecanici în salopetă veni la poarta 16 din partea de est a aeroportului şi parcă foarte aproape de principalul tren de aterizare al avionului Yankee 2. Scara se mai afla încă la locul ei, iar uşa principală era uşor întredeschisă. Mecanicii, amândoi chinezi, ieşiră din maşină; unul începu să verifice trenul de aterizare central, cel cu opt roţi, în timp ce celălalt, la fel de atent, controla trenul din vârful avionului. Au verificat metodic pneurile şi roţile, racordurile hidraulice ale frânelor, iar după aceea s-au uitat atent la lăcaşurile de escamotare a roţilor. Amândoi foloseau lanterne. Mecanicul de la trenul principal de aterizare scoase o cheie de piuliţe şi se aşeză pe una din roţi, pentru a putea verifica mai de

aproape, fiind acum cu capul şi cu umărul bine băgate sub burta avionului. După un moment, exclamă încet în cantoneză:

— *Ayeeyah*! Hei, Lim, ia uită-te aici!

Celălalt mecanic se duse acolo şi privi atent în sus. Sudoarea îi lăsa pete pe salopeta albă.

— Sunt acolo sau nu? Nu pot vedea de-aici de jos.

— Frate, bagă-ţi sula în gură şi scuip-o după aia în canal. Sigur că sunt aici. Suntem bogaţi. Vom mânca orez toată viaţa! Da' taci din gură sau vrei să-i trezeşti pe diavolii ăştia de străini plini de rahat care sunt deasupra! Uite!

Omul scoase un pachet lung, înfăşurat în pânză şi i-l dădu lui Lim care îl aşeză fără zgomot şi repede în jeep. Apoi, încă un pachet mic, şi încă unul, amândoi transpiraţi şi foarte agitaţi, operând rapid şi în linişte. Încă un pachet. Şi încă unul… Apoi Lim văzu jeep-ul poliţiei dând colţul şi în acelaşi timp alţi oameni în uniformă se năpustiră pe poarta l6, printre ei şi europeni.

— Am fost trădaţi, şuieră el cu răsuflarea întretăiată, în timp ce o zbughi cu o mişcare rapidă, dar zadarnică, pentru a scăpa.

Jeep-ul îl ajunse uşor din urmă şi îl opri. Tremura, dar îşi reţinu emoţia. Scuipă şi blestemă toţi zeii, resemnându-se. Celălalt sări iute jos, azvârlindu-se la volan. N-a mai apucat să pornească motorul, a fost prins şi i s-au pus cătuşele.

— Ei, guriţă spurcată, şuieră sergentul Lee, unde crezi că te duci?

— Nicăieri, domnule ofiţer, el a fost, el a fost acolo, bastardul ăsta, pui de curvă, domnule ofiţer, s-a jurat că-mi taie gâtul dacă nu-l ajut. Nu ştiu nimic, pe mormânta' lu' mama!

— Minţi, prefăcutule, n-ai avut o mamă niciodată. O să stai la pârnaie cincizeci de ani dacă nu vorbeşti.

— Jur, domnule ofiţer, pe toţi zeii că…

— Mă piş pe minciunile tale, mutră plină de căcat. Cine vă plăteşte să faceţi treaba asta?

Armstrong mergea încet pe pistă, cu gustul dulce-amar al vânătorului care-şi vede prada.

— Aşadar, sergent – spuse el în engleză, ce-am găsit aici?

Fusese o îndelungată pândă de noapte, era obosit şi nebărbierit, fără nici un chef să asculte declaraţiile tânguitoare de nevinovăţie ale mecanicului. Aşa că zise într-o perfectă cantoneză de mahala:

— Un singur cuvinţel, cât de mic, dacă mai scoţi, lepră plină de rahat, şi pun oamenii mei să ţopăie pe Săculeţul tău Tainic.

Omul înţepeni de frică.

— Bun. Cum te cheamă?

— Tan Shu Ta, stăpâne.

— Mincinosule! Cum îl cheamă pe prietenul tău?

— Lim Ta-cheung, da' nu e prietenul meu, stăpâne, nu l-am cunoscut până azi dimineaţă.

— Mincinosule! Cine vă plăteşte pentru treaba asta?

— Nu ştiu cine l-a plătit, şef. Ştiţi, a jurat că-mi taie…

— Mincinosule! Gura ţi-e atât de plină de balegă că trebuie să fii chiar zeul rahatului. Ce e în pachetele alea?

— Nu ştiu. Jur pe mormântul strămo…

— Mincinosule! îl întrerupe automat Armstrong, ştiind că minciunile erau inevitabile.

“Robert, chinezul nu este ca noi”, îi spusese primul lui profesor în ale poliţiei, un vechi cunoscător al Chinei. Nu vreau să spun că-l condamn, sau mai ştiu eu ce, este doar diferit. Minte printre dinţi tot timpul pentru bani şi când înhaţi o puşlama în flagrant şi ăla minte şi îţi alunecă precum un par unsuros dintr-o grămadă de rahat. E diferit. Uită-te la numele lor. Toţi chinezii au câte patru nume diferite, unul de la naştere, unul din perioada pubertăţii, unul când devine adult şi unul pe care şi-l alege el, şi uită vreunul sau adaugă altul cum ţi-ai pune pălăria. Şi numele lor – vai de noi! Chinezii îşi zic lao-tsi-sing – vechea sută de nume. Au numai o sută de porecle de bază în toată China şi din acestea douăzeci sunt Yu, zece Wu şi Dumnezeu ştie câţi Ping, Li, Lee, Chen, Chin, Ching, Wong şi Fu, şi pe fiecare îl pronunţi în cinci feluri diferite, astfel că numai Dumnezeu ştie care cine e.” „Atunci e greu să identifici un suspect, sir”? „Trebuie să fii de nota zece, tinere Armstrong! De nota zece, flăcăule. Poţi să dai de cincizeci de Li, cincizeci de Chang şi patru sute de Wong şi nici unul să nu aibă nici o legătură între ei. Vai de noi! Asta-i problema aici în Hong Kong”.

Armstrong oftă. După optsprezece ani, numele chinezeşti continuau să semene confuzie la fel ca înainte. Şi mai presus de toate, se părea că fiecare avea o poreclă prin intermediul căreia era cunoscut de toată lumea.

— Cum te cheamă? îl întrebă din nou şi nu se obosi să mai aştepte răspunsul. Mincinosule! Sergent! Desfă unul din astea! Să vedem ce am găsit.

Sergentul Lee desfăcu ultima învelitoare. Înăuntru se găsea un M 14, puşcă automată a armatei americane. Nouă şi bine unsă.

— Pentru asta, copil al dracu', lepădat de-o curvă, scrâşni Armstrong, o să urli de durere cincizeci de ani!

Chinezul se uită tâmpit la armă, cuprins de groază. Apoi scoase un geamăt.

— La dracu' cu toţi zeii, n-am ştiut că aici erau arme.

— Ah, ba ai ştiut! zise Armstrong. Sergent, pune pe rahatul ăsta în dubă şi înregistrează-l pentru contrabandă cu arme.

Omul fu târât cu brutalitate. Unul din poliţiştii chinezi desfăcu încă un pachet. Era mic şi pătrat.

— Staţi aşa! ordonă în engleză Armstrong, poliţistul şi toţi care au auzit de la distanţă rămaseră împietriţi. Unul din pachetele acestea poate fi un exploziv-capcană, continuă el. Toată lumea să se îndepărteze de jeep! transpirat, omul execută ordinul. Sergent, adu specialiştii noştri în dezamorsarea bombelor. Acum nu ne mai grăbim.

— Da, sir! sergentul Lee alergă la radioul emisie-recepţie din duba poliţiei.

Armstrong se băgă sub avion controlând între braţele trenului principal de aterizare. Nu văzu nimic compromiţător. Se sui apoi pe una din roţi.

— Hristoase! exclamă uimit.

Cinci rasteluri compacte erau bine fixate de fiecare parte a interiorului peretelui etanş. Unul era aproape gol, celelalte încă pline. După dimensiunile şi forma pachetelor socotea că mai era încă o cantitate de puşti M 14 şi cutii cu muniţii – sau grenade.

— Se vede ceva acolo sus, sir? întrebă inspectorul Thomas, un tânăr englez, care servise trei ani în armată.

— Priveşte! Dar nu pune mâna pe nimic.

— Hristoase! Sunt destule, pentru câteva brigăzi de poliţie mobile!

— Da. Dar ale cui?

— Comuniştii?

— Sau naţionaliştii – sau puşlamalele. Ăştia ar…

— Ce dracu se întâmplă acolo jos?

Armstrong recunoscu vocea lui Linc Bartlett. Faţa i se crispă, sări de pe roată, Thomas urmându-l. Se duse la piciorul scării, strigând scurt:

— Şi eu aş vrea să ştiu, domnule Bartlett.

Bartlett stătea la uşa principală a aeronavei, Svensen lângă el. Amândoi erau în pijama şi halat, cu părul zbârlit, abia treziţi din somn.

— Aş vrea să aruncaţi o privire la aceasta! Armstrong arătând spre puşcă, care era de-acum pe jumătate în jeep.

Bartlett coborî imediat scara, Svensen urmându-l.

— Ce?

— Poate dumneavoastră, domnule Svensen, veţi fi amabil să aşteptaţi în avion.

Svensen vru să replice, dar se opri. Se uită apoi la Bartlett care dădu din cap aprobator.

— Pregăteşte o cafea, Sven!

— Da, Linc.

— Ei, şi-acum, despre ce este vorba, domnule inspector?

— Uitaţi! şi Armstrong arătă cu degetul.

— E un M 14! ochii lui Bartlett se făcură mici, continuă să i se adreseze lui Armstrong. Şi?

— Şi se pare că avionul dumneavoastră a adus arme.

— Imposibil!

— Tocmai am prins doi oameni descărcându-le. Acolo e unul din poponari – Armstrong arătă cu un deget ameninţător spre mecanicul cu cătuşe care stătea smerit lângă jeep – iar ălalalt e în dubă. Sunteţi, poate, amabil să vă uitaţi sub trenul de aterizare principal, sir.

— Sigur, unde?

— Va trebui să vă urcaţi pe o roată.

Bartlett făcu cum i se spuse. Armstrong şi inspectorul Thomas priviră cu atenţie exact locul unde îşi pusese mâinile pentru identificare prin amprente. Bartlett privi cu o oarecare degajare la rafturile acelea.

— Să fiu al dracului! Dacă sunt multe din astea, înseamnă că e un întreg arsenal!

— Da. Vă rog să nu le atingeţi.

Bartlett studie rafturile, apoi cobori, fiind de-acum treaz de-a binelea.

— Nu este o simplă contrabandă. Rafturile acelea sunt făcute la comandă.

— Da. Aveţi vreo obiecţie dacă vom controla avionul?

— Nu. Sigur că nu.

— La treabă, inspectore, zise imediat Armstrong. Şi faceţi o verificare foarte atentă. Acum, domnule Bartlett, poate veţi fi amabil să ne explicaţi.

— Nu fac afaceri cu arme, domnule inspector. Şi nu cred că aşa ceva ar face comandantul avionului meu – sau Bill O'Rourke. Sau Svensen.

— Dar domnişoara Tcholok?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Armstrong adăugă glacial:

— Este o problemă foarte serioasă, domnule Bartlett. Avionul este considerat de-acum sub sechestru şi fără aprobarea poliţiei, până la noi ordine nici dumneavoastră, nici vreun membru al echipajului nu va putea părăsi colonia cât timp vor dura investigaţiile. Şi-acum, ce spuneţi despre domnişoara Tcholok?

— Imposibil, absolut imposibil ca domnişoara Casey să fie implicată în vreun fel în problema armelor, a contrabandei cu arme sau în orice fel de contrabandă. Imposibil! Bartlett vorbea ca un om ce regreta incidentul, dar căruia nu-i era teamă. Şi nici unul dintre noi! vocea-i deveni stridentă. Aţi fost preveniţi, nu-i aşa?

— Cât timp a durat escala în Honolulu?

— O oră sau două, doar pentru alimentare, nu-mi amintesc exact! Bartlett rămase puţin pe gânduri. Jannelli a ieşit din avion, dar aşa face totdeauna. Rafturile acelea nu puteau fi încărcate într-o oră.

— Sunteţi sigur?

— Nu, dar aş putea să pariez că operaţia a avut loc înainte de a pleca noi din Statele Unite. Dar când şi unde, de ce şi cine, nu-mi dau seama. Dumneavoastră ştiţi?

— Încă nu! Armstrong îl privi iscoditor. Poate doriţi să vă întoarceţi în biroul dumneavoastră, domnule Bartlett. Putem să vă luăm declaraţia acolo.

— Desigur! Bartlett se uită la ceas, era 5.43. S-o facem acum, pentru că după aceea voi avea de dat câteva telefoane. Nu suntem conectaţi încă la sistemul dumneavoastră, spuse arătând spre clădirea terminalului. Există un telefon local acolo?

— Da. Evident, am prefera să-i interogăm mai întâi pe comandantul Jannelli şi pe domnul O'Rourke – daca n-aveţi nimic împotrivă. Unde sunt cazaţi?

— La Victoria şi Albert.

— Sergent Lee!

— Da, sir.

— Du-te la Cartierul General.

— Da, sir.

— Am dori să stăm de vorbă şi cu domnişoara Tcholok. Repet, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Bartlett urcă scările cu Armstrong lângă el. În cele din urmă răspunse:

— De acord. Cu condiţia ca s-o faceţi dumneavoastră personal şi nu înainte de ora 7.45. Casey a lucrat multe ore în plus şi azi are o zi grea şi n-aş vrea să fie deranjată inutil.

Au intrat în avion. Sven aştepta lângă oficiu, de-acum îmbrăcat şi foarte neliniştit. Oameni ai poliţiei, fie în uniformă, fie civili mişunau peste tot, cercetând atent.

— Sven, cum e cu cafeaua aceea?

Bartlett îl conduse prin anticameră în biroul său. Uşa din centru, la capătul coridorului, era deschisă. Armstrong putu zări o parte din apartamentul principal cu patul foarte lat. Inspectorul Thomas căuta prin nişte sertare.

— Al dracului! murmură Bartlett.

— Regret, zise Armstrong, dar este necesar.

— Nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă, domnule inspector. Niciodată nu mi-a plăcut ca nişte străini să-şi bage nasul în viaţa mea particulară.

— Da. Sunt de acord! inspectorul făcu semn unui poliţist în civil. Sung!

— Da, sir.

— Notează, te rog.

— Numai puţin, să economisim timp, zise Bartlett şi se întoarse spre un aparat electronic, apăsă două butoane, se auzi un declic, semn că dublul casetofon intrase în funcţiune, conectă la el un microfon, pe care îl aşeză pe birou. Se vor înregistra două benzi, una pentru dumneavoastră, una pentru mine. După ce omul dumneavoastră va dactilografia textul, dacă doriţi o semnătură, eu sunt aici.

— Mulţumesc.

— O.K., să începem.

Armstrong se simţi deodată stingherit.

— Puteţi să spuneţi, vă rog, ce ştiţi despre încărcătura ilegală găsită între barele trenului principal de aterizare al avionului dumneavoastră, domnule Bartlett?

Bartlett negă din nou că ar cunoaşte ceva.

— Nu cred ca vreun membru al echipajului meu sau careva din oamenii mei să fie implicat într-un fel. Nici unul din ei nu a fost vreodată implicat în vreo acţiune de încălcare a legii, după câte ştiu eu. Şi aş fi ştiut.

— De cât timp lucrează la dumneavoastră comandantul Jannelli?

— De patru ani. O'Rourke de doi. Svensen de când am avionul, din '58.

— Domnişoara Tcholok?

După o pauză, Bartlett spuse:

— De şase ani – aproape şapte.

— Domnişoara ocupă un post important la firma dv.?

— Da. Foarte important.

— Asta nu se prea obişnuieşte, nu-i aşa, domnule Bartlett?

— Nu. Dar chestiunea nu are nimic de-a face cu problema în cauză.

— Sunteţi proprietarul acestui avion?

— Compania mea este Par-Con Industries Incorporated.

— Aveţi duşmani – cineva care ar dori să vă producă în mod serios neplăceri?

Bartlett râse:

— Aţi văzut câine fără pureci? Nu poţi conduce o companie de o jumătate de miliard de dolari şi să-ţi faci prieteni.

— N-aveţi vreun duşman anume?

— Eu de unde să ştiu? Traficul de arme este o operaţiune specială – trebuie să fi fost făcută de un profesionist.

— Cine a mai ştiut despre planul dumneavoastră de a zbura spre Hong Kong?

— Vizita a fost programată de câteva luni. A ştiut consiliul de administraţie. Şi grupul de planificare! Bartlett se încruntă. Nu a fost un secret. Nu existau motive să fie. Evident, compania Struan a ştiut – în detaliu. De cel puţin două săptămâni. De fapt, am confirmat data de 12 prin telex, exact timpul estimat de plecare, timpul estimat de sosire. Am vrut mai devreme, dar Dunross mi-a transmis că data de 19, care e azi, i-ar conveni mai mult. Poate că ar trebui să-l întrebaţi pe el.

— O voi face, domnule Bartlett. Mulţumesc, sir. Asta-i tot pentru moment.

— Am câteva întrebări, domnule inspector, dacă nu vă supăraţi. Care este pedeapsa care se aplică pentru contrabandă cu arme?

— Zece ani detenţie, fără eliberare condiţionată.
— Care este valoarea acestei încărcături?
— Nepreţuită pentru cel care are nevoie să o cumpere, pentru că nici o armă – dar absolut nici una – nu poate fi deţinută de cineva aici.
— Cine are nevoie să o cumpere?
— Oricine vrea să dezlănţuie o revoltă, o insurecţie sau să comită uciderea în masă, să jefuiască o bancă, să comită o crimă de oarecare gravitate.
— Comuniştii?
Armstrong zâmbi, dădu din cap, spunând:
— Ei nu trebuie să tragă în noi pentru a prelua colonia, sau să introducă prin contrabandă puşti M 14 – au o sumedenie de arme specifice lor.
— Naţionaliştii? Oamenii lui Ciang Kai-şi?
— Aceştia sunt mult mai bine dotaţi cu tot felul de armament de guvernul S.U.A., domnule Bartlett. Nu-i aşa? Aşa că nici ei nu au nevoie să introducă arme în acest mod.
— Poate pentru un război între diferite bande?
— Oh, Doamne, bandele noastre, domnule Bartlett, nu trag unele în celelalte. Bandele noastre – triadele – cum numim noi asociaţiile secrete chinezeşti cu activităţi ilegale – îşi rezolvă diferendele într-o manieră chinezească, civilizată, cu cuţite, cu barda şi alte arme de luptă din metal şi cu informări telefonice anonime la poliţie.
— Pariez că o triadă din asta există şi în cadrul companiei Struan. Acolo veţi găsi răspunsul la enigmă.
— Poate! Armstrong râse ciudat, apoi spuse din nou. Poate. Acum scuzaţi-mă…
— Desigur! Bartlett opri casetofonul, luă cele două casete, predându-i una lui Armstrong.
— Mulţumesc, domnule Bartlett.
— Cât va continua această investigaţie?
— Depinde. Poate o oră. S-ar putea să dorim să aducem nişte experţi. Vom încerca să vă deranjăm cât mai puţin. Veţi ieşi din avion înainte de prânz?
— Da.
— Dacă vreţi să aveţi acces, vă rog luaţi legătura cu biroul meu. Numărul de telefon este 88.77.33. Pentru moment, aici va rămâne de gardă un poliţist. Veţi sta la *Vic*?
— Da. Acum sunt liber să merg în oraş, să fac ce doresc?

— Da, domnule, cu condiţia să nu părăsiţi colonia cât timp durează cercetările.

Bartlett zâmbi forţat:

— Mi s-a mai spus deja, ferm şi clar.

Armstrong plecă. Bartlett făcu un dus, se îmbrăcă şi aşteptă până plecară toţi poliţiştii, cu excepţia celui care a rămas de pază. Apoi se reîntoarse în biroul său şi închise uşa. Fiind acum singur, se uită la ceas. Era 7.37. Se duse la centrul său de comunicaţii, acţionă întrerupătorul celor două microfoane, apăsând pe butonul microfonului la ieşire. Se auzi imediat un pârâit de paraziţi şi vocea adormită a lui Casey:

— Da, Linc?

— Geronimo, zise el clar în microfon.

Urmă o pauză lungă.

— Am înţeles, răspunse ea, şi difuzorul încetă să mai funcţioneze.

4

Ora 9.40.

Rolls-ul ieşi din feribotul care leagă Kowloon de insula Hong Kong şi o luă spre est de-a lungul străzii Connaught, intrând în circulaţia intensă. Dimineaţa aceea era caldă, umedă, fără nori, cu un soare plăcut. Casey se înfundase în pernele canapelei din spate. Se uită la ceas. Emoţia îi creştea.

— Timp destul, donşoară, zise şoferul cu privirea-i ageră. Nobila Casă la strada jos, casa mare, zece, cinşpe minute, nu faceţi grijă.

— Bine.

Asta-i viaţa, îşi zise. Într-o zi voi avea propriul meu Rolls şi un şofer chinez curat, politicos, tăcut, şi nu va trebui să mă sinchisesc de preţul benzinei. Niciodată. Poate – în sfârşit – de aici îmi voi câştiga banii de tăvăleală încât să nu mai am nevoie de nimeni. Zâmbea singură. Linc a fost primul care i-a explicat cum se obţin aceşti bani. El i-a denumit bani cu care să le dai cu tifla tuturor.

— Aceşti bani sunt cei mai valoroşi din lume… dar şi cei mai scump plătiţi spusese el. Dacă lucrezi pentru mine – cu mine,

numai pentru mine – te voi ajuta să obţii aceşti bani. Dar, Casey, nu ştiu dacă eşti gata să plăteşti preţul care se cere.

— Care e preţul?

— Nu ştiu. Ştiu doar că diferă de la persoană la persoană – şi totdeauna te costă mai mult decât eşti pregătită să plăteşti.

— Ah, da.

— Ai şi tu un preţ al tău?

Bine, gândea ea, dar preţul nu fusese încă prea ridicat. Câştig 52.000 de dolari pe an, bilanţul cheltuielilor e bun, iar munca pe care o fac îmi stimulează mintea. Dar guvernul ia totuşi prea mult şi nu rămân destui bani de care poţi să dispui tu. „Banii aceştia se obţin vânându-i”, afirmase Linc. Nu provin din dobânzile celor pe care-i ai în chip obişnuit. De cât aş avea nevoie? Niciodată nu-şi pusese întrebarea asta. 500.000 de dolari? Cu 7 la sută, aceasta ar face 35.000 pe an pentru totdeauna, dar impozabili. Dar ce se poate spune despre garanţia acordată de guvernul mexican de 11 la sută, mai puţin 1 la sută comisionul lui pentru operaţiunea efectuată? Şi aceştia impozabili. Cu obligaţiuni cu 4 la sută, neimpozabile, înseamnă 20.000 de dolari, însă obligaţiunile prezintă riscuri şi cu banii aceştia nu poţi să te joci.

— Asta-i regula de bază, Casey îi spusese Linc. Nu trebuie să rişti niciodată. Niciodată! apoi a râs, cu râsul lui plăcut care a dezarmat-o totdeauna. Să nu rişti niciodată banii de tăvăleală, cu care nu-ţi mai pasă de nimeni. Poate o dată sau de două ori, atunci când vei hotărî tu.

Un milion. Două. Trei?

Casey se trezi spunându-şi: Gândeşte-te la reuniune, lasă visele. Nu visez, dar preţul meu înseamnă două milioane numerar în bancă. Neimpozabili. Asta-i ce doresc. Două milioane la 5/4 la sută, neimpozabili, ar aduce 105.000 dolari pe an. Şi aceasta mi-ar oferi mie şi familiei mele tot ce mi-aş dori, în plus şi o economie suficientă permanentă. Şi aş putea să obţin mai mult de 5/4 la sută la banii mei. Dar cum să obţin două milioane neimpozabili? Nu ştiu. Dar îmi dau oarecum seama că aici aş putea.

Rolls-ul se opri brusc din cauza unor pietoni care se strecurau printre şirurile de maşini înghesuite una într-alta, printre autobuzele cu etaj, taxiuri, remorci, căruţe, camioane, biciclete, cărucioare cu două roţi şi câteva ricşe. Mii de oameni alergau cu paşi mărunţi şi repezi încoace şi încolo, revărsându-

se dimineaţa la ora de vârf din sau spre alei şi străzi laterale, împrăştiindu-se de pe trotuar pe mijlocul drumului. Ca nişte râuri de furnici.

Casey studiase bine Hong Kongul, dar nu era pregătită pentru impactul, pe care l-a avut asupra ei incredibila aglomeraţie.

— N-am văzut niciodată aşa ceva, îi spusese lui Linc dimineaţă când el ajunsese la hotel, iar ea se pregătea să plece la reuniune. După ora zece am plecat de la aeroport, însă pe străzi erau mii de oameni şi copii şi toate restaurantele, pieţele, magazinele erau totuşi deschise.

— Oamenii înseamnă profit – pentru ce altceva suntem noi aici?

— Suntem aici pentru a uzurpa Nobila Casă a Asiei cu ajutorul direct şi complicitatea lui Iuda Iscariotul, John Chen! au râs amândoi. Pardon. Suntem aici să încheiem o afacere cu Compania Struan şi să cercetăm prin jurul nostru.

— Înseamnă că s-a schimbat planul?

— Tactic, da. Strategia e aceeaşi.

— De ce schimbarea aceasta, Linc?

— Charlie m-a sunat aseară. Am mai cumpărat 200.000 de acţiuni ale companiei Rothwell-Gornt.

— Atunci oferta lui Struan este doar un pretext, ţelul nostru real fiind Rothwell-Gornt?

— Avem totuşi trei obiective: companiile Struan, Rothwell-Gornt şi Asian Properties. Cercetăm în jurul nostru şi aşteptăm. Dacă situaţia ne apare propice, atacăm. Dacă nu, putem realiza anul acesta 5, poate 8 milioane din afacerile directe cu Struan. Asta-i caimacul.

— Tu n-ai venit aici pentru 5 sau 8 milioane. Care este motivul adevărat?

— Plăcerea.

Rolls-ul mai avansă câţiva metri, apoi se opri din nou, circulaţia fiind tot mai grea pe măsură ce se apropiau de Central District. „Ah, Linc”, gândi ea, „plăcerea ta ascunde o mulţime de acţiuni piratereşti”.

— Asta prima vizita la Hong Kong, donşoară? îi întrerupse gândurile şoferul.

— Da, da, e prima. Am sosit aseară, spuse ea.

— Ah, foarte bun. Vreme foarte prost, nu faceţi grijă. Miroase urât, foarte umed. Totdeauna umed vara. Prima zi foarte frumos, heya?

Prima zi începuse cu bâzâitul ascuţit al aparatului emisie-recepţie care o făcuse să tresară din somn. Şi acel Geronimo. Era mesajul codificat însemnând pericol – atenţie. Făcuse un duş, şi se îmbrăcase repede, fără să ştie de unde ar fi urmat să vină pericolul. De-abia îşi pusese lentilele de contact şi sunase telefonul.

— Aici inspectorul Armstrong, îmi cer scuze că vă deranjez atât de devreme, domnişoară Tcholok, dar aş putea să vă văd pentru câteva clipe?

— Desigur, domnule inspector, ezitase un moment. Lăsaţi-mi cinci minute – vă văd în restaurant?

S-au întâlnit, inspectorul a interogat-o, spunându-i doar că în avion s-a găsit marfă de contrabandă.

— De cât timp lucraţi pentru domnul Bartlett?

— În mod direct, de şase ani.

— Aţi avut vreodată probleme cu poliţia? De orice fel? – El. Sau dumneavoastră.

— Niciodată. Ce s-a găsit în avion, domnule inspector?

— Nu păreţi prea îngrijorată, domnişoară Tcholok.

— De ce aş fi? N-am făcut nimic ilegal, şi nici Linc. În ceea ce priveşte echipajul, acesta a fost cu grijă ales, dintre profesionişti, aşa că mă îndoiesc ca ei să aibă vreun amestec în problema contrabandei. E vorba de droguri, nu-i aşa? Ce fel de droguri?

— De ce ar trebui să fie droguri?

— Nu cu aşa ceva se face contrabandă aici?

— O mare cantitate de arme.

— Ce?

I s-au pus mai multe întrebări. La cea mai mare parte din ele a răspuns. Apoi Armstrong a plecat. Şi-a terminat de băut cafeaua şi a refuzat, pentru a patra oară, chiflele franţuzeşti făcute în casă, calde, oferite de un picolo ceremonios şi zâmbitor. Acestea i-au reamintit de chiflele pe care le mâncase în sudul Franţei în urmă cu trei ani. Ah, Nisa şi Cap D'Ail şi vinul de Provence. Şi scumpul de Linc, căzuse ea pe gânduri, reîntorcându-se în apartament pentru a aştepta telefonul lui.

— Casey? Ascultă-mă...

— Ah, Linc, mă bucur ca telefonezi, zise ea deodată, întrerupându-l intentionnat. Acum câteva minute a fost aici inspectorul Armstrong – şi am uitat să-ţi reamintesc aseară să-l suni pe Martin în legătură cu acţiunile! Martin era si el un cuvânt codificat însemnând „Cred ca această convorbire este ascultată”.

— Şi eu m-am gândit la el. Acum nu asta-i important! Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Şi i-a spus. El i-a relatat pe scurt ce s-a petrecut.

— Voi completa relatarea când voi ajunge acolo. Plec spre hotel chiar acum. Cum e apartamentul?

— Fantastic! Al tău se numeşte Mireasma Primăverii, camera mea este alături, închipuieşte-ţi, face parte în mod normal din apartament. După cum se pare ar exista zece băieţi de serviciu de fiecare apartament. Am telefonat la serviciul de cameră pentru cafea şi mi-a fost adusă pe o tavă de argint înainte de a pune telefonul în furcă. Camerele de baie sunt destul de mari, ca pentru un cocteil de douăzeci de persoane, şi o formaţie instrumentală.

— Bine. Aşteaptă-mă.

Ea se oprise pe una din sofalele din piele, adânci, în salonaşul luxos unde aştepta, bucurându-se de lucrurile de calitate care o înconjurau. Scrinuri chinezeşti lăcuite, un bar bine înzestrat într-un alcov prevăzut cu oglinzi, aranjamente florale discrete şi o sticlă de whisky cu monogramul lui Lincoln Bartlett şi cu complimentele directorului general al hotelului. Dormitorul apartamentului ei, despărţit de o uşă, de o parte, dormitorul lui în apartamentul principal, de cealaltă parte. Amândouă erau cele mai mari pe care le văzuseră vreodată, cu paturi foarte largi. De ce au fost puse în avionul nostru arme, şi de cine? Îngândurată, privi afară pe geamul larg cât tot peretele la insula Hong Kong şi la vârful celui mai înalt munte al insulei denumit Piscul. Oraşul, care purta numele de Victoria, după regina Victoria, începea la ţărmul mării, se ridica apoi în terase pe pantele muntelui ce urca abrupt, restrângându-se apoi pe versanţii inaccesibili. Aproape de vârf se găseau, însă, blocuri de locuit. Ea putea vedea unul chiar deasupra terminalului funicularului de la Pisc. De acolo priveliştea trebuie să fie fantastică, se gândi ea absent. Apa albastră, lucea plăcut, portul fiind tot aşa de plin de circulaţie ca şi străzile de jos din Kowloon. Transatlantice şi nave comerciale stăteau ancorate

sau legate la cheiurile Kowloon-ului, ori ieşeau sau intrau, cu sirenele sunând vesel. Dincolo, în docurile din partea spre Hong Kong, se afla un distrugător al Marinei Regale Engleze şi, în apropiere, ancorată, o fregată gri-închis a Marinei Statelor Unite. Erau sute de jonci de toate mărimile şi toate vârstele – cele mai multe pentru pescuit – unele cu motor, altele greoaie, navigând cu pânze încoace şi încolo. Feriboturi cu două punţi, ticsite, ţâşneau intrând sau ieşind din trafic ca libelulele, şi pretutindeni sampanuri micuţe cu vâsle sau cu motor, tăiau fără teamă căile maritime obligatorii. Unde or fi trăind toţi aceşti oameni? se întrebă ea, înspăimântată. Şi din ce se întreţin? Un băiat de serviciu deschise uşa cu cheia lui, fără să ciocănească la uşă şi Linc Bartlett intră în cameră.

— Arăţi magnific, Casey, zise el, închizând uşa.

— Şi tu. Afacerea asta cu puştile nu-i prea bună, nu-i aşa?

— E cineva pe aici? Vreo femeie de serviciu prin camere?

— Suntem singuri, dar băieţii de serviciu par să intre şi să iasă după bunul lor plac.

— Acesta a scos cheia din uşă înainte de a fi ajuns eu la ea! Linc i-a povestit ce s-a întâmplat la aeroport, apoi a coborât vocea. Ce e cu John Chen?

— Nimic. N-a făcut decât să-mi vorbească nervos, fără să spună lucruri esenţiale. N-a vrut să vorbească despre afaceri. Cred că nu-şi va reveni din faptul că i-a apărut în faţă o femeie. M-a lăsat la hol, spunându-mi că-mi va trimite o maşină la 9.15.

— Aşadar planul a mers bine?

— Foarte bine.

— Bun. Ai obţinut propunerile?

— Nu. I-am spus că am fost autorizată de tine să le preiau şi i-am oferit o poliţă plătibilă la vedere. Dar el s-a prefăcut surprins şi mi-a spus că va discuta cu tine în particular când te va conduce cu maşina după dejun. Părea foarte iritat.

— Nu-i nimic. Maşina ta va fi aici în câteva minute. Te văd la dejun.

— Trebuie să-i informez pe cei de la Struan, pe Dunross, în legătură cu puştile?

— Nu. Să aşteptăm şi să vedem ce iese din asta?

— Crezi că ar putea fi ei amestecaţi?

— Foarte posibil. Ei cunoşteau planul nostru de zbor şi ar avea o motivaţie.

— Care?

— Să ne discrediteze.

— Dar de ce?

— Poate îşi închipuie că ştiu planul nostru de bătaie.

— Dar atunci nu ar fi fost mai înţelept din partea lor să nu facă nimic – să ne înghită?

— Poate. Dar în acest fel ei au făcut prima mişcare de deschidere. Ziua întâi: Calul atacă nebunul 3. Atacul împotriva noastră este lansat.

— Da. Dar de cine – şi noi cu ce jucăm, cu albele sau cu negrele?

Ochii lui se încruntară, şi-şi pierdură căldura:

— Nu mă interesează, Casey, atâta timp cât noi câştigăm.

Linc plecă. „Se urzeşte ceva, îşi zise ea. Ceva periculos despre care mie nu-mi spune”.

— Discreţia este vitală, Casey, îi spusese la început. Napoleon, Cezar, Patton – toţi marii generali – au ascuns adesea planurile lor reale de colaboratorii lor. Tocmai pentru a-i ţine în şah şi pe ei şi pe spionii inamicului. Dacă sunt reţinut faţă de tine, nu înseamnă că nu-ţi acord încrederea necesară, Casey. Dar tu nu trebuie niciodată să ai reţineri faţă de mine.

— Asta nu-i frumos.

— Viaţa nu-i frumoasă. Moartea nu-i frumoasă. Războiul nu-i frumos. Marele negoţ înseamnă război. Fac comerţ ca şi când aş fi în război şi de aceea voi câştiga.

— Ce vei câştiga?

— Doresc ca *Par-Con Industries*, să devină mai mare decât *General Motors* şi *Shell* la un loc.

— De ce?

— Pentru ca mulţumirea mea să fie deplină.

— Acum spune-mi adevăratul motiv.

— Ah, Casey, de aia te iubesc eu. Tu asculţi şi înţelegi.

— Ah, Corsarule, şi eu te iubesc.

Apoi, au râs amândoi, pentru că ştiau că nu se iubeau, nu în sensul obişnuit al cuvântului. Ei conveniseră, la începutul drumului, să lase de o parte lucrurile obişnuite în favoarea celor extraordinare. Şi aceasta pentru şapte ani. Casey privea pe geam portul şi navele. Zdrobeşte, distruge şi câştigă. Marile Afaceri, cel mai impresionant joc al monopolului din lume. Şi şeful meu este Corsarul Bartlett, marele Artist. Dar timpul conlucrării noastre se încheie, Linc. În acest an, al şaptelea an, ultimul an se încheie în ziua mea de naştere, noiembrie 25, a

douăzeci şi şaptea mea aniversare... Auzi un discret ciocănit la uşă şi o cheie în broască. Se întoarse să spună „intră”, dar scorţosul băiat de serviciu era deja înăuntru.

— 'Neaţa, donşoară. Sunt valetul de zi numărul unu, Chang! Avea părul sur şi era îndatoritor, zâmbi cu gura până la urechi. Curăţ camera, rog?

— Nici vreunul din voi nu aşteaptă niciodată să i se răspundă „intră”? întrebă ea cu asprime.

Chang privi la ea cu indiferenţă.

— Oh, nu-i nimic, continuă ea pe un ton plictisit.

— Zi frumos, heya? Care primu, camera master sau camera donşoară?

— A mea. Domnul Bartlett n-a folosit-o încă.

Chang rânji, arătându-şi dinţii. Ayeeyah, tu şi cu master aţi culcat împreună în camera tău, donşoară, înainte de a fi plecat? Dar nu au fost decât paisprezece minute între sosirea domnului şi plecarea lui şi, evident, el nu arăta prea roşu la faţă când a plecat. Ayeeyah, la început s-a crezut că e vorba de doi bărbaţi, doi diavoli de străini, împărţind apartamentul de care mă ocup, apoi s-a văzut că unul era o ea – confirmat de Ng, valetul de noapte, care, desigur, a cotrobăit prin bagajul ei, unde a găsit serioase dovezi că era vorba cu adevărat de o femeie, reconfirmate în această dimineaţă cu mare plăcere de Fung, cea de-a treia îngrijitoare la closet. Şi păr blond între picioare. Ce ruşinos! Şi Floci Blonzi nu numai că nu este principala soţie a domnului – nu este nici măcar a doua, şi oh ko, ceea ce este şi mai rău este faptul că nu a avut bunul simţ să se dea drept soţia lui, pentru ca în felul acesta să fie respectate regulile hotelului şi toată lumea să iasă cu faţa curată.

Chang râdea în hohote, pentru că hotelul avusese totdeauna reguli ciudate în legătură cu prezenţa femeilor în camerele bărbaţilor – of Doamne, pentru ce altceva este făcut un pat? – iar azi femeile trăiesc fără să se ascundă în păcatul barbarilor. Ah, şi cum s-au mai speriat cu toţii noaptea trecută. Barbarii! *Dew neh loh moh* la toţi barbarii! Dar tipa este în mod sigur dragon, pentru că s-a uitat de sus la directorul adjunct eurasiatic şi directorul eurasiatic de noapte, şi chiar la bătrânul vorbă-blândă, directorul coordonator Băşină Mare. „Nu, nu, nu”, se văitase el, cel puţin aşa i se spusese lui Chang.

,,Da, da, da”, răspunsese tipa, insistând să i se dea jumătatea alăturată a apartamentului Mireasma Primăverii. În momentul

acela, Prea Cinstitul Mong, portarul şef şi şef al triadei – şi de aceea lider al hotelului – a rezolvat ceea ce părea de nerezolvat: „Apartamentul Mireasma Primăverii are trei uşi, heya? spuse el. Una pentru fiecare dormitor, una pentru camera principală. Să-i dăm fetei Mireasma Primăverii B, care este oricum o cameră mai puţin importantă, cu uşa ei proprie. Dar uşa interioară care duce în salonaşul principal şi de aici spre camerele şefului va fi încuiată, însă o cheie va fi lăsată la îndemână. Dacă târfa asta cu vorbă-dulce descuie ea uşa… ce se poate face? Şi apoi, dacă se va întâmpla ca mâine, sau poimâine să fie încurcături la rezervări, şi prea onorabilul director va fi obligat să ceară miliardarului şi putorii sale din Ţara Muntelui de Aur să plece, ei bine, regret, dar avem suficiente cereri de rezervare, ba chiar şi multe în plus, şi aşa ne apărăm cinstea obrazului, ca să ne protejăm prestigiul.” Şi aşa s-a şi făcut, şi s-a rezolvat cazul.

Uşa de intrare de la camera B a fost descuiată şi Floci Blonzi a fost invitată înăuntru. Cine poate spune că ea a luat cheia şi a descuiat uşa de legătură? Că uşa asta este acum deschisă sigur, nu voi spune niciodată vreunei persoane străine de hotel, nu voi scoate nici o vorbă. Ca totdeauna.

Ayeeyah, dar deşi uşile de la intrare pot fi încuiate şi toată lumea să creadă că totul e cât se poate de corect, cele dinăuntru pot fi larg deschise şi e straşnic. Ca şi micuţa ei Poartă de Jad, gândea el, cu un aer visător. *Dew neh loh moh,* mă întreb cum ar fi să dau iama într-o Poartă de Jad ca a ei?

— Fac pat, donşoară? întrebă el în engleză cu un glas mieros.

— Dă-i drumul!

Oh, cât de groaznic sună limba lor barbară. Pfui!

Chang, valetul de zi, simţi că-i vine să tuşească şi să scuipe flegma pe jos, dar era împotriva regulilor hotelului.

— Heya, Chang, i se adresă cu faţa surâzătoare Fung, cea de-a Treia îngrijitoare la closet, când intră in apartament după ce bătuse fără prea multă tragere de inimă în uşa, pe care o deschisese de mult. Da, donşoară, ierte, donşoară, i se adresă lui Casey în engleză, apoi din nou lui Chang în cantoneză. N-ai terminat încă? E rahatul ei atât de dulce că vrei să umbli prin chiloţii ei?

— *Dew neh loh moh,* la tine acolo, Soră. Ţine-ţi gura sau vrei ca bătrânul tău tată să-ţi ardă o ciomăgeală.

— Pentru singura ciomăgeală pe care mă-ta aia bătrână o vrea, tu nu mă poţi ajuta! Hai să te ajut să-i facem repede patul.

Într-o jumătate de oră începe un joc de mah-jong. Prea onorabilul Mong m-a trimis după tine.

— Oh, mulţumesc, Soră. Heya, i-ai văzut într-adevăr flocii?

— Nu ţi-am mai spus? Ce, eu mint? Sunt curat aur, mai deschişi decât părul ei de pe cap. Era în baie şi eram aproape de ea aşa cum sunt de tine acum. Şi, oh, da, sfârcurile sânilor ei erau roz, nu maronii.

— Eeee! Închipuieşte-ţi!

— La fel ca la purcele.

— Ce îngrozitor!

— Da. Ai citit numărul de azi al publicaţiei *Daily Commercial*?

— Nu, Soră, încă nu. De ce?

— Ei bine, astrologul publicaţiei spune că săptămâna asta e foarte bună pentru mine, iar azi redactorul financiar susţine că ar apărea începutul unei noi perioade de prosperitate.

— *Dew neh loh moh*, nu mai spune?

— Aşa că am cerut azi dimineaţă agentului meu de bursă să cumpere încă o mie de acţiuni ale *Nobilei Case*, la fel de la compania *Golden Ferry*, 40 de la cea de-a Doua Casă mare şi 50 de la *Good Luck Properties*. Băncile mele sunt generoase, însă acum nu mai am în Hong Kong de unde să cer sau să împrumut nici o singură leţcaie.

— Eeee, te arunci tare, Soră. Şi eu mă extind. Săptămâna trecută am făcut un împrumut de la bancă pe baza acţiunilor pe care le am şi am cumpărat încă 600 de la *Nobila Casă*. Asta era marţi. Am cumpărat la 25,23!

— *Ayeeyah*, prea cinstite Chang, aseară la închidere erau 29,14! Fung făcu un calcul imediat. Eşti deja cu 2348 dolari Hong Kong în plus. Şi se vorbeşte că *Nobila Casă* urmează să oferteze pentru *Good Luck Properties*. Dacă încearcă, furia duşmanilor săi va atinge culmi, o să fiarbă. Hai! Tai-panul celei de-a Doua Case Mari o să bese gunoi în loc de parale.

— Oh, oh, oh, şi între timp acţiunile vor urca rapid la sume mari! Ale tuturor celor trei companii! Ha! *Dew neh loh moh*, unde mai pot să obţin nişte bani?

— La curse, Chang! Împrumuţi 500 în contul câştigurilor tale prezente şi pariază sâmbătă la dublu sau pe două curse, 4 şi 5 sunt numerele mele norocoase...

Amândoi se uitară la Casey care intrase în dormitor. Chang o dădu pe englezeşte.

— Da, donşoară?

— În baie sunt câteva rufe. Le puteţi trimite la spălătorie, vă rog?

— O, da, ocup eu. Azi ora şase treceam luăm, O.K. Diavolii ăştia de străini sunt atât de proşti, îşi zise Chang dispreţuitor. Ce sunt eu, un gunoi nepriceput? Sigur că o să mă ocup de rufe dacă sunt rufe.

— Mulţumesc.

Amândoi o priveau fascinaţi cum îşi studia machiajul în oglinda din dormitor, pregătindu-se să plece.

— Sfârcurile nu erau lăsate deloc, nu-i aşa, soră? zise Chang. Sfârcuri roz, *heya?* Extraordinar!

— Întocmai ca la purcele, ţi-am spus. Ce ai, nu pricepi? Sau urechile tale or fi oale de noapte în care doar te pişi?

— În urechile tale, Fung a treia îngrijitoare la closet ce eşti!

— Ţi-a dat bacşiş?

— Nu. Şeful mi-a dat mult, dar ea nimic. Dezgustător, *heya*?

— Da. Ce poţi face? Oamenii din Golden Mountains sunt într-adevăr necivilizaţi, nu-i aşa, Chang, valet de zi?

În Jaguarul lui tip E, tai-panul coborî dealul pe lângă Peak Road îndreptându-se spre est, către Magazine Gap. Drumul şerpuit avea doar o bandă pentru fiecare sens, cu puţine locuri de depăşire, iar cele mai multe curbe erau abrupte. În ziua aceea carosabilul era uscat, iar Ian Dunross, cunoscând drumul foarte bine, lua curbele în viteză, dar totodată lin, înconjurând muntele, maşina lui roşie decapotabilă ţinându-se strâns în partea interioară a curbei. Coborând, a schimbat vitezele ca la curse, a frânat, a ratat o curbă, îndreptându-se spre un camion vechi care mergea încet. S-a oprit aşteptând cu răbdare, iar apoi, la momentul potrivit, a virat brusc pe banda opusă, trecând în siguranţă înainte ca maşina ce venea din faţă să ia curba.

Dunross avea de-acum vizibilitate pentru o porţiune şi putea să vadă că şoseaua şerpuită era goală. Apăsă pe acceleraţie, furişându-se prin unele curbe, punând stăpânire pe toată şoseaua, mergând pe linia cea mai scurtă, folosind în acelaşi timp şi mâinile, şi ochii, şi picioarele şi frâna şi schimbătorul de viteze. Simţea în toată fiinţa lui, uriaşa putere a motorului şi a angrenajelor. Din faţă îi apăru deodată, dintr-o curbă mai îndepărtată, un camion şi sentimentul lui de libertate dispăru.

Debreie, frână şi într-o secundă trecu pe banda lui regretând că nu mai e liber pe şosea. Apoi acceleră, intrând din nou în curbe şi mai înşelătoare. Şi iată în faţă un nou camion, de data aceasta plin de oameni. Aşteptă la câţiva metri în spatele lui, conştient că pentru moment nu era loc pentru al depăşi. Una dintre pasagere remarcă numărul maşinii lui, 1-1010, arătă cu degetul, priviră apoi cu toţii la el, schimbând vorbe între ei. Unul dintre ei bătu în cabina şoferului care, îndatoritor, se înghesui cu greu pe marginea drumului, lăsându-l pe Dunross să treacă. Dunross se convinse că e în siguranţă, apoi depăşi, făcându-le cu mâna surâzător. Curbele din ce în ce mai multe, viteza, aşteptările la depăşire, depăşirile şi riscul îi făceau plăcere. Apoi o luă în jos pe colină, la stânga spre Magazine Gap Road pe curbe şi mai înşelătoare. Circulaţia era mai intensă de-acum şi mai lentă. Depăşi un taxi. zvâcni în viteză, trecând de alte trei maşini, reveni pe banda lui, dar tot cu viteză excesivă, când observă în faţa lui nişte agenţi de circulaţie pe motocicletă aşteptând. Micşoră viteza şi trecu pe lângă ei cu 30 de mile la oră. Le făcu semn cu un gest prietenesc. Ei răspunseră.

— Trebuie totuşi să conduci mai încet, Ian, îi spusese de curând prietenul său, Henry Foxwell, ofiţer superior la circulaţie. Chiar că ar trebui.

— Nu am avut niciodată un accident… până acum. Sau vreo amendă.

— Doamne Dumnezeule, Ian, dar nu există agent de circulaţie în insulă care ar îndrăzni să-ţi dea ţie o amendă! Ţie, tai-panul? Las-o moartă. Am spus-o pentru binele tău. Păstrează pasiunea vitezei care te stăpâneşte pentru raliul de la Monaco sau pentru cel de la Macao Road.

— Macao e o cursă pentru profesionişti. Nu-mi asum riscul şi, oricum, eu nu conduc atât de repede.

— 107 Km pe oră pe Wongniechong nu este tocmai încet, dragă prietene. Chiar dacă recunoaştem că era ora 4.23, pe o şosea aproape goală. Dar e o zonă cu limită de viteză la 50 km pe oră.

— Sunt o groază de Jaguare tip E în Hong Kong.

— Da, sunt de acord. Şapte de toate. Dar câte roşii, decapotabile, cu un număr de înmatriculare special? Cu o capotă de pânză neagră, cu roţi şi pneuri de curse, care merg cu o viteză nebună? Era joia trecută, dragă prietene. Te-a prins

radarul, etcetera. Te duceai să-ţi să vizitezi nişte prieteni. Pe şoseaua Sinclair, cred.

Dunross îşi stăpânise furia care-l cuprinsese.

— Oh? spuse el cu o faţă surâzătoare. Joi? Parcă îmi amintesc, am luat atunci cina cu John Chen în apartamentul său din Sinclair Towers. Dar am crezut ca am ajuns acasă cu mult înainte de 4.23.

— Ah, bineînţeles. Sunt sigur că poliţistul a notat greşit şi numărul maşinii, şi culoarea, totul. Foxwell îl bătu prieteneşte pe umăr. Chiar aşa, nu vrei să mergi mai potolit? Ar fi neplăcut să te sinucizi în timpul serviciului meu. Aşteaptă până voi fi transferat din nou la echipa specială… sau la colegiul de poliţie. Sunt sigur că agentul meu a greşit, săracul.

Dar n-a fost nici o greşeală, îşi spuse Dunross. O ştiţi şi voi, o ştiu şi eu, şi John Chen ştie şi Wei-wei. Deci voi băieţi ştiţi despre Wei-wei? Foarte interesant.

— Ia spune-mi, mă urmăriţi? îl întrebase el calm.

— Doamne sfinte, nu! Foxwell se arătă şocat. Serviciul de informaţii urmărea un răufăcător care avea un apartament în Sinclair Towers. Te-au văzut cu totul întâmplător. Eşti doar o persoană foarte importantă în Hong Kong, ştii asta. S-a întâmplat ca faptul să ajungă la mine prin nişte canale. Ştii cum se întâmplă.

— Nu, nu ştiu.

— Se spune că un singur cuvânt spus unui înţelept este suficient, dragă prietene.

— Da, aşa se spune. Aşa că poate mai bine le-ai spune colegilor tăi de la Special Intelligence să fie mai inteligenţi în viitor.

— Din fericire, sunt foarte discreţi.

— Dar chiar şi aşa, nu mi-ar place să fie înregistrate toate deplasările mele.

— Sunt sigur că nu sunt. Nu sunt înregistrate.

— Bine. Ce răufăcător din Sinclair Towers?

— Unul din marii noştri granguri din lumea afacerilor, care e suspectat că ar fi comunist. Foarte neplăcut, dar cei de la SI trebuie să-şi câştige şi ei pâinea, nu-i aşa?

— Îl cunosc?

— Îmi imaginez că tu ştii pe toată lumea.

— E din Shanghai sau Canton?

— Ce te face să crezi că e din unul din cele doua locuri?

— A, deci e european?

— E doar o lichea, Ian. Îmi pare rău, dar totul este deocamdată foarte secret.

— Hai, spune-mi, doar suntem proprietarii acestui bloc. Cine? Hai că nu spun nimănui.

— Ştiu. Îmi pare însă rău, amice, dar nu pot să-ţi spun. Totuşi am o ipoteză pentru tine. Să zicem că un presupus personaj foarte important, căsătorit, are o amantă al cărei unchi, din întâmplare este în mare taină şeful poliţiei ilegale a Kuomintangului pentru Hong Kong. Să mai presupunem că cei din Kuomintang au dorit să atragă această persoană foarte importantă de partea lor. Sigur, persoana respectivă ar fi putut fi influenţată de o asemenea femeie. Nu crezi?

— Da, spusese Dunross încet. Dacă era prost.

El ştiuse de dinainte despre Wei-wei şi unchiul ei Jen pe care îl şi întâlnise de mai multe ori la Taipe, la unele recepţii particulare. Îi plăcuse tipul. Nici o problemă – gândi el, pentru că ea nu e nici amanta, nici prietena mea, cu toate că e frumoasă şi tentantă. Şi seducătoare. Zâmbi în timp ce mergea în coloana de maşini în jos, spre Magazine Gap Road. Aşteptă apoi să facă sensul giratoriu ca să se îndrepte, pe Garden Road la vale, spre centru, jumătate de milă mai departe, spre mare. Acum putea vedea clădirea înaltă şi modernă cu birourile companiei *Struan*. Avea douăzeci şi două de etaje şi era situată cu faţa spre Connaught Road şi mare, aproape peste drum de terminalul Golden Ferries cu navele sale care făceau legătura între Hong Kong şi Kowloon. Ca întotdeauna peisajul îl încântă. Se strecură intrând şi ieşind pe unde putea din traficul aglomerat, trecând cu chiu cu vai de Hilton Hotel, de terenul de crichet din stânga, întrând apoi în Connaught Road unde trotuarele erau pline de pietoni. Opri în faţa intrării principale. „Asta-i ziua mea cea mare”, gândi el „Au sosit americanii. Şi Bartlett va fi laţul în care îl voi spânzura pe Quillan Gornt o dată pentru totdeauna. Isuse, de-am putea reuşi!”

— 'Neaţa, sir, salută cu voce tare portarul.

— 'Neaţa, Tom.

Dunross ieşi din maşină. O luă la fugă pe scările de marmură, sărind câte două trepte o dată spre intrarea uriaşă de sticlă. Un alt portar îi duse maşina în parcarea subterană, iar altul îi deschise uşa de sticlă. Surprinse reflexele Rolls-ului care se apropia. Recunoscându-l, aruncă o privire înapoi. Casey

coborî din maşină, iar el se trezi fluierând fără să vrea. Ducea o servietă. Taiorul ei de mătase verde-albastru avea o croială clasică, cu toate acestea nu ascundea nimic din formele siluetei sale, nici din mersul ei unduitor. Verdele-albastru îi accentua părul auriu roşcat. Ea privi în jur, simţindu-i privirea. Îl recunoscu imediat. Îl măsură aşa cum şi el o măsura şi, cu toate că totul dură numai o clipă, amândoura li se păru că a trecut foarte mult. Mult şi încet. Ea porni prima, îndreptându-se spre el. A întâmpinat-o la jumătatea drumului.

— Bună ziua, domnule Dunross.

— Bună ziua. Nu ne-am cunoscut până acum. Nu-i aşa?

— Nu, dar sunteţi uşor de recunoscut din fotografii. Nu mă aşteptam să am plăcerea să vă întâlnesc deja. Mă numesc Cas...

— Da, spuse el şi zâmbi. Am primit un telefon urgent de la John Chen astă noapte. Bine aţi venit în Hong Kong, domnişoară Tcholok. Domnişoară, nu?

— Da. Sper că fiind femeie nu vă incomodează prea mult.

— Ba da, foarte mult. Dar vom încerca să ne adaptăm situaţiei. Puteţi fi, împreună cu domnul Bartlett, oaspeţii mei la cursele de sâmbătă? Apoi la dejun şi tot ce se cuvine?

— Cred că ar fi foarte plăcut. Dar trebuie să discut cu Linc... Pot să vă confirm după-masă?

— Sigur! o privi de sus până jos, ea îl măsură cu privirea la rândul ei, portarul ţinea încă uşa deschisă.

— Bine, haideţi domnişoară Tcholok şi să începem bătălia.

Ea se uită iute în ochii lui.

— De ce ne-am bate? Suntem aici să facem afaceri.

— A da, desigur. Scuze. Este doar o vorbă a lui Sam Ackroyd. Am să vă explic altădată.

O conduse înăuntru şi chemă liftul. Numeroasele persoane, care formaseră deja o coadă şi aşteptau, s-au dat imediat la o parte pentru a le face loc să intre ei întâi în lift, făcând-o pe Casey să se simtă stingherită.

— Mulţumesc, spuse Dunross, nevăzând în acest gest ceva ieşit din comun.

O conduse înăuntru şi apăsă pe butonul 20, butonul cel mai de sus, observând cu o oarecare indiferenţă că ea nu era nici parfumată şi nici nu purta bijuterii, avea doar un lănţişor subţire de aur în jurul gâtului.

— De ce este uşa din faţă înclinată în unghi şi nu aşezată vertical, obişnuit? întrebă ea.

— Poftim?

— Intrarea din faţă pare a fi uşor înclinată – nu e tocmai dreaptă. Mă întrebam de ce?

— Aveţi spirit de observaţie. Răspunsul este *fung sui*. Când a fost construit blocul acum patru ani, am uitat să consultăm un *fung sui*. Un astrolog. Un om specializat în ale cerului, pământului, curenţilor de apă şi diavolilor. El e cel care-ţi oferă garanţia că ai clădit casa pe spatele Dragonului Pământului şi nu pe capul lui.

— Cum?

— Da, da. Ştiţi, toate clădirile din întreaga Chină sunt orientate în funcţie de Dragon. Când stai pe spatele lui e perfect, dar pe capul lui e rău şi e şi mai rău dacă te afli pe ochiul lui. Oricum, atunci când ne-am dus la *fung sui* să-l întrebăm ne-a spus că întreaga clădire e pe spatele lui – mulţumesc lui Dumnezeu, altfel ar fi trebuit să ne mutăm – dar diavolii şi-au croit loc pe uşă şi de aici toate necazurile. M-a sfătuit să reproiectez uşa, şi astfel sub îndrumarea lui, am schimbat unghiul. Acum toţi diavolii se izbesc de uşă şi pleacă.

Ea râse.

— Acum spuneţi-mi adevăratul motiv.

— *Fung sui*. Am avut multe necazuri – ghinioane – unele groaznice, de fapt, până a fost schimbată uşa! Faţa i se întunecă o clipă, apoi umbra dispăru. În momentul în care am rectificat unghiul, lucrurile au luat-o spre bine.

— Vreţi să-mi spuneţi că într-adevăr credeţi în chestii dintr-astea? Diavoli şi balauri?

— Nu cred în superstiţiile astea. Dar când trăieşti în China înveţi pe pielea ta, şi plăteşti scump pentru asta, că e mai bine să faci aşa cum face chinezul. Nu trebuie să uităm că deşi Hong Kongul este britanic, aici suntem totuşi în China.

— Aţi învăţat ac…

Liftul se opri şi uşile se deschiseră, dezvăluind un antreu cu lambriuri şi un birou la care stătea o recepţioneră îngrijit îmbrăcată şi eficientă. Ochii ei evaluară pe loc îmbrăcămintea lui Casey. „Vacă”, îi spuse în gând Casey, citindu-i clar gândurile, şi-i zâmbi.

— 'Neaţa, tai-pan, spuse recepţionera cu o voce blândă.

— Mary, ea e domnişoara K.C. Tcholok. Te rog introdu-o în biroul domnului Struan.

— Oh, dar... Mary Li încercă să-şi ascundă şocul. Ceilalţi aşteaptă... aşteaptă pe... şi fata ridică receptorul, dar el o opri.

— Condu-o înăuntru. Acum. Nu e nevoie să o anunţi.

Se întoarse spre Casey şi zâmbi.

— Aţi fost lansată. Ne vedem curând.

— Da, mulţumesc. Pe curând.

— Vă rog urmaţi-mă, domnişoară Tchuluk, spuse Mary Li, pornind-o prin hol, cu mersul ei cochet.

Cheong-samul ei era bine strâns pe corp, despicat până sus pe coapse, descoperind picioarele lungi în ciorapi de mătase. Casey o privi o clipă. „Probabil că din pricina croielii veşmântului mersul ei pare atât de sexy”, gândi ea amuzată de mersul acela ostentativ. Îşi întoarse privirea spre Dunross, ridicând din sprânceană. El zâmbi.

— Pe curând domnişoară Tcholok.

— Te rog, spune-mi Casey.

— Poate preferi Kalian Ciranoush.

Ea se uită cu gura căscată la el.

— Cum de ştii numele meu? Mă îndoiesc chiar că Linc şi-l mai aminteşte.

— Ah, e bine să ai prieteni sus-puşi, nu-i aşa? spuse el cu un zâmbet. A bientot*.

— Oui, merci** răspunse ea automat.

El se duse la liftul opus şi apăsă pe buton. Uşile se deschiseră şi se închiseră imediat după el. Îngândurată, Casey porni după Mary Li care o aştepta, şi era numai urechi la fiecare nuanţă. În lift, Dunross scoase o cheie, o introduse în broască şi o răsuci. Liftul porni. Urca doar la ultimele două etaje. Apăsă pe butonul cel mai de jos. Numai alte trei persoane mai aveau chei similare: Claudia Chen, secretara lui executivă, secretara sa particulară Sandra Yi şi valetul Numărul Unu al casei, Lim Chu.

La etajul 21 se aflau birourile particulare şi sala de consiliu a Curţii Interne. La etajul 22, refugiul, apartamentul personal al lui tai-pan. Numai el avea cheile la ultimul lift privat care făcea legătura directă între garajul de la subsol şi refugiu.

— Ian, îi spusese predecesorul lui în funcţia de tai-pan, Alastair Struan când îi înmânase cheile, după plecarea lui Phillip Chen. Acest loc retras intim este lucrul cel mai de preţ pe care îl ai. Dirk Struan a scris asta în testamentul său, şi cât de înţelept a fost! Nu uita niciodată, lifturile private nu sunt pentru lux şi ostentaţie, după cum nici apartamentul tai-panului. Ele există

tocmai pentru aţi oferi un loc în care să-ţi ţii lucrurile de taină, poate un loc în care să te ascunzi tu însuţi. Vei înţelege mai bine după ce vei citi testamentul şi vei cerceta atent seiful tai-panului. Apără acest seif cu toate puterile tale. Trebuie să fii extrem de atent, sunt o grămadă de taine acolo – cred că prea multe uneori – şi unele nu prea curate.

— Sper să mă descurc, spusese el politicos, detestându-l pe vărul său, şi cuprins de febra aceea imensă că, în cele din urmă, dobândise prada pentru care muncise din greu, şi pentru care riscase atât de mult.

---

*Pe curând (în franceză în original).
**Da, mulţumesc (în franceză în original).

— Nu vei da greş. Tu nu… spusese bătrânul pe un ton băţos. Ai fost supus la încercări şi ţi-ai dorit postul dintotdeauna, nu?

— Da, răspunsese Dunross. Am încercat să mă pregătesc pentru asta. Dar sunt totuşi foarte surprins că îmi încredinţezi mie această misiune.

— Ţi se dă cea mai înaltă funcţie în compania Struan, nu datorită dreptului pe care îl ai prin naştere, care te face apt numai pentru Curtea Internă, ci datorită convingerii mele că eşti cel mai bun care m-ar putea urma. Ai complotat în taină, ai dat din coate, ţi-ai croit drum spre funcţia asta de ani de zile. Asta-i adevărul, nu-i aşa?

— Compania *Struan* are nevoie de schimbare. Şi, să fim sinceri, *Nobila Casă* este într-o situaţie grea. Nu este numai vina ta, a fost război, a urmat conflictul din Coreea, apoi Suezul… Şi am avut câţiva ani parte de Joss rău. Vor trece ani până vom fi în siguranţă. Dacă Quillan Gornt, sau oricare din cei douăzeci de duşmani ar şti măcar jumătate din adevăr, dacă ar şti ce mult ne-am înglodat în datorii, ne-am îneca în propriile noastre acţiuni fără valoare într-o săptămână.

— Acţiunile noastre sunt bune… nu sunt fără valoare. Exagerezi ca de obicei.

— Valorează douăzeci de cenţi la dolar pentru că nu avem capital suficient, nu avem îndeajuns bani lichizi, şi suntem în pericol de moarte.

— Prostii.

— Oare? Vocea lui Dunross deveni tăioasă pentru prima oară. Rothwell-Gornt ar putea să ne înghită într-o lună dacă ar şti valoarea activului nostru, faţă de datoriile care ne presează.

Bătrânul îl privise doar, fără să răspundă. Apoi spuse într-un târziu:

— Este o situaţie temporară. De sezon şi temporară.

— Prostii! Tu ştii foarte bine că îmi dai postul pentru că sunt singurul om care poate rezolva situaţia dezastruoasă lăsată de voi, de tine, de tata, şi fratele tău.

— Da, pun rămăşag că tu poţi să rezolvi. Ăsta-i adevărul, izbucni Alastair înfuriat. Da. Tu ai moştenit, în mod cert, atât de mult din diavolul de Struan în sângele tău încât să-i poţi fi un urmaş pe măsura lui, dacă asta ţi-ai pus în minte.

— Mulţumesc. Recunosc că nimic nu-mi va sta în cale. Şi pentru că asta e noaptea adevărurilor, pot să-ţi spun acum de ce m-aţi urât totdeauna, de ce propriul meu tată m-a urât şi el.

— Poţi?

— Da, pentru că am supravieţuit războiului şi fiul tău nu, pentru că nepotul tău Linbar, ultimul din ramura Struanilor este un flăcău drăguţ, dar nu e bun de nimic. Da, eu am supravieţuit, dar bieţii mei fraţi nu, şi tatăl meu încă îmi mai reproşează şi acum asta. Este adevărat, nu-i aşa?

— Da, spusese Alastair Struan. Da, mi-e teamă că este.

— Mie nu mi-e teamă că e adevărat. Nu mi-e teamă de nimic. Bunica Dunross a avut grijă să nu-mi fie!

— Heya, tai-pan, îl întâmpină în timp ce se deschise uşa liftului Claudia Chen, o asiatică plăcută, cu părul grizonat, între cinzeci şi şaizeci de ani ce stătea în spatele unui birou imens ce domina foaierul etajului douăzeci şi unu, şi slujea *Nobila Casă* de patruzeci şi doi de ani, douăzeci şi cinci de ani muncind în exclusivitate pentru tai-panii care s-au perindat unul după altul.

— *Neh hoh mah*? Ce mai faceţi?

— *Ho, ho*, îi răspunse el absent. Bine! apoi în engleză: A sunat Bartlett?

— Nu, se încruntă ea. Doar la prânz trebuie să apară. Vrei să încerc să-l găsesc?

— Nu. Dar ce e cu convorbirea mea cu Foster la Sydney?

— Nu am reuşit încă. Nici convorbirea cu domnul MacStruan la Edinburgh. Ai păţit ceva? întrebă ea, simţindu-i imediat starea de spirit.

— Poftim? Oh, nu, nimic!

Încercă să-şi arunce povara de pe umeri, trecu pe lângă biroul ei intrând în propriul lui birou, de unde se vedea portul. Se aşeză într-un fotoliu comod lângă telefon. Ea închise uşa şi se aşeză în apropierea lui cu carnetul de notiţe pregătit.

— Tocmai mi-am amintit de ziua în care am preluat funcţia.

— Oh. *Joss* bun, tai-pan!

— Da.

— *Joss* bun, repetă ea, şi asta de mult timp.

El râse.

— Mult timp? Ca pentru patruzeci de vieţi. De fapt sunt deabia trei ani, dar întreaga lume s-a schimbat şi înaintează atât de repede. Cum vor arăta oare următorii câţiva ani?

— La fel, tai-pan. Am auzit că te-ai întâlnit cu domnişoara Casey Tcholok la intrarea principală.

— Eh, cine ţi-a spus? întrebă el răstit.

— E unul Dumnezeu, tai-pan. Nu pot să-mi dau în vileag sursele. Dar am auzit că te-ai uitat lung în ochii ei şi ea la fel în ochii tăi. *Heya*?

— Prostii. Cine ţi-a vorbit de ea?

— Noaptea trecută am sunat la hotel să văd dacă totul e în regulă. Şi directorul mi-a spus ce-au păţit cu ea. Ştiai că prostul ăla era să-i spună că nu mai au nici un loc în hotel? Huh, i-am spus că dacă ei împart doar apartamentul sau şi patul, sau nu împart nimic nu-i treaba noastră. Dar ne aflăm în 1963 şi timpurile moderne dau dreptul să se bucure de libertate în felul lui. Şi oricum este un apartament frumos, cu două intrări şi camere separate. Şi, ce e mai important, sunt oaspeţii noştri. Claudia râse. Am tras câteva sfori... *Ayeeyah*, puterea, ce plăcută jucărie!

— I-ai spus tânărului Linbar sau celorlalţi că K.C. este femeie?

— Nu. La nimeni. Ştiam că tu ştii. Barbara Chen mi-a spus că domnul John tocmai telefonase în problema lui Casey Tcholok. Cum arată?

— Bună de pat ar fi cuvântul potrivit, spuse el zâmbind.

— Da, şi altceva?

Dunross se gândi un moment, apoi zise:

— E foarte atrăgătoare, frumos îmbrăcată, deşi mai sobră astăzi, cred că de hatârul nostru. Foarte sigură pe ea şi cu un ascuţit spirit de observaţie. A văzut că uşa din faţă era în unghi şi a întrebat de ce. Dunross luă un cuţitaş din fildeş de tăiat

hârtie şi se jucă cu el. Lui John nu i-a plăcut mai deloc. Zicea că ar paria că este una din americancele acelea tulburătoare, care seamănă cu fructele din California: splendide când le priveşti, cărnoase, dar fără nici un pic de gust!

— Săracul domnul John, oricât iubeşte el America, preferă… anumite privelişti din Asia!

Dunross râse.

— Cât de abil negociator este vom afla curând! Zâmbi! Am introdus-o neanunţată.

— Pun rămăşag pe 50 HK că cel puţin unul din ei ştia dinainte că e femeie.

— Phillip Chen sigur, dar vulpoiul ăsta bătrân nu le va spune celorlalţi. Pariez pe o sută că nici Linbar, Jaeques sau Andrew Gavallan n-au ştiut.

— S-a făcut, spuse Claudia fericită: Poţi să-mi plăteşti chiar acum tai-pan. Am verificat foarte discret azi dimineaţă.

— Ia din banii de cheltuieli mărunte, îi spuse el pe un ton acru.

— Îmi pare rău, ea întinse mâna. Rămăşagu-i rămăşag, tai-pan.

Cu părere de rău, îi dădu bancnota roşie de 100 da dolari.

— Mulţumesc. Pariez pe 100 că Casey Tcholok îi va da gata pe domnul Linbar, pe domnul Jacques şi Andrew Gavallan.

— Ce mai ştii? o întrebă el bănuitor. Ei?

— O sută?

— De acord.

— Excelent! spuse ea cu vioiciune, schimbând subiectul. Ce facem cu dineurile pentru domnul Bartlett? Meciul de golf şi excursia în Taipe? Bineînţeles, nu puteţi lua cu voi o femeie prin toate coclaurile alea. Să contramandez?

— Nu, voi vorbi cu Bartlett, el va înţelege. Am invitat-o totuşi cu el la cursele de sâmbătă.

— Oh, atunci ne trebuie două locuri, fiindcă toate-s ocupate. Îi voi contramanda pe soţii Pang, ei nu se vor supăra.

— Vrei să-i aşezi împreună la masa ta?

Dunross se încruntă.

— Ea să stea la masa mea, oaspete de onoare, iar pe el aşează-l lângă Penelope, oaspete de onoare.

— Foarte bine. O voi suna pe doamna Dunross şi îi voi spune. Oh, şi Barbara, soţia domnului John, vrea să vorbească cu tine. Claudia oftă şi îşi aşeză cuta cheong-sam-ului ei albastru-închis.

Domnul John nu a venit acasă noaptea trecută, ceea ce nu ar fi ceva ieşit din comun. Dar e ora 10 şi 10 şi nu pot să dau de el. Pare că nu a fost la Rugăciunile de Dimineaţă.

— Da, ştiu. Deoarece noaptea trecută s-a ocupat de Bartlett, i-am spus că poate lipsi de la şedinţa de dimineaţă (Rugăciunile de Dimineaţă reprezentau mijlocul amuzant prin care membrii companiei *Struan* dădeau rapoarte la şedinţa zilnică de la ora 8 pe care o avea tai-pan cu toţi directorii de la toate filialele companiei.) Nu e nevoie de el astăzi. Nu are nimic de făcut până la prânz, şi Dunross arătă de la fereastră către port. Se plimbă probabil cu barca lui, e o zi numai bună pentru vele.

— Foarte cald, tai-pan, chiar şi pentru una ca iubita lui.

— Fata asta e totdeauna foarte fierbinte, amărâtul de el! John o fi cu barca lui – sau în apartamentul lui Ming-Li. Ai încercat la ea?

Claudia pufni din nas şi zise:

— Tatăl tău obişnuia să spună că în gura închisă nu intră muşte. Cred că acum pot să-ţi spun că Ming-Li este iubita lui Numărul Doi de aproape două luni. Noua favorită se autodenumeşte Fragrant Flower – floare înmiresmată, şi ocupă unul din apartamentele lui tainice lângă Aberdeen Main Road.

— Ah, pentru a putea ancora aproape.

— Da, foarte aproape. O adevărată floare, o floare decăzută de la cabaretul Good Luck Dragon din Wan-chai. Dar nu ştia nici ea unde este domnul John. Nu le-a vizitat pe nici una dintre ele, deşi avea întâlnire la miezul nopţii cu domnişoara Floare Decăzută, după cum spune ea.

— Cum ai aflat toate astea? întrebă el cu admiraţie.

— Puterea, tai-pan, şi o reţea de relaţii construită timp de cinci generaţii. Cum altfel am fi supravieţuit, *heya*? râse pe înfundate. Sigur, dacă vrei povestea unui mic scandal adevărat, află că John Chen nu ştia că ea nu este fecioară, aşa cum pretindeau ea şi traficantul, atunci când a avut-o pentru prima oară.

— Ei?

— Nu. El l-a plătit pe traficant…

Unul din telefoane sună, Claudia ridică receptorul:

— Vă rog, aşteptaţi un moment, apăsă pe butonul de oprire şi a continuat veselă pe acelaşi ton. 500 gheaţă, dolari americani, dar toate lacrimile ei, mărturiile ei nu erau decât prefăcătorie. Bietul băiat, aşa-i trebuie, eh, nu-i aşa, tai-pan? De ce e nevoie ca un om ca el, la vârsta lui, să vrea ca virginitatea să încurajeze

principiul *yang* al superiorităţii bărbatului. Are doar 42 de ani, *heya*?

Apăsă pe buton.

— Biroul tai-panului, bună dimineaţa, spuse ea, politicos.

Dunross o privi. Era amuzat, năucit şi uluit, ca de obicei, de sursele ei de informaţii, pline de culoare şi de alte virtuţi, ca şi de plăcerea ei în a afla secrete şi a le transmite altora. Dar numai membrilor clanului şi în special celor din cercul intim.

— Un moment, vă rog! opri butonul. Inspectorul Armstrong ar dori să te vadă. Este jos cu inspectorul Kwok. Îşi cere scuze că vine neanunţat şi te întreabă dacă poţi să le acorzi câteva clipe.

— Ah, povestea cu armele. Poliţia noastră devine pe zi ce trece mai eficientă, remarcă el cu un zâmbet sec. Îi aşteptam după-amiază.

La ora 7 dimineaţă primise un raport de la Phillip Chen, căruia îi telefonase unul din sergenţii de poliţie, o relaţie a lui Chen, care făcuse o razie.

— Mai bine ai pune, Phillip, sursele noastre să afle cine e amestecat şi pentru ce, îi spusese el foarte îngrijorat.

— Am făcut-o deja. E mai mult decât o coincidenţă că aceste arme se află în avionul lui Bartlett.

— Ar putea fi foarte jenant să se constate că avem într-un fel sau altul vreo legătură cu toate acestea.

— Da!

O văzu pe Claudia acum aşteptând, cu răbdare.

— Roagă-l pe Armstrong să mă scuze zece minute. Adu-i apoi sus.

Făcu ce i se spuse. Apoi adăugă:

— Dacă inspectorul Kwok a fost atât de repede introdus în afacerea asta, trebuie să fie ceva mult mai serios decât am crezut noi, *heya*, tai-pan?

— Secţia Specială sau Serviciul Special de Informaţii trebuie să fie implicate imediat. Pun pariu că au fost deja contactate FBI şi CIA. E logic în cazul lui Brian Kwok, deoarece el este un camarad vechi de-al lui Armstrong şi unul dintre cei mai buni pe care îi au.

— Da, aprobă mândră Claudia. Eeee, ce soţ minunat ar fi.

— Cu condiţia să fie o fată din clanul Chen. Tot mai ai nevoie de putere, *heya*?

Toată lumea ştia că Brian Kwok fusese pregătit pentru a deveni primul chinez inspector şef adjunct.

— Sigur, o asemenea putere trebuie păstrată în familie! sună telefonul, răspunse ea. Da, îi voi comunica, mulţumesc! puse iritată telefonul în furcă. A sunat şeful grajdurilor guvernatorului să-ţi reamintească de cocteilul de la ora 18.00, ca şi când eu am uitat, al naibii.

Dunross ridică receptorul unuia dintre telefoane şi formă un număr.

— *Weyyyy*? se auzi slab vocea servitoarei chinezoaice. Alo?

— *Chen tai-tai*, spuse el la telefon în cantoneza lui perfectă. Cu doamna Chen, te rog, aici Dunross! aşteptă. Ah, Barbara, bună dimineaţa.

— Oh, bună, Ian. Ştii ceva de John? Iartă-mă că te necăjesc, spuse ea.

— Nici un necaz. Nu, nu ştiu nimic încă. Dar în clipa în care dau de el îi spun să te sune. Probabil că s-a dus devreme la pista de alergări pentru a o vedea la lucru pe Golden Lady. Ai încercat la Turf Club?

— Da, dar ei nu-şi amintesc să-l fi văzut luând micul dejun acolo, iar programul este între orele 5 şi 6. Al dracului! E atât de imprudent. *Ayeeyah*, bărbaţii!

— E probabil dus cu barca lui. Nu avea nimic de făcut aici până la prânz şi este o zi minunată pentru vele. Ştii cum e el, ai verificat unde a ancorat?

— Nu am putut. Ian, nu pot decât dacă mă duc acolo. Nu există telefon. Am oră la coafor şi pur şi simplu nu pot să o contramandez – tot Hong Kongul va fi la petrecerea ta diseară – nu pot să mă duc pe fugă la Aberdeen.

— Trimite pe unul din şoferii tăi, spuse Dunross pe un ton sec.

— Tang e liber azi şi am nevoie de Wu-chat, Ian. Chiar nu pot să îl trimit la Aberdeen – ar dura o oră şi între orele două şi patru sunt la un joc de mah-jong.

— O să-l pun pe John să te sune. Asta va fi în jurul orei prânzului.

— Nu mă întorc până cel mai devreme la cinci. Când voi da de al o să aibă de furcă cu mine, n-ai nici o grijă! Bine, mulţumesc, iartă-mă că te-am deranjat. Pa.

— Pa! Dunross puse receptorul jos şi oftă. Mă simt ca o blestemată de soră de caritate.

— Vorbeşte cu tatăl lui John, tai-pan, spuse Claudia Chen.

— Am vorbit. O dată. Şi ajunge. Nu e numai vina lui John. Doamna aceea e în stare să exaspereze pe oricine! Zâmbi. Dar cred că tensiunea ei nervoasă s-a ridicat până la lună. De data asta pe John o să-l coste un inel cu smarald sau o jachetă de nurcă.

Telefonul sună din nou. Claudia ridică receptorul.

— Alo! Biroul tai-panului! Da? Oh! Veselia îi dispăru, şi se încruntă. Un moment, vă rog. Apăsă pe butonul de întrerupere. O convorbire particulară de la Hiro Toda din Yokohama, spuse ea.

Dunross ştia ce simţea ea faţă de individ, ştia că îi ura pe japonezi şi detesta legătura *Nobilei Case* cu aceştia. Nu le putuse ierta nici el niciodată japonezilor ce au făcut şi în Asia în timpul războiului. Acelora pe care i-au învins. Celor lipsiţi de apărare. Bărbaţi, femei şi copii. Lagărele şi uciderile inutile. Cât priveşte pe soldaţi, el nu avea nici o răfuială cu ei. Deloc. Războiul e război.

Războiul lui personal fusese împotriva germanilor. Dar războiul Claudiei avusese loc aici, în Hong Kong, în timpul ocupaţiei japoneze. Fiindcă era eurasiatică nu o expediaseră în lagăr cu europenii civili. Ea, sora ei şi fratele ei încercaseră să ajute prizonierii de război, cu alimente şi medicamente pe care le strecurau în lagăr. Kampetai, poliţia militară japoneză, a prins-o. După aceea nu a mai putut avea copii.

— Să spun că eşti plecat? întrebă ea.

— Nu.

Cu doi ani în urmă Dunross investise un capital uriaş la Toda Shipping Industries din Yokohama pentru două vapoare uriaşe pentru a reface flota companiei *Struan*, distrusă în război. A ales acest şantier naval japonez pentru că producea nave de cea mai bună calitate, oferea condiţiile financiare cele mai bune, garanta livrarea şi avea toate acele calităţi pe care şantierele britanice nu le aveau. Şi pentru că ştia că venise timpul să uite.

— Bună Hiro, îl salută el pe acel om la care ţinea. Bucuros să te aud. Cum e în Japonia?

— Scuză-mă, te rog, că te-am întrerupt, tai-pan. În Japonia e bine, deşi prea cald şi umed. Nici o schimbare.

— Cum merge cu vapoarele mele?

— Perfect, tai-pan. Totul este cum ne-am înţeles. Vroiam doar să îţi spun că vin la Hong Kong sâmbătă dimineaţa într-o

călătorie de afaceri. O să rămân în timpul weekend-ului, apoi plec la Singapore şi Sydney. Voi fi înapoi în timp util pentru a încheia socotelile în Hong Kong. Îţi menţii dorinţa de a veni la Yokohama pentru ambele lansări?

— Da. Categoric. La ce oră ajungi sâmbătă?

— La 11.10, cu Japan Air Line.

— Trimit o maşină să te aştepte. Nu vrei să vii direct la Happy Valley, la curse? Ai putea lua prânzul cu noi, după aceea maşina mea o să te ducă la hotel. Stai la Victoria şi Albert?

— De data aceasta la Hilton, de pe partea din Hong Kong. Tai-pan, scuză-mă, te rog, nu vreau să te osteneşti prea tare pentru mine. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Trimit un om să te aştepte. Probabil pe Andrew Gavallan.

— A, foarte bine. Mulţumesc tai-pan. Aştept să te văd curând. Îmi pare rău de deranj.

Dunross puse receptorul jos. Mă mir de ce o fi sunat, care o fi motivul adevărat? se întrebă el. Hiro Toda, directorul general al celui mai dinamic complex de construcţii navale din Japonia, nu face niciodată nimic precipitat sau nepremeditat. Dunross se gândi la încheierea afacerilor lor cu vapoare şi la cele trei rate, fiecare de câte două milioane, a căror scadenţă iminentă era la 1, 11 şi 15 septembrie, iar lichidarea în 19 zile. În total 12 milioane dolari americani pe care nu îi avea pentru moment. Şi nici contractul de navlosire semnat de care era nevoie pentru a garanta împrumutul de la bancă nu-l avea încă.

— Nu-i nimic, spuse el detaşat, totul o să fie bine.

— Pentru ei da, spuse Claudia. Ştii că nu am încredere în ei, tai-pan. În nici unul din ei.

— Nu poţi să-i învinuieşti Claudia. Nu fac decât să încerce să împlinească economic, ceea ce nu au reuşit să rezolve militar.

— Scoţând pe toţi de pe pieţele mondiale.

— Muncesc mult. Realizează profituri şi ne vor îngropa, dacă îi lăsăm, privirea i se aspri. Dar, în definitiv, Claudia, scarmănă un englez sau un scoţian şi dai de un pirat. Dacă suntem aşa proşti ca să îngăduim aşa ceva, merităm să ne scufundăm. Nu despre asta e vorba în Hong Kong?

— De ce ajutăm inamicul?

— Ei au fost pe vremuri inamicul! spuse el cu blândeţe. Dar rivalitatea ţine de numai de 20 şi ceva de ani, iar legătura noastră cu ei a început cu o sută de ani ia urmă. Nu am fost noi

primii neguţători în Japonia? Nu Struan Cotoroanţa ne-a cumpărat primul teren oferit la vânzare în Yokohama în anul 1860? Nu a poruncit ea ca aceasta să fie baza Struanilor pentru a se forma triunghiul China – Japonia – Hong Kong?

— Da, tai-pan, dar nu ere…

— Nu, Claudia, am făcut o sută de ani afaceri cu clanul Toda, Kasigi, Toranaga, şi chiar în momentul acesta şantierele Toda sunt foarte importante pentru noi.

Telefonul sună din nou. Tot ea răspunse.

— Da, o să-i sun eu! apoi către Dunross: Furnizorul pentru petrecerea ta din seara asta.

— Care-i problema?

— Nici una, tai-pan, se tânguie doar. Totuşi e a douăsprezecea aniversare a căsătoriei lui tai-pan. Tot Hong Kongul va fi acolo şi tot Hong Kongul va trebui să fie cât mai bine dispus! din nou sună telefonul. Ah, bine! Fă-mi legătura… E Bill Foster din Sydney.

Dunross ridică receptorul.

— Bill… nu, ai fost cap de listă. Ai încheiat deja afacerea cu Woolara Properties? Ce ne împiedică?… Nu-mi pasă de asta, se uită la ceas. La voi este trecut de douăsprezece. Sună-i imediat şi oferă-le în plus cincizeci de cenţi australieni la fiecare acţiune. Oferta e bună până la încheierea bursei astăzi. Du-te imediat la bancă în Sydney şi spune-le să ceară rambursarea integrală a împrumuturilor la închiderea bursei astăzi. Nu pot mai puţin, au întârziat deja treizeci de zile. Vreau să preiau controlul acestei companii. Fără ea noua noastră comandă pentru vasul de transport va cădea şi va trebui să luăm totul de la început. Ia avionul de joi, zborul Quantas 543. Aş vrea să fii aici pentru o şedinţă, puse receptorul jos. Adu-l pe Linbar sus imediat după întâlnirea lui cu Tcholok. Rezervă-i un loc la zborul Quantas 716 pentru Sydney vineri dimineaţă.

— Da, tai-pan. Claudia făcu o notă şi îi înmână o listă. Astea sunt întâlnirile pentru azi.

Privi lista. Patru şedinţe cu consiliile câtorva filiale în dimineaţa aceea: *Golden Ferry* la 10.30, *Struan Motor Imports* din Hong Kong la 11, *Chong-Li Foods* la 11,15 şi *Kowloon Investments* la 11.30. Dejun cu Lincoln Bartlett şi domnişoara Casey Tcholok de la 12.40 până la 14.00. Mai multe şedinţe de consiliu după-amiază. Peter Marlowe la 16.00, Phillip Chen la 16.20, cocteil la 18.00 cu guvernatorul, petrecerea de

aniversare începe la 20.00, o notă să nu uite să îl sune pe Alastair Struan în Scoţia la ora 11.00 şi să sune în timpul zilei cel puţin alte 15 persoane din toată Asia.

— Marlowe? întrebă el.

— E un scriitor, stă la *Vic* – aminteşte-ţi, a cerut o întâlnire acum o săptămână. Se informează pentru a scrie o carte despre Hong Kong.

— Ah, da, tipul care a făcut parte din Forţele aeriene britanice.

— Da. Vrei să-l contramandez?

— Nu. Menţine totul cum am stabilit, Claudia! scoase din buzunarul de la spate un bloc notes subţire, din piele neagră, şi îi dădu câteva foi ce conţineau note stenografiate. Iată câteva telegrame şi telexuri de trimis imediat şi note pentru diverse şedinţe de consiliu. Fă-mi legătura cu Jen în Taipe, apoi Havergill la bancă, şi vezi ce mai e pe listă.

— Da, tai-pan. Am auzit că Havergill se va retrage.

— Minunat. Cine va prelua?

— Încă nu ştie nimeni.

— Să sper că va fi Johnjohn. Pune-ţi spionii la treabă. Pe o sută că aflu înaintea ta.

— S-a făcut.

— Bine. Dunross întinse mâna şi spuse cu un glas mieros: Poţi să-mi plăteşti de pe acum. E Johnjohn.

— Cum? se holbă ea.

— Am decis azi noapte, toţi directorii. I-am rugat să nu spună nimănui până azi la ora 11.00.

Cu părere de rău, scoase hârtia de 100 de dolari şi i-o dădu.

— *Ayeeyah*, ţineam aşa de mult la hârtia asta.

— Mulţumesc, spuse Dunross şi o împături. Şi mie îmi place tot aşa de mult.

Cineva bătu la uşă.

— Da, spuse el.

Sandra Yi, secretara lui particulară, deschise uşa.

— Scuză-mă, tai-pan, dar bursa a crescut cu două puncte şi Holdbrook e pe linia doi.

Allan Holdbrook era şeful propriei companii specializate în bursă. Dunross apăsă pe butonul de pe linia doi.

— Claudia, imediat după ce termin, adu-l pe Armstrong.

Ea se retrase cu Sandra Yi.

— Da, Alan?

— 'Neaţa tai-pan. Întâi: aici circulă tot mai des zvonul că noi vom face o ofertă pentru a prelua controlul asupra lui *Asian Properties*.

— Probabil lansat de Jason Plumm pentru a-şi ridica acţiunile înaintea reuniunii anuale. Ştii doar ce ticălos şi abil este.

— Acţiunile noastre au crescut cu 10 cenţi, poate datorită acestui lucru.

— Bine. Cumpără-mi imediat 20.000.

— Cu acoperire?

— Bineînţeles.

— Bine. Acum al doilea zvon: am fi încheiat o afacere de milioane de dolari cu *Par-Con Industries*, o expansiune imensă.

— Născociri, fantezii, spuse Dunross liniştit, întrebându-se enervat cum s-a scurs secretul.

Se presupune că numai Phillip Chen, iar la Edinbourgh, Alastair Struan şi bătrânul Sean MacStruan ştiau de iniţiativa de a falimenta *Asian Properties*. Iar despre afacerea *Par-Con*, care era strict secretă, cunoştea numai Curtea internă.

— Trei: cineva cumpără în număr mare acţiuni de-ale noastre.

— Cine?

— Nu ştiu. Dar se întâmplă ceva necurat, tai-pan. Felul în care acţiunile noastre au scăzut luna trecută... Nu cunosc nici un motiv în afară de un cumpărător sau mai mulţi. La fel cu *Rothwell-Gornt*. Am auzit că un bloc de 200.000 a fost cumpărat de cineva din SUA.

— Află cine.

— Doamne, aş vrea să ştiu cum. La Bursă e foarte mare agitaţie şi tensiune. O grămadă de bani chinezeşti se flutură pe acolo. Se încheie o groază de mici afaceri – câteva acţiuni aici, câteva colo, dar înmulţite cu o sută de mii sau aşa ceva – bursa e pe cale să explodeze ori sa se ridice serios.

— Bine. Atunci vom face un masacru. Sună-mă înaintea închiderii bursei. Mulţumesc Alan... Puse receptorul jos, simţindu-şi transpiraţia pe spate. La dracu! exclamă el. Ce naiba se întâmplă?

În anticameră, Claudia Chen aranja câteva hârtii împreună cu Sandra Yi, nepoata ei din partea mamei, 27 de ani, drăguţă, o plăcere s-o priveşti, cu o minte de calculator. Claudia se uită la ceas şi îi spuse în cantoneză:

— Inspectorul Brian Kwok este jos, dragă soră, de ce nu-l aduci sus? După şase minute.

— *Ayeeyah*, da, surioară mai mare!

Sandra Yi îşi verifică în grabă machiajul şi plecă în fugă. Claudia zâmbi, şi gândi că Sandra Yi ar fi o alegere perfectă pentru Brian Kwok. Veselă se aşeză în spatele biroului şi începu să bată telexurile. Tot ce trebuia făcut s-a făcut, îşi spuse ea. Ba nu; tai-pan a mai spus ceva... ce-o fi fost oare? A, da. Formă numărul ei de acasă.

— *Weyyyyy*, spuse amaha ei, Ah Sam.

— Ascultă Ah Sam, spuse ea în cantoneză, nu cumva Fung, cea de-a treia îngrijitoare la closet e vară de-a treia cu tine?

— Ba da, Mamă, răspunse Ah Sam, folosind formula de politeţe chineză ca de la servitor la stăpân. Dar e vară de-a patra din ramura Fung-tat, nu din ramura Fung-Sam care e a mea.

— Nu-i nimic Ah Sam, telefonează-i şi află tot ce poţi despre doi diavoli de străini din Ţara Muntelui de Aur. Stau în apartamentul Fragrant Spring! îi spuse cu răbdare numele pe litere, adăugând delicat: Am auzit că au deprinderi curioase la pat.

— *Ayeeyah*, dacă cineva poate afla, aceasta este Fung. Ha! Ce fel de deprinderi?

— Ciudate, Ah Sam. Acum fii serioasă, micuţă gură spartă! zâmbi şi închise telefonul.

Uşile liftului se deschiseră şi Sandra Yi îi aduse pe cei doi ofiţeri de poliţie, apoi plecă deşi n-ar fi vrut s-o facă. Brian Kwok o privi cum se îndepărtează. Avea 39 de ani, înalt pentru un chinez, peste 1,80, foarte arătos, cu păr negru albăstrui. Ambii bărbaţi erau în haine civile. Claudia, politicoasă, discută cu ei puţin, dar în momentul în care văzu că s-a stins beculeţul pe linia doi, îi conduse înăuntru, închizând uşa.

— Îmi pare rău că am venit fără să te anunţăm, spuse Armstrong.

— Nici o problemă, Robert. Arăţi obosit.

— O noapte grea. Din pricina cazurilor de delincvenţă din întregul Hong Kong, spuse Armstrong liniştit. Cei răi mişună peste tot, iar sfinţii sunt crucificaţi.

Dunross zâmbi şi îşi întoarse apoi privirea spre Kwok:

— Cum îţi merge, Brian?

Brian Kwok îi răspunse cu un zâmbet:

— Mulţumesc, Ian, foarte bine. Acţiunile la bursă cresc şi am câţiva dolari în bancă. Maşina mea Porsche nu s-a făcut încă bucăţi, iar doamnele sunt doamne.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate astea. Urci pe munte duminică?

— Dacă pot s-o pun la punct pe Lulu. Îi lipseşte un racord hidraulic lateral.

— Ai încercat la magazinul nostru?

— Da. Fără succes, tai-pan. Cum o mai duci?

— Depinde. Trebuie să merg la Taipe duminică după-amiază. Dacă o să am timp o să merg. Am făcut demersurile. Ce mai face Serviciul de Informaţii?

Brian Kwok zâmbi:

— Se străduieşte ca să-şi câştige existenţa.

S.I. era un departament complet independent, în cadrul Secţiei speciale de elită, semisecretă, responsabilă pentru prevenirea şi depistarea activităţilor subversive din colonie. Avea propriile sale mijloace secrete, fonduri secrete şi împuterniciri. Răspundea numai în faţa guvernatorului.

Dunross se lăsă pe spate în fotoliu şi întrebă:

— Despre ce e vorba?

Sunt sigur că ştii despre ce e vorba, spuse Armstrong. Este vorba de armele din avionul lui Bartlett.

— A, da, am auzit în dimineaţa aceasta, spuse el. Cu ce vă pot ajuta? Aveţi idee la ce ar fi servit şi unde trebuiau să ajungă? Cine le-a trimis? Aţi prins doi oameni?

Armstrong oftă.

— Da, sunt mecanici autentici, amândoi antrenaţi de fostele forţe aeriene naţionaliste. Fără antecedente, deşi sunt suspectaţi ca fiind membri ai grupurilor secrete ale triadelor. Amândoi sunt aici din timpul exodului din '49. Apropo, putem păstra secretul acestei afaceri între noi trei?

— Dar superiorii voştri?

— Vreau să-i implic şi pe ei – dar păstrează totul doar pentru urechile tale.

— De ce?

— Avem motive să credem că armele sunt destinate unei persoane din cadrul companiei *Struan*.

— Cine? întrebă Dunross răstit.

— Să-ţi spun în mod confidenţial?

— Da. Cine e?

— Cât de multe ştii despre Lincoln Bartlett şi Casey Tcholok?

— Avem un dosar detaliat despre el – nu şi despre ea. Îl vreţi? Pot să vă dau o copie, dar şi asta trebuit păstrat confidenţial.

— Sigur. Ne-ar fi de mare folos.

Dunross apăsă butonul interfonului.

— Da, sir? întrebă Claudia.

— Fă o copie de pe dosarul Bartlett şi dă-l inspectorului Armstrong când pleacă.

Dunross închise interfonul.

— Atunci nu-ţi mai răpim din timp, spuse Armstrong. Întotdeauna faceţi dosare clienţilor potenţiali?

— Nu. Dar vrem să ştim cu cine facem afaceri. Dacă afacerea cu Bartlett se realizează ar putea însemna milioane pentru noi, pentru el, o mie de noi locuri de muncă în Hong Kong, depozite imense şi o foarte largă expansiune – dar şi cu un mare risc pentru noi. Toţi oamenii de afaceri fac o declaraţie financiară, confidenţială – poate noi suntem puţin mai minuţioşi. Pariez cu tine pe 50 de dolari contra unui ac de pălărie de damă rupt că şi el mi-a făcut mie un dosar.

— Nu are nici un fel de legături cu lumea interlopă?

Dunross rămase încremenit.

— Mafia? Doamne sfinte, nu, în nici un chip. Pe de altă parte, dacă Mafia ar încerca să intre aici, nu ar trimite la graniţă doar zece puşti M 14, două mii de gloanţe şi o ladă cu grenade.

— Informaţia ta e a dracului de bună, îl întrerupse Brian Kwok. Al dracului de bună. Noi tocmai am terminat, acum o oră, de desfăcut pachetele cu materiale. Cine e informatorul tău?

— Tu ştii că nu există secrete în Hong Kong.

— În zilele noastre nu poţi avea încredere nici în propriii tăi poliţişti.

— Mafia ar trimite în mod sigur un vapor cu de douăzeci de ori mai multe puşti, în plus şi automate, în stil american. Dar Mafiei i s-ar înfunda aici, orice ar face. Ea nu ar putea niciodată să înlocuiască triadele noastre. Nu, nu poate fi Mafia – doar cineva din partea locului. Cine ţi-a şoptit despre încărcătura aceea, Brian?

— Poliţia de la aeroportul din Tokyo, spuse Kwok. Unul din mecanicii lor făcea un control de rutină – îi ştii cât sunt de minuţioşi. A raportat superiorilor săi, poliţia ne-a raportat nouă, iar noi am spus să-l lase să plece.

— În acest caz, intraţi în legătură cu FBI şi CIA, să verifice în Honolulu sau la Los Angeles.

— Ai parcurs planul de zbor?

— Sigur, E evident. Dar de ce cineva din compania *Struan?*

— Amândouă lichelele au spus... Armstrong îşi scoase agenda şi citi: întrebarea noastră a fost: Unde trebuia să duceţi pachetele? Amândoi au răspuns la fel, deşi exprimându-se diferit: La depozitul 15, urma să punem pachetele în compartimentul 7, în spate.

Se uită la Dunross.

— Asta nu demonstrează nimic. Noi facem cele mai mari operaţiuni de depozitare din *Kai Tak*. Doar pentru că urmau să ducă pachetele într-unul din depozitele noastre nu demonstrează nimic, decât că sunt descurcăreţi. Avem atât de multă marfă care intră acolo, încât n-ar fi dificil să intre şi un camion străin. Dunross se gândi o clipă. Magazia 15 este exact la ieşire, plasată perfect, se îndreptă spre telefon. Voi pune oamenii mei de la pază să se intereseze chiar ac...

— Nu, te rog, mai aşteaptă puţin.

— De ce?

— Următoarea noastră întrebare, continuă Armstrong, a fost cine v-a angajat? Evident, au dat nume fictive şi descrieri false şi au negat totul, însă în curând vor dori să coopereze mai mult cu noi, şi Armstrong zâmbi uşor. Unul dintre ei a spus totuşi atunci când un poliţist i-a răsucit puţin urechea, figurat vorbind sigur – citi din agendă – Lăsaţi-mă în pace, am prieteni foarte importanţi. Nu ai nici un prieten pe lumea asta, îi replică sergentul. Poate, dar prea Onorabilul Tsu-yan are, şi *Casa Chen* are.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, lungă. Aşteptau. Blestematele astea de arme, gândi Dunross furios, dar faţa îi rămase calmă, mintea ageră.

— Avem peste o sută de Chen care lucrează pentru noi, rude şi neînrudiţi cu noi. Chen este un nume tot atât de comun ca şi Smith.

— Şi Tsu-yan? întrebă Brian Kwok.

Dunross ridică din umeri.

— E şi director la *Struan*, dar şi la *Blacs*, al băncii *Victoria* şi al altor patruzeci de companii, unul din cei mai bogaţi oameni din Hong Kong, dar şi un nume pe care-l întâlneşti oriunde în Asia. La fel ca şi *Casa Chen*.

— Ştii că e suspectat ca având o funcţie înaltă în ierarhia triadei – în special în Junghiul Verde? întrebă Brian Kwok.

— Oricare om important din Shanghai poate fi considerat suspect. Doamne sfinte, Brian, tu ştii că Ciang Kai-şi a fost bănuit că a predat Shanghaiul celor de la Junghiul Verde cu ani în urmă ca proprietate exclusivă dacă i-ar fi sprijinit campania din nord împotriva dictatorilor militari? Nu este Junghiul Verde totuşi, mai mult sau mai puţin, o societate oficială secretă naţionalistă?

— De unde şi-a făcut Tsu-yan averea, Ian? spuse Brian Kwok. Prima sa avere?

— Nu ştiu. Spune-mi tu, Brian.

— A realizat-o în timpul războiului din Coreea, făcând contrabandă cu penicilină, medicamente şi petrol – dar mai ales cu penicilină – pentru comunişti. Înainte de Coreea toată averea lui era o fâşie de pânză legată în jurul şalelor şi o ricşă stricată.

— Astea sunt numai zvonuri, Brian.

— Compania *Struan* a făcut şi ea avere.

— Da. Dar ar fi într-adevăr nechibzuit să se susţină că am reuşit făcând contrabandă – oficial sau în secret, spuse Dunross calm. Ar fi total lipsit de raţiune.

— Nu aţi făcut aşa?

— Struan a început cu o mică contrabandă acum peste 120 de ani, după cum se zvoneşte, dar era o profesie onorabilă pe atunci şi nicidecum împotriva legii britanice. Noi suntem dintre capitaliştii care respectă legile şi pe comercianţii care fac negoţ cu China, de aceea dăinuim de ani.

Brian Kwok nu zâmbi.

— Mulţi spun că o parte din penicilina lui nu era bună. Era de o foarte proastă calitate.

— Dacă aşa era, dacă ăsta e adevărul, atunci, Brian te rog, arestează-l, spuse Dunross rece. Personal cred că şi acesta e un zvon răspândit de concurenţii săi invidioşi. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi plutit în golf împreună cu ceilalţi care au încercat, sau ar fi fost pedepsiţi ca Wong Pulbere Stricată.

Se referi la un contrabandist din Hong Kong care vânduse o cantitate foarte mare de penicilină alterată în timpul războiului din Coreea, investindu-şi averea în acţiuni şi pământ în Hong Kong. În şapte ani a devenit foarte bogat. Apoi, anumite triade din Hong Kong au primit ordinul să-i plătească toate vechile poliţe. În fiecare săptămână, câte unul din membrii familiei sale

dispărea sau murea. Prin înecare, prin accident de maşină, strangulare, otrăvire sau înjunghiere. Nici un asasin nu a fost prins vreodată. Masacrul a durat 17 luni şi 3 săptămâni, iar apoi a încetat. Numai el şi unul din nepoţii lui, pe jumătate arierat, au supravieţuit. Trăiesc şi azi, închişi ca într-o vizuină, în acelaşi vast apartament pe vremuri luxos, cu un servitor şi un bucătar, într-o atmosferă de teroare, păziţi zi şi noapte. Nu ies niciodată din casă, ştiind că nici un paznic, şi nici o sumă de bani nu ar putea împiedica aplicarea inexorabilă a sentinţei, care fusese publicată într-o casetă mică dintr-un ziar local chinez: „Wong Pulbere Stricată va fi pedepsit, el şi tot neamul lui”.

— Robert şi cu mine, spuse Brian Kwok, l-am interogat o dată pe acel băiat bolnav mintal.

— Da?

— Da. Groaznic. Fiecare uşă e închisă cu lacăte şi lanţuri, fiecare fereastră acoperită de scânduri bătute în cuie. Doar câteva găuri ici şi colo. Nu ieşise din casă de când începuse masacrul. Locul mirosea urât. Doamne ce urât mirosea! Bătrânul nu face nimic altceva decât să joace dame cu nepotul lui şi să privească la televizor.

— Şi aşteaptă, spuse Armstrong. Va veni şi ziua lor o dată. Nepotul lui trebuie să aibă şase sau şapte ani acum.

— Cred că ceea ce spui confirmă punctul meu de vedere, spuse Dunross. Tsu-yan nu este ca acesta şi n-a fost niciodată. Şi ce posibile foloase ar avea Tsu-yan din câteva puşti M 14. Dacă ar fi vrut, cred că ar fi putut aduna jumătate din armata naţionalistă şi un batalion de tancuri.

— În Taiwan, dar nu în Hong Kong.

— În negocierile voastre cu Bartlett, Tsu-yan a fost vreodată implicat? întrebă Armstrong.

— Da. A fost la New York o dată şi la Los Angeles, ca reprezentant al nostru. De fiecare dată cu John Chen. Ei au iniţiat acordul între *Compania Struan* şi *Par-Con Industries* care urmează să fie finalizat – sau abandonat – aici, luna aceasta. L-au invitat oficial pe Bartlett la Hong Kong în numele meu.

Armstrong se uită la colegul său chinez. Apoi spuse:

— Când a fost asta?

— Acum patru luni. A durat atât pentru ca ambele părţi să aibă timp să pregătească toate detaliile.

— John Chen, eh? spuse Armstrong. El e, în mod sigur. *Casa Chen*.

— Ştii că John nu e genul, spuse Dunross. Nu are nici un motiv să se implice într-o asemenea afacere. Trebuie să fie doar o coincidenţă.

— Mai e încă o coincidenţă curioasă, zise Brian Kwok. Şi Tsu-yan şi John Chen cunosc un american, pe nume Banastasio. Oricum, amândoi au fost văzuţi în compania lui. Îţi spune ceva numele acesta?

— Nu. Cine e?

— Un escroc de primă mână, suspectat a fi gangster.

— Este de asemenea bănuit a avea strânse legături cu una din familiile Cosa Nostra. Vincenzo Banastasio.

Dunross se încruntă.

— Ai spus au fost văzuţi în compania lui? Dar cine i-a văzut?

— FBI-ul.

Tăcerea deveni mai apăsătoare. Armstrong căută o ţigară în buzunar. Dunross îi împinse tabachera de argint.

— Serveşte-te!

— Mulţumesc, nu. Nu trebuie să… Am făcut-o automat. Nu mai fumez de câteva săptămâni. E ucigător! apoi adăugă, începând să uite de dorinţa de a fuma. FBI-ul ne-a transmis nouă informaţia pentru că Tsu-yan şi domnul John Chen sunt persoane atât de importante aici. Ne-au cerut să fim cu ochii pe ei.

Dunross îşi aminti brusc remarca lui Foxwell despre un capitalist de seamă care era în secret comunist şi pe care îl urmăreau în Sinclair Towers. Hristoase, se gândi el, Tsu-yan are acolo un apartament. Şi John Chen la fel. În mod sigur, nici unul din ei nu poate avea legături cu comuniştii.

— Sigur, contrabanda cu heroină este o mare afacere, spuse Armstrong pe un ton ferm.

— Ce vrei să spui, Robert?

— Finanţarea contrabandei cu droguri necesită uriaşe sume de bani. Acestea nu pot veni decât de la bănci sau bancheri, în secret, bineînţeles. Tsu-yan este membru în consiliul de administraţie al mai multor bănci. La fel şi domnul Chen.

— Robert, ia-o mai încet cu asemenea afirmaţii, zise Dunross enervat. Tragi concluzii foarte periculoase fără să ai nici cea mai mică dovadă. Îmi închipui că pentru aşa ceva poţi fi dat în judecată, şi nu aş dori-o.

— Ai dreptate, scuze. Îmi retrag afirmaţiile. Totuşi, comerţul cu droguri e o mare afacere, iar aici, în Hong Kong, negoţul

acesta se face pe scară largă, îndeosebi pentru piaţa americană. Oricum, voi afla eu cine sunt ticăloşii ăştia de la noi.

— Astă-i lăudabil. Iar din partea *Companiei Struan* şi a mea, ai tot sprijinul. Şi eu detest contrabanda.

— Oh, eu nu urăsc contrabanda, tai-pan, nici pe contrabandişti. Face parte din viaţă. E doar un alt fel de afacere – ilegală desigur – dar totuşi afacere. Mi s-a dat misiunea de a afla cine sunt tai-panii. Este o chestiune de satisfacţie personală, asta-i tot.

— Dacă doreşti să fii ajutat, e suficient să-mi ceri.

— Mulţumesc! Armstrong se ridică de pe scaun cu un aer plictisit. Înainte de a pleca, aş vrea să îţi mai spun vreo două coincidenţe. Când numele lui Tsu-yan şi cel al lui Chen de la *Nobila Casă* au fost pronunţate azi dimineaţa, ne-am gândit că ar fi fost bine să avem o discuţie cu ei imediat, dar, la scurt timp după ce am găsit armele, Tsu-yan a luat primul avion spre Taipe. Curios, nu-i aşa?

— El aleargă încoace şi încolo tot timpul, zise Dunross, însă îngrijorarea sa crescuse. Tsu-yan era aşteptat la petrecerea lui în seara aceea, ar fi fost extraordinar să nu apară.

Armstrong dădu din cap.

— Se pare că a fost o hotărâre luată în ultimul moment - fără rezervare, fără bilet, fără bagaje, doar câţiva dolari strecuraţi pe sub tejghea şi unul dintre cei cu loc a rămas pe dinafară, iar el a primit locul. Nu avea la el decât o servietă. Curios, nu?

Brian Kwok zise:

— Nu avem nici o speranţă că taiwanezii îl vor extrăda.

Dunross îl privi atent, apoi se uită din nou la Armstrong cu ochii săi fermi, străvezii ca gheaţa mării.

— Spuneai că sunt două coincidenţe. Care este cea de-a doua?

— Nu reuşim să-l găsim pe John Chen.

— Ce spui?

— Nu e acasă, nici la iubita lui, nici în alte locuri pe care le frecventează. Îl urmărim, din când în când, şi pe el şi pe Tsu-yan, de câteva luni, de când ne-a informat FBI-ul.

Liniştea se aşternu din nou.

— Aţi controlat ambarcaţiunea lui? întrebă Dunross, ştiind sigur că o făcuseră.

— Este la locul ei, ancorată, de ieri nu a mai ieşit în larg. N-a mai fost nici tânărul lui ajutor.

— O fi la terenul de golf?

— Nu, nu e acolo, spuse Armstrong. Nici la hipodrom. N-a fost la antrenament, deşi era aşteptat, ne-a spus antrenorul. A plecat, a dispărut, a fugit.

6

Ora 11.13.

În sala de consiliu domnea o linişte ciudată.

— E ceva în neregulă? întrebă Casey. Cifrele sunt foarte clare.

Cei patru bărbaţi din jurul mesei se uitară la ea. Andrew Gavallan, Linbar Struan, Jaoques deVille şi Phillip Chen, toţi membri ai Consiliului de administraţie intern.

Andrew Gavallan avea 47 de ani şi era înalt şi slab. Privi la teancul de hârtii din faţa lui. *Dew neh loh moh* pe toate femeile băgate în afaceri, îşi spuse supărat.

— Poate că ar fi mai bine să discutăm cu domnul Bartlett, spuse el jenat, neînţelegând încă foarte bine că trebuiau să trateze cu o femeie.

— V-am spus deja că eu mă ocup de aceste probleme, răspunse ea, încercând să nu-şi piardă răbdarea. Sunt administrator şi vicepreşedinte executiv al *Companiei Par-Con Industries* şi împuternicită să negociez cu dumneavoastră. Vi s-a confirmat aceasta în scris luna trecută.

Casey se stăpâni. Întâlnirea decursese greu. De la şocul lor iniţial că trebuiau să discute cu o femeie, la inevitabila lor stânjeneală mult prea politicoasă, aşteptând-o pe ea să se aşeze prima, să vorbească ea prima, apoi neluând loc până ce nu-i invitase ea, discutând banalităţi, nevrând să treacă la afaceri, nedorind să negocieze cu ea ca persoană, ca persoană implicată în afaceri, spunându-i că soţiile lor ar fi încântate să o însoţească la cumpărături, apoi rămânând muţi de uimire când văzuseră că ştia toate detaliile proiectului lor. Toate acestea făceau parte dintr-o schemă cunoscută, căreia în mod normal ea ar fi putut să-i facă faţă. Dar nu în ziua aceea, o, Doamne, gândi ea, trebuie să reuşesc. Trebuie să o scot la capăt cu ei.

— De fapt e foarte uşor, spusese ea la început, încercând să le alunge stânjeneala şi folosind introducerea ei obişnuită. Uitaţi că sunt femeie – judecaţi-mi doar competenţa. Acum, pe agenda

noastră de lucru sunt trei probleme fabricile de poliuretan, reprezentanţa noastră pentru închirierea de computere şi, în final, reprezentanţa noastră generală pentru produsele petrochimice, îngrăşăminte, produse farmaceutice şi sportive pe piaţa asiatică. Să rezolvăm mai întâi cu fabricile de poliuretan, livrarea de produse chimice şi un proiect de eşalonare a finanţării.

Le-a oferit imediat grafice şi documentarea pregătită, le-a expus pe scurt toate datele, cifrele şi procentajele, cheltuielile băncii şi rata dobânzii, repede şi foarte clar, astfel ca până şi mintea cea mai înceată să înţeleagă proiectul. Iar acum se uitau cu toţii lung la ea.

Andrew Gavallan rupse tăcerea.

— Totul... totul este foarte impresionant, draga mea.

— De fapt nu sunt draga dumneavoastră, spuse ea râzând. Am un nas băgăreţ, sunt foarte insistentă şi neînduplecată când e vorba de compania mea.

— Dar, domnişoară, interveni Jacques deVille cu un suav farmec galic, nasul dumitale este întrutotul perfect.

— Merci, monsieur, răspunse ea imediat, adăugând fără efort într-o franceză acceptabilă: Dar, vă rog, n-am putea deocamdată lăsa deoparte forma nasului meu şi discuta forma înţelegerii noastre? E mai bine să nu le amestecăm, nu?

Din nou linişte. Linbar Struan spuse:

— Doriţi nişte cafea?

— Nu, mulţumesc, domnule Struan, răspunse Casey, atentă să respecte obiceiul lor şi să nu li se adreseze pe numele mic prea devreme. Putem să discutăm această propunere? Este cea pe care v-am trimis-o luna trecută... Am încercat să cuprind toate problemele, şi ale dumneavoastră, şi ale noastre.

Liniştea se lăsă din nou. Linbar Struan, 34 de ani, un bărbat frumos, cu păr blond-roşcat şi ochi albaştri, nepăsători, stărui.

— Sunteţi sigură că nu doriţi cafea? Sau poate ceai?

— Nu, mulţumesc. Deci acceptaţi propunerea noastră ca atare?

Phillip Chen tuşi şi spuse:

— Acceptam în principiu să facem afaceri cu *Par-Con* în câteva domenii. Preambulul la contract o indică. În ceea ce priveşte fabricile de poliuretan...

Casey îi ascultă consideraţiile generale, apoi mai încercă o dată să treacă la lucruri mai concrete – motivul acestei întâlniri.

Dar totul mergea foarte greu şi îi simţea agitaţi. Niciodată nu fusese atât de rău. Poate pentru că sunt englezi şi n-am mai avut de-a face cu englezi până acum.

— Există ceva în mod deosebit pe care vreţi să-l lămuriţi? întrebă ea. Dacă e ceva ce nu înţelegeţi…

Gavallan spuse:

— Înţelegem foarte bine. Ne oferiţi condiţii ce sunt inegale. Noi finanţăm construirea fabricilor. Dumneavoastră ne furnizaţi maşinile, dar costul lor se amortizează în trei ani, ceea ce va bloca orice flux de capital lichid şi va însemna anularea oricărui profit pentru cel puţin cinci ani.

— Mi s-a spus că există obiceiul în Hong Kong de a amortiza în trei ani costul total al unei construcţii, răspunse ea la fel de repede, bucuroasă de provocare. Nu vrem decât să respectăm obiceiul dumneavoastră. Dacă vreţi cinci – sau zece ani pentru amortizare – de-asemenea cu condiţia ca aceasta să se aplice şi la construcţie.

— Dumneavoastră nu plătiţi pentru maşină – ele sunt închiriate şi taxa lunara plătită de societatea mixtă este mare.

— Care este pentru dumneavoastră cea mai înaltă rată bancară de azi, domnule Gavallan?

S-au consultat, apoi i-au spus-o. După câteva socoteli cu rigla de calcul, ea continuă:

— La rata de azi aţi putea economisi 17.000 dolari Hong Kong pe săptămână pentru o maşină dacă acceptaţi acordul nostru care, în perioada despre care vorbim – a altă socoteală rapidă – vă va aduce un profit final cu 32% peste cea mai bună sumă pe care o puteţi obţine – şi discutăm despre milioane de dolari.

Ei o privirǎ în tăcere. Andrew Gavallan îi puse o mulţime de întrebări în legătură cu cifrele, dar ea nu se încurcă. Antipatia lor crescu. Tăcere. Era sigură că erau zăpăciţi de toate cifrele ei. Ce pot să le mai spun ca să-i conving? se întrebă, din ce în ce mai neliniştită. *Compania Struan* se va îmbogăţi dacă-şi vor mişca fundurile, noi vom face avere, iar eu îmi voi face banii de tăvăleală. Numai cu suma şi *Struan* va fi bogat, iar *Par-Con* va obţine un beneficiu net de aproape 80.000 dolari pe lună în următorii 110 ani, iar Linc a spus că voi avea şi eu partea mea.

— Cât vrei? o întrebase, chiar înainte să plece din America.

— 51 la sută, răspunse ea râzând, dacă tot mă întrebi.

— 3 la sută.

— Haide, Linc, vreau şi eu banii de tăvăleală.

— Pune pe picioare toată afacerea şi ai 100:000 de acţiuni *Par-Con* la 4 dolari sub preţul pieţii.

— S-a făcut. Dar vreau şi compania de poliuretan, spusese ea, ţinându-şi răsuflarea. Eu am început-o şi o vreau. 51 la sută. Pentru mine.

— În schimbul a ce?

— Al *Companiei Struan*.

— S-a făcut.

Casey aşteptă aparent calmă. Când socoti că a venit momentul, spuse inocent:

— Ne-am înţeles deci, propunerea noastră rămâne valabilă ca atare? Participăm cu 50% fiecare, ce poate, fi mai bine decât atât?

— Eu continui să susţin că nu oferiţi 50% din finanţarea societăţii mixte, răspunse tăios Andrew Gavallan. Dumneavoastră daţi maşinile şi materialele pe bază de credit, deci riscul dumneavoastră nu este echivalent cu al nostru.

— Dar aceasta este pentru taxele noastre şi pentru micşorarea cheltuielilor lichide, domnilor. Noi plătim din intrările de capital lichid. Cifrele sunt aceleaşi. Faptul că noi includem un rabat de uzură şi alte reduceri nu are nici o importanţă per total! şi mai inocent, întinzându-le o nadă, adăugă: Noi finanţăm în Statele Unite, unde suntem experţi. Dumneavoastră finanţaţi în Hong Kong, unde sunteţi experţi.

Quillan Gornt se întoarse cu spatele spre fereastra biroului său.

— Vă repet, vă putem oferi condiţii mai bune pentru orice afacere pe care aţi face-o cu *Compania Struan*, domnule Bartlett. Orice afacere.

— Aţi risca, dolar pentru dolar?

— Dolar pentru dolar.

Englezul veni de la fereastră şi se aşeză în spatele biroului său gol şi se uită din nou la Bartlett. Se aflau la ultimul etaj al clădirii Rothwell-Gornt, cu vedere spre Connaught Road şi faleză. Gornt era un bărbat voinic, de aproape 1,80 m, cu o faţă severă, încadrată de barbă, cu păr negru spicat cu alb, ca şi sprâncenele stufoase, cu ochi căprui.

— Nu e nici un secret că cele două companii – a noastră şi a lor – sunt mari rivale, dar vă asigur că putem oferi un preţ mai

mare decât al lor, îi putem întrece, şi pot rezolva aspectul financiar care ne priveşte în această săptămână. Noi doi, dumneavoastră şi cu mine, am putea avea o colaborare profitabilă. V-aş sugera să întemeiem o companie bazată pe legile din Hong Kong – taxele de aici sunt foarte rezonabile – 15% din tot ceea ce se câştigă în Hong Kong, iar tot ceea ce se obţine în afara insulei este scutit de taxe! Gornt zâmbi. Mai bine decât în Statele Unite.

— Mult mai bine, spuse Bartlett, care stătea într-un fotoliu de piele cu spătar înalt. Cu adevărat mult mai bine.

— De aceea vă interesează Hong Kongul?

— Unul dintre motive.

— Şi celelalte?

— Nu există aici nici o companie atât de mare ca a mea, şi ar trebui să fie. Aceasta este epoca Pacificului. Dar aţi putea beneficia de venirea noastră. Avem multă experienţă pe care nu o aveţi şi un cuvânt de spus pe piaţa americană. Pe de altă parte Rothwell-Gornt şi Struan au experienţa care ne lipseşte nouă şi un cuvânt de spus pe piaţa asiatică.

— Cum am putea cimenta o colaborare?

— Mai întâi trebuie să aflu ce vrea *Compania Struan*. Am început negocierile cu ei, şi nu-mi place să schimb avioanele la mijlocul cursei.

— Pot să vă spun eu ce vor: profit pentru ei şi la dracu' cu toţi ceilalţi! zâmbi Gornt cu cruzime.

— Ceea ce am discutat cu ei părea corect.

— Sunt foarte pricepuţi să facă totul să pară corect şi să participe cu jumătate din sumă, apoi să vândă cui vor ei pentru a obţine un profit şi totuşi să aibă controlul asupra afacerii.

— Asta nu s-ar putea face cu noi.

— O fac de aproape un secol şi jumătate. Au învăţat deja o serie de şmecherii.

— Şi dumneavoastră la fel.

— Bineînţeles. Dar *Compania Struan* este altfel decât noi. Noi deţinem companii şi diferite afaceri, ei sunt doar acţionari. Ei deţin puţin mai mult de 5% în majoritatea filialelor lor, şi totuşi au control absolut prin voturile lor speciale sau introducând în contractele lor de asociere o clauză obligatorie care stipulează că tai-panul lor este şi tai-panul filialei cu drept absolut de decizie.

— Pare o chestie deşteaptă.

— Este. Şi ei sunt. Dar noi suntem mai buni şi mai corecţi – iar contactele şi influenţa noastră în China şi pe toate ţărmurile Pacificului cu excepţia Statelor Unite şi a Canadei, sunt mai puternice decât ale lor, şi devin din zi în zi mai puternice.

— De ce?

— Pentru că operaţiunile companiei noastre au început în Shanghai – cel mai important oraş din Asia – unde am devenit cei mai puternici. Struan s-a concentrat întotdeauna pe Hong Kong, care, până recent, a fost aproape o baltă provincială.

— Dar Shanghaiul a ieşit din joc, şi asta de când comuniştii au închis continentul în '49. Azi nu mai există comerţ internaţional în Shanghai – totul trece prin Canton.

— Da, dar locuitorii lui au părăsit China şi au venit în sud cu bani, minte şi curaj, şi au făcut din Hong Kong ceea ce este el azi şi ceea ce va fi mâine, metropola actuală şi viitoare a întregului Pacific.

— Mai mare decât Singapore?

— Absolut.

— Şi decât Manila?

— Absolut.

— Şi decât Tokio?

— Acesta va fi întotdeauna numai pentru japonezi, ochii lui Gornt străluciră şi liniile feţei se adânciră. Hong Kongul este cel mai mare oraş din Asia, domnule Bartlett. Cine îl stăpâneşte va stăpâni în cele din urmă Asia… Evident, vorbesc despre comerţ, finanţe, construcţia de nave şi marile afaceri.

— Ce se întâmplă cu China Roşie?

— Credem că Hong Kongul îi aduce foloase RPC-ului – cum îi spunem noi Republicii Populare China. Pentru ei noi suntem „uşa deschisă” ţinută sub control. Hong Kongul şi Rothwell-Gornt reprezintă viitorul.

— De ce?

— Pentru că Shanghaiul a fost centrul comercial şi industrial al Chinei, cel care imprima ritmul afacerilor, locuitorii lui sunt oamenii de afaceri ai Chinei, aşa cum au fost întotdeauna şi cum vor fi mereu. Iar acum cei mai buni sunt aici cu noi. Veţi vedea în curând diferenţa dintre cei din Canton şi cei din Shanghai. Cei din Shanghai sunt întreprinzătorii, industriaşii, promotorii şi internaţionaliştii. Nu există magnat al industriei textile, armator sau mare industriaş care să nu fie din Shanghai. Cei din Canton au afaceri de familie, domnule Bartlett, ei sunt independenţi,

dar cei din Shanghai înţeleg ce înseamnă o societate comercială, corporaţiile şi, mai ales, tot ceea ce este legat de finanţe şi activitatea bancară, şi Gornt îşi aprinse o altă ţigară. În aceasta stă puterea noastră, de aceea suntem mai buni decât *Compania Struan* – şi în final vom fi primii.

Linc Bartlett îl studie pe omul din faţa lui. Din dosarul pe care Casey i-l făcuse, ştia că Gornt se născuse în Shanghai din părinţi britanici, avea 48 de ani, era văduv cu doi copii mari, şi fusese căpitan în infanteria australiană din Pacific, în anii 1942-46. Mai ştia că el conducea Rothwell-Gornt foarte bine, ca pe un domeniu personal, de 8 ani, de când preluase Compania de la tatăl său. Bartlett se foi în fotoliul adânc de piele.

— Dacă sunteţi în concurenţă cu *Struan* şi sunteţi sigur că în final veţi fi primii, de ce să aşteptaţi? De ce nu-i înghiţiţi?

Gornt îl studie, cu faţa sa colţuroasă rigidă.

— Nimic pe lumea asta nu mi-ar place mai mult. Dar nu pot, nu încă. Eram cât pe-aci s-o fac acum trei ani – au forţat prea mult nota, *joss*-ul fostului tai-pan se terminase.

— *Joss*-ul?

— E un cuvânt chinezesc ce înseamnă noroc, soartă, dar şi ceva mai mult. Gornt îl privi gânditor. Noi suntem foarte superstiţioşi aici. *Joss*-ul este foarte important, la fel ca şi calcularea timpului. *Joss*-ul lui Alastair Struan s-a terminat sau s-a schimbat, ultimul lui an de conducere a fost dezastruos pentru el, şi apoi, în disperare, i-a predat conducerea lui Ian Dunross. Au fost cât pe-aci să se prăbuşească atunci. Începuseră cererile presante din partea creditorilor, a acţionarilor, a băncilor. Am încercat să profit de situaţie dar Dunross s-a chinuit să iasă din încurcătură şi a stabilizat piaţa.

— Cum?

— Să spunem doar că a făcut abuz de influenţă în anumite cercuri bancare.

Gornt îşi aminti cu o furie rece cum Havergill, la bancă, brusc, contrar tuturor aranjamentelor lor secrete, nu s-a mai opus cererii *Companiei Struan* pentru un credit temporar imens, care i-a dat lui Dunross răgazul pentru a se pune din nou pe picioare.

Gornt îşi aduse aminte de furia imensă cu care îi telefonase lui Havergill. „De ce dracu' ai făcut asta? îl întrebase: O sută de milioane drept credit extraordinar? Pentru Dumnezeu, le-ai salvat gâtul. Îi aveam în mână. De ce?'' Havergill îi spusese că

Dunross a strâns suficiente voturi în consiliu, şi a exercitat mari presiuni asupra lui. Nu mai era nimic de făcut...

Da, îşi spuse Gornt privindu-l pe american. Atunci am pierdut, dar eu cred că tu eşti detonatorul de 24 de carate care va face să explodeze bomba ce va trimite la dracu' *Compania Struan* pentru totdeauna din Asia.

— Dunross a mers prea departe atunci, domnule Bartlett. Şi-a făcut câţiva duşmani de moarte. Dar acum noi suntem la fel de puternici. E ceea ce aţi numi un joc nedecis. Ei nu pot pune mâna pe noi, iar noi nu putem pune mâna pe ei.

— Doar dacă fac o greşeală.

— Sau noi facem o greşeală! bărbatul mai vârstnic suflă un rotocol de fum şi îl studie, într-un târziu îl privi din nou pe Bartlett. În final vom câştiga. Timpul în Asia e oarecum diferit de timpul din Statele Unite.

— Asta mi se spune şi mie.

— Nu credeţi?

— Ştiu că aceleaşi reguli de supravieţuire se aplică aici, acolo, sau oriunde în lume. Diferă doar măsura.

Gornt se uită la fumul care urca din ţigara sa către tavanul biroului lui mare, cu fotolii vechi de piele lustruite de folosinţă, şi minunate picturi în ulei pe pereţi, mirosea a piele veche şi a ţigări bune. Scaunul lui Gornt, cu spătar înalt, sculptat în stejar şi îmbrăcat în pluş roşu, părea solid, tare şi funcţional, gândi Bartlett, ca şi omul care stă pe el.

— Putem oferi mai mult decât *Struan* şi avem timpul de partea noastră aici, acum şi oriunde în lume, spuse Gornt.

Bartlett râse. Gornt zâmbi şi el, dar Bartlett observă că ochii lui nu zâmbeau.

— Daţi o raită prin oraş, domnule Bartlett. Întrebaţi despre noi, şi despre ei. Apoi hotărâţi-vă.

— Da, aşa voi face.

— Am auzit că avionul dumneavoastră e sechestrat.

— Da. E-adevărat. Poliţiştii de la aeroport au găsit nişte arme în el.

— Am auzit. Curios. E bine, dacă nu mai vreţi să-l aveţi sub sechestru, poate vă pot fi de folos cumva.

— Aţi putea să mă ajutaţi chiar acum spunându-mi de ce şi cum.

— Habar n-am – dar pun pariu ca cineva de la *Struan* ştie.

— De ce?

— Vă ştiau mişcările pas cu pas.

— Şi dumneavoastră le ştiaţi.

— Da. Dar nu are nici o legătură cu noi.

— Cine ştia că vom avea această întâlnire, domnule Gornt?

— Dumneavoastră şi cu mine. Aşa cum ne-am înţeles. De aici nu a plecat nici o informaţie, domnule Bartlett. După întâlnirea noastră secretă în New York anul trecut, totul s-a rezolvat prin telefon – nici măcar un telex de confirmare. Sunt de acord cu dorinţa dumneavoastră înţeleaptă de prudenţă, discreţie şi tratarea personală a afacerilor. Între patru ochi. Dar cine din oamenii dumneavoastră ştia de… de interesul nostru reciproc?

— Nimeni în afară de mine.

— Nici măcar doamna administrator şi vicepreşedinte executiv? întrebă Gornt cu vădită surprindere.

— Nu, domnule. Când aţi aflat că vicepreşedintele e femeie?

— În New York. Ei, domnule Bartlett, nu e posibil să ne gândim la o colaborare cu dumneavoastră fără a cunoaşte dosarul dumneavoastră şi al principalilor dumneavoastră directori.

— Bun. Asta va economisi timp.

— E ciudat să numeşti o femeie într-o astfel de poziţie cheie.

— Ea este braţul meu drept şi cel stâng şi cel mai bun director pe care l-am avut vreodată.

— De ce nu i-aţi spus de întâlnirea noastră de azi?

— Una din primele reguli ale supravieţuirii este păstrarea opţiunilor deschise.

— Adică?

— Adică nu-mi conduc afacerile cu ajutorul colaboratorilor. În plus, îmi place să ţin unele operaţiuni secrete. Bartlett se gândi câteva clipe, apoi adăugă: Nu e vorba de o lipsă de încredere. De fapt, îi uşurez situaţia. Dacă cineva de la *Struan* află şi o întreabă de ce mă întâlnesc cu dumneavoastră, uimirea ei va fi autentică.

După o pauză, Gornt spuse:

— Foarte rar găseşti pe cineva cu adevărat demn de încredere. Foarte rar.

— De ce ar vrea cineva să aibă în Hong Kong puşti M 14 şi grenade şi de ce să folosească avionul meu?

— Nu ştiu, dar mi-am propus să aflu, Gornt îşi stinse ţigara, scrumiera era din porţelan – dinastia Sung. Îl cunoaşteţi pe Tsu-yan?

— L-am întâlnit de câteva ori. De ce?

— E un tip de treabă, deşi e director la *Compania Struan*.

— E din Shanghai?

— Da. Unul dintre cei mai buni, şi Gornt îşi ridică privirea, o privire aspră. E posibil să aveţi şi un alt avantaj dacă trataţi cu noi, domnule Bartlett. Am auzit că Struan şi-a depăşit destul de mult posibilităţile de credit – Dunross mizează mult pe flota sa, în special pe cele două cargoboturi de mare capacitate pe care le-a comandat în Japonia. Primul trebuie plătit efectiv cam într-o săptămână. Apoi, se mai aude că va face o ofertă pentru *Asian Properties*. Aţi auzit de ei?

— Mari operaţiuni funciare, multe proprietăţi în tot Hong Kongul.

— Da. Sunt cei mai mari – mai mari chiar decât firma K.I.

— *Kowloon Investments* face parte din compania *Struan*? Credeam că sunt o companie separată.

— Aparent sunt. Dar Dunross este tai-pan la K.I. – ele au întotdeauna acelaşi tai-pan.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna. Figurează în primele clauze ale contractelor lor. Dar Ian merge prea departe. E posibil ca *Nobila Casă* să devină în curând neonorabilă. Are prea puţine lichidităţi în acest moment.

Bartlett se gândi o clipă, apoi întrebă:

— De ce nu vă uniţi cu altă companie, poate *Asian Properties*, ca să preluaţi pe *Struan*? Asta-i ce aş face eu în Statele Unite dacă aş vrea o companie pe care n-aş putea să o iau singur.

— Asta vreţi să faceţi aici, domnule Bartlett? întrebă imediat Gornt, prefăcându-se şocat. Să „luaţi” *Compania Struan*?

— E posibil?

Gornt privi cu atenţie tavanul înainte de a răspunde.

— Da – dar va trebui să aveţi un partener. S-ar putea să o faceţi cu Asian Properties, dar mă îndoiesc. Jason Plumm, tai-panul, nu are curajul necesar. De noi aţi avea nevoie. Numai noi avem isteţimea, cunoaşterea şi dorinţa. Oricum, va trebui să riscaţi o sumă foarte mare de bani. Lichizi.

— Cât?

Gornt râse.

— Mă voi gândi la asta. Dar mai întâi trebuie să-mi spuneţi cât de serios vorbiţi.

— Şi dacă vorbesc serios, sunteţi alături de mine?

Gornt se uită la el lung.

— Mai întâi trebuie să fiu sigur, foarte sigur, cât de serios vorbiţi. Nu e nici un secret că detest *Compania Struan* în general, şi pe Ian Dunross în mod special, că aş vrea să-i distrug. Deci îmi ştiţi deja poziţia pe care o am de foarte multă vreme. Dar eu nu o ştiu pe a dumneavoastră. Încă.

— Dacă am putea lua Compania Struan, ar merita?

— O, da, domnule Bartlett. O, da – da, ar merita, spuse jovial Gornt, apoi vocea i se înăspri din nou. Dar totuşi trebuie să ştiu cât de serios vorbiţi.

— O să vă spun după ce îl văd pe Dunross.

— Aveţi de gând să-i sugeraţi acelaşi lucru şi lui – că împreună puteţi înghiţi Rothwell-Gornt?

— Am venit aici ca să fac din *Par-Con* o societate internaţională, domnule Gornt. Poate până la o investiţie de 30 de milioane dolari pentru o întreagă gamă de mărfuri, fabrici şi depozite. Cu puţin timp în urmă nici nu ştiam de Struan – sau de Rothwell-Gornt sau de rivalitatea dumneavoastră.

— Foarte bine, domnule Bartlett, să o lăsăm deocamdată aşa. Orice veţi face va fi interesant. Da. Va fi interesant de văzut dacă ştiţi să ţineţi în mână un cuţit.

Bartlett se uită lung la el, neînţelegând.

— E o veche zicală legată de bucătăria chinezească, domnule Bartlett. Ştiţi să gătiţi?

— Nu.

— Gătitul e unul din hobby-urile mele. Chinezii spun că e important să ştii cum se ţine în mână un cuţit, că nu-l poţi folosi până nu ştii să-l ţii corect. Altfel te vei tăia, şi acesta e un început foarte prost, nu?

Bartlett zâmbi.

— Cum se ţine un cuţit, deci? O să ţin minte asta. Nu, nu ştiu să gătesc. Niciodată n-am ajuns să învăţ – şi nici Casey habar n-are să gătească.

— Chinezii spun că există trei arte în care nici o altă civilizaţie nu se poate compara cu ei – literatura, pictura în penel şi pregătitul bucatelor. Înclin să fiu de acord cu ei. Vă place mâncarea bună?

— Cea mai bună masă pe care am luat-o vreodată a fost într-un restaurant în afara Romei, pe Via Flaminia, Casale.

— Atunci avem cel puţin un lucru în comun, domnule Bartlett, Casale este şi unul din restaurantele mele preferate.

— Casey m-a dus acolo o dată – *spaghetti alla matriciana al dente* şi *buscetti* cu o sticlă de bere de la gheaţă, urmate de *piccata* şi din nou bere. N-am să uit masa asta niciodată.

Gornt zâmbi.

— Poate veţi lua masa cu mine cât rămâneţi aici. Pot şi eu să vă ofer *alla matriciana* – de fapt o veţi aprecia la fel de mult, e exact aceeaşi reţetă.

— Mi-ar face plăcere.

— Şi o sticlă de Valpolicella, sau un vin grozav de Toscana.

— Mie de fapt îmi place berea cu paste. Bere americană de la gheaţă, direct din cutie.

După o pauză Gornt întrebă.

— Cât staţi în Hong Kong?

— Cât e nevoie, spuse Bartlett fără ezitare.

— Bun. Atunci luăm masa împreună într-o zi săptămâna viitoare? Marţi sau miercuri?

— Marţi ar fi grozav, mulţumesc. Pot s-o aduc şi pe Casey?

— Bineînţeles, apoi Gornt adăugă: probabil că atunci veţi fi mai sigur de ceea ce vreţi să faceţi.

Bartlett râse.

— Iar dumneavoastră veţi şti atunci dacă pot să ţin în mână un cuţit.

— Poate. Dar ţineţi minte un lucru, domnule Bartlett. Dacă ne vom uni vreodată forţele pentru a ataca *Struan*, odată intrat în luptă nu va exista nici o modalitate de a te retrage din ea fără a fi rănit serios. Chiar foarte serios rănit. Eu trebuie să fiu foarte sigur. În fond, chiar rănit vă puteţi retrage oricând în America pentru a începe lupta altădată. Noi rămânem aici – deci riscul este inegal.

— Dar şi câştigul este inegal. Dumneavoastră aţi câştiga ceva deosebit de preţios care pentru mine nu înseamnă nici zece cenţi. Aţi deveni *Nobila Casă*.

— Da, spuse Gornt, închizând ochii, se aplecă înainte să ia o ţigară în timp ce piciorul lui stâng se mişcă în spatele biroului pentru a apăsa pe un buton ascuns în podea. Hai să lăsăm totul pe mar…

Interfonul bâzâi uşor.

— Scuzaţi-mă, domnule Gornt, doriţi să amân şedinţa consiliului de conducere? întrebă secretara lui.

— Nu, spuse Gornt. Pot să aştepte.

— Bine, domnule. Domnişoara Ramos este aici. Puteţi să-i acordaţi câteva minute?

Gornt se prefăcu surprins.

— O clipă. Se uită la Bartlett. Am stabilit deci?

— Da, Bartlett se ridică imediat. Rămâne stabilit pentru marţi. Până atunci, hai să lăsăm totul „pe foc”.

Se întoarse să plece, dar Gornt îl opri.

— O clipă doar, domnule Bartlett, spuse el, apoi în interfon: roag-o să intre, închise butonul interfonului şi se ridică. Îmi pare bine că ne-am întâlnit.

Uşa se deschise şi fata intră. Avea 25 de ani şi era uluitoare, cu păr negru, scurt şi ochi violet închis, evident eurasiatică, îmbrăcată sport, în blue-jeans americani, deschişi la culoare şi o cămaşă.

— Bună, Quillan, spuse, cu un zâmbet ce încălzi camera, într-o engleză în care se simţea un uşor accent american. lartă-mă că te deranjez, dar tocmai m-am întors de la Bangkok şi voiam să te salut.

— Mă bucur că ai făcut-o, Orlanda, şi Gornt zâmbi către Bartlett, care rămăsese cu ochii la ea. Linc Bartlett, din America. Orlanda Ramos.

— Hello, spuse Bartlett.

— Hello... oh, Linc Bartlett? Traficantul de arme american, milionarul? râse ea.

— Cum?

— Oh, nu fiţi atât de şocat, domnule Bartlett. Toată lumea din Hong Kong ştie – Hong Kongul e doar un sat.

— Serios – cum de ştiţi?

— Am citit în ziarul meu de dimineaţă.

— Imposibil! S-a întâmplat la 5 şi jumătate în dimineaţa asta.

— Era în Fai Pao – Expres – la „Ultima oră” la 9, azi-dimineaţă. E un ziar chinezesc şi chinezii ştiu tot ce se petrece aici. Nu vă faceţi probleme, ziarele englezeşti n-o să preia ştirea până la ediţia de după-amiază, dar vă puteţi aştepta ca atunci ziariştii să vă bată la uşă.

— Mulţumesc!

Ultimul lucru pe care-l vreau e afurisita de presă pe capul meu, gândi Bartlett acru.

— Fiţi liniştit, domnule Bartlett, n-o să vă cer un interviu, deşi sunt reporter independent pentru presa chineză. Sunt deosebit de discretă, spuse ea. Nu-i aşa, Quillan?

— Absolut. Mă pun chezaş pentru asta, spuse Gornt. Orlanda este demnă de încredere.

— Evident, dacă vreţi să-mi oferiţi un interviu – accept. Mâine.

— Mă voi gândi la asta.

— Vă garantez că vă voi face un portret minunat.

— Chinezii chiar ştiu totul pe aici?

— Bineînţeles, răspunse ea imediat. Dar *quai loh* – străinii – nu citesc ziarele chinezeşti, cu excepţia câtorva ce colaborează cu China – cum face Quillan.

— Şi tot Serviciul Secret, secţia specială şi în general poliţia, spuse Gornt.

— Şi Ian Dunross, adăugă ea, arătându-şi vârful limbii printre dinţi.

— Este atât de deştept? întrebă Bartlett.

— Oh, da. Are în el sângele Diavolului Struan.

— Nu înţeleg.

— Veţi înţelege, dacă veţi mai sta un timp pe aici.

Bartlett se gândi la asta, apoi se încruntă.

— Ştiaţi şi despre puşti, domnule Gornt?

— Numai că poliţia a găsit arme de contrabandă la bordul „avionului personal al milionarului american care a sosit noaptea trecută”. Era şi în ziarul meu chinezesc de dimineaţă, Sing Pao, şi Gornt arboră un zâmbet sardonic. Adică The Times în cantoneză. Tot în coloana „Ultima oră”. Dar, spre deosebire de Orlanda, sunt uimit că încă nu aţi fost contactat de membrii presei noastre englezeşti. Ei sunt foarte harnici aici în Hong Kong. Mai harnici decât presupune Orlanda că sunt.

Bartlett simţi parfumul ei, dar insistă:

— Mă mir că nu aţi menţionat chestiunea, domnule Gornt.

— De ce-aş fi făcut-o? Ce au de-a face puştile cu posibila noastră asociere viitoare? Gornt chicoti. Dacă iese prost, Orlanda şi cu mine te vom vizita la închisoare.

— Bineînţeles, râse ea.

— Mulţumesc frumos, simţind parfumul ei din nou. Bartlett lăsă deoparte puştile şi se ocupă de ea. Ramos – e un nume spaniol?

— Portughez. Din Macao. Tatăl meu a lucrat pentru Rothwell-Gornt în Shanghai – mama mea e din Shanghai. Am crescut în Shanghai până în '49, apoi am plecat în America pentru câţiva ani, la şcoala secundară în San Francisco.

— Da? Oraşul meu natal e Los Angeles – am urmat şcoala în Valley.

— Îmi place California, spuse ea. Vă place Hong Kongul?

— De-abia am ajuns, şi Bartlett zâmbi. Se pare că mi-am făcut o intrare explozivă.

Ea râse. Dinţi albi, minunaţi.

— Hong Kongul e perfect – cu condiţia să poţi pleca în fiecare lună, sau aproape. Ar trebui să veniţi la Macao într-un week-end – e frumos, cu un aer de oraş vechi, numai la 50 de mile de aici, şi aveţi curse regulate. E cu totul altfel decât Hong Kongul, şi se întoarse către Bartlett. Încă o dată, îmi pare rău că v-am întrerupt, Quillan, voiam doar să te salut…

Se îndreptă spre ieşire.

— Nu, terminasem – tocmai plecam, spuse Bartlett, întrerupând-o. Mulţumesc încă o dată, domnule Gornt. Ne vedem marţi, dacă nu cumva înainte… Sper să vă văd din nou, domnişoară Ramos.

— Da, mi-ar face plăcere. Iată cartea mea de vizită – dacă îmi veţi oferi interviul vă garantez o presă bună.

Îi întinse mâna şi el o atinse şi-i simţi căldura. Gornt îl conduse până la uşă, apoi o închise, se întoarse la birou şi luă o ţigară. Ea îi aprinse un chibrit, apoi stinse flacăra şi se aşeză în fotoliul în care stătuse Bartlett.

— E un bărbat frumos, spuse ea.

— Da. Dar e american, naiv, şi un tip foarte plin de el, căruia trebuie să i se dea puţin peste nas.

— Asta vrei să fac eu?

— Poate. I-ai văzut dosarul?

— Da. Foarte interesant, zâmbi Orlanda.

— Nu trebuie să-i ceri bani, spuse Gornt tăios.

— *Ayeeyah*, Quillan, mă crezi atât de proastă? răspunse ea la fel de tăios, cu ochii fulgerând.

— Bun.

— De ce-ar introduce arme în Hong Kong?

— Da, oare de ce? Poate cineva s-a folosit de el.

— Probabil că asta e. Dacă aş avea banii lui n-aş încerca să fac aşa o prostie.

— Nu, spuse Gornt.

— Oh, ţi-a plăcut chestia că sunt reporter independent? Cred că am adus-o bine.

— Da, dar nu-l subestima. Nu e prost. E foarte isteţ. Foarte, şi îi spuse despre Casale. E o coincidenţă prea mare. Probabil că are şi el un dosar despre mine, unul amănunţit. Nu-s prea mulţi cei care ştiu că-mi place locul ăsta.

— Poate că are unul şi despre mine.

— Poate. Nu-l lăsa să te prindă cu nimic. Apropo de reporter.

— Ei, haide, Quillan, care dintre tai-pani, cu excepţia ta şi a lui Dunross, citeşte ziarele chinezeşti – şi nici tu nu le poţi citi pe toate. Am scris deja câteva articole… „de la un corespondent special”. Dacă îmi oferă un interviu pot să-l scriu. Fii fără grijă, şi împinse scrumiera mai aproape de el. A mers bine, nu? Cu Bartlett.

— Perfect. Ţi-ai greşit meseria. Ar trebui să te faci actriţă.

— Atunci te rog, vorbeşte cu prietenul tău despre mine, te rog, Quillan dragă. Charlie Wang este cel mai mare producător din Hong Kong, şi îţi este foarte obligat. Charlie Wang are atâtea filme de succes… n-am nevoie decât de o şansă… aş putea deveni un star! Te rog!

— De ce nu? răspunse el sec. Dar nu cred că eşti tipul lui.

— Mă pot adapta. Nu m-am purtat cu Bartlett exact cum ai vrut? Nu sunt îmbrăcată perfect, în stil american?

— Da, eşti, şi Gornt se uită la ea, apoi spuse delicat: Ai putea fi perfectă pentru el. Mă gândeam că aţi putea evolua spre ceva mai permanent, nu doar o simplă aventură…

Ea fu deodată atentă.

— Cum?

— Tu şi cu el v-aţi potrivi de minune, ca o enigmă chinezească perfectă. Ai umor, vârsta potrivită, eşti frumoasă, deşteaptă, educată, minunată în pat, ai o minte isteaţă, şi suficientă spoială americană ca să-l faci să se simtă bine, şi Gornt trase din ţigară şi adăugă: Şi din toate femeile pe care le cunosc, tu ai putea cu adevărat să-i cheltuieşti banii. Da, voi doi v-aţi potrivi perfect… el ar fi foarte bun pentru tine, iar tu i-ai înveseli viaţa considerabil. Nu?

— Oh, da, spuse ea imediat. Oh, da, i-aş înveseli-o, şi zâmbi, apoi se încruntă. Dar femeia care e cu el? Stau în acelaşi apartament la *Vic*. Am auzit că e nemaipomenită. Ce-i cu ea, Quillan?

Gornt zâmbi uşor.

— Spionii mei îmi spun dă dorm separat, deşi sunt mai mult decât prieteni.

Ea se schimbă la faţă.

— Sper că nu e homosexual, nu?

Gornt râse. Era un râs din toată inima.

— Nu ţi-aş face eu una ca asta, Orlanda! Nu, sunt sigur că nu e. Are doar o relaţie ciudată cu Casey.

— Ce relaţie?

Gornt ridică din umeri. După o clipă, ea spuse:

— Ce fac cu ea?

— Dacă Casey Tcholok îţi stă în cale, înlătur-o. Doar ai gheare.

— Eşti… Uneori nu-mi placi deloc.

— Tu şi cu mine, suntem amândoi realişti. Nu-i aşa? spuse el foarte calm.

Ea simţi violenţa din spatele tonului. Se ridică imediat, se aplecă deasupra biroului şi-l sărută uşor.

— Eşti un diavol, spuse ea, astupându-i gura. Asta-i pentru vremurile trecute.

Mâna lui rătăci spre pieptul ei, amintindu-şi, bucurându-se de căldura care răzbătea prin pânza subţire.

— *Ayeeyah*, Orlanda, am avut vremuri bune, nu-i aşa?

Fusese amanta lui pe când fata avea 17 ani. Fusese primul ei bărbat şi rămase cu ea aproape 5 ani şi ar mai fi continuat, dar ea se dusese cu un tânăr la Macao când el fusese plecat, şi el aflase. Aşa că pusese punct. Imediat. Deşi aveau pe atunci o fetiţă de un an.

— Orlanda, îi spusese el când ea îl rugase să o ierte, nu e nimic de iertat. Ţi-am spus de multe ori că tinereţea are nevoie de tinereţe şi că va veni o zi… Şterge-ţi lacrimile, mărită-te cu băiatul ăsta, o să-ţi dau o zestre şi binecuvântarea mea…

Şi în ciuda plânsetelor ei, el rămăsese neclintit.

— Vom rămâne prieteni, o asigurase, şi voi avea grijă de tine când vei avea nevoie…

A doua zi îşi descărcă furia asupra tânărului, un englez, un funcţionăraş de la *Asian Properties*, şi într-o lună îl terminase.

— Este o chestiune de obraz, îi spusese el calm.

— Oh, ştiu, înţeleg, dar… ce să fac acum? se tânguise ea. El pleacă mâine în Anglia şi vrea să plec cu el şi să mă mărit cu el,

dar nu pot să mă mărit acum, nu mai are nici bani, nici viitor, nici slujbă, nici bani…

— Şterge-ţi lacrimile, şi du-te la cumpărături.

— Ce?

— Da. Iată un cadou, îi dăduse un bilet dus-întors clasa întâi pentru Londra, în acelaşi avion în care tânărul călătorea la clasa a doua. Şi o mie de lire, în bancnote noi, foşnitoare de 10 lire. Cumpără-ţi o mulţime de haine drăguţe, şi du-te la teatru. Ţi-am rezervat o cameră la Connaught pentru 11 zile – doar semnezi chitanţa – şi întoarcerea îţi este confirmată, aşa că simte-te bine şi întoarce-te relaxată şi fără probleme.

— Oh, mulţumesc, dragul meu Quillan, oh, mulţumesc… Îmi pare atât de rău. Mă ierţi?

— Nu e nimic de iertat. Dar dacă mai vorbeşti cu el vreodată, sau îl vezi în secret… n-o să mai fiu niciodată prietenul tău sau al familiei tale.

Ea îi mulţumise de o mie de ori, printre lacrimi, blestemându-se pentru prostie, rugându-se ca mânia cerului să pogoare asupra celui ce o trădase. În ziua următoare tânărul încercase să vorbească cu ea la aeroport şi în avion şi în Londra, dar ea doar îl înjurase. Ştia acum care-i găina ce-i făcea ei ouăle de aur. În ziua în care ea plecase din Londra tânărul se sinucisese.

Când Gornt aflase, îşi aprinsese un trabuc fin, şi o invitase la masă în sala de sus de la Victoria şi Albert, cu candelabre şi feţe de masă fine şi argintărie fină, şi apoi, după ce şi-a băut Napoleonul, iar ea lichiorul de mentă, a trimis-o acasă singură, în apartamentul pe care i-l mai plătea. El a mai cerut un coniac, şi a rămas acolo, privind luminile portului, şi Piscul simţind bucuria răzbunării, măreţia vieţii, şi faptul că şi-a recăpătat cinstea obrazului.

— *Ayeeyah*, am avut vremuri bune, spuse acum din nou Gornt, încă dorind-o, deşi nu se mai culcase cu ea de când aflase de escapada de la Macao.

— Quillan… Începu ea, mâna lui încălzind-o şi pe ea.

— Nu.

Ochii ei se îndreptară spre uşa interioară.

— Te rog. Sunt trei ani, n-a mai fost nimeni…

— Mulţumesc, dar nu, el o ţinu departe de el acum, mâinile lui strângându-i uşor braţele. Am avut deja ce-i mai bun, spuse el, ca un adevărat cunoscător. Şi nu-ţi place ceva mai puţin bun.

Ea se aşeză pe marginea biroului, privindu-l supărată.

— Tu întotdeauna câştigi, nu?

— În ziua când vei deveni iubita lui Bartlett o să-ţi dau un cadou, îi spuse el calm. Dacă te duce la Macao şi stai cu el trei zile, dar nu în secret, îţi dau un Jaguar. Dacă îţi cere să te măriţi cu el primeşti apartamentul şi tot ce e în el, şi o casă în California drept cadou de nuntă.

Ea rămase cu gura căscată, apoi zâmbi triumfătoare.

— Un XK-E, negru, Quillan, oh, ar fi perfect! apoi fericirea îi dispăru. De ce e atât de important? De ce înseamnă atât de mult pentru tine?

El se uită doar lung la ea.

— Iartă-mă, spuse ea, iartă-mă, nu trebuia să întreb.

Gânditoare, se întinse după o ţigară, o aprinse şi se aplecă şi i-o dădu.

— Mulţumesc, spuse el, văzând rotunjimea sânului ei, privindu-l cu plăcere, dar întristându-se uşor că o asemenea frumuseţe e atât de trecătoare. O, apropo, n-aş vrea ca Bartlett să ştie de înţelegerea noastră.

— Nici eu, oftă ea şi zâmbi în silă, apoi se ridică şi dădu din umeri. *Ayeeyah*, oricum n-ar fi durat cu noi. Cu Macao, sau fără Macao. Te-ai fi schimbat – te-ai fi plictisit, bărbaţii se plictisesc întotdeauna.

Îşi verifică machiajul, apoi bluza, îi trimise un sărut şi plecă. El se uită lung la uşa închisă, apoi zâmbi şi stinse ţigara pe care i-o dăduse ea, din care nu trăsese nici un fum, nedorind să simtă urma buzelor ei. Îşi aprinse o alta şi murmură o melodie. Excelent, gândi el fericit. Vom vedea acum. Domnule afurisit de înfumurat iancheu Bartlett, acum vom vedea cum ştii să ţii acest cuţit. Auzi, *pasta* cu bere! Apoi Gornt simţi o undă de parfum rămasă după ea, şi pentru o clipă îşi aduse aminte de momentele când făceau dragoste, Când era tânără, preciză el în gând. Slavă Domnului că aici frumuseţea sau tinereţea nu sunt atât de rare, şi că un înlocuitor e la îndemână mereu, ca un telefon sau o bancnotă de 100 de dolari. Se întinse spre telefon şi formă un număr special, bucuros că Orlanda era mai mult chinezoaică decât europeană. Chinezii sunt atât de practici. Se auzi tonul de apel, apoi vocea clară a lui Paul Havergill:

— Da?

— Paul? Quillan! Ce mai faci?

— Bună, Quillan – cred că ştii că Johnjohn preia conducerea băncii în noiembrie?

— Da. Îmi pare rău.

— Oribil. Credeam că voi fi confirmat, dar consiliul l-a ales pe Johnjohn. S-a anunţat oficial aseară. Din nou Dunross, clica lui, şi afurisitul lor de capital. Cum a mers întâlnirea ta?

— Americanul nostru freamătă de nerăbdare, aşa cum ţi-am spus că o să facă. Gornt trase adânc din ţigară şi încercă să-şi stăpânească emoţia din voce. Ce-ai zice de o acţiune cu totul specială înainte de a te retrage?

— La ce te gândeşti?

— Pleci la sfârşitul lui noiembrie?

— Da. După 23 de ani. Într-un fel n-o să-mi pară rău.

Nici mie, gândi mulţumit Gornt. Eşti învechit şi mult prea conservator. Singurul lucru bun la tine e ura faţă de Dunross.

— Asta înseamnă aproape 4 luni. Asta ne va da suficient timp. Ţie, mie, şi prietenului nostru american.

— Ce-ai de gând?

— Îţi mai aminteşti de planul nostru de acţiune ipotetică, cel numit „Competiţia”?

Havergill se gândi o clipă.

— Asta era cum să preiei sau să elimini o bancă de opoziţie, nu-i aşa? De ce?

— Să zicem că cineva a şters praful de pe acest plan şi a făcut câteva schimbări şi a apăsat pe butonul start… acum două zile. Să zicem că cineva ştia că Dunross şi ceilalţi te vor elimina şi dorea să se răzbune. „Competiţia” ar funcţiona de minune.

— Nu văd de ce. Ce rost are să ataci Blacs? banca Londrei, Cantonului şi Shanghaiului era principala oponentă a băncii *Victoria*. N-are logică.

— Ah, dar să zicem că cineva a schimbat ţinta, Paul.

— Care?

— O să vin pe la trei şi-o să-ţi explic.

— Care ar fi acum?

— Richard! Richard Kwang controla banca *Ho-Pak* – una din cele mai mari bănci chinezeşti din Hong Kong.

— Dumnezeule! Dar asta e… urmă o pauză lungă. Quillan, chiar ai început „Competiţia”… ai început-o cu adevărat?

— Da, şi asta nu o ştii decât tu şi cu mine.

— Dar cum va funcţiona asta împotriva lui Dunross?

— O să-ţi explic mai târziu. Poate Ian să-şi îndeplinească toate obligaţiile legate de navele lui?

Urmă o pauză pe care Gornt o remarcă.

— Da, îl auzi el pe Havergill.

— Da, dar…?

— Dar sunt sigur că se va descurca.

— Ce alte probleme mai are Dunross?

— Îmi pare rău, dar asta nu ar fi etic.

— Desigur, Gornt adăugă pe un ton schimbat. Hai s-o spun altfel. Să zicem că barca lor a fost puţin scuturată. Nu?

Urmă o pauză şi mai lungă.

— La momentul potrivit, un val foarte mic ar putea să îi răstoarne, pe ei sau pe orice altă companie. Chiar şi pe tine.

— Dar nu Banca Victoria.

— Oh, nu.

— Bun. Atunci ne vedem la trei.

Gornt închise telefonul şi-şi şterse din nou fruntea, din ce în ce mai agitat. Îşi stinse ţigara, făcu un calcul rapid, îşi aprinse altă ţigară, apoi formă alt număr de telefon.

— Charles, e Quillan. Eşti ocupat?

— Nu. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau un bilanţ, *un bilanţ* era un semnal special pentru avocat să telefoneze la opt persoane care să cumpere sau să vândă la bursa de valori pentru Gornt, în secret, pentru a evita să se afle că tranzacţia are vreo legătură cu el, toate acţiunile şi sumele de bani vor trece numai prin mâinile avocatului, astfel ca nici cei opt, şi nici agenţii de bursă să nu ştie pentru cine au fost făcute tranzacţiile.

— Un bilanţ va fi. Ce fel de bilanţ, Quillan?

— Vreau să vând fără acoperire.

Asta însemna că vindea acţiuni pe care nu le deţinea încă mergând pe presupunerea că valoarea lor va scădea foarte mult. Apoi, înainte să trebuiască să le recumpere – în Hong Kong termenul maxim de acoperire era de două săptămâni – dacă acţiunile căzuseră cu adevărat, atunci încasa diferenţa. Evident, dacă greşea riscând şi acţiunile creşteau, ar fi trebuit să plătească diferenţa.

— Ce acţiuni şi câte?

— O sută de mii de acţiuni la Ho-Pak…

— Isuse!

— … la fel, la deschiderea bursei mâine, şi încă două sute de mii în timpul zilei. Îţi voi da atunci şi alte indicaţii.

Urmă o linişte ciudată.

— Ai spus *Ho-Pak*?

— Da.

— Va dura ceva timp să aduni toate acţiunile astea. Dumnezeule, Quillan, patru sute de mii?

— Dacă tot o faci, mai ia o sută de mii. Să fie rotund, jumătate de milion.

— Dar… dar *Ho-Pak* este o bancă foarte stabilă. Acţiunile ei n-au scăzut niciodată.

— Da.

— Ce-ai auzit?

— Zvonuri, spuse Gornt grav, şi chicoti în sinea lui. Ce-ai zice de un prânz mai devreme, să mâncăm la club?

— Voi fi acolo.

Gornt închise, apoi formă alt număr secret.

— Da?

— Eu sunt, spuse Gornt prudent. Eşti singur?

— Da. De ce?

— La întâlnirea noastră, iancheul a sugerat un atac.

— *Ayeeyah*! Şi?

— Şi Paul e şi el cu noi, spuse el exagerând în mod voit. Evident, în secret. Tocmai am vorbit cu el.

— Atunci sunt cu voi. Cu condiţia să primesc controlul asupra navelor *Companiei Struan*, operaţiunile lor funciare în Hong Kong şi patruzeci la sută din proprietăţile lor funciare în Tailanda şi Singapore.

— Glumeşti!

— Nimic nu e prea mult pentru a-i zdrobi. Nu, bătrâne?

Gornt auzi râsul manierat, batjocoritor, şi îl urî pe Jason Plumm pentru asta.

— Îi preţuieşti tot atât ca şi mine, spuse Gornt.

— Da, dar vei avea nevoie de mine şi de prietenii mei sus puşi. Chiar şi cu Paul de partea ta, tu şi iancheul nu vă puteţi descurca, nu fără mine şi ai mei.

— De ce-aş mai vorbi atunci cu tine?

— Ascultă, nu uita că nu-ţi cer nimic din partea americanului.

Gornt îşi păstră calmul vocii.

— Ce are asta de-a face cu celelalte?

— Te cunosc eu. Oh, da, te cunosc eu, bătrâne.

— Chiar mă cunoşti?
— Da. Nu te vei mulţumi doar să-l distrugi pe „prietenul” nostru, vei vrea totul.
— Oare chiar voi vrea?
— Da. De multă vreme vrei să intri cu dreptul pe piaţa americană.
— Şi tu.
— Nu. Ştim, care-i locul nostru. Ne mulţumim să mergem în urma ta. Ne mulţumim cu Asia. Nu vrem să fim Nobilă Casă etcetera…
— Ah?
— Nu. Atunci ne-am înţeles?
— Nu, spuse Gornt.
— Renunţ la nave. În locul lor o să iau *Kowloon Investments* ale lui Ian, operaţiunile aeroportului *Kai Tak*, şi patruzeci la sută din proprietăţile funciare în Tailanda şi Singapore; şi voi accepta douăzeci şi cinci la sută la *Par-Con* şi trei locuri în consiliul de conducere.
— Du-te dracu'!
— Oferta e valabilă până luni.
— Care luni?
— Lunea viitoare.
— *Dew neh loh moh* pe toate lunile tale!
— Şi pe ale tale! Îţi fac o ultimă ofertă. *Kowloon Investments* şi operaţiunile *Kai Tak* în totalitate, treizeci şi cinci la sută din terenurile lor în Tailanda şi Singapore, şi zece la sută din bucăţica iancheului cu 3 locuri în consiliu.
— Asta-i tot?
— Da. Şi oferta asta-i valabilă, tot până luni. Şi să nu te gândeşti că ne poţi înghiţi pe drum.
— Ai înnebunit?
— Ţi-am spus – te cunosc. S-a făcut?
— Nu.
Din nou, râsul uşor răutăcios.
— Până luni – lunea viitoare. Ai timp destul să te hotărăşti.
— Ne vedem la petrecerea lui Ian diseară? întrebă Gornt.
— Ţi-ai pierdut minţile? Eu nu m-aş duce dacă… Dumnezeule, Quillan, chiar ai de gând să te duci? *În persoană*?
— N-aveam de gând – dar acum cred că mă voi duce. Nu vreau să pierd poate ultima mare petrecere a ultimului tai-pan al *Struanilor*.

7

Ora 12.01.

În sala de consiliu lucrurile continuau să meargă greu pentru Casey. Nu voiau să înghită nici una din momelile pe care ea le oferea. Neliniştea ei crescuse, şi acum, în timp ce aştepta, simţi un val de frică străbătând-o. Phillip Chen mâzgălea distrat o hârtie, Linbar îşi făcea de lucru cu hârtiile din faţa lui, Jacques de Viile o privea gânditor. Apoi Andrew termină de scris ultimele procente pe care i le oferise ea. Oftă şi o privi.

— E clar că aceasta va fi o operaţiune de co-finanţare, zise el cu o voce tăioasă! tensiunea din încăpere se micşoră şi Casey îşi stăpâni cu greu un strigăt de bucurie când el adăugă: Cu cât ar fi pregătit *Par-Con* să participe în finanţarea comună, pentru întreaga afacere?

— Optsprezece milioane dolari americani pentru acest an ar acoperi participarea noastră, răspunse ea imediat, observând fericită că toţi îşi ascunseră uimirea.

Valoarea netă oficială a afacerilor *Companiei Struan* pe anul de dinainte era de aproape 28 de milioane, şi ea şi Bartlett îşi stabiliseră oferta pe baza acestei cifre.

— Fă prima ofertă la 20 de milioane, îi spusese Linc. Ar trebui să-i prinzi cu 25, ceea ce ar fi grozav. Este esenţial să finanţăm în comun, dar sugestia trebuie să vină de la ei.

— Dar uită-te la bilanţul lor, Linc. Nu poţi să fii sigur care este valoarea lor adevărată. Ar putea fi cu 10 milioane peste sau sub cifra asta, poate mai mult. Nu ştim cât de puternici sunt de fapt… sau cât de slabi. Uită-te la punctul ăsta: „14,7 milioane în sucursale”. Ce sucursale, unde şi pentru ce? Uite încă unul: „7,4 milioane transferate la…”

— Şi ce-i cu asta, Casey? Deci 30 milioane în loc de 25. Proiectul nostru e încă valabil.

— Da, dar felul în care îşi fac bilanţul… Doamne, Linc, dacă noi am face măcar 1% din asta în America, garda financiară ne-ar înhăţa într-o clipă şi ne-am trezi în închisoare pentru cincizeci de ani.

— Da. Dar nu e împotriva legilor lor, şi ăsta-i principalul motiv pentru care am venit în Hong Kong.

— Douăzeci e prea mult pentru o primă ofertă.

— Te las pe tine să hotărăşti, Casey. Dar nu uita că în Hong Kong respectăm regulile Hong Kongului – orice e legal. Vreau să intru în jocul lor.

— De ce? Şi nu-mi spune „pentru afurisita mea de plăcere”.

Linc râsese.

— O.K., atunci pentru afurisita *ta* de plăcere. Tu doar încheie înţelegerea cu *Struan*.

Umiditatea în sala de consiliu crescuse. Ar fi vrut să se şteargă pe faţă, dar rămase liniştită, aşteptând ca ei să continue, prefăcându-se calmă. Gavallan rupse tăcerea.

— Când va confirma domnul Bartlett oferta de 18 milioane... dacă acceptăm?

— Este confirmată, spuse ea dulce, trecând peste jignire. Am libertatea să ofer până la 20 de milioane în această înţelegere fără să mă consult cu Linc sau cu consiliul său de conducere, spuse ea, dându-le în mod deliberat posibilitatea să manevreze, apoi adăugă inocent: Deci rămâne stabilit? Bun, începu să-şi aranjeze hârtiile. Mai departe. Aş...

— O clipă, spuse Gavallan, nervos. Eu, ăă, 18 este... Oricum, trebuie să prezentăm totul tai-panului.

— Oh, spuse ea, prefăcându-se surprinsă. Credeam că negociem de pe poziţii egale, că dumneavoastră patru aveţi aceleaşi împuterniciri ca şi mine. Poate că în viitor ar fi mai bine să discut direct cu domnul Dunross.

Andrew Gavallan se înroşi.

— Tai-panul are cuvântul final. În totul.

— Mă bucur s-o aflu, domnule Gavallan. Eu am ultimul cuvânt numai până la 20 de milioane, şi le zâmbi radios. Foarte bine, discutaţi-o cu tai-panul dumneavoastră. Până atunci, să stabilim o limită în timp pentru perioada de gândire.

Din nou linişte.

— Ce sugeraţi? întrebă Gavallan, simţindu-se prins în cursă.

— Minima. Nu ştiu cât de rapid vă place să lucraţi, spuse Casey.

Phillip Chen spuse:

— De ce să nu amânăm răspunsul până după prânz, Andrew?

— Da, bună idee.

— Sunt de acord, spuse Casey.

Mi-am făcut treaba, gândi ea. Voi rezolva cu 20 de milioane, când puteau să fie 30, şi ei sunt bărbaţi şi experţi şi mă consideră o proastă. Dar acum îmi voi căpăta banii de tăvăleală! Dumnezeule din ceruri, fă să iasă această afacere, pentru că atunci voi fi liberă pentru totdeauna. Liberă să fac ce? Nu contează, îşi spuse ea, mă voi gândi la asta altădată. Se auzi continuând după aceeaşi schemă.

— Să intrăm în detalii referitoare la felul cum vreţi cele 18 milioane şi…

— 18 nu este o cifră suficientă, o întrerupse Phillip Chen, minciuna venindu-i foarte uşor. Există tot felul de costuri suplimentare…

Într-un stil de negociere perfect, Casey se luptă cu ei şi îi lăsă să ajungă la 20 de milioane şi apoi, cu aparentă părere de rău, le spuse:

— Domnilor, sunteţi nişte oameni de afaceri excepţionali. Foarte bine, 20 de milioane.

Le văzu zâmbetul ascuns şi râse în sinea ei.

— Bun, spuse Gavallan, foarte satisfăcut.

— Acum, continuă ea, vrând să menţină tensiunea, ce structură vreţi să aibă corporaţia noastră? Evident, cu aprobarea tai-panului dumneavoastră – iertaţi-mă, a tai-panului, spuse ea, corectându-se cu doza minimă de smerenie.

Gavallan o privea, dorind iritat ca ea să fi fost bărbat. Atunci aş fi putut zice, bravo ţie, sau du-te dracului, şi-am fi râs amândoi pentru că tu ştii şi eu ştiu că întotdeauna trebuie să ceri părerea tai-panului într-un fel sau altul – fie că e Dunross, sau Bartlett, un consiliu de conducere sau nevasta ta. Da, şi dacă erai bărbat nu şi-ar mai fi spus cuvântul în această încăpere afurisita de sexualitate, care nu-şi are locul aici. Doamne, dacă erai mai bătrână poate era altceva, dar, la dracu', o păsărică ca tine? Ce dracu' au toate femeile americane? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu stau la locul lor şi nu se mulţumesc să facă ce se pricep mai bine? Prostie. Şi e o prostie să accepte atât de repede finanţarea, şi o prostie încă şi mai mare să ne dea 2 milioane în plus, când 10 ar fi fost de la început acceptabile. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să ai mai multă răbdare şi ai fi făcut o afacere mult mai bună! Asta-i necazul cu voi americanii – nu aveţi subtilitate şi răbdare şi stil şi nu vă pricepeţi la arta negocierii, iar tu, dragă doamnă, eşti mult prea nerăbdătoare să arăţi cât de grozavă eşti. Aşa că

acum ştiu cum să te joc. Se uită spre Linbar Struan care o privea pe furiş pe Casey, aşteptând ca el sau Phillip sau Jacques să continue. Când voi fi tai-pan, gândi furios Gavallan, te voi distruge, tinere Linbar, te voi distruge, sau voi face om din tine. Trebuie să-ţi faci loc singur în lume, să gândeşti pentru tine, să te bazezi pe tine însuţi, nu pe numele tău şi pe moştenirea ta. Da, şi mult mai multă trudă ca să scoţi ceva energie din *yang*-ul tău – cu cât te recăsătoreşti mai repede cu atât mai bine. Ochii i se îndreptară spre Jacques deVille, care îi zâmbi. Ah, Jacques, gândi el fără ranchiună, tu eşti principalul meu rival. Şi acum faci ce faci tu de obicei: vorbeşti puţin, eşti atent la tot, gândeşti mult – aspru, dar şi meschin, dacă trebuie. Dar oare ce crezi tu despre afacerea asta? Mi-a scăpat ceva? Ce vede pentru viitor mintea ta ciudată de avocat parizian? Ah, dar te-a pus la punct cu răspunsul la gluma ta despre nasul ei, nu?

Şi mie mi-ar plăcea să mă culc cu ea, îşi spuse el absent, ştiind că Linbar şi Jacques ajunseseră şi ei la aceeaşi concluzie. Bineînţeles – cui nu i-ar place? Dar tu, Phillip Chen? Oh nu. Tu nu. Ţie îţi plac mult mai tinere şi mai perverse, dacă e adevărat ce se spune, *heya*? Se uita din nou la Casey. Îi vedea clar nerăbdarea. Nu arăţi a fi lesbiană, gândi el şi gemu în sinea lui. Să fie asta o altă slăbiciune a ta? Doamne, ar fi o pierdere îngrozitoare!

— Compania mixtă trebuie să fie înfiinţată conform legilor din Hong Kong, spuse el.

— Bineînţeles. Există…

— *Sims*, *Dawson* şi *Dick* ne pot ajuta în sensul ăsta: O să aranjez o întâlnire cu ei pentru mâine sau poimâine.

— Nu e nevoie, domnule Gavallan. Am deja propunerile lor, ipotetice şi evident confidenţiale, pentru cazul în care am hotărî încheierea înţelegerii.

— Ce?

Ei o priviră cu gura căscată cum scotea 5 copii ale unui contract legal, concis şi înmâna câte una fiecăruia.

— Am aflat că ei sunt avocaţii dumneavoastră, spuse ea veselă. Oamenii noştri i-au verificat şi mi s-a spus că sunt cei mai buni aşa că am fost de acord cu ei. I-am rugat să se gândească la condiţiile eventuale ale unei companii mixte – atât din punctul dumneavoastră de vedere cât şi din al nostru. S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse Gavallan, brusc furios că propriii lor avocaţi nu le spuseseră de Par-Con.

Începu să citească atent scrisoarea. *Dew neh loh moh* pe Casey şi cum dracu' o mai cheamă, gândi Phillip Chen furios că s-au făcut de ruşine. Fie ca Despicătura ta Aurie să se ofilească şi să fie mereu uscată şi plină de praf, pentru apucăturile tale murdare şi obiceiurile tale nefeminine, scârboase şi neobrăzate! Să ne ferească Dumnezeu de femeile americane! *Ayeeyah*, îl va costa ceva pe Lincoln Bartlett pentru că a îndrăznit să ne bage pe gât creatura asta, îi promise el. Cum de a îndrăznit! Dar în acelaşi timp mintea lui calcula valoarea uluitoare a afacerii ce li se propunea. Trebuie să iasă cel puţin 100 de milioane dolari americani probabil în următorii câţiva ani, îşi spuse el, ameţit. Asta va da Nobilei Case stabilitatea de care are nevoie. Oh, ce zi fericită, îşi spuse el radios. Şi participare egală, dolar pentru dolar. De necrezut! Ce prostie să ne ofere asta atât de repede, fără să ne ceară măcar ceva mărunt în schimb. O prostie, dar la ce te poţi aştepta de la o femeie proastă? Aiaa, coastele Pacificului se vor umple de toate produsele din spumă de poliuretan pe care le putem face – ambalaje, materiale de construcţie şi materiale izolante. O fabrică aici, una în Taiwan, una în Singapore, una în Kuala Lumpur şi încă una, prima, în Jakarta. Vom scoate milioane, zeci de milioane. Iar în ceea ce priveşte agenţia pentru licenţa de computere, ei bine, la preţul de licenţă pe care proştii ăştia ni-l oferă cu zece la sută mai puţin decât preţurile IBM-ului, mai puţin comisionul nostru de şapte virgulă cinci la sută – dacă ne mai tocmeam puţin am fi fost încântaţi să acceptăm cinci la sută – până la sfârşitul săptămânii viitoare voi putea să vând trei în Singapore, unul aici, unul în Kuala Lumpur şi unul piratului ăla de armator indonezian cu un profit clar de 67.500 dolari la fiecare, sau 405.000 dolari pentru şase convorbiri telefonice. Cât despre China… Cât despre China… Oh, zei mari şi mai mici şi mărunţi, faceţi ca această afacere să iasă şi voi înzestra un templu nou, o catedrală, în Tai-ping Shan, promise el, chinuit de patimă. Dacă China va renunţa la controlul asupra câtorva domenii, sau măcar îl va slăbi puţin, vom putea fertiliza câmpurile cu orez din provincia Kwantung şi apoi din toată China şi în următorii 12 ani afacerea asta ne va aduce zeci de sute de milioane de dolari, dolari americani şi nu dolari Hong Kong! Gândul acestui profit îi îndulci considerabil furia.

— Cred că această propunere poate constitui o bază pentru discuţii viitoare, spuse el, terminând de citit. Nu, Andrew?

— Da. Gavallan puse contractul pe masă. O să-i sun după prânz. Când i-ar conveni domnului Bartlett… şi dumneavoastră, evident… să ne întâlnim?

— În după-amiaza aceasta – cu cât mai repede cu atât mai bine – sau oricând mâine, dar Linc nu va veni. Eu răspund de toate detaliile, e problema mea, spuse Casey pe un ton tranşant. El stabileşte orientarea – şi va seama oficial documentele finale – după ce le voi aproba eu. Asta este funcţia şefului, nu? se uită zâmbind la ei.

— Voi stabili o întâlnire şi vă voi lăsa un mesaj la hotel, spuse Gavallan.

— Poate am putea să o fixăm acum – ca să fie şi problema asta rezolvată?

Cu o figură acră Gavallan se uită la ceas. Se apropie prânzul, slavă Domnului.

— Jacques – cât de ocupat eşti mâine?

— Mai bine dimineaţă, decât după-amiază.

— Şi pentru John e bine aşa, spuse Phillip Chen.

Gavallan ridică receptorul şi formă un număr.

— Mary? Sună-l pe Dawson şi fixează o întâlnire pentru mâine la ora 11, cu domnul de Viile, domnul John Chen şi domnişoara Casey, în biroul lui. Puse receptorul jos. Jacques şi John Chen se ocupă de toate problemele noastre legate de societăţi mixte. John cunoaşte toate detaliile legate de America, iar Dawson este expertul, vă trimit maşina la zece jumătate.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie să vă deranjaţi.

— Cum vreţi, răspunse el politicos. Poate este momentul să luăm o pauză pentru prânz.

— Mai avem încă un sfert de oră, spuse Casey. Să începem discuţia despre modul în care doriţi să finanţăm noi? Sau, dacă doriţi, putem cere nişte sandviciuri şi să continuăm lucrul.

Se uitară la ea îngroziţi.

— Să lucrăm în timpul prânzului?

— De ce nu? E un vechi obicei american.

— Slavă Domnului că nu e şi aici obiceiul ăsta.

— Da, rosti sec Phillip Chen.

Casey simţi dezaprobarea lor plutind prin cameră, dar nu-i păsă. La dracu' cu voi toţi, gândi ea iritată, apoi se forţă să lase

supărarea deoparte. Ascultă, proasto, nu-i lăsa pe ticăloşii ăştia să te doboare! Zâmbi dulce.

— Dacă vreţi să ne oprim acum pentru prânz, sunt de acord.

— Bun, spuse imediat Gavallan, şi toţi respirară uşuraţi. Începem prânzul la douăsprezece şi patruzeci. Probabil că vreţi să vă pudraţi nasul mai întâi.

— Da, mulţumesc, spuse ea, ştiind că voiau s-o vadă plecată ca să poată discuta despre ea, şi apoi despre afacere.

Ar trebui să fie invers, gândi ea, dar nu va fi. Nu. Va fi la fel ca întotdeauna. Vor face pariuri care va fi primul. Dar nu va fi nici unul din ei, pentru că în acest moment eu nu vreau pe nici unul dintre ei, oricât de atrăgători ar fi ei, în felul lor. Bărbaţii aceştia sunt ca toţi ceilalţi pe care i-am cunoscut: ei nu vor dragoste, vor doar sex. Cu excepţia lui Linc. Nu te gândi la Linc şi cât de mult îl iubeşti şi cât de groaznici au fost anii aceştia. Groaznici şi minunaţi. Adu-ţi aminte ce ţi-ai promis. Nu mă voi gândi la Linc şi la dragoste. Nu, până la ziua mea care este peste nouăzeci şi opt de zile. Cea de-a nouăzeci şi opta zi încheie cel de-al şaptelea an şi datorită iubitului meu voi avea banii mei de tăvăleală şi îi voi fi cu adevărat egală şi, cu voia lui Dumnezeu, vom avea Nobila noastră Casă. Va fi ea darul meu de nuntă pentru el? Sau al lui pentru mine? Sau un cadou de despărţire?

— Unde este toaleta pentru doamne? întrebă ea, ridicându-se, şi toţi se sculară în picioare, mai înalţi decât ea, cu excepţia lui Phillip Chen, mai scund cu câţiva centimetri, iar Gavallan îi arătă drumul.

Linbar Struan îi deschise uşa şi o închise în urma ei. Apoi rânji.

— Pe o mie că n-ai să reuşeşti niciodată, Jacques.

— Tot o mie pun şi eu, spuse Gavallan. Şi zece pentru tine, Linbar.

— S-a făcut, răspunse Linbar, cu condiţia să rămână aici o lună.

— Tu te mişti mai încet, nu, bătrâne? spuse Gavallan, apoi către Jacques: Ei bine?

Francezul zâmbi.

— Pe douăzeci că tu, Andrew, n-o să ademeneşti niciodată o asemenea doamnă în patul tău – iar tu, sărmane tinere Linbar, pun cincizeci contra calului tău de curse.

— Pentru Dumnezeu, îmi place mânza mea. Noble Star are mari şanse să câştige. E cea mai bună din grajdurile noastre.

— Cincizeci.

— O sută, şi mă mai gândesc.

— Chiar atât de mult nu-mi doresc un cal, şi Jacques îi zâmbi lui Phillip Chen. Tu ce crezi, Phillip?

Phillip Chen se ridică.

— Cred că mă voi duce acasă să mănânc şi o să vă las pe voi armăsarii cu visele voastre. E totuşi curios că voi toţi pariaţi, iar ceilalţi nu – dar asta nu înseamnă că unul dintre voi ar putea câştiga.

Râseră din nou cu toţii.

— O prostie din partea lor să ne dea suma aia în plus, nu? spuse Gavallan.

— Afacerea-i fantastică, spuse Linbar Struan. Cristoase, unchiule Phillip, fantastică!

— Ca şi derriere-ul ei, spuse deVille pe un ton de cunoscător. Nu, Phillip?

Phillip Chen dădu din cap prietenos şi ieşi din încăpere, dar văzând-o pe Casey dispărând în toaleta pentru doamne, gândi: *Ayeeyah*, de fapt cine vrea o dolofană ca asta?

În toaletă, Casey se uită în jur, îngrozită. Părea curat, dar mirosea a canale vechi şi se vedeau o mulţime de găleţi una peste alta, câteva pline cu apă. Pardoseala din gresie era stropită cu apă şi murdară. Am auzit eu că englezii nu sunt prea igienici, gândi ea cu dezgust, dar aici, în *Nobila Casă*? Ah! Surprinzător!

Intră într-unul din veceuri, cu podeaua udă şi alunecoasă, şi după ce termină trase de mâner, dar nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, şi apoi încă o dată, şi tot nimic nu se întâmplă, aşa că înjură şi ridică iute capacul bazinului. Bazinul era uscat şi ruginit. Enervată, descuie uşa şi se duse la chiuvetă şi răsuci robinetul, dar nu curse nici o picătură. Ce se întâmplă aici? Pun pariu că ticăloşii ăia m-au trimis special aici! Erau şervete curate, aşa că turnă stângaci o găleată de apă în chiuvetă, vărsând o parte din apă pe jos, se spălă pe mâini, apoi se şterse, furioasă că se stropise pe pantofi. Îi veni o idee, luă o altă găleată şi o aruncă în veceu apoi mai folosi o găleată să se spele din nou pe mâini. Când ieşi de acolo se simţi murdară. Bănuiesc că afurisita de ţeava e spartă pe undeva şi instalatorul nu va veni până mâine. Afurisite fie toate instalaţiile sanitare!

Calmează-te, îşi spuse. O să începi să faci greşeli. Coridorul era acoperit cu un covor fin de mătase, chinezesc, dar pe pereţi se aflau picturi în ulei reprezentând clipere şi peisaje chinezeşti. În timp ce se apropia de sala de consiliu putu auzi murmurul de voci din încăpere şi un râset – râsul care vine după o glumă deocheată sau o remarcă indecentă. Ştia că în momentul în care va deschide uşa, buna dispoziţie şi tonul de camaraderie vor dispărea şi va fi din nou o linişte nefirească. Deschise uşa şi toţi se ridicară.

— Aveţi probleme cu conductele de apă? întrebă ea, stăpânindu-şi enervarea.

— Nu, nu cred, spuse Gavallan, surprins.

— Ei bine; nu e apă. Nu ştiaţi?

— Sigur că nu e – oh! Staţi la *V. şi A.*, aşa că... Nu v-a spus nimeni despre lipsa de apă?

Începură toţi să vorbească în acelaşi timp, dar vocea lui Gavallan se ridică deasupra celorlalte.

— *V. şi A.* are propria sa rezervă de apă – ca şi alte câteva hoteluri – dar în rest toţi avem câte patru ore de apă la patru zile, aşa că trebuie să folosim găleata. Nici nu mi-a trecut prin cap că nu ştiţi. Îmi pare rău.

— Cum vă descurcaţi? La patru zile?

— Da. Timp de patru ore, de la 6 la 8 dimineaţa, apoi de la 5 la 7 seara. E o chestie groaznic de plicticoasă pentru că asta înseamnă evident să opreşti rezerve pentru patru zile, în găleţi, sau în cadă, în ce poţi. Avem puţine căldări – mâine e ziua noastră cu apă. Dumnezeule, aţi avut apă, nu?

— Da, dar... Vreţi să spuneţi că ţevile de apă sunt închise? Peste tot? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, spuse Gavallan răbdător. Cu excepţia acestor patru ore la patru zile. Dar la *V. şi A.* nu aveţi probleme. Deoarece se află chiar în faţa falezei, ei îşi pot umple rezervoarele în fiecare zi de pe şlepuri – evident, trebuie să o cumpere.

— Şi nu puteţi face duş sau baie?

Linbar Struan râse.

— Toată lumea cam pute, după trei zile în căldura asta, dar cel puţin suntem cu toţii în acelaşi canal. Oricum, metoda de supravieţuire e să te asiguri că ai o găleată plină înainte de a pleca de acasă.

— Habar n-aveam, spuse ea, îngrozită că folosise trei găleţi.

— Rezervoarele noastre sunt goale, explică Gavallan. Anul acesta nu a plouat aproape deloc, iar anul trecut a fost şi el secetos. O pacoste afurisită, dar asta e. Se mai întâmplă. Joss.

— Şi atunci de unde vă vine apa?

Se uitară la ea lung.

— Din China, bineînţeles. Prin conducte peste graniţă în Noile Posesiuni sau din tancurile din fluviul Pearl. Guvernul tocmai a navlosit o flotă de 10 tancuri care urcă pe Pearl, cu acordul Peking-ului. Ele ne aduc cam 10 milioane de galoane pe zi. Anul ăsta guvernatorul va plăti peste douăzeci şi cinci de milioane. În ziarul de sâmbătă scria că pentru populaţia noastră de trei milioane jumătate, consumul e de treizeci de milioane de galoane pe zi inclusiv pentru industrie. În ţara dumneavoastră se spune că o persoană foloseşte 150 de galoane pe zi.

— E la fel pentru toată lumea? Patru ore la fiecare patru zile?

— Chiar şi la Casa Mare folosim găleata, şi Gavallan ridică din umeri. Doar tai-panul are o casă la Shek-O, care are propria ei fântână. Când suntem invitaţi acolo, ne îngrămădim cu toţii să dăm jos de pe noi murdăria.

Ea se gândi din nou la cele trei găleţi pe care le folosise. Isuse, îşi spuse, le-am folosit oare pe toate? Nu-mi amintesc dacă a mai rămas ceva.

— Bănuiesc că mai am încă multe de învăţat, spuse ea.

Da, gândiră toţi. Da, al naibii de multe.

— Tai-pan?

— Da, Claudia? spuse Dunross în interfon.

— Întrunirea cu Casey s-a întrerupt pentru prânz. Domnul Andrew e pe linia patru. Domnul Linbar e pe drum spre noi.

— Amână-l până după prânz. Ai reuşit cu Tsu-yan?

— Nu, domnule. Avionul a aterizat la timp, la opt patruzeci. Nu e în biroul lui din Taipe. Nici în apartament. O să mai încerc, bineînţeles. Încă ceva. Tocmai am primit un telefon foarte interesant. Se pare că domnul Bartlett s-a dus în dimineaţa aceasta la Rothwell-Gornt şi a avut o întâlnire între patru ochi cu domnul Gornt.

— Eşti sigură? întrebă el, brusc simţind un cuţit în stomac.

— Oh, da, foarte sigură.

Ticălosul, gândi Dunross. Oare doreşte Bartlett să aflu?

— Mulţumesc, spuse el, renunţând deocamdată să se mai gândească la asta, dar foarte mulţumit că aflase. Ai o mie de dolari pe ce cal vrei sâmbătă.

— Oh, mulţumesc, tai-pan.

— Înapoi la lucru, Claudia! apăsă pe butonul numărul patru. Da, Andrew? Cum v-aţi înţeles?

Gavallan îi spuse lucrul cel mai important.

— Douăzeci de milioane bani gheaţă? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Minunaţi, admirabili bani gheaţă americani! Dunross îl simţea exultând. Şi când am întrebat când o să confirme Bartlett înţelegerea, nulitatea aia mică a avut neobrăzarea să spună: „Oh, este confirmat deja – pot să merg până la 20 de milioane în afacerea asta fără să-l consult pe el sau pe oricine altul”. Crezi că, e posibil?

— Nu ştiu. Dunross îşi simţi genunchii moi. Bartlett trebuie să apară. O să-l întreb.

— Hei, tai-pan, dacă chestia asta iese…

Dar Dunross nu-l mai asculta pe Gavallan, care continua extaziat să vorbească singur. E o ofertă incredibilă, îşi spuse Dunross. E prea bună. Unde-i chichiţa? Unde-i chichiţa? Din prima zi de când devenise tai-pan trebuise să manevreze, să mintă, să linguşească şi chiar să ameninţe – ca pe Havergill de la bancă – mult mai mult decât crezuse, pentru a depăşi dezastrele pe care le moştenise, precum şi pe cele naturale şi politice care păreau să copleşească lumea. Chiar transformarea companiei în firmă publică nu însemnase pentru el capital, şi o perioadă se aşteptase să fie aşa, pentru că depresiunea mondială distrusese pieţele. Cu un an în urmă, în august, taifunul Wanda făcuse ravagii, lăsând prăpăd în urma sa, sute de morţi, o sută de mii fără adăpost, cinci sute de vase de pescuit scufundate, douăzeci de cargouri scufundate, una din navele lor de 3000 tdw aruncată pe ţărm, imensul lor debarcader pe jumătate terminat făcut bucăţi şi întregul lor program de construcţii distrus pentru şase luni. În toamnă, criza din Cuba şi o nouă scădere a preţurilor. În primăvara asta de Gaulle respinsese intrarea Angliei în Piaţa Comună, şi din nou o scădere a preţurilor. China şi Uniunea Sovietică se ceartă, şi o nouă scădere a preţurilor… Şi acum aproape că am douăzeci de milioane de dolari americani, dar cred că suntem într-un fel im-

plicaţi în trafic de arme. Tsu-yan se pare că a şters-o să se dea la fund, iar John Chen Dumnezeu ştie pe unde e!

— Dumnezeii şi Cristoşii! spuse el furios.

— Ce? Gavallan se opri uimit din torentul de cuvinte. Ce s-a-ntâmplat?

— Oh, nimic – nimic, Andrew. spuse el. Nimic legat de tine. Spune-mi despre ea. Cum e?

— Pricepută la cifre. Iute şi sigură pe ea, dar nerăbdătoare. Şi e cea mai arătoasă păsărică din câte am văzut în ultimul timp, şi cred că are cel mai grozav fund din oraş! şi Gavallan îi spuse de pariuri. Cred că Linbar e favoritul.

— O să-l concediez pe Foster şi o să-l trimiţi pe Linbar la Sydney pentru 6 luni, să rezolve toate treburile de acolo.

— Bună idee. Gavallan râse. Asta o să-l oprească să mai fluiere în biserică – deşi se spune că doamnele de la Antipozi sunt foarte îndatoritoare.

— Crezi că iese afacerea asta?

— Da. Phillip era extaziat. Dar e scârbos să tratezi cu femeie, ăsta-i adevărul. Crezi că am putea să trecem peste ea şi să tratăm direct cu Bartlett?

— Nu. Ne-a spus foarte clar în scrisoare: K.C. Tcholok este principalul lui negociator.

— Ei bine, fi-i-ar nădragii să-i fie! Ce nu facem noi pentru *Nobila Casă*!

— I-ai găsit punctul slab?

— Nerăbdarea. Vrea să intre în joc – să fie bărbat. Aş spune că punctul ei nevralgic e că vrea cu disperare să fie acceptată în lumea bărbaţilor.

— Nu e rău că vrea asta – sau Sfântul Graal. Ai stabilit întâlnirea cu Dawson pentru mâine la 11?

— Da.

— Spune-i lui Dawson s-o contramandeze, dar nu înainte de nouă dimineaţă. Spune-i să găsească o scuză şi să o fixeze pentru miercuri la prânz.

— Bună idee, să o ţinem în tensiune, nu?

— Spune-i lui Jacques că mă voi duce eu la întâlnire.

— Da, tai-pan; Dar John Chen? Vrei să vină şi el?

— Da, spuse Dunross după o pauză. L-ai văzut?

— Nu. Îl aşteptăm la masă – vrei să-l caut?

— Nu. Unde-i Phillip?

— S-a dus acasă. Se întoarce la două jumătate.

Bun, îşi spuse Dunross, şi-l amână pe John Chen până la acea oră.

— Ascultă…

Interfonul bâzâi.

— O clipă, Andrew! apăsă pe buton. Da, Claudia?

— Iartă-mă că te întrerup, dar mi-ai spus să-l caut pe dl. Jen în Taipei, şi e pe linia a doua, iar domnul Bartlett tocmai a sosit.

— Spune-i să intre după ce termin cu Jen! cuplă din nou linia a patra. Andrew, s-ar putea să întârzii câteva minute. Oferă tu băuturile şi fă tot oficiul de gazdă pentru mine. O să vin cu Bartlett.

— Okay.

Dunross apăsă pe butonul liniei doi.

— *Tsaw an*? spuse el în dialectul mandarin. Ce mai faci? – bucuros să vorbească cu unchiul lui Wei-wei, generalul Jen Tang-wa, şeful poliţiei secrete ilegale a Kuomintangului din Hong Kong.

— *Shey-shey*, apoi în engleză: Ce s-a întâmplat, tai-pan?

— M-am gândit că ar trebui să ştii.

Dunross îi spuse pe scurt despre arme şi Bartlett, că poliţia făcea cercetări, dar nu despre Tsu-yan sau John Chen.

— *Ayeeyah*! Asta-i foarte ciudat într-adevăr.

— Da. Şi eu am gândit la fel. Foarte ciudat.

— Eşti convins că nu e Bartlett?

— Da. N-ar avea nici un motiv. Nici unul. Ar fi o prostie să-ţi foloseşti propriul avion. Bartlett nu e prost, spuse Dunross. Cine ar putea avea nevoie de astfel de arme aici?

Urmă o pauză.

— Elemente criminale.

— Triazii?

— Nu toţi triazii sunt criminali.

— Nu, spuse Dunross.

— O să încerc să aflu ceva. Sunt sigur că nu are nici o legătură cu noi, Ian. Mai vii duminică?

— Da.

— Bun. O să încerc să aflu ceva. Bem ceva la şase duminică seara?

— Ce-ai zice la opt? L-ai văzut pe Tsu-yan?

— Credeam că nu se întoarce până la sfârşitul săptămânii. Nu e el al patrulea la întâlnirea de luni cu americanul?

— Ba da. Am auzit că a prins o cursă mai devreme azi! Dunross îşi păstră o voce neutră.

— Va suna precis – vrei să-ţi dea un telefon?

— Da. Oricând. Cu toate că nu e nimic important. Ne vedem duminică la opt.

— Da, şi mulţumesc pentru informaţie. Dacă aflu ceva te sun imediat. La revedere.

Dunross puse jos receptorul. Fusese foarte atent la tonul lui Jen, dar nu simţise nimic, deosebit în el. Unde dracu' o fi Tsu-yan? Se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră! se ridică să-l întâmpine pe Bartlett. Hello! zâmbi şi întinse mâna. Ian Dunross.

— Linc Bartlett! îşi strânseră mâna. Am venit prea devreme?

— Aţi veni exact la timp. Probabil că ştiţi că-mi place punctualitatea, râse Dunross. Am auzit că întâlnirea a mers bine.

— Da, răspunse Bartlett, întrebându-se dacă Dunross se referă la întâlnirea cu Gornt. Casey îşi cunoaşte foarte bine problemele.

— Colegii mei au fost foarte impresionaţi – a spus că poate finaliza singură afacerea. Chiar poate, domnule Bartlett?

— Poate negocia şi hotărî până la douăzeci de milioane. De ce?

— Aşa. Voiam să aflu care e sistemul dumneavoastră de lucru. Luaţi loc, vă rog – mai avem câteva minute. Masa începe de-abia la douăsprezece patruzeci. Se pare că avem în faţă o afacere profitabilă.

— Aşa sper. După ce discut cu Casey, poate ne putem întâlni din nou noi doi.

Dunross se uită în agendă.

— Mâine la zece. Aici?

— S-a făcut.

— Fumaţi?

— Nu, mulţumesc. M-am lăsat acum câţiva ani.

— Şi eu – şi totuşi mai vreau uneori o ţigară. Dunross se rezemă de spătarul scaunului său. Înainte de a merge la masă, domnule Bartlett, mai sunt câteva probleme mărunte. Duminică după-amiază mă duc la Taipe, mă voi întoarce marţi înainte de prânz, şi aş vrea să veniţi cu mine. Sunt câteva persoane pe care mi-ar place să le cunoaşteţi, la un meci de golf care ar putea să vă placă. Am discuta în voie şi aţi putea vedea eventualele locuri

de amplasare a fabricii. Ar putea fi important. Am aranjat totul, dar e imposibil să o luăm şi pe domnişoara Tcholok.

Bartlett se încruntă, întrebându-se dacă ziua de marţi era doar o coincidenţă.

— Am înţeles de la inspectorul Armstrong că nu am voie să părăsesc Hong Kongul.

— Sunt sigur că situaţia se poate schimba.

— Deci ştiţi şi dumneavoastră despre arme? spuse Bartlett, şi apoi trase o înjurătură în gând pentru că-l luase gura pe dinainte şi reuşi să nu i se citească nimic în ochi.

— Oh, da. V-a mai deranjat cineva în legătură cu ele? întrebă Dunross, privindu-l cu atenţie.

— Poliţia a hăituit-o până şi pe Casey! Isuse! Mi-au sechestrat avionul, toţi suntem suspecţi, iar eu nu ştiu nimic despre arme.

— Ei, nu trebuie să fiţi îngrijorat, domnule Bartlett. Poliţia noastră e foarte bună.

— Nu sunt îngrijorat, doar furios.

— E de înţeles, spuse Dunross, bucuros că întâlnirea cu Armstrong fusese confidenţială, foarte bucuros.

Dumnezeule, îşi spuse el îngrozit, dacă John Chen şi Tsu-yan sunt în vreun fel băgaţi în treaba asta, Bartlett va fi într-adevăr foarte furios şi vom pierde afacerea şi el se va asocia cu Gornt şi atunci…

— Cum de-aţi auzit despre arme?

— Ni s-a comunicat la biroul nostru din *Kai Tak* azi-dimineaţă.

— S-a mai întâmplat aşa ceva până acum?

— Nu. Dunross adăugă pe un ton nepăsător Dar nu-i nimic rău în contrabandă, chiar puţin trafic de arme – de fapt sunt meserii foarte onorabile – sigur că le facem şi noi în altă parte.

— Unde?

— Oriunde doreşte guvernul Maiestăţii Sale, râse Dunross. Toţi suntem piraţi aici, domnule Bartlett, cel puţin pentru cei din afară, făcu o pauză. Presupunând că aranjez cu poliţia, mergeţi la Taipe?

— Casey e foarte discretă, spuse Bartlett.

— N-am spus că nu se poate avea încredere în ea, şi de aceea nu merge cu noi.

— Pur şi simplu nu a fost invitată?

— Unele obiceiuri de-ale noastre sunt puţin diferite de ale dumneavoastră, domnule Bartlett. De cele mai multe ori va fi binevenită – dar uneori, ei bine, s-ar evita multă stânjeneală dacă ar rămâne deoparte.

— Casey nu-i femeia care să se simtă stânjenită cu una, cu două.

— Nu mă gândeam la stânjeneala ei. Îmi pare rău că sunt atât de sincer, dar poate e mai bine pentru mai târziu.

— Şi dacă nu mă pot conforma?

— Va însemna probabil că n-o să puteţi profita de o ocazie unică, şi ar fi mare păcat – mai ales dacă intenţionaţi o colaborare de durată cu Asia.

— O să mă mai gândesc la asta.

— Regret, dar trebuie să am răspunsul clar acum.

— Trebuie?

— Da!

— Lua-v-ar dracu'!

Dunross rânji.

— Nu vreau. Totuşi, în concluzie: da sau nu?

Bartlett izbucni în râs.

— Dacă puneţi aşa problema, sunt de acord cu Taipe.

— Bun. Evident, o s-o rog pe soţia mea să se ocupe de domnişoara Tcholok cât timp suntem plecaţi. Nu se va simţi cu nimic umilită.

— Mulţumesc. Dar nu trebuie, să vă faceţi probleme cu Casey. Cum o să aranjaţi cu Armstrong?

— N-am de gând să aranjez, cu el, o să-l rog doar pe comisarul adjunct să-mi permită să răspund de dumneavoastră până acolo, şi la înapoiere.

Eliberat pe cuvânt de onoare sub paza dumneavoastră?

— Da.

— De unde ştiţi că nu voi părăsi oraşul? Poate chiar am făcut trafic cu arme.

Dunross îl privi lung.

— Poate că faceţi. Poate veţi încerca – dar pot să vă aduc înapoi viu sau mort, cum se spune în filme. Hong Kongul şi Taipe sunt fieful meu.

— Viu sau mort, ei?

— E o ipoteză, bineînţeles.

— Câţi oameni aţi omorât în viaţa dumneavoastră?

Atmosfera din cameră se schimbă şi amândoi simţiră profund tensiunea. Nu e încă nici un pericol, îşi spuse Dunross, nu încă.

— Doisprezece, răspunse el, calm, deşi întrebarea îl surprinsese. Doisprezece de care sunt sigur. Am fost pilot de vânătoare în timpul războiul lui. Pe avioane Spitfire. Am doborât două avioane cu un singur loc, o Stuka, şi două bombardiere – erau Dornier 17 şi fiecare avea un echipaj de patru oameni. Toate au ars pe când se prăbuşeau. De doisprezece sunt sigur, domnule Bartlett. Bineînţeles că am tras într-o mulţime de trenuri, convoaie, concentrări de trupe. De ce?

— Am auzit eu că aţi fost pilot. Eu nu cred că am omorât pe cineva. Eu construiam tabere, baze în Pacific, chestii de-astea. N-am tras niciodată cu o armă cu gândul de a ucide.

— Dar vă place să vânaţi?

— Da. Am fost într-un safari în '59 în Kenya. Am împuşcat un elefant şi o antilopă kudu mare şi mult vânat pentru gătit.

După o pauză, Dunross spuse:

— Cred că prefer să dobor avioane şi trenuri şi nave. În război, oamenii sunt cu totul neînsemnaţi. Nu-i aşa?

— De vreme ce generalul este trimis pe câmpul de luptă de către conducătorul său, aşa e. E un adevăr al războiului.

— Aţi citit *Arta războiului* de Sun Tzu?

— Cea mai bună carte despre război pe care-am citit-o vreodată, spuse Bartlett entuziasmat. Mai bună decât Clausewitz sau Liddell Hart, chiar dacă a fost scrisă în anul 500 înainte de Cristos.

— Oh?

Dunross se rezemă de spătarul scaunului, bucuros să lase deoparte discuţia despre victimele lui. De ani de zile nu m-am mai gândit la ei, îşi spuse el. Nu e corect faţă de oamenii ăia, nu?

— Ştiaţi că scrierea lui Sun Tzu a fost publicată în Franţa în 1782? Sunt convins că Napoleon a avut şi el un exemplar.

— Cu siguranţă în rusă – şi Mao întotdeauna purta la el un exemplar cu paginile terfelogite de atâta citit, spuse Dunross.

— Aţi citit-o?

— Tata mi-a băgat-o în cap bătându-mă. A trebuit să o citesc în original – în chineză. Şi apoi îmi punea întrebări din ea, foarte amănunţite.

O muscă începu să se lovească enervant de fereastră.

— Tatăl dumneavoastră dorea să deveniţi soldat?

— Nu. Sun Tzu, ca şi Machiavelli, a scris mai mult, despre viaţă decât despre moarte – şi despre supravieţuire mai mult decât despre război…

Dunross se uită spre fereastră, apoi se ridică, se îndreptă într-acolo şi nimici musca cu o violenţă controlată, care îl puse în gardă pe Bartlett.

Dunross se întoarse la birou.

— Tatăl meu considera că trebuie să cunosc totul despre supravieţuire şi cum să mânuiesc mase mari de oameni. El dorea să fiu vrednic într-o zi să devin tai-pan, deşi niciodată n-a crezut că va fi vreodată mare lucru de capul meu! zâmbi.

— Şi el a fost tai-pan?

— Da. A fost foarte bun. La început.

— Ce s-a întâmplat?

Dunross râse sardonic.

— Ei, atât de curând secretele de familie, domnule Bartlett? Ei bine, pe scurt, am avut o diferenţă de opinii destul de lungă şi plicticoasă. În final a predat conducerea lui Alastair Struan, predecesorul meu.

— Mai trăieşte?

— Da.

— Să însemne răspunsul dumneavoastră ambiguu, în stil britanic, că v-aţi războit cu el?

— Sun Tzu e foarte precis în ceea ce priveşte războirea, domnule Bartlett. E foarte rău să stârneşti un război, spune el, dacă nu eşti nevoit s-o faci. Citez: Cea mai mare pricepere a unui general stă în înfrângerea rezistenţei duşmanului fără să se lupte cu el.

— Şi l-aţi înfrânt?

— Domnule Bartlett, s-a retras el singur de pe câmpul de bătălie, pentru că era un om înţelept.

Chipul lui Dunross se înăspri. Bartlett îl studie atent. Amândoi ştiau că de fapt acum trasează câmpurile de bătălie, în ciuda propriei lor voinţe.

— Sunt bucuros că m-am hotărât să vin la Hong Kong, spuse americanul. Sunt bucuros că v-am întâlnit.

— Vă mulţumesc, poate că într-o zi nu veţi mai fi atât de bucuros.

Bartlett ridică din umeri.

— Poate. Dar între timp am pus la copt o afacere, bună şi pentru dumneavoastră bună şi pentru noi, zâmbi deodată,

amintindu-şi de Gornt şi de cuţitul de bucătărie. Da. Sunt bucuros că am venit la Hong Kong.

— Aţi putea împreună cu Casey să fiţi invitaţii mei în seara asta? Fac un mic bairam, o petrecere, la orele opt jumătate aproximativ.

— Petrecere oficială?

— Nu, doar haine de cină. În regulă?

— Perfect. Casey spunea că ţineţi la frac şi cravată, şi chestii din astea, după care Bartlett observă tabloul de pe perete: un vechi tablou în ulei reprezentând o tânără chinezoaică, foarte drăguţă, în portul obişnuit al fetelor de pe bărci, ducând cu barca un băieţel englez, cu părul blond, legat într-o coadă la spate. Un tablou de Quance? Aristotle Quance?

— Da, de el, zise Dunross abia stăpânindu-şi uimirea.

Bartlett se apropie de el şi se uită mai atent.

— Un original?

— Da. Vă pricepeţi la pictură?

— Nu, deloc, dar Casey mi-a vorbit de Quance în vreme ce ne îndreptam încoace. Îmi spunea că e la fel de migălos când pictează de parcă ar reproduce fotografic, în felul lui un veritabil istoric al vremurilor de demult.

— Da, aşa-i.

— Dacă-mi aduc bine aminte, acesta trebuie să fie portretul unei fete pe care o chema May-may, May-may T'Chung, iar puştiul e unul dintre copiii pe care i-a avut ca cu Dirk Struan, da?

Dunross nu spuse nimic, doar îl privi pe Bartlett din spate. Acesta cercetă pictura cu şi mai mare atenţie.

— Greu să-i vezi culoarea ochilor. Dar băieţelul e Gordon Chen, Sir Cordon Chen de mai târziu? şi se întoarse şi se uită la Dunross.

— Domnule Bartlett, nu ştiu exact. Şi asta-i o legendă.

Bartlett îl fixă o clipă cu privirea. Cei doi bărbaţi se potriveau de minune, Dunross doar puţin mai înalt decât Bartlett, acesta mai lat puţin în umeri, amândoi cu ochi albaştri, ai lui Dunross o idee mai spre verzui, amândoi cu nişte chipuri pline de viaţă şi generoase.

— Şi vă bucuraţi că sunteţi tai-pan al *Nobilei Case*? îl întrebă Bartlett.

— Bineînţeles.

— Nu ştiu exact cam care sunt puterile unui tai-pan, dar la *Par-Con* eu pot angaja şi concedia pe cine vreau, şi dacă vreau închid firma şi trag obloanele.

— Atunci sunteţi tai-pan.

— Atunci îmi place şi mie să fiu tai-pan. Şi vreau să pătrund în Asia… Dumneavoastră vreţi să vă croiţi drum spre piaţa americană. Şi împreună putem împleti între cele două maluri ale Pacificului o mreajă în care să pescuim totul pentru noi doi.

Sau un giulgiu pentru unul dintre noi, se gândi Dunross, simţind că Bartlett îi place foarte mult deşi ştia că era periculos să nutrească astfel de sentimente pentru el.

— Eu am ce vă lipseşte, iar dumneavoastră ceea ce-mi lipseşte mie.

— Mda, făcu Dunross. Dar acum la amândoi ne lipseşte o masă bună.

Amândoi se întoarseră spre uşă, Bartlett ajunse primul, dar nu o deschise imediat.

— Ştiu că nu e obiceiul ăsta la dumneavoastră, dar pentru că tot o să mergem amândoi la Taipe, ce-ar fi să-mi spui Linc şi eu ţie Ian şi să ne gândim de pe acum cam cât putem paria pe meciul acela de golf? Sunt convins că ştii de pe acum că handicapul meu oficial e treisprezece, aşa cum şi eu ştiu că al tău e zece, tot oficial, ceea ce înseamnă cel puţin o lovitură mai puţin pentru fiecare dintre noi, aşa pentru siguranţă.

— De ce nu? îi răspunse Dunross pe dată. Dar aici noi nu prea pariem pe bani, preferăm pe bile.

— Să fiu al naibii dacă eu am de gând să-mi joc boaşele la golf.

Dunross râse.

— Dar poate că într-o bună zi ai să le joci. Noi aici de obicei pariem pe şase mingi de golf, cam aşa.

— Ian, spune-mi, ar fi un obicei prost pentru un britanic dacă am paria totuşi pe bani?

— Ba deloc. Ce-ai zice de câte cinci sute de fiecare parte, echipa care câştigă ia totul?

— Dolari americani, sau Hong Kong?

— Hong Kong. Între prieteni e mai bine să fie dolari Hong Kong. Cel puţin la început.

Masa se servi în sala de mese a directorilor de la etajul 19, o încăpere în formă de L, aşezată pe colţul clădirii, înaltă, cu

draperii albastre, covoare chinezeşti albastre marmorate, ferestre mari de unde se vedea Kowloon şi avioanele care decolau şi aterizau la Kai Tak, iar spre sud până la Insulele Tăietorilor de Piatră şi Tsing Yi, iar dincolo de ele ţărmul Noilor Teritorii. Pe masa imensă, veche, din stejar, la care puteau mânca cu uşurinţă douăzeci de persoane, erau înşirate tacâmuri de argint şi cristaluri de Waterford de cea mai bună calitate. Pentru ei şase erau acolo patru ospătari, foarte bine instruiţi, îmbrăcaţi în pantaloni negri şi tunici albe, brodate cu emblema *Companiei Struan*. Cocktailurile fuseseră servite înainte ca Bartlett şi Dunross să sosească. Casey bea vodcă cu martini, ca şi ceilalţi – cu excepţia lui Gavallan, care ceruse un gin dublu. Lui Bartlett, fără a fi întrebat, i se oferi o cutie de Anweiser de la gheaţă, pe o tavă georgiană de argint.

— De unde-aţi ştiut? spuse Bartlett încântat.

— Cu complimentele *Firmei Struan and Company*, răspunse Dunross. Am auzit că aşa vă place! îl prezentă lui Gavallan, deVille şi Linbar Struan, şi acceptă un pahar de Chablis de la gheaţă, apoi îi zâmbi lui Casey. Ce mai faceţi?

— Mulţumesc, bine.

— Mă scuzaţi, spuse Bartlett către ceilalţi, dar trebuie să-i transmit un mesaj lui Casey, până nu-l uit. Casey, vrei te rog să-l suni mâine pe Johnston la Washington? Află care-i cel mai bun om de legătură pentru noi aici la consulat.

— Sigur. Dacă nu-l găsesc întreb de Tim Diller.

Orice întrebare despre Johnston era o codificare pentru cum merge afacerea? Iar răspunsul: Diller însemna bine, Tim Diller foarte bine, Jones rău, George Jones foarte rău.

— Bună idee, spuse Bartlett şi-i zâmbi, apoi către Dunross: E o încăpere frumoasă.

— E adecvată, răspunse Dunross.

Casey râse, înţelegându-i jocul.

— Întâlnirea a mers foarte bine, domnule Dunross, spuse ea. Am venit cu o propunere la care trebuie să vă gândiţi.

Ce tipic american să o spună aşa – nici un pic de subtilitate! Oare nu ştie că afacerile se discută după prânz, nu înainte?

— Da, Andrew mi-a spus în linii mari, răspunse Dunross. Mai vreţi un pahar?

— Nu, mulţumesc. Eu cred că propunerea acoperă toate problemele, sir. Sunt puncte pe care aţi vrea să le clarific?

— Sunt convins că vor fi, la momentul potrivit, spuse Dunross, amuzat în sinea lui, ca întotdeauna, de acel sir pe care multe americance îl folosesc în mod curent, şi uneori, total nepotrivit, chiar şi pentru ospătari. Imediat ce o studiez o voi discuta cu dumneavoastră. O bere pentru domnul Bartlett, adăugă el, încercând încă o dată să amâne afacerile pentru mai târziu, apoi către Jacques: *Ca va*?*

— *Oui, merci. A rien* **. Încă nimic.

— Nu fi îngrijorat, spuse Dunross deoarece cu o zi în urmă adorata fiică a lui Jacques şi soţul ei avuseseră un accident serios de maşină pe când îşi petreceau vacanţa în Franţa – cât de serios, urma să i se comunice. Nu fi îngrijorat.

— Nu.

Din nou acea ridicare din umeri galică, ce ascundea imensa lui îngrijorare. Jacques era vărul primar al lui Dunross şi venise la firmă în '45. Războiul fusese îngrozitor pentru el. În 1940 îşi trimisese soţia şi cei doi copii mici în Anglia şi el rămăsese în Franţa. În tot timpul războiului. Urmase maquisul şi închisoare, fusese condamnat şi evadase, şi iar în *maquis**. Acum avea 54 de ani, şi era un bărbat liniştit şi puternic, dar periculos când era provocat, cu un piept larg, ochi căprui, mâini aspre şi multe cicatrici.

— În principiu, afacerea sună bine? întrebă Casey.

Dunross oftă în sinea sa şi se concentră asupra ei.

— S-ar putea să am o contrapropunere la câteva puncte minore. Între timp, adăugă el hotărât, puteţi considera că în termeni generali, este acceptabilă.

— Oh, grozav, spuse Casey fericită.

— Splendid, spuse Bartlett, la fel de mulţumit, şi-şi ridică cutia de bere. Pentru o rezolvare fericită şi mari profituri – pentru dumneavoastră şi pentru noi.

Au băut în cinstea acestei urări, şi ceilalţi văzură la Dunross semne periculoase, şi se întrebară care puteau fi contrapropunerile tai-panului.

— Îţi va lua mult timp finalizarea, lan? întrebă Bartlett, şi toţi auziră acel *Ian*, Linbar Struan tresări vizibil.

Spre mirarea lor, Dunross spuse doar „nu”, ca şi cum familiaritatea fusese un lucru obişnuit, apoi adăugă:

— Mă îndoiesc ca avocaţii să vină cu vreo problemă de nerezolvat.

— Ne întâlnim mâine cu ei la 11, spuse Casey. Domnul deVille, John Chen şi cu mine. Au văzut deja totul in detaliu… n-au fost probleme.

— Dawson e foarte bun – mai ales în ce priveşte legile fiscale americane.

— Casey, poate ar trebui să-l aducem pe tipul nostru din New York care se pricepe la taxe, spuse Bartlett.

*Merge? (în franceză în original).
**Da, mulţumesc (ibid.).

— Sigur, Linc, imediat ce stabilim totul. Şi pe Forrester, şi către Dunross: El e şeful departamentului nostru de spume poliuretanice.

— Bun. Şi cred că am discutat suficient despre afaceri înainte de prânz, spuse Dunross. Astea sunt regulile Casei, domnişoară Casey. Fără afaceri la masă, nu face bine la digestie, şi îi făcu semn lui Lim. Nu-l aşteptăm pe domnul John.

Imediat apărură chelnerii, ţinură scaunele – locurile erau indicate printr-o carte de vizită tipărită în suporturi de argint – şi fu servită supa. În meniu erau trecute vin de Xeres la supă, Chablis la peşte – sau Bordeaux cu friptura de vacă şi budincă de Yorkshire, pentru cine prefera aşa ceva – fasole verde, cartofi şi morcovi fierţi. Şarlotă cu Xeres ca desert. Vin de Porto la brânzeturi.

— Cât rămâneţi aici, domnule Bartlett? întrebă Gavallan.

— Cât e nevoie. Dar, domnule Gavallan, deoarece se pare că vom colabora mult timp, ce-ar fi să renunţaţi la „domnule” Bartlett şi „domnişoară” Casey şi să ne spuneţi Linc şi Casey?

Gavallan îl privi ţintă pe Bartlett. I-ar fi plăcut să-i spună: „Ei bine, domnule Bartlett, pe aici nouă ne place să obţinem cu greu asta – e unul din puţinele mijloace de a deosebi prietenii de cunoştinţe. Pentru noi numele mici sunt ceva intim. Dar pentru că tai-panul nu a obiectat la acel uimitor „Ian”, n-am încotro.”

— De ce nu, domnule Bartlett? spuse el afabil. Nu trebuie să fim protocolari, nu?

Jacques deVille şi Struan şi Dunross chicotiră în sinea lor la acel „domnule Bartlett” şi la felul în care Gavallan transformase o acceptare nedorită într-o punere la punct şi făcându-l să-şi piardă cinstea obrazului pe care nici unul dintre americani nu o va înţelege niciodată.

— Mulţumesc, Andrew, spuse Bartlett, şi adăugă: Ian, pot să încalc regulile şi să-ţi mai pun o întrebare înainte de masă? Ai putea să finalizezi totul până marţea viitoare, într-un fel sau altul?

Imediat atmosfera din încăpere se schimbă. Lim şi ceilalţi servitori ezitară, şocaţi. Toţi ochii se îndreptară spre Dunross. Bartlett se gândi că a mers prea departe şi Casey era sigură de asta. Îl privi pe Dunross expresia feţei nu i se schimbase, dar a ochilor da. Toată lumea din încăpere ştia că tai-panul fusese somat aşa cum ar face cineva într-un joc de pocher mizează sau taci. Până marţea viitoare.

Aşteptau. Tăcerea părea să plutească, materială, multă vreme. Apoi Dunross rupse acea tăcere încordată:

— O să-ţi spun mâine, spuse el, calm, momentul trecu, toată lumea oftă uşurată, ospătarii continuară să servească şi toţi se relaxară.

Cu excepţia lui Linbar. Îşi mai simţea încă palmele ude de sudoare pentru că era singurul dintre ei care cunoştea firul acela ce trecea prin toţi urmaşii lui Dirk

*Mişcarea de rezistenţă din Franţa în timpul ocupaţiei naziste.

Struan – un impuls brusc, ciudat, primitiv aproape, spre violenţă – şi îl văzuse aproape izbucnind, aproape ieşind la suprafaţă. De data asta se retrase în adânc. Dar ştia că există şi că e acolo, şi asta îl îngrozea. Era urmaşul lui Robb Struan, fratele vitreg şi partenerul lui Dirk Struan, deci nu avea nici un strop din sângele lui Dirk Struan în vine. O regreta amarnic şi îl ura încă şi mai mult pe Dunross pentru că-l făcuse să ajungă bolnav de invidie.

Să te ia Struan, Cotoroanţa afurisitule de Ian Dunross, şi pe toţi urmaşii tăi, îşi spuse el şi se înfiora involuntar la amintirea acesteia.

— Ce e, Linbar? întrebă Dunross.

— Oh nimic, tai-pan, spuse el, tresărind speriat. Nimic – doar un gând aşa deodată. Iartă-mă.

— Ce gând?

— Îmi venise în minte Struan Cotoroanţa.

Dunross rămase pentru o clipă cu lingura lui în aer, iar ceilalţi se holbară la el.

— Gândul ăsta nu-i prea indicat pentru digestie.

— Nu, sir.

Bartlett se uită la Linbar, apoi la Dunross.

— Cine e Struan Cotoroanţa?

— Una din fantomele de familie, spuse Dunross cu un râs. Avem o mulţime în familia noastră.

— Cine n-are? spuse Casey.

— Struan Cotoroanţa a fost întotdeauna bau-bau-ul nostru – şi încă mai e.

— Cu siguranţă că nu mai e, tai-pan, spuse Gavallan. E moartă de aproape 50 de ani.

— Poate că va muri o dată cu noi, cu Linbar, Kathy şi cu mine, cu generaţia noastră, dar mă îndoiesc, şi Dunross se uită ciudat la Linbar. Va ieşi la noapte Struan Cotoroanţa din mormântul ei şi ne va înghiţi?

— Jur pe Dumnezeu că nu-mi place nici măcar să glumeşti despre ea aşa, tai-pan.

— La dracu' cu Struan Cotoroanţa, spuse Dunross. Dacă ar trăi, i-aş spune-o în faţă.

— Cred că ai face-o. Da, râse deodată Gavallan. Mi-ar fi plăcut să văd şi asta.

— Şi mie. Dunross râse şi el, apoi văzu expresia lui Casey. Ei, doar mă laud, Casey. Struan Cotoroanţa a fost un diavol din iad, dacă e să crezi jumătate din legende. Era soţia lui Culum Struan – fiul lui Dirk Struan – întemeietorul companiei noastre. Numele ei de fată era Tess, Tess Brock, şi era fata duşmanului de moarte al lui Dirk, Tyler Brock. Se spune că au fugit amândoi de-acasă în 184l. Tess avea doar 16 ani şi era o frumuseţe, iar Culum era moştenitorul *Nobilei Case*. A fost cam ca în „Romeo şi Julieta”, – numai că ei nu au murit, şi asta nu a contat pentru duşmănia dintre Dirk şi Tyler, sau dintre clanul Struan şi clanul Brock, ci doar a mărit-o şi a complicat-o. Ea s-a născut în 1825, purtând numele de Tess Brock, şi a murit în 1917 cu numele de Struan Cotoroanţa, la vârsta de 92 de ani, fără dinţi, fără păr, senilă, parşivă şi îngrozitoare până în ultima clipă. Viaţa e ciudată, *heya*?

— Da. Incredibilă uneori, spuse gânditoare Casey. De ce se schimbă atât de mult oamenii pe măsură ce îmbătrânesc – devin atât de ursuzi şi chinuitori? Mai ales femeile?

Pentru că aşa e de obicei, ar fi putut Dunross să-i răspundă imediat, şi pentru că bărbaţii şi femeile îmbătrânesc diferit. E nedrept – dar aşa se întâmplă întotdeauna. O femeie vede cum îi apar primele riduri şi cum începe să i se lase pielea şi cum

carnea îşi pierde din prospeţime şi duritate, dar bărbatul ei arată încă bine şi este dorit şi apoi ea vede tinerele şi e îngrozită că o s-o părăsească pentru ele şi în final el aşa va face pentru că se va plictisi de cicăleala ei şi de agonia automutilării pe care ea însăşi şi-o întreţine – şi, în acelaşi timp, şi datorită acelui impuls incontrolabil, adânc în el, către tinereţe…

„*Ayeeyah*, nu e afrodiziac în lume ca tinereţea, obişnuia să spună mereu bătrânul Chen-Chen – tatăl lui Phillip Chen – mentorul lui Ian. Nici unul, tinere Ian, nici unul nu e ca ea. Nici unul, nici unul, nici unul. Ascultă-mă bine. *Yang*-ul are nevoie de seva *yin*-ului, dar o sevă tânără, oh, da, trebuie să fie tânără, seva tânără care să-ţi lungească viaţa şi să-ţi hrănească *yang*-ul – oh, oh, oh! Ţine minte, cu cât îmbătrâneşte lujerul tău bărbătesc, cu atât are mai multă nevoie de tinereţe şi schimbare şi entuziasm tânăr pentru a munci cu exuberanţă, şi cu cât ai mai mult cu atât e mai vesel! Dar mai ţine minte că Minunatul-Sipet cuibărit între coapsele lor, deşi neasemuit, desfătător, delicios, sublim, oh atât de dulce şi oh, mereu atât de bine potolitor de dorinţe, atenţie! Ha! El e totodată o capcană, o cursă, o cameră de tortură, mormântul final!” Apoi bătrânul chicotea, burta i se sălta în sus şi-n jos şi lacrimile îi curgeau pe faţă. „Oh, minunaţi sunt zeii, nu? Ne dăruiesc raiul pe pământ, dar viaţa e iad când nu poţi să-ţi faci Călugărul-Cu-Un-Ochi să-şi ridice capul ca să intre în Paradis. *Joss*, copilul meu! Ăsta este *joss*-ul nostru – să-ţi doreşti cu ardoare Despicătura – Lacomă până ce ea te va devora cu totul, dar oh oh oh…”' Trebuie să fie foarte greu de suportat pentru femei, mai ales cele americane, gândi Dunross, această suferinţă la gândul că îmbătrânesc, neputinţa de a împiedica aceasta să se întâmple atât de devreme, prea devreme – mai rău în America decât în orice alt loc din lume. De ce trebuie să-ţi spun eu un adevăr pe care tu probabil îl ştii deja în adâncul fiinţei tale? se întrebă Dunross. Sau să-ţi spun că obiceiul american îţi cere să încerci sa prinzi o tinereţe eternă pe care nici Dumnezeu şi nici diavolul şi nici un chirurg nu ţi-o pot dărui. Nu poţi avea 25 de ani când ai 35, nici să fii tânăr de 35 când ai 45, sau să ai 45 când de fapt ai 55. Îmi pare rău, ştiu că nu e cinstit, dar asta e. *Ayeeyah*, îşi spuse el cu ardoare, mulţumesc lui Dumnezeu – dacă există vreun Dumnezeu – mulţumesc tuturor zeilor mari şi mici că sunt bărbat şi nu femeie. Îmi pare rău pentru tine, doamnă americană cu nume frumoase. Dar în loc de toate astea Dunross răspunse simplu:

— Presupun că se întâmplă aşa pentru că viaţa nu e uşoară şi pentru că, pe măsură ce creştem, suntem hrăniţi cu prostii şi cu valori deformate – nu şi chinezii care sunt atât de înţelepţi – Cristoase, cât de necrezut de înţelepţi sunt! În cazul Struan Cotoroanţei de vină a fost poate sângele stricat al clanului Brock. Cred că a fost *joss*-ul ei – soarta, norocul, sau ghinionul. Ea şi Culum au avut şapte copii, patru băieţi şi trei fete. Toţi fiii ei au pierit de moarte violentă – doi de „flux" – probabil ciumă – aici în Hong Kong, unul a fost asasinat înjunghiat în Shanghai, iar ultimul s-a înecat în largul coastei la Ayr în Scoţia, unde se află pământurile familiei noastre. Doar atât şi ar fi destul ca orice mamă să înnebunească, asta şi ura şi invidia care i-au înconjurat pe Culum şi pe ea toată viaţa. Dar dacă mai adaugi şi toate problemele traiului în Asia, venirea la conducerea *Nobilei Case* a fiilor unor străini… ei bine, cred că poţi înţelege! şi Dunross rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă: Se spune că l-a condus pe Culum toată viaţa şi a tiranizat *Nobila Casă* până în ziua în care a murit – şi pe toţi tai-panii, toţi ginerii şi toţi nepoţii. Chiar şi după moarte. Îmi aduc aminte cum una din doicile mele, o englezoaică, arde-o-ar în veci focul Gheenei, îmi spunea mereu: „Ai grijă cum te porţi, domnişorule Ian, sau o chem pe Struan Cotoroanţa ca să te înghită…" Cred că aveam pe atunci cinci sau şase ani.

— Îngrozitor, spuse Casey.

Dunross înălţă din umeri.

— Aşa fac doicile copiilor.

— Nu toate, slavă Domnului, spuse Gavallan.

— N-am avut niciodată una bună. Sau vreo *gan sun* care să fi fost rea.

— Ce e o *gan sun*? întrebă Casey.

— Înseamnă „trup alăturat", este numele corect pentru o *amah*. În China dinainte de '49, copiii din familiile înstărite, ca şi majoritatea celor din vechi familii europene şi eurasiatice de aici aveau întotdeauna propriile lor „trupuri alăturate" care aveau grijă de ei – în multe cazuri le păstrau toată viaţa. Cele mai mult *gan sun* jurau să rămână necăsătorite. Le poţi recunoaşte uşor datorită cozii lungi pe care o poartă pe spate. *Gan sun* a mea se numeşte Ah Tat. E o bătrânică nemaipomenită. Încă mai stă cu noi, spuse Dunross.

— A mea a fost pentru mine ca o mamă; mai mult decât adevărata mea mamă, spuse Gavallan.

— Deci Struan Cotoroanţa este străbunica ta? îl întrebă Casey pe Linbar.

— Dumnezeule, nu! Nu, eu – eu nu sunt urmaşul lui Dirk Struan, răspunse el şi ea îi văzu fruntea îmbrobonându-se de sudoare şi nu înţelese de ce. Sunt urmaşul fratelui său vitreg, Robb Struan. Robb Struan era partenerul lui Dirk. Tai-pan se trage direct din Dirk, dar chiar şi aşa… nici unul din noi nu se trage din Cotoroanţă.

— Sunteţi toţi înrudiţi? întrebă Casey, simţind o tensiune ciudată în cameră, îl văzu pe Linbar ezitând şi aruncându-i o privire lui Dunross când ea se uită la el.

— Da, spuse acesta. Andrew s-a căsătorit cu sora mea, Kathy. Jacques e vărul meu, iar Linbar… poartă numele nostru, şi Dunross râse. Mai sunt încă mulţi oameni în Hong Kong care-şi amintesc de Cotoroanţă, Casey. Purta întotdeauna o rochie lungă, neagră, cu turnură mare şi o pălărie caraghioasă, cu o pană uriaşă, mâncată de molii, totul de mult demodat, şi avea mereu la ea un baston negru, cu măciulia de argint. De cele mai multe ori era plimbată în susul şi josul străzilor într-un soi de palanchin cărat de patru oameni. N-avea cu mult peste un metru jumătate, dar era rotundă şi solidă ca şi piciorul unui culi. Chinezii erau la fel de îngroziţi de ea. Porecla ei era „Onorabila Bătrână Mamă Străină a Diavolului cu Ochiul Rău şi Dinţi de Dragon”.

— Aşa e, spuse Gavallan râzând scurt. Tata şi bunica o ştiau. Ei au avut propria lor companie comercială, aici şi în Shanghai, dar au pierdut, mai mult sau mai puţin, în război şi s-au asociat cu Compania Struan în 1919. Tata mi-a spus că în copilărie el şi prietenii lui obişnuiau să o urmărească pe Cotoroanţă pe stradă şi, când se enerva foarte tare, ea îşi scotea dinţii falşi şi-i clămpănea către ei, şi râseră cu toţii când el o imită. Tata a jurat că dinţii aveau vreo 60 de centimetri şi erau aşezaţi pe un fel de arc şi făceau cranţ, cranţ, cranţ!

— Hei, Andrew, am uitat, interveni Linbar rânjind. *Gan sun* a mea, bătrâna Ah Fu, o ştia foarte bine pe Struan Cotoroanţa şi ori de câte ori era pomenită, îşi ridica ochii la ceruri şi-i ruga pe zei să o apere de ochiul rău şi de dinţii fermecaţi. Fratele meu Kyle şi cu mine… se opri şi apoi continuă pe un ton diferit: Obişnuiam să o necăjim pe Ah Fu cu ea.

Dunross îi spuse lui Casey:

— E un portret al ei la Casa Mare – de fapt sunt două. Dacă vrei, ţi le voi arăta într-o zi.

— Oh, mulţumesc, mi-ar place. E vreunul de-al lui Dirk Struan?

— Sunt câteva. Şi unul al lui Robb, fratele său vitreg.

— Mi-ar place să le văd.

— Şi mie, spuse Bartlett. Drace, eu n-am văzut niciodată vreo fotografie a bunicilor mei, ca să nu mai vorbim de una a străbunicului meu. Am vrut întotdeauna să aflu despre strămoşii mei, să ştiu cum arătau, de unde veneau. Habar nu am nimic despre ei, în afară de faptul că bunicul se pare că avea o companie de transport în Vechiul Vest, într-un loc numit Jerrico. Trebuie să fie grozav să ştii din cine te tragi. Sunteţi norocoşi.

Stătuse tăcut, ascultând şi fiind atent la tot ce se ascundea în spatele vorbelor, fascinat de ei, căutând indicii care să-l ajute să se hotărască: Dunross sau Gornt? Dacă e Dunross, Andrew Gavallan e un duşman, şi va trebui înlăturat, îşi spuse el. Tânărul Struan îl urăşte pe Dunross, francezul e o enigmă, iar Dunross însuşi e nitroglicerină curată şi la fel de periculos. Cotoroanţa asta a voastră pare fantastică, spuse el. Şi chiar şi Dirk trebuie să fi fost un tip teribil.

— Ei, asta da caracterizare, spuse Jacques deVille cu ochii scânteind. A fost cel mai mare pirat al Asiei! Aşteaptă puţin – ai să te uiţi la portretul lui Dirk şi ai să vezi trăsăturile comune ale familiei! Tai-panul nostru seamănă leit cu el şi, ma foi*, i-a moştenit toate părţile rele.

— Las-o moartă, Jacques, spuse Dunross prieteneşte, şi apoi către Casey: Nu e adevărat. Jacques mă ia mereu peste picior. Nu semăn deloc cu el.

— Dar te tragi din el.

— Da. Străbunica mea a fost Winifred, singura fiică legitimă a lui Struan. Ea s-a căsătorit cu Lechie Struan Dunross, din acelaşi clan. Au avut un singur fiu care a fost bunicul meu – tai-pan după Culum. Familia mea – Dunross – sunt singurii descendenţi direcţi ai lui Dirk Struan, din câte ştim.

— Ai spus – legitimă?

Dunross zâmbi.

— Dirk a mai avut fii şi fiice. Unul dintre fii, Gordon Chen, era de la o femeie pe care de fapt o chema Shen, de asta ştiţi, e ramura Chen de azi. Mai există şi cea T'Chung – de la Duncan T'Chung şi Kate T'Chung, copiii pe care i-a avut cu faimoasa

May-may T'Chung. Oricum, aşa spun legendele, şi ele sunt acceptate aici deşi nimeni nu le poate confirma, sau infirma, şi Dunross ezită şi colţul ochilor i se încreţi de zâmbet. În Hong Kong şi Shanghai predecesorii noştri erau, ei bine, prietenoşi, iar chinezoaicele frumoase, atunci ca şi acum. Dar foarte rar se căsătoreau cu iubitele lor, iar anticoncepţionalele sunt o invenţie foarte recentă – aşa că nu ştii niciodată cu cine te-ai putea înrudi. Noi, ei bine, noi nu discutăm lucrurile astea în public – ci, într-un stil perfect britanic pretindem că nu există, deşi toţi ştim că există, dar aşa nimeni nu-şi pierde cinstea obrazului. Familiile eurasiatice din Hong Kong iau de obicei numele mamei, cele din Shanghai numele tatălui. Se pare că toţi ne-am adaptat.

— Totul pare a fi foarte amical, spuse Gavallan.

— Uneori, răspunse Dunross.

— Atunci John Chen e rudă cu tine? întrebă Casey.

— Daca te gândeşti la grădina raiului, atunci bănuiesc că toţi suntem înrudiţi, şi Dunross se uită la locul gol.

Nu e stilul lui John să dispară, gândi el neliniştit, şi nu e genul care să se bage în traficul de arme, pentru nici un motiv. Sau să fie atât de prost să se lase prins. Tsu-yan? Ei bine, el e din Shanghai şi poate fi uşor speriat – dacă e amestecat în treaba asta. John era uşor de recunoscut dacă ar fi urcat în vreun avion azi-dimineaţă, deci n-a făcut-o. Trebuie să fi fugit cu o barcă – dacă a fugit. O

*Pe legea mea (în franceză în original).

barcă, unde? Macao – nu, aici se înfundă. Un vapor? Foarte uşor, gândi el, dacă era aranjat sau chiar nearanjat şi rezolvat totul într-o oră. În fiecare zi a anului există 30 sau 40 de plecări programate pentru toate colţurile lumii, vapoare mari şi vapoare mici, ca să nu mai vorbim de o mie de jonci care pot pleca ori când vor, şi chiar urmărit fiind, câţiva dolari aici, câţiva dincolo, şi e uşor să strecori ceva afară – afară sau înăuntru. Bărbaţi, femei, copii, droguri. Orice. Dar nici un motiv să strecori ceva înăuntru cu excepţia oamenilor şi a drogurilor şi a armelor şi a băuturii şi a ţigărilor şi a benzinei – celelalte sunt scutite de vamă şi fără restricţii. Cu excepţia aurului. Dunross zâmbi în sinea lui. Importi aur în mod legal sub licenţă, la 35 de dolari uncia, pentru tranzit spre Macao, şi ce se întâmplă apoi nu e treaba nimănui, dar e foarte profitabil. Da, îşi spuse el, şi

consiliul lui Nelson Trading se întâlneşte în această după-amiază. Bun. Asta e o afacere riscantă care reuşeşte întotdeauna. Pe când lua nişte peşte din tava de argint întinsă către el, o observă pe Casey uitându-se lung la el.

— Da, Casey?

— Oh, mă întrebam doar cum de-mi ştii numele, zise ea şi se întoarse către Bartlett. Tai-panul m-a surprins, Linc. Chiar înainte de a face cunoştinţă mi s-a adresat cu Kamalian Ciranush, ca şi cum ar fi fost Mary Jane.

— E persan? întrebă imediat Gavallan.

— Pur armean.

— Kamalian Cirrannuuush, spuse Jacques, plăcându-i sunetul şuierător al numelui. *Tres jolis, mademoiselle. Ils ne sont pas difficiles sauf vour les cretins*.*

— Sau englezii, spuse Dunross şi toţi râseră.

— Cum de-ai ştiut, tai-pan? îl întrebă Casey, venindu-i mai uşor să-i spun tai-pan decât Ian, şi Ian nu i se potriveşte totuşi, îşi spuse ea, furată de gândul la trecutul lui şi Struan Cotoroanţa şi umbrele care păreau să-l învăluie.

— L-am întrebat pe avocatul vostru.

— Ce vrei să spui?

— John Chen m-a sunat aseară pe la miezul nopţii. Nu-i spuseseşi ce însemnau K.C. şi voiam să ştiu. Era prea devreme să sun la biroul tău din Los Angeles – acolo era doar 8 dimineaţa – aşa că l-am sunat pe avocatul tău din New York. Tatăl meu obişnuia să spună: Când nu eşti sigur întreabă.

— L-ai deranjat pe Seymour Steigler III sâmbăta? întrebă Bartlett, uimit.

— Da. Acasă în White Plains.

— Dar numărul lui e secret.

— Ştiu. L-am sunat pe un prieten chinez de la ONU. El mi l-a găsit. I-am spus domnului Steigler că vreau să ştiu pentru invitaţii – ceea ce, desigur, e adevărat. Trebuie să fim exacţi, nu?

*Foarte frumos, domnişoară. Şi nu e greu decât pentru cretini. (în franceză).

— Da, spuse Casey, cu mare admiraţie. Da, trebuie.

— Aseară ştiai de Casey că e… că e femeie? întrebă Gavallan.

— Da. De fapt ştiu de câteva luni, dar nu şi ce însemnau K.C. De ce?

— Aşa, tai-pan. Casey, vorbeai de Armenia. Familia ta a emigrat în America după război?

— După primul război mondial, în 1918, răspunse Casey, începând povestea atât de des spusă. Iniţial numele nostru de familie a fost Tcholokian. Când bunicii mei au sosit în New York, au renunţat la *ian* pentru a uşura lucrurile, pentru a-i ajuta pe americani să-l pronunţe. Şi totuşi, eu am primit numele de Kamalian Ciranoush. După cum ştiţi, Armenia este partea de sud a Caucazului – la nord de Iran şi Turcia şi la sud de Georgia sovietică. Pe vremuri era o naţiune suverană, liberă, dar acum e înglobată în Rusia Sovietică şi Turcia. Bunică mea a fost georgiană – pe vremuri se făceau multe căsătorii între neamuri diferite. Poporul meu era răspândit în tot imperiul otoman, aproape două milioane, dar masacrele, mai ales cele din 1915 şi '16... şi Casey se înfioră. A fost un adevărat genocid. N-am mai rămas decât vreo 500.000, răspândiţi în întreaga lume. Armenii au fost negustori, artişti, pictori şi bijutieri, dar şi scriitori şi soldaţi. Existau aproape 50.000 armeni în armata turcă înainte să fie dezarmaţi, proscrişi şi împuşcaţi de către turci în primul Război Mondial – generali, ofiţeri şi soldaţi. Erau o minoritate de elită, şi aşa fuseseră de secole.

— De aceea îi urau turcii? întrebă de Ville.

— Erau harnici şi naţionalişti şi foarte buni comercianţi şi afacerişti – controlau o mulţime de afaceri şi tranzacţii. Bunicul spunea că avem comerţul în sânge. Sau poate principalul motiv e că armenii sunt creştini – ei au fost primul stat creştin din istorie sub romani – şl turcii sunt evident mahomedani. Turcii au cucerit Armenia în secolul al XVI-lea şi au existat întotdeauna hărţuieli la graniţă între Rusia ţaristă creştină şi turcii „necredincioşi”. Până în 1917 Rusia ţaristă a fost adevăratul nostru protector... Turcii otomani au fost întotdeauna un popor ciudat, foarte crud, foarte ciudat.

— Familia ta a plecat înainte să înceapă problemele?

— Nu. Bunicii mei erau foarte bogaţi şi, ca şi mulţi alţii, au crezut că lor nu li se poate întâmpla nimic. Au scăpat chiar pe sub nasul soldaţilor, au luat cu ei doi fii şi o fiică şi au ieşit pe uşa din spate, doar cu ce au putut înhăţa în goana către libertate. Restul familiei n-a reuşit să fugă. Bunicul şi-a plătit fuga din Istanbul pe o barcă de pescari care i-a dus pe el şi pe bunica în Cipru, unde, într-un fel sau altul, au făcut rost de viză pentru America. Aveau la ei ceva bani şi bijuterii – şi multă

pricepere. Bunica mai trăieşte încă… şi mai ştie încă să se tocmească ca cei mai buni dintre ei.

— Bunicul tău era negustor? întrebă Dunross. De-asta te-au interesat afacerile?

— Comerţul ne-a fost băgat în cap imediat ce ne-am putut gândi să fim independenţi, spuse Casey. Bunicul a întemeiat o companie de optică în Providence, care făcea lentile şi microscoape, şi o firmă de import-export care se ocupa în principal de covoare şi parfumuri, şi pe deasupra făcea şi ceva tranzacţii cu aur şi pietre preţioase. Tata desena şi făcea bijuterii. E mort acum, dar a avut micul lui magazin în Providence, iar fratele lui, unchiul meu Bghos, lucra cu bunicul. Acum, de când bunicul a murit, unchiul meu conduce firma de export-import. E mică, dar sigură. Eu şi sora mea am crescut printre târguieli, negocieri şi probleme de profit. Era un joc grozav, şi toţi ştiam să-l jucăm la fel de bine.

— Unde… oh, mai vrei şarlotă, Casey?

— Nu, mulţumesc, mi-ajunge.

— Unde ţi-ai luat diploma în studii comerciale?

— Cred că în multe locuri, spuse ea. După ce am terminat liceul, m-am înscris la un curs comercial de doi ani la Katherine Gibbs în Providence stenografie, dactilografie, contabilitate simplă, fişare, plus câteva elemente comerciale de bază. Dar încă de când am învăţat să socotesc am lucrat nopţile şi în vacanţe şi la sfârşit de săptămână cu bunicul la firma lui. Am fost învăţată să gândesc şi să fac planuri şi să pun planurile în aplicare, aşa că cea mai mare parte din pregătirea mea s-a făcut în timp ce munceam. Sigur că de când am terminat şcoala am urmat cursurile de specializare pe care le-am vrut – majoritatea la seral, şi Casey râse. Anul trecut am urmat unul chiar la Harvard Business School, am fost primită de unii membrii ai facultăţii ca o bombă H, deşi acum începe să fie mai uşor pentru o femeie.

— Cum ai reuşit să ajungi omul… doamna care taie şi spânzură la *Par-Con Industries*? întrebă Dunross.

— Perspicacitate, spuse Casey şi toţi râseră o dată cu ea.

Bartlett interveni.

— Casey munceşte cât zece, Ian. Are o viteză fantastică la citit, aşa că poate studia mai multe probleme decât doi directori executivi obişnuiţi. Are un fler deosebit când e vorba de pericol,

nu-i e frică să ia o hotărâre, încheie mai multe afaceri decât strică, şi nu roşeşte prea uşor.

— Asta-i punctul meu forte, spuse Casey. Mulţumesc, Linc.

— Dar nu ţi-e greu, Casey? întrebă Gavallan. Nu trebuie, să faci o mulţime de concesii ca femeie ca să ţii pasul? Nu e uşor pentru tine să faci o muncă de bărbat!

— Nu consider că munca mea e o muncă de bărbat, Andrew, răspunse ea imediat. Femeile au tot atâta minte şi putere de muncă ca şi bărbaţii.

Se auzi imediat un hohot de râs zeflemitor, dar prietenesc din partea lui Linbar şi Gavallan, dar Dunross îi ignoră şi spuse:

— Cred că vom discuta asta mai târziu. Totuşi, Casey, cum ai ajuns ceea ce eşti azi la *Par-Con*?

— Să-ţi spun povestea adevărată, Ian care semeni cu Dirk Struan, cel mai mare pirat din Asia, sau să ţi-o spun pe cea cunoscută de toată lumea, se întrebă ea. Apoi îl auzi pe Bartlett începând să povestească şi ştiu că acum putea să viseze liniştită pentru că auzise această versiune de o sută de ori până acum, şi era parţial adevărată, parţial falsă şi parţial ceea ce el voia să creadă că se întâmplase. Câte din poveştile tale cu Struan Cotoroanţa şi Dirk Struan sunt adevărate şi care e adevărata ta istorie şi cum ai devenit tai-pan? Sorbi din vinul de Porto, bucurându-se de dulceaţa, lui plăcută, pierdută în visare. E ceva în neregulă aici, gândea ea. acum, ceva ce pot simţi foarte clar. Ceva e în neregulă cu Dunross. Ce?

— Am întâlnit-o prima dată pe Casey în Los Angeles, California – acum aproape şapte ani, începu Bartlett. Primisem o scrisoare de la o oarecare Casey Tcholok, preşedinta companiei *Hed-Opticals* din Providence, care dorea să discute despre o fuzionare. Pe vremea aceea eram în plină construcţie în întreg Los Angeles-ul – zone rezidenţiale, supermagazine, câteva clădiri administrative destul de mari, zone industriale, zone comerciale – îmi spuneai ce vrei şi eu construiam. Aveam o cifră de afaceri de 3,2 milioane şi tocmai începusem să fiu cunoscut – dar eram încă la un milion de mile depărtare de Marele Panou de Afişaj.

— Adică Bursa New York-ului?

— Da. Ei bine, Casey apare ca o floare şi-mi spune că vrea ca eu să fuzionez cu *Hed-Opticals* care scosese 277.600 de dolari în anul de dinainte, şi apoi împreună vom încerca să punem mâna pe *Randolf Opticals,* cea mai veche companie în domeniu – 53 de

milioane din vânzări, curs la bursă, o bucată zdravănă din piaţa de lentile şi o groază de bani în bancă – şi eu îi spun că e nebună, dar de ce Randolf? Ea-mi spune că în primul rând pentru că e acţionară la *Bartlett Construction* – are 10 acţiuni de un dolar – am scos un milion de acţiuni şi am vândut 500.000 la paritate – şi că ar fi foarte şic pentru *Bartlett Construction* să deţină *Randolf*, şi în al doilea rând „pentru că ticălosul ăsta de George Toffer, care conduce *Randolf Opticals* e un mincinos, un şarlatan, un hoţ, şi încearcă să mă elimine”.

Bartlett rânji şi se opri să-şi tragă sufletul, iar Dunross interveni râzând:

— E adevărat, Casey?

Casey răspunse imediat:

— Oh, da, am spus că George Toffer e un mincinos, un şarlatan, un hoţ şi un ticălos. Şi încă mai e, şi Casey zâmbi fără veselie. Şi într-adevăr încerca să mă elimine.

— De ce?

— Pentru că i-am spus să plece – să se ducă naibii.

— De ce-ai făcut-o?

— Tocmai preluasem *Hed-Opticals*. Bunicul murise cu un an în urmă şi trăsesem la sorţi, unchiul meu Bghos şi cu mine, care ce ia… Eu am câştigat *Hed-Opticals*. Avusesem o ofertă de la Randolf în urmă cu un an să ne cumpere – dar o refuzasem – aveam o activitate mică, dar bună, forţă de muncă bună, tehnicieni buni – o parte din ei armeni – o mică parte din piaţă. Nu însă şi capital şi spaţiu de mişcare, dar ne descurcam, iar calitatea produselor noastre era excelentă. Imediat după ce am luat conducerea, George Toffer trecu pe acolo „din întâmplare”. Avea o părere nemaipomenită despre el. Dumnezeule, ce părere! Susţinea că era un veteran de război al armatei Statelor Unite, dar am descoperit că nu era – era genul de mincinos. Oricum, mi-a mai făcut o ofertă ridicolă să mă scape de *Hed-Opticals*… chestia cu biata fetiţă care ar trebui să se ocupe de bucătărie, şi „hai să luăm masa diseară în apartamentul meu şi de ce să nu ne distrăm pentru că sunt singur aici câteva zile…” Am spus „Nu, mulţumesc” şi s-a simţit foarte jignit. Foarte. Dar mi-a spus „Okay” şi a revenit la afaceri şi a sugerat ca în loc să ne cumpere, să facem nişte contracte secundare pe câteva contracte de-ale lor. Mi-a făcut o ofertă bună şi după câteva târguieli ne-am înţeles. Dacă le rezolvam pe astea, mi-a spus, va dubla cifra. În următoarea lună am făcut treaba mai bine şi mai

ieftin decât ar fi putut el vreodată s-o facă – am livrat totul conform contractului şi el a obţinut un profit fantastic. Dar apoi a revocat contractul pe baza unei clauze verbale şi a scăzut – furat – 20.378 dolari, apoi a doua zi cinci dintre cei mai buni clienţi ai mei ne-au părăsit pentru Randolf, iar în săptămâna următoare alţi şapte – toţi primiseră oferte la mai puţin decât preţul de cost. M-a lăsat să mă frământ vreo săptămână, apoi mi-a telefonat. „Bună, iubito”, mi-a spus, fericit ca o broască râioasă într-o căldare de noroi, „Îmi petrec week-end-ul singur la Martha's Vineyard.” Asta e o insuliţă pe Coasta de est. Apoi a adăugat: „Ce-ar fi să vii şi tu să ne distrăm puţin şi să discutăm despre viitor şi să dublez comanda.” I-am cerut banii mei, şi el a râs de mine şi mi-a spus să mai cresc şi mi-a sugerat că ar fi mai bine să mă mai gândesc la oferta lui pentru că în felul în care merg treburile în curând n-o să mai existe *Hed-Opticals*. L-am înjurat, spuse Casey. Ştiu să înjur destul de bine, şi i-am spus unde să se ducă în trei limbi. După încă patru săptămâni nu mai aveam clienţi, încă o lună şi oamenii mei au trebuit să-şi caute alte locuri de muncă. Pe atunci mă gândeam că ar trebui să încerc în California. Nu voiam să rămân în Est, şi zâmbi strâmb. Era o chestie de cinste a obrazului, dacă ştiam pe atunci ce înseamnă asta. M-am gândit să-mi iau o vacanţă de câteva săptămâni ca să mă gândesc ce să fac. Apoi într-o zi rătăceam printr-un parc de distracţii în Sacramento şi Linc era acolo. Vindea într-o gheretă acţiuni la *Bartlett Construction* şi am cumpărat…

— Ce făcea? întrebă Dunross.

— Da, asta făceam, spuse Bartlett. Am vândut mai mult de 20.000 acţiuni aşa. Prin parcuri de distracţii, comenzi de mărfuri prin poştă, supermagazine, agenţi de schimb, centre comerciale – ca şi bănci de investiţii. Da, aşa am făcut. Continuă, Casey.

— Aşa că i-am citit prospectul şi l-am privit un timp şi m-am gândit că e de viitor. Cifrele lui şi bilanţul şi ritmul de extindere erau excepţionale şi mi-am spus că oricine îşi vinde propriile sale acţiuni trebuie să ajungă departe. Aşa că i-am cumpărat zece acţiuni, i-am scris şi m-am dus să discut cu el. Şi ăsta-i sfârşitul poveştii.

— Pe naiba, Casey, cum să fie! spuse Gavallan.

— Continuă tu, Linc, spuse ea.

— Okey. Ei bine, apoi…

— Nişte porto, domnule… iartă-mă. Linc?

— Mulţumesc, Andrew, dar, ăă, aş mai putea bea o bere? şi berea sosi imediat. Deci Casey a venit să mă vadă. După ce mi-a povestit totul, aproape exact cum a povestit acum, i-am spus: „O întrebare, Casey. Anul trecut *Hed-Opticals* a încasat până în 300.000. Ce profit va obţine anul, ăsta?” „Zero”, mi-a spus, cu zâmbetul ăla al ei. „Eu reprezint tot activul lui *Hed-Opticals*. De fapt, sunt tot ce-a mai rămas.” „Atunci la ce bun să fuzionez cu zero – am eu destule probleme şi aşa.” „Ştiu cum să curăţăm *Randolf Opticals*.” „Cum?” „Douăzeci şi două la sută din acţiunile companiei sunt deţinute de trei oameni – şi toţi îl dispreţuiesc pe Toffer. Cu douăzeci la sută poţi deţine controlul. Ştiu cum să obţii voturile lor, şi, ceea ce e mai important, îi cunosc slăbiciunile lui Toffer.” „Care sunt?” „Vanitatea, e un grandoman, dar în primul rând e prost.”,.Nu poate fi prost şi să conducă o companie ca asta. „Poate că la început n-a fost, dar acum e. E tocmai bun de înghiţit.” „Şi tu ce vrei la afacerea asta. Casey?” „Capul lui Toffer – eu vreau să-l dau afară.” „Şi altceva? “ „Dacă reuşesc să-ţi arăt cum… dacă reuşim să preluăm *Randolf Opticals*, să zicem în şase luni, aş vrea… aş vrea un contract de un an, cu posibilităţi de prelungire până la şapte ani. pentru un salariu pe care-l consideri proporţional cu priceperea mea, ca vice-preşedinte executiv responsabil cu achiziţiile. Dar vreau această înţelegere cu mine ca individ, nu femeie, ca o persoană egală cu tine. Tu eşti şeful, bineînţeles, dar voi fi cu tine egală aşa cum ar fi un bărbat, orice individ… dacă mă achit de obligaţii.

Bartlett rânji şi sorbi din bere.

— Am spus „Okey, s-a făcut”. M-am gândit, ce am de pierdut – eu cu amărâtele mele de trei sferturi de milion şi ea cu bilanţul ei pe zero pentru *Randolf Opticals* în şase luni, ăsta chiar că e un furt. Aşa că am dat mâna, bărbat cu femeie, şi Bartlett râse. A fost prima dată când am făcut o afacere cu o femeie, chiar aşa – şi n-am regretat niciodată.

— Mulţumesc, Linc, spuse Casey în şoaptă, şi fiecare bărbat îl invidie.

Şi ce s-a întâmplat după ce l-ai dat afară pe Toffer, se întrebă Dunross la fel ca toţi ceilalţi. Atunci a început între voi doi?

— Şi preluarea, făcu el către Bartlett, a mers uşor?

— Greu, dar ne-au înverşunat şi lecţiile pe care le-am învăţat – amândoi le-am învăţat – au făcut cât o mie la sută. În cinci luni

aveam controlul. Casey şi cu mine cuceriserăm o companie de 53 de ori şi jumătate mai mare decât a noastră. Cu şaizeci de minute înainte de ora H aveam un minus de 4 milioane de dolari în bancă şi eram pe punctul de a ajunge la închisoare, dar 60 de minute mai târziu deţineam controlul. Doamne, aia da luptă. Într-o lună şi jumătate am reorganizat compania, şi acum *Par-Con Randolf Division* scoate un profit de 150 de milioane pe an şi capitalul creşte. A fost un *blitz-krieg* clasic şi a constituit un model de tactică pentru *Par-Con-Industries*.

— Şi George Toffer ăsta, Casey? Cum l-ai concediat?

Casey îşi întoarse ochii de culoarea castanei de la Bartlett către Dunross şi el îşi spuse, Dumnezeule, aş vrea să fii a mea. Casey răspunse:

— În momentul în care am căpătat controlul eu…

Se întrerupse în clipa în care sună telefonul şi în încăpere apăru brusc o tensiune. Toţi, chiar şi servitorii, îşi îndreptară imediat atenţia către telefon – cu excepţia lui Bartlett. Sângele se scurse din obrajii lui Gavallan şi deVille.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Casey.

Dunross rupse tăcerea:

— Este una din regulile noastre. În timpul prânzului nu ni se dă nici o legătură telefonică dacă nu este o urgenţă – o urgenţă personală – pentru unul din noi.

Îl priviră cu toţii pe Lim cum pune pe masă tava cu ceştile de cafea. Li se păru un secol până ce traversă încăperea şi ridică receptorul. Toţi aveau soţii şi copii şi familii şi toţi se întrebau ce moarte sau ce dezastru – şi Doamne, fă să fie pentru altul, şi-şi amintiră de ultima dată când sunase telefonul, cu două zile în urmă. Pentru Jacques. Apoi altădată, luna trecută, pentru Gavallan, mama lui era pe moarte. Toţi primiseră telefoane, de-a lungul vremii. Toate aducătoare de veşti proaste. Andrew Gavallan era sigur că era pentru el. Soţia lui, Kathren, sora lui Dunross, era la spital pentru rezultatele unor analize complete – de câteva săptămâni se simţea rău fără vreun motiv aparent. Isuse Cristoase, gândi el, fii tare, conştient că ceilalţi îl priveau.

— Ceee? Lim ascultă o clipă, se întoarse şi întinse receptorul. E pentru tine, tai-pan.

Ceilalţi răsuflară adânc şi îl priviră pe Dunross. Merse sigur de sine spre telefon.

— Alo!… La dra – Ce?… Nu… nu, vin imediat… Nu, nu face nimic. Vin imediat.

Puse jos receptorul într-o linişte adâncă şi toţi văzură cât era de şocat. După o pauză spuse:

— Andrew, spune-i Claudiei să-mi amâne întâlnirile de consiliu de după-amiază. Tu şi Jacques continuaţi cu Casey. Era Phillip. Mă tem că bietul John Chen a fost răpit.

Şi ieşi din încăpere.

8

Ora l4.35.

Dunross coborî din maşină şi intră grăbit pe uşa deschisă a Casei Mari, în stil chinezesc, ridicată în vârful pintenului numit Punctul de Observaţie al lui Struan. Trecu pe lingă un servitor impecabil care închise uşa în urma lui, şi intră în camera de zi. Încăperea era victoriană, lipsită de gust şi încărcată cu vechituri şi mobilă disparată.

— Bună, Phillip, spuse el. Îmi pare rău. Săracul John! Unde e scrisoarea?

— Uite-o! Phillip o luă de pe canapea şi se ridică. Dar mai întâi uită-te la asta. Arătă spre o cutie de pantofi din carton îndoită aflată pe o măsuţă de marmură lingă şemineu.

Când Dunross traversă camera o observă pe Dianne, soţia lui Phillip Chen, care stătea într-un colţ, pe un scaun cu spătar înalt.

— Oh, bună, Dianne, îmi pare rău, spuse el din nou: Ea ridică din umeri impasibilă.

— *Joss*, tai-pan! avea 52 de ani şi era eurasiatică, cea de-a doua soţie a lui Phillip Chen, matroană atrăgătoare şi încărcată de bijuterii, care purta un *cheong-sam* maro închis, un şirag deosebit de valoros din boabe de jad, şi un inel cu un diamant de patru carate – printre multe alte inele. Da, *joss*, repetă ea.

Dunross încuviinţă din cap, displăcându-i puţin mai mult decât de obicei. Se uită la conţinutul cutiei fără să atingă nimic. Printre bucăţi de ziar mototolite, văzu un stilou pe care-l recunoscu, era al lui John Chen, un permis de conducere, câteva chei pe un inel mic, o scrisoare adresată lui John Chen, Sinclair Towers 14A, şi o punguţă de plastic cu o bucată de cârpă pe jumătate băgată în ea. Scoase un stilou din buzunar şi deschise cu el permisul de conducere. John Chen.

— Deschide punga de plastic, spuse Phillip.

— Nu. Aş putea şterge amprentele de pe ea, spuse Dunross, simţindu-se caraghios, dar totuşi spunând-o.

— Oh – am uitat de asta. La dracu. Sigur, amprentele. Ale mele sunt... sigur că am deschis-o. Ale mele trebuie să fie peste tot – pe toate.

— Ce e în ea?

— E... Phillip veni lingă el şi, înainte ca Dunross să-l poată opri, trase cârpa afară, fără să mai atingă punga. Pe cârpă nu se lasă amprente, nu? Uite!

Cârpa conţinea cea mai mare parte dintr-o ureche, tăiată curat şi precis, şi nu ruptă. Dunross blestemă încet.

— Cum a ajuns aici cutia? întrebă el.

— A fost adusă de cineva. Cu mâini tremurânde, Phillip Chen înfăşură la loc urechea şi o puse în cutie. Pur şi simplu... pur şi simplu am deschis pachetul, aşa cum ar fi făcut oricine. A fost adusă acum aproape o jumătate de oră.

— De către cine?

— Nu ştim. Un tânăr, a spus servitoarea. Un tânăr pe un scuter. Nu l-a recunoscut şi nici nu i-a luat numărul. Ni se aduc o mulţime de pachete. N-avea nimic deosebit – cu excepţia cuvintelor „Domnului Phillip Chen, o problemă de mare importanţă, a se deschide personal” scrise pe pachet, pe care ea nu le-a observat imediat. Când l-am deschis şi am citit scrisoarea... a fost doar un tânăr care a spus „Un pachet pentru domnul Phillip Chen” şi a plecat.

— Ai sunat la poliţie?

— Nu, tai-pan, ai spus să nu fac nimic.

Dunross se îndreptă spre telefon.

— Ai vorbit deja cu soţia lui John?

Dianne spuse imediat:

— De ce trebuie să-i dea Phillip veştile proaste? Va face o criză de nervi îngrozitoare. Să o sune pe Barbara? Oh, nu, tai-pan, nu... nu până ce nu informăm poliţia. Ei trebuie să-i spună. Ei ştiu cum se fac treburile astea.

Repulsia lui Dunross crescu.

— Mai bine ai chema-o aici repede.

Formă numărul poliţiei şi-l ceru pe Armstrong. Nu putea veni la telefon. Dunross spuse cine e, apoi întrebă de Brian Kwok.

— Da, tai-pan.

— Brian, poţi să vii imediat aici? Sunt acasă ia Phillip Chen, la Punctul de Observaţie al lui Struan. John Chen a fost răpit.

Îi spuse despre conţinutul cutiei. Urmă o tăcere, apoi Brian răspunse:

— Vin imediat. Nu atinge nimic şi nu-l lăsa să vorbească cu nimeni.

— Bine.

Dunross puse receptorul jos.

— Acum dă-mi scrisoarea, Phillip.

O luă cu grijă, ţinând-o colţuri. Literele chinezeşti erau scrise clar, dar nu de o persoană cu multă educaţie. O citi încet, cunoscând cea mai mare parte a caracterelor:

„Domnule Philip Chen, vă rog să-mi daţi voie să vă spun că am neapărată nevoie de 500.000 dolari Hong Kong şi de aceea mă adresez dumneavoastră. Sunteţi atât de bogat încât aceşti bani ar fi ca un fir de păr smuls de la nouă boi. Temându-mă că s-ar putea să mă refuzaţi nu am altă alternativă decât să-l iau ca ostatic pe fiul dumneavoastră. Făcând aceasta nu mă mai tem de refuzul dumneavoastră. Sper că vă veţi gândi cu grijă de trei ori la asta şi o să ţineţi seama de ea. Dumneavoastră veţi hotărî dacă veţi anunţa sau nu poliţia. Vă trimit o dată cu scrisoarea câteva obiecte pe care fiul dumneavoastră le foloseşte zilnic, pentru a vă dovedi în ce situaţie se află fiul dumneavoastră. V-am trimis şi o bucată din urechea fiului dumneavoastră. Cred că vă veţi da seamă de cruzimea şi grozăvia acţiunilor mele. Dacă plătiţi liniştit banii, viaţa fiului dumneavoastră va fi asigurată. Scrisă de Vârcolac.”

Dunross arătă spre cutie.

— lartă-mă, dar recunoşti, ăăă… asta?

Phillip Chen râse nervos, şi la fel şi soţia lui.

— Tu le recunoşti, Ian? Tu-l ştii pe John dintotdeauna. Asta e… Cum poate cineva recunoaşte aşa ceva, heya?

— Mai ştie cineva de asta?

— Nu, evident cu excepţia servitorilor, şi Shitee T'Chung şi câţiva prieteni care luau masa cu mine. Ei… ei erau aici când a sosit pachetul. Da, erau aici. Au plecat chiar înainte să soseşti tu.

Dianne Chen se foi în scaun şi spuse ceea ce Dunross gândea:

— Aşa că până diseară o să ştie tot Hong Kongul!

— Da. Şi până în zori titluri de-o şchioapă în ziare, şi Dunross încercă să-şi pună în ordine mulţimea de întrebări şi răspunsuri care-i năvăleau în minte. Presa va afla despre, ăăă, ureche şi „Vârcolac” şi ziarele vor urla.

— Da. Da, vor urla.

Phillip Chen îşi aduse aminte ce-i spusese Shitee T'Chung când au citit cu toţii scrisoarea: „Nu plăti răscumpărarea cel puţin o săptămână, Phillip prietene, şi vei fi cunoscut în toată lumea! Ayeeyah, auzi, o bucată de ureche şi Vârcolacul! Eeee, vei deveni cunoscut în toată lumea!”

— Poate nu e urechea lui şi totul nu-i decât o păcăleală, spuse Phillip Chen cu speranţă în glas.

— Da!

Dacă e urechea lui John, îşi spuse Dunross, profund tulburat, şi dacă au trimis-o încă înainte de negocieri, atunci pun pariu că amărâtul e deja mort.

— N-avea rost să-i facă una ca asta, spuse el. Sigur că vei plăti.

— Sigur. Avem noroc că nu suntem la Singapore, nu?

— Da.

În Singapore legea spunea că în momentul în care cineva era răpit toate conturile din bancă ale familiei erau blocate pentru a împiedica plata către răpitori. Răpirile deveniseră acolo foarte frecvente, iar chinezii preferau să plătească repede şi în secret, fără să mai anunţe poliţia.

— Ce nenorocire! Săracul John!

Phillip spuse:

— Vrei nişte ceai – sau un pahar de ceva? Ţi-e foame?

— Nu, mulţumesc. Stau până vine Brian şi apoi plec! Dunross se uită la cutie şi la chei, văzuse de multe ori inelul cu chei. Lipseşte cheia de la seif, spuse el.

— Care cheie? întrebă Dianne Chen.

— John avea întotdeauna o cheie de la seif printre celelalte.

Ea nu se mişcă de pe scaun.

— Nu e acolo?

— Nu.

— Poate te înşeli. Că a avut-o întotdeauna pe inel.

Dunross se uită la ea şi apoi la Phillip Chen. Amândoi îi înfruntară privirea fără să şovăie. Ei bine, dacă nu au luat-o tâlharii, acum e la Phillip sau Dianne, şi dacă aş fi fost în locul

lor aş fi făcut la fel. Dumnezeu ştie ce ar putea fi într-un asemenea seif.

— Poate mă înşel, spuse el pe un ton sec.

— Ceai, tai-pan? întrebă Dianne, şi el văzu în ochii ei umbra unui zâmbet.

— Da, cred că da, spuse el, ştiind că ei luaseră cheia.

Ea se ridică, strigă să se aducă ceai şi se aşeză din nou.

— Eee, aş vrea să se grăbească… poliţia.

Phillip se uita pe geam la grădina uscată.

— Aş vrea să plouă.

— Mă întreb cât ne va costa să-l aducem înapoi pe John, murmură ea.

După o pauză, Dunross spuse:

— Oare chiar contează?

— Cum să nu conteze?! răspunse imediat Dianne. Zău, tai-pan!

— Oh, da, răspunse şi Phillip Chen. Cinci sute de mii de dolari Hong Kong! *Ayaaa*, cinci sute de mii – asta-i o avere. Afurisiţii de triazi! Ei bine, dacă ei cer cinci sute, pot s-o rezolv cu o sută cincizeci. Slavă Domnului că nu au cerut un milion! sprâncenele i se încruntară şi faţa îi deveni şi mai pământie. *Dew neh loh moh* pe toţi răpitorii. Ar trebui hăcuiţi… toţi.

— Da, spuse Dianne. Triazi împuţiţi! Poliţia ar trebui să fie mai deşteaptă. Să fie mai descurcăreaţă şi mai deşteaptă şi să ne apere mai bine.

— Ei, nu-i cinstit, spuse Dunross tăios. De ani de zile n-a mai fost o răpire importantă în Hong Kong, iar în Singapore asta se întâmplă în fiecare lună. Crimele sunt fantastic de rare aici – poliţia noastră face o treabă grozavă – grozavă.

— Ha, pufni Dianne. Toţi sunt corupţi. De ce să te faci poliţist dacă nu să te îmbogăţeşti? N-am încredere în nici unul… Ştim noi, oh da, ştim noi. Cât despre răpiri, ha, ultima a fost acum şase ani. A fost vărul meu de-al treilea, Fu San Sung – familia a trebuit să plătească şase sute de mii de dolari Hong Kong ca să-l capete înapoi teafăr… l-a adus în pragul falimentului.

— Ha! râse batjocoritor Phillip Chen. Colibri Sung? Imposibil!

Colibri Sung era un armator foarte bogat, trecut de 50 de ani, cu un nas ascuţit – prea lung pentru un chinez. Fusese poreclit Colibri Sung pentru că zbura din salon de dans în salon de dans şi din floare în floare, în Singapore, Bangkok, Taipe şi

Hong Kong, scăldându-şi bărbăţia în ulcica cu miere a nenumărate doamne, deşi gurile rele spuneau că nu bărbăţia, căci îi plăceau perversiunile.

— Poliţia a recuperat cea mai mare parte din bani, dacă-mi aduc eu bine aminte, şi i-a trimis pe criminali în închisoare pentru douăzeci de ani.

— Da, tai-pan, aşa s-a întâmplat, dar i-au trebuit luni întregi. Şi aş pune pariu că unul sau doi poliţişti ştiau mai mult decât au spus.

— Prostii, spuse Dunross. N-ai nici un motiv să crezi asta! Nici unul.

— Aşa e, spuse iritat Phillip Chen. I-au prins, Dianne! ea îl privi, imediat el îşi schimbă tonul. Sigur, dragă, poliţia poate fi coruptă, dar aici avem noroc, mult noroc. Bănuiesc că nu m-ar deranja atât de mult treaba asta cu John – e doar o problemă de răscumpărare şi familia noastră a fost norocoasă până acum – nu m-ar deranja dacă n-ar fi... asta! arătă spre cutie cu dezgust. Teribil! Şi total necivilizat.

— Da, spuse Dunross, şi se întrebă dacă nu era urechea lui John, a cui era oare? De unde poţi face rost de o ureche? Îi veni să râdâ de ridicolul întrebării. Reveni apoi la un gând mai vechi, punându-şi problema dacă răpirea avea vreo legătură cu Tsu-yan, armele şi Bartlett. Nu e stilul chinezilor să mutileze o victimă. Nu, şi cu siguranţă nu atât de repede. Răpirea e o veche artă chinezească şi regulile au fost întotdeauna clare plăteşti şi taci şi nu vor fi probleme, amâni şi vorbeşti şi vei avea necazuri.

Rămase cu ochii pe fereastră la grădini şi la panorama largă a nordului oraşului şi a mării. Vapoare, jonci şi sampane punctau marea azurie. Deasupra lor era un cer senin şi nici un semn de ploaie, musonul de vară bătea egal din sud-vest şi se întrebă absent cum arătau elitrele plutind cu vintul din pupa, sau luptând contra vântului pe vremea strămoşilor lui. Dirk Struan avusese întotdeauna un punct de observaţie secret în vârful muntelui. De-acolo se putea uita spre sud şi est şi vest şi spre marele canal Sheung Su Mun, pe unde se intra în Hong Kong dinspre sud – singurul drum spre interior pentru vasele care veneau de acasă, din Anglia. Din punctul de observaţie al lui Struan se putea zări vasul poştal care se îndrepta spre insulă şi se putea semnaliza spre poale. Atunci tai-panul trimitea un cuter rapid care lua primul corespondenţa, pentru a avea un

avans de câteva ore faţă de rivalii săi, cele câteva ore însemnând probabil diferenţa între bogăţie şi faliment – atât de mult dura drumul de acasă. Nu ca astăzi, cu comunicaţiile rapide, gândi Dunross. Suntem norocoşi – nu trebuie să aşteptăm aproape doi ani pentru un răspuns, ca Dirk. Isuse, ce bărbat trebuie să fi fost. Nu trebuie să pierd cu Bartlett. Trebuie să pun mâna pe aceste douăzeci de milioane.

— Afacerea sună foarte bine, tai-pan, spuse Phillip Chen, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Da. Da, aşa e.

— Dacă ei chiar pun bani gheaţă ne vom îmbogăţi cu toţii şi va fi *h'eung yau* pentru *Nobila Casă*, adăugă el radios.

Dunross zâmbi din nou sardonic. *H'eung yau* însemna unsoare parfumată şi era de obicei o expresie folosită pentru bani, plată, şantaj, tot ce era plătit de toate restaurantele chinezeşti, majoritatea firmelor, toate tripourile, toate saloanele de dans, toate prostituatele către triazi, către orice formă de triadă, peste tot în lume.

— Şi totuşi mi se pare uimitor că *h'eung yau* este plătită în orice afacere este implicat un chinez.

— Ei, tai-pan, îi spuse Dianne ca şi când ar fi vorbit cu un copil. Cum poate să existe vreo afacere fără protecţie? Evident, te aştepţi să plăteşti, aşa că plăteşti, nu contează. Toată lumea dă *h'eung yau* – o formă de *h'eung yau*! şi mărgelele ei de jad scoaseră un clinchet când se suci în scaun, cu ochii întunecaţi, negri pe albul feţei – atât de preţuit printre chinezi. Dar afacerea cu Bartlett, tai-pan,— crezi că se face?

Dunross o privi. Ah Dianne, tu ştii toate detaliile importante pe care Phillip le ştie despre problemele lui şi despre ale mele, şi o mulţime pentru care Phillip s-ar înfuria îngrozitor dacă ar şti că le ştii. Deci tu ştii că firma ar fi într-o situaţie grea dacă nu se face afacerea cu Bartlett, dar dacă afacerea se încheie, atunci capitalul nostru va creşte rapid şi vom fi din nou bogaţi, şi tu vei fi mai bogată, dacă te poţi înfige să cumperi la timp. Da. Şi vă ştiu eu pe voi, doamnele chinezoaice din Hong Kong, aşa cum bietul Phillip nu vă ştie, pentru că eu nu am nici un strop de sânge chinezesc în mine. Ştiu că voi, doamnele chinezoaice din Hong Kong, sunteţi cele mai dure femei din lume când e vorba de bani – sau poate cele mai practice. Şi mai ştiu, Dianne, că tu eşti fericită acum, oricât de mult ai pretinde că nu. Pentru că John Chen nu e fiul tău. Dacă el e eliminat, cei doi fii ai tăi vor

urma direct, iar cel mai mare, Kevin, va fi probabil moştenitorul. Aşa că te vei ruga cum n-ai mai făcut-o niciodată ca John să fi dispărut pentru totdeauna. Eşti fericită. John e răpit şi probabil mort, dar cum rămâne cu afacerea Bartlett?

— Doamnele sunt atât de practice, spuse el.

— Cum aşa, tai-pan, întrebă ea, încruntându-se.

— Gândesc în perspectivă.

— Uneori nu te înţeleg deloc, tai-pan, răspunse ea, tăios. Ce altceva, putem face pentru John Chen? Am făcut tot ce-am putut. Când va sosi scrisoarea pentru răscumpărare vom negocia şi vom plăti şi totul va fi ca înainte. Dar afacerea Bartlett este importantă, foarte importantă, foarte foarte importantă, orice s-ar întâmpla, *heya*? *Moh ching, moh meng*. N-ai bani, n-ai viaţă.

— Aşa e. E foarte importantă, tai-pan! ochii lui Phillip căzură pe cutie şi el se înfioră. Cred că în situaţia asta, tai-pan, o să ne scuzi diseară… Nu ere…

— Nu, Phillip, spuse hotărât soţia lui. Nu. Trebuie să mergem. E o chestie de cinste a obrazului pentru întreaga noastră Casă. Vom merge aşa cum am stabilit. Oricât de greu ne-ar fi… vom merge aşa cum am stabilit.

— Bine, dacă spui tu.

— Da.

Oh, da, da, gândi ea, socotind ce altceva putea să îmbrace pentru a mări efectul dramatic al intrării lor. Vom merge diseară şi vom fi subiectul de discuţie al întregului Hong Kong. Bineînţeles, o să-l luăm pe Kevin. Poate că acum el este deja moştenitor. *Ayeeyah*! Cu cine ar trebui să se căsătorească acum fiul meu? Trebuie să mă gândesc la viitor acum. Douăzeci şi doi de ani e vârsta potrivită şi trebuie să mă gândesc la noul lui viitor. Da, o soţie. Cine? Ar trebui să aleg fata potrivită acum şi foarte repede dacă el e moştenitorul, înainte s-o facă pentru mine vreo mânză cu foc între picioare şi lacoma ei mamă. *Aye-eyah*, gândi ea, simţind cum o cuprinde căldura, zeii nu îngăduie una ca asta.

— Da, spuse ea, şi-şi atinse colţul ochilor cu batista, ca şi cum acolo ar fi fost o lacrimă, nu mai e nimic altceva de făcut pentru bietul John decât să aşteptăm – şi să continuăm să muncim şi să facem planuri şi să tragem sforile pentru binele *Nobilei Case*! ridică ochii către Dunross, ochii ei strălucitori. Afacerea Bartlett va rezolva totul, nu-i aşa?

— Da.

Şi ai dreptate, gândi Dunross. Pentru moment nu mai e nimic altceva de făcut. Chinezii sunt foarte înţelepţi şi practici. Deci concentrează-te pe lucruri importante – îşi spuse el. Lucruri importante – Ca de pildă: rişti? Gândeşte-te. Ce moment sau loc mai bun decât acum şi aici ai putea găsi pentru a începe planul cu care cochetezi încă de când l-ai întâlnit pe Bartlett? Nici unul.

— Ascultaţi, spuse el, luând o hotărâre, apoi se uită în jur şi spre uşa care ducea la camerele servitorilor, pentru a fi sigur că sunt singuri, îşi coborî vocea la un ton conspirativ şi Phillip şi soţia lui se aplecară în faţă pentru a auzi mai bine. Am avut o întâlnire între patru ochi cu Bartlett înainte de prânz. Am încheiat afacerea. O să mai fie câteva mici schimbări, dar semnăm contractul în mod oficial marţi, săptămâna care vine. Cele douăzeci de milioane sunt garantate, iar anul viitor încă douăzeci de milioane.

Phillip Chen zâmbi cu toată faţa.

— Felicitări.

— Phillip, nu striga aşa tare, îi şopti soţia lui, la fel de încântată. Servitorii ăia de gunoi de broască ţestoasă de la bucătărie au nişte urechi ascuţite cu care pot auzi până în Java. Tai-pan, vestea asta ştiu şi eu că e grozavă.

— Dar ţinem totul secret numai între noi aşa în familie, spuse Dunross încet. În după-amiaza asta am dat instrucţiuni agenţilor noştri de bursă să cumpere acţiuni ale firmei Struan, dar în taină, cu toţi banii disponibili pe care-i aveam. Şi voi să faceţi la fel, în partide mici, şi daţi indicaţii la diferiţi, agenţi şi interpuşi să facă la fel... ca de obicei.

— Da, sigur că da.

— Eu personal am cumpărat patruzeci de mii în dimineaţa asta.

— Şi cât de mult vor urca acţiunile? întrebă Dianne Chen.

— Se vor dubla.

— În cât timp?

— În treizeci de zile.

— Aiiii! chicoti ea. Ehei, ia gândiţi-vă!

— Mda, încuviinţă Dunross, binedispus.

Mda, ia gândiţi-vă, repetă el în minte. Iar voi doar cât să vă anunţaţi rudele apropiate, şi nu-s puţine, care la rândul lor nu vor împărtăşi taina decât celor mai apropiate rude ale lor, şi nu-

s decât o groază, şi o să cumpăraţi şi o să tot cumpăraţi pentru că vestea asta provine din sfânta sfintelor, o veste care valorează aur curat, şi nu va fi deloc glumă, ceea ce va duce la săltarea acţiunilor şi mai mult. Bineînţeles că toată lumea va afla că pontul ăsta e numai pentru cei din sânul familiei, aşa că şi mai mulţi se vor arunca la aceste acţiuni, şi apoi alţii şi alţii, iar la urmă vestea contractului cu *Par-Con* va pune şi mai mult gaz pe foc, aşa că săptămâna viitoare voi anunţa licitaţia de preluare a firmei Imobiliarele Asiatice şi atunci să vezi cum va cumpăra Hong Kongul. Şi acţiunile noastre vor urca până la ceruri. Şi abia atunci, la momentul oportun, fac acţiunile de la Imobiliarele Asiatice să cadă şi pornesc la vânătoarea adevăratei prăzi.

— Tai-pan, câte acţiuni? îl întrebă Phillip Chen, cu mintea încurcată în propriile-i calcule ale posibilului profit.

— Maximum. Dar asta să rămână numai în familie. Acţiunile noastre vor fi cele care vor da tonul noului boom financiar.

— Şi chiar o să fie un boom? făcu Dianne cu suflarea tăiată.

— Sigur. Iar noi vom fi în frunte. Acum e numai timpul potrivit pentru una ca asta, toată lumea din Hong Kong e pregătită pentru un val de prosperitate. Iar noi vom furniza mijloacele, vom fi în frunte, şi dacă mai dăm şi noi câte un brânci ici şi colo va fi o adevărată goană după acţiuni şi investiţii.

Se lăsă o adâncă tăcere. Dunross văzu lăcomia întipărită pe chipul ei. Mişcarea degetelor făcea bijuteriile de jad să zornăie, Phillip Chen se uita pierdut în zare şi înţelese că mintea compradorului său era preocupată cu nenumăratele note pe care el, Phillip, le contrasemnase pentru împrumuturile firmei Struan şi care urmau să fie achitate în următoarele treizeci de zile: douăsprezece milioane de dolari pentru Şantierele Toda din Yokohama, pentru două superbe cargouri, şase milioane opt sute de mii către Banca Internaţională Orlin şi şapte şute cinci-zeci de mii către Tsu-yan, care acoperise altă datorie a firmei. Dar mintea lui Phillip Chen va fi preocupată în cea mai mare măsură de cele douăzeci de milioane ale lui Bartlett şi de urcarea cursului acţiunilor, dublarea valorii lor, cum anunţase el fără să aibă vreo bază reală. Dublare? Nicidecum, nu au cum, nici o şansă, la naiba... Doar dacă vine un boom economic cu adevărat. Dunross simţi cum inima începe să-i bată mai iute.

— Şi dacă începe acel boom, Phillip, Dumnezeule Doamne, atunci suntem oameni făcuţi.

— Da, da, de acord, Hong Kongul e taman pregătit pentru o perioadă ca asta. Sigur! şi ochii lui Phillip Chen sticliră, degetele-i băteau darabana. Tai-pan, câte acţiuni, ai?

— La naiba, câte...

Stârnită rău, Dianne îl întrerupse pe Dunross:

— Phillip, săptămâna trecută astrologul meu mi-a spus că luna asta va fi o lună foarte importantă pentru noi. Uite, boomul! Sigur că asta a vrut el să spună.

— Da, mi-aduc aminte că mi-ai spus, Dianne. Ah ah ah! Tai-pan, câte acţiuni zici?

— Până la ultimul penny afurisit! O să dăm lovitura imensă. Dar până vineri să nu ştie decât cei din familie. Fără nici o excepţie. Iar după ce se închide bursa, am să fac să se răspândească zvonul despre contractul cu Bartlett...

— *Aiiiiyyaaa*! făcu Dianne.

— Da, da. Şi în timpul weekendului am să lansez parola: nici un comentariu, Phillip, să ai grijă să nu te găsească nimeni, nu eşti disponibil, şi vine apoi lunea dimineaţă, şi fiecare o să-şi scoată ochii să apuce o acţiune. Dar rămâne cum am zis: fără nici un comentariu mai departe, iar luni cumpărăm masiv, pe faţă. Iar după închiderea bursei, luni, am să anunţ că acest contract este confirmat. Şi urmează marţi...

— Nebunia continuă...

— Da, boomul!

— Ah, zi minunată, şopti Dianne încântată. Şi orice *amah*, copil de casă, culi, om de afaceri va socoti că acum e un *joss* bun şi va scoate la iveală bănuţii puşi deoparte, şi se satură toată lumea, acţiunile urcă în slava cerului. Ce păcat că mâine nu va fi un articol editorial în presă... sau chiar mai bine, să apară ce spune un astrolog într-unul din ziare... să zicem chiar Fong O-Sută-de-Ani... sau..., şi de emoţie femeia începu să se uite cruciş. Ei, Phillip, ce-ai zice de astrologul nostru?

El se uită la ea cutremurat:

— Tung Bătrânul-Orb?

— De ce nu? Nişte *h'eung yau*... sau chiar dacă-i promitem nişte acţiuni şi lui acolo. *Heya*?

— Păi...

— Lasă-l pe Tung Bătrânul-Orb pe seama mea. Îmi datorează şi el atâta lucru, pentru că i-am trimis doar destui clienţi. Şi nu

va prooroci deloc strâmb anunţând că cerul e favorabil şi prevesteşte cel mai mare boom din istoria Hong Kongului, nu-i aşa?

9

Ora 17.25.

Dr. Meng, legistul poliţiei, îşi potrivi microscopul şi se apucă să studieze bucăţica de carne pe care o tăiase din ureche. Brian Kwok îl urmărea nerăbdător. Medicul era un cantonez mărunţel şi pedant, cu ochelari cu lentile groase, pe care şi-i ridicase pe frunte. În sfârşit, îşi ridică privirea şi ochelarii căzură singuri la locul lor, pe nas.

— Ei bine, Brian, s-ar putea să fi fost tăiată de la o persoană vie, nu de la un cadavru… s-ar putea. Probabil în ultimele opt sau zece ore. Vânătaia… uite, aici pe dos – dr. Meng arătă delicat pata de pe dos şi din partea de sus – îmi indică cu certitudine că persoana era în viaţă la momentul respectiv.

— De unde-i vânătaia, doctor Meng? Ce a produs-o? Tăierea?

— Ar fi putut fi provocată de cineva care ţinea specimenul strâns, zise dr. Meng cu prudenţă, în timp ce era retezat.

— Cu ce? Cuţit, brici, şiş, sau satir chinezesc, satâr de bucătărie?

— Cu un instrument ascuţit.

Brian Kwok oftă.

— Şi asta ar putea să omoare pe cineva? Şocul? Pe cineva ca John Chen?

Dr. Meng îşi împreună degetele.

— Poate că da, poate că nu. A mai avut probleme cu inima?

— Tatăl lui zicea că nu. N-am verificat încă şi cu medicul lui personal, individul e în vacanţă, dar John n-a dat niciodată semne că ar fi bolnav.

— Această mutilare probabil că nu ar omorî un om sănătos, dar s-ar simţi foarte neplăcut timp de o săptămână sau două, şi medicul zâmbi larg: Foarte neplăcut, într-adevăr.

— Isuse! zise Brian. Nu puteţi să-mi daţi vreo informaţie care să-mi fie de folos?

— Eu sunt medic legist, Brian, nu ghicitor.

— Puteţi spune dacă urechea e eurasiatică sau pur chinezească?

— Nu. Cu acest specimen mi-ar fi aproape imposibil. Dar cu siguranţă că nu e anglo-saxonă, indiană sau negroidă, şi dr. Meng îşi scoase ochelarii, uitându-se cu o privire mioapă în sus, la comisarul cel înalt. Asta ar putea să provoace o agitaţie destul de mare în Casa Chen, heya?

— Da. Şi în *Nobila Casă*. Brian Kwok rămase o clipă dus pe gânduri. După părerea dumneavoastră, acest Vârcolac, maniacul ăsta, este chinez?

— Scrisul ar putea fi al unei persoane civilizate, la fel de bine cum ar fi putut să fie făcut de un *quai loh* care se dă drept o persoană civilizată. Dar dacă el sau ea este o persoană civilizată, asta nu înseamnă neapărat că cel care a făcut fapta şi cel care a scris scrisoarea sunt una şi aceeaşi persoană.

— Ştiu asta. Ce probabilitate există ca John Chen să fie mort?

— După mutilare?

— După faptul că Vârcolacul, sau mai curând Vârcolacii, au trimis urechea înainte de a începe negocieri.

Doctorul cel mărunţel zâmbi şi spuse pe un ton sec:

— Te gândeşti la ce spunea bătrânul Sun Tzu, „ucide unul ca să terorizezi zece mii”? Nu ştiu. Eu nu fac speculaţii cu asemenea necunoscute. Nu calculez şansele decât atunci când pariez pe cai sau joc la bursă. Ce crezi că o să facă duminică Golden Lady, iapa lui John Chen?

— Are şanse mari. Categoric. Ca şi Noble Star al lui Struan, Pilot Fish al lui Gornt şi, chiar mai mult, Butterscotch Lass a lui Richard Kwang. Pariez că ea va fi favorita. Dar Golden Lady e un trăpaş straşnic. Pariurile or să pornească de la trei la unu. E un cal iute şi vremea îi e favorabilă. E uscat. Nu face două parale când e ud.

— E vreun semn de ploaie?

— S-ar putea. Au anunţat că vine furtună. Dar chiar şi o ploicică ar fi de-ajuns.

— Atunci ar fi mai bine să nu plouă duminică, *heya*?

— Nu o să plouă luna asta, decât dacă suntem foarte norocoşi.

— Dacă plouăm plouă, dacă nu, nu, ce contează? Vine iarna şi scăpăm de umezeala asta afurisită, dr. Meng se uită la ceasul de perete. Arăta 17.35. Ce-ai zice de un pahar înainte de a pleca acasă?

— Nu, mulţumesc. Mai am câte ceva de făcut. Mare pacoste povestea asta.

— Mâine o să văd ce mai descopăr din analiza cârpei, a hârtiei de ambalaj. Poate găsesc ceva amprente care să te ajute, adăugă doctorul.

— Eu n-aş conta pe asta. Toată treaba asta miroase foarte rău. Al naibii de rău.

Dr. Meng dădu din cap aprobator şi glasul lui îşi pierdu blândeţea.

— Tot ce are legătură cu *Nobila Casă* şi cu marioneta lor, *Casa Chen*, miroase rău, nu-i aşa?

Brian Kwok trecu la *sei yap*, unul din numeroasele dialecte din provincia Kwantung, vorbit de mulţi cantonezi din Hong Kong.

— Frate, nu vrei să zici că toţi capitaliştii sunt împuţiţi, iar *Nobila Casă* şi *Casa Chen* mai mult decât oricare altele? întrebă el zeflemitor.

— Dar tu, frate, nu ştii încă, în sinea ta, că vântul schimbării suflă în întreaga lume? Iar China, sub conducerea nepieritoare a preşedintelui Mao, şi a gândirii lui Mao este în frunte…

— Ţineţi-vă propaganda pentru dumneavoastră, zise Brian Kwok cu răceală, luând-o iarăşi pe englezeşte. Gândirea lui Mao e în cea mai marte parte inspirată din scrierile lui Sun Tzu, Confucius, Marx, Lao Tse şi alţii. Ştia că e poet – un mare poet – dar el a pus stăpânire pe China cu forţa şi acum nu mai există libertate acolo. Deloc.

— Libertate? spuse doctorul cel mărunţei sfidător. Ce-nseamnă libertatea pentru câţiva ani, atunci când sub conducerea preşedintelui Mao, China este din nou China şi şi-a recăpătat locul ce i se cuvenea în lume? Acum toţi capitaliştii împuţiţi se tem de China! Chiar şi Rusia revizionistă!

— Da. De acord. Pentru asta îi mulţumesc. Dar până una alta, dacă nu vă place aici, duceţi-vă acasă la Canton să daţi în brânci în paradisul ăla comunist, şi *dew neh loh moh* pe toţi comuniştii cu ai lor cu tot!

— Ar trebui să te duci acolo, să vezi cu ochii tăi. Asta-i propagandă, că pentru China comunismul nu e bun. Nu citeşti ziarele? Acum nimeni nu mai moare de foame.

— Dar cele vreo douăzeci de milioane de oameni care au fost ucişi după ce au pus ei mâna pe putere? Dar spălarea creierelor?

— Tot propagandă! Numai fiindcă ai umblat la şcoli bune englezeşti şi canadiene şi vorbeşti ca un porc de capitalist, nu înseamnă că faci parte dintre ei. Aminteşte-ţi de strămoşii tăi!

— Îmi amintesc foarte bine.

— Tatăl tău a greşit trimiţându-te de acasă.

Toată lumea ştia că Brian Kwok era născut la Canton şi, la vârsta de şase ani, fusese trimis la şcoală în Hong Kong. Fiind un elev excelent, în '37, când avea doisprezece ani, câştigase o bursă la o şcoală particulară din Anglia şi plecase acolo. În '39, când a început al doilea război mondial, întreaga şcoală a fost evacuată în Canada, în '42, la optsprezece ani, a terminat şcoala, fiind primul din clasa lui, şi a intrat în Royal Canadian Mounted Police, ca poliţist în civil, lucrând în imensul Chinatown din Vancouver. Vorbea dialectul cantonez, mandarin şi set yap, şi se distinsese prin meritele sale. În '45, îşi ceruse transferul în Royal Hong Kong Police. RCMP i-a dat aprobarea, deşi ar fi vrut să-l păstreze, şi aşa s-a întors la Hong Kong.

— Păcat de tine, Brian, să lucrezi pentru ei, continuă dr. Meng. Ar trebui să serveşti masele populare şi să lucrezi pentru partid!

— Partidul mi-a ucis tatăl şi mama şi aproape toată familia, în '43!

— N-a existat niciodată vreo dovadă! Niciodată. Numai vorbe! Poate că diavolii din Gomindan au făcut-o, pe atunci domnea haosul la Canton. Eu eram acolo şi ştiu! Poate că porcii de japonezi au fost de vină, ori triadele, cine ştie? Cum poţi fi sigur?

— Sunt sigur, ce naiba!

— A existat vreun martor? Nu. Mi-ai spus-o chiar tu şi tonul lui Meng devenise tăios şi se uita la el cu ochii mijiţi. *Ayeeyah*, eşti chinez, foloseşte-ti învăţătura pentru China, pentru clasa muncitoare, nu pentru stăpânul capitalist.

— Bravo!

Dr. Meng izbucni în râs şi ochelarii îi căzură pe nas.

— Aşteaptă tu, comisare Kar-shun Kwok. Într-o bună zi o să ţi se deschidă ochii. Într-o bună zi o să-ţi dai seama cât e de minunat.

— Până atunci, găsiţi-mi naibii nişte indicii!

Brian Kwok ieşi din laborator, luând-o pe culoar spre lift, simţindu-şi cămaşa lipită de spinare. Ce bine ar fi să plouă, gândi el. Se urcă în lift, unde se mai aflau şi alţi poliţişti, care îl

salutară şi el le răspunse la salut. La etajul trei coborî şi se îndreptă spre biroul lui. Armstrong îl aştepta, răsfoind un ziar chinezesc.

— Bună, Robert, îi spuse el, bucuros să-l vadă. Ce e nou?

— Nimic. Dar tu ce ai aflat?

Brian Kwok îi povesti ce spusese dr. Meng.

— Pişpirică ăla şi cu „s-ar putea-urile” lui! Singurul lucru de care vorbeşte clar e un cadavru, şi chiar şi atunci trebuie să verifice de două ori.

— Da, sau despre preşedintele Mao.

— Iar ţi-a pus placa asta?

— Da, Brian Kwok rânji vesel. I-am spus să se ducă înapoi în China.

— N-o să plece niciodată de aici.

— Ştiu, Brian aruncă o privire spre teancul de hârtii de pe masa lui şi oftă, apoi zise: Nu e stilul unui localnic să taie o ureche atât de repede.

— Nu, nu dacă este o răpire curată.

— Poftim?

— Ar putea fi vorba de o ranchiună, iar răpirea să fie doar o acoperire, făcu Armstrong şi chipul lui ridat se înăspri. Sunt de aceeaşi părere cu tine şi cu Dunross. Cred că i-au făcut de petrecanie.

— Dar de ce?

— Poate că John a încercat să scape, a început o bătaie, şi atunci ei, sau el, au intrat în panică şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, ei, sau el, l-au înjunghiat sau l-au pocnit cu un obiect contondent. Armstrong oftă şi se-ndreptă de spate ca să-i mai treacă junghiul dintre omoplaţi. Oricum, bătrâne, Marele Părinte Alb vrea ca acest caz să fie rezolvat rapid. M-a onorat cu un telefon ca să-mi spună că guvernatorul în persoană l-a sunat ca să-şi exprime îngrijorarea.

Brian Kwok înjură încet.

— Veştile proaste umblă repede! În presă încă n-a apărut nimic?

— Nu, dar s-a auzit în tot Hong Kongul şi dimineaţă o să se năpustească o adevărată furtună peste capetele noastre. Blestematul de domn Vârcolac, cu ajutorul sifiliticei, hainei şi neînţelegătoarei prese hongkongheze, mi-e teamă că nu ne va da decât dureri de cap până îl prindem pe ticălos, sau ticăloşi.

— Da o să-l prindem, zău o să-l prindem!

— Da. Ce-ai zice de o bere, sau şi mai bine un gin cu tonic, mare cât o piscină? Mie nu mi-ar strica.

— Bună idee. Iar ai necazuri cu stomacul?

— Da. Mary zice că din cauza gândurilor bune pe care le rumeg.

Râseră amândoi şi o porniră spre uşă, dar abia ieşiseră pe culoar că sună telefonul.

— Lasă-l naibii să sune, nu răspunde, nu poate fi nimic bun, spuse Armstrong, ştiind însă că oricum, ori el, ori Brian, îl vor ridica.

Brian Kwok ridică receptorul şi încremeni. Era Roger Crosse, comisar şef, director al Serviciului Special de Informaţii, SI.

— Da, sir?

— Brian, te rog să vii imediat sus.

— Da, sir.

— Armstrong e cu tine?

— Da, sir?

— Ia-l şi pe el.

Telefonul se închise.

— Da, sir, puse receptorul la loc, simţindu-şi spinarea scăldată de sudoare. Cel Mare ne vrea, acum.

Inima lui Armstrong încetă o clipă să mai bată.

— Poftim? Pe mine? îl ajunse din urmă pe Brian, care o luase spre lift. Ce treabă are cu mine? Eu nu mai sunt în SI.

— Nu-i treaba noastră să-ntrebăm de ce, treaba noastră e să facem pe noi când el scoate un sunet.

Brian Kwok apăsă pe butonul sus.

— Ce s-o fi întâmplat?

— Trebuie să fie ceva important. Poate în legătură cu continentul?

— Chou En Lai l-a înlăturat pe Mao şi au venit la putere moderaţii?

— Visătorule! Mao va muri la putere, ca zeu al Chinei.

— Singurul lucru bun ce se poate spune despre Mao e că întâi e chinez şi abia după aia comunist. Comunişti blestemaţi!

— S-ar putea. Da. Se apropie războiul, se apropie războiul între Rusia şi China. Mao are dreptate în privinţa asta.

— Ruşii nu-s atât de proşti.

— Nu conta pe asta, amice. Am spus-o şi o mai spun, sovieticii sunt duşmanul lumii. Va fi război. Curând o să-mi datorezi o mie de dolari, Robert.

— Nu cred că o să ţin pariul ăsta. Masacrul va fi oribil.

— Da, dar tot o să se-ntâmple. Şi în privinţa asta Mao are dreptate. O să fie oribil, dar nu catastrofal. Iritat, Brian Kwok apăsă iar pe butonul liftului, ridică brusc capul. Crezi că s-ar putea să fi fost lansată în sfârşit invazia din Taiwan?

— Gluma asta veche? Acelaşi vis iluzoriu? Las-o baltă, Brian! Ciang Kai-şi nu va ieşi vreodată din Taiwan.

— Dacă n-o face, întreaga lume ajunge la groapa cu gunoi. Dacă lui Mao i se dau treizeci de ani să-şi consolideze poziţia… Doamne, nici nu-ţi închipui! Un miliard de automate? Mare dreptate a avut Ciang când a vrut să termine cu ticăloşii de comunişti. Ei sunt adevăratul duşman al Chinei. Sunt blestemul ei. Hristoase, dacă li se dă timp să-şi pavlovizeze toţi copiii!

Armstrong îi spuse cu blândeţe:

— Oricine ar crede că eşti un naţionalist. Potoleşte-te, băiete, în lumea care s-a numit şi se numeşte normală, totul este o jale. Dar tu, capitalist ce eşti, poţi merge la curse sâmbătă, să faci alpinism duminică, şi sunt o mulţime de fete care abia te aşteaptă, nu?

— Iartă-mă, urcară în lift. Gâgâlicea ăla de Meng m-a prins pe picior greşit, zise Brian, apăsând pe butonul ultimului etaj.

Armstrong îi răspunse în cantoneză.

— *Ba pe a măti cu iertarea ta, frate.*

— *Iar pe a ta a umflat-o un maimuţoi vagabond cu un coi într-o hazna.*

Armstrong zâmbi vesel.

— Nu-i rău, Brian, zise el în engleză. Nu-i rău deloc.

Liftul se opri. O luară pe culoarul cenuşiu. La uşă, se pregătiră. Brian ciocăni încetişor.

— Intră.

Roger Crosse era un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, înalt, cu ochi albaştri spălăciţi, părul blond şi rar, mâini mici, cu unghiile lungi. Masa lui de lucru era meticulos aranjată, asemeni hainelor sale civile, iar biroul spartan. Le făcu semn spre scaune, se aşezară, iar el continuă să citească un dosar. În cele din urmă îl închise cu grijă şi-l lăsă în faţa lui. Coperta era cenuşie, obişnuită.

— Un milionar american soseşte cu arme de contrabandă, un foarte suspect milionar shanghaiez, care a făcut trafic cu stupefiante, fuge în Taiwan, şi acum răpirea unui grangure,

Doamne apără-ne, Vârcolaci şi o ureche mutilată. Toate în nouăsprezece ore. Unde e legătura?

Armstrong rupse tăcerea.

— Ar trebui să existe vreuna, sir?

— Crezi că nu e?

— Regret, sir, nu ştiu. Deocamdată.

— Asta e foarte neplăcut, Robert, foarte neplăcut.

— Da, sir.

— Ba chiar supărător, cu atât mai mult cu cât cei de sus au şi început să mă piseze. Şi când se-ntâmplă aşa ceva... le zâmbi şi ei îşi stăpâniră cu greu un fior. Doar ştii, Robert, te-am avertizat de ieri că s-ar putea să fie implicate nume importante.

— Da, sir.

— Cât despre tine, Brian, noi te pregătim pentru o carieră strălucită. Nu crezi că ai putea să-ţi iei puţin gândul de la cursele de cai, cursele de maşini şi aproape orice umblă în fuste şi să-ţi foloseşti unele din talentele tale neîndoielnice pentru a rezolva această mică enigmă? Te rog s-o faci. Foarte repede. Eşti desemnat să te ocupi de acest caz împreună cu Robert, pentru că s-ar putea să fie nevoie de cunoştinţele tale, pentru următoarele câteva zile. Vreau să scăpăm de asta cât mai rapid căci avem o mică problemă. M-a sunat aseară unul dintre prietenii noştri americani de la consulat. Cu titlul personal, şi arătă spre dosar. Acesta e rezultatul. Datorită informaţiei primite de la el, am interceptat originalul în zori. Bineînţeles că asta e o copie, originalul a fost returnat, iar... – ezită căutând cuvântul potrivit – curierul, de altfel un amator, a plecat netulburat. Este un raport, un fel de buletin cu mai multe capitole. Toate sunt destul de interesante. Da. Unul se numeşte „KGB-ul în Asia”. Susţine că ei ar avea o reţea de spioni foarte secretă, de care n-am mai auzit niciodată, cu numele de cod „*Sevrin*”, formată din duşmani de înalt nivel aflaţi în poziţii cheie în guvern, poliţie, lumea afacerilor – la nivelul tai-panilor – în toată Asia de Sud-Est, *şi mai ales aici, în Hong Kong*, Brian Kwok dădu drumul la aer pe gură cu un şuierat. Cam aşa e, zise Crosse. Dacă e adevărat.

— Credeţi că este, sir? întrebă Armstrong.

— Zău, Robert, poate ar trebui să te pensionezi mai devreme din motive medicale: ramolire. Dacă n-aş fi fost neliniştit crezi că aş îndura nefericita plăcere de a trebui să cer ajutorul Departamentului de criminalistică din Kowloon?

— Nu, sir, scuzaţi-mă.

Crosse întoarse dosarul cu faţa spre ei şi îl deschise la prima pagină. Amândoi bărbaţii rămaseră cu gura căscată. Scria: „Confidenţial, pentru Ian Dunross. În mână. Raport 3/1963. Un singur exemplar.”

— Da, continuă el. Da. E pentru prima dată când avem o dovadă palpabilă că firma *Struan* are propriul ei sistem de informaţii. Le zâmbi şi cei doi simţiră cum li se încreţeşte pielea. Tare aş vrea să ştiu cum izbutesc comercianţii să afle tot soiul de informaţii extrem de secrete, pe care noi ar trebui să le ştim cu mult înaintea lor.

— Da, sir.

— Raportul face parte, în mod evident, dintr-o serie, iar acesta e semnat în numele Comitetului de Cercetări al lui Struan, numărul 16, de un anume A.M. Grant, şi datat la Londra acum trei zile.

Brian Kwok rămase iarăşi cu gura căscată.

— Grant? Să fie oare acel Alan Medford Grant care e membru al Institutului de Planificare Strategică din Londra?

— Ai nimerit în plin, Brian. Da. Domnul AMG, el însuşi, consilier al guvernului Majestăţii Sale pentru probleme secrete, care-şi cunoaşte bine meseria. Îl ştii, Brian?

— L-am întâlnit de vreo două ori în Anglia, anul trecut, când am participat la cursul pentru ofiţeri superiori la General Staff College. A ţinut o conferinţă despre studii strategice avansate pentru Orientul Îndepărtat. Strălucită. Foarte.

— Din fericire e englez şi e de partea noastră. Dar chiar şi aşa…, Crosse oftă iarăşi. Sper ca de data asta să greşească, fiindcă dacă nu, înseamnă că suntem băgaţi în mocirlă mult mai adânc decât aş fi crezut. Se pare că puţine din Secretele noastre mai sunt secrete. Neplăcut. Foarte. Cât despre ăsta – atinse iarăşi dosarul – sunt de-a dreptul şocat.

— Originalul a fost predat, sir? întrebă Armstrong.

— Da. Lui Dunross personal, azi după-amiază la 16.18, şi glasul lui deveni mai dulceag. Din fericire, mulţumesc lui Dumnezeu, relaţiile mele cu verii noştri de peste apă sunt excelente. Ca şi ale tale, Robert, spre deosebire de ale tale, Brian. Ţie nu ţi-a plăcut niciodată America, nu-i aşa, Brian?

— Nu, sir.

— Şi pot să te întreb de ce?

— Ei vorbesc prea mult, sir, nu le poţi încredinţa nici un secret, sunt gură mare şi eu îi socotesc cam proşti.

Crosse zâmbi doar din buze.

— Asta nu e un motiv să nu ai relaţii bune cu ei, Brian. Poate că prostul eşti tu.

— Da, sir.

— Nu sunt toţi proşti, chiar deloc.

Directorul închise dosarul, lăsându-l însă cu faţa spre ei. Amândoi îl priveau ca hipnotizaţi.

— Sir, americanii v-au spus cum au aflat de raport? întrebă Armstrong fără să se gândească.

— Robert, zău încep să cred că sinecura ta în Kowloon ţi-a anchilozat creierul. Să te recomand pentru pensionare pe motive de boală?

Armstrong se înfieră.

— Nu, sir, mulţumesc, sir.

— Ce, noi le-am dezvălui lor sursele noastre?

— Nu, sir.

— Iar dacă aş fi fost atât de grosolan să-i întreb, mi-ar fi spus?

— Nu, sir.

— Toată afacerea asta e foarte neplăcută şi cineva poate să-şi piardă reputaţia. Eu. Nu eşti de acord, Robert?

— Da, sir.

— Bun, e ceva şi asta.

Crosse se lăsă pe spate în scaun, legănându-se. Ochii lui îi priveau sfredelitor. Amândoi bărbaţii se-ntrebau cine putea fi cel care vânduse pontul, şi de ce. CIA nu poate fi, gândea Brian Kwok. Ar fi pus ei mâna pe raport, nu au nevoie de SI să le facă treaba. Nemernicii ăia descreieraţi sunt în stare de orice, calcă orice în picioare, gândi el scârbit. Dacă nu ei, atunci cine? Cine? Trebuie să fie cineva care lucrează în domeniul informaţiilor, dar care nu poate, sau nu putea să intercepteze raportul, care e în relaţii bune, sigure, cu Crosse. Un funcţionar de la consulară? Posibil. Johnny Mishauer, de la Serviciul de Informaţii al Marinei? Nu e pe filiera lui. Cine? Nu sunt mulţi… Ah, tipul de la FBI, protejatul lui Crosse! Ed Langan. Bun, cum putea Langan să afle de acest dosar? O informaţie de la Londra? Posibil, dar FBI-ul nu are birou acolo. Dacă pontul provine de la Londra, probabil că MI 5 sau MI 6 ar fi aflat primii şi s-ar fi aranjat să obţină materialul de la sursă şi ni l-ar fi comunicat nouă,

făcându-ne de două parale pentru că nu ştim ce se petrece în propria noastră ogradă. Oare avionul curierului a aterizat în Liban? Parcă-mi amintesc că acolo e un tip de la FBI. Dacă nu de la Londra, sau din Liban, informaţia trebuie să provină chiar din avion. Un însoţitor informator binevoitor care a văzut dosarul, sau coperta? Din echipaj? *Ayeeyah*! Era un avion TWA sau Pan Am? FBl-ul are tot felul de legături, legături strânse, în lumea obişnuită a afacerilor, şi pe bună dreptate. Da, da. Este un zbor duminica? Da. Pan Am, ETA 2030. Soseşte prea târziu seara ca să mai poţi efectua livrarea după ce ajungi la hotel. Perfect.

— Ciudat că acest curier a venit cu Pan Am şi nu cu BOAC – e un zbor mult mai bun, zise el, mulţumit de modul deductiv în care îi lucra mintea.

— Da, aşa m-am gândit şi eu, răspunse Crosse pe un ton la fel de egal. Foarte ne-englezesc din partea lui. Este drept că Pan Am aterizează la timp, pe când cu bătrânul BOAC nu ştii niciodată în ziua de azi. Şi dădu aprobator din cap spre Brian, plin de amabilitate. Iarăşi ai nimerit în plin.

— Mulţumesc, sir.

— Ce altceva mai deduci?

După o pauză, Brian Kwok spuse:

— În schimbul informaţiei, aţi acceptat să-i furnizaţi lui Langan o copie exactă a raportului.

— Şi?

— Şi regretaţi că v-aţi onorat promisiunea.

— De ce? oftă Crosse.

— Nu o să ştiu decât după ce voi citi dosarul.

— Brian, în după-amiaza asta te depăşeşti pe tine însuţi. Bravo, şi cu un aer absent, directorul se jucă cu dosarul şi amândoi îşi dădură seama că vrea să le aţâţe curiozitatea, dar nici unul nu ştia de ce. În alte capitole de aici sunt una sau două coincidenţe bizare. Nume ca Vincenzo Banastasio… locuri de întâlnire ca Sinclair Towers… Nelson Trading vă spune ceva vreunuia din voi?

Amândoi clătinară din cap.

— Toate astea sunt foarte bizare. Comunişti în dreapta noastră, comunişti în stângă…, privirea îi deveni şi mai îngheţată. Se pare chiar că avem un ticălos în rândurile noastre, poate chiar la nivel de comisar.

— Imposibil! zise Armstrong involuntar.

— Cât timp ai lucrat la noi, în SI, băiete dragă?

Armstrong era cât pe ce să se cutremure.

— Două runde, aproape cinci ani, sir.

— Spionul Sorge a fost o imposibilitate, Kim Philby a fost o imposibilitate… Doamne Dumnezeule, Philby!

Neaşteptata fugă în Rusia sovietică, în ianuarie a acelui an, a acestui englez, care a fost cândva un agent de vârf al MI 6 – serviciul englez de informaţii al armatei, care se ocupă cu spionajul şi contraspionajul în străinătate – a provocat o undă de şoc în toată lumea occidentală, cu atât mai mult cu cât, până de curând, Philby răspunsese la Ambasada engleză de la Washington de relaţiile cu Departamentul american de Stat, cu cel al Apărării şi cu CIA pentru toate chestiunile de securitate la cel mai înalt nivel.

— Că a putut să fie un agent sovietic toţi aceşti ani şi să rămână nedescoperit e o imposibilitate, nu-i aşa, Robert?

— Da, sir.

— Şi totuşi a fost, şi la curent cu secretele noastre cele mai tainice vreme de ani de zile. Cu siguranţă între '42 şi '58. Şi unde a început să spioneze? Să ne apere Dumnezeu, la Cambridge, în 1931. Recrutat în partid de un alt super-trădător, Burgess, tot de la Cambridge, şi de prietenul său Maclean, arză-i-ar focul iadului!

Cu câţiva ani în urmă, aceşti doi diplomaţi de la Foreign Office, cu funcţii înalte – care şi ei lucraseră în Serviciul de Informaţii în timpul războiului – fugiseră brusc în Rusia, luându-le-o numai cu câteva secunde înainte agenţilor contraspionajului britanic, iar scandalul ce a urmat a zguduit Anglia şi întregul NATO.

— Pe cine altcineva au mai recrutat?

— Nu ştiu, sir, zise Armstrong prudent. Dar cu siguranţă că acum sunt cu toţii mari granguri în guvern, în Foreign Office, în învăţământ, presă, mai ales în presă, şi, la fel ca şi Philby, cu toţii foarte bine camuflaţi.

— Cu oamenii nimic nu e imposibil. Nimic. Oamenii sunt cu adevărat îngrozitori. Crosse oftă şi îndreptă dosarul. Da. Dar e un privilegiu să fii în SI, nu-i aşa, Robert?

— Da, sir.

— Trebuie să fii invitat să intri, nu? Nu te poţi prezenta ca voluntar, nu?

— Nu, sir.

— Nu te-am întrebat niciodată de ce nu ai rămas la noi, aşa e?

— Nu, sir.

— Ei bine?

Armstrong gemu în sinea lui şi trase adânc aer în piept.

— Am făcut-o fiindcă îmi place să fiu poliţist, sir, nu un agent secret. Îmi place să mă ocup de anchete criminalistice, să-mi măsor puterile cu răufăcătorii, să-i urmăresc şi să-i prind şi apoi să-i înfrâng conform regulilor, conform legii, sir.

— Adică noi, în SI, n-o facem? Pe noi nu ne interesează tribunalele sau legea, numai rezultatele?

— SI şi CID au reguli diferite, sir, zise Armstrong prudent. Fără ele, colonia ar fi ca o barcă fără vâsle.

— Aşa e. Oamenii sunt îngrozitori, iar fanaticii se înmulţesc precum viermii pe hoit. Ai fost un bun agent secret. Acum cred că e, momentul să plăteşti toate orele şi lunile de pregătire atentă de care ai avut parte pe cheltuiala Majestăţii Sale.

Inima lui Armstrong încetă să bată preţ de două secunde, dar nu spuse nimic, îşi ţinu doar respiraţia, mulţumindu-i lui Dumnezeu că nici măcar Crosse nu-l putea transfera de la Departamentul de Criminalistică (CID) împotriva voinţei lui. Detestase timpul pe care-l petrecuse în SI. La început fusese interesant, şi faptul de a fi ales pentru acest serviciu însemna un mare vot de încredere. Dar curând a încetat să-i mai placă – năvălirea bruscă asupra răufăcătorului în ceasurile întunecate, audieri *in camera*, nici o preocupare pentru dovezi concrete, numai rezultate, şi un ordin secret de deportare semnat rapid de guvernator, apoi calea spre frontieră, imediat, sau într-o joncă cu destinaţia Taiwan, fără drept de apel şi fără întoarcere. Niciodată.

— Asta nu e stilul englezesc, Brian, îi spunea el întotdeauna prietenului său. Eu sunt adeptul unui proces corect, deschis.

— Ce importanţă are? Fii realist, Robert. Ştii că ticăloşii sunt toţi vinovaţi – că ei sunt duşmanul, agenţi comunişti inamici care încalcă regulile noastre pentru a sta aici, pentru a ne distruge pe noi şi societatea noastră, ajutaţi şi încurajaţi de câţiva avocaţi nemernici care ar face orice pentru treizeci de arginţi, ori chiar mai puţin. La fel e şi în Canada. Doamne, câtă bătaie de cap am avut în poliţia canadiană, propriii noştri avocaţi şi politicieni erau duşmanul, şi canadieni de dată recentă, curios, întotdeauna britanici, sindicalişti socialişti cu

toţii, care erau întotdeauna în primele rânduri ale oricăror tulburări. Ce contează cum atâta timp cât scapi de paraziţi?

— Contează, aşa cred eu. Iar aici nu sunt toţi răufăcători comunişti. Sunt o mulţime de lichele naţionaliste care vor…

— Naţionaliştii vor să nu fie,comunişti în Hong Kong, atâta tot.

— Poveşti! După război, Ciang Kai-şi a vrut să pună mâna pe colonie. Numai flota engleză l-a oprit, după ce americanii ne-au vândut. Şi acum mai vrea să obţină suveranitatea asupra noastră. În privinţa asta nu se deosebeşte cu nimic de Mao Tse Tung!

— Dacă SI nu are aceeaşi libertate ca şi duşmanul, cum o să ne descurcăm?

— Brian, băiete, am spus doar că mie nu-mi place să fiu în SI. Ţie o să-ţi placă. Eu vreau numai să fiu un poliţist, nu un James Bond!

Da, gândi Armstrong încruntat, numai un poliţist, în CID, până mă voi retrage în bătrâna Anglie. Isuse, am destulă bătaie de cap acum cu blestemaţii de Vârcolaci. Ridică iarăşi ochii spre Crosse, având grijă să nu lase să i se citească nimic pe chip, şi aşteptă. Crosse îl privi lung, apoi arătă cu degetul spre dosar.

— Conform ăstuia, suntem în mocirlă mult mai adânc decât mi-am închipuit până şi eu vreodată. E foarte îngrijorător. Da, îşi ridică privirea. Raportul ăsta face referire la altele, trimise anterior lui Dunross. Aş dori foarte mult să le văd cât mai curând cu putinţă. Rapid şi în linişte.

Armstrong îi aruncă o privire lui Brian Kwok.

— Ce zici de Claudia Chen?

— Nu. Nici o şansă.

— Atunci ce propui, Brian? întrebă Crosse. Îmi închipui că prietenul meu american va avea aceeaşi idee… şi dacă a avut neinspiraţia să-i dea dosarul, o copie a dosarului, directorului CIA de aici… Aş fi într-adevăr foarte indispus dacă ne-ar lua-o iarăşi înainte.

Brian Kwok rămase o clipă pe gânduri.

— Am putea trimite o echipă specializată în birourile tai-panului şi în apartamentul său, dar asta ar lua timp – căci nu ştim unde să căutăm – şi ar trebui s-o facem noaptea. Ar fi o treabă riscantă, sir. Celelalte rapoarte – dacă exista – e posibil să se găsească într-un seif la Casa Mare, sau la locuinţa lui de la

Shek-O, ori chiar în apartamentul său privat din Sinclair Towers, sau în altul de care noi nici măcar nu ştim.

— Supărător, fu de acord Crosse. Informaţiile noastre sunt înfiorător de slabe chiar şi pe propria noastră moşie. Păcat. Dacă am fi chinezi am şti totul, nu-i aşa, Brian?

— Nu, sir, scuzaţi-mă, sir.

— Ei bine, dacă nu ştii unde să cauţi, va trebui să întrebi.

— Poftim?

— Să întrebi. În trecut, Dunross s-a arătat întotdeauna foarte cooperant. La urma urmelor, ţi-e prieten. Cere-i să le vezi.

— Şi dacă-mi spune nu, sau că au fost distruse?

— Foloseşte-ţi mintea ta talentată. Îl duci puţin cu vorba, faci uz de puţină abilitate, îi arăţi simpatie, Brian. Şi îi propui un troc.

— Avem ceva ce să-i putem oferi la schimb, sir?

— Nelson Trading.

— Poftim?

— O parte e în raport. Plus o modestă informaţie pe care voi fi încântat să ţi-o comunic mai târziu.

— Da, sir, mulţumesc, sir.

— Robert, ce ai făcut ca să-l găseşti pe John Chen şi pe Vârcolac sau Vârcolaci?

— Tot CID a fost alertat, sir. Avem numărul mâinii lui. Am intervievat-o pe soţia lui, doamna Barbara Chen, între alţii – a fost în criză de plâns mai tot timpul, dar lucidă, foarte lucidă, cu tot potopul de lacrimi.

— Oh?

— Da, sir. Ea e… Cred că înţelegeţi.

— Da.

— A spus că nu era neobişnuit ca soţul ei să lipsească până la ore târzii – a spus că avea multe conferinţe de afaceri la ore târzii, iar uneori se ducea devreme la hipodrom sau la iahtul lui. Sunt destul de sigur că ştie că el era un om de petreceri. Reconstituirea mişcărilor lui de aseară a fost destul de uşoară până la ora două noaptea. A lăsat-o pe Casey Tcholok la Old Vie pe la 22.30…

— Sa văzut cu Bartlett aseară?

— Nu, sir, Bartlett a fost tot timpul în avionul lui privat.

— John Chen a vorbit cu el?

— Doar dacă din avion se poate face legătura cu sistemul nostru telefonic. L-am ţinut sub supraveghere până i-am prins pe ăia azi dimineaţă.

— Spune mai departe.

— După ce a lăsat-o pe domnişoara Tcholok – apropo, am descoperit că era Rolls-ul tatălui lui – a luat feribotul pentru maşini până la marginea Hong Kongului, unde s-a dus la un club chinezesc privat, în apropiere de Queen's Road, şi a dat drumul la maşină şi la şofer…, Armstrong îşi scoase carneţelul şi se uită la el. Era Clubul Tong Lau. Acolo s-a întâlnit cu un prieten şi coleg de afaceri, Wo Sang Chi, şi s-au apucat să joace mah-jong. Pe la miezul nopţii jocul s-a spart. După care, împreună cu Wo Sang Chi şi ceilalţi doi jucători; prieteni şi ei, Ta Pan Fat, un ziarist, şi Po Cha Sik, un agent de bursă, au luat un taxi.

Robert Armstrong se auzea pe sine raportând faptele, intrând în rutina poliţistă ce-i era familiară, şi asta îl făcea să nu se mai gândească la dosar şi la toate secretele pe care le ştia, şi nici la problema banilor de care avea nevoie atât de repede. Ce n-aş da să fiu doar un poliţist, gândi el, detestând Serviciul Special de Informaţii şi nevoia ca acesta să existe.

— Ta Pan Fat a coborit primul din taxi, la locuinţa sa din Queen's Road, apoi Wo Sang Chi a coborât la scurt timp după aceea, pe aceeaşi stradă. John Chen şi Po Cha Sik – credem că au legături cu triadele, treaba asta e acum în curs de verificarre minuţioasă – s-au dus la garajul Ting Ma de pe Sunning Road, Causeway Bay, să ia maşina lui John Chen, un Jaguar. Se uită iarăşi pe carneţel, vrând să fie exact, numele chinezeşti părându-i-se derutante şi acum, după atâţia ani. Un ucenic de la garaj, Tong Ta Wey, confirmă acest fapt. Apoi John Chen l-a condus pe prietenul său Po Cha Sik până la locuinţa acestuia din Happy Valley, Village Street numărul 17, unde acesta din urmă a coborât din maşină. Între timp, Wo Sang Chi, colegul de afaceri al lui John Chen, care, curios, conduce compania de transporturi a lui Struan ce are monopolul asupra cărăuşiei către şi dinspre Kai Tak, se dusese la restaurantul Sap Wah de pe Fleming Road. El declară că se afla acolo de treizeci de minute, când a apărut John Chen şi au plecat împreună de la restaurant în maşina lui Chen, vrând să ia de pe stradă nişte dansatoare şi să le invite la supeu.

— Să nu fi poftit măcar să meargă la salonul de dans şi să ia de acolo nişte fete? întrebă Crosse gânditor. Cât mai e acum tariful, Brian?

— Şaizeci de dolari Hong Kong, sir, la acea oră din noapte.

— Ştiu că Phillip Chen are reputaţia de a fi un zgârcit, dar şi John Chen să fie la fel?

— La acea oră din noapte, sir – zise Brian ca să lămurească lucrurile – o mulţime de fete încep să părăsească cluburile, dacă nu şi-au găsit încă un partener. Majoritatea cluburilor închid pe la unu noaptea, iar duminica nu e o zi prea bună pentru încasări. Este destul de obişnuit să le iei de pe stradă şi, cu siguranţă, n-are nici un rost să arunci şaizeci, poate de două sau trei ori şaizeci de dolari, fiindcă fetele bune stau câte două sau trei împreună şi de obicei trebuie să inviţi mai întâi la cină două sau trei. N-are rost să arunci atâţia bani, nu-i aşa, sir?

— Tu iei fete de pe stradă, Brian?

— Nu, sir. N-am nevoie s-o fac.

Crosse oftă şi se întoarse către Armstrong.

— Continuă, Robert.

— Ei bine, sir, nu au reuşit să ia nici o fată şi s-au dus la barul de noapte Copacabana de la hotelul Sap Chuk de pe Gloucester Road să cineze, ajungând acolo pe la ora unu. Pe la unu patruzeci şi cinci au plecat şi Wo Sank Chi a spus că l-a văzut pe John Chen urcându-se în maşina lui, dar nu l-a văzut când a pornit, iar el a luat-o pe jos spre casă, căci locuieşte în apropiere. A spus că John Chen nu era beat ori ţâfnos, câtuşi de puţin, ba părea chiar bine dispus, deşi mai devreme, la club, la Tong Lau, păruse iritabil şi întrerupsese brusc partida de mah-jong. Şi aici se termină. Nu se ştie să mai fi fost văzut după aceea de vreunul din prietenii săi, sau de rude.

— I-a spus lui Wo Sang Chi unde se duce?

— Nu. Wo Sang Chi ne-a spus că a presupus că se duce acasă, dar apoi a zis: „S-ar fi putut să se ducă să-şi viziteze prietena". L-am întrebat cine e aceasta, dar a spus că nu ştie. După ce am insistat, a spus că parcă îşi aminteşte un nume, Floare Parfumată, dar nici o adresă sau număr de telefon. Asta e tot.

— Floare Parfumată? Numele ăsta s-ar putea să-l aibă multe fete de noapte.

— Da, sir.

Crosse rămase o clipă dus pe gânduri.

— De ce-ar putea Dunross să vrea să fie eliminat John Chen?

Cei doi ofiţeri de poliţie se uitau cu ochi mari la superiorul lor.

— Ia prelucrează ideea asta cu mintea ta ca un calculator, Brian.

— Da, sir, dar nu există nici un motiv. John Chen nu reprezintă o ameninţare pentru Dunross, şi n-are cum să reprezinte, chiar dacă ar deveni comprador. În *Nobila Casă* tai-panul deţine toată puterea.

— Zău?

— Da. Prin definiţie. Brian Kwok ezită, luat iarăşi pe nepregătite. Da, sir, eu... În *Nobila Casă*, da.

Crosse îşi întoarse atenţia spre Armstrong.

— Ei bine?

— Nu văd nici un motiv, sir. Deocamdată.

— Mai gândeşte-te la asta.

Crosse aprinse o ţigară şi Armstrong simţi cum îl chinuie dorinţa de a trage şi el un fum. N-o să reuşesc niciodată să mă ţin de făgăduială, gândi el. Blestematul de Crosse, pe care trebuie să-l suportăm toţi! Ce naiba o fi în capul lui? Îl văzu pe Crosse oferindu-i un pachet de Senior Service, marca de ţigări pe care o fumase întotdeauna. Nu te păcăli singur, îşi spuse el, marca pe care încă o fumezi.

— Nu, mulţumesc, sir, se auzi pe sine spunând, simţind în stomac şi în tot trupul o durere săgetătoare.

— Nu fumezi, Robert?

— Nu, sir, m-am lăsat... Încerc să mă las.

— Admirabil! De ce ar putea Bartlett să vrea să-l elimine pe John Chen?

Cei doi ofiţeri de poliţie îl priviră iarăşi cu gura căscată. Armstrong întrebă cu glas gutural:

— Ştiţi de ce, sir?

— Dacă, aş şti, ce rost ar avea să vă întreb pe voi? Asta e treaba voastră să aflaţi. Există undeva o legătură. Prea multe coincidenţe, prea bine aranjat, prea perfect... şi prea rău mirositor. Da, mie îmi miroase a amestec al KGB-ului, şi când se întâmplă asta în domeniul meu mărturisesc că devin iritabil.

— Da, sir.

— Bun, deocamdată asta este. Puneţi-o sub supraveghea pe doamna Phillip Chen, e foarte posibil să fie implicată pe undeva.

Miza pentru ea e desigur suficient de mare. Urmăriţi-l şi pe Phillip Chen o zi sau două.

— S-a şi făcut, sir. Pentru amândoi. Pentru Phillip Chen nu fiindcă l-aş bănui ci fiindcă eu cred că amândoi vor proceda ca de obicei: vor refuza să coopereze, vor tăcea chitic, vor negocia în secret şi vor răsufla uşuraţi după ce totul se va sfârşi.

— Cam aşa. Nu înţeleg de ce indivizii ăştia, oricât de bine educaţi ar fi, cred că ei sunt cu mult mai deştepţi decât noi şi nu vor să ne ajute să ne facem treaba pentru care suntem plătiţi?

Brian Kwok simţi privirea sfredelitoare a ochilor reci ca oţelul şi pe spinare i se scurse un firicel de sudoare. Stăpâneşte-te, îşi spuse el. Nemernicul ăsta nu este decât un diavol străin, un necivilizat, un diavol străin mâncător de gunoi, plin de rahaţi, fără de mamă, sătul de *dew neh loh moh*, scoborât din maimuţă.

— Este un vechi obicei chinez pe care sunt sigur că-l cunoaşteţi, sir – zise el politicos – de a nu avea încredere în poliţie, în nici un fel de funcţionari guvernamentali. Ei au patru mii de ani de experienţă, sir.

— Sunt de acord cu această teorie, dar cu o excepţie. Englezii. Noi am dovedit în mod de netăgăduit că suntem demni de încredere, că suntem în stare să guvernăm, şi că, în general, funcţionarii noştri sunt incoruptibili.

— Da, sir.

Crosse îl privi o clipă, trăgând din ţigară. Apoi spuse:

— Robert, ştii ce şi-au spus John Chen şi domnişoara Tcholok, sau despre ce au discutat?

— Nu, sir. Pe ea încă nu am reuşit să o intervievăm, a fost toată ziua la Struan. Credeţi că ar putea fi ceva important?

— Te duci la petrecerea lui Dunross diseară?

— Nu, sir.

— Brian?

— Da, sir.

— Bun. Robert, sunt sigur că Dunross nu se va supăra dacă te iau cu mine, treci să mă iei la ora 20. Toate persoanele importante din Hong Kong vor fi acolo. Poţi să-ţi pui urechile la treabă şi să-ţi bagi nasul peste tot, zâmbi de propria-i glumă, fără să-i pese că cei doi nu zâmbeau. Acum citiţi raportul. Mă întorc peste puţin timp. Şi, Brian, te rog să nu dai greş diseară. Ar fi foarte neplăcut.

— Da, sir.

Crosse ieşi.

După ce rămaseră singuri, Brian Kwok îşi şterse fruntea de sudoare.

— Individul ăsta mă îngheaţă.

— Da, la fel şi pe mine, amice, dintotdeauna.

— Chiar ar fi în stare să dea ordin ca o echipă să pătrundă la Struan? întrebă Brian Kwok neîncrezător. Chiar în inima *Nobilei Case*?

— Bineînţeles. Ba ar conduce-o chiar el. Asta-i prima ta rundă în SI, bătrâne, aşa că nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Individul ăsta ar fi în stare să conducă o echipă de asasini în iad, dacă ar considera că e suficient de important. Pariez că a luat chiar el dosarul. Doamne, numai eu ştiu două cazuri când a trecut frontiera dincolo, ca să discute cu un agent de-al nostru. Şi închipuieşte-ţi că s-a dus singur!

Brian rămase interzis.

— Guvernatorul ştie?

— Nu cred. Ar face o apoplexie, iar dacă ar afla vreodată MI 6, el ar fi făcut de două parale, şi Crosse trimis în Turnul Londrei. Cunoaşte prea multe secrete ca să-şi asume un asemenea risc. Dar el e Crosse, şi n-ai ce-i face.

— Cine era agentul?

— Omul nostru de la Canton.

— Wu Fong Fong?

— Nu, unul nou, cel puţin era nou pe vremea mea. Din armată.

— Căpitanul Ta Quo Sa?

Armstrong ridică din umeri.

— Am uitat.

Kwok zâmbi.

— Ai dreptate.

— Dar Crosse tot a trecut frontiera. Face numai ce vrea el.

— Hristoase, tu nu poţi nici măcar să te duci la Macao fiindcă ai fost în SI acum câţiva ani, iar el trece frontiera! Trebuie să fie sonat să-şi asume un asemenea risc!

— Da. Armstrong începu să-l imite pe Crosse. Şi cum se face că nişte comercianţi află unele lucruri înaintea noastră, băiete draga? Cât se poate de simplu, zise el, răspunzând singur, iar glasul lui îşi pierdu tonul zeflemitor. Ei cheltuiesc bani. Cheltuiesc grămezi afurisite de bani, în vreme ce noi n-avem de cheltuială nici o para chioară. O ştie şi CIA, KGB ori CIA coreeană? Cheltuiesc bani! Hristoase, nimic mai simplu decât

să-l angajezi pe Alan Medford Grant în echipa ta. Dunross l-a angajat. Cu un avans de zece mii de lire cumperi o mulţime de rapoarte, e mai mult decât suficient, poate nici n-a fost atât. Pe noi cu cât ne plătesc? Două mii de lire pe an, pentru trei sute şaizeci şi şase de zile de câte douăzeci şi cinci de ore, iar un poliţist de patrulă ia patru sute de lire. Uită-te la toată filiera birocratică pe care ar trebui s-o parcurgem ca să obţinem un fond secret de zece mii de lire pentru a cumpăra informaţii. Unde ar ajunge FBI, CIA şi blestematul de KGB dacă n-ar avea fonduri nelimitate? Hristoase, – adăugă el sumbru – nouă ne-ar lua şase luni să obţinem banii, dacă i-am putea obţine, în timp ce Dunross şi alţi cincizeci ca el pot să-i ia din banii de cheltuieli mărunte.

Bărbatul acela masiv şedea gârbovit pe scaunul lui, cu picioarele întinse, având cearcăne întunecate sub ochii injectaţi, iar lumina din plafon îi scotea în evidenţă pometii obrajilor. Aruncă o privire la dosarul de pe masă, dar nu-l atinse încă, întrebându-se numai ce veşti proaste o fi cuprinzând.

— E uşor pentru cei ca Dunross, pe lumea asta, zise el.

Brian Kwok aprobă din cap, se şterse pe mâini şi îşi băgă batista la loc în buzunar.

— Se spune că Dunross ar avea un fond secret, fondul tai-panului, creat de Dirk Struan la început, cu prada obţinută atunci când a ars şi a jefuit Foochow, un fond pe care doar tai-panul aflat la conducere îl poate folosi, tocmai pentru acest soi de lucruri, pentru *h'eung yau* şi alte plăţi, orice, chiar şi un mic omor. Se spune că ar fi de ordinul milioanelor.

— Am auzit şi eu zvonul ăsta. Da. Ce n-aş da… eh, las-o baltă, Armstrong întinse mâna după dosar, ezită, apoi apucă telefonul. Să începem cu ce-i mai urgent, îi spuse el prietenului său chinez cu un surâs sardonic. Mai întâi ar fi bine să-i trecem prin sită pe câţiva granguri. Formă numărul Poliţiei din Kowloon. Armstrong. Dă-mi-l te rog pe sergentul Tang-po.

— Bună seara, sir. Da, sir? glasul sergentului Tang-po era cald şi prietenos.

— Bună seara, spuse el cu glas mieros, folosind prescurtarea de la sergent major, aşa cum se obişnuia. Am nevoie de informaţii. Informaţii despre destinatarul armelor. Informaţii despre cine sunt răpitorii lui John Chen. Îl vreau pe John Chen, sau cadavrul lui, în trei zile. Şi îl vreau pe acest Vârcolac, ori Vârcolaci, cât mai repede în boxa acuzaţilor.

Urmă o scurtă pauză.
— Da, sir.
— Te rog să răspândeşti ştirea. Marele Părinte Alb este foarte supărat. Iar când el se supără cât de puţin, comisarii ajung în alte posturi, la fel ca şi inspectorii, chiar şi sergenţii. Unii sunt retrogradaţi până la simplu agent şi trimişi la frontieră. Unii pot chiar să fie daţi afară, ori să ajungă la puşcărie.
Urmă o pauză şi mai lungă.
— Da, sir.
— Iar când el e foarte supărat, oamenii înţelepţi îşi iau tălpăşiţa, dacă pot, înainte ca sabia dreptăţii să pice pe cei vinovaţi, sau chiar pe nevinovaţi.
Altă pauză.
— Da, sir. Voi răspândi ştirea, sir, imediat. Da, imediat.
— Mulţumesc, majurule. Marele Părinte Alb este cu adevărat foarte supărat. Şi încă ceva..., glasul lui deveni şi mai şoptit. Poate îi rogi pe fraţii tăi sergenţi să te ajute. Sunt sigur că o să înţeleagă că problema mea este şi a lor, trecu la cantoneză. *Când Dragonii varsă flăcări, tot Hong Kongul face pe el. Heya*?
O pauză mai lungă.
— O să am grijă, sir.
— Mulţumesc.
Armstrong puse receptorul la loc.
Brian Kwok râse.
— Asta o să-i pună pe toţi pe jar.
Englezul dădu din cap, dar chipul său nu-şi pierdu asprimea.
— Nu-mi place să folosesc prea des treaba asta, de fapt e numai pentru a doua oară că o fac, dar n-am de ales. Bătrânul mi-a dat clar de înţeles. N-ar fi rău să faci şi tu la fel cu informatorii tăi.
— Desigur. „Când Dragonii varsă flăcări...” Făceai aluzie la Cei Cinci Dragoni legendari?
— Da.
Acum chipul plăcut al lui Brian Kwok deveni ca de piatră, ochii negri scânteind pe fondul pielii aurii, bărbia lui pătrată neavând aproape deloc urme de barbă.
— Tang-po e unul din ei?
— Nu ştiu, nu ştiu cu certitudine. Întotdeauna am avut impresia că este, deşi n-am nici o dovadă. Nu, nu sunt sigur, Brian. Este?

— Nu ştiu.

— Oricum, nu contează dacă este sau nu este. Vestea o să ajungă la unul dintre ei, şi asta e tot ce mă interesează. Personal sunt destul de convins că Cei Cinci Dragoni există, că ei sunt cinci sergenţi chinezi, poate chiar sergenţi de comisariat, care controlează toate jocurile de noroc ilegale de pe străzile din Hong Kong şi probabil, nu-i exclus, mafia de protecţie, câteva saloane de dans şi fete.

— Eu sunt de părere că Cei Cinci Dragoni sunt reali, Robert. Poate sunt mai mulţi, poate mai puţini, dar toate jocurile de noroc de stradă sunt controlate de poliţie.

— Probabil sunt controlate de membri chinezi din Royal Police Force, băiete, îl corectă Armstrong. Încă tot nu avem nici-o dovadă şi urmărim această himeră de ani de zile. Mă-ndoiesc că vom izbuti vreodată să o dovedim, zâmbi. Poate o s-o faci tu când vei ajunge adjunct de prefect.

— Încetează cu astea, Robert, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ce naiba, n-ai decât treizeci şi nouă de ani, ai urmat cursul ăla special simandicos de la Staff College şi deja eşti mare. Pariez pe o sută la zece că o să ajungi la gradul ăsta!

— S-a făcut.

— Trebuia să fi pariat pe o sută de mii, zise Armstrong prefăcându-se nemulţumit. Atunci n-ai fi ţinut pariul.

— Încearcă-mă.

— Nu. Nu-mi pot permite să pierd atât. S-ar putea să fii ucis anul ăsta sau la anul, ori să ţi se-ntâmple ceva, ori să-ţi dai demisia… Dar dacă nu, precis ajungi sus înainte de pensie, dacă o să vrei.

— Amândoi.

— Eu nu, prea sunt englez, Armstrong îl bătu vesel pe spinare. Va fi o zi mare. Dar nici tu nu o să termini cu Dragonii, chiar dacă vei găsi probe, lucru de care mă îndoiesc.

— Nu?

— Nu. Nu-mă pasă de jocurile de noroc. Toţi chinezii vor să joace, şi dacă vreo câţiva sergenţi chinezi controlează jocurile de noroc ilegale, de stradă, astea vor fi destul de curate şi de corecte, chiar dacă sunt ilegale. Dacă nu le controlează ei, o vor face triadele, şi atunci grupuleţele de mici ticăloşi pe care le ţinem cu atâta grijă despărţite se vor uni iarăşi într-o singură *tong* şi atunci chiar că o să avem de furcă. Mă cunoşti doar, băiete, eu nu-s genul care să facă să se clatine barca, de-asta

nici n-o să ajung adjunct de prefect. Mie îmi place *status quo*-ul. Dragonii controlează jocurile, iar noi ţinem triadele fărâmiţate. Şi atâta timp cât poliţiştii sunt uniţi, şi sunt categoric cea mai puternică triadă din Hong Kong, vom avea linişte pe străzi, o populaţie cu rânduială şi aproape deloc crime, crime violente.

Brian Kwok îi scrută chipul.

— Tu chiar crezi în asta, nu-i aşa?

— Da. Într-un mod foarte ciudat, în clipa de faţă dragonii sunt sprijinul nostru cel mai puternic. Să fim sinceri, Brian, numai chinezii îi pot conduce pe chinezi. *Status quo*-ul e şi în favoarea lor, iar crima violentă le-ar dăuna. Aşa că ne dau ajutor atunci când avem nevoie – uneori, cu puţin – ajutor pe care noi, diavoli străini, nu l-am putea obţine altfel. Nu că aş fi pentru corupţie, pentru încălcarea legii, câtuşi de puţin, ori pentru mituire şi toate celelalte lucruri scârboase pe care trebuie să le facem, ori pentru informatori, dar ce forţă de poliţie din lume poate să lucreze fără să-şi murdărească mâinile şi fără scârbele de informatori? Aşa încât eu cred că râul pe care-l reprezintă Dragonii îndeplineşte aici o necesitate. Hong Kongul este China, iar China e un caz aparte. Cât timp e vorba doar de jocuri ilegale, nu-mi pasă. Eu, dacă ar fi după mine, aş legaliza chiar azi jocurile de noroc, dar aş zdrobi pe oricine pentru practici mafiote de protecţie, pentru protecţia unor saloane de dans sau a unor fete. După cum ştii, nu pot să sufăr proxeneţii. Cu jocurile e altceva. Cum ai putea să-l opreşti pe un chinez să joace? N-ai cum. Aşa că fă jocurile legale, şi toată lumea e fericită. De câţi ani recomandă poliţia din Hong Kong acest lucru, şi în fiecare an suntem refuzaţi? Numai eu ştiu de douăzeci de ani. Dar nu. Şi din ce cauză? Macao! Simplu. Dragul de Macao portughez trăieşte de pe urma jocurilor de noroc, a traficului cu aur, asta îi ţine în viaţă, iar noi. Regatul Unit, nu ne putem permite să-l lăsăm pe vechiul nostru aliat să se ducă pe copcă.

— Votaţi-l pe Robert Armstrong ca prim-ministru!

— Bravo! Dar e adevărat. Încasările de pe urma jocurilor ilegale sunt singurele noastre fonduri secrete şi bună parte din ele se duc pentru plata informatorilor. De unde altundeva am putea obţine rapid bani? De la guvernul nostru recunoscător? Nu mă fă să râd! Din cei câţiva dolari pe care-i plăteşte în plus la taxe populaţia recunoscătoare că o protejăm? Ha!

— Poate da. Poate că nu, Robert. Dar într-o bună zi toate astea se vor întoarce împotrivă. Plăţile, banii aceia fără justificare ce se-ntâmplă să fie într-un sertar de comisariat…

— Da, dar nu împotriva mea, căci eu nu mă ocup cu asta, nu iau mită, şi marea majoritate nu iau, nici englezi, nici chinezi. Dar până una-alta, cum am putea noi, trei sute douăzeci şi şapte de amărâţi de diavoli străini ofiţeri de poliţie să controlăm vreo opt mii de persoane civilizate, ofiţeri inferiori şi poliţai, plus încă trei milioane şi jumătate de mici nemernici civilizaţi care ne urăsc de moarte, fii fără grijă.

Brian Kwok izbucni în râs. Era un râs molipsitor şi Armstrong râse şi el, adăugând:

— Bravo ţie, ai reuşit să mă faci să mă ambalez.

— Asemeni. Dar până una-alta, ai de gând să citeşti primul ăsta, sau îl citesc eu?

Armstrong se uită la dosarul pe care îl ţinea în mână. Era subţire şi cuprindea douăsprezece pagini bătute strâns la maşină, părând a fi mai mult un buletin informativ pe diverse teme, împărţite în capitole. Pe pagina de cuprins scria: Partea întâi: Previziuni politice şi economice pentru Marea Britanie. Partea a doua: KGB-ul în Asia. Partea a treia: Aurul. Partea a patra: Evoluţii recente în CIA. Cu un aer plictisit, Armstrong îşi puse picioarele pe masă şi se instală mai confortabil pe scaun. Apoi se răzgândi şi îi întinse dosarul.

— Ia-l şi citeşte-l tu. Oricum citeşti mai repede decât mine. M-am săturat să citesc despre nenorociri.

Brian Kwok îl luă, abia stăpânindu-şi nerăbdarea, cu inima bătându-i cu putere în piept. Îl deschise şi se apucă să lectureze. Armstrong îl privea. Îl văzu pe prietenul său schimbându-se la faţă, pierzându-şi culoarea. Acest lucru îl tulbură foarte tare. Brian Kwok nu era un tip care să fie uşor şocat. Îl văzu cum citeşte până la capăt, fără comentarii, apoi revine înapoi să mai verifice câte un paragraf şi închide încet dosarul.

— Deci e chiar atât de rău? zise Armstrong.

— Mai rău. O parte din astea… Dacă n-ar fi semnat de A. Medford Grant, aş zice că e sonat. Susţine că CIA are legături serioase cu Mafia, că pun la cale şi au pus la cale să-l răstoarne pe Castro, că sunt băgaţi tare în Vietnam, în afaceri cu droguri şi Dumnezeu mai ştie câte. Ia-l şi citeşte cu ochii tăi.

— Cum e cu cârtiţa?

— Avem într-adevăr o cârtiţă. Brian deschise iarăşi dosarul şi căută paragraful. Ascultă: „Nu încape nici o îndoială că în momentul de faţă există un important agent comunist în poliţia din Hong Kong. Documente strict secrete care ne-au fost aduse de generalul Hans Richter – comandant secund al Departamentului de Securitate Internă din Germania de Est – când a trecut la noi în martie anul acesta, arată clar că numele cod al agentului este «Prietenul nostru», că se află *in situ* de cel puţin zece, poate chiar cincisprezece ani. Omul său de legătură este probabil un ofiţer KGB din Hong Kong care se dă drept om de afaceri prieten, venit în vizită din una din ţările de dincolo de Cortina de Fier, poate drept bancher sau ziarist, sau poate drept marinar de pe unul din cargoboturile sovietice aflate în trecere prin Hong Kong ori în reparaţii acolo. Printre alte informaţii documentate despre care ştim acum că «Prietenul nostru» le-a furnizat duşmanului se găsesc: toate frecvenţele radio de uz restrâns, toate numerele de telefon personale, secrete, ale guvernatorului, şefului poliţiei şi celor din eşalonul de vârf al guvernului hongkonghez, împreună cu dosare foarte private privindu-i pe majoritatea dintre ei…”

— Dosare? întrerupse Armstrong. Sunt incluse în raport?

— Nu,

— Fir' ar să fie! Continuă, Brian.

— „…majoritatea dintre ei; planurile secrete de luptă ale poliţiei împotriva unei insurecţii provocate de comunişti, sau o repetare a răzmeriţelor din Kowloon; copii ale tuturor dosarelor personale ale ofiţerilor de poliţie de la gradul de inspector în sus; numele celor şase agenţi secreţi ai Gomindanului care operează în Hong Kong sub actuala conducere a generalului Jen Tang Wa (Anexa A); o listă detailată cu agenţii Serviciului Special de Informaţii hongkonghez la Kwantung, aflaţi sub conducerea agentului principal Wu Fong Fong (Anexa B).”

— Isuse! exclamă Armstrong. E cazul să-i scoatem de urgenţă de acolo pe bătrânul Fong Fong cu băieţii lui.

— Da.

— Wu Tat Sing figurează pe listă?

Kwok verifică în anexă.

— Da. Ascultă cum se încheie acest capitol „… Concluzia comitetului dumneavoastră este că până nu va fi prins acest trădător, securitatea internă a Hong Kongului este în primejdie. De ce nu a fost transmisă până acum această informaţie poliţiei

însăşi, nu ştim încă. Presupunem că are o legătură cu actuala infiltrare politică sovietică în administraţia Marii Britanii, la toate nivelele, ceea ce face posibilă existenţa unora ca Philby şi permite ca informaţii ca aceasta să fie îngropate, sau minimalizate, sau incorect prezentate (acesta a fost materialul Studiului 4/1962). Am sugera ca acest raport, sau părţi din el, să fie imediat aduse, în mod discret, la cunoştinţa guvernatorului sau a prefectului poliţiei din Hong Kong, dacă dumneavoastră ne consideraţi demni de încredere. Brian Kwok îşi ridică privirea, simţindu-şi mintea zdruncinată. Mai sunt nişte lucruri aici, Doamne, situaţia politică din Anglia şi mai e şi *Sevrin*... Ia şi citeşte. Clătină din cap, neputincios. Isuse, dacă asta e adevărat... suntem afundaţi până la gât. Doamne Dumnezeule!

— Cine? Cine ar putea fi spionul? Trebuie să fie foarte sus. Cine?

Armstrong înjură încet.

După o tăcere prelungă, Brian spuse:

— Singurul... singurul care putea să ştie toate astea este Crosse însuşi.

— Hai, fii serios, pentru Dumnezeu!

— Gândeşte-te, Robert. Îl cunoştea pe Philby. Nu a fost şi el la Cambridge? Amândoi au învăţat în acelaşi loc, sunt din aceeaşi grupă de vârstă, amândoi au fost în Serviciul de Informaţii în timpul războiului – la fel ca Burgess şi Maclean. Dacă Philby a putut să rămână nedescoperit atâţia ani, de ce n-ar putea şi Crosse?

— Nu se poate!

— Cine altcineva, dacă nu el? Nu a lucrat toată viaţa în MI 6? Nu a făcut o rundă de serviciu aici la începutul anilor '50 şi n-a fost adus înapoi acum cinci ani să înfiinţeze SI, ca o ramură specială a SB? N-a fost el director tot timpul de atunci încoace?

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Zău?

Urmă o tăcere lungă. Armstrong îşi privea atent prietenul. Îl cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama când vorbeşte serios.

— Pe ce te bazezi? întrebă el neliniştit.

— Să zicem că Crosse e homosexual.

— Eşti complet nebun! explodă Armstrong. E însurat şi... şi o fi el un nemernic afurisit, dar niciodată nu s-a auzit de ceva în genul ăsta, niciodată.

— Da, dar nu are copii, nevastă-sa e aproape tot timpul în Anglia, iar când e aici dorm în camere separate.

— De unde ştii?

— Orice *amah* trebuie să ştie, aşa încât dacă aş vrea să ştiu, aş şti pe cine să întreb.

— Asta nu dovedeşte nimic. O mulţime de oameni dorm în camere separate. Greşeşti în privinţa lui Crosse.

— Să zicem că ţi-aş putea da o dovadă?

— Ce dovadă?

— Unde îşi face întotdeauna o parte din concediu? În Camecon Highlands, în Malaya. Să zicem că ar avea un prieten acolo, un tânăr malayan, cunoscut ca pervers.

— Aş avea nevoie de poze, şi ştim amândoi că pozele pot fi uşor de trucat, zise Armstrong aspru. Aş avea nevoie de înregistrări, şi ştim amândoi că şi astea pot fi trucate. Tânărul însuşi? Asta nu dovedeşte nimic. E o şmecherie veche de când lumea să aduci martori falşi şi mărturii false. N-a existat niciodată vreun indiciu… şi chiar dacă ar fi poponar, asta nu dovedeşte nimic. Nu toţi perverşii sunt trădători.

— Nu, dar toţi perverşii se expun şantajului. Iar dacă este, ar fi foarte suspect. Foarte suspect. Am dreptate?

Armstrong se uită neliniştit în jur.

— Nici măcar nu vreau să vorbesc de aşa ceva aici, s-ar putea să ne înregistreze.

— Şi dacă da?

— Dacă da şi dacă e adevărat, ne poate rade atât de rapid că nici n-ai avea timp să te dezmeticeşti. Ne poate rade oricum.

— Poate. Dar dacă el e, atunci va şti că ne-am prins, iar dacă nu e, va râde de noi şi eu sunt dat afară din SI. În orice caz, Robert, nu-i poate rade pe toţi chinezii din poliţie.

Armstrong se holbă la el.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Poate că există un dosar despre el. Poate că orice chinez cu grad mai mare de caporal l-a citit.

— Poftim?!

— Haide, Robert, ştii bine că chinezii sunt foarte solidari. Poate că există un dosar, poate…

— Vrei să zici că sunteţi cu toţii organizaţi într-o confrerie? O *tong*, o societate secretă? O triadă în cadrul poliţiei?

— Am spus poate. Toate astea sunt supoziţii, Robert. Am spus poate şi probabil.

— Cine e înalt Dragon? Tu?

— N-am spus niciodată că există o asemenea grupare. Am zis poate.

— Mai există şi alte dosare? Despre mine, de exemplu?

— Poate.

— Şi?

— Şi dacă ar fi, Robert, zise Brian Kwok cu blândeţe, aş zice că tu eşti un excelent poliţist, necorupt, că ai jucat cu sume mari la bursă şi n-ai nimerit şi ai nevoie de vreo douăzeci de mii să achiţi nişte datorii presante... şi încă vreo câteva lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Asta e China, bătrâne. Noi ştim aproape tot ce se petrecere cu *qimi loh* de aici. Trebuie să ştim, ca să supravieţuim, nu crezi?

Armstrong îi aruncă o privire stranie.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nici acum nu ţi-am spus nimic. Nimic. Am spus poate, şi repet, poate. Dar dacă astea sunt adevărate...

Îi întinse dosarul şi îşi şterse transpiraţia de pe buza de sus.

— Citeşte singur. Dacă astea sunt adevărate, am dat de dracu' şi va trebui să lucrăm foarte repede. Ce am spus eu erau doar supoziţii. Dar nu şi în ce-l priveşte pe Crosse. Ascultă, Robert, pariez pe o mie, o mie la unu, că el e *cârtiţa*.

10

Ora 19.43

Dunross termină de citit raportul cu coperţi albastre, pentru a treia oară. Îl citise de îndată ce sosise, ca întotdeauna, apoi încă o dată în drum spre palatul guvernatorului. Închise dosarul şi îl puse o clipă pe genunchi, dus pe gânduri. Se găsea acum în biroul său de la etajul doi al Casei Mari, construită pe un ieşind, în partea superioară a Piscului, ferestrele mari, plumbuite dând spre grădini luminate de reflectoare, iar departe, jos, se întindea oraşul şi imensitatea portului. Pendula cea veche bătu de opt fără un sfert. Încă cincisprezece minute, gândi el. Apoi vor sosi oaspeţii, va începe petrecerea, şi vom lua cu toţii parte la o nouă şaradă. Ori poate o continuăm tot pe cea veche. Încăperea era înaltă, cu lambriuri de stejar vechi, draperii de catifea verde închis şi covoare chinezeşti de mătase. Era o încăpere

bărbătească, confortabilă, veche şi foarte dragă lui. Auzi de jos murmurul glasurilor servitorilor. O maşină urcă dealul şi trecu mai departe. Sună telefonul.

— Da? A, bună, Claudia.

— Încă nu l-am găsit pe Tsu-Yan, tai-pan. Nu era la birou. A sunat cumva?

— Nu. Încă nu. Mai încearcă.

— Bine. Pe curând. La revedere.

Şedea într-un fotoliu adânc, cu spetează înaltă, şi purta un smoking, dar nu-şi legase încă cravata. Privi absent pe fereastră, priveliştea fiind întotdeauna o încântare pentru el. Dar în seara aceea îl bântuiau gânduri negre, despre *Sevrin* şi despre trădător şi despre toate celelalte rele pe care le prevestea raportul. Ce era de făcut?

— Să râzi, zise el cu voce tare. Şi să lupţi.

Se ridică, îndreptându-se cu pasul său sprinten spre tabloul lui Dirk Struan, aflat pe perete deasupra căminului. Rama sculptată era grea, cu poleiala veche ciobită în unele locuri, şi era prevăzută cu balamale secrete pe o latură. O dădu la o parte de la perete şi deschise seiful pe care-l acoperea pictura. În seif erau multe hârtii, unele îngrijit legate cu şnururi roşii, altele vechi de tot, unele noi, câteva cutii mici, un Mauser curat, bine uns şi încărcat aflat pe un suport prins pe peretele lateral, o cutie cu muniţii, o Biblie veche, mare, pe a cărei copertă de piele fină erau gravate armele Struanilor, şi şapte dosare cu coperţi albastre, la fel cu cel pe care-l avea în mână. Gânditor, puse dosarul alături de celelalte, în ordine. Le privi o clipă, vru să închidă seiful, însă se răzgândi şi ochii îi căzură pe vechea Biblie. O mângâie cu degetele, apoi o scoase şi o deschise. Pe prima filă erau lipite cu ceară roşie de sigiliu două jumătăţi de vechi monede chinezeşti de bronz, cu secţiunea inegală. În mod evident, cândva existaseră patru asemenea jumătăţi de monedă, căci încă se mai vedea urma celor două care lipseau imprimată pe resturile de ceară roşie rămase pe hârtia străveche. Scrisul de mână din partea de sus a filei era frumos şi caligrafic: „Jur pe Domnul Dumnezeu ca oricui îmi va arăta cealaltă jumătate a vreuneia din aceste monede, să îi îndeplinesc orice dorinţă”. Era semnat Dirk Struan, 10 iunie 1841, iar după semnătura lui urma cea a lui Culum Struan şi a tuturor celorlalţi tai-pani, iar ultimul nume era Ian Dunross. În dreptul primului loc unde fusese cândva o monedă stătea scris: „Wu Fang Choi, plătit în parte, 16

august. Anul Domnului 1841”, şi semnat iarăşi de Dirk Struan şi cosemnat dedesubt de Culum Struan, cu data de 18 iunie 1945, „plătit integral”. În dreptul celui de-al doilea: „Sun Chen-yat, plătit integral, 10 octombrie 1911”, şi semnat apăsat, Struan Cotoroanţa. Ah, îşi spuse Dunross, tulburat, ce splendidă aroganţă, să te simţi atât de sigură pe tine încât să fii în stare să semnezi în Biblie aşa – Struan Cotoroanţa şi nu Tess Struan, ca să vadă generaţiile viitoare.

Câte generaţii vor mai urma? se întrebă el. Câţi tai-pani vor mai trebui să semneze orbeşte şi să facă Sfântul Legământ de a respecta porunca unui om mort de aproape un veac şi jumătate? Îşi plimbă gânditor degetele peste marginile zimţate ale celor două jumătăţi de monedă rămase. După o clipă, închise Biblia cu un gest hotărât, o puse la locul ei, o atinse o dată ca să-i poarte noroc şi încuie seiful. Aduse pictura la loc şi privi în sus la portret, stând acum cu mâinile vârâte adânc în buzunare, în faţa poliţei de stejar vechi în care era săpat blazonul Struanilor, ciobit şi crăpat pe alocuri, un vechi paravan chinezesc ascunzând căminul uriaş. Acest portret în ulei al lui Dirk Struan era favoritul lui şi îl luase din galeria lungă atunci când devenise tai-pan, atârnându-l aici, la locul de onoare, în locul portretului lui Struan Cotoroanţa care stătuse deasupra căminului în biroul tai-panului de când exista Casa Mare. Ambele fuseseră pictate de Aristotle Quance. În acesta, Dirk Struan stătea în faţa unei draperii roşu-închis, lat în spete şi mândru, în redingota sa neagră, iar vesta, cravata şi cămaşa cu jabou erau albe. Avea sprâncenele groase, nasul puternic, chipul bărbierit, părul şi favoriţii lungi de un blond roşcat, buze arcuire şi senzuale şi puteai simţi privirea ochilor care parcă te sfredelea, verdele lor fiind scos în evidenţă de negrul, albul şi roşul din restul tabloului. Dunross schiţă un zâmbet, nici speriat, nici invidios, privirea strămoşului său liniştindu-l mai presus de toate, şi ştiind că este posedat, în parte posedat de ei. Ridică paharul de şampanie către portret, cu un gest pe jumătate zeflemitor, cum o mai făcuse de atâtea ori „Noroc!”. Ochii cei verzi îl priveau. Ce ai face tu, Dirk, legendarule Dirk? gândi el.

— Ai spune, probabil, pur şi simplu găseşte-i pe trădători şi ucide-i – cugetă el cu voce tare – şi probabil că ai dreptate.

Problema trădătorului din poliţie nu îl tulbura atât cât informaţiile despre reţeaua de spioni *Sevrin*, legăturile acesteia în SUA şi uluitoarele câştiguri secrete realizate de comunişti în

Anglia. De unde naiba obţine Grant toate informaţiile astea? se întrebă el pentru a suta oară. Îşi aminti de prima lor întâlnire. Alan Medford Grant era un tip mărunţel ca un spiriduş, cu început de chelie, ochi mari şi dinţos, îmbrăcat într-un costum sobru, în dungi, cu melon pe cap, şi îi plăcuse de la prima vedere.

— Nu vă faceţi griji, domnule Dunross, îi spusese Grant atunci când îl angajase, în 1960, după ce devenise tai-pan. Vă asigur că nu va exista nici un conflict de interese cu guvernul Majestăţii Sale dacă eu voi conduce comitetul dumneavoastră de cercetări, pe baze non exclusive, cum am discutat. De fapt, le-am şi cerut acordul. Nu vă voi da – confidenţial desigur, pentru dumneavoastră personal desigur, şi în nici un caz pentru publicare – nu vă voi da decât materiale secrete care, după părerea mea, nu periclitează interesul naţional. La urma urmelor, interesele noastre acolo sunt aceleaşi, nu-i aşa?

— Aşa cred.

— Pot să vă întreb fie unde aţi auzit de mine?

— Noi avem prieteni în sfere sus-puse, domnule Grant. În unele cercuri numele dumneavoastră e destul de vestit. Poate că v-ar recomanda chiar şi un ministru de externe, adăugase el delicat.

— Ah, da.

— Aranjamentul nostru vă mulţumeşte?

— Da. Iniţial un an, prelungit până la cinci dacă totul merge bine. Şi după cinci?

— Încă cinci, zise Dunross. Dacă obţinem rezultatele pe care le vreau eu, onorariul dumneavoastră va fi dublat!

— Ah! Sunteţi foarte generos. Dar îmi permiteţi să întreb de ce sunteţi atât de generos – poate că *extravagant* ar fi cuvântul potrivit – cu mine şi acest viitor comitet?

— Sun Tzu a spus *„Ceea ce îi permite unui suveran înţelept sau unui bun general să lovească şi să cucerească şi să realizeze lucruri ce nu stau în puterea oamenilor obişnuiţi este preştiinţa. Iar preştiinţa se obţine numai prin spioni. Nimic nu este mai important pentru stat decât calitatea spionilor. Este de o mie de ori mai ieftin să plăteşti cu dărnicie pe cei mai buni spioni, decât să plăteşti prost o armată oricât de mică*”.

Alan Medford Grant zâmbise încântat.

— Mare dreptate a avut! Onorariul meu de 8500 de lire pe an este cu adevărat foarte generos.

— Credeţi că aş putea face o investiţie mai bună?

— Nu, dacă îmi îndeplinesc corect obligaţiile, şi dacă cei pe care îi voi alege sunt cei mai buni oameni ce se pot găsi. Chiar şi aşa, vreo 30 de mii de lire pentru salarii… un fond de până într-o sută de mii de lire pentru informatori şi informaţii, toate din fonduri secrete… Sper să fiţi satisfăcut cu investiţia dumneavoastră.

— Dacă sunteţi cel mai bun, îmi voi recupera banii înmiit. Mă aştept să-i recuperez înmiit, spusese el, vorbind cât se poate de serios.

— Voi face, desigur, tot ce-mi stă în putinţă. Acum spuneţi-mi exact ce fel de informaţii doriţi.

— Orice informaţii comerciale, politice, care pot ajuta *Compania Struan* să-şi facă planurile de perspectivă, cu accent pe zona Pacificului, pe intenţiile ruşilor, americanilor şi japonezilor. Probabil că despre chinezi ştim noi înşine mai multe. Prefer să-mi daţi prea multe informaţii, decât prea puţine. De fapt, orice s-ar putea dovedi util, căci eu vreau să scot Compania Struan din comerţul cu China, mai exact vreau să internaţionalizez compania şi să o diversific astfel încât să nu mai fim dependenţi de comerţul cu China.

— Foarte bine. Unu: n-aş vrea să încredinţez rapoartele noastre poştei.

— Voi aranja un curier personal.

— Mulţumesc. Doi trebuie să am mână liberă în alegerea, numirea şi schimbarea celorlalţi membri ai comitetului, şi să cheltuiesc banii cum consider eu de cuviinţă?

— De acord.

— Cinci membri vor fi de ajuns.

— Cu cât vreţi să îi plătiţi?

— Cinci mii de lire pe an onorariu pentru fiecare ar fi excelent. Cu suma asta pot angaja oameni unul şi unul. Pentru unele studii speciale, dacă e nevoie, voi numi membri asociaţi. Cum majoritatea contactelor noastre vor fi în străinătate, poate în Elveţia, s-ar putea ca fondurile să-mi fie puse la dispoziţie acolo?

— Să zicem că depun întreaga sumă asupra căreia am convenit, trimestrial, într-un cont secret, în Elveţia. Din care să puteţi scoate bani când aveţi nevoie, valabilă fiind doar semnătura dumneavoastră sau a mea. Îmi daţi socoteală numai

mie, trimestrial, privind restanţele. Dacă vreţi să stabiliţi o parolă, e în regulă.

— Perfect. Nu vă voi putea da nici un nume, nu vă pot da socoteală cui dau banii.

După o pauză, Dunross spusese:

— În regulă.

— Mulţumesc. Am impresia că ne înţelegem unul pe celălalt. Puteţi să-mi daţi un exemplu de ceea ce vreţi?

— De exemplu, nu vreau să fiu surprins ca predecesorul meu de afacerea cu Suezul.

— Oh! Vă referiţi la acel fiasco din 1956, când Eisenhower ne-a trădat din nou şi a provocat eşecul atacului anglo-francezo-israelian contra Egiptului, fiindcă Nasser naţionalizase canalul?

— Da. Treaba asta ne-a costat o avere. Ne-a afectat grav interesele din Orientul Mijlociu, era să ne ruineze. Dacă tai-panul dinaintea mea ar fi ştiut că e posibilă închiderea Canalului de Suez, am fi putut câştiga o avere închiriind capacităţi de transport, mărindu-ne flota... Ori dacă ar fi aflat dinainte ce au de gând americanii, faptul că Eisenhower va lua iarăşi partea Rusiei sovietice împotriva noastră, am fi putut cu siguranţă să ne diminuăm, pierderile.

Tipul cel mărunţel zisese cu tristeţe:

— Ştiţi că a ameninţat să îngheţe de îndată toate activele englezeşti, franceze şi israeliene din Statele Unite dacă nu ne retragem imediat din Egipt, când eram la numai câteva ceasuri de victorie? Cred că toate problemele noastre actuale în Orientul Mijlociu se trag de la acea decizie a Statelor Unite. Da. Din lipsă de chibzuinţă, Statele Unite au aprobat pentru prima oară pirateria internaţională şi au deschis calea pentru pirateriile ulterioare. Naţionalizare! Ce glumă! Furt este cuvântul potrivit, sau piraterie. Da. Eisenhower a fost necugetat. Şi foarte nechibzuit căci a acceptat în continuare acel prostesc acord politic de la Malta, încheiat de suferindul Roosevelt şi de incompetentul Attlee, permiţându-i lui Stalin să înghită o bună parte din Europa, când din punct de vedere militar era clar şi pentru cel mai tâmpit politician ori cel mai mărginit general că a ne opri era contrar adevăratelor noastre interese naţionale, alor noastre şi ale Statelor Unite. Eu cred că Roosevelt ne vrea într-adevăr, pe noi şi Imperiul nostru Britanic, şi tipul îşi încrucişă degetele şi zâmbi. Teamă mi-e că există un mare dezavantaj în a mă angaja pe mine, domnule Dunross.

Sunt întru totul pro-britanic, anticomunist, şi mai ales anti-KGB, care este principalul instrument al politicii externe sovietice, ce urmăreşte în mod deschis şi pe vecie distrugerea noastră, aşa încât unele din previziunile mele mai sarcastice la adresa lor puteţi să nu le băgaţi în seamă, dacă doriţi. Sunt cu totul împotriva unui Partid Laburist dominat de aripa stângă, şi o să le amintesc întotdeauna celor care vor să mă asculte că imnul Partidului Laburist e „Internaţionala” şi Alan Medford Grant zâmbi cu aerul lui de spiriduş. E mai bine să ştiţi de la început cum staţi. Eu sunt monarhist, loialist şi cred în sistemul parlamentar britanic. Nu vă voi da niciodată cu bună ştiinţă informaţii false, deşi evaluările mele ar putea fi tendenţioase. Îmi permiteţi să vă întreb ce politică faceţi?

— În Hong Kong noi nu avem nici o politică, domnule Grant. Nu votăm, nu există alegeri. Suntem o colonie, în special o colonie cu statut de port liber, nu o democraţie. Coroana conduce, de fapt guvernatorul conduce despotic în numele Coroanei. Are un consiliu legislativ, dar e numai de formă, iar politica tradiţională e cea de *laissez-faire*. Cu înţelepciune, el lasă lucrurile să meargă de la sine. Pleacă urechea la ce spune comunitatea oamenilor de afaceri, face schimbări sociale cu mare prudenţă şi lasă pe toată lumea să facă ori să nu facă bani, să construiască, să se extindă, să dea faliment, să vină ori să plece, să viseze ori să stea treaz, să trăiască ori, să moară, cum poate fiecare. Iar impozitul maxim este de cincisprezece la sută, dar numai pentru banii câştigaţi în Hong Kong. Aici nu avem politică, nu vrem politică, şi nici China nu vrea ca noi să avem politică aici. Şi ei sunt în favoarea *status quo*-ului. Vederile mele politice personale? Sunt regalist, sunt pentru libertate, pentru piraterie şi comerţ liber. Sunt scoţian, ţin cu Struanii, cu *laissez-faire*-ul în Hong Kong şi cu libertatea în toată lumea.

— Cred că noi doi ne înţelegem. Bun. Până acum n-am mai lucrat niciodată pentru un particular, numai pentru guvern. Va fi o nouă experienţă pentru mine. Sper să vă dau satisfacţie, şi Grant făcu o scurtă pauză, gânditor.

— Ca Suezul în '56?

Ridurile din jurul ochilor omuleţului se încreţiră.

— Foarte bine, faceţi-vă planurile ţinând cont că America va pierde Canalul Panama.

— Asta-i ridicol!

— O, nu fiţi atât de şocat, domnule Dunross! Sunt de ajuns zece sau cincisprezece ani de muncă de pregătire din partea duşmanului şi de vorbărie liberală în America, abil sprijinită de suflete caritabile care cred în bunătatea naturii umane, adăugaţi la asta un pic de agitaţie panameză bine-calculată – studenţi şi aşa mai departe... da, întotdeauna studenţii sunt de preferat... dibaci ajutată în taină de câţiva agitatori profesionişti, bine pregătiţi şi răbdători – şi experienţa şi finanţele secrete ale KGB-ului, plus un plan pe termen lung... Iată cum, într-o bună zi, canalul ar putea să treacă din mâinile Statelor Unite în ale duşmanului.

— N-ar accepta niciodată.

— Aveţi dreptate, domnule Dunross, dar asta-i aşteaptă. În caz de ostilităţi, sau chiar şi de criză, ce strangulare mai bună s-ar putea găsi împotriva principalului tău duşman capitalist, declarat public, decât să izbuteşti să paralizezi Canalul Panama, sau măcar să-l zdruncini puţin? O singură navă scufundată în oricare din o sută de locuri posibile, sau o ecluză distrusă, ar putea bloca acest canal pentru ani de zile.

Dunross îşi aminti că înainte de a-i răspunde mai turnase câte un pahar, după care spusese:

— Vorbiţi serios că ar trebui să ne facem planuri pentru o astfel de eventualitate?

— Da, spusese omuleţul cu aerul său extraordinar de nevinovat. Eu sunt foarte serios când e vorba de meseria mea, domnule Dunross. Meseria mea, cea pe care mi-am ales-o, este să caut, să descopăr şi să evaluez mişcările duşmanului. Nu sunt antirus, antichinez sau antiest-german sau anti oricare din acel bloc. Dimpotrivă, doresc cu disperare să-i ajut. Sunt convins că ne aflăm în stare de război, că duşmanul tuturor oamenilor este membrul de partid comunist, fie el englez, sovietic, chinez, ungur, american, irlandez... chiar şi marţian... şi că între ei toţi există o legătură, că în centrul urzelii lor se află KGB-ul, luă o înghiţitură din paharul pe care Dunross tocmai i-l umpluse iarăşi. Asta e un whisky splendid, domnule Dunross.

— E Loch Vey. Provine de la o mică distilerie din apropierea ţinutului nostru de baştină, din Ayr. Este o firmă a Struanilor.

— Splendid!

Mai luă aprobator încă o înghiţitură din whisky şi Dunross îşi spuse să nu uite să-i trimită lui Alan Medford Grant, de Crăciun, o ladă. Dacă primele rapoarte se vor dovedi interesante.

— Nu sunt un fanatic, domnule Dunross, nici un demagog. Sunt numai un fel de reporter şi de pronosticator. Unii colecţionează timbre, eu colecţionez secrete…

Pentru o clipă, atenţia lui Dunross fu distrasă de farurile unei maşini care se ivise de după curba pe jumătate ascunsă, din vale. Se îndreptă agale spre fereastră, urmărind cu privirea maşina până ce aceasta dispăru, ascultând cu plăcere sunetul motorului foarte bine reglat. Apoi se aşeză într-un fotoliu cu speteaza înaltă şi-şi lăsă iarăşi mintea să rătăcească în voie. Da, domnule Grant, eşti într-adevăr un colecţionar de secrete, cugetă el, uluit ca-ntotdeauna de vastitatea cunoştinţelor acestui tip mărunţel. *Sevrin!* Doamne Dumnezeule! Dacă e adevărat… Cât de precis eşti de data asta? Până unde să mă încred în spusele tale de data asta, până unde să merg la noroc? În rapoartele anterioare Grant dăduse două pronosticuri care, până în momentul acela, se dovediseră corecte. Cu un an înainte, Grant prezisese că de Gaulle se va opune eforturilor Angliei de a intra în CEE, că atitudinea generalului francez va fi tot mai pronunţat antiengleză, anti-americană şi prosovietică, şi că de Gaulle, instigat de influenţe din afară şi încurajat de unul dintre consilierii săi cei mai apropiaţi – un agent extrem de secret, o cârtiţă a KGB-ului – va monta un atac pe termen lung împotriva economiei SUA prin speculaţii cu aur. Dunross respinsese această posibilitate ca fiind mult prea trasă de păr şi pierduse astfel o potenţială avere. De curând, cu şase luni înainte, Grant prevăzuse criza rachetelor din Cuba, faptul că Kennedy va arunca mănuşa, va institui Blocada contra Cubei şi va exercita presiunea necesară, nedând înapoi din faţa primejdiei unui război, şi că Hrusciov va bate în retragere. Mergând la noroc, mizând pe faptul că de data asta Grant avea dreptate – deşi la momentul prezis o criză cubaneză a rachetelor părea foarte puţin plauzibilă – Dunross câştigase pentru *Compania Struan* o jumătate de milion de lire cumpărând la preţ forfetar zahăr hawaian, alte şase sute de mii la bursă, plus încă şase sute de mii pentru fondul secret al tai-panului, şi pusese bazele unui proiect pe termen lung, de a investi în plantaţii de zahăr din Hawai de îndată ce va găsi instrumentul financiar necesar. Şi acum îl ai, îşi spuse el vesel. *Par-Con*.

— Eşti pe punctul să-l ai, murmură el, corectându-se.

Până unde să mă încred în acest raport? Până acum, comitetul lui AMG a fost o investiţie nemaipomenită, în pofida

sinuozităţilor lui, cugetă el. Da. Numai că asta e ca şi cum ai avea propriul tău astrolog. Câteva previziuni corecte nu înseamnă că toate o să fie la fel. Hitler a avut şi el prezicătorul lui. La fel şi lulius Cezar. Fii înţelept, fii prudent, îşi spuse el. Ce să fac? Acum ori niciodată! *Sevrin*. Alan Medford Grant scrisese: „Documente ce ne-au fost aduse nouă, confirmate de spioana franceză Mărie d'Orleans, prinsă de Surete la 16 iunie, indică faptul că Departamentul V (Dezinformare – ORIENTUL ÎNDEPARTAT) din KGB era *in situ* o reţea secretă de spionaj, până acum necunoscută, în tot Orientul îndepărtat, cu numele de cod *Sevrin*. Scopul lui *Sevrin* este declarat limpede în Actul de înfiinţare furat: «Obiectiv: Zdrobirea Chinei revizioniste, oficial recunoscută de Comitetul Central al URSS ca unul din principalii duşmani, întrecută doar de SUA capitalistă. Procedură: Blocarea permanentă a Hong Kongului ca bastion al capitalismului în Orientul îndepărtat, principală sursă de devize străine, asistenţă străină şi orice fel de asistenţă tehnică şi cu produse a mass media, a guvernului, poliţiei, cercurilor de afaceri şi Chinei. Metodă: Infiltrarea pe termen lung a presei şi învăţământului cu cetăţeni străini simpatizanţi de-ai noştri, controlaţi de Centru, dar numai în conformitate cu procedurile cele mai speciale valabile pentru întreaga Asie. Termen de începere: Imediat. Durata operaţiunii: Deocamdată treizeci de ani. Dată vizată: 1980—83. Clasificare: *Roşu Unu*. Finanţare: Maximă. Aprobat: L.B., 14 martie 1950.» Este interesant de remarcat, continua Grant, că documentul este semnat în 1950 de L.B., presupus a fi Lavrenti Beria, pe vremea când Rusia Sovietică era pe faţă aliată cu China comunistă, şi că, chiar şi în acea perioadă, China era considerată inamicul lor numărul doi. (La asta se referă raportul nostru anterior, 3/1962, Rusia contra China.) Istoric vorbind, China a fost – şi va fi întotdeauna – marele trofeu la care a visat Rusia imperialistă şi hegemonică. Stăpânirea asupra Chinei, sau fărâmiţarea ei în stătuleţe vasale, învrăjbite, este dintotdeauna cheia de boltă a politicii externe ruseşti. Pe prim plan se află, desigur, blocarea Europei Occidentale, căci atunci, consideră Rusia, China poate fi înghiţită oricând. Documentele arată că celula hongkongheză a planului Sevrin e formată dintr-un controlor rezident, cu numele de cod Arthur, şi şase agenţi. Nu ştim nimic despre Arthur, în afară de faptul că este agent al KGB de când a fost recrutat în Anglia, prin anii treizeci (nu se ştie dacă s-a născut în Anglia, ori

dacă părinţii săi sunt englezi, dar trebuie să aibă în jur de cincizeci de ani). Misiunea lui este, bineînţeles, să opereze în cel mai mare secret, pe termen îndelungat. Documente strict secrete furate de la STB-ul cehoslovac (Securitatea Secretă de Stat), datate 6 aprilie 1959, confirmă acest lucru. În acestea se poate citi: «… Între 1946 şi 1959 au fost recrutaţi şase agenţi cheie, cu ajutorul informaţiilor furnizate de controlor, Arthur: unul în Biroul Colonial din Hong Kong (numele de cod Charles), unul la Trezorerie (numele de cod Mason), unul la Baza Navală (John), unul la Banca Londrei şi a Chinei (Vincent), unul la Compania de Telefoane din Hong Kong (William) şi unul la Compania Struan (Frederick). În conformitate cu procedurile normale, numai controlorul cunoaşte adevărata identitate a celorlalţi. Au fost stabilite şapte case conspirative. Printre acestea se numără Sinclair Towers din Hong Kong Island şi Hotelul Nine Dragons din Kowloon. Omul de legătură al lui *Sevrin* la New York are numele de cod Giullio. El este foarte important pentru noi datorită relaţiilor sale cu Mafia şi cu CIA.” Grant continua „Se bănuieşte că Giullio ar fi Vincenzo Banastasio, un gangster important, actualul don al familiei Sallapione. Suntem în curs de a verifica acest lucru prin sursele noastre din SUA. Nu ştim dacă agentul secret duşman din poliţie (despre care e vorba în detaliu într-un alt capitol) face parte din *Sevrin*, dar presupunem că da. După părerea noastră, China va fi nevoită să-şi dezvolte tot mai mult comerţul cu Occidentul pentru a contrabalansa hegemonia imperialistă sovietică şi a compensa vidul şi haosul create de retragerea bruscă în 1960 a finanţării şi tehnicienilor sovietice. Forţele armate chineze au mare nevoie să fie modernizate. Recoltele au fost proaste. Prin urmare, orice fel de materiale strategice şi tehnică de luptă vor găsi în China, pentru mulţi ani de acum înainte, o piaţă care abia le aşteaptă, precum şi alimentele, alimentele de bază. Se recomandă cumpărarea pe termen lung, la preţ forfetar, de orez din America. Am cinstea de a fi, sir, al dumneavoastră preaplecat slujitor, AMG, Londra, 15 august 1963.”

Avioane, tancuri, şuruburi şi piuliţe, rachete, motoare, camioane şi petrol şi cauciucuri şi electronice şi alimente, gândi Dunross, mintea lui avântându-se. O gamă nelimitată de produse cu care să faci comerţ, uşor de obţinut, uşor de transportat, şi nimic nu-i mai prielnic pentru comerţ decât un război.

Dar acum China nu cumpără, indiferent de ce are nevoie, indiferent de ce spune Grant. Cine ar putea fi Arthur? Cine din Compania Struan? Isuse Hristoase! John Chen şi Tsu-yan şi arme de contrabandă, iar acum un agent KGB în companie. Cine să fie? Ce-ar fi… Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră, zise el, recunoscând modul de a bate al soţiei lui.

— Ian, e aproape opt, spuse Penelope, soţia lui. M-am gândit că n-ar fi rău să-ţi spun. Doar ştii cum eşti.

— Da.

— Cum a fost ziua de azi? E groaznic ce s-a-ntâmplat cu John Chen. Cred că ai citit ziarele? Vii jos?

— Da. Puţină şampanie?

— Mulţumesc.

Îi turnă ei şi îşi umplu şi lui paharul.

— Apropo, Penn, am invitat un tip pe care l-am cunoscut azi după masă, un fost pilot în RAF. Mi s-a părut un tip simpatic. Peter Marlowe.

— Pilot de vânătoare?

— Da. Însă pe avioane Hurricane, nu Spitfire. Ai o rochie nouă?

— Da.

— Arăţi bine.

— Mulţumesc, dar mă simt atât de bătrână. Oricum, îţi mulţumesc.

Se aşeză pe celălalt fotoliu, parfumul ei fiind la fel de delicat ca şi trăsăturile chipului.

— Peter Marlowe ai spus?

— Da. Bietul tip a fost prins în Java în '42. A fost prizonier de război trei ani şi jumătate.

— Sărmanul. A fost doborât cu avionul?

— Nu, japonezii au bombardat aerodromul înainte ca el să ajungă la avion. Poate că a avut noroc. Două avioane au fost distruse la sol şi ultimele două când abia decolaseră. Piloţii au ars de vii. Se pare că cele patru Hurricane au fost ultimele din toată apărarea aeriană a Orientului îndepărtat. Ce dezastru a fost!

— Îngrozitor.

— Da. Slavă Domnului că noi am făcut războiul în Europa.

Dunross o privi atent.

— Spunea că a stat un an în Java, apoi japonezii l-au trimis într-un lagăr de muncă la Singapore.

— La Changi? întrebă ea, cu glasul schimbat.

— Da.

— O!

— A stat acolo doi ani jumătate.

Changi în malaieză înseamnă „viţă agăţătoare”, şi acesta era numele închisorii din Singapore folosită de japonezi în al doilea război mondial drept unul dintre cumplitele lor lagăre pentru prizonieri de război. Ea stătu o clipă pe gânduri, apoi zâmbi puţin cam nervos.

— L-a cunoscut pe Robin acolo?

Robin Grey era fratele ei, singura ei rudă în viaţă. Părinţii îi fuseseră ucişi în cursul unui raid aerian asupra Londrei, în 1943, chiar înainte de căsătoria ei cu Dunross.

— Marlowe mi-a spus că da, parcă îşi aminteşte de el, dar era limpede că nu vrea să vorbească despre acele vremuri, aşa că am lăsat-o baltă.

— Îl înţeleg. I-ai spus că Robin e fratele meu?

— Nu.

— Când urmează să se întoarcă Robin aici?

— Nu ştiu precis. Peste câteva zile. Azi după-masă, guvernatorul mi-a spus că delegaţia este acum la Pekin.

O delegaţie parlamentară britanică pentru probleme comerciale, formată din reprezentanţi ai celor trei partide – Conservator, Liberal şi Laburist – fusese invitată să meargă de la Londra la Pekin pentru a discuta tot felul de chestiuni legate de comerţ. Delegaţia sosise la Hong Kong cu două săptămâni în urmă şi plecase imediat mai departe, la Canton, unde se ţineau toate tratativele comerciale. O astfel de invitaţie era lucru foarte rar, mai ales pentru, o delegaţie parlamentară, şi încă şi mai rar ca să fie invitată la Pekin. Robin Grey făcea parte din delegaţie, reprezentând Partidul Laburist.

— Penn dragă, nu crezi că ar trebui să-l sărbătorim pe Robin, să dăm o recepţie pentru el? La urma urmelor, nu l-am văzut, de ani de zile, e prima dată că vine în Asia de când s-a terminat războiul. N-ar fi timpul să îngropi securea şi să faceţi pace?

— El nu e invitat în casa mea. În nici una din casele mele.

— N-ar fi timpul să te înduplеci puţin, să uiţi ce-a fost?

— Nu, eu îl cunosc, tu nu. Robin are viaţa lui, iar noi o avem pe a noastră, aşa am convenit el şi cu mine cu ani în urmă. Nu, nu doresc deloc să-l mai văd vreodată. Este oribil, periculos, spurcat la gură şi insuportabil.

Dunross izbucni în râs.

— De acord cu tine că e antipatic şi detest politica pe care o face, dar el nu e decât unul dintr-o jumătate de duzină de parlamentari. Delegaţia asta e importantă, ar trebui să le fac o primire, Penn.

— Dar te rog, Ian. Însă aş prefera să n-o faci aici, ori dacă nu, să-mi spui din timp pentru ca să anunţ că nu mi-e bine, şi nici copiilor. E o problemă de cinste a obrazului, şi cu asta basta. Penelope scutură din cap, vrând să alunge aceste gânduri. Dumnezeule! Hai să nu-l lăsăm să ne strice seara asta! Ce face acest Marlowe la Hong Kong?

— E scriitor, zicea că vrea să scrie o carte despre Hong Kong. Acum trăieşte în America. Vine şi soţia lui. A, apropo, i-am invitat şi pe americani, pe Linc Bartlett şi Casey Tcholok.

— Oh! Penelope Dunross râse. Oricum, patru sau patruzeci în plus, ce contează? Eu tot nu-i cunosc pe cei mai mulţi dintre ei, iar Claudia a organizat totul cu eficienţa ei obişnuită, ridică dintr-o sprânceană. Deci un traficant de arme printre piraţi! Nici că se putea ceva mai nimerit.

— Chiar e traficant?

— Toată lumea aşa zice. Ai văzut ce scrie în numărul de azi după-masă în *Mirror*, Ian? Ah Tat este convinsă că americanul e *joss* rău. A informat tot personalul, pe copii şi pe mine, aşa că e ca şi oficial Ah Tat i-a spus lui Adryon că astrologul ei a insistat ca ea să-ţi spună să te fereşti de o influenţă nefastă dintre Răsărit. Ah Tat e convinsă că e vorba de americani. Nu te-a lămurit încă?

— Încă nu.

— Doamne, ce-aş mai vrea să pot sporovăi în cantoneză ca tine şi copiii. I-aş spune eu scorpiei ăleia bătrâne să-şi ţină pentru ea superstiţiile şi părerile. Ea e o influenţă nefastă.

— Şi-ar da şi viaţa pentru copii.

— Ştiu că e *gan sun* a ta, că ea te-a crescut şi că e convinsă că ea e un dar ceresc pentru clanul Dunross. Dar în ce mă priveşte, e o zgripţuroaică bătrână, cârcotaşă şi dezgustătoare şi nu pot s-o sufăr. Penelope zâmbi dulce: Aud că americanca este foarte drăguţă.

— Atrăgătoare, nu drăguţă. Îi cam face zile fripte lui Andrew.

— Îmi închipui. O doamnă să discute afaceri! Unde o să ajungă lumea asta? Se pricepe?

— E prea devreme ca să-mi dau seama. Dar e foarte isteaţă. E... N-o să fie uşor cu ea.

— Ai văzut-o pe Adryon în seara asta?

— Nu. Ce s-a întâmplat? întrebă el, recunoscând imediat tonul.

— Iar a scotocit prin garderoba mea. Jumătate din ciorapii mei cei mai buni au dispărut, restul sunt împrăştiaţi, toate şalurile mele sunt răvăşite, bluza mea cea nouă lipseşte, iar cordonul cel nou nu mai există. Mi-a şterpelit până şi cel mai bun Hermes... copila asta e de groază!

— La nouăsprezece ani nu mai e chiar copil, zise el obosit.

— E de groază! I-am spus de atâtea ori!

— O să stau iarăşi de vorbă cu ea.

— Tot nu foloseşte la nimic.

— Ştiu.

Râseră amândoi.

— E aşa un drac împieliţat!

— Poftim! Dunross îi întinse soţiei sale o cutiuţă plată. Pentru douăzeci de ani fericiţi!

— Oh, îţi mulţumesc, Ian. Cadoul tău e *joss*. O să...

Se opri şi deschise cutia. Conţinea o brăţară din jad sculptat, jadul, fiind prins într-un filigran de argint, foarte delicată, foarte veche, o piesă de colecţionar.

— Vai, ce frumoasă e, îţi mulţumesc, Ian, şi-o puse pe mână peste lănţişorul subţire de aur pe care-l purta, iar el nu putu citi în glasul ei nici plăcere adevărată, nici dezamăgire. E foarte frumoasă, spuse ea aplecându-se şi sărutându-l uşor pe obraz. Mulţumesc, dragul meu. De unde ai luat-o? Din Taiwan?

— Nu. De aici, de pe Cat Street. La magazinul lui Wong Chun Kit, care...

Uşa se deschise brusc şi o fată dădu buzna ca o vijelie. Era înaltă şi zveltă, blondă. Spuse dintr-o suflare:

— Sper că e în regulă că mi-am invitat un prieten în seara asta. Tocmai am primit telefon că vine, dar că o să întârzie puţin, dar m-am gândit că e în regulă. E un tip bine, mişto.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Adryon, zise Dunross calm, de câte ori trebuie să te rog să baţi la uşă înainte de a da buzna aici? Şi fii bună şi vorbeşte englezeşte. Ce naiba înseamnă mişto?

— Grozav, nemaipomenit, mişto. Iartă-mă, tată, dar zău că eşti cam rămas în urmă, fiindcă bine şi mişto sunt termeni la

modă până şi în Hong Kong. Pe curând, trebuie să fug, după petrecere ies în oraş… o să întârzii, aşa că…

— Stai puţin.

— Asta-i bluza mea, bluza mea cea nouă, izbucni Penelope. Adryon, scoate-o imediat! Ţi-am spus de o mie de ori să nu-ţi mai vâri nasul în garderoba mea.

— Hai, mamă, răspunse Adryon la fel de prompt, ţie nu-ţi trebuie, nu pot să o împrumut pentru seara asta? Tonul ei se schimbă. Te rog? Te rog frumos? Tată, convinge-o tu, trecu la o cantoneză perfectă de *amah*: Preacinstite tată… te rog ajut-o pe fiica ta Numărul Unu să realizeze irealizabilul, căci altfel o să plâng, plâng *oh ko*…, apoi iarăşi pe englezeşte, fără nici o pauză: Mamă, ţie nu-ţi trebuie, şi o să am grijă de ea, zău. Te rog!

— Nu.

— Haide, te rog frumos. O să am grijă de ea, promit.

— Nu.

— Mamă!

— Bine, dacă pro…

— Îţi mulţumesc!

Fata zâmbi fericită, făcu stânga-mprejur şi ieşi ca o vijelie, uşa trântindu-se în urma ei.

— Fir-ar să fie! spuse Dunross nemulţumit. De ce naiba toate uşile par să se trântească în urma ei?

— Acum cel puţin nu a făcu-o intenţionat, oftă Penelope. Nu cred că aş mai putea rezista încă o dată la un asemenea asediu.

— Nici eu. Mulţumesc lui Dumnezeu că Glenna e rezonabilă.

— E numai o chestiune de timp, Ian. Şi ea, ca şi Adryon, seamănă cu taică-su.

— Ei da! Eu nu am o fire insuportabilă, zise el înţepat. Şi dacă tot veni vorba, sper că Adryon şi-a găsit un amic mai simpatic decât cretinii obişnuiţi! Pe cine aduce?

— Nu ştiu, Ian. Şi eu tot acum am aflat.

— Întotdeauna amicii ei sunt înfiorători! În materie de bărbaţi are nişte gusturi de groază… Îl ţii minte pe tipul ăla cu căpăţână de bostan şi braţe de maimuţă, de care era „îndrăgostită nebuneşte”? Dumnezeule mare, nu avea decât cincisprezece ani…

— Avea aproape şaisprezece ani.

— Cum îl chema? A, da, Byron. Auzi, Byron!

— Zău n-ar fi trebuit să ameninţi că-l faci fărâme, Ian. Era doar dragoste de copil.

— Ba era dragoste de gorilă, la naiba, spuse Dunross şi mai acru. Tipul era o gorilă nemernică... Îl ţii minte pe cel dinaintea nemernicului de Byron? Ticălosul ăla bun de dus la psihiatrie, cum îl chema?

— Victor. Da, Victor Hopper. El a fost cel care... da, îmi amintesc, el a fost cel care m-a întrebat dacă poate să se culce cu Adryon.

— Ce-a făcut?!

— Da, Penelope îi adresă un zâmbet nevinovat. Nu ţi-am spus atunci, m-am gândit că e mai bine să nu-ţi spun.

— Ce-a făcut?

— Nu te enerva aşa, Ian. Asta a fost mai bine de patru ani. I-am spus că nu, deocamdată nu, Adryon are abia paisprezece ani, dar nu va fi nici o problemă când va împlini douăzeci şi unu. Şi cu ăsta a terminat repede.

— Dumnezeule mare! Te-a întrebat pe tine dacă poa...

— Cel puţin m-a întrebat, Ian! E mare lucru. Toate astea sunt ceva banal, se ridică şi-i umplu paharul, apoi îşi mai turnă şi ei puţină şampanie. Nu mai ai decât vreo zece ani de purgatoriu, după aia o să vină nepoţii. La mulţi ani şi tot ce-ţi doreşti! râse, ciocni cu el, apoi bău o înghiţitură şi-i zâmbi.

— Ai dreptate şi de data asta, spuse el şi îi zâmbi la rândul său, plăcând-o foarte mult.

Am fost norocos, îşi zise el. Da, am fost blagoslovit în acea primă zi. Era o dimineaţă caldă şi însorită de august, în 1940, în timpul Bătăliei pentru Anglia, la baza RAF de la Biggin Hill unde se găsea el, iar ea făcea parte din WAAF şi abia fusese numită acolo. Pentru el era a opta zi de război, a treia misiune şi primul avion doborât. Spitfire-ul lui era ciuruit de gloanţe, din aripi lipseau bucăţi, coada era ca şi tatuată. După toate regulile *joss*-ul lui, ar fi trebuit să fie mort, dar nu era. În schimb Messerschmitt-ul nu mai exista, pilotul lui era mort. Iar el ajunsese înapoi acasă, teafăr, ameţit de victorie, de teamă, de ruşine şi de uşurare că el se întorsese, în vreme ce tânărul pe care-l zărise în cealaltă carlingă, inamicul, arsese urlând în timp ce se prăbuşea.

— Bună ziua, sir, îi spusese Penelope Grey. Bun venit acasă, domnule. Beţi asta.

I-a dat o ceaşcă de ceai fierbinte şi dulce şi nu a mai scos o vorbă, deşi ar fi trebuit să înceapă imediat să-i pună întrebări, căci lucra la Informaţii. Nu i-a spus nimic, doar i-a zâmbit şi l-a lăsat să se întoarcă din cerurile pline de moarte la lumea celor vii. El nu i-a mulţumit, şi-a băut ceaiul, care i s-a părut cel mai bun pe care-l băuse vreodată.

— Am doborât un Messerschmitt, spusese el când a putut în sfârşit să vorbească, glasul tremurându-i, la fel ca şi genunchi, nu-şi amintea când şi-a desfăcut hamurile, când a ieşit din carlingă şi când s-a urcat în camion împreună cu ceilalţi supravieţuitori. Era un M. 109.

— Da, sir. Maiorul Miller a confirmat deja victoria şi vă roagă să vă pregătiţi să plecaţi din nou, din clipă în clipă. De data asta o să luaţi avionul Poppa Mike Kilo. Mulţumesc că l-aţi doborât, sir, asta înseamnă unul mai puţin din diavolii aceia… ce n-aş vrea să pot să merg cu toţi piloţii să vă ajut să-i ucideţi pe monştrii ăia…

Dar nu erau monştri, gândise el, cel puţin primul pilot şi primul avion pe care îi ciuruise el nu erau – doar un tânăr asemeni lui, poate chiar de aceeaşi vârstă, care arsese urlând, murise urlând, o frunză căzătoare în flăcări, iar în după-amiaza asta, ori mâine, ori în curând, va fi rândul lui. Ei sunt prea mulţi, duşmanii, iar noi prea puţini.

— Tommy s-a întors, Tom Lane?

— Nu, domnule, îmi pare rău. El… maiorul spunea că domnul căpitan Lane a fost atacat deasupra Deverului.

— Mă îngrozeşte gândul de a arde, de a mă prăbuşi arzând, spusese el.

— Oh, nu, dumneavoastră nu vi se va întâmpla asta. Nu o să vă doboare. Ştiu eu. Nu, dumneavoastră nu vi se va întâmpla asta. Pe dumneavoastră nu vă vor doborî niciodată, niciodată, spusese ea, şi avea ochi de un albastru pal, părul blond şi pielea trandafirie, nici optsprezece ani împliniţi, dar puternică, foarte puternică şi foarte convinsă.

El a crezut-o, încrederea ei l-a ajutat să înfrunte încă patru luni de misiuni, uneori câte cinci pe zi, să doboare şi alţi duşmani. Şi cu toate că mai târziu convingerea ei s-a dovedit neîntemeiată şi el a fost doborât, a rămas totuşi în viaţă şi nu a ars decât puţin. Apoi, când a ieşit din spital, nemaiavând voie să zboare niciodată, s-au căsătorit.

— Nu mi se pare că au trecut douăzeci de ani, zise el, abţinându-se să arate cât e de fericit.

— Plus doi înainte, răspunse ea pe acelaşi ton.

— Plus doi…

Se deschise uşa. Penelope oftă văzând-o pe Ah Tat că intră în încăpere, turuind o vorbă englezeşte şi treizeci în cantoneză.

— *Ayeeyah*, fiule, tu încă nu eşti gata, preacinstiţii oaspeţi trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta şi încă nici nu ţi-ai legat cravata, iar acel străin făr' de mamă din North Kwantung adus degeaba în casa noastră ca să gătească în seara asta… acel fecior puturos de târfă de un dolar din North Kwantung de unde ne vin cei mai buni hoţi şi cele mai proaste curve, care se crede bucătar… ha! Acest individ cu slugoii lui străini la fel de vrednici de dispreţ ne spurcă bucătăria şi ne alungă liniştea. *Oh ko*, spuse mai departe bătrânica cea sfrijită, fără să-şi tragă sufletul, în vreme ce degetele ei ca nişte gheare se întinseră automat şi îi înnodară cu îndemânare cravata – şi asta nu e tot! Fiica Numărul Doi pur şi simplu nu vrea să îmbrace rochia pe care Preacinstita Primă Soţie a ales-o pentru ea, iar furia ei se aude până în Java! Eiii, familia asta! Poftim, fiule – scoase din buzunar un plic şi i-l întinse lui Dunross – ăsta e încă un mesaj barbar de felicitări pentru această fericită ocazie, pe care sărmana ta mamă bătrână a trebuit să-l aducă ea sus pe sărmanele ei picioare bătrâne fiindcă ceilalţi servitori care nu-s buni de nimic sunt nişte leneşi…

Făcu o pauză ca să-şi tragă o clipă sufletul.

— Mulţumesc, mamă, spuse el politicos.

— Pe vremea Preacinstitului tău tată, servitorii munceau şi ştiau ce-au de făcut, iar bătrâna ta mamă nu trebuia să suporte în Casa noastră Mare străini murdari! porni spre uşă continuând să bombăne blesteme la adresa bucătarului. Să nu întârzii, fiule, căci… Închisese uşa, dar vorbea mai departe.

— Ce a apucat-o şi pe ea? întrebă Penelope obosită.

— Bombăne din Cauza bucătarului şi a furnizorilor, nu-i plac străinii… o ştii cum e.

Deschise plicul, în care se afla un telex împăturit.

— Ce zicea de Glenna? întrebă soţia lui, care, deşi nu pricepea aproape nici o boabă de cantoneză, recunoscuse cuvintele *yee-chat*. A doua Fiică.

— Doar că a făcut o criză din cauza rochiei pe care i-ai ales-o tu.

— Ce nu-i place la ea?

— Ah Tat n-a spus. Ascultă, Penn, poate că Glenna ar trebui să se ducă pur şi simplu la culcare. E trecut de ora ei de somn şi…

— Lunaticule! Nici o şansă, nici la sfîntu' aşteaptă. Nici măcar Struan Cotoroanţă n-ar putea-o împiedica pe Glenna să participe la prima ei petrecere de oameni mari, cum îi zice ea! Şi ai fost de acord, Ian, tu ai fost de acord, nu eu!

— Da, dar nu…

— Nu. E destul de mare. În fond, are treisprezece ani şi merge pe treizeci. Penelope îşi termină calm şampania. Dar nu-ţi fă griji, mă ocup eu de tânăra domnişoară.

Se ridică şi abia atunci îi văzu faţa. Se uita cu ochii mari la telex.

— Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre oamenii noştri a fost ucis. La Londra. Grant. Alan Medford Grant.

— Oh, eu nu-l cunosc, nu-i aşa?

— Cred că l-ai întâlnit o dată în Ayrshire. Era un tip mărunţel, ca un spiriduş. A fost la una din petrecerile noastre la Castelul Avisyard, când am fost ultima dată în vacanţă.

Ea încruntă din sprâncene.

— Nu ţin minte.

Luă telexul pe care el i-l întinsese. Scria „Cu regret vă informez că A.M. Grant a fost ucis într-un accident de motocicletă azi dimineaţă. Urmează detalii, când le voi avea. Îmi pare rău. Salutări, Kiernan”.

— Cine e Kiernan?

— Asistentul lui.

— Al lui Grant? Era un prieten?

— Într-un fel.

— E important pentru tine?

— Da.

— O, îmi pare rău.

Dunross se forţă să ridice din umeri şi să-şi păstreze vocea egală. Dar în sinea lui înjura de mama focului.

— Aşa e viaţa. *Joss*.

Ea ar fi vrut să-i împărtăşească durerea, dându-şi imediat seama cât de profund şocat fusese. Ştia că este extrem de tulburat şi că încearcă să ascundă acest lucru. Ar fi vrut să-l întrebe chiar acum cine era acest om, ce era cu el. Dar nu spuse

nimic. Asta este rolul meu, îşi reaminti ea. Să nu pun întrebări, să fiu calmă, şi să fiu acolo, să repar lucrurile, dar numai când sunt lăsată s-o fac.

— Vii jos?

— Într-un minut.

— Să nu întârzii, Ian.

— Bine.

— Şi încă o dată mulţumesc pentru brăţară, spuse ea, căci îi plăcuse într-adevăr foarte mult.

— N-ai pentru ce, răspunse Dunross, dar ea îşi dădea seama că nici nu o auzise.

Era deja la telefon, cerând o convorbire internaţională. Ea ieşi şi închise încet uşa, apoi rămase în lungul coridor ce ducea spre aripile de est şi de vest, iar inima îi bătea cu putere. Blestemate fie toate telexurile şi toate telefoanele, blestemată fie *Compania Struan*, blestemat fie Hong Kongul, blestemate fie toate petrecerile şi toţi linge-blide. Ce n-aş da să putem pleca pentru totdeauna, să uităm Hong Kongul, să uităm de muncă şi de *Nobila Casă* şi, de afaceri importante, de zona Pacificului şi de bursă şi de toate bles…

— Mamăăă!

Auzi strigătul ascuţit al Glennei răzbătând tocmai din camera ei, care se afla în colţul îndepărtat al aripii de est, şi imediat toate simţurile ei se concentrară. În glasul Glennei se putea citi o turbare frustrată, dar nici o primejdie, aşa încât nu se zori, răspunse doar:

— Vin. Ce s-a întâmplat, Glenna?

— Unde eeeşti?

— Vin, scumpo, strigă ea, cu gândul acum la lucrurile importante.

Glennei îi va sta bine în rochia aia, îşi spuse ea. Da, ştiu ce o să fac. O să-i împrumut şiragul meu mic de perle. O să arate perfect. Fericită că îi venise această idee, zori pasul.

De cealaltă parte a portului, în Kowloon, sergentul Tang-po, din CID, urcă scara şubredă şi pătrunse în încăperea unde îl aşteptau deja cei ce formau nucleul triadei sale secrete.

— Să vă băgaţi bine asta în ţeasta pe care unii dintre voi o purtaţi între urechi: Dragonii vor ca Chen al *Nobilei Case* să fie găsit, iar Vârcolacii ăştia sifilitici, mâncători de gunoaie să fie prinşi atât de repede încât şi zeii să rămână uimiţi!

— Da, stăpâne, răspunseră în cor subalternii, şocaţi de tonul lui.

Se găseau în casa conspirativă a lui Tang-po, un apartament mic şi prăpădit de trei camere, cu o uşă dărăpănată, situat la etajul cinci al unui bloc la fel de dărăpănat, deasupra unor prăvălii foarte modeste, pe o alee ce se afla la numai trei străzi distanţă de sediul lor de poliţie din districtul Tsim Sha Tsui, sediu care dădea spre port şi spre Piscul de la extremitatea Peninsulei Kowloon. Erau nouă oameni: un sergent, doi caporali, iar restul agenţi, toţi detectivi în civil ai CID-ului, toţi cantonezi, toţi aleşi pe sprânceană şi legaţi prin jurământ de sânge să fie loiali şi să păstreze taina. Ei formau *tong*-ul, sau Confreria secretă a lui Tang-po, care proteja toate jocurile de noroc de pe străzile din districtul Tsim Sha Tsui.

— Căutaţi peste tot, vorbiţi cu toată lumea. Avem trei zile, le spuse Tang-po.

Era un bărbat solid, de cincizeci şi cinci de ani, ca părul uşor încărunţit şi sprâncene groase, dar gradul lui era cel mai înalt la care putea ajunge, fără a fi ofiţer.

— Acesta e ordinul meu, al tuturor fraţilor mei Dragoni, şi al înaltului Dragon însuşi. Pe lângă asta, adăugă el ursuz, Marele Munte de Bălegar a promis că ne degradează şi ne trimite la graniţă sau în alte părţi, pe toţi, dacă nu reuşim, iar asta e prima dată că ne ameninţă astfel. Să urineze toţi zeii de la cea mai mare înălţime pe diavolii străini, mai ales pe scârnavii cei făr' de mamă care nu vor să accepta banii ce li se cuvin şi să se poarte ca nişte persoane civilizate!

— Amin! zise sergentul Lee cu multă ardoare, fiindcă fusese cândva catolic, în tinereţe mersese la o şcoală catolică.

— Marele Muntele de Bălegar mi-a spus-o clar în după-amiaza asta: ori o scoatem la capăt, ori la graniţă cu noi, unde nu e nici o tigvă în care să te pişi şi nici un mijloc să storci un ban cale de douăzeci de mile. *Ayeeyah*, să ne ferească zeii să dăm greş!

— Aşa e, răspunse caporalul Hi în numele tuturor, notând ceva în caiet, un tip cu trăsături ascuţite, care urma şcoala serală ca să devină contabil, şi el era cel care ţinea registrele Confreriei şi procesele verbale ale întrunirilor lor.

— Frate Mai Mare, începu sergentul Lee politicos, s-a stabilit o recompensă pe care să o putem oferi informatorilor noştri? Există un minim sau un maxim?

— Da, le spuse Tang-po, adăugând cu grijă: Înaltul Dragon a zis o sută de mii de dolari Hong Kong dacă în trei zile...

Se lăsă o tăcere bruscă la auzul sumei imense.

— ... jumătate pentru găsirea lui Chen al *Nobilei Case*, jumătate pentru găsirea răpitorilor. Şi un premiu de zece mii pentru fratele al cărui informator ne dă una sau alta, şi o avansare.

— Zece mii pentru Chen şi alte zece mii pentru răpitori? întrebă caporalul. O, zeilor, faceţi să câştig eu premiul, se rugă el, asemeni tuturor celorlalţi. Aşa e, Frate Mai Mare?

— *Dew neh loh moh* asta-i ce am spus, replică Tang-po arţăgos, trăgând din ţigară. Ce, ţi-s urechile umplute cu puroi?

— Oh, nu, iertaţi-mă Preacinstite Sir. Vă rog să mă scuzaţi.

Toţi erau cu gândul la premiu. Sergentul Lee îşi spunea: eiii, zece mii şi o avansare dacă în trei zile!... Ah, dacă în trei zile... tocmai la timp pentru ziua curselor... O, voi zei, mari şi mici, binecuvântaţi-mă de data asta şi pe urmă încă o dată sâmbătă, la pariul dublu. Tango-po se uită pe însemnările lui.

— Acum să trecem la alte treburi. Datorită cooperării lui Chang Valet de Zi şi a Preacinstitului Song, Confreria poate folosi zilnic duşurile lor de la V and A între opt şi nouă dimineaţa, în loc de între şapte şi opt ca până acum. Soţiile şi concubinele, cu rândul. Caporal Ho, stabileşti ordinea.

— Hei, Preacinstite Stăpân, aţi auzit de Floci Aurii? strigă unul dintre detectivii cei tineri.

— Ce?

Tânărul povesti ceea ce îi spusese Chang Valet de Zi în dimineaţa respectivă, când se dusese la bucătăria hotelului să ia micul dejun. Izbucniră cu toţii în hohote de râs.

— *Ayeeyah*, închipuieşte-ţi una ca asta! Precum aurul, *heya*?

— Aţi avut vreodată în pat o diavoliţă străină, Preacinstite stăpân?

— Nu, niciodată. *Ayeeyah*, numai gândul ăsta... pfui!

— Eu aş vrea, zise Lee râzând. Măcar să văd ce şi cum!

Pufniră şi ceilalţi în râs şi unul zise tare:

— O Poartă de Jad e o poartă de Jad, dar se zice că unele diavoliţe străine ar avea-o piezişă!

— Eu am auzit că-s tăiate invers!

— Preacinstite Sir, mai era ceva spuse tânărul detectiv după ce râsetele se stinseră. Chang de Zi mi-a spus să vă zic că Floci Aurii are un emiţător receptor miniaturizat, cum el n-a mai

văzut niciodată, mai bun decât tot ce avem noi, chiar şi cei din Serviciul Special. Îl poartă tot timpul la ea.

Tang-po făcu ochii mari.

— Asta-i ciudat. Ce-ar putea să facă o femeie de diavol străin cu aşa ceva?

Lee spuse:

— Să aibă legătură cu armele?

— Nu ştiu, Frate Mai Mic. Femei cu emiţător-receptor? Interesant. Nu era în bagajele ei când le-au verificat oamenii noştri aseară, deci probabil că-l avea în geantă. Bine, foarte bine. Caporal Ho, după întrunirea noastră să laşi un dar pentru Chang de Zi, vreo două *roşii* (o bancnotă roşie însemna o sută de dolari Hong Kong). Tare aş vrea să ştiu pentru cine erau armele alea, adăugă el gânditor. Aveţi grijă ca toţi informatorii noştri să afle că mă interesează şi treaba asta.

— Chen al *Nobilei Case* are vreo legătură cu armele şi cu aceşti doi diavoli străini? întrebă Lee.

— Cred că da, Frate Mai Mic. Aşa cred. Da. Altă ciudăţenie: să trimiţi o ureche, nu-i civilizat, nu atât de curând. Nu e deloc civilizat.

— A, deci credeţi că Vârcolacii sunt diavoli străini? Ori scârnavi de corcituri? Ori portughezi?

— Nu ştiu, spuse Tang-po nemulţumit. Dar toate astea se petrec în districtul nostru, deci e o chestiune de cinste a obrazului nostru, pentru noi toţi. Marele Muntele de Bălegar este foarte supărat. Şi cinstea obrazului lui e în joc.

— Eiii, zise Lee, scârbavnicul ăla are o fire foarte păcătoasă.

— Da. Poate că informaţia despre emiţător o să-l mai potolească. Cred că o să le cer tuturor Fraţilor mei să-i pună sub supraveghere pe Floci Aurii şi pe prietenul ei traficant de arme. Nu se ştie niciodată. Bun, mai era ceva... Tang-po se uită din nou pe însemnările sale. Da, de ce a scăzut contribuţia noastră de la clubul de noapte *Happy Hostess* cu treizeci la sută?

— Tocmai a fost preluat de un alt proprietar, Preacinstite Sir, răspunse sergentul Lee în al cărui sector se afla salonul de dans. Pok Chiorul l-a vândut unui curvar shanghaiez pe nume Wang, Fericitul Wang. Fericitul Wang zice că Unsoarea Parfumată e prea mare, că afacerile merg prost, foarte prost.

— *Dew neh lok moh* pe toţi shanghaiezii. Aşa e?

— Merg ceva mai prost, dar nu cu mult.

— Are dreptate, Preacinstite Sir, spuse caporalul Ho. M-am dus acolo la miezul nopţii să încasez de la curvar avansul pentru săptămâna asta, iar împuţiciunea de local era cam pe jumătate plin.

— Erau ceva diavoli da străini?

— Doi sau trei, Preacinstite Stăpân. Nici unul important.

— Transmite-i Cinstitului Fericitul Wang un mesaj din partea mea: are trei săptămâni să-şi redreseze afacerile. Pe urmă mai vedem. Caporale Ho, spune-le câtorva dintre fetele de la *Great New Oriental* ca timp de vreo lună să recomande *Happy Hostess*, ele au mulţi clienţi printre diavolii de străini… iar lui Wang spune-i că poimâine soseşte un portavion nuclear, *Corregidor*, pentru „R and R”… (folosi iniţialele englezeşti, toată lumea cunoscând de „rest and recreation” – odihnă şi recreere – de pe vremea războiului din Coreea.) Îl voi întreba pe Fratele Dragon din Wanchai şi din zona docurilor dacă Fericitul Wang poate să trimită câteva cărţi de vizită acolo. O mie şi ceva de barbari din Ţara de Aur ar putea să fie de folos. Stau aici opt zile.

— Preacinstite Sir, voi face asta chiar diseară, promise caporalul Ho.

— Prietenul meu din poliţia maritimă mi-a spus că ne vor vizita în curând o mulţime de nave de război. E în curs de mărire a Şaptea Flotă americană, Tang-po se încruntă. Va fi dublată, din câte spune el. De pe continent se aude că soldaţii americani vor intra în Vietnam în număr mare. Au deja o linie aeriană într-acolo, sau cel puţin – adăugă el – triada lor, CIA, are.

— Eiii, asta-i bine pentru afacerile noastre! Va trebui să le reparăm navele şi să le distrăm oamenii. E bine! foarte bine pentru noi.

— Da. Foarte bine. Dar o mare prostie din partea lor. Cinstitul Chou En Lai i-a prevenit, în mod politicos, de luni de zile, că China nu-i vrea acolo. De ce nu vor să-l asculte? Vietnamul reprezintă propria noastră sferă exterioară barbară! E o prostie să alegi tocmai jungla aia infectă şi pe barbarii ăia detestabili ca să te baţi cu ei. Din moment ce China nu a izbutit, în secole, să-i supună pe acei barbari din afară, cum o să reuşească ei? Tang-po râse şi îşi aprinse-o altă ţigară. Unde a plecat bătrânul Pok Chiorul?

— Bătrânului vulpoi i-a sosit viza permanentă şi s-a urcat în primul avion spre San Francisco. El, soţia lui şi cei opt copii.

Tang-po se întoarse către contabil.

— Ne datora vreun ban?

— Nu, Preacinstite Sir. Plătise totul la zi, a avut grijă de asta sergentul Lee.

— Cât l-a costat pe curvarul ăla bătrân ca să obţină viza?

— Plecarea lui a fost uşurată de un dar de trei mii de dolari Hong Kong daţi caporalului Sek Pun So de la Emigrare, la recomandarea noastră. Nouă ni s-a dat procentul cuvenit. L-am ajutat de asemenea să găsească un negustor de diamante ca să-şi converteasca averea în cele mai bune pietre ce se găsesc, se uită în registru: Comisionul nostru de doi la sută s-a ridicat la opt mii nouă sute şaizeci de dolari Hong Kong.

— Drăguţu' de Chiorul! zise Tang-po, bucuros pentru el. S-a descurcat bine. Ce slujbă ă acceptat ca să capete viza?

— Ca bucătar într-un restaurant din Chinatown, numit *Good Eating Place*, răspunse sergentul Lee. *Oh ko*, eu am gustat mâncarea din casa bătrânului Chiorul şi era toarte proastă.

— O să angajeze pe altcineva să muncească acolo în local lui, iar el se va apuca de afaceri imobiliare, jocuri de noroc sau un bar de noapte, zise careva. Eiii, ce *joss*!

— Dar cât l-a costat viza americană?

— Ei, cheia de aur ce deschide poarta Paradisului! oftă Ho. Am auzit că a plătit cinci mii de dolari americani ca să treacă în capul listei.

— *Ayeeyah*, asta e mai mult decât de obicei! De ce?

— Se pare că i s-a promis şi un paşaport american, de îndată ce vor trece cei cinci ani, fără să i se facă dificultăţi în legătură cu engleza lui. După cum ştiţi, bătrânul Chiorul nu vorbeşte englezeşte…

— Mozoliţii ăia din Ţara de Aur… storc bani, dar nu sunt organizaţi. N-au stil, n-au stil deloc, zise Tang-po dispreţuitor. Câte o viză ici şi colo, când toată lumea de aici ştie că poţi să cumperi una dacă ştii când şi cum să te adresezi. Atunci de ce n-o fac ca lumea, în mod civilizat? Douăzeci de vize pe săptămână, chiar patruzeci. Diavolii ăştia de străini sunt nebuni cu toţii!

— *Dew neh loh moh*, dar ştiţi că aveţi dreptate! spuse sergentul Lee, ameţit la gândul banilor pe care i-ar fi putut scoate dacă ar fi fost viceconsul la Consulatul american din Hong Kong, la Secţia Vize. Eiii!

— Dacă am avea o persoană binecrescută în postul ăsta, am ajunge în curând mandarini şi am conduce San Francisco! zise Tang-po şi izbucniră cu toţii în râs, apoi adăugi scârbit: Măcar dacă ar avea un bărbat acolo, nu unul căruia îi place un Lujer Fierbinte în Făgaşul Rău Mirositor sau al lui într-al altuia!

Hohotele de râs se înteţiră.

— Hei, strigă unul dintre ei, aţi auzit că partenerul lui e tânărul diavol străin Burdihan-de-Porc-Băgăreţ de la Lucrări Publice, îl ştiţi, cel care vinde permise de construcţie unde nu trebuie!

— Asta e o treabă veche, Chan, foarte veche. Amândoi au luat-o acum pe căi mai puţin înţelepte. Ultimul zvon e că viceconsulul nostru se ţine cu un tânăr… Tang-po adăugă delicat: Fiul unui cunoscut contabil, care este şi un cunoscut comunist.

— Eiii, asta nu-i bine, spuse sergentul Lee, dându-şi imediat seama cine era omul.

— Nu, fu de acord Tang-po. Mai ales că am auzit ieri că tânărul are un apartament secret după colţ. În districtul meu! Iar în districtul meu sunt cele mai puţina crime.

— Aşa e, răspunseră toţi mândri.

— Ar trebui poate să-i spunem o vorbă, Frate Mai Mare? întrebă Lee.

— Nu, puneţi-l doar sub supraveghere specială. Vreau să ştiu totul despre aştia doi. Totul. Chiar şi dacă râgâie. Tang-po suspină, îi dădu sergentului Lee adresa, apoi împărţi sarcinile. Dacă tot sunteţi toţi aici, am hotărât să devansez cu o zi ziua de plată.

Deschise geanta mare ce conţinea bancnote. Fiecare om primi echivalentul salariului său de poliţist plus cheltuieli autorizate. Un salariu de 300 dolari Hong Kong, fără bani pentru cheltuieli, nu era suficient pentru un agent să hrănească o familie oricât de mică şi să aibă un apartament mic, nici măcar un apartament de două camere cu o chiuvetă şi fără baie, şi să trimită un copil la şcoală; ori suficient ca să poată trimite ceva bănuţi acasă, în satul din Kwantung, pentru tata, mama, bunicii şi unchii nevoiaşi, care, cu mulţi ani în urmă, în multe cazuri, îşi dăduseră economiile lor de o viaţă ca el să poată lua calea Hong Kongului. Tang-po era unul dintre aceştia. Era foarte mândru că, la şase ani, singur, supravieţuise călătoriei, îşi găsise rudele, iar apoi, la optsprezece ani, intrase în poliţie – cu treizeci şi şase

de ani înainte. O servise bine pe Regină, servise impecabil poliţia, duşmanilor japonezi nu le făcuse nici un fel de servicii în timpul ocupaţiei lor, iar acum conducea o diviziune importantă a Coloniei Hong Kong. Respectat, bogat, avea un fiu la colegiu la San Francisco, altul proprietar a unei jumătăţi de restaurant la Vancouver, în Canada, şi îşi întreţinea familia de la Kwantung. Iar ce e mai important. Divizia sa din Tstm Sha Tsui avea mai puţine cazuri de jaf nerezolvate, mai puţine răniri şi mutilări cu autorii nedescoperiţi şi mai puţine războaie între triade decât în orice alt district. Numai trei crime în patru ani, toate rezolvate, vinovaţii prinşi şi condamnaţi, unul dintre ei fiind un matelot de diavol străin, care îl ucisese pe un altul din cauza unei dansatoare. Jafuri mărunte aproape că nu existau şi turiştii de diavoli străini nu erau supăraţi de cerşetori şi de hoţi de buzunare – toate astea în cea mai mare zonă turistică, unde trăiau peste trei sute de mii de persoane civilizate ce trebuiau să trăiască în ordine şi protejate de răufăcători şi de ele însele. *Ayeeyah* da, îşi spuse Tang-po. Dacă n-am fi noi, tâmpiţii, sifiliticii ăia de ţărani şi-ar sări unu' altuia în gât, dezlănţuiţi, prădând, ucigând, şi atunci ar izbucni inevitabilul strigăt al gloatei: Ucideţi-i pe diavolii de străini! Şi ar încerca s-o facă, iar atunci am lua-o de la capăt cu răzmeriţele. Să-i ia naiba pe toţi răufăcătorii şi persoanele ce tulbură liniştea!

— Bun, zise el afabil, ne întâlnim peste trei zile. Am comandat un ospăţ cu zece feluri de mâncare, de la *Great Food Chang*. Până atunci, fiecare să pună un ochi la găozul zeilor şi să-mi aduceţi răspunsurile. Îi vreau pe Vârcolaci, şi îl vreau înapoi pe John Chen. Sergent Lee tu mai rămâi puţin. Caporal Ho, scrie procesul verbal şi să-mi aduci conturile mâine la cinci.

— Da, Preacinstite Stăpân.

După ce plecară toţi, Tang-po îşi aprinse o altă ţigară. Sergentul Lee îşi aprinse şi el una. Tang-po tuşi.

— Ar trebui să te laşi de fumat Frate Mai Mare.

— Şi tu la fel! Tang-po ridică din umeri*, joss*! Dacă e să mor, o să mor. *Joss*. Oricum, ca să am linişte, i-am spus Primei Neveste că m-am lăsat. Mă cicăleşte şi iar mă cicăleşte.

— Arată-mi una care n-o face şi se va dovedi a fi un bărbat care-şi foloseşte Scârbavnicul Făgaş.

Râseră amândoi.

— Asta-i adevărul. Săptămâna trecută ea a insistat să mă duc la un doctor, şi ştii ce mi-a zis labagiu' ăla fără de mamă? Mi-a

zis că mai bine te-ai lăsa de fumat, bătrâne prietene, că dacă nu, înainte de a apuca să fii mai bătrân cu douăzeci de luni noi, nu vei mai fi decât un pumn de cenuşă într-o urnă funerară şi atunci îţi garantez că Prima ta Nevastă o să-ţi cheltuiască toţi banii pe băieţi iubăreţi, iar concubina ta va gusta fructele altuia!

— Ce porc! Ce porc!

— Da. M-a speriat cu adevărat. I-am simţit cuvintele până jos în Tainicul meu săculeţ! Dar poate că n-a minţit.

Scoase o batistă, îşi suflă nasul. Respiraţia îi era şuierătoare. Îşi drese zgomotos glasul şi trase o flegmă în scuipătoare.

— Ascultă, Frate Mai Mic, Înaltul nostru Dragon spune că a venit vremea să-i organizăm pe Yuen Contrabandistul, pe Lee Praf Alb şi pe vărul său Wu Patru Degete.

Sergentul Lee se holbă la el, uimit. Aceştia trei erau consideraţi a fi Înalţii Tigrii ai comerţului cu opiu din Hong Kong. Importatori şi exportatori. Pentru uz local şi, după cum se zvonea, pentru export în Ţara de Aur unde se găseau bani din belşug. Opiu adus în secret în ţară şi transformat în morfină, iar apoi în heroină.

— Rău, foarte rău. Noi nu ne-am mai atins până acum niciodată de acest comerţ.

— Da, spuse Tang-po prudent!

— Ar fi foarte periculos. Cei de la Narcotice sunt foarte serioşi. Însuşi Marele Munte de Bălegar e foarte pornit să-i prindă pe ăştia trei, al naibii de pornit.

Tang-po se uită la tavan. Apoi zise:

— Înaltul Dragon a explicat asta în felul următor: O tonă de opiu costă în Triunghiul de Aur şaizeci şi şapte de mii de dolari americani. Transformată în blestemată de morfină apoi în blestemată de heroină, iar heroina pură diluată la cinci la sută, concentraţia la care se vinde de obicei pe stradă în Ţara de Aur, livrată acolo, face aproape şase sute optzeci de milioane în dolari americani. Dintr-o tonă de opiu!

Tang-po tuşi şi îşi aprinse altă ţigară. Lee simţi sudoarea şiroindu-i pe spinare.

— Câte tone ar putea să treacă prin mâinile celor impotenţi?

— Nu ştim. Dar lui i s-a spus că în tot Triunghiul de Aur, adică Yunnan, Birmania, Laos şi Thailanda, sunt cultivate cam trei sute optzeci de tone pe an. Bună parte sunt aduse aici. Probabil că ei urnesc cam cincizeci de tone, spunea el. E sigur de cincizeci de tone.

— *Oh ko*!

— Da. Tang-po transpira şi el. Înaltul nostru Dragon spune că ar trebui să investim acum în acest comerţ. O să crească tot mai mult. Are un plan să-i atragă de partea noastră pe cei de la Maritimă…

— *Dew neh loh moh*, nu poţi avea încredere în nemernicii ăia care umblă pe mare.

— Asta am spus şi eu, dar el zicea că avem nevoie de nemernicii care merg pe mare şi că putem avea încredere în câţiva, bine aleşi, căci cine altcineva ar putea prinde şi agonisi, la momente bine alese, o cantitate „neînsemnată” de douăzeci la sută, sau chiar de cincizeci la sută, ca să-l mulţumim până şi pe Marele Muntele de Bălegar? Tang-po scuipă iarăşi la ţintă. Dacă i-am putea avea pe cei de la Maritimă, de la Narcotice, şi Banda Celor Trei, actuala noastră *h'eung yau* ar fi ca un pipi de copil pe lângă apa din port.

În încăpere se aşternu o tăcere gravă.

— Ar trebui să recrutăm noi membri şi asta e întotdeauna o treabă primejdioasă.

— Da.

Lee luă ceainicul şi îşi turnă puţin ceai de iasomie. Acum spinarea îi era scăldată de sudoare, iar aerul încărcat cu fum era sufocant şi apăsător. Aştepta.

— Ce părere ai, Frate Mai Mic?

Cei doi bărbaţi nu erau rude, dar foloseau între ei formula de politeţe chinezească fiindcă aveau încredere unul în celălalt de mai bine de cincisprezece ani. Lee îi salvase viaţa superiorului său în răzmeriţele din 1956. Avea acum treizeci şi cinci de ani şi pentru eroismul lui în timpul răzmeriţelor primise o medalie a poliţiei. Era însurat şi avea trei copii. Făcea parte de şaisprezece ani din poliţie şi toată leafa lui era de numai 843 dolari Hong Kong pe lună. Mergea la slujbă cu tramvaiul. Dacă nu şi-ar fi suplimentat venitul prin intermediul Confreriei, ca ei toţi, ar fi trebuit să meargă pe jos sau cu bicicleta, aproape în fiecare zi. Cu tramvaiul făcea două ore.

— Cred că ideea e foarte rea, răspunse el. Drogurile, orice fel de droguri, sunt o treabă al naibii de rea. Opiul e rău deşi e bun pentru oamenii bătrâni. Praful alb, cocaina, e rău, dar nu atât de rău ca injecţiile morţii. E *joss* rău să faci afaceri cu injecţiile morţii.

— Asta i-am spus şi eu.

— Ai de gând să-i dai ascultare?

— Ce e bine pentru un Frate ar trebui să fie bine pentru toţi, spuse Tang-po, evitând un răspuns direct.

Lee rămase din nou în aşteptare. Nu ştia cum este ales un Dragon, ori câţi Dragoni sunt, ori cine era Înaltul Dragon. El nu ştia decât că Tang-po este Dragonul lui, iar acesta era un om înţelept şi prudent, care avea la suflet interesele lor.

— A mai spus şi că unul sau doi din superiorii noştri de diavoli străini încep să aibă hemoroizi cu mâncărimi în legătură cu partea lor scârnavă din banii de la jocurile de noroc.

Lee scuipă scârbit.

— Da' ce fac curvarii ăia pentru partea lor? Nimic, închid doar ochii. Cu excepţia Şarpelui.

— Ala! Ar trebui înfundat în canal, labagiul ăla! În curând, cei de peste el, pe care-i plăteşte, nu vor mai putea să-i ascundă duhoarea. Iar putoarea lui se va întinde peste noi toţi.

— Trebuie să se pensioneze peste vreo doi ani, spuse Lee sumbru. Poate că-i va unge pe cei de sus până ce' pleacă şi atunci nu vor putea să-i facă nimic. Se zice că are prieteni foarte sus.

— Şi până atunci? întrebă Tang-po.

Lee oftă.

— Sfatul meu, Frate Mai Mare, e să fii prudent, să n-o faci dacă poţi să eviţi. Dacă nu poţi... – ridică din umeri. *Joss*. E hotărât?

— Nu, încă nu. S-a pomenit de asta la întrunirea noastră săptămânală. Ca să ne gândim ce-i de făcut.

— Au început discuţiile cu Banda Celor Trei?

— Înţeleg că Lee Praf Alb a deschis discuţia, Frate Mai Mic. Se pare că sunt pe cale să se unească.

Lee rămase cu gura căscată.

— Cu jurăminte de sânge?

— Aşa se pare.

— O să lucreze împreună? Diavolii ăia?

— Aşa au spus. Pariez că bătrânul Wu Patru Degete va fi înaltul Tigru.

— *Ayeeyah*, tocmai el? Se zice că a omorât el însuşi cincizeci de oameni, spuse Lee sumbru. Se înfioră la gândul primejdiei. Cred că au trei sute de luptători în solda lor. Ar fi mai bine pentru noi toţi dacă ăştia trei ar fi morţi, sau după gratii.

— Da însă până una alta, Lee Praf Alb zice că sunt pe cale să se extindă şi pentru un pic de ajutor din partea noastră ne pot *garanta* un profit imens, Tang-po îşi şterse fruntea de transpiraţie, tuşi şi aprinse altă ţigară. Ascultă, Frate Mai Mic, spuse el încet, el se jură că li s-a oferit o sursă foarte mare de bani americani, bani peşin şi de la bănci, şi un foarte mare debuşeu de desfacere cu amănuntul pentru mărfurile lor acolo în locul acela numit Manhattan.

Lee îşi simţi transpiraţia de pe frunte.

— Un debuşeu acolo, *ayeeyah,* asta înseamnă milioane. Ne garantează?

— Da. Iar noi avem foarte puţin de făcut. Numai să închidem ochii şi să avem grijă ca Poliţia Maritimă şi Serviciul de Narcotice să intercepteze numai transporturile prestabilite şi să închidă ochii când trebuie s-o facă. Nu scrie în Cărţile Vechi: Dacă nu-ţi iei partea, te va lovi trăznetul?

Se lăsă iarăşi tăcere.

— Când se va lua hotărârea?

— Săptămâna viitoare. Dacă se hotărăşte da, oricum organizarea fluxului comerţului va dura luni de zile, poate chiar un an, Tang-po aruncă o privire la ceas şi se ridică. E timpul să ne facem duşul. Song de Noapte ne-a pregătit după aceea cina.

— Eiii, foarte bine. Neliniştit, Lee stinse singurul bec din tavan. Şi dacă hotărârea e nu?

Tang-po îşi strivi ţigara şi tuşi.

— Dacă nu… ridică din umeri. Nu avem decât o viaţă, cu voia zeilor, aşa că datoria noastră e să ne gândim la familiile noastre. Unul din neamurile mele e căpitan pe lângă Wu Patru Degete.

11

Ora 20.30

— Bună, Brian, spuse Dunross. Bine ai venit.

— Bună seara, tai-pan, felicitări, e o noapte splendidă pentru o petrecere, îi răspunse Brian Kwok.

Un chelner în livrea se ivi ca din pământ şi Brian acceptă şampania adusă într-o cupă de cristal fin.

— Mulţumesc că m-ai invitat.

— Eşti foarte bine venit.

Dunross stătea lângă uşa salonului de bal al Casei Mari, înalt şi elegant, iar la câţiva paşi de el Penelope saluta alţi oaspeţi. Salonul pe jumătate plin era deschis spre terasele şi grădinile scăldate în lumină, unde majoritatea doamnelor în toalete strălucitoare şi a bărbaţilor în smoking stăteau de vorbă în picioare, în grupuri, sau şedeau la mese rotunde.

— Penelope, dragă, o chema Dunross, îl ţii minte pe comisarul Brian Kwok.

— O, desigur, spuse ea, croindu-şi drum spre ei cu un surâs fericit pe faţă, deşi nu-l ţinea deloc minte. Ce mai faceţi?

— Bine, mulţumesc. Felicitări!

— Mulţumesc. Simţiţi-va ca acasă. Cina se serveşte la nouă şi un sfert, Claudia are lista cu aşezarea la mese, dacă v-aţi pierdut invitaţia. Scuzaţi-mă o clipă…

Se întoarse ca să întâmpine alţi oaspeţi, încercând să urmărească din ochi dacă totul merge bine, dacă nimeni nu e singur, ştiind însă în sinea ei că dacă se întâmpla vreo nenorocire ea tot nu putea face nimic, că alţii ar şterge imediat totul.

— Eşti foarte norocos, Ian, spuse Brian Kwok. Ea întinereşte pe an ce trece.

— Da.

— Bun. Bem pentru încă douăzeci de ani! Noroc!

Ciocniră. Erau prieteni încă de la începutul curselor când se instalaseră la prima cursă de viteză în pantă şi de atunci între ei exista o rivalitate amicală. Amândoi erau membri fondatori al *Clubului Hong Kong Sports Car and Rally.*

— Dar tu, Brian, nu ai nici o prietenă mai simpatică? Ai venit singur?

— Eu mă distrez. Brian Kwok coborî glasul. De fapt, am de gând să rămân mereu burlac.

— Visătorule! Asta-i anul tău, eşti cel mai căutat burlac din tot Hong Kongul. Până şi Claudia a pus ochii pe tine. Nu mai ai nici o şansă, bătrâne.

— Doamne Dumnezeule! Brian lăsă o clipă gluma la o parte. Ascultă, tai-pan, am putea discuta puţin în seara asta între patru ochi?

— John Chen? întrebă imediat Dunross.

— Nu. Toţi oamenii noştri îl caută, dar deocamdată nimic. E vorba de altceva.

— Afaceri?

— Da.

— Speciale?

— Speciale.

— Bine, zise Dunross. Ne vedem după cină. Despre…”

Un hohot de râs îi făcu să întoarcă brusc capul. Casey se afla în mijlocul unui grup de admiratori – printre care Linbar Struan, Andrew Gavallan şi Jacques deVille – chiar în dreptul uneia dintre uşile mari de sticlă ce dădeau spre terasă.

— Eiii, şopti Brian Kwok.

— Cam aşa ceva, spuse Dunross zâmbind larg.

Era îmbrăcată într-o rochie lungă până în podea, din mătase de culoarea smaraldului, mulată exact cât trebuie şi transparentă exact cât trebuie.

— Isuse, are sau nu are?

— Ce?

— Ceva pe dedesubt?

— Caută şi vei găsi.

— Aş vrea. E splendidă.

— Aşa zic şi eu, răspunse Dunross vesel, deşi aş zice că celelalte femei, în proporţie de sută la sută, nu-s de acord.

— Are nişte sâni perfecţi, se vede.

— Tocmai că nu se vede. Doar se ghiceşte. Totul e în imaginaţia ta.

— Pariez că nu există alţii în Hong Kong care să-i egaleze.

— Cincizeci de dolari contra un ban că n-ai dreptate, dacă le includem şi pe eurasiatice.

— Cum putem dovedi cine câştigă?

— Nu putem. De fapt, eu sunt un adept al gleznelor.

— Cum?

— Bătrânul unchi Chen-Chen obişnuia să spună: Întâi uită-te la glezne, fiule, şi o să-ţi dai seama ce soi e, cum se comportă, cum călăreşte, cum… ca orice mânză. Dar ţine minte, toate ciorile de sub soare sunt negre!

Brian Kwok râse împreună cu el, apoi îi făcu un semn prietenesc cu mâna cuiva. Din cealaltă parte a încăperii, un bărbat înalt, cu chipul brăzdat de cute adânci, răspunse la salut. Alături de el se afla o femeie de o extraordinară frumuseţe, înaltă, blondă, cu ochi cenuşii. Şi ea îi făcu bucuroasă cu mâna.

— Asta e ceea ce se cheamă o englezoaică cu adevărat frumoasă!

— Cine? A, Fleur Marlowe? Da, este, între-adevăr. Nu ştiam că îi cunoşti pe cei din familia Marlowe, tai-pan.

— Nici eu nu ştiam că tu îi cunoşti! Pe ei l-am cunoscut azi după-amiază, Brian. Tu îl cunoşti de mult?

— De vreo două luni numai. E persona grata pentru noi.

— Da?

— Da. Îi arătăm cum lucrăm.

— Zău? Pentru ce?

— Cu câteva luni în urmă, i-a scris prefectului spunându-i că vine în Hong Kong să strângă material pentru un roman şi i-a cerut cooperarea noastră. Se pare că bătrânul citise întâmplător primul lui roman şi văzuse câteva din filmele lui. Bineînţeles că întâi l-am supus unei verificări şi pare a fi în regulă, ochii lui Brian Kwok revenirâ la Casey. Bătrânul s-a gândit că n-ar strica să ne mai îmbunătăţească imaginea, aşa încât ne-a comunicat că, în anumite limite, Peter, avea acordul lui şi să îi arătăm cum merg lucrurile, se uită iarăşi la Dunross şi schiţă un zâmbet. Datoria noastră nu e să-ntrebăm de ce!

— Cum se numeşte cartea lui?

— *Changi*, despre timpul cât a fost prizonier de război. Fratele bătrânului a murit acolo, aşa încât cred că de asta i-a plăcut cartea.

— Tu ai citit-o?

— Eu nu, am prea multe de făcut. Am răsfoit-o numai. Peter zice că e ficţiune, dar nu-l cred, Brian Kwok râse. E un mare băutor de bere. Robert l-a luat cu el la vreo două concursuri de băut bere, Hundred Pinters şi s-a ţinut bine.

Hundred Pinters era o petrecere între bărbaţi numai, organizată de poliţişti, la care ofiţerii contribuiau cu un butoi de bere de o sută de pinte. Când se termina berea, petrecerea lua sfârşit. Brian Kwok se delecta privind-o pe Casey. Dunross se întreba, pentru a mia oară, de ce asiaticii preferă anglosaxonele, iar anglosaxonii preferă asiaticele.

— De ce zâmbeşti, tai-pan?

— Fără nici un motiv. Dar Casey nu e rea, ce zici?

— Pe cincizeci de dolari că e *bat jam gai, heya*?

Dunross se gândi o clipă, cumpănind bine pariul. *Bat jam gai* însemna, ad litteram, carne albă de pui. Aşa numeau cantonezii femeile care-şi rad părul pubian.

— S-a făcut. Dar greşeşti, Brian, e *see yau gai* (ceea ce însemna pui cu soia), adică, în cazul ei, roşcat, moale şi uşor picant. Ştiu din sursă sigură.

Brian râse.

— Prezintă-mă şi pe mine.

— Prezintă-te singur. Eşti major.

— Te las să câştigi cursa de sâmbătă!

— Lunaticule! Încearcă-ţi norocul, dar pariez pe o mie că nu reuşeşti.

— Ce şanse îmi dai?

— Cred că glumeşti!

— Nu-i nici un rău să încerci. Unde e norocosul domn Bartlett?

— Cred că e în grădină, i-am spus lui Adryon să-l însoţească. Scuză-mă o clipă…

Dunross se întoarse să salute pe cineva pe care Brian Kwok nu-l cunoştea. Sosiseră deja peste 150 de oaspeţi şi toţi fuseseră întâmpinaţi personal de gazde. Cina era pregătită pentru 217 persoane, aşezarea la masă fiind stabilită cu grijă în funcţie de chip şi obiceiuri, la mese rotunde întine pe pajişte, la lumina luminărilor. Saloanele erau luminate de luminări şi candelabre, chelneri în livrea ofereau şampanie în cupe de cristal, ori somon afumat şi caviar de pe platouri de argint. Pe estradă cânta o mică orchestră şi printre smokinguri Brian Kwok zări câteva uniforme, americane şi englezeşti, de armată de uscat, de marină şi de forţe aeriene. Nu era nici o surpriză că europenii predominau. Această petrecere era pentru restrânsul cerc britanic ce controla Central District şi reprezenta puterea în Colonie, pentru prietenii lor albi şi pentru câţiva eurasiatici, chinezi şi indieni foarte suspuşi. Brian Kwok îi recunoştea pe cei mai mulţi dintre invitaţi: Paul Havergill de la *Victoria Bank of Hong Kong*; bătrânul Sir Samuel Samuels, multimilionar, tai-pan a vreo douăzeci de companii imobiliare, bancare, de transporturi; Christian Toxe, editorul lui *„China Guardian”*, care stătea de vorbă cu Richard Kwang, preşedintele lui *Ho-Pak Bank*; armatorul multimilionar V. K. Lam, ce stătea de vorbă cu Phillip şi Dianne Chen, lângă care se afla fiul lor Kevin; americanul Zeb Cooper moştenitorul celei mai vechi companii comerciale americane Cooper-Tillman, care asculta ce-i spunea Sir Dunstan Barre, tai-pan al lui *Hong Kong and Lan Tao Farms*. Îl observă printre oaspeţi pe Ed Langan, omul FBI-ului, ceea ce

îl surprinse. Nu ştia că Langan şi bărbatul cu care acesta stătea de vorbă, Stanley Rosemont, director adjunct al contingentului CIA pentru supravegherea Chinei erau prieteni de-ai lui Dunross. Îşi plimbă privirea peste grupurile de bărbaţi ce discutau între ei, nevestele lor stând în general în grupuri separate. Sunt toţi aici, îşi spuse el, toţi tai-panii cu excepţia lui Gornt şi a lui Plumm, toţi piraţii, adunaţi aici, într-o ură incestuoasă; pentru a-l cinsti pe cel care este Tai-Panul. Care o fi spionul, trădătorul, şeful lui *Sevrin*, Arthur? Trebuie să fie european. Pun pariu că se află aici. Şi îl voi prinde. Da. Îl voi prinde în curând, acum că ştiu de existenţa lui. Îl vom prinde şi îi vom prinde pe toţi, gândi el sumbru. Şi îi vom prinde pe escrocii ăştia cu mâţa în sac, vom pune capăt pirateriilor lor pentru binele comun.

— Şampanie, Preacinstite Sir, îi oferi chelnerul în cantoneză, arătându-şi dinţii într-un zâmbet larg.

Brian acceptă un pahar plin.

— Mulţumesc.

Chelnerul făcu o plecăciune, ca să nu i se vadă buzele.

— Tai-panul avea printre hârtiile lui, când a venit azi acasă, un dosar albastru, şuşoti el repede.

— Există aici un seif, o ascunzătoare secretă? întrebă Brian la fel de grijuliu, în acelaşi dialect.

— Servitorii spun că e în biroul de la etajul de deasupra, răspunse omul.

Numele lui era Feng Paharnicul şi făcea parte din reţeaua de agenţi secreţi ai SI. Acoperirea lui ca chelner la compania care servea la toate petrecerile mari şi foarte selecte din Hong Kong, era de mare folos.

— S-ar putea să fie în spatele tabloului, din câte am auzit... se întrerupse brusc şi trecu la jargon anglo-chinez: Şiam-pan-iee, Misseee? întrebă el dezvelindu-şi dinţii, oferind tava doamnei eurasiatice în vârstă şi mărunţică ce se îndrepta spre el. E de foarte, foarte bună calitate.

— Nu mă lua pe mine cu Misseee, puiandru neobrăzat, îi replică ea trufaşă, în cantoneză.

— Da, Preacinstită Mătuşă, iertaţi-mă, Preacinstită Mătuşă, făcu o plecăciune şi o şterse.

— Aşa deci, tânărul Brian Kwok, spuse bătrâna doamnă, uitându-se în sus la el cu ochii ei mici.

Era Sarah Chen, mătuşa lui Phillip Chen, în vârstă de optzeci şi opt de ani, o femeie cu chip ca de pasăre, pielea de un alb străveziu şi ochi asiatici ce săgetau în toate părţile. Şi deşi părea foarte fragilă, se ţinea dreaptă şi avea o voinţă de fier.

— Mă bucur să te văd. Unde e John Chen? Unde e sărmanul meu nepot?

— Nu ştiu, Mare Doamnă, răspunse el politicos.

— Când o să mi-l aduci înapoi pe Nepotul meu Numărul Unu?

— Curând. Facem tot ce putem.

— Bun. Şi să nu vă amestecaţi dacă tânărul Phillip vrea să plătească în particular răscumpărarea pentru John. Să ai grijă de asta.

— Da. Voi face tot ce pot. Soţia lui John e aici?

— Ce? Cine? Vorbeşte mai tare, băiete!

— Barbara Chen e aici?

— Nu. A venit mai devreme, dar de îndată ce a sosit femeia *aia* „a apucat-o durerea de cap" şi a plecat. Pfui, n-o condamn deloc!

Ochii ei bătrâni şi urduroşi priveau spre Dianne Chen aflată în cealaltă parte a încăperii.

— Pfui, femeia asta! Ai văzut intrarea ei?

— Nu, Mare Doamnă.

— Pfui, precum Dame Nellie Melba însăşi. A intrat maiestuoasă, cu batista la ochi şi cu fiu-su Kevin după ea – mie nu-mi place băiatul ăsta —, iar sărmanul meu nepot Phillip venea în urma lor ca un bucătar de mâna a doua. Pfui! Singura dată când Dianne Chen a plâns a fost în crahul din cincizeci şi şase când i s-au prăbuşit acţiunile şi a pierdut o avere şi şi-a udat chiloţii. Ha! Uită-te la ea, cum se sclifoseşte! Se preface amărâtă, când toată lumea ştie că se poartă ca şi cum ar fi deja Împărăteasă Văduvă! Îmi vine s-o ciupesc de obraji! E dezgustătoare! îşi întoarse privirea spre Brian. Să mi-l găseşti pe nepotul meu John. Nu vreau ca femeia asta sau plodul ei să ajungă *loh-pan* al casei noastre.

— Dar ar putea fi *tai-pan*?

Râseră amândoi. Foarte puţini europeni ştiau că, deşi tai-pan înseamnă mare conducător, în vremurile vechi în China tai-pan era numit în mod obişnuit patronul unui bordel sau al unei toalete publice. Aşa încât niciodată un chinez nu s-ar denumi pe sine *tai-pan*, ci numai *loh-pan* – care însemna tot mare conducător sau prim conducător. Chinezii şi eurasiaticii se

distrau foarte tare că europenilor le plăcea să-şi spună tai-pan, trecând cu vederea, prosteşte, titlul corect.

— Da, dacă e *panul* potrivit, spuse bătrâna şi chicotiră amândoi. Să mi-l găseşti pe John Chen, tinere Brian Kwok!

— Da, o să-l găsim.

— Bun. Acum, ce părere ai de şansele lui Golden Lady sâmbătă?

— Are şanse mari, dacă e uscat. La trei la unu scoate ceva! S-o urmăriţi şi pe Noble Star. Şi ea are şanse.

— Bun. După cină să vii la mine. Vreau să-ţi vorbesc.

— Bine, Mare Doamnă.

Zâmbi şi o urmări cum se îndepărtează, ştiind că ea voia de fapt să facă pe peţitoarea pentru vreo nepoată. *Ayeeyah*, va trebui să fac ceva în privinţa asta, nu peste multă vreme, îşi spuse el. Privirea i se îndreptă iarăşi spre Casey. Îl încântau ochiadele dezaprobatoare pe care i le aruncau celelalte femei şi cele ascuns-admirative ale însoţitorilor lor. Apoi Casey ridică ochii şi îl văzu uitându-se la ea din capătul celălalt al încăperii. ÎI privi şi ea o clipă, cu o privire scrutătoare la fel de deschisă. *Dew neh loh moh*, gândi el tulburat, simţindu-se parcă dezbrăcat. Mi-ar plăcea să o am pe asta. Apoi îl observă pe Roger Crosse, cu Armstrong lângă el, îşi adună gândurile şi se îndreptă spre ei.

— Bună seara, sir.

— Bună seara, Brian. Arăţi foarte distins.

— Mulţumesc, sir, ştia că nu e indicat să-i întoarcă complimentul. Mă văd cu tai-panul după cină.

— Bun. După aceea să vii la mine.

— Da, sir.

— Deci americanca ţi se pare grozavă.

— Da, sir.

Brian suspină în sinea lui. Uitase că Crosse putea să citească pe buze engleza, franceza şi puţină arabă – nu ştia să vorbească nici un dialect chinez – şi că avea o vedere excepţional de bună.

— De fapt e cam bătătoare la ochii.

— Da, sir.

Îl văzu pe Crosse urmărindu-i cu atenţie buzele şi îşi dădea seama că acesta ascultă ce se discuta în partea cealaltă a încăperii. Era furios pe sine că nu ştia să facă acelaşi lucru.

— Pare-se că e pasionată de computere, Crosse îşi întoarse privirea la ei. Ciudat, ce?

— Poftim, sir?

— Ce a spus Feng Paharnicul?

Brian îi povesti.

— Bun. O să am grijă ca Feng să primească o primă. Nu mă aşteptam să-i văd aici pe Langan şi pe Rosemont.

— S-ar putea să fie o coincidenţă, spuse Brian. Pe amândoi îi pasionează pariurile de curse. I-am văzut pe amândoi în boxa tai-panului.

— Eu nu cred în coincidenţe, zise Crosse. Faţă de Langan, bineînţeles că nici unul din voi nu ştiţi nimic.

— Da,sir.

— Bun. Poate ar fi mai bine să vă vedeţi amândoi de treaba pentru care sunteţi aici.

— Da, sir.

Bucuroşi, cei doi se întoarseră să plece, dar se opriră când se făcu brusc linişte. Toţi ochii se îndreptară spre uşă. Acolo stătea Quillan Gornt, cu sprâncenele lui stufoase şi barba neagră, conştient că fusese remarcat. Ceilalţi oaspeţi îşi reluară grăbiţi conversaţia, cu privirea în altă parte, dar toţi numai urechi. Crosse fluieră încet.

— Ce o fi căutând aici?

— Pariez pe cincizeci la unu că urmăreşte ceva necurat, spuse Brian Kwok, la fel de uluit şi el.

Îl priviră pe Gornt cum intră în salonul de bal şi le întinde mâna lui Dunross şi Penelopei, aflată alături de el. Claudia Chen, care era în apropiere, era în stare de şoc, întrebându-se cum să reorganizeze masa lui Dunross în timp atât de scurt, căci era clar că Gornt trebuia aşezat acolo.

— Sper că nu te superi că m-am răzgândit în ultima clipă, spuse Gornt, zâmbind doar cu buzele.

— Câtuşi de puţin, replică Dunross, zâmbindu-i la fel.

— Bună seara, Penelope, am simţit nevoia să te felicit personal.

— Oh, îţi mulţumesc, spuse ea, zâmbetul îi rămăsese acelaşi, dar inima îi bătea acum foarte repede. Mi-a părut rău când am aflat de soţia ta.

— Mulţumesc.

Emelda Gornt fusese artritică şi ani de zile şi-i petrecuse într-un scaun cu rotile. La începutul anului făcuse o pneumonie şi murise.

— A avut mare ghinion, spuse Gornt, se uită la Dunross. *Joss* rău şi în ce-l priveşte pe John Chen.

— Foarte.

— Presupun că ai citit „*Gazette*” de după-masă?

Dunross dădu afirmativ din cap, iar Penelope spuse:

— Asta poate speria de moarte pe oricine.

Toate ziarele de după-masă aveau titluri mari şi tratau pe larg despre urechea mutilată şi despre Vârcolaci. Urmă o pauză pe care ea se grăbi s-o umple:

— Copiii tăi sunt bine?

— Da. Annagrey pleacă în septembrie la Universitatea din California. Michael e venit aici pentru vacanţa de vară. Mă bucur că pot să spun că sunt toţi foarte bine. Şi ai voştri?

— Sunt bine. Însă tare aş vrea ca Adryon să meargă la universitate. Of, Doamne, copiii din ziua de azi sunt tare dificili, nu-i aşa?

— Cred că întotdeauna au fost, Gornt zâmbi uşor. Tatăl meu se plângea mereu că sunt foarte dificil, se întoarse din nou spre Dunross. Da. Ce mai face tatăl tău?

— Tare şi mare, din fericire. Clima englezească îi prieşte, din câte spune el. O să vină aici de Crăciun.

Gornt acceptă un pahar de şampanie care i se oferea. Sub privirea lui, chelnerul se cutremură şi o şterse repede. Ridică paharul:

— Viaţă fericită şi multe felicitări.

Dunross toastă şi el la rându-i, încă mirat de venirea lui Gornt. Numai din politeţe şi pentru cinstirea obrazului i se trimiseseră invitaţii lui Gornt şi altor duşmani. Nimeni nu se aşteptase la altceva decât la un refuz politicos. Iar Gornt refuzase deja. Ce caută aici? A venit să se împăuneze cu bucuria-i răutăcioasă, îşi spuse Dunross. Ca blestematul de taică-su. Asta trebuie să fie motivul. Dar de ce? Ce drăcie o mai fi pus la cale împotriva noastră? Bartlett? Să fie ceva legat de Bartlett?

— E o încăpere foarte plăcută, cu proporţii frumoase, spunea Gornt. Şi casa e splendidă. Întotdeauna am invidiat casa asta.

Da, nemernicule, ştiu, gândi Dunross furios, amintindu-şi de ultima ocazie când un Gornt pusese piciorul în Casa Mare. Cu zece ani în urmă, în 1953, când tatăl lui Ian, Colin Dunross, mai era încă Tai-Panul. Era petrecerea de Crăciun a *Companiei Struan*, care prin tradiţie era cea mai mare a sezonului, şi Quillan Gornt sosise împreună cu tatăl lui, William, pe atunci

tai-pan al companiei *Rothwell-Gornt*, tot pe neaşteptate. După cină a avut loc o înfruntare aprigă între cei doi tai-pani, în public, în sala de biliard unde se aflau adunaţi la joc vreo duzină de bărbaţi. Era momentul când *Compania Struan* tocmai fusese blocată de Gornt şi prietenii săi shanghaiezi în încercarea ei de a prelua *South Orient Airways*, care, din cauza cuceririi Chinei de către comunişti, devenise disponibilă. Linia aeriană de aprovizionare monopoliza tot traficul aerian în şi afară din Shanghai, dinspre Hong Kong, Singapore, Taipe, Tokio şi Bangkok, şi dacă ar fi fuzionat cu *Air Struan*, tânăra lor linie aeriană, Struanii ar fi avut practic monopolul în Orientul îndepărtat, cu baza la Hong Kong. Cei doi bărbaţi se acuzaseră reciproc de practici necinstite – ambele acuzaţii erau adevărate. Da, îşi spuse Ian Dunross, de acea dată amândoi bărbaţii merseseră prea departe. William Gornt încercase prin toate mijloacele să se instaleze la Hong Kong după uriaşele pierderi ale firmei *Rothwell-Gornt* la Shanghai. Iar Colin Dunross, când şi-a dat seama că *Struan* nu poate câştiga, îi suflase lui William Gornt *South Orient*, folosindu-se de influenţa lui pentru a sprijini să câştige un grup cantonez de încredere.

— Asta ai făcut, Colin Dunross. Ai făcut-o. Ai căzut în capcană şi acum n-o să ne mai poţi opri niciodată, spusese cu bucurie răutăcioasă William Gornt. Suntem aici şi vom rămâne. O să vă alungăm din Asia, pe tine şi blestemata ta de *Nobilă Casă*. *South Orient* nu-i decât începutul. Noi am câştigat!

— Ai câştigat pe naiba! Grupul *Yan-Wong-Sun*, e asociat cu noi. Avem un contract.

— Anulat prin prezenta, Wiliam Gornt făcuse semn către fiul său cel mare şi viitor moştenitor, Quillan, care scoase copia unei înţelegeri. Acesta era un contract între grupul *Yan-Wong-Sun*, care e asociat al grupului *Tso-Wa-Feng*, spusese el bucuros, care e asociat al *Ta-Weng-Sap* care vinde controlul asupra *South Orient*-ului lui *Rothwell-Gornt* pentru un dolar în plus faţă de costul iniţial. Quillan Gornt pusese hârtia pe masa de biliard cu un gest larg. *South Orient* e a noastră!

— Nu vă cred!

— Treaba ta. Crăciun fericit!

William Gornt râsese dispreţuitor şi plecase. Quillan îşi pusese la loc tacul de biliard, râzând şi el. Ian Dunross se afla lângă uşă.

— Într-o zi, casa asta va fi a mea, îi şuierase Quillan Gornt, apoi se întorsese şi le strigase celorlalţi: Dacă vreţi careva slujbe, veniţi la noi. Curând nu veţi mai avea de lucru. Nobila voastră Casă nu va mai fi mult timp nobilă.

De faţă fuseseră Andrew Gavallan, Jacques deVille, Alastair Struan, Lechie şi David MacStruan, Phillip Chen, chiar şi John Chen. Dunross îşi amintea furia tatălui său în acea noapte, care dădea vina pe trădarea asociaţilor şi pe *joss* rău, ştiind foarte bine că el însuşi îl avertizase, de multe ori, şi avertismentele lui fuseseră date la o parte. Doamne, ce umilire pentru noi! Tot Hong Kongul a râs de noi atunci. Gornt şi fiu-său şi şarlatanii lor shanghaiezi să urineze de sus pe *Nobila Casă!* Da. Acea noapte a însemnat căderea definitivă a lui Colin Dunross. În acea noapte am hotărât că el trebuia să plece, înainte ca această *Nobilă Casă* să fie pe veci pierdută. M-am folosit de Alastair Struan. L-am ajutat să îl înlăture pe tatăl meu. Alastair Struan trebuia să devină tai-pan. Până ce eu aveam să fiu destul de înţelept şi destul de puternic ca să-l înlătur pe el. Oare acum sunt destul de înţelept? Nu ştiu, cugetă Dunross, concentrându-se acum asupra lui Quillan Gornt, ascultându-i amabilităţile, auzindu-se pe sine răspunzând cu tot atât farmec, în vreme ce mintea lui spunea: nu am uitat de *South Orient,* nici că a trebuit să fuzionăm propria noastră linie aeriană cu a voastră, la un preţ de nimic, şi să pierdem controlul asupra noii linii rebotezată *Alt Asia Airways*. Nu am uitat nimic. Am pierdut atunci, dar de data asta vom câştiga. Vom câştiga tot, pe Dumnezeu!

Casey îi privea pe cei doi bărbaţi cu fascinaţie. Îl remarcase pe Quillan Gornt din prima clipă; recunoscându-l după pozele din dosar. Îi simţise forţa şi masculinetatea chiar de la distanţă, cuprinsă de o stare de excitaţie nelămurită. În timp ce privea, tensiunea dintre cei doi bărbaţi aflaţi faţă în faţă i se părea aproape palpabilă; doi tauri înfruntându-se. Andrew Gavallan i-a spus de îndată cine e Gornt. Ea nu lăsase să se ghicească că ştie, întrebându-i doar pe Gavallan şi pe Linbar Struan de ce erau atât de şocaţi de sosirea lui Gornt. Cum erau numai ei patru – Casey, Gavallan, deVille şi Linbar Struan – i-au povestit despre acel „Crăciun fericit” şi „într-o zi casa asta va fi a mea”.

— Ce a făcut tai-panul.. ce a făcut Ian? întrebă ea.

Gavallan spuse:

— S-a uitat numai la Gornt. Simţeam că dacă ar fi avut un pistol sau un cuţit sau un ciomag l-ar fi folosit, tot aşa cum simţeam că, neavând o armă, îşi va folosi dintr-o clipă în alta mâinile sau dinţii… El însă a stat nemişcat ca o stâncă, privindu-l pe Gornt, iar Gornt s-a dat înapoi un pas, de turbare, literalmente. Dar individul ăsta, Gornt, are *cojones*. Recăpătându-şi parcă stăpânirea de sine s-a uitat şi el lung la Ian, preţ de o clipă. Apoi, fără să scoată o vorbă, l-a ocolit încet, foarte atent, nescăpându-l nici o clipă din ochi, şi a plecat.

— Ce caută nemernicul asta aici în seara asta? bombăni Linbar.

Gavallan spuse:

— Trebuie să fie ceva important.

— Ce? întrebă Linbar. Care din lucrurile importante?

Casey se uită la el şi surprinse cu coada ochiului semnul de avertisment pe care i-l făcu Jacques de Ville. Instantaneu, chipurile lui Linbar şi Gavallan se închiseră. Cu toate astea, ea mai întrebă:

— Ce caută Gornt aici?

— Nu ştiu, îi răspunse Gavallan şi ea îl crezu.

— S-au mai întâlnit de la acel Crăciun?

— S-au mai întâlnit.

— Da, de multe ori, tot timpul, îi spuse Gavallan. În societate, desigur. Şi, pe urmă, fac amândoi parte din consiliile unor companii, din comitete şi consilii! tulburat adăugă: însă… ei bine, eu sunt sigur că amândoi stau doar în expectativă.

Casey văzu că ochii lor se îndreaptă iarăşi spre cei doi duşmani şi le urmări privirea. Inima îi bătea cu putere. O văzură pe Penelope îndepărtându-se ca să stea de vorbă cu Claudia Chen. După o clipă, Dunross se uită în direcţia lor. Casey ştia că îi transmite într-un fel un semnal lui Gavallan. Apoi ochii lui se opriră asupra ei. Gornt îi urmări privirea. Acum amândoi bărbaţii o priveau. Le simţea magnetismul, care o ameţea. Un drăcuşor din ea îi împinse paşii spre ei. Îi părea bine acum că se îmbrăcase aşa, mai provocator decât plănuise, dar Linc îi spusese că în seara asta putea să fie mai puţin sobră. În mers, simţea foşnetul mătăsii şi sfârcurile sânilor i se întăriră. Le simţea ochii măsurând-o din cap până-n picioare, dezbrăcând-o şi, ciudat, de data asta nu o deranja. Mersul deveni imperceptibil mai felin.

— Bună, tai-pan, spuse ea cu pretinsă inocenţă. Voiai să mă alătur vouă?

— Da, replică el imediat. Cred că vor doi vă cunoaşteţi.

Ea dădu din cap, zâmbindu-le la amândoi, neobservând capcana.

— Nu. Nu ne-am întâlnit niciodată. Dar ştiu, desigur, cine e domnul Gornt. Mi-a spus Andrew.

— A, atunci dă-mi voie să vă fac cunoştinţă. Domnul Quillan Gornt, tai-pan al companiei *Rothwell-Gornt*. Domnişoara Tcholok – Ciranoush Tcholok, din America.

Ea întinse mâna, conştientă de primejdia de a fi între cei doi bărbaţi, o jumătate a minţii ei fiind stârnită de primejdie, iar cealaltă jumătate strigându-i: Isuse, ce cauţi aici?!

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Gornt, spuse ea, bucuroasă că vocea îi era controlată, plăcându-i atingerea mâinii lui, diferită de cea a lui Dunross, mai aspră şi mai puţin puternică. Din câte ştiu, rivalitatea dintre companiile dumneavoastră e veche de generaţii.

— Numai de trei. Bunicul meu a fost primul care a simţit favorurile nu foarte blânde ale Struanilor, spuse Gornt pe un ton lejer. Într-o zi, mi-ar face plăcere să vă povestesc versiunea noastră despre aceste legende.

— Poate că amândoi ar trebui să fumaţi o pipă a păcii, zise ea. Cu siguranţă că Asia este destul de mare pentru amândoi.

— Lumea întreagă şi nu e, spuse Dunross amabil.

— Nu, confirmă Gornt, şi dacă nu ar fi auzit adevărata poveste, Casey ar fi crezut din tonul şi atitudinea lor că între ei există doar o rivalitate amicală.

— În America noi avem multe companii uriaşe, care convieţuiesc paşnic. În competiţie.

— Aici nu e America, spuse Gornt liniştit. Cât timp rămâneţi aici, domnişoară Tcholok?

— Depinde de Linc, Linc Bartlett. Eu lucrez la *Par-Con Industries*.

— Da, ştiu. Nu v-a spus că cinăm împreună marţi?

În mintea ei se aprinseră semnalele de primejdie.

— Marţi?

— Da. Am stabilit azi dimineaţă. La întrevederea noastră. Nu v-a spus?

— Nu, spuse ea, descumpănită pe moment.

Cei doi bărbaţi o urmăreau cu atenţie, şi ea ar fi dorit să se poată retrage câteva clipe, să revină peste cinci minute după ce va fi cumpănit cele auzite. Isuse, îşi spuse ea, luptându-se să-şi păstreze stăpânirea de sine în timp ce gândul la toate implicaţiile o copleşea.

— Nu, repetă ea. Linc nu mi-a pomenit de nici o întrevedere. Ce aţi stabilit?

Gornt îi aruncă o privire lui Dunross, care asculta în continuare impasibil.

— Doar să luăm cina împreună marţea viitoare. Domnul Bartlett şi cu dumneavoastră... dacă sunteţi liberă.

— Îmi va face plăcere, mulţumesc.

— Unde e acum domnul Bartlett al dumneavoastră?

— În... grădină, cred.

Dunross spuse:

— Ultima dată când l-am văzut era pe terasă. Adryon era cu el. De ce?

Gornt scoase o tabacheră de aur şi o întinse spre ea.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Nu fumez.

— Vă deranjează dacă eu fumez?

Clătină din cap. Gornt aprinse o ţigară şi se uită la Dunross.

— Aş vrea numai să-l salut, înainte de a pleca, spuse el pe un ton amabil. Sper să nu te superi că am venit numai pentru câteva minute, o să te rog să mă scuzi că nu rămân la cină. Am nişte treburi urgente de rezolvat... mă înţelegi.

— Desigur, replică Dunross. Regret că nu poţi rămâne.

Nici unul din cei doi bărbaţi nu lăsă să i se citească ceva pe chip. Numai în ochi. Se citea în ochii lor. Ura. Furia. Profunzimea acestora o şocă pe Casey.

— Să-l rugaţi pe Ian Dunross să vă arate Galeria Lungă, îi spunea Gornt. Am auzit că sunt acolo câteva portrete excelente. Eu nu am fost niciodată în Galeria Lungă. Numai în sala de biliard.

Ea simţi un fior pe spinare, în timp ce el se uită din nou la Dunross şi acesta îi întoarse privirea.

— Întrevederea de azi dimineaţă, spuse Casey, cu mintea limpede acum, considerând că e mai bine să lămurească totul pe loc, în faţa lui Dunross. Când a fost aranjată?

— Acum vreo trei săptămâni. Credeam că sunteţi mâna lui dreaptă, mă surprinde că nu v-a pomenit de ea.

— Linc este tai-panul nostru, domnule Gornt. Eu lucrez pentru el. Nu trebuie să-mi spună totul preciză ea, mai calmă acum. Ar fi trebuit să-mi spună, domnule Gornt? Vreau să spun, era important?

— S-ar putea să fie. Da. Am confirmat, oficial, că noi putem depăşi orice ofertă pe care v-o face Struan. Orice ofertă.

Gornt îi aruncă iarăşi o privire tai-panului. Glasul îi deveni puţin mai dur.

— Ian, am vrut să-ţi spun personal că suntem pe aceeaşi pistă.

— Pentru asta ai venit?

— Unul din motive.

— Şi celălalt?

— De plăcere.

— De când îl cunoşti pe domnul Bartlett?

— De vreo şase luni. De ce?

Dunross ridică din umeri, apoi se uită la Casey, şi din glasul, chipul şi atitudinea lui ea nu reuşi să desluşească nimic altceva decât bunăvoinţă.

— Nu ştiai nimic despre negocierile cu *Rothwell-Gornt*?

Ea dădu negativ din cap, cu toată sinceritatea, uimită de iscusinţa cu care Bartlett plănuise totul, cu bătaie lungă.

— Nu. Sunt în curs negocieri, domnule Gornt?

— Aş zice că da, zâmbi Gornt.

— În cazul ăsta, vom vedea, nu-i aşa? spuse Dunross. Vom vedea cine face cea mai bună afacere. Mulţumesc că mi-ai spus personal, deşi nu era necesar. Ştiam, bineînţeles, că şi tu vei fi interesat. Nu-i nevoie să sublimezi asta.

— De fapt, există un motiv foarte valabil, răspunse Gornt pe un ton tăios. Nici domnul Bartlett, nici această doamnă nu au cum să ştie cât de vital este pentru tine *Par-Con*. M-am simţit dator să le atrag personal atenţia. Şi ţie. Şi, desigur, să te felicit.

— De ce e vital? întrebă Casey, interesată acum.

— Fără afacerea cu *Par-Con* şi mişcarea de capital căreia aceasta îi va da naştere, *Compania Struan* se va prăbuşi, s-ar putea uşor prăbuşi în câteva luni.

Dunross râse, iar cei care trăgeau pe ascuns cu urechea se înfiorară şi ridicară tonul propriei lor conversaţii cu un decibel, îngroziţi la gândul că *Struan* ar putea să fie ruinată, şi întrebându-se în acelaşi timp: Ce afacere? *Par-Con*? E cazul să vindem sau să cumpărăm? Acţiuni Struan sau *Rothwell-Gornt*?

— Nici o şansă de aşa ceva, spuse Dunross. Absolut, nici una!

— Eu cred că există o mare şansă, tonul lui Gornt se schimbă. Oricum, cum spui chiar tu, vom vedea.

— Da, vom vedea, până atunci… Dunross se opri căci o văzu pe Claudia apropiindu-se de ei, stânjenită.

— Scuză-mă, tai-pan, zise ea, s-a primit legătura cu Londra, pe care ai cerut-o personal.

— Mulţumesc, Dunross se întoarse şi îi făcu semn lui Penelope, care veni de îndată. Penelope, te rog ocupă-te de Quillan şi de domnişoara Tcholok. Eu am un telefon. Quillan nu stă la cină, are treburi urgente.

Le făcu vesel cu mâna şi se îndepărtă. Casey remarcă graţia felină cu care se mişca.

— Nu rămâi la cină spunea Penelope, uşurarea ei fiind evidentă, deşi încerca s-o ascundă.

— Nu. Îmi pare rău că v-am deranjat sosind atât de brusc, după ce am refuzat invitaţia voastră amabilă. Din păcate, nu pot să stau.

— Păi, atunci… vreţi să mă scuzaţi o clipă, mă întorc imediat.

— Nu-ţi fă griji în privinţa noastră, spuse Gornt blând. Ne descurcăm singuri. Încă o dată, îmi pare rău de deranj… Arăţi minunat, Penelope. Nu te schimbi deloc.

Ea îi mulţumi, iar Gornt o lăsă să plece. Răsuflând uşurată, se îndreptă spre Claudia Chen, care aştepta în apropiere.

— Sunteţi un om ciudat, spuse Casey. Într-o clipă, război, în clipa următoare, tot numai farmec.

— Noi, englezii, avem reguli, de pace şi de război. Numai pentru că deteşti pe cineva nu înseamnă să-l înjuri, să-l scuipi în faţă sau să-i jigneşti soţia, Gornt îi zâmbi. Ce-ar fi să mergem să-l căutăm pe domnul Bartlett al dumneavoastră? După aceea chiar trebuie să plec.

— De ce i-aţi făcut asta? Tai-panului? Provocarea la luptă, treaba cu „vital”? Asta a fost aruncarea oficială a mănuşii, nu-i aşa? În public.

— Viaţa e un joc, spuse el. Toată viaţa e un joc, iar noi englezii îl jucăm cu reguli diferite de ale voastre, ale americanilor. Da. Iar viaţa e făcută să te bucuri de ea. Ciranoush… ce nume frumos aveţi. Îmi permiteţi să-l folosesc?

— Da, răspunse ea după o pauză. Dar de ce aţi lansat tocmai acum provocarea?

— Acum era momentul. Nu am exagerat în privinţa importanţei voastre pentru Compania Struan. Mergem să-l căutăm pe domnul Bartlett al dumneavoastră?

Era a treia oară că spunea domnul Bartlett al dumneavoastră, gândi ea. Vrea să tatoneze terenul sau să mă întărite?

— Sigur, de ce nu? o luă spre grădină, conştientă de privirile, deschise şi ascunse, ale celorlalţi oaspeţi, primejdia dându-i o senzaţie plăcută. Întotdeauna vă faceţi intrarea în mod atât de teatral?

Gornt râse.

— Nu. Iartă-mă dacă am fost nepoliticos, Ciranoush, dacă te-am supărat.

— Te referi la întrevederea privată cu Linc? Nu m-a supărat. Linc a fost foarte dibaci abordând opoziţia fără ştirea mea. Asta mi-a dat o libertate de acţiune pe care altminteri nu aş fi avut-o în dimineaţa asta.

— A, deci nu te deranjează că nu a avut încredere în tine să-ţi spună?

— Aici nu e vorba de încredere. Şi eu îi ascund deseori lui Linc unele lucruri, până la momentul potrivit, ca să-l protejez. În mod evident, el face acelaşi lucru pentru mine. Linc şi cu mine ne înţelegem unul pe celălalt. Sau cel puţin cred că eu îl înţeleg pe el.

— Atunci spune-mi cum să închei o afacere.

— Întâi trebuie să ştiu ce vrei; în afară de capul lui Dunross.

— Nu-i vreau capul, sau moartea, nimic de genul ăsta, ci doar sfârşitul Casei lor Nobile. Când *Compania Struan* va fi distrusă, noi devenim *Nobila Casă*, chipul i se înăspri. Atunci toţi strigoii vor putea să doarmă.

— Vorbeşte-mi despre ei.

— Acum nu-i momentul, Ciranoush, deloc. Sunt prea multe urechi ostile. Povestea asta va fi numai pentru tine.

Erau acum în grădină, unde adia o briză blândă, iar cerul nopţii era plin de stele. Linc Bartlett nu se afla pe această terasă, aşa încât coborâră pe scara albă de piatră, printre alţi oaspeţi, până la terasa de jos, spre potecile ce străbăteau pajiştea. Aici fură opriţi.

— Bună, Quillan, ce surpriză plăcută.

— Bună, Paul. Domnişoară Tcholok, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Paul Havergill. Paul conduce acum Victoria Bank.

— Numai temporar, domnişoară Tcholok, din cauză că directorul nostru e în concediu de boală. Eu mă voi retrage peste câteva luni.

— Spre regretul nostru, spuse Gornt, după care făcu prezentările cu restul grupului.

Lady Joanna Temple-Smith, o femeie de cincizeci şi ceva de ani, înaltă şi cu faţa întinsă, apoi Richard Kwang şi soţia sa Mai-ling.

— Richard Kwang este preşedinte la *Ho-Pak*, una din cele mai bune bănci chinezeşti ale noastre.

— În domeniul bancar, noi suntem toţi competitori amicali, domnişoară, bineînţeles cu excepţia lui *Blacs*, spuse Havergill.

— Poftim? întrebă Casey.

— *Blacs*? O, asta e porecla pentru *Bank of London, Canton and Shanghai*. Or fi ei mai mari decât noi şi cu vreo lună mai vârstnici, dar noi suntem cea mai bună bancă de aici, domnişoară…

— *Blacs* sunt bancherii mei, îi spuse Gornt lui Casey. Mă împac foarte bine cu ei. Sunt bancheri de primă mână.

— De a doua, Quillan.

Gornt se întoarse iarăşi către Casey:

— Noi avem o vorbă aici, că *Blacs* e formată din gentlemeni care încearcă să fie bancheri, iar cei de la *Victoria* sunt bancheri care încearcă să fie gentlemeni.

Casey râse. Ceilalţi zâmbiră politicos.

— Toţi sunteţi în competiţie amicală, domnule Kwang? întrebă ea.

— O, da. Noi n-am îndrăznit să ne confruntăm cu *Blacs* sau cu *Victoria*, spuse Richard Kwang curtenitor. Era un bărbat scund şi îndesat, de vârstă mijlocie, cu părul negru înspicat cu alb, un surâs plăcut, şi vorbea o engleză perfectă. Am auzit că *Par-Con* va investi în Hong Kong, domnişoară Tchelek.

— Suntem aici ca să vedem cum stau lucrurile, domnule Kwang. Încă nu s-a stabilit nimic, răspunse ea, trecându-i cu vederea pronunţarea greşită a numelui ei.

Gornt îşi coborî glasul.

— Numai între noi, să ştiţi că le-am spus şi domnului Bartlett şi domnişoarei Tcholok că eu pot depăşi orice ofertă pe care ar face-o Struan. *Blacs* mă sprijină sută la sută. Şi am şi alţi bancheri prieteni. Sper că *Par-Con* va studia toate posibilităţile înainte de a se angaja la ceva.

— Cred că asta ar fi cel mai înţelept, spuse Havergill. Bineînţeles că *Struan* e în avantaj.

— *Blacs* şi cea mai mare parte a Hong Kongului n-ar fi de acord cu tine, zise Gornt.

— Sper să nu ajungeţi la o înfruntare, Quillan. *Compania Struan* e principalul nostru client.

Richard Kwang spuse:

— În orice caz, domnişoară Tchelek, ar fi bine sa avem aici o mare compania americană precum *Par-Con*. Bine pentru dumneavoastră, bine pentru noi. Să sperăm că se va găsi o înţelegere care să-i convină *Par-Con*-ului. Dacă domnul Bartlett are nevoie de vreun ajutor…

Bancherul îi întinse cartea lui de vizită. Ea o luă, îşi deschise poşeta de mătase şi i-o oferi pe a ei cu la fel de mare rapiditate, căci venise pregătită pentru schimbul imediat de cărţi de vizită, care în Asia e obligatoriu şi ţine de bunele maniere. Bancherul chinez se uită la ea, apoi miji ochii.

— Îmi pare rău că nu am şi eu carte de vizită tradusă în caractere, spuse ea. Bancherii noştri în America sunt *First Central New York* şi *California Merchant Bank and Trust Company*, Casey le menţionă cu mândrie, căci cu siguranţă că, împreună capitalul acestor giganţi ai lumii bancare depăşea 15 miliarde. M-aş bu…, se opri, uimită de atitudinea brusc glacială a celor din jur. S-a întâmplat ceva?

— Da şi nu, spuse Gornt după un moment. *First Central New York Bank* nu e deloc populară aici.

— De ce?

Havergill spuse dispreţuitor:

— S-au dovedit a fi o adunătură… adică, aşa spunem noi englezii la o bandă de ticăloşi, domnişoară,… *First Central New York* a făcut nişte afaceri aici înainte de război, apoi s-a extins pe la mijlocul anilor patruzeci, când cei de la *Victoria* şi alte instituţii britanice abia ne repuneam pe picioare. În patruzeci şi nouă, când preşedintele Mac l-a azvârlit pe Ciang Kai-şi de pe continent în Taiwan, trupele lui Mao au fost comasate la frontiera noastră, la numai câteva mile în nord de Noile Teritorii. Exista riscul ca acele hoarde să dea năvală şi să invadeze Colonia. Mulţi au luat-o la sănătoasa, nici unul dintre noi, bineînţeles, însă chinezii au plecat toţi care au putut. Fără nici un avertisment, *First Central New York* a cerut înapoi toate

împrumuturile, şi-a plătit depunătorii, şi-a închis porţile şi ştersо, totul în numai o săptămână.

— Nu ştiam, spuse Casey, uimită.

— Erau o adunătură de nemernici laşi, draga mea, scuză-mi expresia, zise Lady Joanna cu dispreţ făţiş. Bineînţeles, ei au fost singura bancă ce a dat bir cu fugiţii. Dar erau de fapt… eh, la ce te poţi aştepta, draga mea?

— Probabil la ceva mai bun, Lady Joanna, spuse Casey, furioasă pe vicepreşedintele care se ocupa de contul lor, pentru că nu îi prevenise. Poate că au avut nişte circumstanţe atenuante, domnule Havergill, împrumuturile erau substanţiale?

— La momentul acela, din păcate da, foarte. Banca a ruinat un mare număr de întreprinderi şi de oameni, a cauzat imens de multă umilire şi durere. Totuşi, spuse el zâmbind, noi am beneficiat cu toţii de pe urma plecării lor. Acum vreo doi ani au avut neruşinarea să facă o cerere la secretarul financiar pentru o nouă autorizaţie! Richard Kwang adăugă jovial: Dar asta e o autorizaţie care ştiu că nu va fi reînnoită niciodată! Vedeţi, domnişoară Tchelek, toate băncile străine funcţionează pe baza unei autorizaţii de un an, care se reînnoieşte. Cu siguranţă că ne descurcăm foarte bine şi fără ăia, de fapt fără nici o bancă americană. Sunt aşa nişte… În fine, veţi constata, domnişoară K.C., că *Victoria*, *Blacs* sau *Ho-Pak*, poate toate trei pot satisface perfect toate necesităţile *Par-Con*-ului. Dacă dumneavoastră şi domnul Bartlett aţi vrea să staţi de vorbă…

— Aş fi bucuroasă să vă fac o vizită, domnule Kwang. Să zicem mâine? La început eu mă ocup de toate chestiunile noastre bancare. Poate în cursul dimineţii?

— Da, sigur că da. Veţi constata că suntem competitivi, spuse Richard Kwang imperturbabil. La zece?

— Excelent. Noi stăm la *„V and A"*, în Kowloon. Dacă ora zece nu vă convine, anunţaţi-mă, spuse ea. Mă bucur că v-am cunoscut personal şi pe dumneavoastră, domnule Havergill. Presupun că întâlnirea noastră de mâine e valabilă?

— Desigur. La patru, nu-i aşa? Abia aştept să stau de vorbă pe îndelete cu domnul Bartlett, şi cu tine, desigur, draga mea.

Era un bărbat înalt şi slab şi ea îi observă privirea ridicându-se de pe decolteul ei. Îşi înăbuşi aversiunea instantanee. S-ar putea să am nevoie de el şi de banca lui, îşi spuse ea.

— Mulţumesc, răspunse ea cu exact atâta deferenţă câtă se cerea şi apoi îşi îndreptă farmecele asupra lui Lady Joanna. Ce

rochie frumoasă, spuse ea, deşi în sinea ei îi displăcea profund, la fel ca şi şiragul de perle mici ce înconjura gâtul uscăţiv al femeii.

— O, îţi mulţumesc, draga mea. Şi a ta e tot de la Paris?

— Indirect. E un model Balmain, dar am cumpărat-o la New York.

Îi zâmbi soţiei lui Richard Kwang, o cantoneză mărunţică, voinică, şi bine conservată, cu o coafură complicată, o piele foarte pală şi ochi înguşti. Purta un imens pandantiv din jad imperial şi im inel cu un diamant de şapte carate.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Kwang, spuse ea, impresionată de bogăţia pe care o reprezentau acele bijuterii. Noi îl căutăm pe Linc Bartlett. L-aţi văzut cumva?

— Nu l-am, văzut de mai de mult. Cred că a intrat în aripa de est, răspunse Havergill. Mi se pare că e un bar acolo. Era cu Adryon, fiica lui Dunross.

— Adryon s-a făcut o fată foarte drăguţă, spuse Lady Joanna. Fac o pereche foarte reuşită împreună. E un bărbat fermecător domnul Bartlett. Nu e însurat, nu-i aşa, dragă?

— Nu, răspunse Casey, la fel de afabil, adăugând-o pe Lady Joanna Temple Smith pe lista ei de persoane nesuferite. Linc nu e căsătorit.

— În curând o să pună cineva mâna pe el, ţineţi minte ce vă spun. Cred că Adryon e nebună după el. Poate ţi-ar face plăcere să vii la ceai joi, draga mea? Aş vrea să le cunoşti pe câteva dintre fete. E ziua când se întruneşte Clubul nostru, al Celor de Peste Treizeci de Ani.

— Mulţumesc, spuse Casey. Nu mă încadrez ca vârstă, dar mi-ar face plăcere să vin.

— O, iartă-mă, draga mea! Am presupus… O să trimit o maşină să te ia. Quillan, rămâi la cină?

— Nu, nu pot. Am treburi urgente.

— Păcat, Lady Joanna zâmbi dezgolindu-şi dinţii stricaţi.

— Dacă vreţi să ne scuzaţi. Trebuie să-l găsim pe Bartlett şi după aceea eu trebuie să plec. Ne vedem sâmbătă. Gornt o luă pe Casey de braţ şi o trase după sine.

Ceilalţi îi priviră îndepărtându-se.

— E destul de atrăgătoare, un stil cam vulgar, nu-i aşa? spuse Lady Joanna. Chuluk. Asta-i un nume din Europa Centrală, nu?

— Posibil. Ar putea fi din Orientul Mijlociu, Joanna, cine ştie, poate turcesc, poate de prin Balcani... Havergill se întrerupse. A, înţeleg ce vroiai să spui. Dar nu, nu cred. Nu arată deloc a evreică.

— În ziua de azi cine îşi mai dă seama? S-ar putea să-şi fi aranjat nasul. În ziua de azi se fac lucruri nemaipomenite, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit nici o clipă să mă uit. Hîm! Crezi tu?

Richard Kwang îi dădu cartea de vizită a lui Casey soţiei sale, care o citi imediat şi îi înţelese uimirea.

— Paul, pe cartea ei de vizită scrie trezorier şi vicepreşedinte al societăţii... e destul de impresionant, nu crezi? *Par-Con* e o companie mare.

— E, dragă prietene, ei sunt americani. În America se fac tot soiul de lucruri extraordinare. Precis că nu e decât un titlu şi nimic mai mult.

— Ca să-i salveze reputaţia amantei sale? întreba Joanna.

12

Ora 21.00.

Tacul de biliard lovi bila albă, care porni pe masa verde şi îi făcu vânt celei roşii într-una din pungile îndepărtate, oprindu-se cu precizie în spatele altei bile roşii. Adryon aplaudă încântată.

— O, Linc, a fost grozav! Eram convinsă că numai te lauzi. Mai fă-o o dată!

Linc Bartlett zâmbi şi el.

— Pe un dolar că cea roşie face înconjurul mesei şi intră în punga aia, iar cea albă se opreşte aici.

Însemnă punctul cu cretă.

— S-a făcut!

Se aplecă peste masă şi ochi, iar bila albă se opri la un milimetru de semnul făcut de el, în timp ce cea roşie cădea în pungă.

— *Ayeeyah*! Nu am la mine un dolar. Ei drăcie! Pot să-ţi rămân datoare?

— O doamnă, oricât de frumoasă, trebuie să-şi plătească datoriile de joc pe loc.

— Ştiu. Aşa spune şi tata. Poţi să-ţi plătesc mâine?

El o privi, bucurându-se de prezenţa ei, încântat că îndemânarea lui o încântase. Fata purta o fustă neagră, lungă până la jumătatea genunchiului şi o splendidă bluză de mătase. Avea picioare lungi, foarte lungi, desăvârşite.

— Nu.

El se prefăcu indispus, iar apoi izbucniră amândoi în râs în încăperea uriaşă, unde becurile luminau puternic doar masa mare de biliard, restul încăperii fiind cufundat într-o penumbră intimă, cu excepţia fâşiei de lumină ce pătrundea pe uşa deschisă.

— Joci nemaipomenit de bine, spuse ea.

— Să nu spui nimănui, dar în armată mi-am câştigat existenţa jucând biliard.

— În Europa?

— Nu. În Pacific.

— Tatăl meu a fost pilot de vânătoare. A doborât şase avioane înainte de a fi doborât şi el şi de a nu mai putea zbura.

— Cred că asta îl făcea să fie un as, nu-i aşa?

— Tu ai participat la debarcările alea înfiorătoare împotriva japonezilor?

— Nu. Eu eram la construcţii. Noi veneam după ce totul se liniştea.

— O!

— Am construit baza, terenuri de aterizare în Guadalcanal şi pe insule în tot Pacificul. Războiul pe care l-am făcut eu a fost uşor, nimic în comparaţie cu al tatălui tău.

Ducându-se să pună tacul la loc în rastel îl încercă pentru prima oară un sentiment de părere de rău că nu fusese în infanteria marină. Expresia fetei când îi spusese că a fost la construcţii îl făcu să se simtă lipsit de bărbăţie.

— Ar trebui să ne ducem să ne uităm după prietenul tău. Poate că a venit deja.

— Nu e important. Nu e chiar prietenul meu, l-am cunoscut numai de vreo săptămână, la petrecerea unei prietene. Martin e ziarist la *China Guardian*. Nu e iubitul meu.

— Toate tinerele domnişoare englezoaice vorbesc la fel de deschis despre iubiţii lor?

— Datorită anticoncepţionalelor. Ele ne-au eliberat pentru totdeauna de servitutea masculină. Acum suntem egale!

— Sunteţi, oare?

— Eu sunt.

— Atunci eşti norocoasă.
— Da, ştiu că sunt foarte norocoasă, îl privi lung. Tu câţi ani ai, Linc?
— Sunt bătrân.
Puse cu zgomot tacul la loc în rastel. Era pentru primă oară în viaţa lui că nu voia să-şi spună vârsta. Fir-ar să fie, gândi el, având o senzaţie ciudată de nelinişte. Ce-i cu tine? Nimic. Nu-i nimic. Sau e?
— Eu am nouăsprezece, tocmai spunea ea.
— Când e ziua ta?
— Pe 27 octombrie. Sunt în Scorpion. Dar a ta când e?
— Pe 1 octombrie.
— Nu se poate! Spune-mi cinstit!
— Să mor eu dacă nu-i aşa.
Ea bătu încântată din palme.
— Asta e grozav! Tata e pe zece. E grozav, un semn bun.
— De ce?
— O să vezi.
Veselă, îşi deschise poşeta, scoţând un pachet de ţigări boţit şi o brichetă de aur plată. El îi luă bricheta să îi ofere foc, dar nu se aprinse. Mai încercă o dată şi încă o dată, dar tot nimic.
— S-o ia naiba, spuse ea. Drăcia asta n-a mers niciodată bine, dar o am de la tata şi ţin la ea. E drept că am scăpat-o de câteva ori pe jos.
El studie bricheta, suflă în fitil şi meşteri puţin.
— Tot n-ar trebui să fumezi.
— Asta-mi spune mereu şi tata.
— Are dreptate.
— Da. Dar deocamdată îmi place să fumez. Câţi ani ai, Linc?
— Patruzeci.
— O! el îi citi uimirea pe chip. Deci eşti de o vârstă cu tata! Sau aproape. El are patruzeci şi unu.
— Au fost doi ani buni, aruncă Linc pe un ton sec, spunându-şi în sinea lui: Oricum o iei, Adryon, sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată.
Ea se încruntă iarăşi.
— Ciudat, nu păreţi deloc de aceeaşi vârstă, apoi adăugă grăbită: Peste doi ani o să am douăzeci şi unu, şi practic o să încep să îmbătrânesc. Nu-mi pot imagina că o să am douăzeci şi cinci, treizeci, ca să nu mai vorbesc de patruzeci de ani... Doamne, cred că aş prefera să mor.

— Da, la douăzeci şi unu eşti bătrân, al naibii de bătrân, spuse el, gândindu-se: De mult nu ai mai stat cu cineva atât de tânăr, ai grijă, fata asta e dinamită, scăpără bricheta şi o aprinse, ce ştii tu!

— Mulţumesc, spuse ea, trăgând din ţigară ca să nu se stingă. Tu nu fumezi?

— Nu, acum nu. Am fumat, dar Casey mi-a tot trimis articole ilustrate despre cancer şi fumat, până când m-am convins. E cert că acum mi-e mai uşor la golf, la tenis şi…, zâmbi. Şi la tot felul de sporturi.

— Casey e superbă. Chiar este vicepreşedinta ta?

— Da.

— O să… Aici o să fie greu pentru ea. Bărbaţilor nu le va plăcea deloc să trateze cu ea.

— La fel se întâmplă şi în America. Dar încep să se obişnuiască. Noi am creat *Pan-Con*-ul, în şase ani. Casey, se pricepe să lucreze ca cei mai buni dintre ei.

— E amanta ta?

El luă o înghiţitură de bere.

— Toate domnişoarele englezoaice vorbesc aşa pe şleau?

— Nu, răspunse ea râzând. Eram doar curioasă. Toată lumea spune… toată lumea bănuieşte că e.

— Chiar aşa?

— Da. Toată societatea hongkongheză nu vorbeşte decât despre voi, iar seara asta va pune capac. V-aţi făcut amândoi o intrare foarte remarcată, ca să nu mai vorbim de avionul tău particular, de armele de contrabandă şi de faptul că ea, Casey, a fost ultimul european care l-a văzut pe John Chen, din câte spuneau ziarele. Mi-a plăcut interviul tău.

— Ei, acei tică… tipii ăia de la ziar mă aşteptau în uşă azi după-masă. Am încercat să fiu scurt şi incisiv.

— *Par-Con* chiar valorează o jumătate de miliard de dolari?

— Nu. Vreo trei sute de milioane, dar în curând va fi o companie de un miliard de dolari. Da, curând.

O văzu cum se uită la el cu ochii aceia verzi-cenuşii, cu o privire deschisă, atât de matură şi totuşi atât de tânără.

— Eşti un om foarte interesant, Linc Bartlett. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Şi tu îmi placi. La început nu. Am ţipat ca din gură de şarpe când tata mi-a spus că trebuie să mă ocup de tine un timp, să-ţi prezint lumea. Nu m-am achitat prea bine de datorie, nu-i aşa?

— A fost splendid.

— Hai, fii serios, zâmbi şi ea. Te-am monopolizat complet.

— Nu-i adevărat. L-am cunoscut pe Christian Toxe editorul, pe Richard Kwang şi pe cei doi americani de la Consulat. Lannan, parcă îl chema pe unul.

— Langan. Edward Langan. E drăguţ. Nu am reţinut numele celuilalt. De fapt nu îi cunosc prea bine, au fost doar la curse cu noi. Christian e plăcut, iar soţia lui e grozavă. Ea e chinezoaică, aşa că nu e aici în seara asta.

Bartlett se încruntă.

— Fiindcă e chinezoaică?

— A fost invitată, dar ştiam că n-o să vină. E o chestiune de cinste a obrazului. Pentru a salva obrazul soţului ei. Lumea bună nu aprobă căsătoriile mixte.

— Să te căsătoreşti cu băştinaşi?

— Cam aşa ceva, ridică din umeri. O să vezi şi tu. Hai mai bine să-ţi mai fac cunoştinţă cu câţiva oaspeţi, căci, dacă nu, va fi vai de mine!

— Ce ai zice de Havergill, bancherul? Ce părere ai de el?

— Tata îl consideră pe Havergill un neghiob.

— Atunci, pe legea mea, e un neghiob de douăzeci şi două de carate!

— Excelent! spuse ea şi râseră împreună.

— Linc?

Întoarseră amândoi capul spre cele două siluete care se conturau în fâşia de lumină dinspre uşă. El recunoscu imediat vocea şi siluete lui Casey, dar nu ştia cine e bărbatul. De unde se găseau ei, era greu să distingă ceva, având lumina în faţă.

— Bună, Casey, cum merge?

O luă pe Adryon, cu nonşalanţă de braţ, conducând-o spre cei doi.

— I-am arătat lui Adryon cum se joacă biliard.

Adryon râse.

— Ce modestie! E nemaipomenit la biliard, Casey, nu-i aşa?

— Da. A, Linc, Quillan Gornt voia să te salute înainte de a pleca.

— Brusc, Adryon încremeni pe loc şi se făcu albă la faţă. Linc se opri şi el, uimit.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Bună seara, domnule Bartlett, spuse Gornt, apropiindu-se de ei şi intrând în cercul de lumină. Bună, Adryon.

— Ce căutaţi aici? spuse ea cu glas pierit.

— Am venit doar pentru câteva minute,

— L-aţi văzut pe tata?

— Da.

— Atunci plecaţi. Plecaţi şi lăsaţi în pace casa asta, spuse Adryon cu acelaşi glas.

Bartlett o privea cu ochii mari.

— Ce naiba se petrece aici?

Gornt răspunse calm:

— E o poveste lungă. Mai poate să aştepte până mâine, sau până săptămâna viitoare. Voiam doar să confirm invitaţia la cină pentru marţi, şi, dacă sunteţi liberi în weekend, poate vreţi să ieşim la o plimbare cu iahtul meu. Duminică, dacă e vreme bună.

— Mulţumim. În principiu da, dar am putea să confirmăm mâine? întrebă Bartlett, încă intrigat de atitudinea lui Adryon.

— Adryon, spuse Gornt blând, Annagrey pleacă săptămâna viitoare, şi mi-a spus să te rog să-i dai un telefon.

Adryon nu răspunse, privindu-l în continuare cu ochi mari, şi Gornt adăugă către ceilalţi doi:

— Annagrey este fiica mea. Ele sunt bune prietene, au fost aproape tot timpul la aceleaşi şcoli. Annagrey pleacă la universitate în California.

— Da? Dacă putem sa o ajutăm cu ceva… zise Casey.

— E drăguţ din partea voastră, răspunse Gornt. O să o cunoaşteţi marţi. Putem vorbi despre asta atunci. Acum vă spun la re…

Uşa din celălalt capăt al sălii de biliard se deschise, în ea apăru Dunross. Gornt zâmbi şi îşi întoarse iarăşi atenţia spre ei.

— Noapte bună, domnule Bartlett, Ciranoush. Ne vedem marţi. Noapte bună, Adryon.

Făcu o scurtă plecăciune în faţa lor, după care traversă încăperea şi se opri.

— Noapte bună, Ian, spuse el politicos. Mulţumesc pentru ospitalitate.

— Noapte bună, răspunse Dunross la fel de politicos, şi se dădu la o parte, cu un uşor zâmbet pe buze.

Îl urmări pe Gornt cu privirea până ce acesta ieşi pe uşa principală, apoi îşi întoarse atenţia către sala de biliard.

— E aproape timpul să se servească cina, spuse el cu glas calm, şi cald. Cred că sunteţi cu toţii morţi de foame. Eu unul sunt.

— Ce... ce a vrut? întrebă Adryon cu voce tremurată.

Dunross se apropie de ea cu un zâmbet pe chip, liniştind-o.

— Nimic. Nimic important, scumpa mea. Quillan s-a mai îmblânzit la bătrâneţe.

— Eşti sigur?

— Sigur, o cuprinse cu braţul şi o îmbrăţişa uşor. Nu-i nevoie să-ţi frămânţi căpşorul tău drăguţ.

— A plecat?

— Da.

Bartlett avu de gând să spună ceva, dar se opri instantaneu văzând privirea ce i-o aruncă Dunross peste capul lui Adryon.

— Da, totul e în regulă, scumpa mea, spuse Dunross îmbrăţişând-o iarăşi uşor pe Adryon, iar Bartlett o văzu cum se ghemuieşte în cercul cald al acelor braţe. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Linc îmi arăta cum joacă el biliard şi deodată... A apărut atât de brusc... A fost ca o arătare.

— Şi pe mine ai fi putut să mă dobori cu o pană, când a apărut aşa, ca Zâna Rea, Dunross râse, apoi adăugă pentru Bartlett şi Casey: lui Quillan îi plac scenele teatrale, apoi către Bartlett: Noi doi o să mai discutăm despre asta după cină.

— Desigur, spuse Bartlett, remarcând că ochii nu-i surâdeau deloc.

Se auzi sunând gongul pentru cină.

— Of, slavă Domnului! zise Dunross. Haideţi să mergem, în sfârşit se dă de mâncare. Casey, tu eşti la masa mea.

Rămase cu braţul pe după umerii lui Adryon, tandru, conducându-i paşii spre lumină. Casey şi Bartlett veneau în urma lor.

Gornt se urcă la volanul Rolls-Royce-ului Silver Cloud negru, pe care îl parcase chiar în faţa Casei Mari. Era o noapte plăcută, deşi umiditatea crescuse iarăşi. Se simţea foarte mulţumit de sine. Şi acum la cină cu Jason Plumm! îşi spuse el. Dacă tipul ăla se angajează, Dunross e ca şi terminat, iar eu devin proprietarul acestei case şi al *Companiei Struan*, cu tot calabalâcul! Nici că s-ar fi putut mai bine: întâi Casey şi Ian aproape în acelaşi timp, şi totul etalat în faţa lui şi în faţa ei. Apoi Havergill şi Richard Kwang împreună. Apoi Bartlett în sala de biliard, şi pe urmă din

nou Ian. Perfect! Acum Ian e incitat, Bartlett e incitat, Havergill, Richard Kwang şi la fel şi Plumm. Ha! De-ar şti ei. Totul e perfect. Cu excepţia lui Adryon. Îmi pare rău de ea. Păcat că şi copiii trebuie să moştenească duşmăniile părinţilor. Dar aşa e viaţa. *Joss*. Păcat că ea nu vrea să iasă în lume şi să părăsească Hong Kongul, ca Annagrey, măcar până ce Ian Dunross şi cu mine ne vom încheia definitiv socotelile. Aş prefera să nu fie aici să-l vadă zdrobit, şi nici Penelope. *Joss* dacă ele sunt aici, *joss* dacă nu sunt. Aş vrea ca el să fie aici când voi pune stăpânire pe boxa lui de la curse, pe locul lui în toate consiliile, în toate sinecurile, în adunarea legislativă. O, da, curând toate vor fi ale mele. O dată cu invidia întregii Asii. Râse. Da, da. Era şi timpul. Atunci toţi strigoii vor putea să doarmă. Fie ei blestemaţi de strigoi! Răsuci cheia în contact, pornind motorul, savurând luxul tapiţeriei de piele veritabilă şi al lemnului şlefuit, aroma bogată şi aparte. Apoi băgă în viteză şi coborî aleea, trecând pe lângă parcarea unde se aflau celelalte maşini, până la uriaşa poartă principală din fier forjat, cu armele Struanilor pe ea. Opri ca să treacă maşinile care circulau pe şosea şi zări în retrovizoare Casa Mare. Înaltă, întinsă, cu ferestrele luminate strălucitor, primitoare. Curând vei fi a mea, îşi spuse el. O să dau aici petreceri cum n-a mai văzut şi nici nu va mai vedea vreodată Asia. Cred că mi-ar trebui şi o amfitrioană. Poate americanca? Chicoti.

— Ah, Ciranoush, ce nume adorabil, spuse el cu voce tare, cu acelaşi glas voalat cu care îi rostise mai devreme numele.

Treaba asta ar fi uşor de realizat. Ajunge să foloseşti manierele de pe vechiul continent, nişte vin bun, o mâncare uşoară, dar excelentă, şi răbdare. Combinate cu cel mai ales rafinament masculin englezesc, aristocratic, cu vorbe frumoase, şi tipa va fi a ta, unde şi când vrei. Iar apoi, dacă ştii să alegi momentul potrivit, poli să foloseşti şi o engleză de mahala, un pic de grosolonie bine cumpănită, şi vei dezlănţui în ea pasiuni ascunse, pe care nici un bărbat nu i le cunoaşte. Dacă eu nu mă înşel, are mare nevoie de un bărbat care să ştie cum să o ia. Aşadar, sau Bartlett nu face faţă, sau nu sunt amanţi, cum se sugera în raportul confidenţial. Interesant. Dar tu chiar o vrei? Ca jucărie, poate. Ca unealtă, cu siguranţă. Ca amfitrioană nu, e prea băgăreaţă. Drumul era acum liber, aşa încât ieşi pe poartă, şi o luă la vale până la intersecţie, coti la stânga, şi curând se afla pe Peak Road, coborând panta abruptă spre Magazine Gap

unde se găsea apartamentul lui Plumm. După cina cu acesta, trebuia să meargă la o întâlnire, apoi în Wanchai, la unul din apartamentele sale private şi la calda îmbrăţişare a lui Mona Leung. Pulsul i se acceleră la gândul stilului ei violent de a face dragoste, al urii ei abia disimulate faţă de el şi faţă de toţi *quai loh,* aflată în permanent conflict cu gustul ei pentru lux, apartamentul închiriat pentru ea şi modesta sumă de bani pe care i-o dădea el lunar.

— Niciodată să nu le dai bani destui, îl învăţase mai de mult tatăl său, William. Haine, bijuterii, vacanţe, e în regulă. Dar nu prea mulţi bani. Controlează-le cu dolari. Şi să nu crezi niciodată că te iubesc de dragul tău. Nu e cazul. Numai banii tăi contează şi vor conta vreodată. În ascuns, ele te vor dispreţui întotdeauna. Ceea ce mi se pare destul de corect, dacă stai să te gândeşti. Noi nu suntem chinezi şi nu vom fi niciodată.

— Nu există niciodată vreo excepţie?

— Nu cred. Nu pentru un *guai loh*, fiule. Nu cred. Cu mine nici una n-a făcut excepţie, şi am cunoscut destule. O, îţi va dărui trupul ei, copiii ei, chiar şi viaţa ei, dar te va dispreţui întotdeauna. Nu are încotro, ea e chinezoaică, iar noi suntem *quai loh*!

Ayeeyah, gândi Gornt. Acel sfat s-a dovedit întemeiat de nenumărate ori. Şi m-a salvat de multă suferinţă. O să-mi facă plăcere să-l revăd pe bătrân, îşi spuse el. Anul ăsta îi voi face un cadou grozav, *Compania Struan*.

Conducea atent la vale, pe partea stingă a drumului întortocheat, ţinând aproape de peretele de stâncă. Noaptea era plăcută, şoseaua bună şi circulaţie puţină. În mod normal şi-ar fi luat şoferul, dar în această noapte nu voia să existe martori ai întâlnirii lui cu Plumm.

Nu, îşi spuse el. Şi nu vreau martori nici ai întâlnirii mele cu Wu Patru Degete. Ce o fi vrând piratul ăla? Nimic bun. Precis e ceva periculos. Da, însă în timpul războiului din Coreea, Wu ţi-a făcut o foarte mare favoare şi poate că acum vrea să îi returnezi acea favoare. Mai devreme sau mai târziu, există întotdeauna o zi a socotelilor, şi aşa e cinstit, asta e regula chinezească. Primeşti un cadou, dai înapoi un cadou puţin mai valoros. Ţi se face o favoare...

În 1950, când armatele comuniste chineze din Coreea îşi croiau drum de la Yalu spre sud, cu pierderi imense, erau într-o criză disperată de provizii strategice de tot soiul şi dispuse să

plătească foarte bine pe oricine ar fi reuşit să le strecoare prin blocadă proviziile de care aveau nevoie. În acea vreme, compania *Rothwell- Gornt* se afla şi ea într-o situaţie disperată din cauza imenselor pierderi suferite la Shanghai datorită cuceririi acestuia de către Mao. Aşa încât, în decembrie 1950, el şi cu tatăl său au făcut nişte împrumuturi masive şi au cumpărat în taină din Filipine un transport uriaş de penicilină, morfină, sulfamide şi alte medicamente, evitând licenţa de export obligatorie. Pe acestea le-au încărcat în secret pe o joncă închiriată, cu unul din echipajele lor de încredere, şi le-au trimis la Wampoa, o insulă pustie de pe Pearl River, în apropiere de Canton. Pata urma să se facă în aur, la livrarea mărfii, dar pe drum. În meandrele estuarului Pearl River-ului, jonca lor a fost interceptată de piraţi de fluviu, care ţineau cu naţionaliştii lui Ciang Kai-şi, şi le-au cerut o răscumpărare. Nu aveau bani cu ce să răscumpere încărcătura, iar dacă naţionaliştii ar fi aflat că *Rothwell-Gornt* face afaceri cu duşmanii lor comunişti, pe care îi urau de moarte, viitorul Companiei în Asia ar fi fost pe vecie compromis. Prin compradorele său, Gornt a aranjat o întâlnire în portul Aberdeen cu Wu Patru Degete, despre care se zicea că ar fi unul din cei mai mari contrabandişti din estuarul Pearl River-ului.

— Unde acum vas? întrebase Wu Patru Degete în jargonul lui mizerabil anglo- chinezesc.

Gornt îi explicase cum putuse mai bine, vorbind în jargon, necunoscând *haklo*, dialectul lui Wu.

— Poate, poate că nu! zâmbise Wu Patru Degete. Telefonez eu trei zile. Parola *nee choh wah*. Trei zile, *heya*?

În a treia zi a telefonat.

— Bine, rău, nu ştiu. Întâlnim două zile Aberdeen. După Ora Maimuţei.

Asta însemna ora zece seara. Chinezii împărţeau ziua în douăsprezece părţi de câte două ore, fiecare având un nume, întotdeauna în aceeaşi ordine, începând de la patru dimineaţa cu Cocoşul, apoi la şase Câinele, şi aşa mai departe: Porcul, Şobolanul, Taurul, Tigrul, Iepurele, Dragonul, Şarpele, Maimuţa, Calul şi Capra. Peste două zile, la ora Maimuţei, pe jonca lui Wu, la Aberdeen, primise plata integrală a transportului său, în aur, cu un plus de patruzeci la sută. Un profit uluitor, de cinci sute la sută. Wu Patru Degete rânjise:

— Fac târg mai bun decât *quai loh*, nu fă griji. Douăzeci şi opt de mii de taeli de aur. (Un tael însemna ceva mai mult decât o uncie.) Data viitoare eu transport; Da?

— Da.

— Tu cumperi, eu transport, eu vând, patruzeci la sută mie, preţ de vânzare.

— Da.

Recunoscător, Gornt încercase să-i ofere un procent mai mare de data asta, dar Wu refuzase.

— Numai patruzeci la sută, preţ vânzare.

Însă Gornt a înţeles că acum îi era îndatorat traficantului. Aurul era în lingouri de contrabandă de câte cinci taeli. A fost evaluat la rata oficială de 35 de dolari uncia. Dar pe piaţa neagră, trecut clandestin în Indonezia, în India sau înapoi în China, făcea de două sau trei ori pe atât… uneori şi mai mult. Din acest transport, iarăşi cu ajutorul lui Wu, *Rothwell-Gornt* a câştigat un milion şi jumătate de dolari americani şi s-a repus pe picioare. După aceea au mai fost încă trei transporturi, care au adus un profit uriaş ambelor părţi. Apoi războiul s-a terminat şi la fel şi relaţia lor. De atunci, nu a dat nici un semn de viaţă, se gândi Gornt. Până la telefonul de azi după-amiază.

— A, vechi prieten, putem vedem? Diseară? spusese Wu Patru Degete. Se poate? Oricând, eu aştept. Acelaşi loc ca pe vremuri. Bine?

Deci acum favoarea trebuie returnată. În regulă. Gornt dădu drumul la radio. Chopin. Conducea pe drumul şerpuitor în mod automat, cu gândul la întrevederile care-l aşteptau, motorul abia auzindu-se. Încetini, căci venea im camion din faţă, apoi ieşi de pe banda lui şi acceleră ca să depăşească un taxi care abia se târa, pe porţiunea de linie dreaptă. Având viteză cam mare acum, frână brusc căci se apropia de curba fără vizibilitate. Apoi ceva păru să plesnească în măruntaiele motorului, piciorul lui atinse podeaua, stomacul i se întoarse pe dos, şi intră în curba strânsă cu viteză excesivă. Panicat, apăsă iarăşi şi iarăşi pe pedala de frână, fără rezultat, în timp ce mâinile sale răsuceau volanul. Luă destul de prost prima curbă, clătinându-se ca un om beat, ieşind din ea pe banda opusa a şoselei. Din fericire nu venea nimic din faţă, dar trase prea brusc de volan, apropiindu-se vertiginos de peretele de stâncă şi, cu stomacul cuprins de spasme de greaţă, suci volanul în partea cealaltă. Avea acum viteză foarte mare şi se apropia de o nouă curbă. Aici panta era

mai abruptă, drumul mai şerpuit şi mai îngust. Din nou luă curba prost, dar după ce o depăşi, reuşi o fracţiune de secundă să tragă frâna de mână, ceea ce îi mai reduse puţin din viteză. Se apropia curba următoare. Ieşi din ea cu mult pe banda opusă, orbit de faruri ce se apropiau din faţă. Taxiul trase înspăimântat spre margine şi era cât pe ce să se prăbuşească în gol, cu claxonul urlând, dar trecu la câţiva centimetri de el. Încercă disperat să revină pe partea corectă a şoselei, dar apoi începu să coboare la vale vertiginos, nemaicontrolând maşina. O bucăţică de drum drept, şi izbuti să treacă într-o viteză inferioară, tocmai când intra intr-o altă curbă fără vizibilitate, cu motorul urlând. Reducerea bruscă de viteză l-ar fi proiectat prin parbriz dacă n-ar fi avut centura de siguranţă şi mâinile încleştate pe volan. Dădu colţul, dar din nou era cu mult în afară şi i-au lipsit numai câţiva milimetri ca să nu se ciocnească de maşina ce venea din faţă. Reveni clătinându-se pe banda lui, cotind brusc, prea tare, încetinind puţin, dar panta şi întortochelile drumului nu mai conteneau. Tot avea, viteză prea mare când intră în următoarea curbă şi la ieşire era mult pe banda opusă. Camionul greu încărcat ce trudea la deal nu putea face nimic. Cuprins de panică, trase de volan spre stângă şi abia reuşi să ocolească, cu o uşoară izbitură piezişă, camionul, încercă să bage schimbătorul de viteze în marşarier, dar nu voia să intre, angrenajul protestă. Apoi, cuprins de groază, zări înaintea lui, pe banda pe care mergea, trafic lent, maşini venind din sens opus, şi drumul dispărând după o curbă. Era pierdut, aşa încât trase stânga, spre peretele muntelui, încercând să facă un ricoşeu şi să se oprească astfel. Se auzi un scrâşnet de metal ce se împotrivea, geamul lateral din spate se făcu ţăndări, şi apoi ricoşa din peretele de stâncă. Maşina care venea trase mult spre marginea şoselei, cu claxonul urlând. Închise ochii, pregătindu-se pentru coliziunea frontală, dar, ca, prin minune, aceasta nu se produse şi, scăpă, mai având numai atâta putere cât să sucească tare volanul înapoi, spre peretele muntelui. Îl lovi cu o izbitură asurzitoare. Aripa din faţă stânga se rupse. Maşina brăzdă tufărişul şi mormanul de pământ din faţă, izbi un pinten de stâncă şi se ridică de spate, azvârlindu-l pe Gornt într-o parte. Însă când maşina căzu înapoi, una din roţi intră în şanţ şi se înţepeni, şi chiar înainte de a lovi micuţul Mini din faţă, al cărui şofer încremenise, se opri.

Gornt se trase în sus cu greu. Maşina rămăsese pe jumătate săltată. Transpiraţia şiroia pe el şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îi venea greu să respire sau să gândească. Circulaţia în ambele sensuri se oprise în dezordine. Auzi câteva claxoane sunând nerăbdător, din vale şi din deal, apoi paşi grăbiţi.

— Eşti teafăr, omule? întrebă străinul.

— Da, cred că da. M-au… m-au lăsat frânele.

Gornt îşi şterse sudoarea de pe frunte, încercând să-şi pună creierul în funcţiune. Îşi pipăi pieptul, apoi îşi mişcă picioarele, nu-l durea nimic.

— Eu… n-au mai ţinut frânele… luam o curbă şi… pe urmă totul…

— Frânele? La un Rolls? Eu credeam că faci pe Stirling Moss. Ai avut mare noroc. În locul tău, eu aş opri motorul.

— Poftim? Gornt îşi dădu seama că motorul încă mai torcea monoton şi radioul continua să cânte, aşa că suci cheia şi, după o clipă, o scoase din contact.

— Frumoasă maşină, spuse străinul, dar acum e într-o stare jalnică. Întotdeauna mi-a plăcut modelul ăsta. Şaizeci şi doi, nu?

— Da, aşa e.

— Vrei să anunţ eu poliţia?

Gornt făcu un efort să gândească, simţindu-şi încă pulsul bătând în urechi. Istovit, îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Nu. E un post de poliţie chiar sus pe deal. Dacă m-ai putea duce până acolo?

— Cu plăcere, amice.

Străinul era scund şi rotofei. Privi peste umăr spre celelalte maşini, taxiuri şi camioane ce erau oprite pe ambele sensuri, cu şoferii lor chinezi şi pasagerii lor chinezi uitându-se la ei gură cască pe geamuri.

— Ce soi de oameni! Poţi să mori pe stradă, şi s-ar chema că ai noroc dacă te-ar feri să nu calce chiar pe tine.

Deschise portiera şi îl ajută pe Gornt să iasă.

— Mulţumesc.

Gornt îşi simţea genunchii tremurând. O clipă nu şi-i putu controla şi se sprijini de maşină.

— Eşti sigur că n-ai păţit nimic?

— Da. Numai că.., m-am speriat de moarte! se uită la stricăciuni, botul maşinii îngropat în pământ şi tufe, o hârşâitură mare de tot pe toată partea dreaptă, caroseria boţită bine. În ce hal e!

— Da, dar nu s-a făcut armonică! Ai avut mare noroc că ai fost într-o maşină bună, amice, străinul dădu drumul la portieră, care se închise cu un zgomot uşor. Straşnic lucrată. Poţi s-o laşi aici. Nu cred s-o fure careva, străinul râse, luând-o înainte spre maşina lui care era parcată, cu luminile licărind, chiar în spate. Urcă, ajungem într-o clipă.

Atunci îşi aminti Gornt de surâsul pe jumătate batjocoritor de pe chipul lui Dunross, la plecare, pe care el îl luase drept bravură ostentativă. Mintea i se limpezi. Ar fi avut Dunross timp să saboteze… cu priceperea lui la maşini… doar n-ar fi…?

— Fir-ar să fie, murmură el, îngrozit.

— Nu-ţi fă griji, amice, spuse străinul în timp ce trecea pe lingă epavă. O să se ocupe poliţia de toate cele necesare.

Chipul lui Gornt deveni impenetrabil.

— Da, o să se ocupe.

13

Ora 22.25.

— Straşnică masă, mai bună decât cea de anul trecut, Ian, spuse bine dispus sir Dunstan Barre din cealaltă parte a mesei.

— Mulţumesc, făcu Dunross ridicând paharul cu un gest politicos şi gustând puţin coniacul fin din paharul special pentru astfel de băuturi.

Barre dădu pe gât vinul de porto, îşi umplu din nou paharul mai volubil decât de obicei.

— Doamne, Dumnezeule, iar am mâncat prea mult, ca întotdeauna. Ei, Phillip? Phillip!

— Da… bineînţeles,… sigur… mult mai bine, mormăi Phillip Chen.

— Bătrâne, nu te simţi bine?

— O da, o, nu… doar că vezi… sigur!

Dunross se încruntă, apoi aruncă o ochire şi pe celelalte mese fără să-i mai asculte pe cei din jur. La masa lor, la care luau loc cu uşurinţă, confortabil, douăsprezece persoane, acum erau numai ei trei. Pe la celelalte mese, răspândite pe terasă şi pe pajişte, musafirii se întinseseră la coniac, vin de porto, trabucuri, sau se strânseseră grupuri, grupuri în picioare, în vreme ce doamnele se retrăseseră înăuntru. Îl zări pe Bartlett lângă mesele întinse care cu jumătate de oră mai înainte

gemeau sub povara pulpelor de miel fripte, salatelor, bucăţilor alese de fripturi de vită, plăcintelor enorme din carne şi rinichi, fierbinţi, cartofilor prăjiţi şi legumelor de toate felurile, prăjiturilor, cozonacilor şi torturilor de îngheţată sculptate. O veritabilă armată de slujitori curăţa acum resturile. Bartlett era cufundat într-o discuţie cu şeful poliţiei, Roger Crosse şi americanul Ed Langan. Nu peste multă vreme mă răfuiesc eu şi cu el, îşi spuse Dunross încruntat, dar mai întâi să rezolv cu Brian Kwok. Se uită în preajmă, Brian Kwok nu se vedea la masa lui, cea patronată de Adryon, şi nici pe la celelalte, aşa că se aşeză din nou liniştit la locul lui, gustă din coniac şi se lăsă purtat pe gânduri. Dosarele secrete, Serviciul MI-6, Serviciul special de informaţii, Bartlett, Casey, Gornt, Tsu-yan dispărut, iar acum şi Alan Medford Grant mort de-a binelea. Telefonul pe care i-l dăduse lui Kiernan, secretarul de la Londra al lui Alan Medford Grant, fusese un adevărat şoc: „S-a întâmplat chiar azi-dimineaţă, domnule Dunross, începuse Kiernan. Ploua, era foarte lunecos, iar el, ştiţi bine, era un entuziast al motocicletei. Venea spre oraş ca de obicei. După câte ştim acum, n-au fost martori. Cel care l-a găsit aruncat pe marginea drumului lângă Esher şi Şoseaua A3 n-a putut spune decât că el conducea maşina atent prin ploaie, şi deodată s-a trezit în faţă cu o motocicletă şi un bărbat aruncat grămadă pe margine. Din câte ne-a putut el spune, AMG murise când a dat el de dânsul. A chemat poliţia şi aceştia au început ancheta, dar... ce să mai spun. O mare pierdere pentru noi toţi!” „Da! Ştii dacă avea cumva familie?” „Din câte ştiu eu nu, sir. Bineînţeles că am informat serviciul MI-6 de îndată.” „Ah „Da, sir” „De ce? Pe circuit se auziră puternice perturbaţii „Sir, mi-a lăsat instrucţiuni precise. Dacă i se va întâmpla cumva ceva, trebuie să formez deîndată două numere de telefon şi să vă telegrafiez şi dumneavoastră, şi aşa am făcut. Nici unul din celelalte numere mie nu-mi spunea nimic. Primul s-a dovedit a fi numărul particular al unui funcţionar foarte important din MI-6, şi acesta a venit în jumătate de oră cu mai mulţi oameni de-ai lui, au controlat biroul lui AMG, şi toate hârtiile lui. La plecare, au luat cu ei cea mai mare parte din aceste hârtii. Când a văzut copia ultimului raport, cel pe care tocmai vi l-am trimis, aproape să-i vină rău, iar mai apoi când mi-a cerut copiile tuturor celorlalte rapoarte, iar eu i-am spus că, conform instrucţiunilor lui AMG, am distrus de fiecare dată copiile imediat ce am avut

confirmarea că aţi primit originalul, omul mai să facă apoplexie. Se pare că AMG nu prea a avut încuviinţarea guvernului Majestăţii Sale să lucreze pentru dumneavoastră.” „Dar eu am avut asigurarea lui Grant în scris că înainte de a-mi trimite oricare raport va obţine aprobarea guvernului în prealabil.” „Da, sir. Dumneavoastră n-aţi comis nici o ilegalitate, dar domnul de la MI-6 aproape că a înnebunit.” „Cine era? Cum se numeşte? „Sir, mi s-a spus, mi s-a pus în vedere să nu pomenesc nici un nume. Era un înalt oficial şi a spus ceva despre Legea păstrării secretului de stat.” „Ai spus mai înainte că ţi s-au lăsat două numere de telefon?” „Da, sir. Celălalt număr era din Elveţia. Mi-a răspuns o femeie şi după ce i-am spus ce aveam de spus, dumneaei a făcut doar ah, îmi pare rău, şi a închis. Sir, nu era englezoaică. Încă un lucru important, sir. În dispoziţiile sale finale, AMG mi-a dat ordin să nu comunic nici unul dintre aceste numere celor cu care voi discuta, dar cum domnul de la MI-6 a cam insistat, ca să nu spun mai mult, i-am spus. A sunat deîndată acolo, dar linia era ocupată şi a rămas ocupată multă vreme, apoi poşta ne-a comunicat că telefonul este pe moment scos din priză. Sir, omul nostru a fost furios nevoie mare.” „Spune-mi, dumneata poţi continua să-mi trimiţi rapoarte în locul lui AMG?”, „Nu, sir. Eu nu eram decât secretarul lui… adunam informaţiile pe care le obţinea el. Eu doar scriam rapoartele în locul lui, răspundeam la telefon când era el plecat, plăteam notele de plată pentru cheltuielile biroului. Stătea mult timp pe continent, dar nu-mi spunea mie niciodată unde a fost, după cum nu-mi mărturisea nici unul din secretele sale. Era… ei, să zicem, ştia să joace cărţile, ţinânduşi-le foarte ferite de ochii celorlalţi. Nu ştiu de unde-şi culegea el informaţiile, nu ştiu nici măcar numărul său de la Whitehall. După cum v-am spus, ştia să-şi păzească secretele.”

Dunross oftă şi mai gustă puţin coniac. Afurisit ghinion, îşi spuse el în sinea lui. A fost un accident… a fost crimă? Şi când or să se arunce cei de la MI-6 la beregata mea? Contul cu cifru din Elveţia? Nu e nici acela ceva ilegal, şi nu e treaba nimănui decât a mea şi a lui. Ce-i de făcut acum? Trebuie să existe o soluţie de înlocuire undeva. A fost într-adevăr accident? A fost crimă?

— Iartă-mă, ce spui? făcu el când îşi dădu seama că nu reţinuse ce-i spusese Barre.

— Spuneam că a fost al naibii de caraghios momentul când Casey nu a vrut să plece, să părăsească puţin compania bărbaţilor şi a trebuit să-i cam faci vânt, spuse bătrânul solid râzând. Bătrâne, da ştiu că ai boaşe!

La sfârşitul mesei, chiar înainte de a sosi coniacurile, vinurile de porto şi trabucurile, Penelope se ridicase de la masa ei, unde Linc Bartlett era prins de discuţia cu Havergill, iar doamnele celelalte s-au ridicat o dată cu ea şi au ieşit din cameră, apoi Adryon s-a ridicat şi ea de la masa ei, şi apoi toate doamnele de pe la mesele de pe terasă au pornit încet, încet să părăsească locul pe urmele gazdei. Lady Joanna, care stătuse la dreapta lui Dunross, se ridicase şi sugerase:

— Fetelor, haideţi, a venit vremea să ne mai pudrăm şi noi.

Supuse, celelalte doamne s-au ridicat şi ele, în vreme ce bărbaţii se prefăceau a fi neconsolaţi de acest veritabil exod.

— Haide, drăguţă, îi spusese lady Joanna lui Casey care nu catadicsise să se ridice.

— Mulţumesc, dar eu rămân, mă simt bine aici.

— Sunt sigură că-i aşa, dar, hm, vino totuşi cu noi. Atunci Casey băgase de scamă că toată lumea se uita la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic, interveni lady Joanna. Aşa e obiceiul la noi ca doamnele să-i lase pe domni singuri o vreme cu vinul lor şi cu trabucurile. Aşa că tu vino cu noi. Casey o privise ţintă.

— Vreţi, să spuneţi că noi trebuie să o ştergem pentru că domnii discută afaceri de stat şi preţul ceaiului în China?

— Draga mea, e doar o dovadă de bună creştere. Când eram la Roma…

Lady Joanna o privi cu un zâmbet ironic pe buze, distrându-se când simţi tăcerea aceea stânjenită care se lăsase şi privirile indignate ale celor mai mulţi dintre bărbaţi. Toţi îşi pironiră ochii asupra americancei.

— Cred că nu vorbiţi serios. Obiceiul ăsta a dispărut înainte de războiul civil, spuse Casey.

— Sunt sigură că în America aşa s-a întâmplat, întări lady Joanna cu zâmbetul ei echivoc. Dar aici e altfel, aici suntem în Anglia. Şi pentru noi e o chestiune de educaţie. Dragă, haide, te rog, vino cu noi.

— Bine, dragă, răspunse Casey blând. Dar mai târziu.

Joanna oftă, ridică din umeri, îi aruncă o privire lui Dunross, îi zâmbi strâmb şi ieşi împreună cu celelalte doamne. La masă se aşternu o tăcere de gheaţă.

— Tai-pan, nu te superi dacă rămân, nu-i aşa? îi aruncă râzând Casey.

— Ba tare mi-e teamă că da! îi replică el politicos. E un obicei, nu e foarte important, dar asta-i. În felul ăsta doamnele au prilejul să folosească ele mai întâi toaleta şi găleata cu apă.

Zâmbetul dispăru de pe faţa ei, îşi scoase bărbia în afară.

— Şi dacă eu nu doresc să mă duc?

— Ciranoush, aşa-i obiceiul la noi. În America e obiceiul să-i spui celuilalt pe numele mic, aici nu e. Şi zău, continuă Dunross privind-o calm, dar neclintit, nu pierzi nimic din cinstea obrazului, cum se zice la noi.

— Ba eu cred că da.

— Şi în privinţa asta îmi pare rău şi te asigur că nu e nici o jignire.

Ceilalţi rămăseseră în aşteptare, urmărindu-i pe amândoi, distrându-i confruntarea asta, dar şi scoşi din sărite, în afară de Ed Langan care se simţi cu totul încurcat de purtarea ei.

— La naiba, Casey, începu el, vrând să ia lucrurile în glumă. Nu te poţi pune tu cu un întreg City Hall!

— Am încercat şi treaba asta toată viaţa, răspunse ca tăios, evident furioasă, apoi deodată zâmbi radioasă, degetele porniră să bată uşor darabana pe faţa de masă şi se ridică. Domnilor, vă rog să-mi permiteţi... spuse ea mieros, şi se îndepărtă majestuos, ca o navă, lăsând în urma ei un siaj de tăcere uluită.

— Nu eu i-am făcut vânt, spuse acum Dunross.

— Ei bine, chiar şi aşa a fost afurisit de caraghioasă toată chestia, spuse Barre. Mă întreb ce-o fi convins-o să-şi schimbe atitudinea. Ei, Phillip?

— Cum? făcu Phillip Chen cu totul absent.

— O clipă am crezut că individa are de gând să se ia la harţă cu bietul Ian, nu-i aşa? Dar i-a trecut ei ceva prin cap care a făcut-o să-şi schimbe gândul. Ce anume?

Dunross zâmbi.

— N-are nici un rost să te chinui. Tipa se înfurie la fel de uşor ca o hoardă de scorpioni.

— Dar te dă gata, sigur! spuse Barre.

Se puseră pe râs. Numai Phillip Chen nici nu zâmbi. Dunross începu să fie tot mai îngrijorat pentru el. Toată seara încercase

să-l mai înveselească, dar nimic nu-l mai putea însenina. În timpul mesei, Phillip fusese inabordabil, răspunsese monosilabic. Barre se săltă de pe scaun şi trase un râgâit.

— Gândesc că ar fi bine să ud şi eu grădina, cât mai am loc de ceilalţi, şi dispăru în umbra pomilor.

— Hei, să nu te uşurezi pe camelii, strigă Ian după el, dar nu prea convingător, apoi încercă să-şi adune gândurile. Phillip, n-ai de ce te îngrijora, îi spuse el celuilalt, când rămaseră singuri. O să-l găsească ei pe John, acuş acuş.

— Da, sunt sigur c-o să-l găsească, îi răspunse Phillip Chen politicos, îngrozit nu atât de răpirea fiului său cât de ce găsise ei în seiful acestuia chiar în după- amiaza aceea, pe care-l deschisese cu cheia luată din cutia de ghete.

— „Phillip, îi şuierase soţia lui, Dianne, la ureche, du-te şi ia-o, nu fi nebun. Ia-o, dacă nu o luăm noi, vine tai-panul şi o ia”. „Da, ai dreptate, ştiu”. Mulţumesc tuturor zeilor că i-am urmat sfatul, se gândi el, încă tulburat de şoc, aducându-şi aminte ce descoperise acolo când cotrobăise prin depozitul lui din seif. Plicuri din hârtie de Manila de diferite mărimi, cele mai multe purtând câte o însemnare pe ele, un jurnal şi un carnet de telefoane, în plicul pe care scria „Datorii” erau adunate bilete de pariuri în valoare de 97. 000 dolari Hong Kong, pentru datorii făcute la bănci de pariuri ilegale. O poliţă de 30.000 HK pentru Sing Zaraful, un cunoscut cămătar, cu o dobândă de trei la sută pe lună, o poliţă la vedere pentru 20.000 dolari SUA la banca *Ho-Pak*, precum şi o scrisoare de la Richard Kwang datată cu o săptămână în urmă în care se spunea că în eventualitatea că John Chen nu va rezolva cumva povestea asta, el va fi nevoit să-i dezvăluie totul tatălui său. Apoi mai erau nişte scrisori care vădeau sporite relaţii de prietenie între fiul său şi un american, obişnuit al jocurilor de noroc, un anume Vincenzo Banastasio, care-l asigura pe John Chen că datoriile sale nu sunt chiar atât de presante: „John, nu te îngrijora nu te grăbi, ai cel mai bun credit, poţi oricând să plăteşti în cursul anului…” şi prinsă de scrisoare era o fotocopie – o cambie legalizată prin care fiul său, moştenitorii, mandatarii lui se obligau să plătească lui Banastasio, la cerere, suma de 485.000 dolari SUA şi dobânzile. Tâmpit, tâmpit, urlase el, ştiind bine că fiul său nu deţinea bunuri de acoperire nici pentru o cincime din aceste datorii aşa că lui îi revenea, în cele din urmă, obligaţia de a plăti aceste datorii. Apoi atenţia îi fu atrasă de un plic gros pe care scria

Par-Con. Conţinea un contract de angajare semnat de K.C. Tcholok, datat cu trei luni în urmă, prin care John Chen devenea consultant particular pentru *Par-Con* pentru suma de 100.000 dolari (dintre care pentru 50.000 dolari există această chitanţă că au fost plătiţi) şi îndată ce va fi încheiat un contract satisfăcător între *Par-Con* şi concernele *Struan*, *Rothell-Gornt* sau cu oricare altă companie din Hong Kong pe care o va alege *Par-Con*, urmează să încaseze încă un milion de dolari într-o perioadă pe cinci ani, în rate egale, şi la treizeci de zile de la semnarea respectivului contract, va achita datoria domnului Vincenzo Banastasio din Las Vegas, 83 Orchard Road, Nevada, în valoare de 485.000 dolari, primă rată anuală de 200.000 dolari pentru primul an, precum şi completarea de 50.000 dolari...” „Şi toate astea în schimbul a ce?”, şoptise îngrozit şi neputincios Phillip Chen în depozitul subteran al băncii. Dar în acel lung contract nu se mai spunea nimic altceva decât că John Chen urma să devină „consultant particular pentru Asia”. Nu mai erau alte note sau hârtii la acest contract. Căută în grabă prin plic să nu cumva să fi trecut ceva cu vederea, dar plicul era gol. Frunzări şi celelalte hârtii, dar nu mai găsi nimic. Apoi dădu cu ochii de un plic subţire, par-avion, pe jumătate ascuns în alt plic. Pe el era scris „*Par-Con II*”. Şi în el se aflau fotocopii ale unor note scrise de fiul său către Linc Bartlett. Prima notă fusese datată cu şase luni în urmă şi prin ea se confirma că el, John Chen, doreşte şi poate furniza firmei *Par-Con* informaţii dintre cele mai intime despre desfăşurarea afacerilor întregului complex de companii *Struan*; bineînţeles aceste date urmează să fie strict confidenţiale, dar, de exemplu, domnule Bartlett, puteţi vedea uşor din balanţa *Firmei Struan* pe anii 1954 până în 196l (de la care dată concernul Struan a devenit societate pe acţiuni) că ceea ce vă propun eu este fezabil. Dacă studiaţi, bine organigrama structurii Corporaţiei Struan, lista unora dintre cei mai importanţi acţionari, precum şi capitalul secret pe care-l deţin, inclusiv cel al tatălui meu, atunci nu veţi avea nici un fel de dificultăţi în privinţa condiţiilor de preluare de către *Par-Con*. Adăugaţi la acestea, fotocopii ale celorlalte documente de care v-am vorbit – şi vă jur in faţa lui Dumnezeu că puteţi să mă credeţi – atunci eu vă garantez deplin succes. Pun la bătaie chiar viaţa mea, garanţie dacă vreţi, dar dacă-mi avansaţi acum cincizeci din prima sută atunci sunt de acord să vă înmânez cele promise la sosire, cu condiţia să-mi restituiţi documentele de

îndată ce încheiaţi afacerea, sau pentru a le folosi împotriva *Companiei Struan*. Vă garantez că vor fi folosite împotriva companiei. În cele din urmă, Dunross va fi nevoit să facă tot ce doriţi. Vă rog răspundeţi la cutia poştală obişnuită şi distrugeţi scrisoarea de faţă, aşa cum ne-am înţeles”. „Să vă înmânez ce?” mormăi Phillip Chen, pierzându-şi cumpătul de nelinişte. Mâinile îi tremurau în vreme ce începu să citească a doua scrisoare. Era datată cu trei săptămâni în urmă. „Dragă domnule Bartlett. Prin aceasta vă confirm data sosirii dumnea-voastră aici. Totul e pregătit. Aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc din nou şi să-l cunosc şi pe domnul K.C. Tcholok. Vă mulţumesc pentru cele cincizeci care au sosit fără probleme, pe viitor banii trebuie depuşi într-un cont secret cifrat la Zurich, o să vă dau eu amănunte cu privire la bancă atunci când veţi sosi. Vă mulţumesc de asemenea pentru că aţi fost de acord cu înţelegerea noastră verbală să vă ajut în felul în care am promis că am s-o fac, şi atunci voi avea trei la sută din acţiunile noii firme *Par-Con Asia Trading Company*. Pun în această scrisoare şi câteva informaţii interesante: Primo: Reţineţi datele la care notele de comandă ale *Firmei Struan* (contrasemnate de tatăl meu) trebuie plătite către *Toda Shipping* pentru noua supernavă de transportat containere – 1, 11 şi 15 septembrie. În conturile *Firmei Struan* nu există destui bani lichizi pentru a face faţă acestor plăţi. Secundo: pentru a răspunde domnului Tcholok în legătură cu poziţia tatălui meu în cazul unei confruntări la nivelul consiliului de administraţie când se va pune la vot în faţa împuterniciţilor problema preluării firmei. Şi el poate fi neutralizat. Fotocopiile incluse sunt doar o mostră dintre multe altele pe care le deţin. Acestea dovedesc strânse relaţii cu Lee Pulbere Albă şi vărul său Wu Sang Fang, cunoscut şi sub numele de Wu Patru Degete, încă de la începutul anilor '50 şi faptul că e coproprietar împreună cu ei, chiar şi astăzi, asupra unei părţi a unei companii imobiliare, a două companii de navigaţie şi a capitalului comercial de la Bangkok. Deşi acum amândoi pozează în respectabili oameni de afaceri, investitori în afaceri de investiţii, şi milionari din afaceri maritime, toată lumea ştie că s-au îndeletnicit cu mult succes cu pirateria şi contrabanda ani de zile, şi în cercurile chinezeşti se zvoneşte cu insistenţă că aceştia ar fi Înalţi Dragoni ai comerţului cu opiu. Dacă s-ar face publică legătura tatălui meu cu ei, atunci îşi va pierde pe veci cinstea obrazului, vor fi retezate chiar şi legăturile strânse pe

care le are cu *Firma Struan* şi cu toţi ceilalţi *hong* care mai există astăzi aici, şi ceea ce e şi mai important, vor zădărnici pentru totdeauna orice speranţe de a fi înnobilat, singurul lucru pe care şi-l doreşte mai mult decât orice. Chiar şi numai ameninţarea că se vor face aceste dezvăluiri va fi suficientă pentru a-l neutraliza, ba chiar ar putea face din el un aliat. Ştiu bine că mai e nevoie şi de alte documente pentru ca aceste hârtii să fie luate în seamă în faţa unui tribunal, dar am astfel de dovezi din plin la loc sigur…"

Phillip Chen îşi aminti acum cu câtă panică pornise în căutarea celorlalte documente, în vreme ce mintea lui urla că nu e posibil ca propriul său fiu să ştie atât de multe, să aibă balanţa financiară a *Firmei Struan* aşa cum arăta ea înainte de a fi făcuta publică, să ştie de Wu Patru Degete şi de celelalte lucruri tainice ale lui. O zei, abia eu ştiu toate astea… nici Dianne nu ştie măcar jumătate! Ce altceva mai ştie John? Ce i-a mai spus americanului? înnebunit de îngrijorare se apucă să cerceteze fiecare plic în parte, dar nu mai găsi nimic. „Trebuie să mai aibă el un seif undeva ascuns, o tainiţă'', mârâi el cu voce tare, aproape nemaifiind în stare să gândească. Furios adună totul şi trânti hârtiile în geanta lui, sperând că la o cercetare ulterioară mai amănunţită să găsească răspuns la toate întrebările, trânti uşa seifului şi o închise. Brusc îi trecu un gând prin minte şi o redeschise. Trase sertarul îngust afară şi-l întoarse cu fundul în sus pe fund erau lipite două chei. Una era o cheie de seif cu cifrul prins cu grijă de ea. Se uită apoi, încremenit, la cealaltă cheie. O recunoscu imediat. Era cheia propriului său seif din locuinţa de pe deal. Ar fi pariat cu viaţa lui că singura cheie existentă era doar cea pe care o avea el atârnată cu un şnur la gât, şi care nu se desprinsese de fiinţa lui cel puţin de când taică-su i-o înmânase pe patul de moarte, cu şaisprezece ani înainte.

— *Oh ko*, făcu el acum cu voce tare, prins din nou de furie.

— Te simţi bine? îl întrebă Dunross. Ce-ai zice de un pahar de coniac?

— Nu, deloc, mulţumesc îi replică Phillip Chen cutremurat, revenind la realitate.

Făcând un efort îşi recăpăta stăpânirea de sine şi se uită lung la tai-pan, ştiind că ar fi trebuit să-i mărturisească totul. Dar nu îndrăzni. Nu îndrăznea deocamdată până când nu ştia exact în ce măsură secretele lor fuseseră furate, dar nici atunci

nu va îndrăzni. Pe lângă alte legături pe care le-ar face, autorităţile ar putea foarte uşor să interpreteze greşit faptele, ca să nu mai spunem de altele care ar fi cât se poate de stânjenitoare şi ar duce la tot felul de procese civile, dacă nu şi penale, ah ce idioate sunt legile astea ale englezilor, se gândi el furios, idioate pentru că nu există o lege pentru cei bogaţi şi alta pentru cei săraci, şi atunci ce haz mai are să trudeşti ca un sclav, şi să rişti şi să pui tot felul de planuri la cale ca să poţi ajunge bogat? Şi pe lângă toate astea ar trebui să recunoască în faţa lui Dunross că el strânsese ani în şir documente secrete privitoare la firmă, că tatăl său făcuse şi el la fel înainte, balanţe economice, cotele de acţiuni şi alte lucruri de taină, secrete de familie foarte, foarte personale, contrabandă şi plăţi pentru astfel de acţiuni, şi ştia încă de pe acum că nu i-ar fi slujit la nimic dacă ar fi spus că făcuse toate astea doar pentru a putea apăra la momentul potrivit Casa, pentru că tai-panul atunci i-ar putea replica imediat, pe bună dreptate, că e adevărat, dar făcuse ceea ce făcuse pentru a apăra *Casa Chen* şi nu *Nobila Casă*, şi atunci, pe bună dreptate, de asemenea, s-ar fi pornit împotriva lui, s-ar fi pornit cu toată mânia lui împotriva sa şi a urmaşilor lui, iar într-un conflict devastator împotriva lui Struan lui nu-i rămânea decât să piardă, regulamentele lui Dirk Struan tocmai pentru asta fuseseră făcute, şi atunci s-ar fi dus pentru totdeauna tot ceea ce se construise timp de un veac şi jumătate. Mulţumesc zeilor că nu toate documentele lui erau în seif, se gândi el înfrigurat. Mulţumesc zeilor, că celelalte sunt îngropate adânc în pământ. Apoi, deodată, nişte cuvinte din prima scrisoare a fiului său ţâşniră în mintea lui. „Adăugaţi la aceste fotocopii celelalte despre care v-am spus...” Păli şi se ridică clătinându-se în picioare.

— Tai-pan, te rog iartă-mă... eu am să... să-ţi spun noapte bună. Am s-o iau pe Dianne şi... Îţi mulţumesc, noapte bună.

Se grăbi să iasă din casă. Dunross se uită lung după el, tulburat.

— Ah, Casey, începu să-i spună Penelope, să-ţi fac cunoştinţă cu Kathren Gavallan, Kathren e sora lui Ian.

— Hello, spuse Casey zâmbind, simţind de la început că-i place cealaltă femeie.

Se aflau în anticamerele de la parter, împreună cu celelalte doamne care se apucaseră să sporovăiască sau să-şi mai dreagă

machiajul, sau aşteptau să le vină şi lor rândul să viziteze toaleta învecinată „să-şi mai dea cu pudră pe nas”. Încăperea era confortabilă, spaţioasă şi plină de oglinzi.

— Amândoi aveţi aceiaşi ochi, aş fi recunoscut imediat asemănarea, îi spuse ea. Bărbat deosebit, nu-i aşa?

— Aşa gândim şi noi, îi răspunse Kathren zâmbind uşor, o femeie de treizeci şi opt de ani, atrăgătoare, cu un plăcut accent scoţian, îmbrăcată cu o rochie lungă, răcoroasă, din mătase înflorată. Mare necaz cu lipsa asta de apă, nu-i aşa?

— Mda, trebuie să fie tare greu când mai ai şi copii.

— Nu, cherie, copiilor chiar le place, interveni Susanne deVille, o femeie care se apropia de cincizeci de ani, elegantă, cu un uşor accent franţuzesc. Cum să-i mai convingi să facă baie în fiecare seară!

— Şi ai mei la fel, zâmbi Kathren. Numai pentru noi, părinţii, e un necaz, pentru ei nu e. E totuşi tare greu aşa, când ai de condus o gospodărie.

— Doamne, urăsc lipsa asta de apă, spuse Penelope. Vara asta a fost îngrozitor. În seara asta ai noroc. De obicei curge apa pe noi! spuse în vreme ce-şi cerceta fardul de pe obraz. Nu mai sunt în stare să mai îndur încă o lună. Kathren, ţi-am spus ca plecăm acasă pentru câteva săptămâni? O ştergem, cel puţin eu. Ian a promis să vină şi el, dar cu el nu ştii niciodată…

— Are şi el nevoie de o vacanţă, interveni Kathren; şi Casey băgă de seamă că avea cearcăne la ochi şi nişte riduri provocate de griji şi ascunse sub fard. Vă duceţi la Ayr?

— Da, şi la Londra pentru o săptămână.

— Mari băftoşi mai sunteţi. Casey, cât staţi la Hong Kong?

— Nu ştiu, totul depinde de ce aranjamente face firma *Par-Con*.

— Mda, Andrew spunea că aţi avut o întâlnire care a ţinut mai toată ziua.

— Nu cred că le-a convenit prea mult că au fost nevoiţi să discute afaceri cu o femeie.

— E spus chiar prea blând, râse Susanne deVille, săltându-şi fusta ca să-şi tragă bluza în jos pe dedesubt. Jacques al meu bineînţeles că e franţuz pe jumătate, aşa că acceptă ideea că femeile se ocupă şi ele de afaceri. Dar englezii ăştia…, începu ea ridicând sprâncenele în slavă.

— Tai-panului nu pare să-i pese prea mult, interveni Casey, cu toate că de fapt cu el nu am dus tratative deocamdată.

— Dar ai avut cu Quillan Gornt, aruncă Kathren, şi Casey, ferindu-se să se trădeze chiar şi în atmosfera aceea intimă a salonului plin de femei, simţi împunsătura.

— Nu, replică ea. Eu nu am avut nici un fel de tratative cu el, nici nu l-am cunoscut până în seara astă. Bossul meu a discutat cu el.

Chiar înainte de cină avusese răgazul să-i spună lui Bartlett povestea tatălui lui Gornt şi Colin Dunross.

— Dumnezeule, nu e de mirare că Adryon era atât de mânioasă, îi spusese Bartlett. Ba chiar şi în camera de biliard, adăugă el căzând o clipă pe gânduri. Toate astea se vede că îl cam încolţesc pe Dunross.

— Poate. Dar duşmănia lor e mai adâncă decât tot ce ştim noi, Linc. S-ar putea să aibă repercusiuni.

— Nu văd cum… deocamdată. Dacă n-am fi avut dinainte informaţiile lui John Chen, ceea ce ne-a spus Gornt ar fi fost vital pentru noi. Gornt nu are de unde să ştie că noi cunoaştem mai multe decât el. Aşa că el accelerează ritmul. Noi nici nu ne-am pus în bătaie armele grele şi amândoi s-au apucat să ne facă curte.

— Te-ai hotărât cu care dintre ei vom merge?

— Nu. Tu ce inspiraţie ai?

— Încă nu mi-am format o părere. Deocamdată. Amândoi sunt extraordinari. Linc, crezi că John Chen a fost răpit pentru că ne-a transmis informaţiile acelea?

— Nu ştiu. De ce?

— Înainte de sosirea lui Gornt, am fost oprită de inspectorul Armstrong. M-a întrebat despre cele discutate cu John Chen aseară, ce-a spus el ce s-a spus exact cu prilejul ăsta. I-am relatat cam tot ce mi-am putut aminti, în afară de faptul că eu urma să primesc chestia aceea. Mai ales că nici nu ştiu ce e chestia aceea.

— Casey, nu e vorba de nimic ilegal.

— Nu-mi place să nu ştiu despre ce e vorba. Cel puţin nu acum. Astea toate mă… mă scot din apele mele, chestia cu armele acelea, răpirea asta plină de brutalitate, insistenţele poliţiei…

— Nu e vorba de nimic ilegal. Lasă-le în seama mea aşa. A spus cumva Armstrong că el vede vreo legătură între aceste fapte?

— Nu s-a oferit să-mi spună nimic clar. Se dovedeşte a fi un ofiţer de poliţie englez, tăcut, un caracter puternic, gentleman, şi în plus deştept şi bine pregătit cum nu vezi nici în filme. Sunt sigură că el e convins că i-am ascuns ceva, spuse ea şovăind. Linc, ce are John Chen atât de valoros încât să fie de mare importanţă pentru noi?

Îşi aminti cum o cercetase, o privise adânc, cu ochii lui albaştri întunecaţi, neliniştitori şi ironici.

— O monedă, îi răspunsese el calm.

— Cum? îl întrebă ea uluită.

— Chiar aşa. De fapt numai jumătate de monedă.

— Linc, dar ce poate avea o monedă…

— Casey, deocamdată asta-i tot ce-ţi pot spune acum. Dar tu trebuie să-mi confirmi dacă socoţi că Armstrong a făcut vreo legătură între răpirea lui Chen şi armele acelea.

— Habar n-am, ridică ea din umeri. Linc, nu cred. Dar n-aş putea paria. E un individ de la care nu scoţi nimic, spuse ea şi din nou şovăi. Linc, ai făcut vreo înţelegere, orice fel de înţelegere cu Gornt?

— Nu, nimic precis deocamdată. Gornt doreşte doar să vadă *Firma Struan* la pământ şi doreşte să se unească cu noi pentru a putea rade firma asta. I-am spus că vom discuta treaba asta marţi. La masă.

— Şi ce-o să-i spui tai-panului după cină?

— Depinde ce o să mă întrebe el. El ştie bine că e o strategie obişnuită să verifici sistemul de apărare al adversarului.

Casey începu să se întrebe care o fi totuşi adversarul, simţindu-se foarte străină chiar şi aici, printre atâtea doamne, în afară de Penelope şi Kathren Gavallan, precum şi o altă doamnă pe care o întâlnise la coadă la toaletă mai înainte, toate celelalte se arătaseră mai degrabă ostile.

— Hello, îi spusese femeia aceea necunoscută. Aud că şi dumneata eşti cam străină prin părţile astea.

— Da, se vede că sunt, îi răspunse Casey, uluită de frumuseţea ei.

— Numele meu e Fleur Marlowe. Peter Marlowe e soţul meu. Scriitor. Dar ştiu că arăţi trăsnet!

— Mulţumesc. Dar şi dumneata. Şi dumneata abia ai sosit?

— Nu. Noi stăm aici de trei luni şi două zile, dar e prima petrecere cu adevărat englezească la care suntem invitaţi, îi răspunse Fleur, într-o engleză nu chiar atât de afectată ca a

celorlalte. Cea mai mare parte a timpului ne-o petrecem cu chinezii sau singuri. Avem un apartament în anexa hotelului, vechiul *V. and A.* Doamne, oftă ea uitându-se la uşa toaletei. De s-ar grăbi individa. Abia mă mai ţin.

— Şi noi stăm la *V. and A.*

— Da, ştiu. De-acum sunteţi amândoi cunoscuţi de toată lumea, râse Fleur.

— Nu chiar aşa. Nu ştiam că acolo au şi apartamente.

— Nu sunt nişte apartamente, ci doar două dormitoare şi un salon. Bucătăria e cât un dulap toată. Totuşi poţi spune că eşti la casa ta. Avem şi baie, apă curentă, şi la W.C. chiar curge apa.

Fleur Marlowe avea nişte ochi mari, cenuşii, vioi, plăcuţi, un păr lung şi blond. Casey se gândi că arăta cam de vârsta ei.

— Soţul tău e ziarist?

— Scriitor. A scris doar o carte. Scrie mai ales scenarii de film pe care le şi realizează la Hollywood. Cu asta plătim noi chiria.

— De ce vă întâlniţi mai ales cu chinezii?

— Ei, pe Peter îl interesează chinezii, spuse Fleur zâmbind şi şopti conspirativ, uitându-se cu grijă în jur la celelalte femei. Te dau gata tipele astea, nu-i aşa? Mai englezoaice decât englezoaicele. De şcoală veche, cu tabieturi şi ceremonial.

— Dar şi tu eşti englezoaică, se încruntă Casey.

— Da şi nu. Sunt englezoaică, dar din Vancouver, Canada. Locuim în Statele Unite, şi eu şi Peter şi copiii în bătrânul şi frumosul Hollywood, California. Şi nici eu nu mai ştiu de fapt că sunt, jumate aşa, jumate aşa!

— Noi, eu şi Linc, locuim în Los Angeles.

— E grozav tipul. Ai mare noroc.

— Ce vârstă au copiii?

— Patru şi opt ani… şi, mulţumesc Domnului, nouă nu ni se întrerupe alimentarea cu apă.

— Cum îţi place la Hong Kong?

— Casey, e fascinant. Peter adună aici date pentru o carte, aşa că pentru el e minunat. Doamne Dumnezeule, dacă numai jumătate din poveştile astea de aici sunt adevărate… cu Struan şi cu familia Dunross, şi toţi ceilalţi şi cu Quillan Gornt al tău.

— Nu-i al meu. L-am întâlnit abia în seara asta pentru prima dată.

— Când ai traversat salonul alături de el în seara asta ai produs un mic cutremur de pământ! râse Fleur. Dacă mai stai

aici, vorbeşte cu Peter, şi te pune el la curent cu tot felul de scandaluri, şi făcu semn cu capul spre Dianne Chen, care-şi dădea cu pudră pe nas în faţa unei oglinzi. E mama vitregă a lui John Chen, soţia lui Phillip Chen. E soţia numărul doi, prima a murit. Eurasiatică şi mai toată lumea o urăşte, dar după mine e una dintre cele mai simpatice fiinţe pe care le-am întâlnit.

— Şi atunci de ce-o urăşte lumea?

— Cei mai mulţi din gelozie. La urma urmei e soţia compradorului *Nobilei Case*. Ne-am întâlnit mai înainte şi s-a purtat extraordinar cu mine. Ştii... e foarte dificil pentru o femeie la Hong Kong, mai ales când eşti şi străină. Nu ştiu de ce, dar s-a purtat mine de parcă făceam parte din familie. A fost extraordinară.

— E eurasiatică? Arată a fi chinezoaică.

— Uneori e tare greu să spui numai după trăsături. Numele ei de fată e T'Chung, aşa cel puţin spune Peter, iar maică-sa-i Sung. Cei din familia T'Chung sunt urmaşii uneia din iubitele lui Dirk Struan, iar cei din familia Sung sunt o ramură nelegitimă a faimosului pictor Aristotle Quance. Ai auzit de el?

— A, cum să nu!

— O mulţime dintre... familiile din Hong Kong provin din vechi ramuri ale urmaşilor lui Quance...

În clipa aceea uşa toaletei se deschise, apăru o femeie şi Fleur exclamă:

— O Doamne!

În vreme ce Casey îşi aştepta şi ea rândul, ascultă mai mult absentă discuţia celor din jur. Ca de obicei despre rochii, căldură, raţionalizarea apei, necazuri cu servitorii şi *amah*, cât de scumpe ajunseseră toate, despre copii şi şcoală. Apoi îi veni şi ei rândul să intre, iar apoi când ieşi văzu că Fleur Marlowe dispăruse, dar de ea se apropie Penelope.

— Am auzit că nu prea voiai să-i laşi pe bărbaţi cu ale lor. Nu te uita la ce spune Joanna, adăugă Penelope în şoaptă. E o nesuferită, aşa a fost întotdeauna.

— A fost vina mea... nu sunt încă familiarizată cu obiceiurile de pe aici.

— Ştiu bine că e o prostie, dar la urma urmei e mai uşor dacă-i laşi pe bărbaţi să-şi vadă de treaba lor. Eu personal sunt fericită ori de câte ori pot să-i las pe ei în pace şi să-mi văd de ale mele. Şi crede-mă, toată pălăvrăgeala lor mi se pare plictisicoasă din cale afară.

— Da, uneori e aşa. Dar era vorba de un principiu. Trebuie să fim tratate ca de la egal la egal.

— Draga mea, nu vom fi niciodată egale cu ei. În orice caz nu aici. Aici suntem în Colonia Coroanei, la Hong Kong!

— Aşa-mi spune toată lumea. Şi câtă vreme trebuie să-i lăsăm pe domni singuri?

— Ei, vreo jumătate de oră. Nu e un timp precis, îl cunoşti de mult pe Quillan Gornt?

— În seara asta l-am întâlnit pentru prima oară, îi răspunse Casey.

— Individul... nu e binevenit în casa asta, o puse în gardă Penelope.

— Da, ştiu şi eu. Mi s-a povestit scena din seara de Crăciun.

— Şi ce anume ţi s-a povestit?

Îi relată ce auzise. Se lăsă o lungă tăcere, apoi Penelope spuse:

— Străinii e mai bine să nu se amestece în conflictele de familie.

— Da, recunoscu Casey. Dar conflicte sunt în toate familiile. Noi, eu şi Linc, am venit aici ca să încheiem nişte afaceri... şi sperăm să stabilim nişte înţelegeri cu una dintre marile companii din Hong Kong. Deocamdată suntem străini aici, ştim bine... şi tocmai de aceea căutăm un partener.

— Ei, draga mea, sunt sigură că până la urmă o să vă hotărâţi voi. Dar aveţi răbdare şi fiţi cu băgare de seamă. Nu-i aşa Kathren? o întrebă ea pe cumnată-sa.

— Da, îi răspunse ea. Întru totul, mai spuse şi se uită la Casey cu aceeaşi privire directă pe care o avea Dunross. Şi sper să alegeţi partenerul care vă trebuie. Casey. Aici toţi sunt cam răzbunători.

— De ce?

— Unul din motive e acela că suntem o societate în care relaţiile sunt foarte strânse, multe înrudiri, fiecare ştie totul despre celălalt, mai toate secretele de familie. Un alt motiv izvorăşte din faptul că ura a pornit cu generaţii şi generaţii în urmă. Şi când urăşti, ei bine, urăşti din tot sufletul. Şi apoi aici ai de-a face cu o societate de piraţi care nu ştiu ce înseamnă vreun frâu aşa încât te trezeşti încurcat în tot felul de vendete. În plus aici mizele sunt foarte mari dacă te învârteşti şi aduni o grămadă de aur poţi să ţi-o păstrezi cum vrei. În mod legal, chiar dacă ai dobândit-o în afara legii. Hong Kongul e loc de

tranzit, nimeni nu vine aici ca să rămână, nici chiar chinezii, doar cât să facă bani şi apoi pleacă. E cel mai ciudat loc de pe pământ.

— Dar cei din familia Struan şi Dunross şi Gornt stau aici de generaţii întregi, spuse Casey.

— Da, dar fiecare a venit aici numai cu un singur gând: banii. Aici zeul nostru e banul. Iar îndată ce l-ai dobândit, dispari, indiferent că eşti european, american sau chiar chinez.

— Draga mea Kathy, cred că exagerezi, îi replică Penelope.

— Poate, da-i adevărul adevărat. Apoi aici trăim la marginea prăpastiei în permanenţă: incendii, inundaţii, molime, alunecări de pământ, revolte. Jumătate din populaţie sunt comunişti, jumătate naţionalişti şi se urăsc unii pe alţii într-un chip de neînţeles pentru un european. Iar China… China ne poate înghiţi în orice moment. Aşa că aici trăieşti doar pentru ziua de azi, şi la naiba cu tot restul, apucă ce poţi pentru că mâine cine ştie! Şi nu-i încurca pe alţii. Pe aici oamenii sunt cam duri pentru că totul e foarte precar şi nimic nu durează prea mult la Hong Kong.

— În afară de Pisc şi de chinezi, adăugă Penelope.

— Chiar şi chinezii vor să se îmbogăţească iute şi să o şteargă la fel de iute, ei mai mult chiar decât ceilalţi, Casey, aşteaptă şi ai să vezi. Hong Kongul o să-şi exercite asupra ta farmecul sau… duhul rău, depinde cum vezi lucrurile. E cel mai fantastic loc de pe pământ când e vorba, de afaceri. Pentru un bărbat e pasionant, o nebunie întreagă. Dumnezeule mare, e minunat pentru bărbaţi! Dar pentru noi e groaznic şi orice femeie, orice nevastă urăşte Hong Kongul cu o patimă pe care se prefac a o socoti dragoste.

— Ei, Kathren, interveni iar Penelope, iar exagerezi.

— Ba nu, deloc. Penny, suntem toate în permanent pericol aici, doar ştii bine. Noi femeile ne aruncăm într-o luptă pierdută dinainte… Kathren se opri şi se sili să zâmbească. Îmi pare rău, cred că m-am cam aprins. Penn, mă duc să-l caut pe Andrew şi dacă el vrea să mai rămână eu am s-o şterg uşor, dacă nu te superi.

— Kathy, nu te simţi bine?

— Ba da, doar puţin cam obosită. Ala micu mă cam dărâmă, dar la anu', la internat cu el.

— Cum ţi-au ieşit analizele?

— Perfect, şi Kathy îi zâmbi forţat lui Casey. Când ai chef, dă-mi un telefon. Mă găseşti în cartea de telefoane. Şi nu vă încurcaţi cu Gornt. O să vă fie fatal. Pa, pa, iubito, adăugă ea uitându-se spre Penelope, după care plecă.

— E foarte drăguţă, spuse Penelope. Dar munceşte până nu mai poate.

— Tu te simţi cumva în pericol?

— Eu sunt mulţumită cu copiii şi soţul meu.

— Penelope, te-a întrebat dacă te simţi ameninţată de ceva, zise Susanne deVille pudrându-se cu dexteritate în vreme ce se studia în oglindă. Ei, spune!

— Nu. Uneori lucrurile mă cam depăşesc, dar acum nu simt să mă ameninţe ceva, nu mai mult decât pe tine.

— Ei, cherie, dar eu sunt pariziancă, cum mă poate ameninţa ceva pe mine? Ai fost vreodată la Paris, m'selle?

— Da, îi răspunse Casey. E minunat.

— Aceea e adevărata lume, spuse Susanne cu o modestie tipic galică. Vai, arăt de cel puţin treizeci şi şase de ani!

— Susanne, vorbeşti prostii, îi replică Penelope, uitându-se la ceas. Cred că ar cam trebui să ne întoarcem. Scuzaţi-mă o secundă.

Susanne o urmări îndepărtându-se şi apoi se uită din nou la Casey.

— Eu şi Jacques am sosit la Hong Kong în 1946.

— Şi voi faceţi parte din vreuna din familiile de pe aici?

— Tatăl lui Jacques s-a căsătorit cu o Dunross în primul război mondial... un fel de mătuşă a tai-panului, spuse ea aplecându-se în faţă dinaintea oglinzii şi îndepărtând un grăunte de pudră. Pentru cei din familia Struan e important să fii rudă cu ei.

Casey băgă de seamă că o studia cu ochii aceia vicleni de franţuzoaică, prin oglindă.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere cu tine că-i o prostie ca doamnele să plece de la masă, fiindcă, e limpede, pentru că atunci când noi plecăm ce le mai rămâne bărbaţilor să facă?

— Şi eu gândesc la fel, spuse Casey zâmbind. De ce vorbea Kathren de ameninţare? Ameninţată de ce?

— De tinereţe, de tinereţe, bineînţeles. Aici întâlneşti zeci de mii de chinoises minunate, sensibile, iubitoare, cu păr lung, negru şi nişte derrieres frumoase, obraznice, şi un ten auriu care ştiu cu adevărat ce-i trebuie unui bărbat şi iau relaţiile

sexuale drept ceea ce sunt cu adevărat: mijloc de a obţine hrana şi de a face troc! Şi numai puritanismul scrântit al englezilor a scrântit şi mintea femeilor lor, sărmanele de ele. Mulţumesc lui Dumnezeu că m-am născut franţuzoaică. Biata Kathy!

— Ah, făcu Casey, pricepând deodată. A descoperit că Andrew s-a încurcat cu cineva?

Susanne zâmbi, dar nu răspunse, doar se uită lung la propria ei imagine din oglindă. Într-un târziu spuse:

— Şi Jacques al meu, bineînţeles că a avut şi el încurcături cu diverse fuste, toţi bărbaţii de pe aici au meteahna asta, şi aşa facem şi noi dacă avem minte. Dar noi, francezii, ştim că aceste mici infidelităţi nu trebuie să impieteze asupra unei căsătorii frumoase. Şi acordăm acestor lucruri importanţa pe care o merită, non? Şi ochii ei castanii se întunecară. Oui?

— Pentru o femeie e destul de greu, nu-i aşa? Destul de greu să se descurce în situaţia asta!

— Cherie, pentru o femeie totul e greu pe lumea asta, pentru că bărbaţii sunt aşa nişte cretini, şi Susanne de Viile îşi îndreptă o cută şi apoi îşi puse o picătură de parfum după urechi şi între sâni. Dacă te apuci să joci aici după regulile stabilite de bărbaţi, ai toate şansele să pierzi. Mai bine după regulile stabilite de noi, femeile. Aici, mademoiselle, dacă eşti femeie cu adevărat, ai nişte şanse nemaipomenite. Şi dacă îţi mai aduci aminte şi de faptul că toţi cei din neamul Gornt sunt cam otrăvitori. Şi nu-l scăpa din ochi pe Linc Bartlett, Ciranoush, fiindcă deja sunt unele doamne pe aici care au şi pus ochii pe el, şi ar vrea să te umilească puţin.

14

Ora 22.42.

Individul se strecură cu prudenţă din zona întunecată a balconului de la etajul al doilea şi se furişă pe uşa întredeschisă a biroului lui Dunross, în întunericul şi mai adânc de dinăuntru. Rămase aşa şovăind, trăgând cu urechea; hainele închise la culoare îl făceau aproape invizibil. În încăpere se auzea zvonul depărtat al petrecerii care sporea tăcerea de aici, iar pânda

devenea şi mai greu de îndurat. Aprinse o mică lanternă. Cercul de lumină căzu pe tabloul de pe şemineu. Se apropie. Dirk Struan din ramă părea să-l urmărească atent, cu un uşor zâmbet dispreţuitor. Lumina se prelinse pe rama tabloului. O mână se întinse delicat şi începu să pipăie uşor, întâi o margine, apoi cealaltă. Neauzit, tabloul se dădu la o parte, îndepărtându-se de perete. Intrusul oftă uşurat. Se uită atent la încuietoare şi apoi dădu la iveală un şirag de chei false. Alese una şi o încercă, dar nu se potrivi. Alese alta. Apoi iar nu izbuti să găsească ce căuta. Urmară alte chei, după care se auzi un ţăcănit uşor, cheia se răsuci aproape cu totul, aproape… dar nu suficient. Niciuna din celelalte chei nu se potrivi deloc. Enervat, încercă iar cheia cu care aproape reuşise să deschidă seiful, dar nici de data asta nu izbuti până la capăt. Pipăi cu degete de expert din nou marginile seifului, dar nu descoperi nici un buton secret, nici o ascunzătoare, încercă din nou cu aceeaşi cheie, într-o parte şi-n cealaltă, uşor la început, apoi mai ferm, dar cheia nu se răsucea în broască până la capăt. Rămase aşa şovăind. Ezită o vreme împinse tabloul la loc cu grijă, sub privirea aceea care acum îşi bătea joc de el de-a binelea, după care intrusul se îndreptă spre birou. Se vedeau două telefoane. Ridică receptorul telefonului despre care ştia că nu are alt cuplaj în casă şi formă un număr. Se auzi cum sună o vreme monoton şi apoi sunetul se opri.

— Da? întrebă o voce în engleză.

— Cu domnul Lop-*sing* vă rog, spuse intrusul încet, începutul unei parole.

— Aici nu-i nici un Lop-*ting*. Îmi pare rău, aţi format greşit numărul.

Răspunsul era exact parola de care avea nevoie, deci continuă:

— Vreau să las un mesaj.

— Îmi pare rău, aţi format numărul greşit. Mai uitaţi-vă o dată în cartea de telefoane.

Din nou răspunsul era cel corect, finalul parolei.

— Aici e Lim, şopti declinându-şi numele conspirativ. Cu Arthur vă rog. Urgent.

— O clipă.

Auzi cum receptorul trece în mâna altcuiva şi tusea seacă pe care o recunoscu imediat.

— Da, Lim? Ai găsit seiful?

— Da, răspunse celălalt, e după tabloul de deasupra şemineului, dar nu se potriveşte nici una dintre chei, am nevoie de echipament spe…

Se opri brusc. Se auzi un zgomot de voci care se apropiau. Puse uşor receptorul în furcă. Aruncă iute o privire ca să verifice dacă toate erau la locul lor, stinse lanterna şi se refugie grăbit spre balcon, apoi o luă la fugă de-a lungul faţadei de nord. O secundă, chipul îi fu luminat de razele lunii. Era chelnerul Feng, paharnicul. Apoi se făcu nevăzut, fracul negru de chelner topindu-se în întuneric. Uşa biroului se deschise. Intră Dunross urmat de Brian Kwok. Aprinse lumina. Imediat încăperea deveni primitoare.

— Aici nu ne mai deranjează nimeni, spuse Dunross. Fă-te comod.

— Mulţumesc.

Era pentru prima dată când Brian Kwok era invitat în biroul lui Dunross. Amândoi erau cu paharele de coniac în mână şi se îndreptară spre răcoarea ce venea dinspre ferestre, briza uşoară legănând perdelele de voal, şi se trântiră în scaunele comode cu spătar înalt, aşezate unul în faţa celuilalt. Brian Kwok se uită la tablou, iluminat acum perfect de propriile lui lumini.

— Grozav portret.

— Mda.

Dunross se uită la tablou şi îngheţă tabloul era uşor deplasat, dar atât de puţin că nimeni n-ar fi băgat de seamă în afară de el.

— Ian, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, spuse Dunross, revenindu-şi în fire şi stăpânindu-şi simţurile care, instinctiv, porniseră să detecteze o prezenţă străină în încăpere, după care îşi îndreptă întreaga atenţie spre inspectorul de poliţie chinez, dar în sinea lui se întreba adânc îngrijorat cine se atinsese de tablou şi de ce. Ei spune, la ce te gândeşti?

— La două lucruri. Întâi la cargoul nostru *Eastern Cloud*.

— Ah, făcu Dunross şocat.

Era vorba de unul dintre cargourile *Firmei Struan* care făceau curse neregulate de-a lungul ţărmului Asiei. *Eastern Cloud* era o navă de zece mii de tone, deosebit de eficientă pe rutele dintre Hong Kong, Bangkok, Singapore, Calcutta, Madras, Bombay, cu rare opriri la Rangoon, în Burma, transportând din Hong Kong tot felul de mărfuri, şi aducând aici alte produse din India, Malaya, Thailanda, şi Burma: materii

prime, iută, tek, pietre preţioase, mătase, produse alimentare. Cu şase luni în urmă, nava fusese sechestrată de autorităţile din Calcutta, când, după o inspecţie neaşteptată a vameşilor, în unul dintre buncărele sale se descoperiseră circa 36.000 taeli de aur de contrabandă. Doar ceva mai mult de o tonă!

— Excelenţă, îi spusese Dunross consulului general al Indiei la Hong Kong, aurul e una, şi nu are nici o legătură cu firma noastră, iar sechestrarea navei e cu totul altceva.

— Ai, regret atât de mult, domnule Dunross, *sah*. Legea e şi ea lege, iar contrabanda cu aur în India e o încălcare serioasă a legii şi legea, *sah*, spune că orice navă care transportă bunuri de contrabandă poate fi confiscată şi apoi vândută.

— Da, probabil că aşa e, dar poate că Excelenţa Voastră ar putea în acest caz convinge autorităţile…

Dar toate intervenţiile fuseseră ignorate şi chiar cele la nivel foarte înalt de-a lungul lunilor, şi aici, la Hong Kong, şi în India, chiar şi la Londra, nu dăduseră nici un rezultat. Deşi cercetările poliţiei indiene şi ale celei din Hong Kong nu reuşiseră să găsească nici un vinovat la bordul navei, cu toate astea *Eastern Cloud* zăcea mai departe sechestrată la Calcutta.

— Ce e cu *Eastern Cloud*? întrebă Dunross.

— Credem că putem convinge autorităţile indiene să ridice sechestrul.

— Ce vor în schimb? se interesă bănuitor Dunross.

— Nimic. Nu ştim cine sunt contrabandiştii, dar am aflat cine sunt informatorii, râse Brian Kowk.

— Cine?

— Acum vreo şase luni în urmă, aţi schimbat politica angajării echipajelor. Până atunci *Firma Struan* a folosit în exclusivitate numai echipaje din Canton pe navele sale, apoi, pentru motive ştiute numai de voi, aţi hotărât să folosiţi echipaje din Shanghai. Da?

— Adevărat.

Dunross îşi aminti că Tsu-yan, din Shanghai şi el, îi propusese să facă schimbarea asta care va aduce multe avantaje *Firmei Struan* dacă va izbuti în felul ăsta să ajute pe unii refugiaţi din nord. „La urma urmei, tai-pan, şi ei sunt marinari tot atât de buni,” adăugase Tsu-yan, iar salariile lor sunt cât se poate de convenabile”.

— Şi aşa s-a făcut că *Firma Struan* a angajat un echipaj de marinari din Shanghai pe *Eastern Cloud*, din câte ştiu eu a fost

pentru prima dată că se întâmpla una ca asta, iar cei din Canton, care n-au mai fost angajaţi, şi-au pierdut toată cinstea obrazului şi s-au plâns conducătorului lor cu rangul de Sceptru Roşu al triadei locale care…

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă, fiindcă marinarii noştri nu fac parte din triadă!

— Ian, ţi-am spus de multe ori că chinezilor le place să adere la tot felul de organizaţii. Bine atunci, să zicem că şeful lor cu rang de Sceptru Roşu e liderul sindicatului lor, cu toate că ştiu bine că la voi nu există nici sindicat, dar nenorocitul ăsta de care vorbim a sărit în sus şi a spus, fără nici un echivoc, *oh ko*, ne-am pierdut cinstea obrazului din cauza nenorociţilor ălora din nord, dar am să le arăt eu lor, şi i-a şoptit ceva unui informator indian care, bineînţeles, pentru o răsplată substanţială, mare parte din ea plătită dinainte, a fost de acord să vândă vestea consulatului indian.

— Cum?

Brian Kwok se arătă încântat.

— Da, da. Recompensa a fost împărţită în douăzeci şi opt de părţi între indieni şi echipajul din Canton al navei *Eastern Cloud*, cei care ar fi trebuit angajaţi, obrazul celor din Canton îşi redobândi toată cinstea, iar nenorociţii aceia din nord, din Shanghai, au ajuns într-o puşcărie indiană împuţită şi şi-au pierdut, acum ei cinstea obrazului.

— Ah, Dumnezeule!

— Exact.

— Ai probe?

— Bineînţeles. Dar să nu zicem acum decât că prietenul nostru indian ne ajută în intervenţiile viitoare. În schimbul a… să zicem unor servicii făcute, aşa că preferăm să nu-i mai amintim numele. Cine era şeful „sindicatului” de care vorbeam pe nava voastră? Ei bine, unul din numele lui era Tuk Gură Mare, fochist de vreo trei ani buni pe *Eastern Cloud*. Era pentru că vai, n-o să-l mai vedem niciodată. L-am prins săptămâna trecută într-un fast de 14 carate… fastul unui conducător de frunte al triazilor, Sceptrul Roşu prin bunăvoinţa unui informator prieten din Shanghai, fratele unuia din echipajul dumneavoastră care zăcea în pomenita închisoare împuţită din India.

— Şi a fost deportat?

— Da bineînţeles, cât ai clipi. Noi nu-i prea iubim pe triazi. Sunt o bandă de criminali în vremea din urmă şi-s vârâţi în tot felul de îndeletniciri necurate. L-am şi zburat la Taiwan unde nu va fi primit chiar cu braţele deschise, mai ales că societatea de la Shanghai, din nord, cu numele de Junghiul Verde şi societatea din sud, din Canton, triazii de 14 Carate se înfruntă şi acum pentru a dobândi controlul asupra Hong Kongului. Iar Tuk Gură Mare era un 426 dovedit...

— Cei aia 426?

— Ah, am crezut că ştii. Toţi conducătorii triazilor sunt desemnaţi prin numere ca şi prin titluri simbolice, numerele sunt întotdeauna divizibile prin numărul mistic trei. Un conducător de rang are 489, la care se adaugă 21, care reprezintă creaţia, de şapte ori timpul, moartea şi semnifică renaşterea. Al doilea rang e Evantaiul Alb, la care se adaugă 3, şi 221 e de asemeni un multiplu de trei, 438, iar un Sceptru Roşu e 426. Cel mai de jos rang e 49.

— Pentru numele lui Dumnezeu, 49 nu e divizibil cu trei!

— Da, dar patru ori nouă fac treizeci şi şase, numărul jurământului secret de sânge, spuse Brian Kwok ridicând din umeri... Doar, ştii cât de neglijenţi suntem noi chinezii cu numerele şi numerologia. Individul era Sceptru Roşu, 426, fără nici o îndoială. Ian, l-am prins. Aşa că triada există, sau a existat pe una dintre navele voastre. E drept?

— Aşa se pare.

Dunross se blestema acum pentru că nu se gândise el mai înainte că atunci când s-a hotărât să schimbe echipajele se va pune problema cinstei obrazului de-o parte şi de alta, şi bineînţeles că în situaţia asta vor urma necazuri. Iar acum nimerise în altă capcană. Acum avea şapte nave cu echipaj din Shanghai contra a circa cincizeci de nave cu echipaje din Canton.

— Doamne Isuse Cristoase, doar nu pot concedia echipajele din Shanghai pe care abia le-am angajat, şi dacă nu fac totuşi treaba asta se vor întâmpla şi mai multe nenorociri ca asta şi cinstea obrazului se va duce şi de o parte şi de cealaltă. Ei, ce soluţie se poate găsi în situaţia asta?

— Să acorzi unele rute numai navelor cu echipaje din Shanghai, dar numai după ce vă consultaţi cu Sceptrul Roşu 426..., iartă-mă, cu liderul lor de sindicat, şi bineînţeles cu corespondentul lui la cei din Canton, şi toate astea numai după

ce te-ai consultat cu un faimos prezicător care să-ţi spună că e o treabă minunata pentru ambele părţi. Ce-ai zice de Tung Bătrânul Orb?

— Tung Bătrânul Orb? râse Dunross. Perfect. Brian eşti un geniu. Şi un serviciu atrage după sine un contraserviciu. Dar numai pentru urechile tale, da?

— În regulă.

— Garantat?

— Da.

— Mâine dimineaţă, cum te scoli, cumpără acţiuni ale *Firmei Struan*.

— Câte acţiuni?

— Cât poţi de multe.

— Şi câtă vreme va trebui să le păstrez?

— Cum stai la capitolul *cojones*?

Brian fluieră neauzit.

— Mulţumesc, bine, zise şi căzu pe gânduri, apoi se văzu cum face un efort să se întoarcă la chestiunile care-i stăteau în faţă. Atunci înapoi la *Eastern Cloud*. Ian, să ne întoarcem la ce ne interesează! 36.000 taeli de aur fac în mod legal 1.514.520 dolari SUA. Dar dacă se topesc într-ascuns în bare de câte cinci taeli, cum obişnuiesc contrabandiştii, şi dacă se livrează la Calcutta, atunci încărcătura aceea face de două ori, probabil de trei ori pe atât, pentru cumpărătorii particulari, să zicem 4.5 milioane. E drept?

— Nu ştiu chiar exact.

— Ei, dar eu ştiu. Profitul pierdut – peste trei milioane... investiţia pierdută aproape un milion jumătate.

— Şi?

— Deci ştim cu toţii că cei din Shanghai îşi rezolvă problemele în mod tot atât de lăturalnic şi exclusivist ca şi cei din Canton, din Chu Chow sau Fuken, sau oricare dintre micile grupări chinezeşti. Deci echipajul de marinari din Shanghai, e cel care s-a apucat de contrabandă, el trebuie să fie vinovat, Ian, deşi deocamdată eu nu pot dovedi una ca asta. Aşa că poţi paria ultimul dolar pe care-l ai că tot cei din Shanghai sunt vinovaţi de a fi scos ilegal aurul din Macao pentru a-l aduce la Hong Kong, pentru a-l urca pe *Eastern Cloud*, tot cu bani din Shanghai a fost cumpărat aurul din Macao, şi deci parte din aceşti bani fac parte din fondurile triazilor din Junghiul Verde.

— Nu se prea potriveşte.

— Ai mai auzit de Tsu-yan?
— Nu, dar voi? zise Dunross cercetându-l atent.
— Încă nu, dar facem cercetări, îi răspunse Brian cântărindu-l la rândul lui. Părerea mea mai întâi e că Junghiul Verde a fost greu lovit, iar cum criminalilor nu le place să piardă banii câştigaţi atât de greu. *Firma Struan* se poate aştepta la o mulţime de necazuri dacă nu reuşeşti să înăbuşi necazurile încă în faşă, aşa cum am sugerat eu.
— Nu toţi cei din Junghiul Verde sunt criminali.
— Ian, depinde. Şi acum a doua problemă, numai pentru urechile tale suntem siguri că Tsu-yan e în banda contrabandiştilor cu aur. Şi acum a treia şi ultima mea sugestie dacă o anumită companie nu doreşte ca navele sale să fie sechestrate pentru contrabandă cu aur, îşi poate diminua uşor riscurile reducând importul cu aur în Macao.
— Ei, chiar aşa? făcu Dunross, plăcut surprins că reuşise să vorbească cât se poate de calm, întrebându-se în acelaşi timp cât de mult cunoştea Serviciul Special de Informaţii, şi cât de multe doar le ghicea.
Brian Kwok oftă şi continuă să-şi etaleze informaţiile pe care i le dăduse Roger Crosse.
— *Firma Nelson*!
Doar cu mare efort Dunross reuşi să-şi stăpânească trăsăturile feţei, ca să nu se trădeze.
— *Firma Nelson*?
— Exact. *Compania de comerţ Nelson* din Londra. După cum bine ştii, *Firma Nelson* are dreptul de licenţă exclusivă pentru achiziţionarea lingourilor de aur pe piaţă internaţională pentru industria bijuteriilor din Hong Kong, şi, infinit mai important, are de asemenea monopolul exclusiv de transportare a lingourilor de aur prin Hong Kong la Macao, împreună cu o companie mult mai neînsemnată, *Compania trezorieră Saul Feinheimer*, de asemenea din Londra. Companiile *Nelson şi Saul Feinheimer* au câteva lucruri în comun. De exemplu unii directori functionnează la ambele companii sau au aceiaşi agenţi comerciali!
— Nu zău?
— Da. Şi cred că şi tu eşti în consiliul lor.
— Sunt în consiliul a vreo şaptezeci de companii, îi replică Dunross.

— Adevărat şi nu toate aparţin pe de-a-ntregul sau doar parţial *Firmei Struan*. Bineînţeles, unele pot aparţine de fapt în totalitate prin intermediari, în mod secret, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles.

— E un mare noroc că noi aici, la Hong Kong, nu suntem obligaţi să publicăm numele directorilor consiliilor de administraţie… şi nici numărul de acţiuni deţinute, nu-i aşa?

— Brian, unde vrei să ajungi?

— Altă coincidenţă: biroul central înregistrat al *Companiei Nelson* din Londra se află în aceeaşi clădire ca şi filiala voastră britanică – *Struan London Limited*.

— Ei, hai, Brian, e doar o clădire imensă, şi unul din vadurile cele mai bune din Londra. Cred că sunt birourile a o sută de companii acolo.

— Ba chiar mai multe mii, dacă socoteşti şi toate companiile înregistrate prin intermediarul agenţilor comerciali… şi toate companiile care deţin majoritatea acţiunilor altor companii, cu directori interpuşi, care ascund în spatele lor o mulţime de fantome.

— Şi ce-i cu asta?

De-acum Dunross putea gândi cât se poate de limpede, cântărind de unde putuse obţine Brian toate aceste informaţii, şi întrebându-se, de asemenea, unde naiba ţintea. *Compania Nelson* era o taină, şi filialele aparţineau în întregime firmei prin interpuşi încă de când se formase, în 1953, special pentru negoţul cu aur la Macao, Macao fiind singurul loc din Asia unde importul de aur era legal.

— Şi apropo, Ian, l-ai întâlnit vreodată pe acel portughez genial din Macao, signore Lando Mata?

— Sigur. E un om fermecător.

— Da, aşa-i… şi are atâtea relaţii. Se zvoneşte că acum vreo cincisprezece ani el a reuşit să convingă autorităţile din Macao să aprobe formarea unui monopol pentru importul de aur care apoi i-a vândut chiar lui dreptul acesta de monopol, lui şi câtorva prieteni de-ai lui pentru o taxă anuală modestă: un dolar SUA la fiecare uncie. Ian, individul e exact acelaşi om care a convins autorităţile din Macao să legalizeze jocurile de noroc şi, cea ce-i mai curios, să-i acorde chiar lui şi unor prieteni ai lui monopolul acestei afaceri. Drăguţă treabă, nu-i aşa?

Dunross nu-i răspunse, doar îi urmări zâmbetul celuilalt în vreme ce ochii săi nu mai zâmbeau deloc.

— Şi uite aşa, treaba a mers strună vreme de câţiva ani, continuă Brian, apoi în 1954 a fost abordat de unii entuziaşti ai aurului din Hong Kong – ştii, în 54 s-au schimbat şi la noi legile privitoare la aur – care au venit cu idei de îmbunătăţire a acestei afaceri: compania lor va cumpăra în mod legal lingouri de aur de pe piaţa internaţională a aurului, în numele sindicatului din Macao, la preţul legal de 35 dolari SUA uncia, şi apoi va aduce acest aur, fără nici un fel de ascunzişuri, pe faţă, legal, cu avionul sau cu navele în Hong Kong. La sosire, vameşii noştri din Hong Kong vor supraveghea în mod legal şi vor păzi transportul de la *Kai Tak* sau din port până la feribotul pentru Macao, sau până la hidroavioanele de cursă Catalina. Iar când navele sau hidroavioanele ajung la Macao sunt întâmpinate de vameşii portughezi, iar lingourile, după cum scriu instrucţiunile, în bare de câte patru sute de uncii, sunt transportate, sub pază, la camioane, de fapt nişte maşini închiriate, şi duse la bancă. Şi banca asta e o clădire urâta, o grotă, care nu se ocupă în mod obişnuit de activităţi bancare, nu se ştie să aibă alţi parteneri de afaceri decât sindicatul cu pricina, nu-şi deschide uşile decât pentru a primi aur, şi nu-i place să aibă de-a face cu vizitatori de tot felul. Şi, ia ghiceşte, cine-i stăpânul acestei bănci? Domnul Mata şi sindicatul său. De îndată ce ajunge în bancă, aurul acela dispare pur şi simplu, mai spuse Brian Kwok încântat ca un magician care tocmai a izbutit numărul cel mare. Numai anul ăsta până acum au intrat acolo cincizeci şi trei de tone, patruzeci şi opt de tone anul trecut. La fel cu un an înainte, ca şi mai înainte, şi tot aşa.

— O groază de aur, adăugă Dunross îndatoritor.

— Cred şi eu. Dar, foarte ciudat, nici autorităţile din Macao, nici cele din Hong Kong nu par intrigate şi nici nu le pasă că nici un gram din aurul care intră în banca aceea nu mai iese afară. Mă urmăreşti?

— Da, bineînţeles.

— Ei, şi acolo nu se întâmplă alte minuni decât că o dată ajuns în bancă, aurul e topit şi transformat din lingourile legale de patru sute de uncii, în părţi mai mici, de obicei lingouri de doi, sau mai ales de cinci taeli, care se transportă mult mai uşor, şi e mult mai uşor şi pentru a fi trecut prin contrabandă. Şi acum ajungem la singura parte cu adevărat ilegală a întregului lanţ: scoaterea aurului din Macao şi aducerea lui prin contrabandă la Hong Kong. Bineînţeles că nu e ilegal să scoţi

aur din Macao, nu la fel e şi cu cealaltă parte – introducerea lui prin contrabandă la Hong Kong. Dar şi tu ştii, la fel ca şi mine, că e destul de uşor să aduci prin contrabandă aproape orice la Hong Kong. Dar cea mai frumoasă parte a întregii poveşti e faptul că o dată ajuns la Hong Kong, indiferent cum a ajuns el acolo, e cât se poate de legal să deţii acest aur, îl poate deţine oricine, şi nu te întreabă nimeni. Şi asta spre deosebire de Marea Britanie, unde nici unui cetăţean nu i se îngăduie să deţină lingouri de aur. Şi o dată ce deţii acest aur în mod legal, îl şi poţi exporta în mod legal.

— Brian, şi unde ţinteşte toată povestea asta a ta? întrebă Dunross sorbind gânditor din coniac.

Brian Kwok dădu peste cap alcoolul acela plin de miresme din imensul pahar şi lăsă să se aştearnă liniştea. După o vreme glăsui:

— Avem nevoie şi noi de ajutor.

— Noi? Vrei să spui Serviciul Special? zise Dunross şocat.

— Exact.

— Şi cine anume din Serviciul Special? Tu?

Brian Kwok şovăi o vreme.

— Chiar domnul Crosse în persoană.

— Ce fel de ajutor?

— Am vrea să putem citi toate rapoartele lui Alan Medford Grant.

— Ei, haida de! făcu Dunross ca să câştige timp, pentru că nu se aştepta la una ca asta.

Brian Kwok dădu la iveală o fotocopie cu prima şi ultima pagină a raportului interceptat şi i-o întinse.

— Tocmai am primit o copie după documentul ăsta.

Dunross se uită peste pagini, erau autentice, fără nici o îndoială.

— Am vrea să ne aruncăm o privire şi peste toate celelalte.

— Nu te înţeleg.

— Nu am adus acum tot raportul, din motive de comoditate, dar dacă doreşti, îţi pot aduce restul mâine dimineaţă, adăugă Brian Kwok fără să clipească. Am aprecia foarte mult… domnul Crosse spunea că ar aprecia foarte mult ajutorul acesta.

Pentru o clipă Dunross se simţi paralizat de imensitatea implicaţiilor acestei cereri.

Şi se auzi, ca printr-un văl, cum spunea chiar el cu gura lui:

— Acest raport şi celelalte, dacă mai există şi altele cumva... sunt cu totul personale, îi zise el foarte atent la ce spune. În orice caz informaţiile de acolo sunt personale, îmi sunt destinate numai mie, şi, bineînţeles, serviciilor specializate ale guvernului. Sunt convins că puteţi să obţineţi orice informaţie doriţi prin canalele voastre de informaţii.

— Da, sigur. Dar inspectorul şef Crosse ar socoti ca o favoare, Ian, dacă ne-ai îngădui să aruncăm o ochire şi noi pe ele.

Dunross sorbi iar din coniacul său, încă sub stare de şoc. Ştia că putea cu uşurinţă nega existenţa celorlalte rapoarte şi să le ardă sau să le ascundă, său să le lase unde se aflau, dar nu voia să pară că evita să dea o mână de ajutor Serviciului Special. Era de datoria lui să-i ajute. Serviciul Special era o parte vitală a Direcţiei Speciale şi a Direcţiei de Securitate a coloniei şi era convins că fără ele, nici colonia şi nici poziţia ei în Asia nu s-ar fi putut păstra cu nici un chip. Şi fără un sistem minunat de contrainformaţii, chiar dacă numai a douăzecea parte din cele spuse de AMG era adevărată, atunci zilele lor aici erau numărate. Dumnezeule mare, dacă nimereau în mâinile cui nu trebuie... Simţi o greutate care-i apăsa pieptul în vreme ce se chinuia să rezolve această dilemă. În minte îi veni o parte a acelui ultim raport, trădătorul care se afla în rândurile poliţiei. Apoi îşi aduse aminte că Kiernan îi spusese că acele copii ale lui erau singurele. Câte din cele ce cuprindeau rapoartele erau informaţii cunoscute numai de el şi câte erau ştiute şi de serviciul britanic de informaţii? De ce acest secret? De ce nu obţinuse Grant încuviinţarea de a i le încredinţa oficial? Cristoase! Să zicem că am greşit atunci când am împins unele lucruri prea departe! În mâinile cui nu trebuie. În mâinile unor duşmani, multe dintre aceste informaţii ar fi mortale! Cu un efort, se linişti şi încercă să se concentreze.

— Am să mă gândesc la cele ce mi-ai spus şi am sa vorbesc din nou cu tine mâine. Asta mai întâi.

— Îmi pare rău, Ian, mi s-a spus să... să te fac să înţelegi urgenţa acestor informaţii.

— Aveai de gând să spui să mă sileşti?

— Da, îmi cer iertare. Te rugăm să ne dai o mână de ajutor. Există şi o cerere oficială prin care ţi se cere colaborarea.

— Iar *Eastern Cloud* şi *Firma Nelson* reprezintă răsplata?

— *Eastern Cloud* e cadou. Informaţiile pe care ţi le-am dat sunt şi ele la fel, un mic cadou. *Firma Nelson* nu ne priveşte, reprezintă doar un interes trecător pentru noi. Tot ce s-a pomenit aici e confidenţial. Din câte ştiu eu, nu deţinem nici un fel de dovezi înregistrate ca atare.

Dunross îşi cercetă prietenul, pometţii proeminenţi ai obrazului, ochii cu pleoape grele, ochii care-l priveau drept şi fără să clipească, trăsăturile frumoase ale feţei, bine proporţionate, sprâncenele negre şi groase.

— Brian, tu ai citit raportul?

— Da.

— Atunci tu înţelegi în ce dilemă mă aflu? îi spuse el ca să-l încerce.

— A, vrei să pomeneşti de trădătorul acela aflat încă în rândurile poliţiei?

— Ce facem cu ăsta?

— Ai dreptate să fii prudent, da, foarte adevărat. Te referi la partea în care se spune că s-ar putea să avem un duşman infiltrat la nivel de inspector şef?

— Exact. Ştii cumva despre cine este vorba?

— Nu, nu încă.

— Dar măcar bănuieşti pe cineva?

— Da. Şi se află sub supraveghere. Ian, nu ai nici un motiv de îngrijorare în privinţa asta. Copiile acelea nu vor fi văzute decât de mine şi de domnul Crosse. Vor fi informaţii strict secrete, nu contează.

— Brian, stai o clipă, n-am zis nici un moment că acele copii există, insistă Dunross, prefăcându-se enervat, şi, în aceeaşi secundă, văzu o fulgerare în ochii celuilalt care putea fi şi mânie, dar şi dezamăgire, dar faţa lui rămăsese impasibilă. Ia pune-te tu în situaţia mea, eu un profan, spuse el indiferent, dar cu simţurile foarte treze, ar trebui să fiu nebun de-a binelea să păstrez astfel de informaţii, nu crezi? Aş fi mult mai inteligent dacă le-aş distruge, îndată ce părţile care mă interesează ar fi fost folosite. Nu crezi?

— Ba da.

— Atunci să lăsăm lucrurile aşa cum sunt în seara asta. Să zicem până mâine dimineaţă pe la zece.

Brian Kwok şovăi, apoi trăsăturile i se înăspriră.

— Ian, nu suntem aici la un joc de societate. Miza nu înseamnă câteva tone de aur acolo, sau nişte mici escrocherii la

bursă, sau nişte zone mai neclare în negocierile cu China comunistă, unde sunt în joc nişte milioane, acolo. Jocul pe care-l jucăm acum e mortal, iar milioanele de care e vorba sunt de fapt milioane de oameni, soarta unor generaţii care încă nu au văzut lumina zilei, precum şi a ciumei comuniste. Vestea despre existenţa reţelei *Sevrin* e o veste foarte proastă, implicarea KGB-ului e o veste foarte proastă şi ea şi chiar şi prietenii noştri din CIA şi KMT pot fi la fel de periculoşi dacă e nevoie să fie. Şi te sfătuiesc ca în noaptea asta să pui pază serioasă aici în birou ca să-ţi păzească dosarele.

Dunross se uită impasibil la amicul său.

— Deci părerea voastră avizată e că informaţiile din acest raport sunt reale?

— Crosse crede că s-ar putea. Ar fi înţelept să avem şi noi un om aici în noaptea asta pentru orice eventualitate, ei ce zici, nu e bine?

— Cum pofteşti, Brian.

— Să punem un om şi afară la Shek-O?

— Cum pofteşti tu, Brian.

— Nu eşti prea dispus să cooperezi cu noi, aşa-i?

— Bătrâne, n-ai nimerit-o deloc. Am luat în serios tot ce mi-ai spus, i-o reteză scurt Dunross. Când aţi obţinut copia raportului şi prin ce mijloace?

Brian şovăi.

— Nu ştiu, şi dacă aş şti, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun.

Dunross se ridică în picioare.

— Atunci haide, să-l căutăm pe Crosse.

— Dar spune-mi şi mie, Peter, de ce cei din familiile Gornt şi Rothwell îi urăsc pe cei din familia Struan şi Dunross? îl întrebă Casey.

Ea şi cu Bartlett se plimbau împreună cu Peter Marlowe şi soţia sa Fleur prin minunata grădină, în răcoarea serii.

— Nu ştiu eu chiar toate motivele lor de zâzanie, spuse englezul, un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, blond, cu un accent ales şi mai ales cu o privire foarte intensă a ochilor acelora de un albastru cenuşiu. Lumea vorbeşte că ura asta merge până la familia Brock, şi că de fapt există nişte legături, nişte legături de familie între familia Brock şi familia Gornt. Se poate ca legăturile să urce chiar până la bătrânul Tyler Brock. De el aţi auzit?

— Bineînţeles, replică Bartlett. Şi cum a început vendeta asta?

— Pe când era doar un puşti, Dirk Struan ucenicea ca marinar pe una dintre navele comerciale înarmate cu tunuri ale lui Tyler Brock. Pe vremea aceea viaţa pe mare era destul de grea, viaţa e grea oriunde, dar în vremurile acelea pe mare… Dumnezeule Doamne! Ei bine, Tyler Brock îl bătea pe tânărul Struan cu biciul pentru greşeli imaginare, apoi, în cele din urmă, l-a abandonat undeva pe coasta Chinei, socotindu-l mort de-a binelea. La vremea aceea Dirk Struan avea doar paisprezece ani, şi a jurat dinaintea lui Dumnezeu şi a diavolului că atunci când va ajunge bărbat în toată firea va distruge *Casa Brock şi Fiii* şi o să-l vâneze pe Tyler cu pisica cu nouă cozi. Din câte ştiu eu deocamdată nu a făcut-o niciodată deşi circulă o poveste că l-ar fi bătut pe fiul mai mare al lui Tyler până l-a ucis, luptându-se cu nişte fiare de luptă după obiceiul chinezilor.

— Ce-s astea? întrebă Casey încurcată.

— Casey, un fel de ghioage, trei sau patru bucăţi din fier, articulate între ele, cu o bilă cu ghionturi la capăt şi un mâner la celălalt.

— Şi l-a ucis pentru a se răzbuna pe taică-su? făcu ea şocată.

— Mai sunt unele aspecte pe care încă nu le cunosc, dar convingerea mea e că dacă a făcut-o a avut el motive temeinice s-o facă, spuse Peter Marlowe zâmbind ciudat. Dirk Struan, bătrânul Tyler şi alţii de talia lor, care au ridicat Imperiul Britanic, au cucerit India şi au deschis porţile Chinei, Dumnezeule, ăştia erau cu toţii nişte giganţi. Am pomenit vreodată că Tyler nu avea decât un ochi? Celălalt îi fusese scos de o fungă în timpul unei furtuni, prin anii 1830 pe când gonea cu cliperul lui, *White Witch*, pe urmele lui Struan, cu o încărcătură întreagă de opiu la bord. Struan era cu o zi înaintea lui cu cliperul *China Cloud*, şi se aflau amândoi într-o cursă care pe care, pentru că transportau amândoi opiu din teritoriile britanice ale Indiei spre pieţele din China. Se zice că Tyler şi-a turnat nişte brandy în găvanul scurs al ochiului şi a început să-şi înjure marinarii să ridice mai multe vele! Peter Marlowe se opri o clipă şovăind, apoi continuă. Dirk a fost ucis în timpul unui taifun la Happy Valley, în 1841, iar Tyler muri sărac, fără para chioară, după ce dădu faliment, prin 1893.

— Cum, fără un ban, Peter? se miră Casey.

— Povestea spune că fiica lui, Tess, fiica lui cea mare, Struan Cotoroanţa cum i se spunea mai apoi, a complotat ani de zile cum să-l doboare pe taică-su, doar ştii că ea se măritase cu Culum Struan, unicul fiu al lui Struan, da? Ei bine, Struan Cotoroanţa a pus în taină la cale cu banca *Victoria*, întemeiată de Tyler în 1840, şi cu firma *Cooper-Tillman*, partenerul lui Tyler în SUA treaba asta frumoasă. L-au prins la mijloc şi au dus de râpă marea *Casă Brock şi Fiii*, făcând-o să dispară într-un singur dezastru uriaş. A pierdut totul, navele de transport, depozitele, rezervele de opiu, acţiunile, totul, totul. A fost pur şi simplu şters de pe faţa pământului.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu el?

— Nu prea mai ştiu bine, nimeni nu mai ştie exact, dar se spune că în aceeaşi noapte, 31 octombrie 1863, bătrânul Tyler s-a dus la Aberdeen, un port de cealaltă parte a Hong Kongului, şi nepotul său cel mare, Tom, care pe atunci avea douăzeci şi cinci de ani, şi alţi şase marinari de-ai lui, au furat o lorcea oceanică, o navă cu corpul caracteristic al navelor chinezeşti, dar cu greementul şi velatura ca la cele europene, şi au întins-o pe mare. Era înnebuniţi de furie, aşa se zice, şi a ridicat flamura firmei *Brock* în vârful catargului mare, îşi înfipsese pistoale la brâu şi o sabie de abordaj plină de sânge – ca să pună mâna pe navă uciseseră patru oameni. Când au ajuns la gâtuitura portului, le-a luat urma un bric-cuter, dar Tyler l-a zdrobit cu tunurile. Pe vremea aceea aproape toate navele erau înarmate cu tunuri din cauza piraţilor, şi apele acestea au fost mai întotdeauna infestate de piraţi din vremuri imemoriale. Aşa că bătrânul Tyler a ieşit în larg, avea un vânt prielnic dinspre est şi se pregătea să vină şi furtuna. Când au ajuns în dreptul gurilor de la Aberdeen spumega de furie şi blestema. A blestemat-o pe Struan Cotoroanţa, a blestemat insula asta, *Banca Victoria* care-l trădase, pe cei din familia Cooper de la firma *Cooper şi Tillman*, dar cel mai amarnic îl blestema pe tai-panul care murise de douăzeci de ani şi mai bine, şi bătrânul Tyler urla că se va răzbuna. Se zice că urla că se va îndrepta spre nord să se apuce de jaf şi cu agoniseala aceea să pornească din nou compania şi Casa „…pe Dumnezeul meu că mă întorc eu, mă întorc eu şi am să mă răzbun şi atunci *Nobila Casă* voi fi eu, pe Dumnezeul meu… am să mă întorc eu…”

Bartlett şi Casey simţiră cum îi trece un fior rece prin şira spinării în vreme ce Peter Marlowe îşi drese vocea, apoi continuă.

— Tyler a pornit spre nord şl n-a mai auzit nimeni de el vreodată, nici urmă, nici de el, nici de lorcea aceea, nici din echipajul lui. Dar chiar aşa, el e încă prezent aici, la fel ca Dirk Struan. Indiferent ce afaceri vreţi să faceţi cu *Nobila Casă*, să nu uitaţi niciodată că veţi avea de-a face şi cu cei doi, sau cu fantomele lor. În noaptea în care Dunross a preluat funcţia de tai-pan, firma *Struan* a pierdut nava amiral a flotei sale de cargouri, *Lasting Cloud*, într-un taifun. A fost un dezastru financiar fantastic. S-a scufundat în largul Formosei, Taiwanului, şi s-a dus la fund cu tot echipajul, în afară de un singur marinar de rând, un tânăr englez. Era pe puntea de comandă când s-a întâmplat catastrofa şi a jurat că au fost atraşi spre stâncile de care s-au zdrobit de nişte semnale luminoase false şi că a auzit cu urechile lui un râs groaznic de nebun în vreme ce nava se scufunda.

Casey se scutură ca de frig fără să vrea. Bartlett observă, şi o apucă de mână ca din întâmplare, iar ea îi zâmbi recunoscătoare;

— Peter, oamenii de pe aici vorbesc de cei morţi de acum o sută de ani de parcă ar fi în camera de-alături.

— Un vechi obicei chinezesc, îi răspunse Peter Marlowe imediat. Chinezii socotesc că trecutul stăpâneşte viitorul şi explică prezentul. E drept că Hong Kongul dăinuie de numai o sută şi douăzeci de ani, aşa că un bătrân de optzeci de ani din zilele noastre… Să-l luăm de exemplu pe Phillip Chen, actualul comprador. Are şaizeci şi cinci de ani acum, bunicul său a fost faimosul Sir Gordon Chen, fiul nelegitim al lui Struan, mort în 1907, la vârsta de optzeci şi şase de ani. Aşa că pe vremea aceea Phillip avea vreo nouă ani. Un băiat isteţ de nouă ani îşi aminteşte tot felul de poveşti pe care cinstitul său bunic i le-o fi spus despre părintele său, tai- panul, şi despre May-may, vestita lui iubită. Şi povestea spune că Sir Gordon Chen era şi el un caracter afurisit, un adevărat strămoş! Avea vreo două neveste oficiale, opt concubine de diverse vârste, şi lăsase familia Chen, în continuă înmulţire, destul de bogată, destul de puternică, înzestrată cu de toate. Rugaţi-l pe Dunross să vă arate portretul lui… eu nu am văzut decât nişte copii, dar Dumnezeule, ce bărbat chipeş era. Şi mai există şi azi vreo duzină de oameni

care l-au văzut cu ochii lor, unul dintre părinţii întemeietori de dinastii. Şi, Dumnezeule, Struan Cotoroanţa a murit doar în urmă cu, patruzeci şi şase de ani. Ia uitaţi-vă colo, şi Marlowe arătă spre un bătrânel pirpiriu şi sfrijit, subţirel ca un lăstar de bambus, dar la fel de tare, care vorbea plin de înflăcărare cu o tânără doamnă. E Vincent McGore, tai-pan al celui de-al cincilea mare *hong*. Compania comercială asiatică internaţională. A lucrat ani de zile pentru Sir Gordon, iar apoi pentru *Nobila Casă*, zise şi zâmbi deodată. Povestea spune că a fost iubitul Struan Cotoroanţei pe când el avea vreo optsprezece ani, proaspăt sosit cu o navă de transportat vite dintr-un port de prin Orientul Mijlociu, ei, individul nu e câtuşi de puţin scoţian!

— Peter, interveni Fleur, nu mai exagera şi tu. Povestea asta ai încropit-o tu singur.

— Şi ce-ţi pasă! îi spuse el, zâmbind mai departe. Ea nu avea decât şaptezeci şi cinci la vremea aia.

Râseră cu toţii.

— Chiar e adevărat? se interesă Casey. Chiar?

— Cine mai ştie care-i adevăr şi care-i închipuire, Casey. Dar asta mi s-a spus şi mie.

— Eu una nu cred o iotă, spuse Fleur hotărâtă. Lui Peter îi cam place să scornească tot felul de poveşti.

— Peter, de unde ai adunat tu toate chestiile astea? se interesă Bartlett.

— Unele chestii le-am citit. Există exemplare din ziarele vremii care ţin până pe la anul 1870, la biblioteca Tribunalului. Apoi mai există şi Istoria Tribunalelor din Hong Kong. Şi dacă te interesează Hong Kongul, e o carte cât se poate de mare şi de documentată. Dumnezeule, şi la ce fel de instanţe recurgeau pe vremea aceea aşa numiţii judecători şi secretari coloniali, guvernatori şi poliţişti, tai-pani nobili şi oameni de rând. Mită, crimă, corupţie, adulter, piraterie, fraudă… găseşti de toate acolo. Apoi am mai şi întrebat în dreapta şi-n stânga. Şi mai există zeci de chinezi bătrâni cărora le face plăcere să-şi aducă aminte de vremurile de odinioară şi care ştiu o groază de lucruri despre Asia şi despre Shanghai. Şi mai sunt o seamă de oameni încă plini de ură, nu doar plini de invidie şi care nu pot să nu toarne puţină otravă când e vorba de buna reputaţie a cuiva, sau chiar de o proastă reputaţie. Bineînţeles că eşti nevoit să mai cerni informaţiile, să alegi ce e fals de ce-i adevărat, şi e tare greu, dacă nu cumva chiar imposibil.

O vreme Casey rămase pe gânduri, apoi spuse:

— Peter, cam cum a fost la Changi? Dar adevărat!

Pe faţa lui nu se citi nimic, doar privirea i se schimbă cu totul.

— Changi a fost o Facere, locul unde lumea a început din nou, şi glasul lui îi îngheţă pe toţi şi ea o văzu pe Fleur cum îl apucă de mână, dar în aceeaşi clipă el păru să se întoarcă la realitate. Draga mea, nu s-a întâmplat nimic, îi spuse el, şi tăcuţi, oarecum stânjeniţi, cei doi coborâră spre terasa de jos, iar Casey îşi dădu seama că făcuse o gafă şi intrase într-un loc interzis. Haideţi să bem ceva, ce zici Casey? îi strigă Peter Marlowe blând şi aerul de stânjeneală se risipi.

— Da, mulţumesc de invitaţie, Peter.

— Linc, mai spuse Peter Marlowe, există o minunată zestre de acte violente ce se moşteneşte de la o generaţie la alta la neamul ăsta de piraţi… şi, drept să-ţi spun, cred că asta au rămas cu toţii. Aici e un loc cu totul aparte, şi aici se nasc oameni aparte, spuse el. Iar după un moment de gândire adăugă: Am auzit că ai de gând să te apuci de afaceri aici. Dacă aş fi în locul tău aş avea mare, mare grijă.

15

Ora 23.05.

Dunross, urmat de Brian Kwok, porni după Roger Crosse, şeful Serviciului Special de Informaţii, care se afla pe terasă, sporovăind cu Armstrong şi cu trei americani! Ed Langan, comandantul Ed Mishauer, în uniforma ofiţerilor de marină, şi Stanley Rosemont, un individ înalt în jur de cincizeci de ani. Dunross nu ştia că Langan era de la FBI, şi nici că Mishauer era reprezentantul serviciului de Informaţii al marinei militare americane, ci doar că lucrau la consulat. Despre Rosemont ştia că lucra la CIA, ignorând ce funcţie avea acolo. Doamnele se întorceau din nou pe la mese, sau porniseră să se preumble şi să povestească pe terasă sau prin grădină. Bărbaţii se întinseseră la băutură. Petrecerea împrumuta din blândeţea acelei nopţi. Câteva perechi mai dansau în salon, legănate de o muzică suavă şi domoală. Printre cei ce dansau era şi Adryon. Dunross o văzu pe Penelope încercând stoică să-i facă faţă lui Havergill, îi mai zări pe Bartlett şi Casey adânc cufundaţi în discuţie cu Peter

Marlowe şi Fleur, şi ar fi vrut al naibii de mult să audă ce se vorbeşte acolo. Marlowe, individul acela a ajuns o belea, se gândi el în trecere. Deja ştie o mulţime de secrete şi dacă ajunge să citească şi lucrarea noastră… N-are nici o şansă, nici dacă înţepeneşte de tot. Lucrarea aia n-apucă el s-o citească. Cum a putut Alistair să fie atât de idiot!

În urmă cu câţiva ani, Alistair Struan angajare un cunoscut scriitor să aştearnă pe hîrtie istoria familiei Struan pentru a sărbători 125 de ani de la începutul firmei şi-i pusese la dispoziţie catasfife vechi, tone de hîrtii gălbejite pe care nu le mai citise nimeni şi nici nu le triase cineva. În numai un an de zile, scriitorul dăduse la iveală o veritabilă şi incitantă saga, ce reînvia o mulţime de întîmplări şi afaceri despre care se crezuse că sunt îngropate pe vecie în uitare. Cutremuraţi de descoperire, îi mulţumiseră scriitorului şi încheiaseră socotelile cu el, plătindu-l generos, iar cele două copii ale lucrării, singurele existente, fuseseră închise în seiful tai-panului. Dunross se gândise chiar să le distrugă, dar apoi mai chibzuise, cîntărind că viaţa-i viaţă, *jossu*-i *joss* şi dacă doar vor fi citite nu se va întîmpla nimic.

— Hello, Roger, făcu el, zâmbind cam mohorît. Ne putem lipi şi noi?

— Bineînţeles, tai-pan, îl întîmpină Crosse plin de căldură, la fel ca şi ceilalţi. Simte-te ca acasă.

Americanii zâmbiră auzind gluma asta. Discutară mai departe despre lucruri mărunte, despre cursele de sîmbătă, după care Langan, Rosemont şi comandantul Mishauer, simţind că ceilalţi au de discutat chestiuni personale, se scuzară şi se retraseră. Când rămaseră singuri, Brian Kwok prezentă în rezumat ce-i spusese Dunross.

— Ian, vom aprecia foarte mult ajutorul pe care ni-l dai, îi spuse şi Crosse, ţintuindu-l cu privirea lui pătrunzătoare. Brian are dreptate când spune că treaba-i foarte riscantă… dacă mai există şi alte rapoarte ale lui AMG. Chiar dacă nu există, unii băgăreţi s-ar putea să dorească să cerceteze totuşi.

— Spune-mi şi mie exact cum şi când aţi obţinut copia ultimului raport.

— De ce?

— Le-aţi obţinut chiar voi direct sau prin intermediul altcuiva?

— De ce?

— Pentru că e foarte important! şi vocea lui Dunross se aspri.

— De ce?

Tai-panul îl fixă cu privirea lui grea şi ceilalţi trei simţiră puterea personalităţii sale copleşindu-i. Dar şi Crosse ştia ce vrea.

— Ian, îţi pot răspunde doar parţial la întrebare, îi replică el cu răceală. Dar dacă eu îţi spun, îmi spui şi tu mie ce mă interesează?

— Da.

— Am primit o copie a raportului azi dimineaţă. Un ofiţer de informaţii, bănuiesc că în Anglia, i-a şoptit unui prieten de aici că un curier se îndreaptă spre tine ca să-ţi aducă ceva ce ar fi de interes şi pentru noi. Şi omul său de legătură din Hong Kong ne-a întrebat dacă ne-ar interesa să ne aruncăm şi noi o ochire peste hârtiile alea… pentru o recompensă corespunzătoare! şi Crosse fu convins că ceilalţi doi ofiţeri care-şi aminteau care era adevărata poveste erau de două ori impresionaţi de discuţie. În dimineaţa asta, mi s-a adus fotocopia direct acasă de către un chinez pe care nu l-am mai văzut în viaţa mea. I s-a plătit… şi înţelegi cred că în astfel de situaţii nu mai întrebi şi numele omului. Ei şi acum de ce te interesează?

— Când anume în dimineaţa asta?

— La ora 6.04, dacă chiar vrei ora exactă. Dar de ce ţi se pare atât de importantă ora asta?

— Pentru că Alan Medford Gr…

— Ah, tată, iartă-mă că te întrerup, dădu Adryon buzna peste ei, cu sufletul la gură, trăgând după ea un tînăr înalt, arătos, cu smochingul cam şleampăt, cravata răsucită şi nişte pantofi ieftini, maro închis, care nu se prea potriveau cu eleganţa din jur. Iartă-mă că te deranjez, dar pot să mai schimb muzica asta?

Dunross îl măsură pe tânăr. Îl cunoştea pe Martin Haply şi faima lui: un ziarist canadian, şcolit în Anglia, de vreo douăzeci şi cinci de ani, aflat în colonie de circa doi ani, care ajunsese pedeapsa lumii afacerilor. Pe toată lumea supăra sarcasmul său muşcător, dezvăluirile lui cu privire la unele personalităţi ale lumii financiare şi despre unele afaceri, care se practicau la Hong Kong dar nu aveau echivalent în restul lumii occidentale.

— Tată, muzica asta e cumplită, se repezi din nou Adryon, şi mama mi-a zis să te întreb pe tine ce-i de făcut. Pot să le spun să mai cânte şi altceva? Te rog!

— Dar să nu faci din petrecerea asta un spectacol!

Fată râse, Dunross îşi îndreptă atenţia asupra lui Martin Haply.

— Bună seara.

— Bună seara, tai-pan, îi răspunse tânărul sigur de el, cu un zâmbet provocator. Adryon m-a invitat aici. Sper că nu v-a deranjat că am sosit abia după ce s-a servit masa, nu?

— Bineînţeles că nu, distrează-te, îi spuse Dunross, care apoi adăugă sec: Şi mai sunt aici o mulţime de prieteni de-ai dumitale.

Haply râse.

— N-am ajuns la cină pentru că am luat urma unei afaceri parşive.

— Ei?

— Da. Se pare că anumite cercuri interesate, împreună cu o anumită bancă importantă au răspîndit zvonuri nefavorabile despre solvabilitatea unei bănci chinezeşti.

— Vrei să zici de Ho-Pak?

— O prostie. Zvonurile vreau să zic. Maşinaţii tipice pentru Hong Kong.

— Chiar? Dunross auzise toată ziua că banca Ho-Pak a lui Richard Kwang exagerase investind mai mult decât avea de fapt capital. Chiar eşti sigur?

— Am mâine în Guardian o coloană întreagă despre treaba asta. Şi dacă tot vorbim despre Ho-Pak, continuă ziaristul degajat, aţi auzit că mai bine de o sută de depunători şi-au ridicat toţi banii de la filiala lor din Aberdeen? S-ar putea să fie începutul unui asalt asupra băncii şi…

— Iartă-mă, tată… haide, Martin, nu vezi că tata are treabă?

Fata se aplecă şi-l sărută pe Dunross uşor pe obraz, iar el o cuprinse cu braţul.

— Distrează-te, draga mea.

O urmări cu privirea cum se depărtează în grabă, urmată de Haply. Înfumurat afurisit, îi trecu lui Dunross prin minte, gândindu-se în acelaşi timp că ar fi vrut să citească de pe acum articolul de a doua zi, ştiind că Haply era omul care îşi făcea meseria serios, nu putea fi cumpărat şi era bun gazetar. Să fi investit oare Richard mai mult decât avea posibilitatea?

— Ce ziceai, Ian? Despre Alan Medford Grant! îi întrerupse celălalt şirul gândurilor.

— A, da, iartă-mă, spuse Dunross şi se aşeză din nou la masă, încercând să-şi ordoneze problemele, fiecare în compartimentul ei. AMG e mort, le spuse el încet.

Cei trei ofiţeri făcură ochii mari.

— Cum?

— Am primit o telegramă la opt fără un minut, seara asta, şi am vorbit cu secretarul său de la Londra la nouă şi unsprezece minute, Am vrut să aflu de la tine când aţi primit documentul pentru că e evident că spionul de la KGB, dacă există, a avut timp suficient să cheme Londra şi să facă să fie ucis bietul AMG. Nu-i aşa?

— Da! chipul lui Crosse luă un aer solemn. La ce oră a murit?

Dunross îi relată aproape întreaga conversaţie pe care o avusese cu Kiernan, în afară de partea care se referea la convorbirea cu Elveţia. Un fel de intuiţie îl preveni să nu pomenească o vorbă despre asta.

— Şi acum întrebarea e a fost accident, coincidenţă sau crimă?

— Nu ştiu, spuse Crosse. Dar eu nu cred în coincidenţe.

— Nici eu.

— Cristoase Dumnezeule! făcu Armstrong printre dinţi. Dacă AMG n-a avut aprobare să destăinuie aceste secrete, numai Dumnezeu ştie ce-o, fi şi în celelalte rapoarte, numai Dumnezeu şi cu tine, Ian. Şi dacă numai tu deţii singurele copii existente ale rapoartelor, asta le face şi mai explozive.

— Dacă există, replică Dunross.

— Există?

— Am să vă spun mâine. La ora zece, spuse el şi se ridică. Acum vă rog să mă scuzaţi pe mine, adăugă el politicos şi fermecător ca de obicei. Trebuie să mă mai ocup şi de ceilalţi invitaţi ai mei. Ah, un singur lucru. Ce se aude cu Eastern Cloud?

Crosse păru şocat.

— Tai-pan, Dumnezeule mare, doar nu facem troc! Brian, nu i-ai spus că noi doar dorim să-l ajutăm?

— Ba da, sir!

— Prietenii trebuie să-şi ajute prietenii, nu-i aşa, tai-pan?

— Ba da, absolut. Mulţumesc.

Îl urmăriră cu privirea până dispăru.

— Există sau nu există rapoartele alea? mormăi Brian Kwok.

— Dacă există? Eu aş zice că da, interveni Armstrong.

— Bineînţeles că există, replică Crosse enervat. Dar unde? Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă şi mai enervat, iar ceilalţi doi tresăriră. Brian, în timp ce tu erai cu Ian, Feng Purtătorul Vinurilor, chelnerul, mi-a spus că niciuna dintre cheile lui nu se potriveşte.

— Păcătoasă treabă, sir, spuse Brian Kwok îngrijorat.

— Mda, seiful de aici nu va fi uşor de deschis.

— Poate că ar trebui să ne uităm şi la Shek-O, sir, aşa pentru orice eventualitate, spuse Armstrong.

— Dacă ai avea nişte documente ca astea, le-ai ţine tu acolo?

— Nu ştiu, sir, Dunross e imprevizibil. Aş fi zis că le ţine în bîrlogul lui în biroul firmei *Struan*, acolo ar fi cel mai sigur loc.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu, sir.

— Brian?

— Nu, sir.

— Ei bine, nici eu, scutură Crosse din cap. Afurisită treabă.

Brian Kwok spuse meditativ:

— Doar la noapte am putea trimite o echipă acolo. Există un lift particular care duce drept la etajul cu pricina, dar pentru asta ai nevoie de o cheie specială. Se bănuieşte că mai există un lift din garajul de la subsol, care nu se opreşte decât tot acolo.

— La Londra le-au cam scăpat frâiele din mână, mârâi Crosse. Nu pricep de ce amărâţii ăia nu-şi fac treaba aşa cum trebuie. Şi nici de ce AMG n-a cerut aprobare pentru documentele alea.

— Poate pentru ca nu dorea ca cei din Serviciul Secret să ştie că el face afaceri şi cu cineva din afară, oftă Crosse şi îşi aprinse o ţigară rămânând pe gânduri.

Armstrong simţi un jind să aprindă şi el o ţigară. Luă o gură de brandy, dar nu se simţi mai uşurat.

— Sir, Langan a transmis mai departe copia lui?

— Da, lui Rosemont aici şi în sacul diplomatic pentru cartierul general al FBI-ului la Washington.

— Dumnezeule, articulă mohorât Brian Kwok, mâine dimineaţă o să ştie tot Hong Kongul.

— Rosemont m-a asigurat că nu va fi aşa, zâmbi Croisse strâmb de tot. Dar să fim pregătiţi pentru ce e mai rău.

— Sir, poate că Ian ar colabora mai strâns cu noi dacă l-am informa şi pe el.

— Nu, mai bine să ne păstrăm şi noi secretele noastre. Cred că el pune totuşi ceva la cale.

— Ce-ar fi să-l rugăm pe inspectorul şef Foxwell să vorbească şi el cu Dunross. Doar sunt prieteni vechi.

— Dacă nu l-a putut convinge Brian, atunci nu reuşeşte nimeni.

— Nici guvernatorul, sir?

— Nu e nici un motiv să-l mai amestecăm şi pe el, clătină Crosse din cap. Brian, tu ai grijă de Shek-O.

— Să descopăr şi să-i deschid seiful, sir?

— Nu. Ia cu tine o echipă şi ai grijă să nu intre acolo altcineva. Robert, tu du-te la sediu şi cheamă Londra. Vorbeşte cu Pensley de la MI-5 şi Sinders de la MI-6. Află exact momentul când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu AMG, tot ce poţi afla, verifică povestea tai-panului. Verifică totul, poate că mai există şi alte copii ale rapoartelor. Apoi trimite aici o echipă de trei oameni să supravegheze casa la noapte, în special să-l păzească pe Dunross, dar fără ştirea lui. Am să mă întâlnesc eu cu cel mai mare în grad dintre ei la intersecţia dintre Peak Boad şi Culum's Way peste o oră, aşa că ai timp suficient până atunci. Şi mai trimite încă o echipă care să supravegheze birourile firmei Struan. Un om de-al nostru sa stea în garajul acela pentru orice eventualitate. Robert, lasă-mi mie maşina ta. Ne întâlnim la mine în birou peste un ceas jumătate. Şi acum la treabă amândoi.

Cei doi căutară gazda ca să-şi ceară scuze că trebuie să plece, mulţumiră, şi plecară cu maşina lui Brian Kwok. În vreme ce coborau Peak Road cu bătrânul Porsche, Armstrong dădu glas gândurilor care-i frământau pe amândoi de când îl auziseră pe Dunross:

— Dacă spionul e Crosse, atunci a avut vreme berechet să dea telefon la Londra, sau să-i dea de veste reţelei *Sevrin*, KGB-ului sau cui naiba trebuia să-i dea el de veste.

— Exact.

— Noi am plecat de la biroul lui la şase şi zece, ceea ce înseamnă unsprezece la Londra, aşa că noi n-am fi avut timp, aşa că nu suntem noi. Armstrong se mişcă uşor ca să-şi mai aline durerea de spate. Fir-ar să fie, tare-aş mai trage o ţigară!

— Bătrâne, e un pachet în torpedo.

— Mâine, mâine am să fumez şi eu. Am ajuns ca un alcoolic afurisit, râse Armstrong, dar fără nici un fel de veselie, şi se uită

la prietenul său. Caută să afli cât mai iute posibil cine a mai citit azi raportul lui AMG. Cât de repede poţi.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Dacă numai unul, acela l-a citit… atunci e încă o dovadă. Nu e chiar sigură sigură, dar ne apropiem! îşi stăpîni un căscat nervos şi se simţi foarte obosit. Şi dacă-i cel pe care-l bănuim noi, atunci suntem la ananghie rău de tot.

Brian conducea în viteză, foarte bine.

— A spus cumva când i-a dat o copie lui Langan?

— Da, la amiază, au luat masa împreună.

— Informaţia putea să se scurgă şi de la ei. De la consulatul lor, acolo-i totul ca o sită.

— S-ar putea, dar nasul meu zice că nu-i aşa. Rosemont e curat, Brian… la fel şi Langan. Amândoi sunt profesionişti.

— Eu tot n-am încredere în ei.

— Tu n-ai încredere în nimeni. Amândoi au cerut celor de la centru să verifice ce au făcut Bartlett şi Casey la Moscova.

— În regulă. Cred că am să trimit un telex unui prieten din Ottawa. Trebuie să aibă ei vreun fişier despre cei doi. Casey e pasăre rară între păsările rare, nu-i aşa? Ce zici, o mai fi avut ceva pe ea pe sub rochia aia mulată?

— Pariu zece dolari contra un penny că n-ai să afli niciodată.

— S-a făcut.

Când şoseaua făcu un cot, Armstrong admiră priveliştea oraşului văzut de sus şi a portului, unde crucişătorul american, luminat din toate părţile, stătea amarat la cheul Hong Kongului.

— În vremurile bune, erau aici vreo jumătate de duzină de nave militare de-ale noastre, spuse el întristat. Ehei, bătrâna noastră marină regală!

În timpul războiului fusese ambarcat pe distrugătoare, locotenent în marina regală. De două ori s-a scufundat nava sub el, o dată la Dunkirk, a doua oară în largul portului Cherbourg, în a treia zi a debarcării din Normandia.

— Mda, păcat de marina noastră de război, vremurile nu stau pe loc, merg înainte.

— Şi nu-s mai bune acum, Brian. Păcat că tot imperiul nostru a ajuns cam pe drojdie. Era mai bine înainte. Toată lumea asta parcă o ducea mai bine. Afurisit războiul ăla! Afurisiţi nemţii, afurisiţi să fie şi japonezii…”

— Mda, şi dacă tot vorbim de marină, ce zici de Mishauer?

— Tipul din serviciul de Informaţii al marinei? Băiat bun, spuse Armstrong obosit. Am discutat o mulţime de-ale noastre. I-a şoptit bătrânului că SUA au să-şi dubleze Flota a Şaptea. Şi treaba-i atât de supra ultrasecretă că n-a avut încredere să comunice asta la telefon, în Vietnam se vor debarca trupe, masiv.

— Amărâţii... o să-i toace şi pe ei ca şi pe franţuji. Ce naiba, ei nu citesc ziarele, ca să nu mai zic nimic de rapoartele serviciilor secrete?

— Mishauer a mai ciripit că portavionul lor nuclear va sosi într-o vizită de refacere şi recreere poimâine. Altă veste ultrasecretă. Ne-au rugat să dublăm serviciile de pază şi să-i păzim ca nişte dădace bune pe toţi iankeii care vor coborî la ţărm.

— Cu asta alte belele.

— Mda, adăugă Armstrong acru, mai ales că bătrânul a pomenit de un cargou sovietic avariat care a cerut să intre în port pentru reparaţii o dată cu mareea de seară.

— Dumnezeule mare Cristoase! strigă Brian corectându-şi o mişcare involuntară de volan.

— Aşa am zis şi eu. Mishauer aproape că a făcut un atac de cord, iar Rosemont a înjurat mai bine de două minute. Bătrânul le-a dat asigurări, bineînţeles, că nici un rusnac nu va pune piciorul pe uscat fără permisiune specială, ca de obicei, şi o să ne ţinem de coada lor, ca de obicei, dar vreo câţiva tot se va întîmpla să aibă nevoie de un doctor sau mai ştiu eu ce o să le căşune atunci pe loc, şi tot o să scape din plasa noastră.

— Mda, îngăimă Brian Kwok. Robert, sper să punem mâna pe rapoartele lui AMG. *Sevrin* e un cuţit înfipt în pântecele Chinei.

— Cam aşa-i.

O vreme merseră în tăcere.

— Noi am cam pierdut războiul, nu-i aşa? făcu Armstrong.

— Cam aşa!

16

Ora 23.25.

Cargoul sovietic Soveţki Ivanov a fost amarat la cheul imens al docurilor de la Wampoa care au fost construite pe terenuri recuperate din mare în partea de est a zonei Kowloon. Nava era

inundată de lumina reflectoarelor. O navă de douăzeci de mii de tone care făcea rutele Asiei şi avea baza la Vladivostok, departe în nord. Deasupra castelului de comandă se ridicau o mulţime de antene şi echipamente moderne de radar. Marinari ruşi stăteau lângă piciorul scării de acces de la prova şi de la pupa, şi, în apropiere, făcea de pază câte un poliţist chinez în uniformă regulamentară de serviciu, kaki, pantaloni scurţi, şosete trei sferturi, centură neagră şi pantofi. Marinarul care cobora la ţărm trebui să prezinte actele să-i fie verificate întâi de tovarăşii săi, apoi de poliţistul chinez, pentru ca apoi, pe când se îndrepta spre poarta docurilor, de cine ştie unde, să apară doi chinezi în civil care porniră pe urmele lui, fără să se ferească în vreun fel. Un alt marinar coborî pe scara de la pupa. Se supuse şi el aceloraşi verificări de documente, pentru ca apoi alţi doi poliţişti în civil să se ia pe urmele lui. Neauzită şi nebăgată în seamă, o barcă cu rame fu coborîtă la pupa, în partea dinspre larg, unde nu putea fi văzută, dispăru în întunericul cheului înalt, apoi lunecă fără un zgomot de-a lungul său spre o scară umedă, tăiată în piatră, la vreo cincizeci de metri distanţă. În barcă se aflau doi oameni, strapazanele ramelor erau înfăşurate cu grijă să nu scîrţîie. La piciorul scării, barca se opri. Cei doi rămaseră în ascultare, trăgând cu urechea foarte atenţi.

La scara de la prova navei apăru un al treilea marinar care porni poticnindu-se la vale, la capătul scării fu oprit de marinarul de vardie care-i verifică documentele, se stârni discuţie, primului i se interzise să coboare, pentru că se vedea că e beat şi, înjurând de mama focului dădu să-i ardă o scatoalcă celuilalt, dar vardia se feri cu uşurinţă şi-i arse la rîndul lui un pumn în falcă, celălalt îi răspunse la fel. Atenţia celor doi poliţişti chinezi se îndreptă spre locul scandalului. Individul vânjos, ciufulit, ce stătuse la pupa bărcii cu rame, urcă iute scara cheului, trecu iute de zona luminată a docului şi a căii ferate şi dispăru pe unul din drumurile de acces ale şantierului naval fără să fie zărit de cineva! Barca porni înapoi spre navă, pe drumul pe care venise, şi în aceeaşi secundă scandalul de la scară încetă. Beţivul dărîmat fu purtat înapoi la bord, cu destulă blândeţe. În inima docurilor, ciufulitul mergea alene, fără grijă. Din când în când, arunca, doar ca din întîmplare, ca un om cu experienţă, câte o privire înapoi să se convingă că nu-i luase nimeni urma. Era îmbrăcat în veşminte tropicale de culoare închisă, pantof cu talpă de cauciuc. Documentele lui de marinar

adevereau că era Igor Voranski, marinar calificat, din marina comercială sovietică. Se feri să se apropie de porţile şantierului naval ca şi de poliţiştii care le păzeau, o luă de-a lungul zidului vreo sută de metri şi ajunse la o uşă laterală. Uşa dădea spre o alee în cartierul Taiwan Shan, o mahala de cocioabe înghesuite din tablă ondulată, placaje şi cartoane. Grăbi paşii. Curând ieşi din mahalaua aceea, ajungând la străzi luminate bine cu prăvălii şi crâşme, pline de oameni şi, în cele din urmă, nimeri pe Calea Chatham. Acolo opri un taxi.

— Mong Kok, cât de iute poţi, îi spuse el în engleză. La feribotul de Yaumati.

Şoferul se uită obraznic la el.

— E?

— *Ayeeyah*! exclamă deîndată Voranski, şi adăugă într-o perfectă şi severă cantoneză: Mong Kok! Eşti surd? Ai adulmecat cumva pulbere albă? Poate crezi că eu oi fi vreun afurisit de turist străin de prin Ţara Muntelui de Aur, tocmai pe mine care se vede că sunt din Hong Kong şi trăiesc aici de douăzeci de ani! *Ayeeyah*! La feribotul de la Yaumati, de cealaltă parte a Kowloon-ului. Ai nevoie să-ţi spun eu pe unde să ajungi? Eşti cumva din Mongolia de Sus? Eşti cumva străin prin părţile astea?

Şoferul trase jos mohorât semnalul care arăta că taxiul e liber, şi apăsă pe acceleraţie îndreptându-se spre sud şi apoi spre vest. Clientul de pe bancheta din spate se uită în urmă. Nu zări nici o maşină care să-l urmărească, dar nu se putea deocamdată relaxa. Ăştia de pe aici sunt deştepţi foc, aşa că fii cu băgare de seamă, îşi spuse el. Când ajunseră la feribotul de Yaumati, plăti cursa, nu-i dădu bacşişul de rigoare, dispăru în mulţime şi ieşi pe altă parte, oprind un alt taxi.

— La feribotul pentru Muntele de Aur.

Şoferul încuviinţă somnoros, căscă şi porni spre sud. La staţia de feribot îi plăti şoferului încă înainte de a se fi oprit maşina, sări jos şi se amestecă în mulţimea ce se îndrepta spre bariera curselor pentru Hong Kong, dar, o dată trecut de barieră, nu se îndreptă spre poarta de acces a feribotului, ci spre toaletă, ieşi şi de acolo şi deschise uşa unei cabine telefonice şi intră. Acum fiind sigur că nu fusese urmărit se mai linişti. Introduse o monedă şi formă numărul.

— Da? se auzi o voce de bărbat în engleză.

— Cu domnul Lop-*sing*, vă rog.

— N-am cunoştinţă de numele ăsta. Aici nu e nici un Lop*ting*. Aţi format un număr greşit.

— Doresc să las un mesaj.

— Îmi pare rău, dar aţi format un număr greşit. Mai uitaţi-vă o dată în cartea de telefon.

Voranski se linişti cu totul, pulsul i se mai potoli şi el.

— Vreau să vorbesc, cu Arthur, spuse el în engleza lui perfectă.

— Îmi pare rău, dar încă nu a venit.

— Dar i s-a spus să fie acolo şi să aştepte telefonul meu, i-o tăie el scurt. De ce a intervenit schimbarea asta?

— Cine e la telefon, vă rog?

— Brown! strigă el, folosind numele conspirativ.

Se mai calmă puţin când auzi cum în aceeaşi secundă vocea celuilalt împrumută o notă de respect aşa cum se cuvenea.

— Pai, ah, domnule Brown, bine aţi venit din nou la Hong Kong. Arthur mi-a telefonat anunţându-mi că o să veniţi. Mi-a spus să vă spun că totu-i pregătit pentru întrevederea de mâine.

— Când ar trebui să se întoarcă?

— În orice clipă, sir.

Voranski înjură în gând pentru că era obligat să telefoneze la navă într-un ceas. Nu-i plăceau schimbările de planuri.

— Bine, făcu el. Spune-i să mă sune la 32 (numărul de cod al apartamentului din clădirea Sinclair Towers unde se întâlneau în secrct). Americanul a apărut?

— Da.

— Bun. Era însoţit de cineva?

— Da.

— Bun. Şi?

— Arthur nu mi-a mai spus altceva.

— Te-ai întâlnit cu ea?

— Nu.

— Dar Arthur?

— Nu ştiu.

— Dar a stabilit cineva vreun contract cu vreunul din ei?

— Îmi pare rău, dar nu cunosc. Arthur nu mi-a spus.

— Şi cu tai-panul ce se aude?

— Totu-i aranjat.

— În regulă. Cât ţi-ar lua ca să ajungi la 32 dacă va fi necesar?

— Zece, cincisprezece minute. Vreţi să ne întâlnim acolo?

— Am să hotărăsc mai târziu dacă e nevoie.

— Ah, domnule Brown, Arthur s-a gândit că s-ar putea să doriţi să vă ţină cineva dc urât, după o călătorie atât de lungă. O cheamă Koh. Maureen Koh.

— Drăguţ din partea lui. Foarte drăguţ.

— Numărul ei de telefon e chiar lângă telefonul de la 32. Doar sunaţi şi fata vine în jumătate de oră. Arthur voia să ştie dacă superiorul dumneavoastră va fi şi el cu dumneavoastră în seara asta… dacă ar avea şi el nevoie să-i ţină cineva de urât.

— Nu. El… vino aşa cum ne-am înţeles, mâine la întîlnire. Dar mâine seară va dori şi el să se bucure de ospitalitatea voastră. Noapte bună.

Voranski puse plin de sine, receptorul în furcă, conştient de gradul său înalt în KGB. În clipa aceea uşa cabinei telefonice se deschise brusc, un chinez dădu buzna înăuntru, un altul blocă ieşirea.

— Ce nai…

Şi cuvintele muriră o dată cu el. Pumnalul lung şi subţire ieşi uşor. Chinezul lăsă trupul să se prăbuşească, preţ de o clipă se uită la grămada aceea inertă, îşi şterse pumnalul de cadavru, şi-l vârâ înapoi în teacă, în mânecă. Zâmbi larg celuilalt chinez solid care încă mai bloca vederea prin geamul din partea de sus a uşii, ca şi cum lui i-ar fi venit apoi rândul să dea un telefon, apoi puse o monedă şi formă un număr. Când sună a treia oară, o voce politicoasă spuse:

— Inspectoratul de poliţie Tslni Sha Tsui, bună seara.

Individul zâmbi drăceşte şi apoi spuse în dialectul din Shanghai, pe un ton foarte obraznic:

— Vorbeşti dialectul din Shanghai?

De cealaltă parte se simţi un fel de şovăială, se auzi un declic, şi o altă voce în dialectul din Shanghai spuse:

— Aici sergentul Tang-po. Ce vrei să ne spui?

— Un agent sovietic s-a strecurat prin plasa voastră de neisprăviţi ce vă daţi şi la mamele voastre, nesimţit de nimeni ca o baligă de bou, dar de-acum a ajuns la strămoşii lui. Şi tot noi cei din loja de 14 Carate trebuie să vă facem şi treaba voastră infectă de gunoieri?

— Ce sov…

— Ţine-ţi gura şi ascultă! Mortăciunea asta de rahat de broască e în cabina telefonică de la feribotul Golden, în Kowloon. Aşa că spune-le superiorilor tăi care-şi reglează

mamele să belească şi ei ochii la duşmanii Chinei şi nu numai la gaura împuţită a curului lor!

Agăţă receptorul în furcă şi ieşi din cabină. Se întoarse şi scuipă pe cadavru, închise uşa şi apoi el şi tovarăşul său dispărură în mulţimea trecătorilor ce se îndreptau spre capătul feribotului pentru Hong Kong. Nici nu-l băgă în seamă pe cel care-i urmărea, un american scund şi vînjos, îmbrăcat ca toţi ceilalţi turişti, cu inevitabilul aparat foto după gât. Deodată se sprijini de parapetul din babord al feribotului, contopindu-se perfect cu restul mulţimii, şi-şi îndrepta aparatul când într-o direcţie, când în cealaltă, în vreme ce nava se îndrepta spre insula Hong Kong. Dar, spre deosebire de ceilalţi turişti, filmul din aparat era cu totul special, după cum la fel de speciale erau şi lentilele şi aparatul.

— Salutare, amice, îi strigă un alt turist, apropiindu-se de el. Te-ai distrat bine?

— Nemaipomenit, îi răspunse cel dintîi. Hong Kongul e un loc splendid, nu-i aşa?

— Ba poţi s-o mai spui o dată, şi se întoarse admirând priveliştea. Minneapolis nici nu miroase pe lângă Hong Kong.

Cel dintâi se suci în aşa fel încât să nu-i piardă pe cei doi chinezi pe care-i urmărea cu coada ochiului, apoi spuse cu glas coborât:

— Avem probleme.

Celălalt turist albi.

— L-am pierdut cumva pe omul nostru? Tom nu s-a întors, sunt sigur, doar am păzit eu amândouă ieşirile. Am crezut că-i reperat bine în cabina aceea telefonică.

— Poţi să pariezi că a fost cât se poate de bine reperat. Ia uită-te şi tu înapoi, colo în rândul din mijloc, maimuţoiul ăla de chinez cu cămaşa aia albă şi cel de alături. Blestemaţii ăia doi l-au dat gata.

— Dumnezeule, exclamă Marty Povilz, unul dintre membrii echipei CIA desemnaţi să urmărească tot ce se întâmplă pe Sovieţki Ivanov, şi se uită atent la cei doi chinezi. Din Kuomintang? Naţionalişti? Sau poate comunişti?

— Rahat! Habar n-am. Dar ăla-i şi acum ţeapăn în cabina telefonului de colo. Unde-i Rosemont?

— A şter... şi Povitz se opri brusc, apoi vorbi din nou cu voce tare devenind iarăşi turistul încântat de tot ce vede, în vreme ce pasagerii începură să se bulucească spre ieşire. Ia uite colo,

arătă el spre creasta gorganului unde se ridicau blocuri înalte, luminate din toate părţile după cum erau şi casele ce împestriţau pantele, mai ales una dintre ele, cea mai înaltă locuinţă particulară din Hong Kong, ce lucea ca un giuvaier. Ei, ăla care are norocul să locuiască acolo înseamnă că-i taman în vârful lumii ăsteia!

Tom Connochie, cel mai mare în grad dintre cei doi, oftă din adâncul inimii:

— Aia trebuie să fie casa vreunui tai-pan.

Şi-şi aprinse o ţigară, cu gândurile aiurea şi dădu drumul chibritului care începu să se rotească apropiindu-se de faţa apei. Apoi, tot discutând ca nişte turişti get- beget, fotografie şi locuinţa aceea şi apoi termină filmul făcând ultimele cadre cu cei doi chinezi. Reîncărcă apoi alt film în aparat şi, nevăzut de nimeni, îi strecură partenerului său filmul făcut mai înainte. Apoi, aproape fără să mişte buzele, îi zise:

— Îndată ce tragem la mal, du-te şi sună-l pe Rosemont, spune-i că avem probleme şi apoi du-te şi ai grijă să fie developat şi copiat filmul încă în seara asta… Am să te sun eu după ce-i duc la culcare pe ăştia doi.

— Eşti nebun? Doar n-ai să te iei după ei de unul singur.

— Marty, trebuie, n-am ce face, şi filmul s-ar putea să se dovedească foarte important. Nu vreau să mai riscăm şi cu el.

— Nu.

— Marty, fir-ar să fie, doar eu sunt tai-pan în operaţia asta.

— Ordinele glăsuiesc să mergem câte do…

— Şterge-te la fund cu ordinele! şuieră Connochie. Sună-l pe Rosemont şi ai grijă să nu aiureşti filmul, mai adăugă el, după care, cu voce tare, strigă încântat: O noapte nemaipomenită pentru navigaţie, ei?

— Nemaipomenită.

Făcu uşor cu capul spre licăririle de lumină de pe gorgan, apoi îşi reglă aparatul şi privi prin obiectivul telescopic super-puternic.

— Şi dacă ai ajuns să locuieşti acolo, eşti făcut.

Dunross şi Bartlett stăteau faţă în faţă în Galeria cea Lungă, din capul scărilor. Numai ei doi.

— Ai căzut la vreo înţelegere cu Gornt? îl întrebă Dunross.

— Nu, cel puţin deocamdată.

Era la fel de tranşant, dur şi de elegant ca şi Dunross.

— Nici tu nici Casey? mai întrebă Dunross.

— Nu.

— Dar ai studiat posibilităţile de a o face?

— Ian, am intrat în afaceri ca să facem bani… la fel ca şi tine.

— Da, dar există şi o etică la mijloc.

— Etica din Hong Kong?

— Pot să te întreb de câtă vreme durează tratativele voastre cu Gornt?

— Cam de vreo şase luni. Eşti de acord cu propunerea noastră făcută azi?

Dunross încercă să-şi alunge oboseala. El nu dorise să aibă discuţia asta cu Bartlett în seara asta, dar se dovedea necesară. Simţi că privirile tuturor portretelor de pe pereţi îl urmăreau.

— Ai spus marţi. Am să-ţi răspund marţi.

— Aşadar până atunci dacă vreau să tratez cu Gornt sau cu oricine altcineva e dreptul meu. Dacă accepţi oferta noastră acum, tîrgul s-a încheiat. Mi s-a spus că sunteţi cei mai buni, adică Nobila Casă, aşa că mai bine închei afacerea asta cu tine decât cu el… cu condiţia să obţin profitul cel mai rezonabil, cu toate garanţiile necesare. Eu am suficienta rezervă de bani gheaţă, voi nu. În schimb voi aveţi piaţa Asiei şi eu nu. Aşa că putem încheia afacerea.

Îşi stăpîni presentimentele, încântat că diversiunea lui cu întâlnirea din acea dimineaţă cu Gornt făcuse posibilă această confruntare atât de repede şi-l silise să se simţă încolţit pe adversarul său… da, Ian, până când nu încheiem afacerea, eşti doar un adversar. Sau o fi vremea unui război fulger? Îl studiase pe Dunross toată seara, fascinat şi de el şi de dedesubturile Hong Kongului, atât de străine faţă de tot ceea ce încercase el până atunci. Cu totul altă junglă, alte reguli, alte pericole. Mda, se gândi el mohorât, aşa-i când ai de-a face cu de-alde Dunross şi Gornt, amândoi la fel de periculoşi, ca o mlaştină plină de şerpi cu clopoţei, şi fără să ai cu ce măsura adâncimea. Trebuie să fiu prudent cum n-am fost niciodată. Se simţea apăsat de tensiunea aceasta, conştient de privirile care-l urmăreau de pe pereţi. Ian, cât de departe pot împinge eu lucrurile cu tine? Cât de mult pot risca la jocul ăsta? Posibilităţile de profit sunt uriaşe, miza uriaşă, dar o singură mişcare greşită să facem şi ne înghiţi de vii şi pe mine şi pe Casey. Eşti un bărbat pe gustul inimii mele, dar, chiar şi aşa, deocamdată îmi eşti adversar şi încă stăpânit de tot felul de fantome. Mda, cred că Peter

Marlowe a avut dreptate în privinţa asta, deşi nu în toate sensurile. Dumnezeule! Numai fantome şi ce imensă ură! Dunross, Gornt, Penelope, tânăra Struan, Adryon… cea atât de curajoasă după spaima ce-a încercat-o la început. Se uită lung în ochii aceia albaştri, reci care-l urmăreau. Ian, ce-aş face eu acum dacă aş fi în locul tău, stăpânit de toată moştenirea asta sălbatică care stă acolo arătându-şi încrederea în sine atât de ostentativ? Nu ştiu. Dar mă cunosc pe mine şi ştiu ce spune Sun Tzu despre câmpul de luptă: şi să-l faci pe duşmanul tău să primească lupta la locul şi la timpul ales de tine. Ei bine, l-am ales, acum, aici!

— Ian, acum, înainte de a ne hotărî, spune-mi şi mie cum ai de gând să lichidezi datoria faţă de Toda Shipping?

— Poftim? tresări Dunross.

— Deocamdată nu ai găsit un navlositor pentru nava asta şi nici propria ta bancă nu va plăti dacă nu găseşte, aşa că va trebui să te descurci singur, nu-i aşa?

— Ei, banca… nu-i o problemă.

— Dar din câte am înţeles eu ţi-ai depăşit linia de credit cu 20 la sută. Oare asta nu înseamnă că trebuie să găseşti o nouă linie de credit?

— Şi dacă voi avea nevoie, am una la dispoziţie, răspunse Dunross tăios şi Bartlett îşi dădu seama că nimerise locul descoperit.

— Cele 12 milioane necesare pentru Toda înseamnă o grămadă de bani gheaţă mai ales când trebuie adăugaţi şi la celelalte datorii.

— Care alte datorii?

— Rata de 6,8 milioane scadentă la 8 septembrie, pentru împrumutul de 30 de milioane luat de tine de la Orlin International Banking care-i fără acoperire, apoi faţă de profitul de 7,5 milioane trecute pe hârtie anul trecut, anul ăsta corporaţia centrală are o pierdere de 4,2 milioane, plus 12 milioane pierderi cu Eastern Cloud şi toate celelalte manevre de contrabandă.

Orice culoare dispăru de pe faţa lui Dunross.

— Se pare că eşti deosebit de bine informat.

— Da, sunt. Sun Tzu spune că trebuie să fii foarte bine informat şi despre aliaţii tăi.

Vena de pe fruntea lui Dunross se zbătea.

— Vrei să spui duşmani.

— Ian, aliaţii devin uneori duşmani.

— Da. Sun Tzu nu oboseşte să amintească şi despre spioni. Spionul tău nu poate fi decât unul din cei şapte.

Bartlett îi răspunse la fel de tăios:

— De ce-aş avea nevoie de-un spion? Toate informaţiile astea se pot obţine de la bancă şi nu-ţi rămâne decât să te străduieşti puţin să sapi ca să afli adevărul. Banca firmei Toda e Banca Naţională a Japoniei din Yokohama şi au legături cu Banca Orlin într-o sumedenie de feluri, aşa cum avem şi noi. În cazul afacerilor din Statele Unite.

— Dar indiferent cine-i spionul tău, să ştii că a greşit-o. Orlin ne va extinde linia de credite, întotdeauna a făcut-o.

— De data asta mai bine să nu pariezi pe el, îi cunosc eu pe ticăloşii ăştia şi dacă adulmecă ei că s-ar putea să aibă loc un măcel, atunci te jupoaie ei întâi, şi atât de iute, de nici măcar nu apuci să bagi de seamă.

— Un măcel asupra Concernului Struan? râse Dunross cu hohote drăceşti. Nici Orlin, nici vreo altă bancă afurisită nu poate şi nu doreşte în nici un chip căderea noastră.

— Dar poate că Gornt pune el ceva la cale cu ele.

— Doamne Dumnezeule mare! îşi stăpîni Dunross enervarea: Pune la cale sau nu pune?

— Întreabă-l pe el.

— Aşa am să fac. Dar dacă totuşi ştii şi tu ceva, atunci spune-mi acum!

— Ţi-ai făcut duşmani ori încotro te întorci.

— Şi tu la fel.

— Mda. Şi asta ne face să fim parteneri buni sau răi?

Bartlett la rândul lui îl privi ţintă pe Dunross. Apoi privirile-i căzură pe un portret din capătul galeriei: de pe perete îl privea Ian Dunross! Uluitoare asemănare! Şi un cliper cu trei catarge în planul depărtat.

— E… Isuse Cristoase, acela trebuie să fie Dirk, Dirk Struan!

Dunross se întoarse şi se uită la portret.

— Da.

Bartlett se duse până în apropiere şi începu să-l studieze. Acum, când îl cerceta de aproape, văzu că acel căpitan de marină nu era Dunross, dar, chiar şi aşa, între ei era o ciudată asemănare.

— Jacques a avut dreptate, spuse el. Da, mare dreptate! se întoarse şi-l cercetă acum pe Dunross de parcă omul ar fi fost şi

el un portret, şi le compară pe amândouă, apoi, în cele din urmă, continuă: Ochii şi linia maxilarului. Şi lumina aceea provocatoare din priviri care pare să spună că ar fi bine să crezi că pot să storc untul din tine oricând voi pofti eu.

Gura aceea zâmbi:

— Dar şi acum spune la fel?

— Da.

— Nu e nici o problemă cu nici una dintre liniile de creditare, fie ele vechi sau noi.

— Ba eu cred că este.

— Victoria e banca noastră… deţinem o importantă parte din acţiuni.

— Cât de importantă?

— Şi dacă avem nevoie avem surse alternative de credit. Dar vom obţine tot ce vom dori de la Victoria. Şi ei sunt plini de bani gheaţă.

— Richard Kwang al nostru nu are aceeaşi convingere.

Dunross îşi întoarse iute privirea de la tablou.

— De ce?

— Ian, nu mi-a spus. De fapt el nu zice nimic, dar Casey îi cunoaşte pe bancheri şi ştie cum sunt, iar în plus a învăţat şi ea să citească o linie de total şi ea aşa crede că gândeşte dumnealui. Şi nu socot că se lasă amăgită prea mult nici de Havergill.

După o pauză, Dunross întrebă:

— Şi ce altceva mai gândeşte Casey?

— Că poate ar fi mai bine să ne asociem cu Gornt.

— Ei, atunci mai bine fii mai departe doar musafirul meu.

— Am să fiu. Dar cum rămâne cu Taipe? îl întrebă Bartlett, dorind să-l descumpănească mai departe pe Dunross.

— Ce-i cu Taipe?

— Invitaţia mai e valabilă?

— Dar bineînţeles. Asta-mi aminteşte că ai fost lăsat în paza mea prin bunăvoinţa adjunctului şefului poliţiei. Şi am să-l informez şi pe Armstrong cu chestiunea asta mâine. Va trebui să semnezi o hârtie prin care să garantezi că te întorci o dată cu mine.

— Mulţumesc că ai rezolvat problema asta. Şi pe Casey tot n-o inviţi?

— Nu. Am crezut că am rezolvat problema asta de dimineaţă.

— Doar am întrebat. Cum rămâne cu avionul meu?

Dunross se încruntă, încurcat.

— Bănuiesc că deocamdată rămâne reţinut la sol. Voiai să-l foloseşti pentru călătoria la Taipe?

— Ar fi fost foarte convenabil, nu-i aşa, şi apoi am fi putut pleca oricând am fi dorit.

— Am să văd ce pot face, spuse Dunross fără să-l scape din ochi. Dar oferta ta e fermă până marţi?

— Fermă, aşa cum a spus Casey. Marţi, până la închiderea băncilor şi bursei.

— Marţi până la miezul nopţii! replică Dunross.

— Totdeauna te mai târgui indiferent ce naiba spune partenerul tău?

— Tu nu faci la fel?

— În regulă, marţi la miezul nopţii. Cu prima secundă în care trecem în ziua de miercuri, toate obligaţiile reciproce şi amiciţiile sunt anulate. Barlett ştia că trebuie să menţină presiunea asupra lui Dunross. Aveţi nevoie de contrapropuneri acum, nu marţi, pentru a le putea folosi împotriva sau în favoarea lui Gornt. Individul acela de la Blacs, preşedintele lor, cum îl cheamă?

— Compton Southerby.

— Da, Southerby. Am vorbit cu el după-masă. Mi-a spus că ei îl sprijină întru totul pe Gornt, fără rezerve. A sugerat că Gornt dispune de asemenea de o mulţime de eurodolari disponibili la prima cerere, şi din nou Bartlett văzu cum informaţia asta îşi atinge ţinta. Şi iar nu văd cum ai să plăteşti pe cei de la Toda Shipping, mai spuse el.

Dunross nu-i răspunse imediat. Încă mai căuta o modalitate să scape din cleştele ăsta, şi de fiecare dată se întoarce la început: spionul trebuie să fie Gavallan, deVille, Linbar Struan, Phillip Chen, Alistair Struan, David MacStruan, sau tatăl său, Colin Dunross. Băncile puteau afla unele informaţii din cele spuse de Bartlett, dar cu nici un chip pierderile corporaţiei din acel an. Iar cifra era mult prea exactă. Asta-l şi şocase, şi apoi „şapte milioane jumătate trecute pe hârtie”! Se uită la american, întrebându-se ce alte amănunte despre treburile intime ale companiei mai ştie, simţind cum capcana se închide în faţa lui, nemailăsându-i loc să mai mişte în nici un fel, dar ştiind bine că nici nu trebuia să renunţe la prea multe pentru că astfel va pierde totul. Ce să facă? Se uită la chipul lui Dirk Struan şi văzu zâmbetul lui pe jumătate ascuns, parşiv, un zâmbet care părea

să-i spună: flăcăule, nu-ţi rămâne decât să intri în jocul ăsta, unde-ţi sunt boaşele? Prea bine.

— Nu-ţi fă nici un fel de griji în privinţa Firmei Struan. Dacă te hotărăşti să te asociezi cu noi, atunci vreau să încheiem un contract pe doi ani, şi cu 20 de milioane anul care vine, spuse el, mergând la risc. La semnarea contractului vreau 7 milioane.

Bartlett se strădui să-şi ascundă bucuria.

— Okay în ce priveşte contractul pe doi ani. În ce priveşte banii gheaţă, Casey v-a oferit 2 milioane la semnare şi câte un milion jumătate pe lună la începutul fiecărei luni. Gavallan a spus că ar fi convenabil.

— Nu-i deloc. Aş vrea 7 la început, apoi restul în tranşe lunare.

— Dacă voi fi de acord cu acest aranjament vreau drept garanţii titlurile asupra noilor nave construite de Toda pentru anul ăsta.

— Pentru ce naiba mai ai nevoie de garanţii? izbucni Dunross. Esenţialul acestei înţelegeri constă în faptul că vom fi parteneri, parteneri pe o imensă piaţă din Asia.

— Mda. Dar cele 7 milioane ale noastre acoperă plăţile datorate în septembrie pentru Toda Shipping, vă scapă din ghearele Băncii Orlin, în schimb noi nu ne alegem cu nimic.

— Şi de ce v-aş oferi vreo concesie? Pot să scontez contractul cu voi imediat şi să obţin un avans de 18, 20 de milioane pe care le puteţi furniza fără nici o greutate.

Da, se gândi Bartlett, sigur că poţi o dată ce contractul e semnat, dar înainte de asta nu obţii nimic.

— Ian, sunt de acord să modificăm partea privitoare la plăţi, dar ce primim noi în schimb?

Aruncă o privire trecătoare tabloului de pe peretele din faţă, fără să-l vadă, pentru că se concentrase asupra lui Dunross cu toate simţurile sale, ştiind că acum se apropiau de loviturile finale. Iar titlurile asupra cargourilor imense construite de Toda ar fi acoperit riscurile concernului *Par-Con*, indiferent ce-ar fi făcut Dunross.

— Şi nu uita că cele 21 de procente pe care le deţii la Banca Victoria sunt ca gaj, mai adăugă el, drept garanţie pentru împrumuturile pe care le-ai făcut la banca asta. Dacă nu reuşeşti să plăteşti ratele către Toda sau Orlin, prietenul tău vechi Havergill îţi trage preşul de sub picioare. Şi eu aş face la fel.

Dunross ştiu că era învins. Dacă Bartlett cunoştea exact cantitatea de acţiuni bancare secrete, acţiunile secrete ale lui Chen, dimpreună cu acţiunile pe care le deţineau direct şi nu prin intermediari, atunci cum să mai ştie ce alte arme mai avea americanul împotriva sa.

— Bine atunci, începu el. Am să-ţi ofer titlurile asupra navelor mele pentru trei luni, cu condiţia ca mai întâi tu să-mi garantezi că acest aranjament va rămâne secret, cunoscut numai de noi doi. În al doilea rînd eu doresc ca acel contract dintre noi să fie semnat în termen de şapte zile începînd de azi. În al treilea rînd că eşti de acord cu injectarea de capital gheaţă despre care ţi-am spus. Şi, în cele din urmă, să te angajezi să nu spui un cuvânt despre această înţelegere până când nu anunţ chiar eu această înţelegere.

— Şi când ai de gând să anunţi?

— Nu ştiu exact, dar cândva între vineri şi lunea viitoare.

— Aş vrea să ştiu dinainte, insistă Bartlett.

— Bineînţeles. Cu douăzeci şi patru de ore.

— Vreau titlurile asupra navelor pentru o perioadă de şase luni, contractul semnat în termen de zece zile.

— Nu.

— Atunci nu încheiem nici o înţelegere.

— Prea bine, spuse Dunross imediat. Atunci hai să ne întoarcem la petrecerea noastră.

Dunross porni calm spre scară. Bartlett fu contrariat de ruperea atât de bruscă a negocierilor.

— Stai puţin, şi simţi cum i se opreşte o secundă inima.

Dunross se opri lângă balustradă şi se întoarse spre el, ţinându-se nonşalant cu o mână de ea. Bartlett se strădui să-l încerce pe Dunross, în vreme ce simţea cum stomacul i se strînge de nelinişte, şi în ochii lui citi că decizia era definitivă.

— Bine, în regulă, titlurile până în ianuarie, întâi ianuarie, adică patru luni încheiate, păstrarea secretului numai între noi trei tu, eu şi Casey, stabilim exact marţea viitoare, asta îmi îngăduie să-mi chem oamenii însărcinaţi cu taxele aici, investiţia de bani gheaţă, aşa cum ai zis tu, în legătură cu... când e întâlnirea aceea de mâine?

— Era la zece. N-ar fi mai bine să o punem la unsprezece?

— Bineînţeles. Atunci ne-am înţeles, cu condiţia să confirmăm mâine la unsprezece.

— Nu. Tu nu ai nevoie de timp suplimentar. Eu s-ar putea să am, dar nu şi tu, şi zâmbi din nou. Da sau nu?

Bartlett şovăi, instinctul său sfătuindu-l sa încheie înţelegerea acum, întinde mâna şi gata, ai dobândit tot ce-ai vrut. Da, dar ce-o să spună Casey?

— Afacerea asta trebuia încheiată de Casey. Ea poate angaja firma până la suma de 20 de milioane. Te-ar deranja dacă ai bate palma cu ea?

— La încheierea unei afaceri mâna o bat tai-panii între ei, un vechi obicei chinezesc. Casey e tai-pan la *Par-Con*?

— Nu, răspunse Bartlett fără să şovăie. Eu sunt.

— Bun! şi Dunross se întoarse şi îi întinse mâna, invitându-l, jucându-se cu el, citindu-i gândurile. Atunci am încheiat înţelegerea?

Bartlett se uită la mâna aceea întinsă, apoi în ochii aceia albaştri şi reci, simţind cum îi bate inima.

— Ne-am înţeles… dar vreau ca ea să încheie această afacere cu tine.

Dunross lăsă mâna în jos:

— Repet: cine-i tai-pan la *Par-Con*?

Bartlett îi întoarse privirea fără să şovăie.

— O promisiune e promisiune, Ian. Pentru ea e foarte important, şi i-am promis că o las pe ea să conducă dansul până la o sumă de 20 de milioane.

Îl văzu pe Dunross că începe să se întoarcă, aşa că-i spuse ferm:

— Ian, dacă ar trebui să aleg între această afacere şi Casey, promisiunea făcută faţă de Casey, atunci nu mai e nici o îndoială. Niciuna. Aş socoti o favoare dacă…

Se opri scurt. Amândoi îşi răsuciră iute capetele auzind un sunet involuntar, uşor, scos de cineva care trăsese cu urechea din penumbra care dăinuia în capătul culoarului unde era rânduit un grup de canapele cu spătare înalte şi scaune mari. Într-o secundă Dunross se răsuci pe călcâie şi, ca o pisică, ţâşni neauzit să atace. Bartlett reacţiona aproape la fel de iute, şi se alătură lui Dunross. Dunross se opri în spatele unei canapele verzi din catifea. Şi oftă adânc; nu era nici un intrus curios acolo, ci fiica sa, Glenna, de treisprezece ani, care dormea adânc, făcută colac, ca un mânz, arătând ca un îngeraş în costumul ei boţit de petrecere, cu şiragul fin de perle al maică-si la gât. Bartlett răsuflă şi el uşurat şi şopti:

— Dumnezeule, o secundă am crezut că… Ei, dar e straşnică puştoaica!

— Ai copii?

— Un băiat şi două fete. Bret are şaisprezece, Jenny paisprezece şi Mary abia treisprezece. Din păcate nu am prilejul să-i văd prea des, oftă Bartlett liniştit acum. Sunt pe coasta de est. Mi-e teamă că nu mă prea iubesc. Mama lor… ei, am divorţat acum şapte ani. Ea s-a măritat din nou, dar… şi Bartlett ridică din umeri, apoi se uită din nou la copilă. E ca o păpuşă. Ai mare noroc.

Dunross se apleacă şi săltă uşurel copilul în braţe. Fata nici nu mişcă, ci doar se cuibări mai bine la pieptul lui, mulţumită. Se uită gânditor la american.

— Fii înapoi aici în zece minute împreună cu Casey. Şi am să fac aşa cum mi-ai cerut, deşi eu tare nu sunt de acord cu asta, numai pentru că doreşti să-ţi respecţi o promisiune.

Şi se îndepărtă, cu pas sigur, şi dispăru în aripa de est, unde se afla dormitorul fetiţei. După ce rămase o clipă neclintit, Bartlett ridică privirea spre portretul lui Dirk Struan. Zâmbetul acela părea să-şi bată joc de el:

— Du-te la naiba! mârâi el, simţind că, într-un fel, Dunross fusese mai dibaci decât el, după care zâmbi. Ei, ce dracu! Dirk, bătrâne, nepotul tău se descurcă de minune!

Se îndreptă spre scară. Atunci observă un portret neluminat deloc, într-o nişă ferită. Se opri, era portretul unui căpitan de marină de pe vremuri, cu barba încărunţită, doar cu un singur ochi, nasul coroiat şi arogant, chipul brăzdat de cicatrice, şi o sabie de abordaj pe masa de lângă el. Şi Bartlett rămase cu gura căscată când văzu că pînza era sfîşiată în mai multe direcţii, şi un cuţit scurt înfipt în dreptul inimii celui din tablou, cutitul străpungând pânza şi înfingându-se în perete.

Casey se uita şi ea acum la cuţitul acela. Încercă sâ-şi stăpînească un fior. Rămăsese singură în galerie, aşteptînd stânjenită. Din sala petrecerii, de jos, ajungeau până la ea acordurile muzicii, ritmul unui blues. O boare făcu să se înfioare draperiile şi-i mişcă un fir de păr, auzi cum bâzâie un ţânţar.

— Acela-i Tyler Brock.

Casey se răsuci pe călcâie speriată. Dunross o privea.

— Ah, nici nu te-am auzit venind, spuse ea.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

— Ei, nu-i nimic.

Se uită din nou la tablou.

— Peter Marlowe ne-a spus despre el.

— Ştie o mulţime de lucruri despre Hong Kong, dar nu chiar totul, şi nu tot ce ştie el e chiar exact. Ba unele sunt cu totul greşite.

— E… e puţin cam melodramatic, nu-i aşa, că a fost lăsat cuţitul acolo, spuse ea după un moment de tăcere.

— Struan Cotoroanţa! E gestul ei. Şi a dat poruncă să fie lăsat acolo.

— De ce?

— Aşa i-a plăcut ei. Era tai-pan!

— Serios, chiar, de ce a făcut-o?

— A fost cât se poate de serios, spuse Dunross ridicând din umeri. Îl ura pe taică-su şi a vrut să ne amintim cu toţii această moştenire de ură pe care ne-a lăsat-o.

Casey se înfioră, şi apoi făcu semn spre portretul aflat pe peretele opus. Aceea e?

— Da. Portretul a fost făcut imediat după căsătoria ei.

Fata din tablou era subţirică, de vreo şaptesprezece ani, cu nişte ochi de un albastru deschis, păr blond. Purta o rochie de bal cu un decolteu adânc, un mijlocel subţire, nişte muguri de sâni, iar la gât un colier preţios, verde. Rămaseră o vreme uitându-se la tablou. Pe plăcuţa mică de bronz din partea de jos a ramei nu se vedea nici un nume, ci doar datele 1825-19l7. Casey spuse:

— O faţă cu totul comună, frumuşică, dar comună, în afară de buze. Subţiri, strânse, dezaprobatoare… dure. Artistul a ştiut să redea mare parte din tăria ei de caracter, Quance?

— Nu. Nu ştim cine a făcut tabloul ăsta. Se pare că era tabloul ei favorit. În casa Struan există şi un tablou făcut de Quance, pictat cam tot pe atunci. Dar e cu totul altfel, deşi se aseamănă foarte mult.

— Şi-a mai făcut vreun portret mai târziu?

— Trei. Dar le-a distrus pe toate, de îndată ce au fost terminate.

— Există vreo fotografie de-a ei?

— Din câte ştiu eu, nu. Ura aparatele de fotografiat, să nu vadă vreunul prin casă! şi Dunross râse, iar Casey îi citi oboseala în ochi. O data, un reporter de la China Guardian i-a făcut o fotografie, chiar înainte de primul război mondial. În numai un ceas, ea a trimis o ceată înarmată de pe una dintre

navele noastre comerciale la redacţia lor cu ordin să dea foc întregii clădiri dacă nu obţin negativele şi toate copiile înapoi şi dacă nu veneau şi cu jurământul redactorului şef că pe viitor se va „abţine şi va evita s-o mai supere vreodată”. Şi omul a jurat.

— Dar nu poţi face una ca asta fără să păţeşti chiar nimic, nu?

— Nu, nu se poate… numai dacă nu eşti cumva tai-pan al Nobilei Case. În plus toată lumea ştia că Struan Cotoroanţa nu dorea cu nici un chip să o pozeze cineva, iar obraznicul ăla de bastard mucos a încălcat regula. Ea era la fel ca şi chinezii socotea că ori de câte ori te fotografiază cineva de tot atâtea ori pierzi o parte din sufletul pe care-l ai.

Casey se uită printre gene la colierul de la gât.

— E din jad?

— Smaralde.

— A costat o avere! făcu ca ochii mari.

— Dirk Struan i-a lăsat colierul ăsta ei prin testament, nu trebuia să părăsească niciodată tărâmul Asiei şi avea să aparţină, pe rând, soţiilor fiecărui tai-pan al Nobilei Case, o moştenire ce urma să fie trecută de la o doamnă la alta! zâmbi el ciudat. Struan Cotoroanţa a purtat colierul toată viaţa, iar la moarte a poruncit să fie ars o dată cu ea.

— Dumnezeule mare, şi a fost ars?

— Da.

— Doamne, ce păcat!

Dunross se uită din nou la portret.

— Nu, continuă el cu o voce schimbată. Ea a ţinut în mână soarta Nobilei Case vreme de aproape şaizeci şi trei de ani. Ea era tai-pan, adevăratul tai-pan, deşi titlul ăsta îl purtau alţii. Struan Cotoranţa a ştiut să scape de duşmani, şi de nenorociri şi a fost devotată testamentului lui Dirk Struan, i-a zdrobit pe cei din familia Brock şi a împlinit tot ce era necesar pentru Nobila Casă. Şi atunci ce înseamnă o jucărie ca asta care nici nu l-a costat nimic pe Dirk? A fost probabil jefuită pirătereşte din tezaurul vreunui mandarin, care, la rândul lui, l-a furat şi el de la altul, şi, la început, doar ţăranii acestuia au plătit cu sudoarea lor pentru a fi plătită bijuteria.

Casey îl urmări cum se uită la chipul acela, chiar dincolo de el, în altă dimensiune.

— Sper să mă descurc la fel de bine ca ea, murmură el absent, şi lui Casey i se păru că vorbise cu tabloul acela, cu fata din pictură.

Ochii lui Casey se opriră asupra celuilalt portret al lui Dirk Struan şi din nou surprinse asemănarea aceea uluitoare. De fapt la toate cele zece tablouri mari de pe perete – nouă bărbaţi şi o fată – se putea vedea o asemănare de familie. Portretele acelea erau intercalate printre tot felul de peisaje, de toate mărimile, din Hong Kong, Shanghai şi Tiensin, ca şi multe alte marine cu clipere de-ale firmei Struan, sau alte nave comerciale. Dedesubtul portretului fiecărui tai-pan era o mică placă din bronz cu numele şi anii naşterii şi morţii: Dirk Dunross, al patrulea tai-pan, 1852-1894, dispărut pe mare, în Oceanul Indian, o dată cu întregul echipaj de pe Sunset Cloud, Sir Lochlin Struan, al treilea tai-pan, 1841-1887, Alastair Struan, al nouălea tai-pan, 1900-, Dirk Struan, 1798-1841, Ross Lechie Struan, al şaptelea tai-pan, 1887-1915, căpitan în regimentul regal scoţian, mort în timpul luptelor la Ypres…*

— Câtă istorie, făcu ea, socotind că venise timpul să-i întrerupă şirul gândurilor.

— Da, da, aşa-i, replică el, întorcându-şi privirile spre ea.

— Eşti al zecelea tai-pan?

— Da.

— Ţi-ai făcut portretul?

— Nu.

— Dar trebuie să ţi-l faci, nu-i aşa?

— Da, la vremea cuvenită. Nu e nici o grabă.

— Ian, spune-mi cum ajungi să fii tai-pan?

— Trebuie să fii ales de cel de dinaintea ta. Numai el are dreptul să decidă în privinţa asta.

— Şi tu ai ales cine îţi va urma?

— Nu, răspunse el, dar Casey socoti că de-acum hotărâse deja.

Şi de ce mi-ar spune el mie una ca asta, se întrebă ca. Şi de ce-i pui atât de multe întrebări? Îşi desprinse privirea de pe silueta lui, un alt portret îi atrase atenţia.

— Cine-i? întrebă ea descumpănită.

Cel din tablou era prost croit, un pitic cocoşat, cu nişte ochi ciudaţi şi un zâmbet sardonic.

— Şi ăsta a fost tai-pan?

— Nu. Asta-i Stride Orlov, mai marele căpitanilor de pe navele lui Dirk. După ce tai-panul a fost ucis în taifunul cel mare şi Culum a prelut conducerea, Stride Orlov a devenit comandantul întregii noastre flote de clipere. Povestea spune că era un mare marinar!

— Casey rămase pe gânduri.

— Iartă-mă, dar omul ăsta îmi dă fiori, nu ştiu de ce! La brîu avea înfipte nişte pistoale, iar în spatele lui se vedea silueta unui cliper. Are un chip înfricoşător, mai îngăimă ea.

— Asupra oricui a făcut aceeaşi impresie, în afară de tai-pan şi de Struan Cotoroanţa. Se spune că până şi Culum îl ura.

Dunross se întoarse spre ea şi o cercetă, iar Casey simţi cum e cântărită. Curiozitatea lui o făcea să se simtă şi bine şi neliniştită în acelaşi timp.

— Dar de ce Struan Cotoroanţa ţinea la el?

— Legenda spune că, imediat după taifunul cel mare, pe când toată lumea din Hong Kong se chinuia să se adune, chiar şi Culum, blestematul de Tyler a vrut să pună stăpânire pe Nobila Casă. A început să dea ordine, să-şi asume controlul, să-i trateze pe Culum şi Tess ca pe nişte bieţi copii… O trimisese pe Tess la bordul navei sale White Witch, şi-i transmisese lui Culum să se prezinte şi el la bord la apusul soarelui, altfel va avea de-a face cu el. Din punctul de vedere al lui Tyler, Nobila Casă însemna pentru el de-acum Brock şi Struan, iar el era tai-pan! Într-un fel sau altul, nimeni nu mai ştie cum s-a întâmplat, de ce şi cum a dobândit Culum curajul acela – Dumnezeule, pe atunci Culum nu avea decât douăzeci de ani şi Tess abia şaisprezece – dar Culum i-a dat poruncă lui Orlov să se ducă pe White Witch şi să-i aducă soţia la ţărm. Orlov s-a dus singur, în aceeaşi clipă. În vremea asta Tyler era pe ţărm. Orlov a adus-o pe Tess, lăsând în urmă un mort şi încă jumătate de duzină cu mădulare rupte, capete sparte! Dunross se uită la Casey şi ea remarcă acelaşi zâmbet pe jumătate batjocoritor, pe jumătate drăcesc, pe jumătate sălbatic, ce se vedea şi pe faţa tai-panului. Din clipa aceea Tess, adică Struan Cotoroanţa, a ţinut la el, sau cel puţin aşa se spune. Iar Orlov a slujit cu credinţă flota noastră până când a dispărut. Un om minunat, un mare marinar. În ciuda faptului că era atât de urât.

— A dispărut? A dispărut pe mare?

— Nu. Struan Cotoroanţa spunea că, într-o bună zi, a coborât la Singapore la ţărm şi nu s-a mai întors la navă. Mereu

ameninţa că pleacă şi se întoarce în Norvegia, acasă. Aşa că poate s-a întors la el acasă. Poate a fost înjunghiat. Cine ştie! Asia e un tărâm plin de violenţă, deşi Struan Cotoroanţa spunea că nici un bărbat n-ar fi fost în stare să-l omoare pe Orlov! Deci numai o femeie i-a făcut capătul. Poate că l-a pândit şi l-a prins Tyler. Cine ştie!

Fără să vrea, privirile i s-au întors la Tyler Brock. Se simţi fascinantă de chipul acela şi de implicaţiile cuţitului înfipt în tablou.

— De ce-a făcut una ca asta imaginii tatălui ei?

— Am să-ţi spun într-o bună zi, dar nu în seara asta, numai atât îţi mai mărturisesc că a înfipt cuţitul în perete bătându-l cu băţul de criket al bunicului, şi l-a blestemat dinaintea lui Dumnezeu şi a diavolului pe oricine va scoate cuţitul acela din peretele ei.

Dunross zâmbi şi Casey remarcă din nou oboseala groaznică ce părea să-l doboare, şi simţi un fel de bucurie pentru că şi pe ea începea s-o încerce aceeaşi oboseală, şi nu dorea să facă vreo greşeală chiar acum. El îi întinse mâna.

— Trebuie să dăm mâna în semn că am încheiat o înţelegere.

— Nu, spuse Casey, bucuroasă că ajunseseră şi aici. Îmi pare rău. Eu trebuie să anulez înţelegerea noastră.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Dunross.

— Cum?

— Da. Linc mi-a spus modificările pe care le doreşti. Un contract pe doi ani. Cu asta depăşim limita stabilită dinainte şi eu nu pot aproba.

— Ah.

— Nu, continuă ea pe acelaşi ton moderat, dar plăcut, îmi pare rău. Eu nu am putere decât până la 20 de milioane, aşa că va trebui să închei afacerea asta tot cu Linc. E la bar şi te aşteaptă.

Pe chipul lui trecu o fulgerare de înţelegere a situaţiei şi parcă şi uşurare, i se păru ei. După care faţa îşi reluă calmul obişnuit.

— Acum e acolo? spuse el încet, urmărindu-i faţa.

— Da.

Casey simţi cum o încearcă un val de căldură, faţa începe să-i ardă şi se întrebă dacă se vede că s-a înroşit.

— Deci nu noi trebuie să batem palma în chestiunea asta. Deci cu Linc Bartlett?

Cu un efort, reuşi să nu-şi clintească privirea.

— Un tai-pan trebuie să trateze cu un tai-pan!

— E regula de bază. Dar se aplică chiar şi în America? spuse el cu voce moale, plăcută.

— Da.

— E ideea ta sau a lui?

— Contează?

— Foarte mult chiar.

— Dacă am să zic că e a lui, îşi pierde cinstea obrazului, nu? Iar dacă zic că e a mea, tot el îşi pierde cinstea obrazului, dar în alt mod.

Dunross clătină uşor din cap şi zâmbi, iar căldura acelui zâmbet îi spori şi mai mult fierbinţeala care o inundase. Deşi era cât se poate de stăpână pe sine simţi că nu poate rămâne netulburată în faţa farmecului firesc al acestui bărbat.

— Aici pe toţi ne stăpîneşte gândul acestei cinstiri a obrazului, într-un fel sau altul, spuse el.

Ea nu-i mai răspunse, doar îşi feri privirea, ca să câştige timp. Şi ochii îi căzură pe chipul acelei fetiţe. Oare cum se poate ca o fetiţă atât de frumuşică să ajungă să poarte porecla de Cotoroanţa! Trebuie să fie cumplit să ajungi să arăţi bătrână la chip şi la trup, atunci când simţi că inima ţi-e tânără, puternica şi de neclintit. E nedrept pentru o femeie. O să ajung şi eu să fiu poreclită într-o bună zi Tcholok Cotoroanţa? Sau poate baba aia dichisită de Tcholok, dacă am să rămân tot singură, nemăritată, prinsă de lumea afacerilor, lumea bărbaţilor, de putere, bani – şi să ajung să fiu urâtă tocmai pentru că trudind pentru aceleaşi scopuri ca şi ei un nume, m-am dovedit la fel de capabilă ca ei, sau poate chiar mai capabilă? Dar nici nu-mi pasă atâta vreme cât o să cîştigăm, eu şi cu Linc. Aşa că, în seara asta, joacă-ţi rolul pe care ţi l-ai ales, îşi spuse ea, şi mulţumeşte-i franţuzoaicei pentru sfatul pe care ţi l-a dat. „Copilă, adu-ţi aminte întotdeauna că sfaturile, bunele sfaturi vin de unde nu te aştepţi şi când te aştepţi mai puţin”, îi tot bătea capul taică-su. Da, Ian, se gândi Casey fericită, dacă nu mi-ar fi spus Suzanne cum trebuie să se descurce o doamnă în lumea bărbaţilor, poate că nu mi-ar fi venit în minte formula aceasta care să ne salveze cinstea obrazului. Dar să nu te laşi înşelat de una ca asta, Ian Dunross Struan. Asta tot afacerea mea e, şi de data asta eu sunt tai-pan al firmei *Par-Con*. Casey simţi deodată o bucurie nestăpînită când o nouă înfiorare o traversă toată: niciodată

până acum nu avusese tăria să-şi proclame adevărata poziţie în cadrul firmei *Par-Con*, nici sieşi. Da, se gândi ea foarte satisfăcută, asta sunt de fapt. Se uită la fetiţa din tablou cu un ochi critic de data asta şi acum văzu cât de mult greşise înainte şi cât de deosebită era fata în clipa aceea. Nu era oare ea încă de pe atunci un tai-pan în embrion?

— Eşti foarte generoasă, îi spuse Dunross, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Nu, îi replică ea, imediat pregătită pentru ce avea de spus, şi se uită lung la el, gândindu-se: tai-pan, dacă vrei să ştii adevărul, atunci află că nu sunt deloc generoasă, sunt doar rezervată, dulce şi blândă cu tine, fiindcă asta te face să te simţi mai bine, dar nu-i destăinui nici unul dintre gândurile astea şi lui, doar îşi plecă privirea şi spuse, cu blândeţea necesară momentului: Tu eşti generos!

El îi luă mână, se aplecă asupra ei şi i-o sărută cu un gest curtenitor ca în vremurile de demult. Ea tresări şi încercă să se ferească – nimeni nu făcuse un astfel de gest, dar, în ciuda propriei sale convingeri, se simţi mişcată.

— Ah, Ciranoush, spuse el cu o ironică seriozitate, ori de câte ori vei avea nevoie de un cavaler care să-ţi apere reputaţia, trimite după mine, şi-i zâmbi. Probabil că am să nimeresc pe alături, dar nu contează.

Ea râse. Tensiunea dintre ei dispăru, şi simţi că-i place tot mai mult bărbatul ăsta.

— Deci tot am încheiat până la urmă o înţelegere.

Îşi trecu în modul cel mai firesc braţul pe după talia ei şi o conduse spre scări. Atingerea lui era plăcută, poate prea plăcută, se gândise ea. Nu ai de-a face cu un copil, fii cu băgare de seamă.

17

Ora 21.58.

Rolls-ul lui Phillip Chen se opri cu un scrâşnet de frâne în faţa locuinţei sale. Îşi făcu loc şi ieşi pe portiera din spate, roşu de furie, urmat de Dianne, la fel de enervată şi ea. Aici dăinuia

noaptea întunecată, luminile oraşului, ale navelor din port zărindu-se departe, jos.

— Ferecă porţile şi apoi vino şi tu înăuntru, mîrîi el scurt către şoferul nervos şi el, apoi se grăbi spre uşa din faţă.

— Haide o dată, Dianne, se repezi el la ea, iritat la culme în vreme ce băga cheia în broască.

— Phillip, ce s-a întâmplat cu tine? De ce nu poţi să-mi spui? De…

— Gura, i-o reteză el, nemaifiind în stare să-şi stăpânească furia, ea se opri brusc şocată. Ţine-ţi gura şi fă ce ţi se spune! zise el deschizând uşa cu o zmucitură. Adu aici toţi servitorii!

— Dar Phill…

— Ah Sun! Ah Tak!

Cele două amah adormite, cu părul vâlvoi, se arătară în grabă din bucătărie şi se uitau cu ochii holbaţi la el, şocate de nefireasca lui furie.

— Da, Tată? Da, Mamă? începură amîndouă în dialectul din Canton. Pentru numele tuturor zeilor ce se…

— Ţineţi-vă fleanca! urlă Phillip Chen, gâtul i se înroşise, faţa i se aprinsese şi mai tare. Intraţi în camera aceea şi rămâneţi acolo fără să mişcaţi până vă spun eu să ieşiţi de acolo! Deschise uşa sufrageriei ale cărei geamuri dădeau spre şoseaua dinspre nord. Staţi toate aici până vă spun eu să ieşiţi afară şi dacă îndrăzneşte vreuna să se mişte de aici sau se apucă să se uite pe fereastră înainte de a veni eu înapoi… ei bine, atunci am să chem nişte prieteni, să vă lege nişte greutăţi zdravene şi să vă arunce în port!

Cele două amah începură să se jelească, dar toată lumea i se supuse în grabă şi el trânti uşa în urma lor.

— Încetaţi o dată amândouă! ţipă Dianne la cele două amah.

Întinse mina şi o ciupi pe una dintre ele tare de obraz, bătrâna încetă să mai urle în aceeaşi clipă, căscă gura surprinsă şi îşi roti ochii în cap.

— Ce v-a apucat acuma pe toţi? Ce l-a apucat pe Tata? Vai, vai, furia lui a ajuns de-acuma în Java… vai, vai…

— Ah Tak, taci o dată din gură! şi Dianne începu să-şi facă vânt cu evantaiul, fierbând de furie la rîndul ei.

În numele tuturor zeilor, ce l-o fi apucat? Nu mai are încredere în mine, în mine, singura lui soţie adevărată, dragostea vieţii lui? Toată viaţa mea… Şi să plece aşa ca o furtună de la petrecerea tai-panului când totul mergea atât de

bine… acum când am ajuns să ne vadă şi pe noi tot Hong Kongul, şi când toată lumea îl admira pe Kevin, linguşindu-se pe lângă el, acum când el o să fie moştenitorul adevărat al Casei Chen, pentru că toată lumea e de acord că John Chen trebuie să fi murit numai de şocul pe care l-a trăit când i-au tăiat urechea. Oricine ar fi murit din pricina asta! Chiar şi eu! Se cutremură deodată, simţind cum parcă ei îi tăiau urechea acum, şi o răpeau, aşa cum i se întîmplase în după-amiaza aceea în vis, când se sculase leoarcă de sudoare, după ce aţipise puţin.

— *Ayeeyah*! mormăi ea fără să se adreseze cuiva în mod deosebit. O fi înnebunit omul?

— Este, Mamă, îi răspunse şoferul şoptind. Eu aşa cred. E din pricina răpirii. Nu l-am văzut niciodată, pe Tata în halul ăsta de când…

— Pe tine cine te-a întrebat? ţipă Dianne la el. E numai din pricina ta oricum! Dacă l-ai fi adus pe John al meu acasă în loc să-l laşi pe mâna curvelor lui bune de gură nu s-ar fi întâmplat niciodată una ca asta.

Din nou cele două amah porniră să se jelească văzând cât e de furioasă şi stăpâna îşi vărsă furia asupra lor, adăugând:

— Dar lasă că ştiu eu eu cine am de-a face în ce vă priveşte pe voi două! Dacă stau şi mă gândesc cum sunt slujită în casa asta, e de ajuns ca să mă apuce durerile de burtă. M-aţi întrebat voi oare dacă am nevoie de vreun leac, de o aspirină măcar? Sau de un ceai? Sau de un şervet rece?

— Mamă, începu una dintre ele împăciuitoare; şi arătă plină de speranţe spre scrinul lăcuit. Aici nu pot să-ţi fac nici un ceai, dar nu vrei nişte băutură?

— Cum? A, da, foarte bine. Da, da, Ah Tak.

Îndată bătrâna se repezi spre scrin, îl deschise, scoasc o sticlă din coniacul care ştia ea că-i place stăpânei şi-i turnă într-un pahar.

— Sărmana Mamă, să-l vezi pe Tata în aşa hal de furie! Groaznic! Ce l-o fi apucat şi de ce nu vrea el să ne uităm pe fereastră oare?

Pentru că nu vrea să vedeţi şi voi, rahaţi de broască ce sunteţi, cum îşi dezgroapă seiful din grădină, se gândi Dianne. Şi nici chiar eu. Zâmbi mohorâtă de una singură, gustând din coniacul fin, mai liniştită acum că ştia de mult unde fusese îngropată cutia aceea de metal. Şi avusese dreptate pe deplin să-l apere chiar în felul ăsta, adică urmărindu-l în taină cum

îngroapă cutia, în cazul în care, zeii să-l păzească, tot ei ar fi hotărit să-l cheme de pe pămîntul acesta înainte de a apuca el să-i spună unde e locul acela tainic al ascunzătorii. Fusese datoria ei să nu-şi ţină făgăduiala de a nu se uita ce face el în noaptea aceea din timpul ocupaţiei japonezilor, când, cu atâta înţelepciune, adunase toate lucrurile de valoare şi le ascunsese. Nu ştia ea ce se află în cutia aceea, şi nici nu-i păsa. Fusese deschisă şi închisă de atâtea ori, de fiecare dată în mare taină, cel puţin în ce-o privea. Nu-i păsa ce e acolo atâta vreme cât ştia unde se află soţul ei, unde se aflau diferitele locuri tainice unde-şi ţinea el lucrurile, unde erau cheile, ca să ştie de unde să le ia la o nevoie. Şi, la urma urmei, îşi spuse ea încrezătoare, dacă moare el cumva, fără mine Casa Chen se prăbuşeşte cu totul.

— Nu te mai smiorcăi acolo, Ah Sun!

Se ridică şi trase draperiile mari şi aruncă o privire. Afară dăinuia o noapte neagră, în grădină nu se vedea nimic, doar aleea de acces, porţile înalte din fier şi şoseaua de dincolo de ele.

— Mai vrei de băut, mamă? întrebă bătrâna amah.

— Mulţumesc, guriţă dulce ce eşti tu, îi răspunse ea cu afecţiune, căldura băuturii alungându-i de-acum enervarea. Şi poţi să-mi masezi puţin gîtul. Mă cam doare capul. Voi, ăia doi, staţi o dată jos, tăceţi din gură şi nu mai scoateţi o vorbă până nu se întoarce Tata!

Phillip Chen mergea grăbit pe poteca din grădină, cu o lanternă într-o mână, un hârleţ în cealaltă. Poteca şerpuia prin grădina bine îngrijită, şi dispărea într-un pâlc de copaci şi tufişuri. Se opri o clipă, încercând să se orienteze mai bine, apoi găsi locul pe care-l căuta. Şovăi, se uită înapoi, deşi ştia bine că acum nu-l mai putea vedea nimeni din casă. Încredinţat că era aşa şi nu-l pîndeşte nimeni, aprinse lanterna. Ochiul de lumină rătăci pe iarbă se opri la picioarele unui copac. Dădu cu grijă stratul de frunze căzute de deasupra. Când văzu că pămîntul de dedesubt fusese răscolit, blestemă urât de tot.

— Ah, porcul… propriul meu fiu să-mi facă una ca asta!

Reuşind să se stăpânească doar cu mare dificultate, se apucă să sape. Pământul era moale. Din clipa în care părăsise petrecerea, încerca să-şi reamintească exact când săpase ultima dată şi scosese cutia afară. Acum era sigur că asta se întâmpla prin primăvară, când avusese nevoie de nişte înscrisuri pentru un rând de locuinţe pentru săracii din Wanchai, pe care le

vânduse, cu de cincizeci de ori preţul cu care le cumpărase el, lui Donald McBride pentru noul cartier de locuinţe pe care voia să le construiască.

— Unde era pe atunci John? murmură el. O fi fost în casă?

În vreme ce săpa încerca să-şi amintească, dar nu reuşea deloc. Ştia că el nu s-ar fi apucat să sape seiful şi să-l scoată când ar fi fost vreun pericol, sau când se aflau străini în casă, şi că ar fi fost întotdeauna foarte prudent în astfel de situaţii. Dar John? Nu m-aş fi gândit niciodată că… Precis că John m-a urmărit într-un fel sau altul. Hârleţul se lovi de metal. Cu grijă, curăţă pământul dându-l la o parte şi înlătură învelitoarea de protecţie de pe cutie şi de pe broasca masivă, şi apoi deschise seiful. Balamalele cutiei erau foarte bine unse. Cu degetele tremurând, îndreptă lanterna spre seiful deschis. Păreau să fie în ordine toate hârtiile, înscrisurile şi balanţele operaţiunilor personale părea să nu le fi clintit nimeni, dar acum ştia că fuseseră cu siguranţă luate toate, citite şi memorate sau chiar copiate. Unele informaţii din seiful fiului său nu puteau proveni decât de aici. Erau acolo neatinse toate cutiile de bijuterii, mai mici şi mai mari. Tulburat, întinse mâna şi o deschise pe cea pe care o căuta; jumătatea de monedă dispăruse, cum la fel dispăruse şi documentul care explica menirea acestei piese. Lacrimi de mânie începură să-i curgă pe faţă şiroaie. Simţi că inima îi bate să-i spargă pieptul, simţi în nări mirosul pământului umed şi ştiu că, dacă în clipa aceea fiul său ar fi fost acolo, l-ar fi strâns fericit de gât cu mâinile lui până şi-ar fi dat duhul!

— Ah, fiule, fiule… blestemat fii de toţi zeii!

Simţi că-l lasă genunchii. Se aşeză tremurând din toate mădularele pe o piatră şi încercă să-şi adune gândurile. Îl auzea şi acum pe taică-său cum îl sfătuia pe patul de moarte „Fiule, să ai grijă şi să nu pierzi niciodată moneda asta, e ultima noastră posibilitate de a supravieţui şi a exercita vreo putere asupra Nobilei Case.“ Asta se întîmplase în 1937, când aflase şi cele mai tainice dintre tainele Casei Chen, că acela ce urma să devină comprador ajungea în mod automat un conducător de frunte la Hong Kong al lojei Hung Mun, marea societate secretă a Chinei, care sub Sun Yat-Sen a devenit 14 Carate, formată iniţial pentru a fi vîrful de lance al revoltei împotriva stăpânilor manciurieni atât de urâţi; că acel comprador era principala şi legitima legătură între ierarhia chinezească de pe insulă şi

moştenitorii lojei de 14 Carate de pe continent; că datorită lui Chen-tse Jin Arn, cunoscut sub numele de Jin-qua, legitimul conducător al corporaţiei neguţătoreşti co-hong, care deţinea monopolul imperial al întregului comerţ exterior, Casa Chen era de-acum pe vecie legată cu Nobila Casă prin dreptul de proprietate şi prin legături de sînge. „Fiul meu, ascultă cu atenţie ce am să-ţi spun, îi şoptise omul acela pe moarte. Tai-panul, stră-străbunicul tău Dirk Struan, a fost creaţia lui Jin-qua, aşa cum a fost de fapt şi Nobila Casă. Jin-qua a gândit această firmă, a realizat-o şi l-a format pe Dirk Struan. Tai-panul a avut două concubine. Prima a fost Kai-sung, una dintre fetele lui Jin-qua, de la cea de-a cincea nevastă. Gordon Chen, tatăl meu şi bunicul tău e fiul lor. A doua concubină a lui Dirk Struan a fost T'Chung Jin May-may, iubita lui vreme de şase ani, cu care s-a căsătorit în secret chiar înainte de marele taifun care i-a ucis pe amândoi. Ea avea atunci douăzeci şi trei de ani, o nepoată strălucită, sclipitor de inteligentă, a lui Jin-qua, vândută tai-panului pe când avea numai şaptesprezece ani pentru ca să-l înveţe deprinderile lumii civilizate, fără să ştie el că învaţă lucrurile astea. Urmaşii lor au fost Duncan şi Kate care au preluat numele de T'Chung, şi au crescut în casa tatălui meu. Tata a căsătorit-o pe Kate cu un negustor din compania chinezească din Shanghai pe care-l chema Peter Gavallan – Andrew Gavallan vă e văr, deşi el nici nu ştie asta... Sunt atâtea lucruri de povestit, dar atât de puţin timp mi-a mai rămas. Nu conteşte, toate înrudirile şi arborii de rudenie sunt în seif... Şi sunt atâtea. Suntem înrudiţi cu Wu Kwang, Sung, Kau Kwok, Ng... cu toate familii vechi. Foloseşte toate cunoştinţele astea cu băgare de seamă. Uite, asta e cheia de la seif. Şi încă o taină, Phillip, fiul, meu. Linia noastră coboară de la cea de-a doua soţie a tatălui meu. Tata s-a căsătorit cu ea pe când avea cincizeci şi trei de ani, iar ea şaisprezece. Era fiica lui John Yuan, fiul nelegitim al marelui neguţător american Jeff Cooper, şi o eurasiatică, Isobel Yau. Aceasta era fiica foarte secretă a lui Robb Struan, fratele vitreg al tai-panului şi părtaş la întemeierea Nobilei Case, aşa încât noi am strâns legături de sânge de la ambii Struan. Alastair Struan ne e văr. Colin Dunross ne e văr, cei din familia MacStruan nu sunt rude cu noi, istoria lor se află în jurnalele bunicului. Fiul meu, barbarii scoţieni şi englezi au sosii în China şi nu s-au căsătorit niciodată cu cele pe care le-au adorat şi pe care, de cele mai multe ori, le-au părăsit atunci când s-au întors

în insula lor cenuşie, acoperită de ceţuri, de ploi şi fără cer senin. O zei, cât de mult urăsc vremea din insula aceea, cât de mult detest trecutul acela. Da, Phillip, fiule, suntem eurasiatici, deci nici dintr-o parte, nici din cealaltă. Niciodată n-am reuşit să mă împac cu asta. E blestemul, crucea noastră, dar depinde de fiecare dintre noi să transformăm asta într-o binecuvântare. Fiule, îţi trec ţie răspunderea Casei noastre, bogată şi puternică aşa cum a dorit Jin-qua, şi fă şi tu la fel cu fiul tău şi ai giijă ca şi el să facă la fel cu propriul său fiu. Jin-qua ne-a dat naştere, într-un fel el ne-a dat bogăţie, dezlegări de taine, statornicie şi putere, şi tot el ne-a lăsat una dintre monede. Uite, Phillip, citeşte aici ce scrie despre monedă.

Caligrafia vechiului document era excelentă: „În această a opta zi a celei de-a şasea luni a anului 1841, după şirul vremilor ţinut de barbari, eu, Chen-tse Jin Arn din Canton, căpetenie a neguţătorilor din co-hong, am dat spre ajutor în această zi Diavolului cu Ochi Verzi, tai-panul Nobilei Case, căpetenia piraţilor străini şi diavoli, care au pornit cu război împotriva Imperiului Cerului şi ne-au furat insula Hong Kong, i-am numărat cincizeci de lac de argint, un milion de lire sterline în moneda lor, şi cu tezaurul acesta l-am salvat sa nu fie înghiţit de Chiorul, marele său potrivnic. În schimb, tai-panul ne-a făgăduit înlesniri neguţătoreşti deosebite pentru următorii douăzeci de ani, şi a pus cuvântul chezaş că numai din familia Chen se va alege comprador al Nobilei Case în veci. Şi a jurat că el sau urmaşii lui vor cinsti toate aceste legăminte ca şi pe cele ce vor fi dovedite de monede. Sunt patru. Cele patru monede au fost rupte în două. Tai-panul a primit patru jumătăţi de monedă. Ori de câte ori i se va înfăţişa o jumătate de monedă lui, sau tai-panilor următori, a jurat să se împlinească cererea, fie că e îngăduită de legea noastră sau a lor, fie că nu.” Eu am păstrat una din jumătăţile de monedă, una dintre ele o voi da căpeteniei de armată Wu Fang Choi, vărul meu, una va fi dată nepotului meu Gordon Chen, iar pe cea de-a treia o voi tăinui. Adu-ţi aminte, tu cel ce vei citi aceste rânduri, cândva în viitor, să nu te foloseşti de această monedă în chip uşuratic, pentru că tai-panul Nobilei Case trebuie să împlinească orice… dar numai o singură dată. Şi nu uita că deşi Diavolul cu Ochi Verzi însuşi, ca şi urmaşii lui de altfel, îşi va cinsti făgăduielile, e totuşi un barbar turbat, viclean ca un manciurian jegos, pentru că a fost învăţat chiar de noi să fie aşa şi la fel de primejdios ca un cuib de vipere.”

Phillip Chen se cutremură fără să vrea, amintindu-şi de violenţa care stătea oricând să explodeze în Ian Dunross. E urmaşul Diavolului cu Ochi Verzi, asta-i cât se poate de sigur, se gândi el. Da, şi el şi tatăl său. Blestemat fie John! Ce diavol l-a apucat? Ce a pus la cale împreună cu Linc Bartlett? Bartlett are acum moneda? Sau poate că încă mai e la John. Iar acum au pus mâna pe ea răpitorii lui. În vreme ce mintea lui cîntărea febril toate posibilităţile, degetele cercetau cutiuţele cu bijuterii, una câte una. Nu lipsea nimic. Cea mare o lăsă într-adins la urmă. Când o deschise, simţi un nod în gât, dar colierul era acolo. Răsuflă uşurat din adâncul sufletului. Frumuseţea smaraldelor în lumina aceea a lanternei îi produse o plăcere imensă, îndepărtând o parte din supărarea care-l încerca. Ce prostie din partea lui Struan Cotoroanţa să poruncească să fie ars acest colier o dată cu trupul ei. Ce risipă groaznică. Împotriva zeilor, şi o obrăznicie să prăduieşti atâta avere. Ce înţelept a fost tata să se apropie de coşciug înainte de a fi dat focului şi să-l ia!

Fără tragere de inimă, puse colierul la loc şi începu să închidă seiful. Şi cu moneda ce-o să facă? Aproape că am fost nevoit să mă folosesc de ea atunci când tai-panul ne-a luat întregul nostru stoc bancar, şi în mare măsură şi puterea noastră. Mda. Dar atunci m-am hotărît să-l mai las o vreme să vedem ce face, şi acesta e cel de-al treilea an, nu a făcut nimic deosebit şi cu toate că afacerea cu americanul pare să fie importantă, deocamdată nu s-a semnat nimic. Şi acum a mai dispărut şi moneda.

Gemu din rărunchi, aproape nimicit de suferinţă, simţind că-l dor şalele, nu numai capul. În vale se vedea oraşul întreg, navele ancorate la Promontoriul Glessing şi celelalte din radă. Insula Kowloon se scălda în lumină şi numai ea putu vedea avionul care-şi lua zborul de pe aeroportul Kai Tak, un altul aflat încă în aer, pregătindu-se să aterizeze şi altul vuind deasupra capului, cu semnalizatoarele clipind mărunt.

Ce să facă? se întrebă el sfârşit. Are Bartlett moneda aceea? Sau e la John? Sau la Vârcolaci?

Dacă ajunge pe mâinile cui nu trebuie ar putea să-l distrugă cu adevărat.

18

Marţi

Ora 0.36.

Gornt spuse:

— Bineînţeles că Dunross ar fi putut să umble la frânele mele, Jason.

— Ei, haide, pentru numele lui Dumnezeu! Cum o să se vâre el sub maşina ta în timpul unei petreceri la care participă două sute de invitaţi ce se fâţâie încoace şi-ncolo? Doar nu-i el atât de idiot!

Erau la vila lui Jason Plumm, din Happy Valley, aerul răcoros al miezului de noapte adia plăcut, deşi umiditatea crescuse din nou. Plumm se ridică în picioare şi aruncă restul de trabuc, luă altul şi-l aprinse. Tai-panul de la Asian Properties, cel de-al treilea mare hong, era mai înalt decât Gornt, se apropia de şaizeci de ani; avea o faţă fină, elegantă şi purta un smoking de catifea roşie.

— Nici chiar Ian Dunross Afurisitul nu-i chiar atât de bezmetic.

— Nu ai dreptate. Cu viclenia lui de scoţian, e un animal care atacă prin surprindere, fără să mai cumpănească, şi ăsta-i cusurul lui. Eu cred că el a făcut asta.

Plumm îşi adună degetele grămadă, studiindu-le gânditor.

— Poliţia, ce zice?

— Nu le-am spus decât că m-au lăsat frânele. Nu era cazul să-i mai amestec în ciorba asta şi pe băgăreţii ăia, cel puţin nu deocamdată. Dar frânele unui Rolls nu te lasă aşa cu de la sine putere, ce Dumnezeu. Ei, nu contează: Am să am eu grijă ca mâine Tom Nikklin să-mi spună exact care-i hiba, dacă există vreuna. După aia poliţia are tot timpul să-şi împlinească menirea.

— Sunt de acord, spuse Plumm zâmbind subţire. N-avem nevoie de poliţie ca să ne spele rufele, indiferent cât de caraghioase or fi, nu-i aşa?

— Aşa-i!

Amândoi râseră.

— Mare băftos ai fost. Gorganul acela nu-i cel mai nimerit loc să te lase frânele. Trebuie să fi fost tare neplăcut.

— Jason, ce să spun? La început a fost cam neplăcut, dar, după ce am trecut de primul şoc, n-a mai fost nici o problemă, adăugă el ascunzând adevărul.

Se delectaseră cu o cină superbă pe terasa de unde se vedea Happy Valley, hipodromul, oraşul şi marea în depărtare. Numai ei doi. Soţia lui Plumm era în Anglia, în vacanţă, copiii crescuseră şi nu mai erau de mult la Hong Kong. Iar acum stăteau amîndoi şi pufăiau din trabuc, în fotoliile confortabile din biroul lui Plumm, înconjuraţi de rafturi şi rafturi de cărţi, o încăpere elegantă, fără ostentaţie, în deplin acord cu bunul gust ce dăinuia şi în celelalte zece camere ale vilei.

— O să dibuie Tom Nikklin dacă cineva s-a jucat cu frânele maşinii mele, că numai el e în stare, spuse ca să încheie discuţia.

— Mda. Plumm gustă din paharul cu vin Peirier şi sifon la gheaţă. Ai de gând să-l foloseşti pe tânărul Nikklin din nou la cursele din Macao?

— Eu? Poate vrei să glumeşti.

— Nu. Nu chiar, spuse Plumm cu binecunoscutul său râs. Parcă motorul lui Dunross a explodat în cursa de acum trei ani când era mai-mai să fie ucis afurisitul acela!

— Ei, maşinile de curse au întotdeauna probleme.

— Da, da, foarte des, deşi nu întotdeauna. La accidentele astea dau o mână de ajutor şi adversarii, încheie el zâmbind.

Gornt zâmbi şi el, deşi în sinea lui nu zâmbea deloc.

— Adică ce vrei să spui?

— Nimic, flăcăule, doar zvonuri, şi bătrânul se aplecă şi-i mai turnă nişte whisky lui Gornt, apoi şi sifon. Ei, zvonurile zic că un mecanic chinez, pentru o mică recompensă acolo, a... cum se spune? A dat şi el o mână de ajutor cu o cheie.

— Mă cam îndoiesc că-i adevărat.

— Mă îndoiesc că treaba poate fi dovedită. Într-un fel sau în altul. E greţos, dar unii sunt în stare să facă orice pentru o grămadă de bani acolo. Chiar dacă nu-s cine ştie cât!

— Mda. Din fericire noi suntem băgaţi în afaceri mari.

— Flăcăule, exact aşa gândesc şi eu. Ei, făcu Plumm scuturând scrumul havanei, care-i situaţia?

— Foarte simpla: dacă Bartlett nu semnează afacerea cu Struan, în următoarele zece zile, atunci putem jumuli Nobila Casă ca pe o raţă împuşcată.

— O mulţime de oameni au crezut asta şi mai inaite şi Struan continuă să fie Nobila Casă.

— Da, dar în clipa de faţă sunt foarte vulnerabili.

— De ce?

— Din cauza notei de plată de la Şantierele navale Toda şi a ratei de la Orlin.

— Nu-i adevărat. Struan dispune de credite excelente... da, ştiu, au investit prea mult, dar nu mai mult decât oricare altul. O să-şi mai lungească puţin linia de credite şi atât, sau Ian o să se ducă la Richard Kwang, sau la Blacs.

— Să zicem că Blacs nu-i ajută, şi n-o să-i ajute, şi ia gândeşte-te că Richard Kwang e neutralizat. Nu-i mai rămâne decât Banca Victoria.

— Atunci Ian o să roage banca să-i acorde ceva mai mult credit şi o să fim nevoiţi să i-l aprobăm. Paul Havergill o să pună propunerea la vot în faţa consiliului de directori. Ştim cu toţii că nu putem să avem mai multe voturi decât partidul Struan, aşa că vom vota şi noi cu ei pentru ca să ne salvăm cinstea obrazului, prefăcându-se că suntem tare fericiţi să facem afacerea asta, ca de obicei.

— Da, numai că de data asta, am plăcerea să-ţi spun că Richard Kwang va vota împotriva lui Struan. Şi cu asta consiliul de administraţie va fi în mare încurcătură, cererea de credit va fi amânată... firma nu va fi în stare să-şi onoreze plăţile, aşa că Dunross se duce la fund.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar Richard Kwaing nici măcar nu e în consiliul de administraţie. Ce-ai pâţit, te-ai scrîntit?

Gornt pufăi din ţigară.

— Nu, tu eşti de vină că ai uitat ce joc am pus la cale. Se numeşte competiţia. Şi a şi început să se deruleze de acum câteva zile.

— Împotriva lui Richard?

— Exact.

— Bietul Richard, bătrânul!

— Mda. El va fi votul nostru decisiv. Iar Dunross nu se va aştepta niciodată la un atac din partea aceea.

Plumm îl cîntări cu privirea.

— Richard şi Dunross sunt prieteni buni de tot.

— Da, numai că Richard e la mare ananghie. Va începe asaltul asupra băncii Ho-Pak. Şi va face tot ce-i va sta în putinţă să se salveze.

— Am înţeles. Câte acţiuni de-ale băncii Ho-Pak ai vîndut fără acoperire?

— O mulţime.

— Eşti sigur că Richard nu are mijloacele să oprească asaltul asupra băncii, că nu poate obţine fonduri suplimentare?

— Chiar dacă reuşeşte, noi, eu şi cu tine, putem să-i zădărnicim oricând acţiunea.

— Mda, noi doi putem, şi Jason Plumm urmări cum se ridică rotocoalele fumului spre tavan. Dar numai pentru că Dunross nu va fi în stare să onoreze plăţile acelea nu înseamnă că-i terminat.

— De acord şi cu asta. Dar după dezastrul cu Ho-Pak, zvonul că firma Struan nu şi-a onorat datoriile o să facă să cadă acţiunile ca plumbul. Bursa va fi foarte nervoasă, vor apare peste tot semnele unei prăbuşiri de bursă pe care noi le vom sprijini vânzînd acţiuni fără acoperire. Nu s-a stabilit nici un fel de sesiune a consiliului de administraţie al băncii pentru următoarele câteva săptămâni, doar dacă Paul Havergill nu va convoca vreuna. Şi el nu va convoca niciuna. De ce-ar face-o? Nu-şi doreşte nimic mai mult decât să adune partea de acţiuni care se află în mâini străine. Aşa că totul e aranjat dinainte. Prin urmare parola va fi salvarea lui Richard Kwang, iar acesta, votând aşa cum va spune Paul, va deveni unul din partizanii săi. Deci acum consiliul de administraţie o să-l lase pe Ian să fiarbă vreo câteva zile, apoi se va oferi să-i prelungească linia de credit pentru a-i restabili credibilitatea, dar asta în schimbul acţiunilor Struan asupra băncii, şi ăsta va fi târgul.

— Dunross nu va fi niciodată de acord, nici el nici Phillip Chen, nici Tsu-yan.

— Nu are de ales, ori acceptă, ori Struan se duce la fund… cu condiţia ca tu să te ţii tare, pentru că ai votul în puterea ta. Şi odată ce banca îi smulge acţiunile pe care le mai are asupra băncii… cum tu controlezi consiliul de administraţie, şi deci Banca Victoria, ei bine, atunci s-a terminat cu el.

— Mda, dar să zicem că găseşte undeva o nouă linie de credit?

— Atunci iese doar rău scărmănat, probabil slăbit pentru totdeauna, dar noi, Jason, oricum ne alegem cu partea leului. Important e să ne alegem momentul potrivit, doar ştii bine.

— Şi cu Bartlett cum rămâne?

— Bartlett şi *Par-Con* îmi aparţin. Nu se va urca el niciodată pe corabia Struan când se duce la fund. De asta am eu grijă.

După un moment de tăcere, Plumm reluă:

— S-ar putea să meargă. Da, s-ar putea să meargă.

— Atunci vii şi tu cu mine?

— După ce termini cu Struan, cum ai de gând să înghiţi firma *Par-Con*?

— Eu singur n-am să pot. Dar noi doi cu siguranţă că vom putea, şi Gornt îşi strivi havana în scrumieră. *Par-Con* va însemna un efort pe termen lung şi va ridica cu totul alte probleme. Dar mai întâi Struan. Bine?

— Dacă mie îmi va reveni filiala din Hong Kong a companiei imobiliare Struan, 35 la sută din proprietăţile lor din Tailanda şi Singapore, şi facem juma- juma afacerile lor de la aeroportul Kai Tak, bine?

— Mda, în regulă, de acord cu toate în afară de Kai Tak. Am nevoie de teritoriul acela pentru a rotunji compania liniilor aeriene *All Asia Airways*, şi sunt sigur că înţelegi treaba asta, bătrâne. Dar ai oricum un scaun în consiliul de administraţie al noii companii, zece la sută din acţiuni, la valoarea nominală, bineînţeles şi câte un loc în consiliul firmelor concernului *Struan*, şi în toate filialele.

— Cincisprezece la sută şi postul de preşedinte al concernului Struan, pe rând cu tine, un an eu, un an tu, da?

— De acord, dar eu mai întâi!

Gornt îşi aprinse o ţigară. De ce nu? se gândi el încântat. La anul pe vremea asta concernul Struan va fi dezmembrat aşa că postul de preşedinte e doar o formalitate, bătrâne Jason.

— Atunci ne-am înţeles întru totul? Şi, dacă vrei, încheiem amândoi o minută, câte o copie pentru fiecare din noi.

Plumm clătină din cap şi zâmbi.

— N-am nevoie de nici o minută, să dispară gândul ăsta! Uite aşa! Şi-i întinse mâna. De acord!

Cei doi îşi dădură solemn mâna.

— Jos cu Nobila Casă!

Şi râseră amândoi, foarte mulţumiţi de înţelegerea la care ajunseseră. După dobândirea acţiunilor imobiliare ale concernului Struan, propria lui firmă Asia Imobiliară va deveni cea mai mare de acest fel în Hong Kong. Gornt va avea un desăvârşit monopol asupra traficului aerian, maritim şi fabricilor, o deplină superioritate în Asia. Bun, se gândi Gornt. Şi acum să vedem ce facem cu Wu Patru Degete.

— Dacă-mi chemi un taxi, eu am întins-o.

— Ia mai bine maşina mea. Şoferul meu o să…

— Mulţumesc, nu, prefer un taxi. Serios, Jason, mulţumesc tare mult.

Plumm sună portarul blocului aceluia cu 20 de etaje, proprietate a firmei sale *Asia Imobiliară*. În vreme ce aşteptau venirea taxiului, închinară câte un pahar în sănătatea lor, pentru distrugerea definitivă a concernului Struan, şi pentru profiturile pe care aveau să le realizeze. În camera alăturată sună un telefon.

— Iartă-mă o clipă, bătrâne.

Ieşi pe uşa pe care o închise în urma lui aproape complet. Era în dormitorul său personal acum, unde lucra uneori când era nevoit să stea până noaptea târziu, o încăpere destul de mică, ordonată, izolată fonic perfect, aranjată exact ca o cabină de navă, cu o cuşetă în perete, nişte difuzoare Hi-fi, care împrăştiau o muzică lentă, un radiator autonom şi un frigider. Iar într-o latură a încăperii, se întindea o instalaţie întreagă şi sofisticată de radiator pentru unde scurte, pasiunea statornică a lui Jason Plumm încă din copilărie. Ridică receptorul.

— Da?

— Cu domnul Lop-*sing*, vă rog, spuse vocea acea de femeie.

— Aici nu e nici un Lap-*ting*, răspunse el firesc. Îmi pare rău. Aţi format un număr greşit.

— Vreau să las un mesaj.

— Aţi greşit numărul. Mai uitaţi-vă în cartea de telefon.

— Am un mesaj urgent pentru Arthur: de la centru s-a transmis prin radio că întâlnirea se amână pentru poimâine. Aşteptăm instrucţiuni la 06.00! şi legătura se întrerupse, veni tonul.

Plumm se încruntă şi puse receptorul în furcă.

Wu Patru Degete stătea rezemat de balustrada joncii sale, împreună cu Poon Vremebună, urmărindu-l pe Gornt cum se urcă în sampanul pe care-l trimisese în întîmpinarea lui.

— Aşa-i că nu s-a schimbat prea mult în toată vremea asta? spuse Wu distrat, în vreme ce ochii înguşti îi sticliră.

— Mie diavolii ăştia de străini îmi par toţi la fel, nu conteşte. câţi au trecut de atunci? Zece? întrebă Poon, scărpinându-se în fund unde-l supărau hemoroizii.

— Mnu, să tot fie fo doisprezece de-acu. Ce vremurile era pe atunci, *heya*? spuse Wu. Ce profituri multe. Minunate, ne strecuram în sus pe fluviu, spre Canton, ferindu-ne de diavolii

de străini şi de lacheii lor, şi oamenii preşedintelui Mao ne primeau cu braţele deschise. Mda. Şi tot oamenii tăi era atunci mai mari şi nu vedeai picior de diavol străin nicăieri… şi nici funcţionari din ăştia graşi care aşteaptă să le mozoleşti mâna cu unsori alese şi binemirositoare. Puteai să-ţi vizitezi toată familia şi pe toţi prietenii şi nu aveai nici un fel de nfecazuri, *heya*? Nu ca acum. *Heya*?

— Comuniştii ăştia s-a făcut şi ei ai dracului, tare deştepţi şi tare afurisiţi, mai răi decât mandarinii.

Wu se întoarse când cel de-al şaptelea fecior al său apăru pe punte. Flăcăul purta o cămaşă albă, curată acum, pantaloni cenuşii şi pantofi eleganţi.

— Fii atent, îi strigă Wu deodată. Eşti sigur că ştii ce ai de făcut?

— Da, tată.

— Bun, spuse Patru Degete, încercând să ascundă cât era de mândru de el. Nu vreau să faci cumva vreo greşeală.

Îl urmări cum păşeşte stângaci pe pasarela nesigură din scânduri, ce făcea legătura dintre jonca aceea şi următoarea, şi tot aşa mai departe peste alte opt jonci până la pontonul încropit de mântuială.

— Al şaptelea tău fiu ştie el ceva? întrebă Poon încet.

— Nu, nu încă, replică Wu mânios. Auzi, tâmpiţii ăia care nu-s buni decât să-i dai la câini, să se lase prinşi cu armele mele în halu ăsta! Şi, fără arme, toată truda noastră e degeaba.

— Bună seara, domnule Gornt. Sunt Paul Choy… unchiul meu Wu m-a trimis să vă conduc, spuse tânărul într-o engleză excelentă, repetând aceeaşi minciună care-i intrase de-acum în fire, devenind adevăr.

Gornt se opri tresărind, apoi continuă să urce treptele înşelătoare cu mai multă abilitate marinărească decât tânărul.

— Bună seara, îi răspunse el. Eşti american? Sau doar urmezi şcoala acolo, domnule Choy?

— Şi una şi alta, îi răspunse Paul zâmbind. Doar ştiţi cum se întâmplă în situaţii din astea. Fiţi atent să nu vă loviţi cu capul de parâme… şi e lunecos al naibii aici.

Se întoarse şi o lua înainte, arătând drumul. De fapt îl chema Wu Fang Choi, şi era al şaptelea fecior al tatălui său, de la cea de-a treia soţie a sa, dar, după ce s-a născut, tatăl său, Wu Patru Degete, se îngrijise să facă rost de un certificat de naştere în Hong Kong, un gest neobişnuit pentru un locuitor al satelor de

bărci, pusese pe act numele de fată al mamei băiatului, adăugase numele de Paul, şi luase numele unui văr ca să-l treacă drept tată. „Ascultă, fiul meu, îi spusese Patru Degete îndată ce fiul său ajunse să înţeleagă, ori de câte ori vorbim haklo pe nava mea, poţi să-mi spui tată, dar niciodată dinaintea unui diavol de străin, nici măcar în haklo. Eu sunt pentru tine unchiul, unul dintre mulţii unchi pe care-i ai tu. Priceput-ai?” „Da, dar de ce, tată? Am făcut ceva rău? Îmi pare rău dacă te-am supărat cu ceva.” „Nu, nu m-ai supărat cu nimic, eşti un băiat bun şi muncitor. Dar e mai bine aşa pentru familie ca tu să ai alt nume,” „Dar de ce, tată?” „Când o să vină vremea o să ţi se spună de ce.” Apoi mai tîrziu, când făcuse de-acum doisprezece ani, învăţase multe, şi se dovedise de ispravă, taică-su îl trimisese în Statele Unite. „Ei fiule, acum ai să înveţi toate şmecheriile diavolilor de străini. Trebuie să ajungi să vorbeşti ca un străin sadea, să dormi ca un străin, să devii exact ca ei pe dinafară, dar să nu uiţi niciodată cine eşti tu de fapt, care-i poporul tău, şi nici că toţi afurisiţii ăştia de diavoli străini îs mai prejos de noi, doar seamănă a fiinţe omeneşti, dar nu-s cu siguranţă civilizaţi deloc, blestemaţii.”

Paul Choy râse în sinea lui. Dacă ar fi ştiut americanii, de la tai-pan la ultimul prost, şi englezii şi iranienii, germanii, ruşii, oricare altă rasă şi culoare, dacă ar şti cu adevărat toţi ce gândeşte cel mai păduchios dintre culii despre ei, ar face cu toţii atac de aplopexie, îşi spuse pentru a cine ştie câta oară. Asta nu pentru că toate neamurile de oameni din China i-ar fi dispreţuit pe străini, ci doar socoteau că străinii nu sunt demni de nici un fel de consideraţie. Bineînţeles că nu avem dreptate, îşi spuse el. Şi străinii ăştia sunt fiinţe omeneşti, şi unii dintre ei chiar sunt civilizaţi… În felul lor… şi mult mai avansaţi decât noi din punct de vedere tehnic. Dar… tot noi suntem superiori.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Gornt, aplecându-se să treacă pe sub o parâmă şi ferindu-se să nu se lovească de toate troacele aruncate la nimereală pe punţi.

— Ah, mă gândeam doar ce minunată e viaţa. Luna trecută, pe vremea asta, făceam surfing la Malibu în California. Ei, Doamne, Aberdeen e cu totul altceva, nu-i aşa?

— Vrei sa spui că aici cam pute?

— Bineînţeles.

— Da, aşa-i.

— Când e maree înaltă, e mult mai bine. Şi, în afară de mine, nimeni nu pare să simtă duhoarea asta aici.

— Când ai fost ultima dată aici?

— Acum cîţiva ani… doar zece zile… după ce am terminat facultatea, licenţiat în management, dar nu cred că am să reuşesc să mă obişnuiesc vreodată cu mirosul ăsta, râse Choy. Abia aştept să mă întorc în New England.

— Unde ai studiat?

— Întâi la Seattle, gimnaziul şi Universitatea Washington din Seattle. Apoi mi-am luat licenţa la Harvard, la Facultatea de management din Harvard.

Gornt se opri scurt.

— Harvard?

— Da, sigur, am obţinut bursă.

— Foarte frumos. Când ai terminat?

— În iunie anul trecut. Ca şi cum aş fi ieşit din puşcărie! Ei, dar te freacă ăia de-ţi iese untul ca să-ţi dea o licenţă. Doi ani de groază. Când am scăpat de acolo am întins-o cu un amic spre California, mai făcând una, mai făcând alta, ca să ne câştigăm traiul, şi ca să avem şi noi nişte bani acolo să ne îndeletnicim cu surfingul, să ne mai distrăm şi noi puţin după ce ne-am dat duhul în şcoala aia… Apoi Choy zâmbi, acum vreo câteva luni unchiul Wu m-a chemat şi mi-a spus că a venit vremea să mă apuc şi eu de lucru, aşa că iată-mă-s! La urma urmei, m-a ţinut şi el la şcoală. Părinţii mei au murit acum mulţi ani în urmă.

— La Harvard ai fost şef de promoţie?

— Nu chiar. Al treilea.

— E foarte bine.

— Mulţumesc. De-acum nu mai avem mult. Jonca noastră e ultima.

Păşeau cu grijă pe pasarela aceea şubredă, Gornt era urmărit cu suspiciune de tăcuţii locuitori ai bărcilor, în vreme ce ei traversau, plutitoarele lor locuinţe, unde familiile moţăiau, sau găteau, mâncau sau jucau mah-jong, unii reparându-şi sculele de pescuit, câţiva copii chiar îndeletnicindu-se cu pescuitul.

— Domnule Gornt, vedeţi că aici e chiar lunecos de tot! şi sări pe puntea lipicioasă. Am ajuns. Ah, acasă, ce bine-i acasă! Îşi băgă mâna în părul unui puşti care făcea de pază şi-l ciufuli, după care-i spuse în *haklo*, fiindcă ştia că Gornt nu cunoaşte dialectul: Frăţioare, fii cu ochii în patru, altfel te prind şi te iau diavolii.

— Da, da, aşa am să fac, chiţăi puştiul, uitându-se bănuitor la Gornt.

Paul Choy îl conduse sub punte pe musafir. Bătrâna joncă mirosea a catran şi lemn de tek, peşte împuţit şi sare de mare, mirosea a o mie de furtuni. Sub punte, scara, de pe puntea principală dădea ca de obicei într-o singură încăpere mare, cabina prova care ţinea, cât lăţimea navei şi se întindea până la prova. Într-un şemineu de cărămidă, construit cam imprudent, ardea un foc de cărbuni, deasupra căruia susura un ceainic murdar, plin de funingine. Fumul se ridica drept în sus şi-şi făcea loc afară printr-o gaură cu horn încropit deasupra, tăiată în punte. Pe o latură se aflau scaune vechi din trestie, măsuţe şi cuşete grosolane. Wu Patru Degete era singur şi de îndată făcu semn spre unul dintre scaune şi îşi arătă faţa radiind de bucurie:

— *Heya*, bine văzut la tine, spuse el într-o engleză poticnită, greu de înţeles. Vişchi?

— Mulţumesc, răspunse Gornt. Mă bucur să te văd.

Paul Choy turnă scotch din cel bun în două pahare aproximativ curate.

— Domnule Gornt, vreţi apă? întrebă el.

— Nu, fără e mai bine. Te rog, nu prea mult.

— Sigur.

Wu primi paharul care-i era destinat şi-l ridică în cinstea lui Gornt.

— Bine văzut la tine, *heya*!

— Da, sănătate!

Îl urmăriră pe Gornt cum gustă băutura.

— Bun, spuse el, foarte bun whisky.

Wu se arătă din nou încântat şi făcu semn spre Paul.

— El băiat soră al meu.

— Da.

— Şcol bun. Ţara Aurul.

— Da, da, mi-a zis. Trebuie să fii foarte mândru de el.

— Ce alea?

Paul Choy îi traduse bătrânului.

— A, la mulţumesc, la mulţumesc. El vorbeşte bine la el, *heya*?

— Da, zâmbi Gornt. Foarte bine.

— A, bune, nu conteşte. Fumeze?

— Mulţumesc, şi-l urmăriră pe Gornt în vreme ce lua o ţigară apoi luă şi Wu una, iar Paul Choy le aprinse pe amândouă, după care se lăsă iar tăcere.

— Bun vezi prieteii veche la tine, *heya*?

— Da, dar ţie îti face plăcere să-ţi vezi vechii prieteni?

— Da, bune.

Urmă altă tăcere.

— El fiu la soră al meu, repetă bătrânul marinar şi-l văzu pe Gornt cum încuvinţează dînd din cap fără să spună nimic, aşteptând, şi bătrânului îi plăcu să-l vadă pe Gornt cum stă liniştit, aşteptând cu răbdare să-l audă ajungând la subiectul discuţiei, aşa cum procedează orice persoană civilizată.

Unii dintre diavolii ăştia rozalii până la urmă învaţă să se poarte. Mda, dar unii au învăţat afurisit de bine… ca de pildă tai-panul, fir-ar el să fie, cu ochii ăia reci, urâţi şi albaştri ca de peşte, aşa cum au cei mai mulţi dintre diavolii de străini, cu care se uită la tine ca un rechin mort… şi ăla mai şi ştie puţin şi dialectul *haklo*. Mda, tai-panul e chiar prea civilizat şi prea viclean, dar măcar acela are în urma lui generaţii, şi strămoşul lui a fost Ochi Rău. Mda, dar Diavolul cu Ochi Verzi, primul din familia lui, care a încheiat un legământ cu marele meu strămoş şi căpitan al mărilor Wu Fang Choi şi fiul său, Wu Kwok, şi şi-a ţinut făgăduiala, şi a avut grijă ca şi fiii săi să şi-o păstreze, şi fiii acestora. Aşa că tai-panul de acum trebuie socotit un vechi prieten, deşi, dintre toţi, ăsta-i cel mai afurisit. Bătrânul încercă să-şi stăpânească un fior, îşi drese glasul şi scuipă ca să alunge spiritul rău care zace în gâtul fiecărui om. Îl cercetă mai departe pe Gornt. Eeeee, îşi zise el, trebuie să fie groaznic să vezi în orice oglindă te-ai uita faţa acea rozalie, faţa aceea plină de păr, ca de maimuţă şi în rest pielea albă ca o burtă de broască! Ptiu! Pe faţă îi apăru un zâmbet cu care-şi ascunse stânjeneala, şi încercă să citească pe chipul lui Gornt, să afle ce e sub masca aceea, dar nu izbuti. Nu conteşte, îşi spuse el încântat, pentru că din pricina asta am cheltuit atâta timp şi atîţia bani pentru a-l pregăti pe al şaptelea fiu… şi el o să afle!

— Poate vreai cere un favor? întrebă el ispititor.

Grinzile navei troznira încurajator, în vreme ce jonca se lăsă în parâmele de amarare.

— Da, ce favoare vrei să-mi ceri, bătrâne prietene?

— Fiul la sora al meu… vreme lucrează ceva… dai la el slujba? şi citi uimire pe chipul lui Gornt, ceea ce-l contrarie, dar

îşi ascunse reacţia. Tu espliceşte, îi zise el lui Paul Choy în engleză şi apoi adăugă în *haklo*: Explică-i căcatului ăsta de broască ţestoasă ce vreau eu de la el. Exact aşa cum ţi-am spus eu.

— Unchiul meu îşi cere iertare pentru că nu poate să vă spună el direct ce are de spus, aşa că mi-a cerut mie să vă explic, domnule Gornt, spuse Paul Choy plin de politeţe. Vrea să vă roage să vedeţi dacă-mi puteţi oferi vreo slujbă, doar pentru ca să mă deprind cu activitatea marilor întreprinderi, în vreuna din companiile dumneavoastră de transporturi aeriene sau maritime.

Gornt sorbi din pahar.

— De ce neapărat în aceste întreprinderi, domnule Choy?

— Unchiul meu are deosebite interese în domeniul transporturilor maritime, după cum ştiţi, şi doreşte ca eu să învăţ şi să-i modernizez activitatea acestor întreprinderi ale sale. Sir, dacă doriţi, pot să vă ofer o prezentare detailata a pregătirii mele în acest domeniu, cel de-al doilea an de la Harvard a fost consacrat studiului acestor domenii, interesul meu principal fiind transporturile de orice fel. Înainte ca unchiul meu să mă sileas… să mă cheme aici, fusesem acceptat de direcţia internaţională a Băncii Ohio, spuse Paul Choy şovăind oarecum. Cel puţin aşa mi-a cerut unchiul să vă spun.

— În afară de dialectul *haklo* ce alte dialecte mai vorbeşti?

— Mandarina.

— Câte caractere ştii să scrii?

— Cam patru mii.

— Ştii stenografie?

— Doar să scriu la maşină cu mare viteză. Pot să bat cam optzeci de cuvinte pe minut, dar nu fără greşeală.

— Ceee? se interesă Wu.

Gornt îl urmări pe Paul Choy în vreme ce-i traducea unchiului său ce se discutase mai înainte, cîntărindu-l atent acum şi pe el şi pe Wu Patru Degete, după care spuse:

— Ce fel de pregătire ai în vedere?

— Doreşte ca eu să învăţ tot ce trebuie să ştiu despre conducerea companiilor aeriene şi maritime, activităţile de navlosire şi transport, operaţiile practice ale acestora, fiind în acelaşi timp un funcţionar eficient pentru dumneavoastră în aparatul acesta administrativ. Sunt familiarizat cu teoria informaţiei, ştiu să programez un calculator, pe când învăţam la

Harvard lucram şi în domeniul trusturilor, schimburilor valutare.

— Şi dacă nu dai randament, sau dacă se iveşte, cum se zice, un conflict de personalitate?

Tînărul îi replică ferm:

— Domnule Gornt, nu se pune problema asta, cel puţin atâta vreme cât voi fi acolo mă voi strădui să nu se ivească.

— Ceee? Ce-a zis? Exact! interveni brusc Wu în *haklo*, băgând de seamă schimbarea de ton, fiind cu urechile şi ochii în patru.

Fiul său îi explică, exact.

— Bună! spuse Wu cu vocea aspră. Spune-i exact, dacă nu-i vei împlini toate câte ţi le dă de făcut, cât se poate de mulţumitor, atunci vei fi înlăturat din familie, iar mânia mea îţi va face zilele amare.

Paul Choy şovăi, ascunzându-şi tulburarea, educaţia lui de american urlând în el şi îmboldindu-l să-i spună lui taică-său să se ducă naibii, pentru că el era absolvent al facultăţii Harvard, era american, avea în buzunar un paşaport american pe care-l binemeritase, indiferent de banii aduşi de blestematele de sampane şi blestemata de familie. Dar îşi feri privirea şi se strădui să nu i se citească nimic pe faţă. Nu fi nerecunoscător, îşi porunci sieşi. Nu eşti american, american adevărat, Eşti chinez şi capul familiei tale are dreptul să poruncească după cum îi e voia. De n-ar fi fost el, şi acum ai fi muncit pe-o cotineaţă de barcă din astea din Aberdeen. Paul Choy oftă. Ştia că el avusese mai mult noroc decât ceilalţi unsprezece fraţi ai lui. Patru erau căpitani de jonci aici la Aberdeen, unul locuia la Bangkok, şi naviga pe Mekong, altul avea un feribot în Singapore, altul avea o întreprindere de import- export în Indonezia, doi dispăruseră pe mare, un frate ajunsese în Anglia, ocupându-se nici el nu ştia cu ce, şi ultimul, cel mai mare, conducea vreo douăsprezece nave de aprovizionare în portul Aberdeen, unele un fel de bucătării plutitoare, trei bărci de plăcere şi în plus vreo opt Doamne ale Nopţii!

După un moment de tăcere, Gornt întrebă:

— Ce-a spus? Exact?

Paul Choy şovăi puţin, apoi se hotărî să-i spună exact vorbele bătrânului.

— Domnule Choy, îţi mulţumesc că ai fost sincer cu mine. Înţelept din partea dumitale. Eşti un tânăr care face impresie.

Acum înţeleg perfect, şi pentru întâia oară de când Wu pusese prima întrebare în dialect, el se întoarse şi se uită la bătrânul marinar şi-i surâse. Bucuros îţi angajez nepotul!

Wu zâmbi cu toată faţa şi Paul Choy se strădui să nu i se citească pe chip uşurarea pe care o simţi.

— Domnule Gornt, n-am să vă dezamăgesc.

— Ştiu.

Wu arătă cu cu mâna spre sticlă:

— Vişchi?

— Nu, mulţumesc, cât a fost a fost minunat.

— Chind incep lucruri?

Gornt se uită la Paul.

— Când vrei să începi să lucrezi?

— Mâine? Oricând vă convine dumneavoastră, sir.

— Mâine. Miercuri.

— Ah, vă mulţumesc. La ora opt?

— Nu, la început la nouă şi apoi la opt. Şase zile pe săptămână, bineînţeles. O să ai program prelungit şi eu am să te cam exploatez… Numai de tine va depinde cât vei prinde din meseria asta şi cât de repede voi putea să-ţi măresc răspunderile.

— Mulţumesc, domnule Gornt.

Şi fericit, Paul Choy traduse cele discutate pentru ca să ştie şi tatăl său. Wu gusta fără grabă din coniac.

— Chit banii? întrebă el.

Gornt şovăi. Ştia că trebuia să fie exact suma care se cuvenea, nici prea mult, nici prea puţin, pentru ca să-i cinstească obrazul lui Paul Choy şi să-i cinstească şi obrazul unchiului său.

— O mie de dolari HK pe lună, primele trei luni, şi după aceea am să mai văd.

Tânărul se feri să i se citească mâhnirea pe chip. Abia dacă făceau 200 de dolari SUA, dar traduse în *haklo* propunerea.

— Poate ar fi mai bine 2000? şi Wu îşi ascunse plăcerea, pentru că o mie era exact suma cuvenită, dar el se mai târguia acum doar pentru a-i cinsti şi obrazul diavolului de străin şi pe al feciorului.

— Pentru că trebuie de fapt învăţat, o mulţime de funcţionari de valoare vor trebui să piardă timp cu el, neglijându-şi alte treburi, spuse Gornt politicos. Cheltuieli mari ca să pregăteşti pe cineva.

— Dar şi şcoala la Ţara Aur merit mulţime bani, spuse Wu ferm. Două?

— O mie prima lună, 1250 următoarele două luni?

Wu se încruntă şi adăugă:

— Luna trei 1500, *heya*?

— În regulă. A treia şi a patra lună 1500. Şi revedem salariul după patru luni. Şi Paul Choy se angajează să lucreze pentru Rothwell-Gornt vreme de doi ani.

— Ce spuneşte?

Paul Choy îi traduse din nou. La naiba, se gândi el, cum să ajung să fac concediul în Statele Unite cu 50 de dolari pe săptămână? Sau chiar 60! La naiba! Şi unde naiba am să locuiesc? Pe un afurisit de sampan? Atunci îl auzi pe Gornt spunând ceva şi gândurile îi reveniră pe pământ.

— Sir?

— Am spus că, deoarece ai fost atât de sincer cu mine, am să-ţi ofer locuinţă pe gratis într-unul din blocurile firmei… La Gable. Acolo stau toţi cei care fac practică în domeniul administraţiei, şi avem băieţi din Anglia. Dacă ai să ajungi să faci parte dintr-un *hong* al diavolilor de străini, atunci e mai bine să te împrieteneşti de pe acum cu viitori conducători ai acestei firme.

— Da, sir! răspunse Paul Choy şi nu izbuti să nu-şi arate încântarea. Da, sir, mulţumesc, sir!

Wu Patru Degete întrebă ceva în *haklo*.

— Sir, doreşte să ştie unde este blocul acesta.

— Pe gorgan. Domnule Choy, e foarte frumos acolo. Sunt sigur că vei fi mai mult decât mulţumit.

— Puteţi paria… da, sir!

— Mâine seară apartamentul va fi gata şi te poţi muta.

— Da, sir!

După ce Wu pricepu ce spusese Gornt, dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Eu acorde este. Doi anii şi dupe vede. Poate mulţi ani, *heya*?

— Da.

— Bun. Mulţumeşte eu la prieten batrân, zise Wu şi apoi în *haklo* – şi acum întreabă-l ce doreai să afli… despre bancă.

Gornt se ridicase să plece, dar Paul Choy îi spuse:

— Mai e ceva ce dorea unchiul meu să întrebe, sir, dacă mai puteţi îngădui câteva clipe.

— Bineînţeles.

Gornt se aşeză din nou pe scaun şi Paul Choy observă că acum celălalt era mai vigilent, pus oarecum în gardă.

— Unchiul meu vrea să ştie părerea dumneavoastră despre asaltul de azi al creditorilor asupra băncii din Aberdeen, filiala băncii Ho-Pak.

Gornt se uită lung la el, fără să clipească.

— Ce vrea să ştie în privinţa asta?

— Circulă tot felul de zvonuri, spuse Paul Choy. Unchiul meu are o mulţime de bani depuşi acolo, ca şi mulţi alţi prieteni ai săi. Dacă se ajunge ca lumea să dea buzna să-şi scoată banii de-acolo asta-i o veste cât se poate de proastă.

— Cred că ar fi bine să-şi scoată banii, spuse Gornt, încântat de prilejul neaşteptat de a pune gaz pe foc.

— Dumnezeule! exclamă Paul Choy cutremurat.

Acum îl adulmeca pe Gornt îndeaproape şi cu atentie şi băgă de seamă cum manifestă brusc un fel dc încordare şi un fel de bucurie, ceea ce-l surprinse. Cumpăni lucrurile un timp, apoi se hotărî să schimbe tactica şi să-l încerce în alt fel.

— Vrea să ştie dacă vindeţi acţiuni fără acoperire.

Gornt îl întrebă cu un ton prefăcut:

— El sau dumneata, domnule Choy?

— Amândoi, sir. Are un pachet întreg de acţiuni şi doreşte ca eu să am grija lor, exageră tânărul. I-am explicat mecanismul sistemului bancar modern şi al bursei, cum funcţionează şi în ce măsură bursa din Hong Kong diferă de cea din Statele Unite. Sir, a priceput foarte iute cam despre ce-i vorba – altă exagerare din partea lui Paul Choy, fiindcă descoperise că nu-l poate dezbăra pe bătrân de prejudecăţile lui. M-a întrebat dacă să vândă şi el fără acoperire.

— Bineînţeles. Cred că ar fi bine dacă ar face-o. Circulă zvonuri că banca Ho- Pak a investit peste posibilităţi, împrumutînd de la alte bănci pe termen scurt şi cu dobândă mică, împrumutând pe alţii pe termen lung şi cu dobândă mare, mai ales în domeniul funciar şi imobiliar, clasicul mod ca o bancă să intre în serioase dificultăţi. Pentru orice eventualitate, ar fi mai bine ca unchiul dumitale să-şi scoată toţi banii şi să vândă fără acoperire acţiuni ale băncii.

— Altă întrebare, sir. Băncile Blacs sau Victoria vor lua banca Ho-Pak pe cauţiune, ca să-i dea o mână de ajutor?

Cu un efort, Gornt reuşi să nu-şi arate sentimentele pe faţă. Bătrâna joncă se înclină usor când valurile de la o altă navă o prinseră în jocul lor.

— De ce-ar face celelalte bănci una ca asta?

Am intrat într-o capcană, îi trecu lui Gornt prin minte, şi se cutremură. Nu le pot spune adevărul... nu se ştie la cine va ajunge informaţia asta! Dar, în acelaşi timp, nici nu îndrăznesc să nu le spun ăstor doi bandiţi, bătrânului afurisit şi căţelandrului lui blestemat. De fapt nu fac decât să-i întorc gestul de favoare pe care mi l-a făcut şi trebuie să plătesc la rândul meu, chestiune de obraz! Paul Choy se aplecă înainte, pe faţă i se citea nerăbdarea.

— Teoria mea e că de va fi un adevărat asalt asupra lui Ho-Pak, celelalte bănci nu o vor lăsa să se prăbuşească, aşa cum s-a întîmplat cu East India şi Banca din Canton, o adevărată nenorocire, pentru că o astfel de prăbuşire creează un val de şoc care nu va folosi deloc nici bursei nici celor ce operează prin bursă. Toată lumea se aşteaptă la un boom financiar, şi pot pune pariu că cei mari din lumea afacerilor nu vor îngădui ca o astfel de catastrofă să le distrugă şansele unui veritabil avânt economic. Cum Victoria şi Blacs sunt grangurii, ele vor lua Ho-Pak pe cauţiune.

— Şi care-i ideea dumitale, domnule Choy?

— Dacă cineva ar şti dinainte când Ho-Pak va fi în pragul falimentului şi când una dintre bănci sau chiar amândouă vor trece la operaţia de cauţiune, ei bine, atunci acela va putea face avere.

Gornt încercă să se hotărască ce să facă, dar se simţi deodată obosit şi nu destul de ager, cum ar fi trebuit să fie. Probabil că accidentul acela de maşină m-a marcat mai mult decât am crezut eu, îşi spuse el. O fi fost mâna lui Dunross? O fi încercat ticălosul acela să egaleze scorul, şi să-mi plătească pentru noaptea de Crăciun sau pentru victoria din cadrul Pacificului Oriental sau celelalte cincizeci de alte victorii asupra lui, poate chiar şi pentru victoria aceea de demult, de la Macao! Gornt simţi deodată că se încălzeşte când îşi aminti bucuria aceea turbată în vreme ce urmărea pista de curse, ştiind că în orice clipă maşina tai-panului avea să se blocheze, şi urmărea maşinile urlând când încheiau un tur de traseu, iar apoi deodată Dunross, din fruntea plutonului de maşini, n-a mai apărut, aştepta şi spera, iar apoi a venit şi vestea cea mare că Dunross

s-a dat peste cap la Melco Hairpin, într-un talmeş balmeş de fiare, când motorul i-a explodat, apoi a aflat că întreaga maşină de curse a explodat devenind o imensă minge de foc, dar că Dunross reuşise să iasa din maşină neatins. Şi deodată îl încercă o mare dezamăgire şi o mare bucurie în acelaşi timp. Nu-l voia pe Dunross mort. Voia să-l ştie în viaţă, dar distrus, viu ca să-şi contemple dezastrul. Râse în sinea lui. Ei, nu eu am fost cel care a apăsat pe butonul care a declanşat totul. Bineînţeles că eu l-am împins pe tânărul Donald Nikklin, sugerîndu-i tot felul de căi şi mijloace şi spunându-i că puţin *h'eung yau* în mâna cui trebuie... Deodată zări privirile lui Paul Choy şi ale bătrânului urmărindu-l, aşteptând, şi brusc toată bucuria i se evaporă. Dădu deoparte gândurile de mai înainte şi se concentra.

— Da, domnule Choy, bineînţeles că ai dreptate. Numai că premizele dumitale sunt greşite. Bineînţeles că toate astea sunt pur teoretice. Deocmadată Ho-Pak n-a dat faliment. Poate că nici nu va da. Dar nu văd nici un motiv ca vreo bancă să facă gestul pe care-l sugerezi dumneata, cel puţin nu s-a întâmplat niciodată până acum una ca asta. Fiecare bancă prosperă sau dă faliment prin propriile merite, asta-i distracţia întregului nostru sistem de piaţă liberă. Un astfel de plan precum cel pe care l-ai sugerat înainte ar crea un precedent periculos. Va fi imposibil să sprijini fiecare bancă care nu şi-a gospodărit mijloacele cum trebuie. Domnule Choy, nici una dintre celelalte două bănci nu au nevoie de Ho-Pak. Ambele bănci au clienţi mai mult decât le trebuie şi aşa. Niciuna din ele nu are interese bancare suplimentare aici şi mă îndoiesc că vreuna din ele să aibă nevoie de aşa ceva.

La naiba, îşi spuse Paul Choy. Orice bancă e nevoită să se dezvolte ca orice altă afacere, iar *Blacs* şi *Victoria* sunt cele mai apucătoare dintre toate... În afară de concernul *Struan* şi *Rothwell-Gornt*. La naiba, aşa sunt şi *Imobiliarele Asia* şi toate celelalte hong.

— Sir, sunt sigur că aveţi dreptate, dar unchiul mew Wu ar fi foarte recunoscător dacă-i veţi spune în cazul în care veţi mai afla ceva în privinţa asta.

Se întoarse spre tatăl său şi-i spuse în *haklo*:

— Eu am terminat, cinstite unchiule. Acest barbar e de acord că banca s-ar putea să aibă necazuri.

Wu păli.

— Mda? Cât de grav e?

— Mâine dimineaţă sunt primul la casă. Ar trebui să vă retrageţi tot capitalul, cât mai iute.

— *Ayeeyah*! Pe toţi zeii! spuse Wu răguşit. Am să-i retez cu mâna mea gâtul bancherului Kwang dacă pierd o singură afurisită de centimă, chiar dacă mi-e nepot.

Paul Choy se uită lung la el:

— Chiar ţi-e nepot?

— Băncile astea-s nişte născociri afurisite ale diavolilor de străini ca să fure averea oamenilor cinstiţi, începu Wu să facă spume. Da' am să iau eu înapoi totul până la ultimul bănuţ de aramă, că de nu o să-i las sânge! Spune-mi ce ţi-a mai zis despre bancă!

— Cinstite unchiule, te rog să fii liniştit. După obiceiurile barbarilor, nu e politicos să-l faci pe acest barbar să aştepte.

Wu îşi stăvili furia şi-i spuse lui Gornt în engleza lui amestecată şi execrabilă:

— Banca reu, banca, *heya*? Mulţumeşte adevăr spunem la eu. Banca reu banca, *heya*?

— Uneori, spuse Gornt cu prudenţă.

Wu Patru Degete se sili să-şi descleşteze pumnii şi să se calmeze.

— Mulţumeşte la eu pentru favor… da… şi vreuşeşte cum spune la fiu la sora meu, *heya*?

— Îmi pare rău, iartă-mă, dar n-am înţeles. Domnule Choy, ce vrea unchiul dumitale să spună?

După ce sporovăi cu tatăl său o vreme, aşa de ochii musafirului, tânărul îi spuse:

— Unchiul meu va socoti ca un gest de adevărată favoare dacă va putea să fie înştiinţat personal, dinainte, asupra oricărui asalt asupra băncii, preluare a acesteia de altă bancă sau cauţiune… bineînţeles orice fel de informaţie de acest fel va fi total confidenţială.

Wu încuviinţă dând din cap, zâmbind acum doar cu buzele.

— Da, asta favor.

Întinse mâna şi i-o strânse pe-a lui Gornt în cel mai prietenesc mod, ştiind că barbarilor le place obiceiul ăsta, deşi el personal îl socotea necivilizat şi dezgustător, contrar oricăror bune maniere existente încă din vremuiri imemoriale. Dar voia ca fiul său să deprindă iute toate dedesubturile şi asta numai la cea de-a doua mare companie şi mai avea nevoie în plus şi de informaţiile deţinute de Gornt. Ştia şi el cât de importante erau

aceste informaţii dacă le aveai înaintea altora. Eeee, făcu el în sinea lui, dacă n-ar fi fost prietenii mei din poliţia maritimă a Asiei, flota mea n-ar mai însemna nimic!

— Nepoate, condu-l la ţărm, urcă-l într-un taxi şi apoi aşteaptă-mă pe mine. Ia-l şi pe Tok Două Satire şi aşteptaţi-mă, acolo, lângă staţia de taxiuri.

Îi mulţumi din nou lui Gornt, îi conduse până pe punte şi-i urmări cum se îndepărtează. Sampanul său de serviciu aştepta, îi văzu cum se urcă în el şi se îndreaptă spre ţărm. Era o noapte minunată şi adulmecă vântul! Se simţea umezeală. Ploaie? De îndată cercetă cerul nopţii, stelele, făcând apel la toţi anii lui de experienţă. Ploaia avea să vină numai cu furtună. Iar furtuna însemna taifun. Era destul de târziu în anotimpul acela pentru ploaie de vară, dar ploaie putea veni şi mai tîrziu, aşa deodată, ploaie mare, gândi el, iar taifunurile până hăt în noiembrie, şi cel mai devreme în mai, iar dacă asta va fi voia zeilor, atunci pot veni oricând, în orice anotimp! Ploaia ne-ar prinde bine, se gândi el. Dar nu şi un taifun. Se cutremură. Acum suntem aproape în cea de-a noua lună. Pentru el cea de-a noua lună îi aducea amintiri neplăcute. De-a lungul mulţilor săi ani de viaţă, taifunul îl lovise de nouăsprezece ori în luna asta, de şapte ori de când murise taică-su, în 1937, şi el devenise căpetenie a Casei Maritime Wu şi comandant al flotei. Şi dintre cele şapte taifunuri, primul îl lovise chiar în anul acela. Vânt de 115 noduri se aruncase dinspre nord nord vest, şi-i scufundase o flotă întreagă de vreo sută de jonci, în estuarul fluviului Pearl. Peste o mie s-au înecat atunci, şi fiul său mai mare cu toată familia lui. Apoi, în '49, exact când poruncise el întregii sale armade de pe fluviul Pearl să fugă din teritoriul comunist şi să se stabilească pentru totdeauna la Hong Kong, fusese surprins pe mare de furtună şi se scufundase împreună cu alte nouăzeci de jonci şi trei sute de sampane. El şi familia lui fuseseră salvaţi, dar pierduse 817 oameni. Atunci vânturile acelea se năpustiseră din est. Cu doisprezece ani mai înainte, îl nimeriseră din est nord est şi pierduse şaptezeci de jonci. Cu zece ani înainte, taifunul Susan, cu vânturi de optzeci de noduri, dinspre nord est, răsucindu-se spre est sud est, îi decimase flota din Taiwan. Îl costase alte cinci sute de vieţi de oameni, la Taiwan şi alte două sute departe, în sud, spre Singapore, şi pierduse încă un fiu, cu toată familia lui. Taifunul Gloria, în '57, vânt de o sută de noduri, altă mulţime de oameni înecaţi. Cu mulţi an în urmă,

taifunul Wanda s-a năpustit asupra Aberdenului şi l-a distrus o dată cu cea mai mare parte din satele plutitoare ale celor din neamul *haklo,* din Noile Teritorii. Atunci vântul s-a năpustit dinspre nord, nord vest şi s-a întors la nord vest, ca să se sucească apoi spre sud. Wu cunoştea el bine vânturile astea ca şi numărul zilelor, la fel de bine. Pe septembrie 2, 8, din nou 2, apoi 18. 22, 10, iar taifunul Wanda în cea dintâi zi a lunii. Mda, gândi el, şi numărul zilelor se adună şi dau 63, care-i divizibil cu numărul tainic 3, de unde iese 21, divizibil şi el cu 3. O să vină iar taifunul în cea de-a treia zi a celei de-a noua luni a acestui an? Şaizeci şi trei e divizibil cu nouă. O să vină în cea de-a noua zi?

Adulmecă din nou vântul. Se simţea şi mai multă umezeală. Venea ploaie. Vântul se întări puţin. Şi venea din nord nord est. Bătrânul marinar hârâi din gât şi scuipă. *Joss!* Dacă se nimereşte în cea de-a treia, sau în cea de-a noua zi, sau a doua, ăsta-i *joss*-ul, nu conteşte. Singurul lucru sigur e că taifunul o să vină dintr-o parte sau din alta o să fie în cea de-a noua lună, sau poate că tot luna asta, şi-i la fel de rău. Se uită acum la sampan şi-l văzu pe fiul său stând în mijlocul său, alături de barbar, şi se întrebă cât de multă încredere putea avea în el. Băiatul e isteţ şi deprinsese el apucăturile diavolilor de străini cât se poate de bine, se gândi el plin de mândrie. Mda, dar oare cât de mult l-au atins şi pe el diavoleştile lor obiceiuri? O să aflu eu curând, nu conteşte. Îndată ce intră el în moară, devine ascultător. Sau moare. În trecut *Casa Wu* se ocupase şi cu negoţul de opiu, dar întotdeauna cu sau pentru *Nobila Casă,* şi numai uneori pentru noi. Ehei, pe vremuri, era cinstit să te ocupi de opiu. Pentru unii e şi acum. Pentru mine, Mo Contrabandistul, Lee Pulbere Albă, ah, ce-i cu ei? Să intrăm şi noi în frăţie sau nu? Şi Pulberea Albă, ei, e cu totul altceva oare sau doar un fel de opiu ceva mai tare, cam cum e cu berea şi cu spirtul? Şi care-i deosebirea când faci negoţ cu Pulbere Albă şi când faci negoţ cu sare? Niciuna. Decât că acum nişte tâmpite de legi ale diavolilor de străini spun că una-i contrabandă şi cealaltă nu-i! *Ayeeyah,* acum vreo douăzeci de ani, pe când diavolii de barbari au pierdut afurisitul lor de război cu ticăloşii din Mările de Răsărit, aici guvernul a pus mâna pe tot monopolul comerţului. Şi comerţul cu China nu s-a construit el pe spinarea, opiului, uns de opiul cultivat în India barbarilor?

Dar acum, după ce şi-au distrus propriile lor câmpuri de cultivare, se fac că negoţul ăla nici n-a existat vreodată, că e imoral şi o crimă cumplită, pentru care meriţi douăzeci de ani de puşcărie! *Ayeeyah*, cum să mai înţeleagă un om civilizat un barbar din ăştia? Scârbit, cobori sub punte. Eeee, făcu el obosit. A fost o zi grea. Mai întâi că John Chen a dispărut, apoi ticăloşii ăia netrebnici, de nici pentru hrană la câini nu sunt buni, s-au lăsat prinşi la aeroport şi mi se fură transportul meu de arme de împuţita asta de poliţie. Apoi, după-amiaza asta mai vine şi scrisoarea din partea tai-panului, trimisă printr-un curier: „Salutare Cinstite al meu Vechi Prieten. Un gând al meu îmi spune să-l pui pe al şaptelea tău fiu în tabăra duşmanului, e mai bine şi pentru el, e mai bine şi pentru noi. Cere-i lui Barbă Neagră să vină să te vadă în seara asta. Apoi dă-mi şi mie un telefon." Şi era semnată cu sigiliul tai-panului şi cu un „Vechiul tău Prieten". Pentru un chinez, un vechi prieten era o persoană particulară sau o firmă care-ţi făcuse în trecut o imensă favoare, sau cineva cu care ai făcut afaceri şi s-a dovedit deosebit de cinstit cu tine şi legătura cu el profitabilă de-a lungul anilor. Uneori anii ăiştia se întindeau pe generaţii întregi.

Mda, făcu Wu, tai-panul e un vechi prieten. Doar el îi dăduse ideea de a scoate un certificat de naştere şi un alt nume pentru cel de-al şaptelea fiu al său, să-l trimită în Ţara Aurului şi aranjase acolo toate ploile în universitatea aceea mare, şi veghease acolo asupra lui fără ca el să ştie ceva şi în felul acesta rezolvase şi dilema: cum să-şi educe un copil în Statele Unite fără ca acesta să nu aibă nici o legătură cu opiul. Ce zănatici sunt şi barbarii ăştia! Mda, dar şi aşa tai-panul nu e dintre ei. E cu adevărat un vechi prieten.... după cum e şi *Nobila Casă*. Wu îşi aduse aminte de toate câştigurile pe care el şi familia lui le dobândiseră în taină de-a lungul generaţiilor, cu sau fără ajutorul *Nobilei Case*, în vreme de război şi în vreme de pace, făcând negoţ acolo unde nu puteau ajunge navele barbarilor: contrabandă, aur, opiu, cauciuc, maşini, medicamente, orice şi toate numai mărfuri care lipseau. Chiar şi oameni, unii care voiau să scape de pe continent, alţii care doreau să ajungă acolo, iar pentru asta plăteau din gros. Cu sau fără *Nobila Casă*, dar cel mai adesea cu sprijinul acesteia, cu tai-panul de acum şi cu cel de dinaintea lui, cu Bătrânul Nas de Uliu, vărul lui şi înaintea acestuia cu Câine Nebun, tatăl lui, şi înaintea ăstuia cu tatăl vărului lui. Şi aşa clanul Wu a tot prosperat. Acum, Wu

Patru Degete avea şi el şase procente din acţiunile Nobilei Case, cumpărate de-a lungul anilor şi ascunse cu ajutorul acesteia prin tot felul de intermediari, dar totul controlat numai de el, o mare parte din transporturile de aur şi afacerile corespunzătoare, laolaltă cu investiţii mari aici, în Macao, la Singapore şi Indonezia, în proprietăţi, firme maritime, bănci. Bănci, se gândi el posomorât. Dacă ajung să pierd un bănuţ, îi retez vărului meu gâtul cu mâna mea, nu înainte de a-i băga pe gât propriul lui *Săculeţ Tainic* pe care tot eu am să i-l tai. Acum stătea sub punte şi se duse în cabina principală, murdară şi neorânduită, unde dormea el cu soţia. Aceasta stătea în cuşeta imensă, umplută cu paie, şi când intră el, ea se răsuci în pat pe jumătate adormită.

— De-acum ai isprăvit? Vii şi tu în pat?

— Nu. Tu culcă-te, îi spuse el blând. Eu mai am treburi.

Ascultătoare, făcu exact ce i se spuse. Ea era tai-tai, nevasta sa principală, erau căsătoriţi de patruzeci şi şapte de ani. Îşi scoase hainele şi se schimbă, îşi puse o cămaşă albă, curată, şosete curate, pantofi, dunga pantalonilor gri era perfectă. Trase încet uşa cabinei după el şi urcă iute pe punte, nesimţindu-se în largul lui în veşmintele acelea strâmte.

— Eu mă întorc înaintea zorilor, să ştii şi tu, al patrulea nepot!

— Da, bunicule.

— Tu rămâi la veghe!

— Da, bunicule.

Îi dădu un ghiont uşor băiatului şi o luă spre pasarelă, oprindu-se la cea de-a treia joncă.

— Poon Vreme bună! strigă el.

— Da... da, se auzi o voce adormită, bătrânul stând colac pe un sac vechi şi moţăind.

— Adună toţi căpitanii. În două ceasuri sunt înapoi.

Poon se dezmetici dintr-o dată.

— Ridicăm velele? întrebă el.

— Nu. În două ceasuri sunt înapoi. Adună căpitanii.

Wu îşi urmă apoi drumul şi fu salutat cu plecăciuni când ajunse la sampanul său de serviciu. Se uită spre mal. Fiul său era lângă Rollsul cel mare care avea un număr norocos – o singură cifră 8 –, pe care-l cumpărase cu 150.000 de dolari HK, la o licitaţie guvernamentală; lângă maşină, şoferul său în livrea şi omul lui de pază, Tok Două Satâre, îl aştepta cu supuşenie să

vină. Ca de fiecare dată îi făcu plăcere să vadă automobilul acela mare, şi-şi mai amăgi îngrijorarea care sporise în ultima vreme. Bineînţeles că nu era el singurul posesor de Rolls în satul acela de la malul mării. Dar, după cum era obiceiul, al lui era întotdeauna cel mai mare şi cel mai nou. Şi *baat* – opt – era cel mai norocos număr pentru că rima cu *faat* care însemnă prosperitate în plin avânt. Simţi că vântul se schimbă cu un punct şi neliniştea-i spori. Eeee, azi a fost o zi păcătoasă, dar mâine va fi şi mai rău.

Grăsimea aia de câine de John Chen o fi şters-o spre Ţara Aurului, sau o fi fost cu adevărat răpit? Fără căcatul ăla, am ajuns eu calul de curse al tai-panului. M-am săturat să mai fiu calul de curse al cuiva. Dar 100.000 răscumpărare pentru găsirea lui John Chen sunt bani investiţi cu chibzuinţă. Şi aş plăti de douăzeci de ori suma asta pentru John Chen şi blestemata lui de monedă. Mulţumesc zeilor că am pus şi eu nişte spioni în Casa Chen. Împunse aerul cu mâna spre ţărm:

— Bătrâne, dă-i bătaie iute, îi porunci el barcagiului, făcând o mutră mânioasă. Am o groază de treburi de făcut înainte să vină ziua!

19

Ora l4.23.

Ziua devenise foarte umedă şi încinsă, cerul mohorât, norii porniseră să se adune. De când se deschisese banca în dimineaţa aceea, mulţimea aceea gălăgioasă, asudată, continuase să se tot îmbulzească înăuntrul şi în faţa acelei mici filiale din Aberdeen a *Băncii Ho-Pak*.

— Cinstite Sung, nu mai am bani să fac plăţile, şopti îngrozită funcţionara, în vreme ce sudoarea îi păta îngrijitul cheong-sam.

— De cât ai nevoie?

— Vreo 7,47 dolari pentru clientul Tok-sing, dar mai sunt alţi cincizeci care aşteaptă.

— Du-te înapoi la ghişeul tău, îi răspunse directorul la fel de îngrijorat. Şi du-i cu vorba. Prefă-te că verifici conturile… Biroul Central a jurat că un transport de bani a plecat de acolo acum o oră… poate a întârziat din pricina traficului… Du-te înapoi la ghişeu, domnişoară Pang, închise iute uşa biroului şi,

transpirând, se duse iar la telefon. Cu cinstitul Richard Kwang, vă rog. Iute.

De când banca deschisese cu punctualitate la ora zece, patru sau cinci sute de oameni s-au îmbulzit la unul dintre cele trei ghişee şi ceruseră banii înapoi, pe toţi şi economiile lor în întregime, şi apoi binecuvântându-şi *joss*-ul, începuseră să se zbată să iasă afară, la larg. Cei care ţineau safeuri, ceruseră să li se dea drumul să şi le golească. Unul câte unul, însoţit de câte un funcţionar, coborâseră în subsol, mai mai să leşine de fericire. O dată ajunşi jos, funcţionarul deschidea cu cheia lui, clientul cu cheia lui, după care funcţionarul îl părăsea. Şi, rămas singur, în aerul acela umed din subsol, clientul îşi binecuvânta zeii pentru că soarta îi îngăduise să fie unul dintre cei fericiţi. Apoi, cu mâini tremurânde, îşi aduna banii peşin sau acţiunile, sau lingourile, sau bijuteriile, ca şi toate celelalte lucruri de taină ale lui, şi le punea în geantă sau servietă, chiar în pungi de hârtie, sau le îndesa în buzunarele umflate deja cu bancnote. Apoi, deodată înspăimântat să aibă asupra sa atâta bogăţie, la vedere, fără nici o pază, toată averea vieţii sale, vedea cum fericirea îi zboară şi o ştergea pe furiş, lăsând locul altuia, la fel de înspăimântat şi de fericit la început.

Coada celor de afară începuse să se formeze cu mult înainte de ivirea zorilor. Oamenii lui Wu Patru Degete ocupaseră primele treizeci de locuri, vestea făcuse înconjurul portului, aşa că alţii li se alăturară imediat, apoi alţii, apoi toţi cei care aveau un cont cât de cât în banca asta. În vreme ce zvonul se lăţea tot mai mult, făcând să se îngroaşe coada mereu. Pe la ora zece, mulţimea nervoasă, neliniştită părea o adevărată revoltă. Printre ei începură să se plimbe poliţişti în uniformă, tăcuţi, atenţi la tot ce se întîmplă, prezenţa lor calmând mulţimea. Pe măsură ce treceau orele, numărul acestora crescu de asemenea pe tăcute şi activitatea lor era bine secondată de secţia de poliţie din East Aberdeen. Pe la amiază, câteva Black Maria – maşini negre pentru arestaţi – staţionau pe nişte străduţe laterale, având drept sprijin şi o echipă de poliţişti special antrenaţi pentru a împrăştia manifestanţi. Iar ofiţerii erau toţi europeni.

Mulţimea era formată în majoritate din simpli pescari şi imigranţi proveniţi din regiunea Canton, şi neamul *haklo*. Doar unul din zece să fi fost născut în Hong Kong. Restul erau imigranţi veniţi nu de multă vreme din Republica Populară Chi-

neză, din Imperiul de Mijloc, cum numeau ei pământul natal. Dăduseră năvală să caute adăpost la Hong Kong, fugind să scape de comunişti sau naţionalişti, de foamete sau pur şi simplu de sărăcie, aşa cum făcuseră şi alţii dintre strămoşii lor cu mai bine de un secol în urmă. Nouăzeci şi opt la sută din populaţia Hong Kangului era formată din chinezi, şi proporţia se menţinuse de când fusese întemeiată colonia.

Toţi cei care ieşeau din bancă îi informau pe cei de afară care se interesau dacă le fuseseră plătiţi toţi banii, pînă la ultimul. Dar chiar şi aşa, cei care aşteptau să le vină rândul tremurau de teamă. Îşi aminteau cu toţii de falimentul din urmă cu un an, ca şi de cele la care fuseseră martori o viaţă întreagă, în satele lor de baştină alte ruinări, destrămări de întreprinderi, fraude, jaful cămătarilor, furturile de bani, corupţie şi cât de uşor era să te trezeşti că munca ta de-o viaţă se evapora pur şi simplu, fără să ai tu vreo vină, indiferent ce fel de guvern ar fi fost, comunist, naţionalist, sau stăpânirea mandarinilor. De patru mii de ani încoace era la fel.

Şi toţi urau faptul că trebuiau să depindă de nişte bănci, dar erau nevoiţi să-şi pună şi ei banii undeva la adăpost cât de cât, viaţa fiind aşa cum era şi cei dornici să-ţi fure banii la fel de mulţi ca păduchii. *Dew neh loh moh* cu toate băncile astea, gândeau cei mai mulţi dintre ei, îs scorniri ale diavolului, ale diavolilor străini! Mda. Înainte de a veni diavolii aceştia de străini şi a invada Imperiul de Mijloc, nu existau bani de hârtie, ci bani adevăraţi, mai ales de aramă şi argint şi aur, mai ales de argint şi aramă, pe care-i puteai simţi în palmă şi-i puteai ascunde, şi nu dispăreau niciodată, aşa, ca fumul. Nu ca banii ăştia împuţiţi de hârtie. Şobolanii erau în stare să înghită banii de hârtie, şi oamenii! Şi banii ăştia de hârtie sunt altă scornire a diavolilor de străini. Înainte de a apare ei în Imperiul de Mijloc viaţa era atât de frumoasă! Acum? *Dew neh loh moh* cu toţi străinii ăştia ai iadului!

La ora opt, în acea dimineaţă, directorul băncii, îngrijorat, l-a sunat pe Richard Kwang.

— Dar, cinstite stăpâne, afară să tot fie vreo cinci sute de oameni de pe acum şi coada duce de aici, de la noi, până la cheul portului.

— Nu conteşte, cinstite Sung. Le plăteşti tuturor celor care doresc să-şi vadă banii înapoi. Nu-ţi face griji! Vorbeşte-le, majoritatea lor sunt doar nişte pescari superstiţioşi. Încearcă să-

i convingi să renunţe să-şi retragă banii, dar celor care insistă… plăteşte-le! *Banca Ho-Pak* e la fel de sigură de situaţia ei ca şi *Blacs* sau *Victoria*! E o minciună afurisită să se spună că am investit mai mult decât ne ţineau buzunarele! Plăteşte-le! Cercetează atent carnetele lor de cecuri şi nu trebuie să te grăbeşti cu fiecare client. Fii metodic.

Şi în felul acesta directorul filialei şi funcţionarii de la ghişeu au încercat să-şi convingă clienţii că nu era cazul să fie deloc îngrijoraţi, că au fost lansate nişte zvonuri mincinoase de către oameni răuvoitori.

— Bineînţeles, dacă vrei, îţi poţi retrage banii, dar să nu-ţi închipui…

— *Aheeyah*! Dă-i banii o dată, ce mai stai, se pornea următorul de la coadă nervos, că doar vrea banii ei. Eu îi vreau pe ai mei, şi în spatele meu e şi fratele nevesti-mi care vrea să şi-i scoată pe ai lui, ca şi mătuşă-mea care-i şi ea pe undeva pe afară. *Ayeeyah*, că doar n-am să stau toată ziua aici! Trebuie să ies pe mare. Cu vântul ăsta care bate acum o să ne pomenim cu o furtună azi mâine, şi trebuie să prind…

Şi banca începu să tot facă plăţi. Până la ultimul ban. Ca oricare altă bancă, şi *Ho-Pak* folosea depunerile în propriile conturi şi acorda altora, împrumuturi de tot felul. În Hong Kong erau destul de puţine regulamente de funcţionare şi destul de puţine legi. Unele bănci foloseau până la 80 la sută din depunerile de bani gheaţă pentru împrumuturi deoarece erau convinşi că niciodată clienţii lor nu vor cere toţi o dată să li se restituie banii, şi nici toţi banii odată. În afară de cazul acesta din Aberdeen. Dar, din fericire, banca din Aberdeen nu era decât una dintre cele optsprezece filiale răspândite în toată colonia. *Ho-Pak* nu se simţea ameninţată în nici un fel. De trei ori în cursul acelei zile directorul filialei a fost nevoit să ceară Biroului Central să mai trimită numerar. Şi de două ori să ceară instrucţiuni. În dimineaţa aceea, la zece şi un minut, Wu Patru Degete stătea cu Paul Choy lângă biroul directorului, iar Tok Două Satâre în picioare în spatele lui.

— Vreţi să vă lichidaţi toate conturile la *Ho-Pak*? oftă directorul cutremurat.

— Mda. Acum, spuse Wu şi Paul Choy încuviinţă din cap.

— Dar nu avem atâta… Începu directorul sfârşit.

— Vreau toţi banii mei, acum! şuieră Wu. Bani gheaţă sau lingouri. Acum! Nu pricepi o dată?

Domnul Sung începu să clipească mărunt din ochi. Îl sună pe Richard Kwang şi-i explică repede situaţia.

— Da, da, stăpâne! şi-i oferi receptorul lui Wu. Cinstitul Kwang doreşte să vorbească cu dumneavoastră, cinstite Wu.

Dar nici un fel de asigurări nu-l puteau convinge pe bătrânul marinar.

— Nu. Acum! Banii mei şi banii oamenilor mei. Acum! Şi cei din celelalte conturi, ăăă, din cele speciale, indiferent unde or fi.

— Darr cinstite unchiule, începu Richard Kwang mângâietor, la filiala aceea nici nu mai au atâta numerar. Voi fi bucuros să-ţi ofer un cec de bancă!

Wu explodă cu totul.

— Eu n-am nevoie de cecurile tale! Eu vreau banii mei înapoi! Nu pricepi o dată? Bani!

Habar nu avea ce însemna un cec de bancă şi înspăimântatul domn Sung începu să-i explice. Paul Choy se lumină la faţă.

— Cinstite unchiule, cecul de bancă e în regulă, îi spuse el. Un cec de bancă e…

Bătrânul începu să urle:

— Cum naiba o bucată de hârtie să fie la fel de bună ca nişte bani gheaţă? Vreau bani gheaţă, banii mei! Acum!

— Cinstite unchiule, lasă-mă să stau puţin de vorbă cu cinstitul Kwang, îi spuse Paul Choy împăciuitor, înţelegându-i dilema. Poate că pot să te ajut.

Wu încuviinţă din cap mohorât.

— Bine, bine, vorbeşte şi să ai grijă să ies cu bani de aici!

Paul Choy spuse la telefon cine este şi apoi adăugă:

— Poate ar fi mai bine să vorbim în engleză, sir! discută cu el câteva momente apoi dădu din cap satisfăcut. Sir, numai o clipă! şi în *haklo* spuse: Cinstite unchiule, îi explică el, cinstitul Kwang îţi achită tot creditul în bonuri garantate de guvern, argint sau aur, la Biroul Central, şi un cec cu care să te poţi duce la banca Blacs sau la Victoria pentru ce mai rămâne. Dar, eu ţi-aş sugera, deoarece nu ai un seif unde să pui tot tezaurul ăsta, poate că ar fi mai bine să primeşti un cec de bancă de la cinstitul Kwang cu care pot deschide conturi la oricare dintre celelalte două bănci în numele tău. Deândată!

— Băncile! Ah, băncile sunt scorneala diavolilor de străini, capcane de homari pentru oamenii cinstiţi!

Lui Paul Choy îi trebui jumătate de ceas ca să-l convingă. Apoi se duseră la sediul central al băncii *Ho-Pak*, dar Wu îl lăsă

pe Tok Două Satâre să stea de veghe să nu-l slăbească din ochi pe cinstitul Sung, care mai-mai să-şi dea duhul.

— Tok, tu rămâi aici şi dacă nu izbutesc să-mi iau banii de acolo, îi iei tu din banca asta!

— Da stăpâne, prea bine!

Aşa că se duseră la sediul central al băncii şi pe la prânz Wu Patru Degete, avea alte conturi, jumătate la *Blacs*, jumătate la *Victoria*. Paul Choy rămăsese uluit de numărul imens de conturi diferite care trebuiseră lichidate şi deschise altele noi. Ca şi de suma de bani din ele: vreo două milioane de dolari HK. În ciuda tuturor explicaţiilor şi insistenţelor lui, bătrânul marinar refuză să-şi investească o parte din bani şi să speculeze la bursă acţiuni ale băncii *Ho-Pak*, spunând că jocul ăsta-i făcut pentru *quai loh* de hoţi. Aşa că Paul se descotorosi de cinstitul Wu şi se duse pe la toţi agenţii de bursă pe care-i găsi, încercând să speculeze acţiuni ale băncii în contul său.

— Dar, scumpul meu prieten, dumneata nu ai nici un fel de credit nicăieri. Bineînţeles dacă îmi dai un înscris cu sigiliul unchiului dumltale, sau asigurări în scris, bineînţeles…

Cu ocazia asta descoperi că toate firmele agenţiilor de bursă erau deţinute de europeni, aproape în exclusivitate, marea lor majoritate fiind britanici. Nici una dintre agenţii nu aparţinea vreunui chinez. Toate casele de schimb erau ţinute tot de europeni, şi de data asta în majoritate englezi.

— Domnule Smith, nu-mi pare corect aşa, spuse Paul Choy.

— Îmi pare rău, dar ştiţi aici localnicii, domnule… domnule Chee…

— Choy, Paul Choy.

— A, da. Îmi pare rău, domnule Choy, dar localnicii noştri nu par interesaţi în activităţile acestea complicate, moderne cum sunt bursa, agenturarea bursei… bineînţeles că ştiţi că majoritatea localnicilor sunt de fapt imigranţi? Când am venit noi aici, Hong Kongul era doar piatră goală.

— Da, dar eu sunt interesat în aceste activităţi, domnule Smith. În Statele Unite un agent de bursă…

— În Statele Unite! Sunt sigur că acolo se lucrează altfel, domnule Chee. Şi dacă sunteţi bun să mă scuzaţi… bună ziua!

Fierbând, Paul Choy trecu de la agent la agent, dar peste tot fu aceeaşi poveste. Nici unul nu voia să-i acorde nici un credit fără sigiliul unchiului său. Ajunse pe o bancă în piaţa Memorial, lângă Tribunal, în vecinătate blocurilor firmelor *Struan* şi

Rothwell-Gornt, se uita spre port, şi se gândea. Apoi se duse la biblioteca tribunalului şi reuşi să intre după ce discută cu un funcţionar pedant al bibliotecii.

— Sunt de la firma *Sims, Dawson şi Dick*, îi spuse el volubil acestuia. Noul lor jurisconsult din Statele Unite. Doresc nişte informaţii urgente despre burse şi agenţiile de schimb.

— Sir, doriţi instrucţiunile guvernului în privinţa asta? îl întrebă un bătrân bibliotecar eurasiatic care se dovedi mai săritor.

— Da.

— Ei bine, sir, nu există nici un fel de instrucţiuni guvernamentale în privinţa asta.

— Cum?

— Ei bine, practic nici un fel de instrucţiuni bibliotecarul, se duse la un raft, informaţiile necesare reprezentau doar câteva paragrafe dintr-un tom uriaş.

— Doar atât? spuse uluit Paul Choy.

— Da, sir.

— Dar atunci bursa e deschisă, cu totul deschisă oricui! îngăimă el şi mintea începu să i se învârtească.

— Da. În comparaţie cu Londra şi cu New Yorkul, spuse bibliotecarul înveselit. Cât priveşte activitatea agenturilor de bursă, ei bine, sir, oricine se poate apuca să-şi înfiinţeze un birou, cu condiţia ca cineva să dorească să-i vindeţi acţiunile şi să existe şi cineva care să dorească să le cumpere, şi amândoi să dorească să, plătească un comision. Singura problemă e că firmele existente… ăăă controlează complet bursa.

— Şi cum se poate sparge acest monopol?

— Sir, eu nu m-aş băga. Aici, în Hong Kong, stăm sub semnul unui status quo…

— Şi atunci cum poate cineva pătrunde în rândurile agenţilor de bursă? Cum să te apuci cât de cât de afaceri?

— Sir, mă îndoiesc că veţi putea. En… englezii controlează totul cu mare grijă, spuse el delicat.

— Dar asta nu mi se pare corect!

Bătrânul clătină din cap şi zâmbi uşor. Îşi împreună degetele a rugăciune, îi plăcea tânărul chinez de dinaintea lui, invidiindu-i naivitatea… şi pregătirea lui în Statele Unite.

— Doriţi cumva să jucaţi la bursă în numele dumneavoastră personal? îl întrebă el blând.

— Mda... şi Paul Choy încercă să dreagă gafa. Cel puţin aşa mi-a spus firma *Sims, Dawson şi Dick*... să...

— Ei, haide, domnule Choy, dumneavoastră nu sunteţi de la *Sims, Dawson şi Dick*, îi spuse bătrânul mustrându-l politicos. Dacă ar fi angajat un american, lucru ce nu s-a mai pomenit vreodată, aş fi auzit de mult, laolaltă cu alţi o sută, şi cu mult înainte ca dumneavoastră să fi pus piciorul în Hong Kong. Precis că sunteţi domnul Paul Choy, nepotul marelui Wu Sang Fang, care abia a venit de la Harvard din America, înapoi acasă.

Paul Choy rămase cu gura căscată.

— De unde ştiţi?

— Domnule Choy, aici suntem la Hong Kong. O aşezare foarte mică. Şi trebuie să ştim şi noi ce se mai întâmplă aici. Doar aşa mai supravieţuim şi noi. Chiar vreţi să speculaţi la bursă?

— Da. domnule...

— Manuel Pereira, sunt portughez din Macao! şi bibliotecarul scoase un stilou şi pe spatele unei cărţi de vizită proprii scrise câteva cuvinte de recomandare. Uitaţi. Ishwar Soorjani e un vechi prieten. Biroul lui e exact cum ieşi de pe Calea Nathan, în Kowloon. E un pers din India şi se ocupă de schimburile de bani, de valută, cumpără şi vinde acţiuni din când în când. S-ar putea să vă ajute, dar nu uitaţi, dacă împrumută bani, sau vă acordă credit o să vă cam coste, aşa că nu trebuie să luaţi vreo decizie greşită.

— Ah, mulţumesc foarte mult, domnule Pereira! şi Paul Choy îi întinse mâna, iar Pereira, surprins, acceptă gestul, celălalt i-o strânse cu căldură, se repezi să iasă din bibliotecă dar se opri îndată. Spuneţi, domnule Pereira,... În chestia cu bursa. Există vreo posibilitate oricât de vagă? Se poate? Vreun mijloc de a te implica în activitatea de agenturare?

Manuel Pereira avea un păr argintiu, nişte mâini lungi şi elegante, şi pronunţate trăsături de chinez. Îl cîntări pe tânărul din faţa lui, apoi îi spuse blând:

— Nu vă poate împiedica nimeni să formaţi o companie care să se apuce să manevreze propriile dumneavoastră acţiuni de bursă, o bursă chinezească. Se încadrează în legislaţia Hong Kongului, sau mai bine zis în lacunele acesteia! şi ochii bătrânului străluciră. Nu aveţi nevoie decât de bani pentru asta, de bani, legături de afaceri, cunoştinţele necesare şi telefoane...

— Banii mei, vă rog, şopti răguşit bătrâna *amah*. Uitaţi carnetul meu de economii.

Avea chipul îmbujorat de aerul încins din sala filialei din Aberdeen a băncii *Ho-Pak*. Se făcuse trei fără un sfert şi aştepta din zori.

Bluza învechită, albă şi pantalonii negri erau pătaţi de sudoare. Pe spinare îi atârna o coadă de păr încărunţit.

— *Ayeeyah*, nu mai împingeţi! striga celor din spatele ei. O să vă vină şi vouă curând rândul.

Sleită de oboseală, tânăra funcţionară de la ghişeu luă carnetul, aruncă din nou o privire spre ceas. *Ayeeyah*! Mulţumesc tuturor zeilor că la trei închidem prăvălia, se gândi ea, şi, simţind cum o macină durerea de cap, se întrebă totuşi cum aveau să închidă uşile când atâţia oameni mânioşi se înghesuiau în faţa grilajului, împinşi şi ei la rîndul lor de ceilalţi din spate.

În carnetul acela de economii erau 323,42 de dolari HK. Urmând întocmai instrucţiunile domnului Sung de a nu se grăbi şi a verifica totul cu cea mai mare grijă, funcţionara răsfoi dosarul clientei, încercând să nu mai audă şirul de cuvinte murdare care zburau în jurul ei de ceasuri întregi. Se convinse că suma era corectă, apoi se uită din nou la ceas, când se întoarse pe scaunul înalt de la ghişeu, deschise sertarul cu bani şi-l trase afară; nu mai era destul numerar înăuntru aşa că închise din nou sertarul cu cheia şi se duse în biroul directorului. Prin mulţimea care aştepta trecu un fior de mânie. Femeia aceea nepricepută şi pirpirie! Ochii celor de la rând o urmăriră, apoi se opriră neliniştiţi la ceasul de pe perete, apoi se întoarseră iar la funcţionară. Aceasta bătu la uşă şi dispăru în biroul şefului.

— Nu am cu ce să-i plătesc bătrânei Ah Tam, spuse, ea stânjenită. Nu mai am decât 100 de dolari şi am tras de timp cât am putut…

Directorul Sung îşi şterse sudoarea adunată pe buza de sus.

— E aproape trei, aşa că bătrâna să fie ultimul client, domnişoară Cho. O luă cu el printr-o uşă laterală în camera tezaurului.

Uşa seifului era grea de tot. Iar când văzu sertarele goale, funcţionara rămase cu gura căscată. La vremea asta, în zilele obişnuite, sertarele erau pline cu pachete frumos legate de bancnote şi cu fişicuri cu monede de argint, bancnotele prinse

câte o sută, o mie, sau în zeci de mii. Cel mai mult, după închiderea casei, îi plăcea să sorteze banii, să pipăie teancurile de bancnote noi, foşnitoare.

— Ah, ce groaznic, prea cinstite Sung! făcu ea cu ochii în lacrimi, ochelarii i se aburiseră şi păru-i stătea vâlvoi.

— O problemă de moment, doar o problemă de moment, domnişoară Cho. Adu-ţi aminte ce scria onorabilul Haply în ziarul Guardian de azi! şi goli şi ultimul raft, folosindu-şi ultimele rezerve, blestemând transportul de numerar care nu venise. Uite!

Îi dădu 15.000, aşa ca să arate clienţilor că are cu ce plăti, o puse să semneze pentru ei, luă câte 15 dolari pentru celelalte două funcţionare de la ghişeu. Acum seiful era cu adevărat gol. Când reveni în sala băncii, se făcu deodată o linişte tensionată la vederea sumei imense de bani, bani lichizi. Directorul împărţi bani şi celorlalte funcţionare, după care se făcu nevăzut în biroul lui. Domnişoara Cho rândui frumos banii în sertar, urmărită de privirile tuturor ca şi celelalte functionnare. Lăsă pe masă la vedere un teanc de o mie de dolari, rupse sigiliul şi numără metodic 320 de bancnote, apoi încă trei şi, în cele din urmă, şi mărunţişul, după care împinse toţi banii pe ghişeu spre femeie. Bătrâna îi înghesui pe toţi într-o pungă de hârtie, după care următorul aflat la rând se vârî nervos în faţă şi-i băgă domnişoarei Cho sub nas carnetul de economii.

— Uitaţi, pe toţi dumnezeii, vreau şapte mii…

În clipa aceea se auzi bătaia ceasului ce arăta ora trei, domnul Sung se arătă în aceeaşi secundă în pragul uşii şi spuse cu o voce sonoră:

— Ne pare rău, dar acum trebuie să închidem. Domnişoarelor, vă rog să închideţi…

Restul cuvintelor sale fură înghiţite de un urlet furios;

— Pe toţi zeii, aştept de dimineaţă…

— *Dew neh loh moh*, stau aici de opt ceasuri încheiate…

— *Ayeeyah*, doar să-mi plătiţi şi mie că aveţi destul…

— Vă rog, vă rog…

În mod normal, banca şi-ar fi închis uşile şi i-ar fi servit pe clienţii care apucaseră să intre, dar de data asta, ascultătoare, cele trei funcţionare înspăimîntate îşi închiseră sertarele într-un cor de proteste, puseră afişul cu ÎNCHIS şi se traseră înapoi în faţa mâinilor întinse spre ele. Brusc mulţimea din incintă deveni gloată. Cei din faţă erau striviţi de ghişee de către cei din spate,

care-şi făceau acum loc să intre înăuntru. O fată care fu izbită de ghişeu ţipă, mâini se întinseră şi apucară grilajul care era mai mult de decor decât pentru a-i apăra pe cei dinăuntru, toată lumea părea cuprinsă de turbare, un bătrân marinar, căruia tocmai ar fi trebuit să-i vină rândul, întinse mâna şi se chinuia să deschidă sertarul cu bani, bătrâna *amah* era strivită între trupurile celor o sută şi mai bine de oameni ce se îmbulzeau, şi se chinui să se strecoare printre ei într-o parte, cu banii strânşi la piept, cu mâinile uscate, o femeie tânără alunecă şi lumea o călcă în picioare, se zbătu să se ridice, dar picioarele acelea care o pisau nici nu o băgau în seamă, aşa că disperată îşi băgă colţii într-un picior, la nimereală, şi se făcu brusc destul loc ca să se salte în picioare, cu ciorapii rupţi, veşmântul *cheong-sam* sfâşiat, şi înspăimântată rău de tot. Spaima ei păru să-i molipsească şi pe ceilalţi când cineva strigă:

— Omorâţi-l pe ticălosul acela de pui de căţea!

Şi ţipătul lui fu reluat şi de alţii:

— Omorâţi-l…

O secundă toată lumea aceea păru să şovăie, apoi toţi ca unul se repeziră înainte.

— Staţi!

Cuvântul biciui aerul întâi în engleză, apoi în *haklo* şi dialectul cantonez şi apoi din nou în engleză. Se lăsă brusc o linişte desăvârşită. În faţa lor apăru inspectorul şef al poliţiei, fără nici o teamă, calm, cu o portavoce electrică în mână. Venise prin uşa din spate, intrase într-un birou şi acum stătea în faţa lor şi-i privea.

— E ora trei, spuse el încet în *haklo*. Legea spune că la ora trei băncile se închid. Această bancă s-a închis. Vă rog să vă întoarceţi şi să plecaţi acasă. În linişte!

Se lăsă din nou tăcere, de data aceasta în aer plutea şi mai multă mânie, trecu aşa ca un val peste mulţime şi o voce spuse scurt:

— Da' cu afurisiţii ăia de bani ai mei cum rămâne?

Ceilalţi preluară strigătul celui dintâi, dar ofiţerul de poliţie se mişcă cu o viteză uimitoare, îndreptându-se chiar spre cel ce dăduse semnalul, săltă fără să se teamă bara de la ghişeu, care-l despărţea de mulţime, şi se apropie de individ. Lumea se trase înapoi.

— Mâine, îi spuse blând poliţistul care-l domina cu statura lui uriaşă. Mâine o să-ţi primeşti toţi banii.

Omul plecă ochii, detestând ochii aceia albaştri de peşte ai diavolului de străin ca şi apropierea trupului său. Mohorât, se trase un pas înapoi. Poliţistul îi privi şi pe ceilalţi pe rând în ochi.

— Tu, ăla din spate, porunci el, alegând instinctiv, cu grijă şi fără să greşească, omul de care avea nevoie, şi cu o voce liniştită, care ştia să comande şi să se facă ascultat continuă: Întoarce-te şi fă loc celorlalţi să iasă.

Ascultător, cel căruia i se adresase, se supuse cum i se poruncise, şi, în clipa aceea, gloata deveni iar un grup de oameni, urmă un moment de şovăială şi altul îşi croi drum spre uşă să iasă:

— *Dew neh loh moh*, haideţi odată că doar n-am să stau toată ziua aici, spuse el supărat.

Începură să plece, mormăind, blestemând, dar acum fiecare pentru el şi grijile lui, şi nu ca o gloată furioasă. Sung şi funcţionarele îşi şterseră sudoarea de pe frunte, apoi se aşezară tremurând, acum la adăpostul ghişeului. Inspectorul şef o ajută pe bătrâna *amah* să se ridice. În colţul gurii îi apăruse o şuviţă de sânge.

— Ei, doamnă, te simţi bine? o întrebă el în *haklo*.

Bătrâna se zgâi la el fără să înţeleagă. Repetă întrebarea în dialectul din Canton.

— Da, da, îi răspunse ea răguşită, strângând la piept punga de hârtie cu banii. Mulţumesc, cinstite stăpâne.

Femeia se îndepărtă şi dispăru în mulţime. Localul băncii se golise. După ce dispăru şi ultima persoană, englezul ieşi până pe trotuar, în faţa băncii şi rămase în uşă, fluierând neauzit în vreme ce se uita cum lumea se împrăştia.

— Sergent!

— Da, sir!

— Acum poţi să-ţi îndepărtezi oamenii. Mâine la ora nouă vii aici cu o echipă. Pui bariere şi laşi să intre în bancă numai câte trei amărâţi o dată. Tu şi încă patru oameni ajung!

— Da, sir.

Sergentul salută. Inspectorul şef se întoarse şi intră în bancă. Închise uşa din faţă în urma lui şi-i zâmbi directorului filialei.

— Cam umezeală în după-amiaza asta, nu-i aşa? spuse el în engleză, ca să-i cinstească obrazul lui Sung, pentru că toţi

chinezii cu ceva educaţie din Hong Kong şe mândreau că vorbesc limba asta de circulaţie internaţională.

— Da, sir, îi răspunse Sung nervos.

În mod obişnuit îi plăcea de inspectorul şef, chiar destul de mult. Mda, îşi zise el. Dar acum fusese pentru prima oară când văzuse cu adevărat un *quai loh* cu Ochi Răi, sfidând o mulţime de oameni, înfruntând singur, ca un zeu rău, o gloată, abia aşteptând să-i vadă clintind pe oameni ca să aibă prilejul să scuipe foc şi pucioasă. Sung se cutremură din nou.

— Mulţumesc, domnule inspector şef.

— Să intrăm în biroul dumitale ca să-mi fac şi eu raportul.

— Da, vă rog! şi Sung se umflă în pene în faţa subalternilor săi, preluând din nou frânele conducerii. Voi ceilalţi puneţi rânduială în registrele de casă şi faceţi ordine.

Îl conduse pe celălalt în birou şi se aşeză jos, numai zâmbet.

— Un ceai, domnule inspector şef?

— Nu, mulţumesc! inspectorul şef Donald C.C. Smyth avea aproape un metru optzeci, era vânjos, blond, ochi albaştri, chipul bronzat, scoase din buzunar nişte foi de hârtie şi le puse pe masă. Conturile oamenilor mei. Mâine la ora nouă le închizi conturile şi le dai banii. Or să vină la uşa din spate.

— Dar bineînţeles. Voi fi onorat s-o fac. Dar o să-mi pierd cinstea obrazului dacă pierd nişte clienţi atât de importanţi. Domnule inspector şef, banca noastră e la fel de trainică şi azi precum a fost şi ieri.

— Dar bineînţeles. Dar te rog, totuşi mâine la nouă. Bani gheaţă! şi-i mai întinse nişte hârtii şi patru carnete de economii. Iar pentru astea primesc şi un cec de bancă. Acum!

— Dar domnule inspector şef, azi a fost o zi nemaipomenită. *Ho-Pak* nu are nici un fel de dificultăţi. Bineînţeles că puteţi…

— Acum, îi zâmbi Smyth fermecător. Formularele de retragere sunt pregătite în regulă şi semnate.

Sung se uită la hârtiile din faţa lui. Toţi chinezii aştia pe care-i cunoştea erau interpuşii interpuşilor acestui om a cărui poreclă era Şarpele. Conturile totalizau 850.000 dolari HK. Şi asta numai la filiala lui, se gândi el, foarte impresionat de înţelepciunea omului din faţa sa. Atunci ce-o fi având el la *Blacs* şi *Victoria*, şi la atâtea alte filiale din Aberdeen!

— Prea bine, spuse el obosit. Dar îmi pare rău când văd atâtea conturi părăsind banca.

— Bănuiesc că *Ho-Pak* nu e în pragul falimentului, nu? spuse poliţistul zâmbind.

— O, nu, domnule inspector şef, îi replică Sung şocat. Avem un patrimoniu publicat deja de un miliard şi bani lichizi în rezervă de mai multe zeci de milioane. Dar aşa-i cu oamenii ăştia simpli, e destul un zvon, e o problemă temporară de credibilitate. Aţi văzut articolul domnului Haply în *Guardian* azi?

— Da.

Chipul lui Sung se întunecă:

— Ah, nişte zvonuri răuvoitoare împrăştiate de nişte tai-pani geloşi de la alte bănci. Şi dacă Haply spune una ca asta, atunci e adevăr adevărat.

— Bineînţeles. Dar ştii, în după-amiaza asta, sunt cam aglomerat cu treburile.

— Da, bineînţeles. Îl fac imediat. A, era să uit, am văzut în ziar că aţi prins pe unul dintre Vârcolaci.

— Avem doar un om suspect că ar face parte din triadă, domnule Sung, doar un suspect.

— Diavolii! se cutremură Sung. Dar o să-i prindeţi pe toţi diavolii ăştia! Auzi, să trimită ei urechea omului! Trebuie să fie nişte străini de locurile astea. Pot pune pariu că-s străini, nu conteşte. Uitaţi, sir, am făcut cecul…

Cineva ciocăni în uşă. Se arătă un caporal care salută.

— Sir, vă rog să mă iertaţi, afară se află maşina cu bani a băncii. Spun că sunt de la sediul central al băncii *Ho-Pak*.

— *Ayeeyah*, făcu Sung vădit uşurat acum. La ţanc. Mi-au promis că trimit banii la două. Mi-au mai venit deci bani!

— Câţi sunt?

— Jumătate de milion, răspunse caporalul imediat, întinzându-i un aviz de expediţie.

Caporalul era scund, inteligent, cu nişte-ochi vioi.

— Bun spuse Smyth. Ei, domnule Sung, cu asta ai să scapi de necazurile astea, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles! Sung îi văzu pe cei doi privindu-l şi spuse imediat încântat. De n-aţi fi fost dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră… Cu permisiunea dumneavoastră vreau să-l sun pe domnul Richard Kwang chiar acum. Sunt sigur că va fi onorat, ca întotdeauna, să aducă o mică contribuţie la fondul de ajutorare al poliţiei, ca o dovadă a mulţumirilor noastre.

— Foarte amabil, dar nu e nevoie, domnule Sung.

— Ah, dar dacă mă refuzaţi, îmi pierd cinstea obrazului, domnule inspector şef.

— Sunteţi foarte amabil, răspunse Smyth, ştiind bine că de n-ar fi fost el aici în bancă şi oamenii săi afară, atunci şi Sung şi funcţionarele lui şi încă mulţi alţii ar fi fost acum morţi. Mulţumesc, dar nu e nevoie.

Luă cecul de bancă şi ieşi.

Domnul Sung încercă acum să-l convingă pe caporal care, în cele din urmă, trimise să fie chemat superiorul său. Sergentul Mok refuză şi el.

— De douăzeci de mii de ori, spuse el.

Dar domnul Sung insistă. Şi se vădi înţelept. Şi Richard Kwang şi el fu la fel de încântat şi la fel de onorat să aprobe acel dar ce nu fusese cerut de nimeni: 20.000 dolari HK. Bani peşin.

— Domnule sergent Mok, dimpreună cu recunoştinţa băncii.

— Mulţumesc, cinstite domnule director Sung, răspunse Mok politicos, băgând banii în buzunar, fericit că se afla în divizia Şarpelui şi cu totul impresionat că cei 20.000 dolari erau exact suma apreciată de Şarpe ca fiind valoarea muncii prestate de ei în după-amiaza aceea. Sper din toată inima ca marea dumneavoastră bancă să se vădească solvabilă şi să faceţi faţă acestei vremi neprielnice, cu obişnuita dumneavoastră înţelepciune. Mâine, bineînţeles, vom fi la datorie. Vom fi aici la ora nouă punct să ne ridicăm şi banii…

Bătrâna *amah* încă mai adăsta pe banca de lângă zidul portului, ca să-şi tragă sufletul. O dureau coastele, dar o dureau dintotdeauna, se gândi ea sleită. *Joss!* Se numea Ah Tam, dădu să se ridice în picioare, dar un tânăr se apropie sprinten de ea şi-i spuse:

— Ei, bătrânico, stai jos oleacă, vreau să vorbesc cu tine! individul era scund, solid, de vreo douăzeci şi unu de ani, cu faţa mâncată de vărsat de vânt. Ce ai în punga aia?

— Care? Care pungă?

— În aia de hârtie pe care o ţii lipită de veşmintele tale împuţite şi bătrâne.

— Asta? A, nimic, cinstite stăpâne. Cumpărăturile mărunte pe care…

Tânărul se aşeză pe bancă lângă ea şi-i şuieră la ureche:

— Gura, cotoroanţă! Te-am văzut eu ieşind din afurisita aia de bancă. Cât ai scos?

Bătrâna se agăţă disperată de punga ei, cu ochii închişi de groază şi îngăimă:

— 'S toate economiile mele, cinsti…

Îi smulse punga din mână şi o deschise.

— *Ayeeyah*! bancnotele erau destul de vechi şi le numără cu grijă. Deci 823 de dolari, spuse el dispreţuitor. Unde eşti tu *amah*? La vreun cerşetor? Nu ai fost prea înţeleaptă la viaţa ta.

— Da, da; ai dreptate, stăpâne, spuse ea, urmărindu-l cu ochii ei negri şi mijiţi.

— Partea mea de *h'eung yau* e de 20 la sută, spuse el şi începu să numere bancnotele.

— Dar, cinstite stăpâne, spuse ea cu voce miorlăită, 20 la sută e prea mult, dar aş fi foarte onorată dacă ai primi 5 la sută şi mulţumirile unei bătrâne ca mine.

— 15.

— 6.

— 10, ultima ofertă. Că n-am să pierd toată ziua cu dumneata.

— Dar, sir, eşti tânăr şi puternic, e limpede că eşti 489. Cei puternici trebuie să-i apere pe cei bătrâni şi slabi.

— Drept, drept, spuse el şi rămase o clipă pe gânduri, dorind să fie corect. Bine atunci. Numai 7 la sută.

— O, sir, cât de generos sunteţi. Vă mulţumesc, vă mulţumesc! şi fericită îl urmări cum numără 22 de dolari, apoi băgă mâna în buzunar şi numără 61 de cenţi.

— Uite, îi restitui el mărunţişul şi restul banilor bătrânei.

Bătrâna îl copleşi cu mulţumiri, încântată de tîrgul pe care-l făcuse. Ah, pe toţi zeii, murmură ea transfigurată, numai 7 la sută în loc de, ei, cel puţin 15 cât ar fi fost cinstit.

— Aveţi şi dumneavoastră bani la *Ho-Pak*, cinstite stăpîne? îl întrebă ea politicoasă.

— Bun înţeles, îi replică tânărul plin de importanţă, de parcă ar fi fost chiar adevărat. De ani de zile frăţia mea îşi ţine conturile aici. Avem…, şi dublă brusc suma la care se gândise iniţial,… avem vreo 25.000 numai la filiala asta.

— Eeeee! cârâi bătrâna. Auzi, atât de bogaţi! Din clipa în care v-am văzut am ştiut că sunteţi 14 Carate… şi, bineînţeles, un prea cinstit 489.

— Chiar mai mult decât atât, aruncă tânărul plin de sine şi de importanţa lui. Eu mi-s… – dar se opri deodată, amintindu-şi că şeful îi certase, avertizându-i să fie prudenţi, şi nu se mai

laudă mai departe că eu sunt Kin Sop-ming, Kin Ciupitul de Vărsat, şi sunt unul dintre faimoşii Vârcolaci, şi de toţi suntem numai patru. Ei, bătrâno, vezi-ţi de treabă, îi spuse el în cele din urmă, plictisit de-acum de bătrână. Am şi altceva mai bun de făcut decât să stau să trăncănesc cu tine.

Bătrâna se ridică, îi făcu o plecăciune şi atunci dădu cu ochii de omul care fusese la rând înaintea ei. Omul era ca şi ea din Canton, un prăvăliaş dolofan pe care-l cunoştea de mult, fiindcă ţinea o dugheană unde vindea păsări la marginea străzii, în piaţa foind de lume de la Aberdeen.

— Ei, şi dacă vrei să te alegi şi cu un alt client, îi spuse ea răguşit tânărului, uite unul cu care te vei descurca uşor. A fost la rând înaintea mea. Şi a scos peste 8.000 de dolari.

— Ah, unde-i? Unde-i? o întrebă tânărul.

— Am şi eu 15 la sută din dobândă?

— Numai 7, ultima ofertă!

— Bine, fie 7. Uite, colo, colo, îi şopti ea. Grăsanul ăla, îndopat ca un mandarin, cu cămaşa albă... ăl de transpiră de parcă acum ar fi la Nori şi Ploaie!

— Aha, îl văd.

Tânărul se ridică, şi porni iute să-şi intercepteze prada; îl ajunse când să dea colţul. Omul încremeni, apoi începu să se târguie o vreme, plăti 16 la sută şi dispăru în grabă, binecuvântându-şi soarta de a fi scăpat atât de uşor. Tânărul se apropie vioi de bătrână.

— Uite, babă, spuse el. Ticălosul avea 8.162,16 dolari; procentajul e de...

— 1305,92, iar cei 7 la sută ai mei 91,41 dolari, spuse ea iute.

Tânărul îi plăti exact, şi fu de acord să vină şi a doua zi să-i găsească victime.

— Cum te cheamă? o întrebă el.

— Ah Su, stăpâne, îi spuse ea un nume fals. Al dumneavoastră?

— Mo Wu-fang, îi spuse el folosindu-se de numele unui prieten.

— Atunci pe mâine, îi aminti bătrâna fericită, şi mulţumindu-i din nou o porni cu mersul ei şovăitor, încântată de cîştigul dobîndit în acea binecuvântată zi.

Şi tânărul se alesese cu un profit frumos. Avea peste 3.000 de dolari în buzunarele în care dimineaţă nu găsise destui bani

nici pentru autobuz. Şi totu-i căzuse aşa din senin pentru că venise la Aberdeen de la Promontoriul Glessing pentru ca să pună la cutia poştală o altă scrisoare prin care cereau Casei Chen răscumpărarea.

— Pentru mai multă siguranţă, o pui de acolo! îi spusese taică-su, conducătorul lor. Ca să punem ticăloasa asta de poliţie pe o pistă falsă.

— Dar nu ne alegem din treaba asta cu nici o para chioară! îi strigase el lui taică-su şi celorlalţi plin de silă. De unde să facem noi rost acum de un ticălos de fiu dacă ăsta-i mort şi îngropat! Cine mai plăteşte ceva dacă nu are dovada că e în viaţă? Bineînţeles că nu. A fost o tâmpenie să-i dai cu hârleţul în cap!

— Dar ticălosul încerca să scape! urlă la el frate-su.

— Da, frate mai tânăr ce-mi eşti, dar prima lovitura nu l-a dat gata, doar i-a sucit gâtul puţin. Trebuia să te fi oprit atunci.

— Aşa aş fi vrut să fac, dar a intrat în mine duhul cel rău, aşa că i-am mai tras una. Ce, doar nu i-am tras decât de patru ori. Eeee! indivizii ăştia crescuţi în puf au ţeasta gingaşă.

— Da, dreptu-i, spuse taică-su, un bărbat scund, cu început de chelie, şi o mulţime de dinţi de aur, pe nume Kin Min-ta, sau Kin Chelbosul. *Dew neh loh moh,* dar de-acum ce-i făcut e bun făcut şi n-are nici un rost să ne mai aducem aminte. *Joss*! A fost numai vina lui că a încercat să fugă! Aţi văzut ediţia din dimineaţa asta a lui Times?

— Nu, încă nu, tată, spuse el.

— Uite colea, să vă citesc şi vouă: Inspectorul şef al Poliţiei generale a afirmat astăzi că au arestat un membru al triadei pe care-l suspectează ca fiind membru al Vârcolacilor, periculoasa bandă de criminali care l-au răpit pe John Chen. Autorităţile se aşteaptă să rezolve cazul dintr-un moment în altul.

S-au pus cu toţii pe râs, el, fratele lui mai tânăr, taică-su şi ultimul membru al bandei, prietenul său bun Chen Ureche-de-Câine, Pun Po Chen, şi râdeau fiindcă ştiau cu toţii că cele scrise acolo erau minciuni sfruntate. Niciunul dintre ei nu era membru al triadei sau să aibă vreo legătură cu triazii, şi niciunul dintre ei nu mai fusese arestat pentru vreo nelegiuire până atunci, deşi făcuseră şi ei un fel de frăţie a lor, iar taică-su, din când în când, se apuca să înjghebe câte un mic sindicat pentru jocurile de noroc la Promontoriul de Nord. Taică-su fusese cel care venise primul cu ideea răpirii. Eeee, foarte deşteaptă idee, se gândi el, când îşi aminti. Şi când mai apoi John Chen fu omorât, din

nefericire, pentru că încercase ca un prost să fugă, tot taică-su venise şi cu ideea să-i taie o ureche şi s-o trimită familiei.

— În chipul ăsta, din nenorocirea lui facem norocul nostru. Omoară unul ca să înspăimânţi o mie. Şi dacă trimitem urechea asta o să băgăm spaima în tot Hong Kongul, o să ajungem vestiţi şi bogaţi!

Da, da, se gândi el stând leneş şi prăjindu-se la soarele din Aberdeen. Dar, deocamdată, încă n-am pus mâna pe bogăţiile alea. Că doar îi spusese lui taică-su chiar în dimineaţa aia:

— Nu mi-e greu să mă duc tocmai până în Aberdeen să pun scrisoarea asta la poştă, tată, că e înţelept ce spui şi oricine ar face la fel. Dar mie nu-mi vine să cred că o să ne alegem cu vreo răsplată de pe urma ei.

— Nu conteşte şi ascultă! Am eu nişte planuri şi mai grozave, cum n-a avut nici Al Capone. Stăm câteva zile şi aşteptăm. Apoi dăm un telefon la Casa Chen. Dacă nu primim bani gheaţă imediat, atunci îl înşfăcăm chiar pe comprador în persoană! Pe marele Zgîrciob Chen!

Toţi ceilalţi se uitaseră la el cu uluire.

— Mda, şi dacă voi socotiţi că n-o să vrea să plătească chiar aşa de repede după ce-a văzut urechea lui fecioru-su... bineînţeles că o să-i spunem că era a lui fecioru-su, poa' că o să dezgropăm şi stârvul lui să i-l arătăm, *heya*?

Kin Ciupitul se făcu tot numai zâmbet, amintindu-şi cum îi pălise pe toţi hohotele de râs, de se ţineau de burţi, mai mai să se tăvălească pe jos de râs.

— Da' acum la treabă. Chen Ureche-de-Câine, avem nevoie iar de sfatul tău.

Chen Ureche-de-Câine era un fel de văr de departe cu John Chen şi lucrase la el ca şef la una dintre multele companii ale lui Chen.

— Informaţiile tale cu privire la fiu au fost la mare fix! Da' poa' că ne şopteşti şi nişte informaţii despre mişcările lui tac-su, ei?

— Bun înţeles, cinstite conducător, e uşor, îi răspunse Chen-Ureche-de-Câine. E un om cu tabieturi... şi uşor de înspăimântat. Ca şi tai-tai a lui, *ayeeyah*, curva aia cu gura numai miere care ştie ea unde să-şi salte crăcii sus. Şi-s încredinţat că o să ne dea banii iute-iute ca să-l scape. Mda, şi aşa-i credinţa mea că acum o să fie şi el foarte ascultător şi o să ne ajute. Numai că noi trebuie să cerem o sumă de două ori mai

mare decât cea la care vrem să încheiem târgul pentru că ştie omul să se târguie ca nimeni altul. Am lucrat eu pentru afurisita de *Casă Chen* toată viaţa, aşa că ştiu eu ce cărpănos mi-e dumnealui.

— Minunat. Ei şi acum, pentru toţi zeii, cum şi când îl răpim noi chiar pe dumnealui Chen, capul *Casei Chen*?

20

Ora 16.01.

Sir Dunstan Barre fu condus în cabinetul lui Richard Kwang cu toată politeţea ce considera că i se cuvine. Clădirea băncii *Ho-Pak* era mică şi fără mari pretenţii, în centru, lângă Strada Gheţăriei, un birou obişnuit ca toate birourile chinezeşti, micuţ, plin cu de toate şi cam murdar, un loc unde se lucra, nu se făceau vizite de curtoazie. În cele mai multe cazuri, doi sau chiar trei oameni lucrau în acelaşi birou, fiecare conducând câte două sau trei afaceri diferite, folosind acelaşi telefon şi aceeaşi secretară. Şi de ce nu? ar spune un om înţelept. Când plăteşti numai o treime pentru cheltuielile de regie, asta înseamnă un profit mai mare la aceeaşi cantitate de muncă.

— Dar Richard Kwang nu împărţea biroul cu nimeni altcineva. Ştia că asta nu place clienţilor lui, mai ales *quai loh*, iar şi acei puţini străini pe care-i avea erau foarte importanţi pentru banca lui şi pentru el, atât pentru că-i făceau cinste obrazului cât şi pentru celelalte avantaje suplimentare pe care i le aduceau, cum ar fi posibilitatea de a fi membru votant al exclusivistului club hipic, sau membru al clubului de cricket din Hong Kong, sau al clubului de golf, sau chiar numai al Clubului, sau al oricărui club neînsemnat, dar exclusivist, care erau controlate îndeaproape de tai-panii britanici ai marilor *hong*, de unde erau conduse toate marile afaceri.

— Hello, Dunstan, spuse el încântat. Cum ne mai merge?

— Minunat. Dar ţie?

— Foarte bine. În dimineaţa asta calul meu a făcut un antrenament minunat.

— Da, da, eram şi eu pe hipodrom.

— Da? Nu te-am văzut.

— Ei, am trecut şi eu aşa o clipă, două. Cârlanul meu a cam făcut febră... s-ar putea să-l chinuim sâmbătă. Dar iapa ta Butterscotch numai că nu zbura azi-dimineaţă.

— Mai să bată recordul pistei. Dar o să încerce sâmbătă.

Barre chicoti:

— Am să vin să te trag de limbă chiar înainte de cursă şi o să-mi povesteşti tu atunci secretele grajdului. Niciodată nu poţi avea încredere în antrenori şi în jochei, nici în ai mei, nici în ai altuia, nu crezi şi tu la fel?

Au mai discutat fără un subiect anume o vreme şi, în cele din urmă, Barre ajunse la motivul vizitei. Richard Kwang încercă să-şi stăpânească şocul.

— Să-ţi lichidezi toate conturile firmei?

— Da, bătrâne. Chiar azi, îmi pare rău şi toate celelalte, dar consiliul meu de directori socoteşte că aşa e mai înţelept pentru moment, până când vă descurcaţi...

— Doar nu-ţi închipui cumva că suntem la ananghie? râse Richard Kwang. N-ai citit articolul lui Haply din *Guardian?*... Minciuni răuvoitoare răspândite de unii tai-pani şi de unele mari bănci...

— A, da, l-am văzut. Obişnuitele lui prostioare, aş zice eu. Ridicol! Să raspândească zvonuri, auzi! De ce-ar face cineva una ca asta? Ha? Am discutat azi- dimineaţă şi cu Paul Havergill şi cu Southerby şi amândoi zic că Haply ar face mai bine să fie atent ce scrie acolo, dacă sugerează că ar avea şi ei vreun amestec, că altfel se mai alege şi cu vreun proces de calomnie. Tânărul ăla ar merita să fie bătut cu cravaşa. Şi, ei bine... Uite eu aş vrea să-mi faci un cec de bancă chiar acum... Îmi pare rău, dar ştii şi tu cum sunt consiliile astea de administraţie.

— Da, da, fac imediat! şi Richard Kwang îşi păstră mai departe zâmbetul pe faţă, dar simţi că-l umple ura mai mult decât de obicei împotriva individului elegant din faţa lui, fiindcă ştia că acel consiliu nu era decât o ştampilă în mâna lui Barre. Noi nu avem probleme. Suntem o bancă de un miliard de dolari. Dacă te gândeşti la chestia cu filiala din Aberdeen, ei bine, acolo nu-s decât o mână de oameni prăpăstioşi şi superstiţioşi.

— Da, ştiu bine, spuse Barre care-l cercetă atent. Am auzit că în după-amiaza asta ai avut nişte probleme la filiala din Mong Kok, ca şi la Tsim Sha Tsui… la Sha Tin, din Noile Teritorii, ba chiar, să ne ajute Dumnezeu, şi la Lan Tao.

Insula Lan Tao era la vreo şase mile est de Hong Kong, cea mai mare insulă din arhipelagul de trei sute de insule care formau colonia, insulă aproape nepopulată pentru că nu avea pic de apă.

— Ei vreo câţiva clienţi acolo care şi-au retras economiile, spuse Kwang în bătaie de joc. Dar nu înseamnă o nenorocire!

De fapt era o nenorocire. Ştia şi el şi-i era teamă că de-acum ştie toată lumea. La început a fost doar o panică la Aberdeen. Apoi, în cursul aceleiaşi zile, şi ceilalţi şefi de filiale începuseră să-l sune tot mai neliniştiţi. Avea optsprezece filiale în toată colonia. La patru dintre ele se făceau retrageri masive, greu de făcut faţă. La Mong Kok, un adevărat viespar. Lângă suprapopulatul oraş Kowloon, rândul se formase la începutul după-amiezii. Toată lumea voia să-şi retragă toţi banii. Nu atinsese proporţiile îngrozitoare de la Aberdeen, dar fusese destul pentru a arăta limpede că credibilitatea băncii era în mare criză. Richard Kwang putea lesne înţelege că în acel sat de pescari toată lumea auzise că Wu Patru Degete îşi lichidase iute conturile şi că toţi dăduseră buzna pe urmele lui. Dar ce se întîmplase la Mong Kok? De ce acolo? De ce la Lan Tao? De ce la Tsim Sha Tsui, cea mai activă filială a băndi sale, aproape la capătul feribotului Golden pe unde treceau 150.000 de oameni zilnic, spre şi dinspre Hong Kong? Trebuie să fie un complot la mijloc. Oare în spatele acestui complot să se afle duşmanul meu de moarte Ching Zâmbăreţul? Sau poate că-s ticăloşii ăia, ticăloşii aceia plini de invidii de la *Blacs* şi *Victoria?* O fi pus la cale atacul acesta Havergill – Căcat Subţire? Sau poate Compton Southerby de la *Blacs*? Ăsta m-a urât întotdeauna. Soioşii ăştia de *quai loh*! Dar de ce să mă atace chiar pe mine. Bineînţeles că sunt un bancher mult mai bun decât ei, şi de asta sunt geloşi pe mine, dar eu nu fac afaceri decât cu oameni civilizaţi şi aproape că asta nu-i afectează cu nimic. Atunci de ce? Sau poate a răsuflat vestea că, în ciuda înţelepciunii mele şi a opoziţiei mele, partenerii mei, care controlează banca, au insistat să iau împrumuturi cu dobândă mică pe termen scurt şi să dau împrumuturi pe termen lung, cu dobândă mare pentru afaceri imobiliare, şi acum, din pricina prostiei lor să ajungem

să fim neînstare să facem faţă unor extrageri masive de fonduri pentru că ai investit prea mult?

Richard Kwang ar fi vrut să strige şi să urle, să-şi smulgă părul din cap. Partenerii lui tainici erau Lando Mata şi Tung Mână-strânsă, principali acţionari ai cazinourilor de la Macao şi ai sindicatului aurului, laolaltă cu Mo Contrabandistul, care-l ajutaseră să pună pe picioare banca *Ho-Pak* cu zece ani înainte.

— Ai auzit prezicerile lui Tung Bătrânul Orb din dimineaţa asta? îl întrebă el, încă zâmbind.

— Nu, ce spune?

Richard Kwang căută, găsi ziarul şi i-l întinse „Toate semnele arată că ne aflăm în pragul unei perioade de boom. Norocosul opt poate fi zărit pretutindeni în ţării, suntem în cea de-a opta lună iar ziua mea de naştere e pe data de opt a celei de-a opta luni.“ Barre citi articolul. În ciuda faptului că nu prea avea el încredere în prezicători, trăia de prea multă vreme în Asia ca să-i ignore cu totul. Simţi că inima îi bate mai iute. Tung Bătrânul Orb se bucura de o reputaţie imensă în Hong Kong.

— Dacă e să-l credem pe el, atunci ne aflăm în faţa celei mai mari catastrofe din istoria omenirii, spuse el.

— De obicei e mult mai prudent. *Ayeeyah*, ar fi tare bine, *heya?*

— Chiar mai bine decât bine. Dar totuşi, Richard, bătrâne, hai să încheiem mica noastră afacere, da?

— Bineînţeles. E doar un taifun într-o scoică goală, Dunstan. Suntem mai tari ca niciodată… acţiunile noastre au scăzut doar cu un punct.

La deschiderea bursei, fusese o avalanşă de oferte de vânzare de acţiuni în cantităţi mici, la care, dacă nu s-ar fi reacţionat imediat, ar fi tras acţiunile la fund ca plumbul. Richard Kwang ordonase agenţilor săi să cumpere tot şi să nu se oprească până nu se stabilizează lucrurile. Cu asta stabilizase cursul acţiunilor băncii. În timpul zilei, pentru a-şi menţine poziţia, fusese nevoit să cumpere aproape cinci milioane de acţiuni, număr nemaipomenit de mare pentru o singură zi. Nici unul dintre experţii săi nu fusese în stare să-i spună cine se înverşuna să vândă masiv. Nu exista nici un motiv pentru criza asta de încredere, poate numai lichidarea conturilor de către Wu Patru Degete. Blestemat fie diavolul ăsta bătrân de către toţi zeii, laolaltă cu nepotul lui libidinos, şcolit la Harvard.

— De ce să nu…

Sună telefonul.

— Iartă-mă! apoi în receptor: Am zis să nu fiu întrerupt!

— Domnul Haply de la *Guardian*, spune că e important, insistă secretara, nepoata lui, Mary York. A sunat şi secretara tai-panului. Şedinţa consiliului de administraţie de la Nelson Trading a fost devansată pentru azi la ora cinci după- amiază. A sunat domnul Mata să anunţe că va veni şi el acolo.

Lui Richard Kwang îi stătu inima în loc. De ce? se întrebă el, uluit. *Dew neh loh moh*, se stabilise să se amâne pentru săptămâna viitoare. *Oh, ko*, de ce? Iute lăsă la o parte gândurile astea pentru ca să se concentreze la Haply. Se hotărî că era prea periculos să vorbească cu el în faţă lui Barre.

— Îl sun eu imediat în câteva minute! şi-i zâmbi celui de dinaintea lui cu obrazul lui rozaliu. Dunstan, lasă problema asta s-o rezolvăm peste o zi sau două. Nu sunt nici un fel de probleme.

— Bătrâne, nu pot. Îmi pare rău. Am avut un consiliu special, trebuie să rezolv astăzi. Consiliul de administraţie a insistat, nu de alta.

— În trecut noi am fost generoşi cu tine… şi acum ai de la noi patruzeci de milioane de dolari fără acoperire… şi împreună ne-am întovărăşit să investim şaptezeci de milioane în noul tău program de construiţii.

— Da, aşa e, Richard, şi profiturile tale vor fi substanţiale. Dar asta-i altă problemă şi împrumuturile acelea au fost negociate cu deplină bunăcredinţă cu luni de zile în urmă şi vor fi rezolvate cu aceeaşi bunăcredinţă la scadenţă. Nu s-a întâmplat niciodată să nu ne plătim datoriile către *Ho-Pak* sau oricare altă bancă! şi Barre îi întinse înapoi ziarul şi o dată cu el şi un formular semnat şi cu ştampila corporaţiei lui. Toate conturile au fost reunite aşa că un singur cec e suficient.

Suma se ridica la doar ceva mai mult de nouă milioane şi jumătate. Richard Kwang semnă cecul de bancă şi-l conduse zâmbind pe sir Dunstan Barre până la uşă, apoi, după ce scăpă de el, îi înjură pe toţi care-i căzură sub ochi, intră în biroul lui trântind uşa, dădu cu piciorul în birou, smulse telefonul şi urlă la nepoata lui să i-l dea pe Haply şi aproape că rupse receptorul când îl buşi în furcă. *Dew neh loh moh* în toţi aceşti *quai loh!* urlă el uitându-se la tavan şi apoi se simţi mai uşurat. Căcatul ăla de cîine! Mă întreb… ah, mă întreb dacă l-aş putea convinge pe Şarpe să interzică orice fel de coadă la filiala aceea mâine!

Poate că el şi oamenii lui ar putea să-i domolească dacă vor rupe câteva mădulare.

Mohorât, Richard Kwang îşi lăsă mintea în voia ei. O zi împuţită. Începuse destul de prost la hipodrom. Era convins că antrenorul, sau jocheul lui îi dădeau iepei lui, Butterscotch, pastile care să-i sporească vigoarea şi s-o facă să alerge mai repede, ca să-i crească acţiunile, şi să devină favorită, apoi sâmbătă să nu-i mai dea pastilele, el să parieze împotriva ei, ca să radă toate pariurile printr-un intermediar, să nu apară el drept câştigător. Nenorociţi jegoşi! Hoţi! Mincinoşi! Oare cred ei că eu ţin un cal de curse ca să pierd bani! Bancherul hârâi din gât şi scuipă în scuipătoare. Ah, Barre, gură de vierme, şi cu tine unchiule Wu, oase de câine ce-mi eşti. Cu retragerile astea de fonduri mi s-a dus cea mai mare parte din banii lichizi pe care-i aveam! Nu conteşte, cu Lando Mata, Mo Contrabandistul, Tung Mânăstrânsă şi cu tai-panul sunt în siguranţă. Ei, o să trebuiască să mai ţip şi eu, să urlu şi să mă milogesc şi să vărs lacrimi, dar nimic nu mă poate dărâma cu adevărat nici pe mine nici banca *Ho-Pak*. Sunt prea important pentru ei ca să mă lase.

Da, avusese parte de o zi împuţită. Singurul moment luminos fusese întâlnirea lui cu Casey din dimineaţa aceea, îi făcuse mare plăcere să se uite la ea, îi făcuse mare plăcere să-i simtă mirosul curat, proaspăt, înviorător, de americancă căreia îi place să trăiască mult în aer liber. Se duelaseră în chip plăcut cu privire la problemele financiare şi crezuse că poate pune el mâna fie pe toate afacerile lor bancare, fie pe mare parte din ele. Cu siguranţă că se va alege şi el cu beneficii uriaşe. E atât de naivă fiinţa asta, se gândi el. Erau impresionante cunoştinţele ei în domeniul bancar şi al finanţelor, dar cele cu privire la lumea Asiei, nule! Atât de naivă, să fie atât de sinceră cu planurile lor! Mulţumesc tuturor zeilor că mai există şi americani pe lume!

— Eu iubesc America, domnişoară Casey. Da, da. Mă duc acolo de două ori pe an ca să mănînc şi eu o friptură bună şi să mă plimb prin Las Vegas… şi să fac afaceri, bineînţeles.

Eeee, făcu el fericit, ce minunate curve are Ţara Aurului, cele mai minunate şi cele mai accesibile *quai loh* din lume, şi acolo *quai loh* sunt atât de ieftine în comparaţie cu fetele de la Hong Kong. Ah ah ah! Ce bucurie să te duci cu ele în pat, cu subraţele lor uriaşe, atât de bine date cu deodorant, cu ţâţele, şoldurile şi fundul lor mari! Dar cele mai minunate-s la Vegas.

Ehei, îţi aminteşti de blonda aceea straşnică care părea să se prăbuşească peste mine, atât de înaltă era, dar când s-a întins… Telefonul său particular dădu semnal. Ridică receptorul, enervat ca de obicei fiindcă fusese nevoit să-l instaleze. Dar nu avusese de ales. Când fosta lui secretară îl părăsise şi se măritase, nevastă-sa i-o băgase pe gât pe nepoata ei favorite în locul ei, bineînţeles ca să mă spioneze pe mine, se gândi el mohorât. Eeee, şi atunci ce-i rămâne omului de făcut?

— Da? spuse el în receptor, întrebându-se ce-o mai fi vrând nevastă-sa acum.

— Nu m-ai sunat toată ziua… Am aşteptat ceasuri întregi!

Inima îi tresări la sunetul neaşteptat al glasului fetei. Auzind dialectul ei cantonez, la fel de dulce ca şi Poarta ei de Jad a plăcerilor, uită cu totul de mofturile ei obişnuite.

— Ascultă, comoară mică, spuse el cu un ton împăciuitor. Tăticul tău a fost foarte ocupat pe ziua de azi… Am…

— Lasă că ştiu eu, că tu nu o mai vrei pe fetiţa ta deloc. Am să mă arunc în valurile portului sau o să fiu nevoită să caut pe altcineva care să aibă cu adevărat grijă şi de mine, oh oh oh…

Simţi cum i se ridică tensiunea numai la gândul lacrimilor ei.

— Ascultă, guriţă dulce, ne vedem în seara asta, la zece. Şi o să luăm o masă bogată cu opt feluri de bucate, la Wanchai, în loja mea fa…

— La zece e prea târziu şi nu vreau nici o petrecere, vreau o friptură şi apoi să mergem la cuibuleţul nostru de la *V şi A* şi să bem nişte şampanie.

Sufletul îi gemu în tăcere, când se gândi la pericolul de a fi văzut acolo, pentru ca apoi vestea să fie transmisă în taină soţiei lui principale. Ah ah ah! Şi cu toate astea, obrazul lui ar dobândi mare cinste în faţa prietenilor şi duşmanilor lui dacă ar fi văzut însoţind-o pe noua lui metresă, tânăra stea exotică ce se ridica acum pe firmamentul televiziunii, Venus Poon.

— Te sun eu la zece…

— Zece e prea tîrziu. La nouă.

Încercă să-şi aranjeze în gând toate întîlnirile din seara aceea să vadă cum ar putea să facă s-o împace şi pe ea.

— Ascultă, comoară mică…

— Zece-i prea tîrziu. Nouă. Şi simt că am să mor chiar acum fiindcă ţie nu-ţi mai pasă de mine deloc.

— Ascultă, tăticuţul tău are trei întîlniri şi…

— De-acum m-au apucat şi durerile de cap fiindcă ţie nu-ţi mai pasă de mine, oh oh oh. Şi fiinţa asta de care ţi-e silă o să-şi taie venele şi…

Când îi auzi schimbarea de ton simţi că i se strînge inima de tot.

— Sau o să răspundă la telefoanele date de alţii, nu aşa de falnici ca tăticul ei, bineînţeles, dar la fel de bogaţi ca şi el…

— Bine, bine, comoară mică. La nouă!

— Ah, atunci mă *iubeşti* adevărat, aşa-i? deşi vorbea în dialectul cantonez, Venus Poon folosi cuvântul englezesc, şi inima bancherului tresăltă, pentru că engleza era limba dragostei pentru chinezii moderni, deoarece chineza nu avea cuvinte romantice în vocabularul ei. Spune-mi, insistă ea. Spune-mi şi tu că mă iubeşti.

Şi îi spuse, simţindu-se vrednic de plâns şi apoi puse receptorul în furcă. Curvuliţă mică, gură dulce, gândi el. Dar la nouăsprezece ani are şi ea dreptul să fie pretenţioasă şi năzuroasă, plină de incuri, când tu ai aproape şaizeci şi te face să te simţi de douăzeci, iar Yangul tău Imperial fericit! Eeee, Venus Poon e cea mai straşnică din câte am avut vreodată. Cam scumpă, eee, dar are nişte muşchiuleţi în Vâlceaua aceea de Aur a ei cum numai împăratul legendar Kung a mai cunoscut şi a scris despre aşa ceva. Simţi cu yangul său se înviorează şi se scărpină cu plăcere. În seara asta o să-i dau de furcă micuţei Punguţe Tainice. Şi o să cumpăr o sculă specială, mai mare, da, da, un inel cu clopoţei care s-o facă să se zvîrcolească de plăcere. Da, dar până atunci gândeşte-te mai bine la ce te aşteaptă mâine. Cum te pregăteşti să înfrunţi ziua de mâine? Sună-l pe prietenul tău, sergentul Tang-po, Mare Dragon, de la Tsim Sha Tsui şi cîştigă-i ajutorul pentru ca şi filiala lui şi celelalte filiale din Kowloon să fie bine păzite de poliţie. Sună la *Blacs*, la vărul Tung, de la marea bancă Tung Po şi pe vărul Smiler Ching şi pe Havergill ca să aranjezi să-ţi furnizeze ceva bani lichizi suplimentar, contra garanţiilor şi acţiunilor băncii *Ho-Pak*. Da, şi mai sună-l pe foarte bunul tău prieten Joe Jacobs, vicepreşedinte la Banca federală şi de comerţ internaţional de la Chicago, banca lui are un activ de patru miliarde şi-ţi datorează o mulţime de servicii. O mulţime! Şi sunt o groază de *quai loh* care-ţi sunt datori vânduţi, ca şi mulţi oameni civilizaţi. Sună-i pe toţi! Brusc Richard Kwang se scutură de aceste reverii, când îşi aduse aminte că-l sunase tai-panul. Inima i se strânse de tot.

Depozitul în bani lichizi şi lingouri al firmei Nelson Trading era imens. *Oh ko* dacă şi Nelson…

Telefonul sună enervant.

— Unchiule, domnul Haply te caută.

— Hello, domnule Haply, ce plăcere să vă aud. Îmi cer iertare dar eram ocupat mai înainte.

— Nu e nimic, domnule Kwang. Aş vrea doar să verific câteva lucruri dacă se poate, spuse el. Mai întâi despre conflictele de la Aberdeen. Poliţia…

— Nu se poate spune că au fost conflicte, domnule Haply. Doar câţiva clienţi mai gălăgioşi şi nerăbdători, spuse el, simţind că i se face silă de accentul de canadian al ziaristului şi de faptul că era nevoit să fie politicos cu individul.

— Domnule Kwang, chiar acum mă uit la nişte fotografii, la cele care au apărut în ediţia de după-amiază a ziarului Times, şi arată ca o revoltă în toată regula.

Bancherul se foi pe scaun şi se sili să rămână calm.

— Ei, ei, n-a fost chiar aşa… trebuie să vorbesc şi eu cu domnul Sung să aflu atunci.

— Am vorbit eu cu el, domnule Kwang. La 15.30. Am stat o jumătate de oră cu el. Mi-a mărturisit că de n-ar fi fost oamenii poliţiei acolo, lumea ar fi distrus sediul! urmă un moment de tăcere. Aveţi dreptate să minimalizaţi lucrurile, dar să zicem că eu vreau să vă ajut, şi nu pot dacă n-am datele necesare, aşa că dacă vreţi să ne înţelegem… Câţi oameni şi-au retras conturile la Lan Tao?

— Vreo optsprezece, spuse Richard Kwang, reducând cifra la jumătate.

— Omul nostru spune că e vorba de 32, şi alţi 82 la Sha Tin. Dar la Mong Kok?

— Vreo câţiva.

— Omul meu spune că 48, iar alţi o sută au rămas pe dinafară la închiderea băncii. Ce se aude cu Tsim Sha Tsui?

— Domnule Haply, încă n-am primit cifrele, îi spuse binevoitor Richard Kwang, chinuit de nelinişte, enervat până la ură de tirul întrebărilor. Toate ediţiile de seară sunt pline numai cu isteria de la filialele băncii *Ho-Pak*. Unii chiar cuvântul ăsta îl folosesc.

— Oh ko…

— Mda. Eu aş zice să vă pregătiţi pentru o zi foarte fierbinte mâine, domnule Kwang, şi aş mai zice că adversarii

dumneavoastră s-au organizat foarte bine. Totul se potriveşte prea bine pentru ca să fie doar o simplă coincidenţă.

— Vă mărturisesc că apreciez foarte mult interesul dumneavoastră, după care Richard Kwang adăugă delicat: Aş putea face ceva pentru dumneavoastră…

Din nou auzi râsul acela enervant.

— Şi-au retras conturile vreunul dintre marii depozitari de la firma dumneavoastră?

Richard Kwang şovăi o clipă, apoi îl auzi pe Haply cum profită de răgaz:

— Bineînţeles că am auzit despre Wu Patru Degete. Vreau să spun dacă şi-a retras depozitul careva de la marile *hong* britanice.

— Nu, domnule Haply, deocamdată nu.

— Se zvoneşte din ce în ce mai tare că Firmele *Hong Kong* şi *Lan Tao* au de gând să-şi schimbe bancherii.

Richard Kwang simţi un cui în Punguţa sa Secretă.

— Domnule Haply, să sperăm că nu e adevărat. Dar cine-s tai-panii care conduc acţiunea asta şi care bancă sau bănci? *Victoria* sau *Blacs*?

— S-ar putea să fie din partea chinezească. Îmi pare rău, dar nu-mi pot permite să divulg sursele. Dar aţi face mai bine să vă pregătiţi cum trebuie… Sigur ca noaptea că nişte băieţi sus-puşi s-au pornit împotriva dumneavoastră să vă termine.

21

Ora l6.25.

— Tai-pan, cei doi nu împart patul împreună, spuse Claudia Chen.

— Cum? îşi ridică Dunross absent ochii de pe maldărul de hârtii pe care le rezolva.

— Nu. Cel puţin nu s-au culcat împreună noaptea trecută.

— Cine?

— Bartlett şi Cirranoushee.

Dunross se întrerupse din lucru.

— Hm?

— Da. Camere separate, paturi separate, micul dejun împreună în salon, amândoi aranjaţi, dichisiţi, în halate modeste,

lucru foarte interesant pentru că nici unul dintre ei nu pun nimic pe ei când se culcă.

— Nu?

— Nu. Sau cel puţin aşa au făcut azi-noapte.

Dunross zâmbi, şi Claudia fu bucuroasă că veştile îl binedispuseseră. Prima dată când zâmbea cu adevărat pe ziua aceea. De când sosise ea la birou la ora opt, el muncea pe brânci ca un apucat, alerga la tot felul de întâlniri de afaceri, venind înapoi grăbit; cu poliţia, Phillip Chen, guvernatorul, de două ori la bancă, o dată la casa lui de rendez-vous unde s-a întâlnit cu nu ştia cine. Nu avusese nici timp să ia masa de prânz, cel puţin aşa îi spusese valetul, şi doar tai-panul sosise o dată cu zorile. În ziua aceea văzuse câte îl apasă, apăsare care mai devreme sau mai târziu îi cocoşează pe toţi tai-panii şi uneori îi şi doboară. Îl văzuse pe tatăl lui Ian dărâmat de enormele pierderi în nave din timpul războiului, pierderea Hong Kongului în faţa Japonezilor, care fusese o nenorocire, pierderea fiilor şi nepoţilor, nenorociri peste nenorociri! Şi, în cele din urmă, îl strivise cu totul pierderea Chinei continentale. Îl văzuse pe Alastair Struan cum se prăbuşise din pricina Suezului, şi nu-şi mai revenise din catastrofa aceea şi cum nenorocirile se adunaseră una peste altă până când căderea acţiunilor lor, manevrată de Gornt, îl distrusese cu totul. Trebuie să fie o cumplită povară, se gândi ea. Să ai grija tuturor oamenilor noştri, a *Nobilei Case*, să faci faţă duşmanilor şi tuturor nenorocirilor venite pe neaşteptate, fie din partea naturii, fie din partea omului, mereu prezente; şi toate păcatele, urmările pirateriei, diavoleştile intrigi din trecut care abia aşteaptă să iasă din nou la suprafaţă din cutia Pandorei noastre, aşa cum se şi întâmplă din când în când. Păcat că tai-panii nu sunt chinezi, se gândi ea. Pentru că atunci toate păcatele trecutului ar fi doar nişte funigei.

— Şi ce te face să fii atât de sigură de asta, Claudia?

— Nici unul dintre ei n-are nici un fel de veşminte de dormit, pijamale sau chestii din acelea subţirele, spuse ea zâmbind cu toată faţa.

— De unde ştii tu?

— Ei, tai-pan, te rog, nu pot să-mi divulg sursele.

— Şi ce altceva ai mai aflat?

— Ah! făcu ea şi schimbă brusc discuţia. Şedinţa consiliului de la Nelson Trading e peste o jumătate de oră. Mi-ai spus că

vrei să-ţi aduc aminte. Dar înainte de asta îmi acorzi şi mie câteva minute?

— Sigur. Peste un sfert de oră. Şi acum, reluă el cu un ton impunător, pe care i-l cunoştea prea bine, ce altceva ai mai aflat?

Claudia oftă, apoi îşi cercetă carnetul de note, plină de impprtanţă:

— Tipa n-a mai fost căsătorită. Ei, o mulţime de peţitori, dar nici unul nu a rezistat prea mult. Dar, după cum spun zvonurile, nici unul dintre ei n-a...

Sprîncenele lui Dunross se ridicară scurt în sus:

— Vrei să spui că e fecioară?

— Ei, de asta nu suntem încă chiar aşa de siguri... doar că se bucură de faima că nu are obiceiul să stea seara târziu, sau peste noapte cu vreun domn. Nu. Singurul bărbat cu care a fost văzută în lume e domnul Bartlett, şi nici cu el întotdeauna. În afară de cazurile când este vorba de călătorii de afaceri. Dar el, tai-pan, e cam fluşturatic... un *fustangiu*, a fost termenul exact folosit. Şi nu cu o singură doamnă, ci...

— Dar de obicei cu cine?

— Ei, domnul Frumosul Bartlett nu se ţine doar cu o anumită fată, tai-pan. Nimic statornic, după câte mi se spune. În 1956 a divorţat, exact anul în care Cirrannous-shee a dumneavoastră a venit la firma lui...

— Nu e Ciranoush a mea, îi replică el.

Şi Claudia arboră un zâmbet şi mai larg.

— Are douăzeci şi şase de ani. E în săgetător.

— Ai pus pe cineva să cotrobăiască prin paşaportul ei... sau să-şi arunce ochii pe unde nu trebuie?

— Nu, mulţumesc cerului, tai-pan, se arătă şocată Claudia. Eu nu mă apuc să spionez oamenii. Doar pun şi eu întrebări. Şi pe o sută de dolari pariu că ea şi domnul Bartlett cândva au fost în relaţii de dragoste.

— Păi ăsta nu-i un pariu. Aş fi uimit la culme dacă n-ar fi făcut-o. Se vede cât de colo că el ţine la ea... şi ea la el. Doar ai văzut cum dansau împreună. Asta chiar nu-i pariu deloc.

Creţurile din jurul ochilor i se accentuară.

— Atunci ce avantaj îmi oferi mie în pariu dacă eu susţin că n-au fost niciodată amanţi?

— Cum? Ia spune ce mai ştii! întrebă el bănuitor.

— Care-s şansele la pariu, tai-pan?

O privi lung apoi spuse:

— O mie la… nu, îţi ofer zece la unu.

— S-a făcut. Uite o sută. Mulţumesc, tai-pan. Acum să ne întoarcem la Nelson…

— De unde obţii tu toate informaţiile astea, ei?

Ea scoase un telex dintre hârtiile pe care le luase, iar restul le puse în tava pentru documente pe care urma să le prezinte chiar lui.

— Ai trimis un telex oamenilor noştri de la New York cu o seară în urmă ca să obţină relaţii despre ea şi să verifice din nou dosarul lui Bartlett. Şi uite răspunsul, a venit.

Luă telexul, îl parcurse, citea foarte repede, având o memorie aproape fotografică. Oferea aceleaşi informaţii pe care i le spusese şi Claudia, informaţiile pur şi simplu fără interpretările ei savante, şi, în plus, menţiona că K. C. Tcholok nu are cazier la poliţie, doar un cont de 46.111 dolari SUA la Banca San Fernando Savings and Loan şi 8.700 dolari pe contul de cecuri la Banca Los Angeles and California.

— E înspăimântător cât de uşor e să afli în Statele Unite ce cont are cineva în bancă, nu-i aşa Claudia?

— Înfiorător. Eu n-aş apela la una din băncile astea.

— Doar să împrumuţi, zâmbi el. Claudia, data viitoare dă-mi telexurile pur şi simplu, e mai ieftin.

— Da, tai-pan. Dar felul cum relatez eu unele lucruri nu ţi se pare mult mai incitant?

— Mda, dar de unde ai scos tu chestia cu dormitul în pielea goală? Asta ai scornit-o tu.

— Ba chiar că nu. E din sursele mele de informaţii de aici. A treia îngrijitoare de la closet… şi Claudia se opri scurt, dar prea târziu fiindcă intrase în capcană.

— Deci aşa! Ai un spion în *A and V!* A treia îngrijitoare. Care? Care, Claudia?

Ca să-i cinstească obrazul, ea se prefăcu enervată de gafă.

— *Ayeeyah!* Un spion de clasă nu trebuie, să trădeze nimic, aşa-i? şi-i zâmbi blând. Uite lista cu cei care te-au căutat. I-am amânat pe toţi cât am putut până mâine… şi te sun eu la timp ca să ajungi la şedinţă.

El încuviinţă din cap, dar ea băgă de seamă că zâmbetul îi dispăruse şi se cufundase din nou în gânduri. Ea ieşi, dar el nu mai auzi uşa închizându-se în urma ei. Se gândea la spionii de mare clasă şi la AMG, la întâlnirea lui cu Brian Kwok şi Roger

Crosse, din dimineaţa aceea, la ora zece, şi la cea care va urma, la ora şase după- amiaza. Dimineaţă discuţia fusese scurtă, tăioasă şi pe un ton ridicat.

— Mai întâi, spune-mi dacă mai ştiţi ceva despre AMG? întrebase el.

Roger Crosse îi răspunse imediat.

— A fost, se pare, totuşi un accident. Nici un fel de semne care să dea de bănuit pe corp. Nimeni nu a fost văzut prin apropiere, nici urme de maşini, urme de impact, nici urme de frâne… În afară de cele ale motocicletei. Ei, şi acum rapoartele. Ian… Apropo, acum ştim că numai la tine există singurele copii.

— Iartă-mă, dar nu pot să fac ce mi-ai zis.

— De ce? şi în vocea poliţistului se simţi enervarea şi mânia.

— Nu recunosc în nici un fel că acestea există, dar…

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, Ian, nu fi caraghios. Bineînţeles că aceste copii există. Chiar ne iei drept nişte proşti amărâţi? Dacă n-ar fi existat, ne-ai fi spus încă de afară, şi cu asta s-ar fi rezolvat totul. Te sfătuiesc foarte prieteneşte să ne îngădui să le vedem şi noi.

— Iar eu te sfătuiesc tot prieteneşte să încerci să-ţi ţii firea ceva mai bine.

— Dacă-ţi închipui, Ian, că mi-am pierdut stăpânirea de sine, atunci să ştii că nu mă cunoşti prea mult. Îţi cer în mod oficial să-mi pui la dispoziţie acele documente. Dacă refuzi, atunci am să invoc drepturile pe care le am în virtutea legii Secretului de Stat, la ora şase azi după-amiază, şi fie că eşti, fie că nu eşti tai-pan, al *Nobilei Case*, prieten sau nu. La şase şi un sfert vei fi arestat. Te voi ţine fără nici o posibilitate de a comunica cu cineva, şi noi vom răscoli prin toate hârtiile tale, seifurite, cutiile de depozit din bancă, până când vom găsi. Ei, te rog frumos, scoate documentele alea!

Dunross îşi aminti şi acum chipul glacial, ochii tăioşi care-l priveau ţintă, în vreme ce adevăratul său prieten Brian Kwok îi urmărea şocat.

— Nu.

— Crosse oftase din adânc. Ameninţarea din tonul său îl făcuse să se cutremure.

— Pentru ultima dată te întreb de ce?

— Pentru că de ajung pe mâinile cui nu trebuie, ar putea fi foarte dăunătoare pentru guvernul majestăţii…

— Ah, Doamne Dumnezeule. Dar eu sunt şeful serviciului special de informaţii!

— Ştiu prea bine!

— Atunci te rog frumos, fă ce ţi-am cerut.

— Îmi pare rău. Cea mai mare parte a nopţii m-am tot gândit cum să fac ca, în deplină siguranţă…

Roger Crosse se ridicase în picioare.

— La ora şase mă întorc după documente, Ian, să nu cumva să le arzi. Eu aflu imediat dacă încerci una ca asta şi vei fi împiedicat s-o faci, imediat. La ora şase.

În noaptea de dinainte, în vreme ce toată lumea dormea, Dunross se dusese în biroul său şi citise din nou rapoartele. Citindu-le acum când ştia de moartea lui AMG, sau chiar de posibila lui ucidere, de amestecul celor de la MI-5 şi 6, probabil a KGB-ului, ca şi de neliniştea exagerată a lui Crosse, când ştia că poate unele dintre cele cuprinse în rapoarte nu erau cunoscute de Serviciul Secret de Informaţii, dimpreună cu faptul că s-ar fi putut ca să se dovedească adevărate multe dintre afirmaţiile din acele documente, pe care el le ignorase înainte, socotindu-le exagerate, toate la un loc ofereau acestor rapoarte o valoare mult mai mare. Unele aspecte îl făcură să intre în panică. Era prea riscant să le înmâneze altcuiva. Să le păstreze acum se vădea imposibil! Şi, în liniştea acelei nopţi, Dunross se gândise să le distrugă. În cele din urmă, se gândise că era de datoria lui să nu facă una ca asta. Un moment se gândi să le lase pur şi simplu pe birou, cu uşa dublă larg deschisă spre întunericul de pe terasă, şi să se ducă să se culce. Dacă Crosse era atât de interesat şi de îngrijorat de soarta hârtiilor, atunci el şi oamenii lui precis că-l supravegheau acum. Să le închidă din nou la loc în seif nu mai era atât de sigur, pentru că, cel puţin o dată, cineva încercase seiful, şi va încerca din nou. Şi nici un seif nu rezistă unui atac din partea unor profesionişti care lucrează împreună.

Şi stând în întuneric, cu picioarele suite pe birou confortabil, simţi emoţia, căldura aceea minunată, ameţitoare şi parşivă a primejdiei care pândea din jur, primejdie fizică de-acum. Prezenţa duşmanilor în apropiere, emoţia de a sta pe muchie de cuţit, între viaţă şi vidul absolut. Singurul lucru care-i strica această bucurie era conştiinţa că *Firma Struan* fusese trădată de cineva din interiorul ei, şi-l muncea aceeaşi întrebare, spionul *Sevrin* e acelaşi cu persoana care le-a vândut secretele

firmei lui Bartlett? Unul dintre cei şapte? Alastair, Philip, Andrew, Jacques, Linbar, David MacStruan din Toronto, sau tatăl său. Era de necrezut că ar fi putut-o face vreunul din ei.

Îi cercetă în mintea lui pe toţi. Ca la un examen clinic, fără patimi. Toţi ar fi avut prilejul s-o facă, toţi din acelaşi motiv: gelozia şi ura, în diferite proporţii. Dar nici unul dintre ei n-ar fi trădat şi n-ar fi vândut secretele *Nobilei Case* unui străin. Nici unul dintre ei. Şi, cu toate astea, unul dintre ei a făcut-o. Care? Orele treceau una după alta. Care? *Sevrin*? Ce să facă cu rapoartele? AMG fusese omorât? Cât era adevărat din conţinutul acelor rapoarte? Care? Aerul nopţii se mai răcorise acum şi terasa îl îmbie să iasă. Rămase uitîndu-se la stele. Briza şi noaptea îl învăluiră în chip plăcut. Totdeauna îi plăcuse noaptea. Să zbori noaptea pe deasupra norilor de unul singur, cu mult mai plăcut decât ziua, cu stelele atât de aproape, cu ochii atenţi să prinzi bombardierele sau avioanele de vînătoare ale inamicului, cu degetul pregătit pe trăgaci... ce simplă era viaţa atunci, să ucizi sau să fii ucis!

Rămase acolo o vreme, apoi, înviorat, se întoarse în birou şi închise documentele, după care se aşeză în fotoliul cel mare cu faţa spre uşa terasei, la pândă, chinuindu-se să găsească o ieşire, alegând o cale. Apoi, satisfăcut, moţăi vreo oră şi se trezi ca de obicei înainte de răsăritul soarelui. Camera de toaletă era imediat lângă birou, în faţa dormitorului cel mare. Se îmbrăcă fără să aleagă prea mult şi ieşi din casă în linişte. Pe drum nu se vedea nimeni. Îşi depăşi propriul record cu şaisprezece secunde. La vilă făcu o baie, se bărbieri şi se schimbă, luându-şi un costum tropical, apoi coborî în biroul lui de la etajul de dedesubt. În ziua aceea era foarte multă umezeală în aer, cerul arăta foarte ciudat. Se anunţă furtună tropical, îi trecu lui prin minte. Poate că de data asta avem noroc şi nu trece doar pe lângă noi, cum s-a întîmplat cu celelalte, şi va aduce şi nişte ploaie. Se întoarse de la fereastră şi se concentră la treburile *Nobilei Case*. Pe birou se adunaseră teancuri de telexuri care trebuiau rezolvate, cu tot felul de negocieri, afaceri, probleme şi şanse de a antama altele, pretutindeni prin colonie şi chiar în lumea din jurul ei. Din toate direcţiile rozei vânturilor. În nord, până la Yukon, unde *Firma Struan* avea o întreprindere de prospecţiuni petrolifere cu o firmă canadiană, uriaşul concern McLean-Woodley, care se ocupa de exploatări forestiere şi minerit. Apoi din Singapore şi Malaya, iar în sud – până în

Tasmania de unde transporta spre Japonia fructe şi minerale, spre vest – Marea Britanie, spre est – New York, până acolo ajungeau tentaculele noii firme internaţionale *Noble House* pe care o visa Dunross şi care începuseră să se întindă, pe moment destul de fragile, dar ademenitoare, cu toate că nu aveau deocamdată vitalitatea necesară pentru a se dezvolta, lucru pe care-l cunoştea. Nu contează, curând vor fi destul de puternice pentru asta. Contractul cu *Par-Con* o să facă păienjenişul nostru tare ca oţelul, şi Hong Kongul va fi buricul lumii, iar noi nucleul acestui centru. Mulţumesc lui Dumnezeu că există telefoane şi telexuri.

— Cu domnul Bartlett vă rog.

— Hello!

— Ian Dunross, bună dimineaţa, iartă-mă că te deranjez atât de devreme, dar putem să amânăm întâlnirea noastră până la 6.30?

— Da. E vreo problemă?

— Nu. Treburi obişnuite. Şi sunt o mulţime pe care trebuie să le revăd.

— Vreo veste despre John Chen?

— Încă nu, îmi pare rău. Dar te anunţ de am ceva. Salutări din partea mea lui Casey.

— În regulă. Dar ştiu că a fost o petrecere pe cinste aseară. Fiica ta e fermecătoare.

— Mulţumesc. Sosesc la hotel la 6.30. Bineînţeles e invitată şi Casey. Ne vedem atunci. La revedere.

Ah, Casey, se gândi el. Casey şi Bartlett. Casey şi Gornt. Gornt şi Wu Patru Degete. Dimineaţă, devreme, fusese informat de Wu Patru Degete despre întâlnirea cu Gornt. Şi un fior plăcut îl traversă auzind că inamicul său mai mai să-şi piardă viaţa. Drumul Gorganului nu e cel mai nimerit loc din lume ca să rămâi fără frâne, se gândi el. Păcat că bestia asta n-a murit. L-ar fi scutit de o sumă mare de necazuri. Apoi şi-l scoase pe Gornt din minte şi se reîntoarse la Wu Patru Degete. Mai folosindu-se de engleza de baltă a chinezului şi de cât dialect *haklo* ştia el, cei doi se înţelegeau până la urmă. Wu îi relatase tot ce putuse el pricepe. Comentariile lui Gornt despre banca *Ho-Pak* şi sfaturile lui date lui Wu de a-şi retrage banii fuseseră o mare surpriză pentru el. Şi motiv de îngrijorare. Ca şi articolul lui Haply. Oare ticălosul acela de Gornt ştie ceva de care eu nu am habar? Fusese şi la bancă.

— Paul, ce se petrece aici?

— Cu cine?

— Cu *Ho-Pak*.

— Ah, asaltul creditorilor? Foarte rău pentru imaginea băncii noastre, aş putea zice. Bietul Richard. Suntem destul de siguri că dispune de toate rezervele de care are nevoie pentru a ieşi din furtuna asta, dar nu ştim în ce măsură e înglodat în împrejurimi. Bineînţeles că l-am sunat imediat ce am citit articolul ridicol al lui Haply. Ian, trebuie să-ţi spun că l-am sunat şi pe Christian Toxe şi i-am spus, fără nici un echivoc, că ar mai trebui să-şi tină reporterii în frâu şi că trebuie să înceteze campania asta cu desăvîrşire ca să nu aibă necazuri.

— Mi s-a spus că a fost coadă şi la filiala din Tsim Sha Tsui.

— Da? N-am auzit deocamdată. Dar am să verific. Dar chiar şi aşa băncile *Prosperity Ching* şi *Lo Fat* o să-l sprijine. Doamne, doar a făcut din *Ho-Pak* una dintre instituţiile cele mai importante în domeniul bancar. Şi dacă dă faliment, numai Dumnezeu ştie ce se mai poate întîmpla. Chiar şi noi avem retrageri importante de bani la filiala noastră din Aberdeen. Ian, nu, să sperăm că totul se va risipi ca ceaţa. Şi, fiindcă veni vorba de asta, Ian, crezi că o să plouă? Azi e o vreme ciudată, nu ţi se pare? La radio se spune că s-ar putea să avem furtună. Dar crezi că o să şi plouă?

— Habar n-am, dar să sperăm că da. Dar nu duminică!

— Dumnezeule, ai dreptate. Dacă nu se pot ţine cursele din cauza ploii o să fie groaznic. Nu se poate una ca asta. Ei, fiindcă veni vorba, aseară a fost o petrecere minunată, Ian. Mi-a plăcut să-i întâlnesc pe Bartlett şi pe fata aia a lui. Şi cum merg negocierile tale cu Bartlett?

— A-ntîia. Ascultă, Paul…

Dunross zâmbi de unul singur, amintindu-şi cum coborâse glasul, deşi ştia că biroul lui Havergill… Era lucru cunoscut că acest birou, de unde se vedea tot districtul central, era căptuşit cu cărţi de jur împrejur şi foarte bine protejat împotriva… zgomotelor.

— Am încheiat afacerea. Iniţial pentru doi ani. La termen de şapte zile semnăm hîrtiile. În fiecare an ei avansează câte 20 de milioane de dolari bani gheaţă, pentru următorii mai negociem.

— Felicitării scumpul meu prieten. Din suflet felicitări. Şi câţi bani la început?

— Şapte.

— E chiar minunat. Cu asta acoperi toate aranjamentele foarte frumos. Şi e o mare bucurie să nu mai atârne spectrul *Firmei Toda* în balanţa de plăţi, şi cu încă un milion la *Orlin*, ei bine, poate că o să mai dea şi ei un răgaz, aşa că, în cele din urmă, poţi să nici nu-ţi mai aminteşti de toţi aceşti ani grei şi să te gândeşti numai la viitorul profitabil care te aşteaptă.

— Da.

— Ai închiriat navele cuiva?

— Nu încă. Dar o să avem navlositori la vreme pentru ca să acoperim împrumuturile.

— Am văzut că acţiunile tale au săltat cu două puncte.

— Sunt în urcare de-acum. O să se dubleze în următoarele treizeci de zile.

— O! Ce te face să crezi?

— Explozia financiară!

— Cum?

— Toate semnele arată asta, Paul. A crescut încrederea oamenilor în viitorul lor. Şi înţelegerea noastră cu *Par-Con* o să fie în fruntea acestui boom. Şi e de multă vreme aşteptat.

— Ar fi minunat. Când o să faci public aranjamentul cu *Par-Con*?

— Vineri, după ce se închide bursa.

— Excelent. Parcă mi-ai fi citit gândurile. Iar luni toată lumea o să se arunce să participe la marşul triumfal,

— Dar până atunci, să rămână numai în familie.

— Bineînţeles. Ei, ai auzit că Quillan mai mai să-şi rupă gâtul azi-noapte? Imediat după ce a plecat de la petrecerea ta. Nu l-au mai ţinut frânele la vale pe Drumul Gorganului.

— Da, am auzit. Ar fi trebuit să-şi rupă gâtul… şi cu asta acţiunile celei de-a doua mari companii s-ar fi înălţat la ceruri de bucurie.

— Ei, Ian, haide. Vorbeşti de boom? Chiar crezi că aşa o să fie?

— Destul de sigur ca să fii tentat să cumperi din gros. Ce zici de un credit de un milion ca să cumperi acţiuni *Struan*?

— Personal… sau pentru *Nobila Casă*?

— Personal.

— Şi ţinem noi piept bursei?

— Bineînţeles.

— Şi dacă la bursă coboară?

— N-o să coboare.

— Ian, să zicem că le împuşcăm, ei?

— Ce propunere vrei să faci?

— Ei, dacă tot rămâne totul în familie, de ce să nu ne înţelegem că, dacă acţiunile coboară cu două puncte sub nivelul bursei azi la închidere, să vindem şi să compensăm contul vostru de pierderi?

— Cu trei puncte atunci. Acţiunile *Struan* se vor dubla.

— Mda. Dar să zicem numai cu două puncte până semnezi contractul cu *Par- Con*. *Nobila Casă* e şi aşa grevată greu de creditele luate şi scadente. Să zicem doar două puncte, da?

— În regulă.

La două puncte, sunt în siguranţă, se gândi Dunross din nou, făcându-şi curaj. Eu aşa cred. Înainte de a pleca de la bancă, trecu şi pe la biroul lui Johnjohn, al doilea director adjunct, şi moştenitorul prezumtiv al lui Havergill, un tip îndesat, blând, cu o vitalitate de colibri. Şi acesta din urmă fu încântat de vizită. Numai că el recomandase mai multă prudenţă în ce priveşte un eventual boom şi, spre deosebire de Havergill, era foarte îngrijorat de asaltul asupra băncii *Ho-Pak*.

— Ian, nu-mi miroase deloc bine ce se întâmplă. Cam pute.

— Mda. Ce zici de articolul lui Haply?

— Ei, numai prostii de la un capăt la altul. Nu mai gustăm noi şmecherii de genul ăsta. Să fie cei de la *Blacs*? E nebunie. De ce-am pofti noi să eliminăm o serioasă bancă chinezească, chiar dacă am putea s-o facem? Vinovatul s-ar putea să fie banca *Ching*. Poate. Ar putea fi mâna bătrânului Smiler Ching, el şi Richard au fost adversari ani de-a rîndul. S-ar putea să fie la mijloc un complot pus la cale de jumătate de duzină de bănci, inclusiv a lui Ching. Cum bine s-ar putea ca creditorii lui Richard să fie speriaţi rău de tot. De vreo trei luni încoace am auzit, tot felul de zvonuri. S-au băgat adânc de tot în afaceri, cu vreo duzină de firme dubioase de construcţii imobiliare. Oricum, dacă banca se duce la fund, ne afectează pe toţi. Ian, fii prudent, al dracului de prudent.

— Bruce, am să mă bucur când am să te văd în biroul de sus.

— Nu-l subestima pe Paul, e foarte isteţ, a făcut multe, grozav de multe pentru Hong Kong şi pentru bancă. Dar acum, în Asia, Ian, vom avea nişte vremuri grele de tot. Eu cred că bine faci şi e înţelept că încerci să te mai diversifici şi spre America de Sud… o piaţă uriaşă, încă neâncercată de noi. Te-ai gândit şi la Africa de Sud?

— Ce-i cu ea?

— Uite, hai să luăm masa împreună săptămâna viitoare. Să zicem marţi. Am nişte idei care s-ar putea să-ţi prindă bine.

— Da? Care?

— Ei bătrâne. Lasă să mai aştepte nerăbdarea ta. Ai auzit de Gornt?

— Da.

— Nu se prea întâmplă una ca asta la un Rolls.

— Nu.

— Şi e foarte convins că-ţi poate sufla *Par-Con* de sub nas.

— N-o sa-i meargă.

— L-ai văzut azi pe Phillip?

— Pe Phillip Chen? Nu. De ce?

— Nu, nimic.

— De ce?

— M-am întâlnit nas în nas cu el la hipodrom. Părea… ei, arăta groaznic, distrus. Nenorocirea cu John… răpirea lui John îl loveşte foarte greu.

— Pe tine nu te-ar lovi dac-ai fi în locul lui?

— Da. Bineînţeles. Dar n-am crezut că între el şi fiul lui numărul unu sunt nişte relaţii atât de strânse.

Şi Dunross se gândi la Adryon şi Glenna, la fiul său Duncan, care avea de- acum cincisprezece ani şi plecase în vacanţă la ferma de oi a unui prieten al său din Australia. Ce m-aş face eu dacă vreunul dintre ei ar fi răpit? Ce m-aş face dacă mi-ar sosi prin poştă urechea retezată a vreunuia dintre ei? Aş înebuni. Aş înebuni de ură! N-aş mai ţine seama de nimic şi i-aş urmări pe răpitori şi apoi răzbunarea mea va fi de natură să nu o uite nimeni o sută de ani. Aş… Se auzi ciocănind la uşă.

— Da? Ei, hello, Kathy, spuse el fericit întotdeauna să-şi vadă sora mai mică.

— Dragă Ian, iartă-mă că te-am întrerupt de la treburile tale, spuse Kathy Gavallan dintr-o suflare în vreme ce se apropia de el, dar Claudia mi-a spus că ai câteva minute libere înainte de următoarea întâlnire. Te deranjez?

— Bineînţeles că nu, spuse el şi dădu deoparte minuta la care lucra.

— Mulţumesc, spuse ea, închise uşa în urma ei şi se aşeză pe scaunul cu spătar înalt de lângă fereastră, iar el îşi îndreptă spinarea să-şi mai aline durerea de spate, şi-i zâmbi încurajator.

— Ei, ştii că-mi place pălăria ta! o pălărie de pai deschisă la culoare cu o bandă galbenă care se potrivea cu rochia de mătase răcoroasă. Ce s-a întâmplat?

— Ian, am scleroze multiple.

Se uită la ea năucit.

— Ce ai?

— Cel puţin aşa spun analizele. Mi-a confirmat doctorul încă de ieri, dar ieri nu puteam să-ţi spun… Azi a verificat analizele cu un alt mare specialist şi se pare că nu e vorba de nici o greşeală! îi relată ea cu voce calmă, pe chipul ei se citea aceeaşi linişte, şi cum stătea dreaptă pe scaunul acela înalt, părea mai frumoasă ca oricând. Trebuia să spun şi eu cuiva. Iartă-mă că te-am luat cam pe nepregătite. Dar am socotit că poate mă ajuţi să-mi pun şi eu gândurile în ordine şi să văd ce-i de făcut, nu acum, când o să ai timp, poate în weekend… ea îi văzu expresia şi râse nervos. Nu e chiar o nenorocire atât de mare. Aşa cred.

Dunross se rezemă de spătarul scaunului de piele şi se sili să-şi oblige mintea şocată să gândească din nou.

— Multiple… cam pe muchie, nu-i aşa?

— Da. Cam aşa e. Se pare că e ceva care atacă sistemul nervos şi pentru care nu au încă remedii. Nu ştiu nici specialiştii ce e boala asta de fapt, nici de unde şi cum de te căpătuieşti cu ea.

— Ei, du-te şi la alţi specialişti. Nu, mai bine chiar du-te în Anglia cu Penn. Trebuie să fie acolo nişte specialişti, acolo sau în Europa. Trebuie să existe un remediu, Kathy, trebuie să fie!

— Dragul meu, nu e. Dar ideea cu Anglia e bună. Sunt… Doctorul Tooley spunea că ar fi dorit să mă duc să mă vadă şi un specialist de pe Harley Street, şi să urmez tratamentul lui. Deocamdată boala nu e foarte avansată şi nu trebuie să mă îngrijorez prea tare, dacă mă îngrijesc.

— Adică?

— Adică să am grijă de mine, să iau medicamentele, să dorm după-amiaza, ca să nu obosesc, şi am să pot să am grijă mai departe de Andrew, de casă şi de copiii, să joc chiar şi un tenis, din când în când şi golf, dar numai câte o singură repriză, dimineaţa. Ştii, doctorii pot opri evoluţia bolii, dar nu pot remedia distrugerile existente. Mi-a spus că dacă nu am grijă de mine şi nu mă odihnesc cât trebuie, mai ales pe odihnă a insistat, atunci boala îşi începe din nou evoluţia, şi, din clipa

aceea, porneşti la vale, de tot. Da. Şi nici nu te mai refaci vreodată. Ai priceput, dragule?

El se uită lung la ea, chinuindu-se să nu i se vadă disperarea. Simţea cum inima i se zbate în piept, prin minte îi trecură o mulţime de planuri, şi se gândi, brusc: Dumnezeule, sărmana Kathy!

— Da, bine, mulţumesc lui Dumnezeu că poţi să te odihneşti cât e nevoie, spuse el, străduindu-se ca vocea să-i rămână la fel de liniştită ca şi a ei. Te deranjează dacă vorbesc şi eu cu Tooley?

— Cred că ar fi bine. Nu e nici un motiv de alarmă, Ian. Mi-a spus că totul se poate aranja dacă mă îngrijesc, iar eu l-am asigurat că voi fi atât de cuminte încât n-o să mai fie nevoie să fie îngrijorat în privinţa asta.

Şi Kathy rămase surprinsă cât de calm vorbea şi că mâinile, degetele i se odihneau atât de liniştite în poală, fără să trădeze nimic din groaza pe care o trăia în adâncul sufletului. Parcă şi simţea microbii, viruşii, gângăniile acelea ale bolii înfingându-se în sistemul ei nervos, hrănindu-se cu nervii ei, înghiţindu-i puţin câte puţin, secundă de secundă, ceas de ceas, până când va realiza cum îi amorţesc şi mai tare degetele de la mâini şi la picioare, apoi se urcă spre glezne şi încheieturi, şi apoi pe mâini şi apoi şi apoi... Doamne Dumnezeule sfinte Hristoase! Îşi scoase o batistă micuţă din poşetă şi se tamponă cu ea pe nas şi pe frunte.

— E foarte umed pe ziua de azi, nu-i aşa?

— Da, Kathy. Dar cum de a survenit atât de neaşteptat?

— Dar nu e aşa deloc, dragule. Medicii n-au putut diagnostica nimic până acum, asta-i tot. De aceea am şi făcut analizele acelea.

La început nu simţise decât uşoare ameţeli şi dureri de cap, cu vreo şase luni înainte. Mai ales când juca golf. Se concentra aplecată asupra mingii, căutînd să se echilibreze, când deodată ochii i se înceţoşau, nu mai era în stare să vadă limpede, mingea se desfăcea în două, se transforma în două, în trei mingi, din nou în două, şi nu se mai oprea din mişcare. Andrew făcuse glume pe socoteala ei şi-i spusese să se ducă la un oftalmolog, dar nu era din pricina ochelarilor, aspirina nu o ajuta deloc, nici măcar pilulele mult mai tari. Până când Tooley, medicul lor de familie, o trimisese la spitalul Matilda de pe Colină ca să facă analize, mereu alte analize, radiografii cerebrale, pentru cazul

că era vorba de vreo tumoră, dar n-au găsit nimic, cum de altfel nici celelalte analize n-au fost revelatoare. Numai cumplita puncţie pe coloană a relevat ceva. Apoi alte teste au confirmat. Ieri. O, Doamne Dumnezeule, abia ieri să fi fost când am aflat că sunt condamnată la scaunul cu rotile, ca în cele din urmă să devin o arătare neajutorată?

— Lui Andrew i-ai spus?

— Nu, dragule, îi răspunse ea, retrăgându-se din nou de pe marginea prăpastiei în care privea. Nu i-am spus. N-am fost în stare. Deocamdată. Ştii cât de prăpăstios e. Dar îi spun în seara asta. Nu-i puteam spune înainte de a-ţi spune ţie întâi. Totdeauna ţie îţi spuneam întâi când păţeam ceva, nu-i aşa? Şi Lechie şi Scotty şi eu. Tu ştiai întotdeauna primul!

Şi ea îşi aduse aminte de vremea când erau cu toţii mici, de vremurile acelea minunate din Hong Kong şi la Ayr la Castle Avisyard, din acea bătrână şi fantastică şi plină de cotloane construcţie de pe coama dealului, plină de vrejurile de vuietoa-re, de unde se vedea marea… de sărbătorile de paşti şi crăciun, de lungile vacanţe de vară, numai ea şi cu Ian… şi Lechie, cel mai în vârstă dintre ei, Scott, de fratele ei geamăn… zile fericite când tata nu era acolo, toţi fiind înspăimântaţi de prezenţa tatălui lor, toţi, în afară de Ian care era purtătorul lor de cuvânt întotdeauna, protectorul lor, cel care o încasa pentru toţi… în, seara asta nu mai ai dreptul la cină şi scrii de cinci sute de ori n-am să mai răspund niciodată, un copil trebuie văzut, dar nu auzit… Ian era cel care mânca bătaie pentru toţi, dar nu se plângea niciodată. Ah, sărmanii Lechie şi Scotty…

— Ian, spuse ea şi brusc îi izvorâră lacrimi din ochi. Îmi pare atât de rău…

Şi simţi cum el o cuprinde cu căldură, se simţi deodată în siguranţă şi tot coşmarul pe care-l trăise până atunci se mai îmblânzi. Ştia totuşi că nu avea cum să scape de el pentru totdeauna. Acum nu. De-acum niciodată. Aşa cum nu se vor mai întoarce înapoi fraţii ei, decât poate în somn, aşa cum nu se va mai întoarce scumpul ei Johnny.

— Lasă, Ian, îngăimă ea printre lacrimi. Nu-i nimic. Nu pentru mine plâng, zău. Dar mă gândeam la Lechie şi Scotty şi la copilăria noastră de la Ayr, când eram doar nişte ţânci, şi la Johnny al meu, că întotdeauna am suferit atât pentru ei…

Primul care murise fusese Lechie. Sublocotenent în infanteria uşoară de munte. Dispărut în 1940 în Franţa. Nimic n-

au mai găsit din el. Acum era acolo lângă marginea drumului, acum nu mai rămăsese nimic în locul unde stătuse, doar aerul plin de fum acru de la barajul de artilerie al panzerelor nemţeşti asupra acelui pod de piatră de peste pâriu, drumul Dunquerkului. De-a lungul întregului război, trăiseră cu speranţa că Lechie era prizonier de război în vreun lagăr mai omeneşte administrat, nu în cele groaznice. Iar după război, după trei luni de căutări, nici un semn, nici un martor, nici cea mai neînsemnată urmă. Abia după aceea familia, şi în cele din urmă şi tatăl lor, au lăsat duhul lui Lechie să-şi găsească odihna în pace.

În 1939 Scott avea şaisprezece ani şi fusese trimis în Canada, pentru mai multă siguranţă, ca să-şi termine acolo şcoala, dar apoi, fiindcă tot era pilot, când a împlinit optsprezece ani, în ciuda urletelor de protest ale tatălui său, se înrolase în aviaţia canadiană, dorind să răzbune cumplit moartea lui Lechie. Devenise imediat ofiţer combatant, înrolat într-o unitate de bombardament şi se pregătise numai bine ca să participe la debarcare. Cu furioasa bucurie bombardase, transformînd numeroase oraşe în scrum, până în 14 februarie 1945, acum comandant de escadrilă, decorat cu Meritul Aviatic cu baretă, când în drum spre casă, după holocaustul de la Dresda, au fost atacaţi de un Messerschmitt, şi, cu toate că celălalt copilot a izbutit să aterizeze cu avionul avariat în Anglia, Scotty era mort pe scaunul din stânga. Kathy fusese la înmormîntare ca şi Ian de altfel, în uniformă acum şi el, venit în permisie de la Chungking, unde era ataşat pe lângă forţele aeriene ale lui Ciang Kai şi, după ce fusese şi el doborât cu avionul. Şi atunci plânsese pe umărul lui Ian, şi plânsese pentru Lechie, plânsese pentru Scotty şi plânsese pentru Johnny. Era văduvă. Locotenentul de aviaţie John Selkirk, decorat cu Medalia Meritul Aviatic, alt zeu al războiului, invincibil, de neîmblânzit, fusese şters de pe faţa cerului, venind vijelios, ca o torţă, spre pământ, rămăşiţele arzând complet în cădere. Johnny nu avusese nici el parte de funeralii. Nu mai rămăsese nimic de înmormântat. Ca şi în cazul lui Lechie, au primit doar o telegramă. Câte una de fiecare. Ah, Johnny, Johnny, dragul, dragul meu…

— Dragul meu Ian, atâta pierdere amarnică, toţi pierduţi. Şi pentru ce?

— Nu ştiu nici eu, micuţă Kathy, îi răspunse el, ţinând-o încă în braţe. Nu ştiu nici eu, cum nu ştiu de ce eu am scăpat şi ei nu.

— Ah, sunt atât de fericită că tu n-ai păţit nimic! şi-l strânse uşor în braţe, revenindu-şi, lăsă de o parte propria ei suferinţă, gândindu-se la a celorlalţi, îşi şterse lacrimile, scoase o oglinjoară şi se privi. Dumnezeule, răvăşită mai sunt! Iartă-mă.

Sala de toaletă personală a lui Dunross era mascată de o bibliotecă, dispăru înăuntru şi se fardă din nou. Când se întoarse, îl găsi privind pe fereastră.

— Deocamdată Andrew a plecat de la birou, dar îndată ce se întoarce am să-i spun eu, o încredinţă el.

— Nu, dragule, asta-i treaba mea. Eu trebuie să-i spun. Trebuie. Aşa e cinstit şi zâmbi şi-l atinse uşor cu mâna. Ian, te iubesc!

— Şi eu, Kathy.

22

Ora 16.55.

Cutia de carton pe care Vârcolacii i-o trimseseră lui Phillip Chen odihnea acum pe biroul lui Crosse. Lânga cutie se afla scrisoarea de răscumparare, cheile, carnetul de conducere, stiloul victimei, ba chiar si ziarele rupte, folosite la împachetat. Tot acolo era şi punga aceea mică de plastic şi cârpa pătată de sânge. Nu lipsea decât conţinutul. Totul fusese marcat cu câte o etichetă. Roger Crosse era singur în încăpere şi se uita fascinat la obiectele acelea. Luă o bucată dintr-un ziar, toate fuseseră netezite bine, cele mai multe aveau agăţată şi câte o etichetă cu data apariţiei şi numele ziarului chinezesc din care fuseseră rupte. Întoarse bucata aceea, căutând şi alte indicii nebăgate în seamă înainte, vreo cheie ascunsă, ceva trecut cu vederea. Nu găsi nimic, privise bucata de ziar înapoi, rămase aplecat asupra biroului, rezemat în palme, pierdut în gânduri. Pe birou era şi raportul lui Alan Medford Grant, lângă butonul interfonului. În încăpere dăinuia o linişte apăsătoare. Câteva ferestre mici dădeau spre Wanchai şi spre o parte a portului către Promontoriul Glessing. Sună telefonul.

— Da?

— Domnul Rosemont, de la CIA şi domnul Langan de la FBI, sir.

— În regulă.

Roger Crosse puse receptorul în furcă. Deschise sertarul de sus al biroului şi puse cu grijă raportul AMG înăuntru, peste telexul decodificat şi închise sertarul cu cheia din nou. În sertarul din mijloc se afla un magnetofon de înaltă sensibilitate. Îl verifică dacă funcţiona, şi atinse un buton ascuns. Fără să scoată un zgomot, rolele începură să se învârtă. Interfonul de pe birou avea încastrat în el şi un microfon foarte puternic. Mulţumit, închise sertarul la loc. Un alt buton nevăzut de la biroul lui elibera neauzit resortul care bloca uşa. Îl atinse şi o deschise.

— Hello, poftiţi amândoi, poftiţi înăuntru, spuse el amabil, închise uşa în urma celor doi americani, dădu mâna cu ei şi, neobservat, blocă din nou uşa. Vă rog să luaţi loc. Ceai?

— Nu, mulţumesc, spuse cel de la CIA.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Cei doi aveau fiecare câte o mapă simplă. Rosemont deschise mapa lui şi scoase din ea un teanc de fotografii zece pe opt, prinse în două grupe.

— Uite, spuse el întinzându-i pachetul de fotografii de deasupra.

Erau mai multe fotografii cu Voranski în vreme ce se strecura prin şantierul naval, pe străzile din Kowloon, intrînd şi ieşind din taxiuri, telefonând, şi mai multe cu chinezii care-l asasinaseră. În una din fotografii erau cei doi chinezi, în vreme ce părăseau cabina telefonică, lăsând să se zărească, destul de bine, un corp prăbuşit în spatele lor. Numai adânc inoculata disciplină îl împiedică pe Crosse să-şi manifeste uluirea, furia oarbă.

— Mda, bun, foarte bine, murmură el blând, punând fotografiile pe masă, alertat foarte tare de pachetul de fotografii pe care le păstrase în mână. Mda. Şi?

Rosemont şi Ed Langan se încruntară.

— Şi voi l-aţi urmărit?

— Bineînţeles, spuse Crosse, minţind cu admirabilă convingere. Dragul meu, aici suntem la Hong Kong. Dar aş vrea tare mult să ne lăsaţi pe noi să ne vedem de treburile noastre şi să nu vă amestecaţi.

— Roger, noi, ăăă, noi nu vrem să ne amestecăm în treburile voastre, vrem doar să vă sprijinim.

— Dar poate că nu avem nevoie de sprijin, şi vocea lui deveni tăioasă.

— Da, sigur, spuse Rosemont şi scoase o ţigară din pachet şi şi-o aprinse; era un bărbat înalt şi zvelt, un păr cărunt tuns scurt, trăsături frumoase, nişte mâini puternice, ca de altfel toată personalitatea lui. Ştim unde s-au adăpostit cei doi ucigaşi. Sau cel puţin aşa credem, adăugă el. Unul dintre oamenii noştri socoate că i-a dibuit.

— Câţi oameni aţi pus să spioneze nava?

— Zece. Şi oamenii noştri nu au băgat de seamă să-l urmărească pe individ nici un om de-al vostru. Diversiunea aceia mai mai să ne păcălească şi pe noi.

— Foarte şmecheră, spuse Crosse binedispus, întrebându-se de care diversiune era vorba.

— Oamenii noştri nu au apucat să-l caute prin buzunare… ştim doar că a dat două telefoane din cabina aceea…

Rosemont băgă de seamă că Crosse îşi îngustează ochii. Curios, se gândi el. Crosse habar nu are. Şi dacă nu ştie chestia asta, înseamnă că oamenii lui nu au apucat urma individului. Dar poate că doar minte şi comunistul nostru a fost cu totul liber să facă ce vrea în Hong Kong până când a fost înjunghiat.

— Am expediat o radiogramă acasă… şi cred că în curând vom primi şi răspuns. Cine era tipul?

— Din hârtiile lui reiese că era vorba de Igor Voranski, marinar clasa întâi, marina comercială sovietică.

— Roger, aveţi dosarul lui?

— E cu totul curios ca să vă întâlnesc pe amândoi împreună. Vreau să spun că în filme… ni se spune că FBI-ul şi CIA sunt totdeauna la cuţite.

Ed Langan zâmbi.

— Bineînţeles, la fel cum sunteţi voi cu MI-5 sau la ruşi KGB-ul şi GRU, şi alte cincizeci de birouri operative sovietice. Dar uneori suntem pe aceleaşi cazuri, noi suntem cu problemele interne ale Statelor Unite, Stan cu cele externe, dar amândoi am crescut din acelaşi trunchi: problemele de securitate. Credem… ne întrebăm de fapt dacă putem colabora cu toţii. De data asta s-ar putea să fi nimerit pe un caz important, iar noi, eu şi cu Stan… pe noi ne cam depăşeşte.

— Aşa-i, răspunse Rosemont, fără să creadă o iotă.

— În regulă, interveni Crosse, fiindcă avea nevoie de informaţiile lor. Atunci tu întâi.

— În regulă, Roger. De o vreme ne-a ajuns la urechi că se pregăteşte ceva parşiv la Hong Kong… nu ştim ce, dar care are legături cu interesele Statelor Unite cum te văd şi cum mă vezi. Mă gândesc că rapoartele lui AMG sunt o legătură. Uite, să-l luăm pe Banastasio, e din Mafia. Vînat mare. Narcotice, o groază. Să-l luăm pe Bartlett. Armele. Şi armele…

— Bartlett are vreo legătură cu Banastasio?

— Nu ştim încă sigur, încă mai cercetăm. Ce ştim sigur e că armele au fost ascunse în avion la Los Angeles, unde îşi are baza avionul. Arme! Arme, narcotice şi interesele noastre tot mai mari din Vietnam. De unde provin narcoticele? Din triunghiul de aur? Vietnam, Laos şi provincia Yunnan din China. Acum ne-am băgat în Vietnam şi…

— Bătrâne, şi cine v-a sfătuit să vă băgaţi prost v-a sfătuit… şi am spus asta de cincizeci de ori.

— Roger, noi nu facem politica, aşa cum n-o faci nici tu. Alta: portavionul nostru nuclear se află aici şi aseară soseşte şi nenorocitul de *Sovieţki Ivanov*. Prea se leagă, poate că sursa lor de informaţii provine de aici. Apoi Ed vine la tine şi ne trezim cu raportul AMG, o nebunie curată, de la Londra şi culmea mai e şi *Sevrin* ăsta! Reiese că KGB-ul are oameni vârâţi peste tot în Asia, iar voi v-aţi căpătuit cu o iscoadă într-un post-cheie.

— Treaba încă nu-i dovedită.

— Corect. Dar eu ştiu câte ceva despre AMG. Pe ăsta nu l-a păcălit nimeni. Dacă spune el că *Sevrin* s-a vârit aici şi că aveţi un spion vârât printre voi, atunci aşa-i. Cu siguranţă că şi noi avem agenţi de-ai lor infiltraţi la CIA, cum are şi KGB-ul. Şi sunt sigur că şi Ed are la FBI…

— E îndoielnic, îl întrerupse tăios Ed Langan. Oamenii noştri sunt aleşi pe sprânceană şi pregătiţi hoţeşte. Voi vă adunaţi oameni de pe unde se-întâmplă.

— Aşa o fi, acceptă Rosemont şi apoi se întoarse la Crosse. Să ne întoarcem la narcotice. Inamicul nostru principal e China roşie şi…

— Stanley, din nou greşeşti. China comunistă nu mai e un mare adversar pentru nimeni. Doar Rusia.

— China-i comunistă. Comuniştii sunt duşmanii noştri. Deşteaptă idee să inunzi Statele Unite cu narcotice şi China

roşie… bine, bine, Republica Populară Chineză poate foarte bine să manevreze porţile de intrare.

— Dar n-au făcut-o. Direcţia noastră de narcotice e cea mai bine pregătită din toată Asia… şi nici ei nu au nici un argument care să sprijine teoria asta oficială falsă că chinezii sunt în spatele acestui negoţ. Nici o dovadă. Şi R.P. Chineză e la fel de pornită împotriva traficului de droguri ca şi noi toţi ceilalţi.

— Fie cum vrei tu, îi replică Rosemont. Roger, voi aveţi vreun raport asupra acestui agent? E de la KGB?

Crosse îşi aprinse şi el o ţigară.

— Voranski a fost aici şi anul trecut. Atunci a folosit numele fals de Serghei Kudriov, tot marinar clasa întâi, tot de pe aceeaşi navă, nu prea au imaginaţie, nu-i aşa? Nici unul dintre ceilalţi doi interlocutori nu zâmbi. Numele lui adevărat e maiorul Iuri Bakian, direcţia întâi, KGB, departamentul 6.

Rosemont oftă din greu. Cel de la FBI se uită lung la el.

— Atunci ai dreptate şi totul se leagă.

— Poate, spuse cel înalt şi rămase pe gânduri. Roger, ce ştii despre lgăturile stabilite de el anul trecut?

— S-a jucat de-a turistul a stat la Nouă Dragoni, la Kowloon.

— E şi în raportul AMG, numele hotelului e pomenit acolo, spuse Langan.

— Da. Ne ocupăm de el de vreun an şi ceva. Dar n-am găsit nimic. Bakian- Voranski de obicei se comporta ca un simplu turist. L-am ţinut sub supraveghere continuă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. A stat vreo două săptămâni, apoi, exact înainte de plecarea navei, s-a strecurat înapoi la bord.

— Iubite?

— Nu. Niciuna permanentă. De obicei îşi pierdea vremea pe la *Ringul de Dans* Norocul din Wanchai, cam iubăreţ el de felul lui, cel puţin aparent, dar nu punea întrebări şi nu se întîlnea cu nici o figură mai deosebită.

— A vizitat Sinclair Towers?

— Nu.

— Păcat, spuse Langan, ar fi fost prea frumos. Acolo are un bârlog şi Tsu-yan. Şi Tsu-yan îl cunoaşte şi pe Banastasio, John Chen îl cunoaşte la rândul lui pe Ba- nastasio, şi cu asta ajungem iar la arme, la narcotice, la rapoartele AMG şi la *Sevrin*.

— Mda, mârâi Rosemont. Aţi pus mâna pe Tsu-yan?

— Nu. A ajuns cu bine la Taipe, de unde s-a evaporat.

— Crezi că s-a ascuns acolo?

— Aşa aş crede, spuse Crosse, dar în sinea lui îl socotea pe individ mort, eliminat deja de naţionalişti, de comunişti, de Mafia sau oamenii triadei, şi se întrebă dacă acesta putea fi un agent dublu, ori chiar diavolul suprem al tuturor serviciilor de spionaj, adică un agent triplu.

— O să-l găsiţi voi… sau poate îl găsim noi, dacă nu cumva băieţii din Taiwan.

— Roger, urmărirea lui Voranski v-a condus undeva? întrebă Langan.

— Nu. Nicăieri, deşi i-am ţinut trena ani de zile. A fost ataşat al Comisiei comerciale sovietice de la Bangkok, a stat o vreme la Hanoi şi Seul, dar fără să aibă vreun fel de activităţi ilegale din câte ştim. O data ticălosul ăsta obraznic a vrut să obţină chiar şi un paşaport britanic şi mai mai să-l dobândească. Din fericire, oamenii noştri verifică toate cererile de acest fel şi au găsit nişte nereguli în povestea lui. Îmi pare rău că a murit, doar ştii cât e de greu să-i miroşi pe spioni. O groază de timp şi muncă părăduită degeaba, Crosse se opri şi îşi aprinse încă o ţigară. Gradul lui de maior e destul de mare, ceea ce indică o treabă destul de afurisită. S-ar putea să fie unul dintre agenţii lor speciali, puşi să bată Asia şi să se infiltreze adânc şi să zacă undeva următorii douăzeci, treizeci de ani.

— Ticăloşii ăia şi-au pus planurile la punct cu atâta vreme în urmă încât au început să pută rău de tot! oftă Rosemont. Şi cu cadavrul ce faceţi?

— Am pus pe unul din oamenii mei, care vorbeşte ruseşte, să-l cheme pe căpitanul navei… Gregor Suslev. Membru de partid, bineînţeles, dar destul de nevinovat. Din când în când se întâlneşte cu iubita lui care are un apartament în Mong Kok, o barmaniţă, căreia îi trimite bani, dar nu prea mulţi, şi ori de câte ori vine el pe aici îi ţine tovărăşie. Individul se duce la curse, a jucat la jocuri de noroc în Macao de câteva ori, vorbeşte destul de bine englezeşte. Şi Suslev e sub permanentă supraveghere. Şi nu mai vreau ca vreunul dintre înfierbântaţii voştri oameni să se joace cu spionii pe care noi îi cunoaştem.

— Deci Suslev e un obişnuit al casei pe aici?

— Da, navighează prin apele astea de ani de zile, are baza la Vladivostok, fost comandant de submarine. Şi aici mai zburdă şi el, mai ales marinăreşte.

— Ce vrei să spui?

— Mai ales beat. Dar nu beat din cale-afară. Se mai distrează şi el cu radicalii noştri britanici, cum ar fi Sam sau Molly Finn.

— Aia care scriu tot timpul scrisori adresate redacţiilor?

— Mda. Sunt mai mult o plictiseală decât o ameninţare din punctul de vedere al securităţii. Ei bine, după cum au fost instruiţi, omul nostrum care vorbeşte ruseşte i-a spus capitanului Suslev că ne pare tare rău, dar se pare că unul dintre marinarii lui a avut un atac de inimă într-o cabină telefonică, la terminalul de feribot Golden. Suslev s-a arătat şocat, după cum se cuvine, şi a fost destul de rezonabil. În buzunarul lui Voranski, din întîmplare, am descoperit un raport cuvânt cu cuvânt al conversaţiei telefonice ulterioare a asasinului. I-am tradus-o în ruseşte, ca o dovadă în plus a nemulţumirii noastre faţă de cele întâmplate. La bordul navei aceleia sunt numai profesionişti, şi destul de hârşâiţi în treburile astea ca să ştie că noi nu ne descotorosim de agenţii lor fără motive foarte serioase sau incidente şi grave provocări. Ştiu foarte bine că pe cei cunoscuţi îi supraveghem şi, dacă ne supără prea tare, atunci îi deportăm! şi Crosse îi aruncă lui Rosemont o privire tăioasă, în vreme ce vocea îi rămăsese indiferentă. Metodele noastre sunt mai eficiente decât cuţitul, laţul de sugrumat, pistolul sau otrava.

Cel de la CIA încviinţă din cap.

— Dar atunci cine a avut poftă să-l ucidă?

Crosse se uită din nou spre fotografii. Nu-i ştia pe cei doi chinezi, dar chipurile lor erau cât se poate de clare, la fel ca şi cadavrul din spatele lor, drept dovadă de necrezut.

— Dăm noi de ei. Indiferent cine-s. Cel care a telefonat la poliţie pretindea că ei sunt din triada 14 Carate. Dar individul nu vorbea decât dialectul din Shanghai şi Ningpo, drept urmare nu prea pare adevărat ce-a spus. Probabil că face parte din vreun fel de triadă. S-ar putea să fie din Junghiul Verde. Cu siguranţă profesionist bine pregătit, a ştiut să umble cu cuţitul perfect, cu mare precizie, acum victima era încă în viaţă, în secunda următoare moartă, fără să apuce să scoată un sunet. S-ar putea să fi fost unul dintre cei pregătiţi de voi, la CIA, pentru serviciul de informaţii al lui Ciang Kai-şi. Sau poate din coreenii pregătiţi de CIA, alţii pregătiţi de voi, şi ăia sunt antisovietici, nu-i aşa? Poate agenţi ai Chinei comuniste, dar nu pare probabil. Agenţii lor nu se apucă să omoare *quai loh*, şi, cu siguranţă, nu aici în Hong Kong.

Rosemont încuviinţă din cap şi nu ripostă la reproşuri, îi înmână lui Crosse şi celelalte fotografii pe care le păstrase până atunci, dorind să obţină colaborarea englezului, având mare nevoie de ea.

— Astea-s fotografii ale locuinţei unde au intrat indivizii. Şi placa indicatoare a străzii. Omul nostru nu ştie să citească semnele chinezeşti, dar se traduc cam aşa: Strada Primului Anotimp, numărul 14. O fundătură nenorocită în spatele garajelor de autobuz de la Promontoriul de Nord.

Crosse începu să cerceteze noul set de fotografii cu aceeaşi atenţie. Rosemont se uită la ceas, apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre singura fereastră de unde se vedea o parte a portului.

— Ia priviţi! spuse el plin de mândrie.

Ceilalţi doi se duseră lângă el. Imensul portavion nuclear tocmai dubla Promontoriul de Nord, îndreptându-se spre şantierul naval al marinei militare, malul dinspre Hong Kong. Era la marele pavoaz, flamurile obligatorii ţepene în bătaia vântului, mulţime de marinari în uniforme albe pe puntea uriaşă, însemnată cu linii trasate pentru periculoasele avioane de vânătoare. Aproape 84.000 de tone. Nici un coş de fum, doar un castel de comandă foarte complex, monstruos de mare şi ameninţător, cu o pistă pentru avioane de vreo trei sute şi ceva de metri, de pe care puteau decola şi ateriza avioane de vânătoare în acelaşi timp. Prima navă de acest fel dintr-o întreagă serie.

— Asta zic şi eu navă? spuse Crosse invidios, era pentru prima dată când acest colos intra în portul Hong Kong, de când fusese lansată la apă în 1960. Frumoasă, murmură el, plin de ciudă că era americană şi nu britanică. Care-i viteza maximă pe care-o poate atinge?

— Habar n-am, e secret, strict secret, împreună cu aproape toate celelalte date care o privesc, şi Rosemont se întoarse să-l privească. Nu poţi face în aşa fel încât să expediezi dracului nava aceea sovietică de spionaj din port?

— Ba da, şi am putea să o şi aruncăm în aer, dar ar fi un gest la fel de necugetat. Stanley, linişteşte-te, trebuie să ne purtăm civilizat în treburile astea. Reparaţia navelor lor, şi unele au cu adevărat mare nevoie să fie reparate, e o sursă importantă de devize, ca şi de informaţii, şi îşi plătesc notele de plată pe loc. Sistemul nostru a fost încercat şi răsîncercat de-a lungul anilor.

Mda, se gândi Rosemont cu silă, numai că sistemele voastre nu se mai potrivesc deloc. Imperiul britanic nu mai există, nici maharajahi britanici, şi acum avem un cu totul alt fel de inamic, mai inteligent, mai necruţător, de un totalitarism fanatic şi îngust, care nu ţine seamă de învechitele reguli cavalereşti de la Queensberry şi un plan planetar de a pune mâna cu lăcomie pe orice se poate. Voi, englezii, parale nu mai aveţi, cheag nu mai aveţi, marină militară nu, aviaţie de război nu, şi guvernul vostru-i plin de tot felul de socialişti şi adversari, şi, după părerea noastră, ăştia v-au cam vândut cu totul! Sunteţi roşi pe dinăuntru, şi serviciile voastre de informaţii secrete au ajuns o piaţă. Dumnezeule, de două ori a trebuit să intrăm în război să vă salvăm pielea, tot noi să plătim greul lor şi de fiecare dată voi aţi fost cei care aţi zădărnicit pacea. Şi dacă n-ar fi intervenit Cartierul nostru general strategic al aerului, rachetele noastre, forţa noastră nucleară de lovire, marina noastră, aviaţia, contribuabilii americani, banii noştri, aţi fi cu toţii morţi, sau deportaţi, la mama dracului, în Siberia. Şi acum îmi place sau nu, trebuie să mă târguiesc cu tine. Avem nevoie de Hong Kong ca de o fereastră şi de poliţiştii voştri să păzească zona asta.

— Roger, mulţumesc pentru oamenii pe care i-ai trimis în plus, spuse el. Apreciem foarte mult gestul.

— Nici noi nu vrem să se întâmple nimic atâta vreme cât nava asta-i aici. Frumoasă navă. Vă invidiez pentru ea.

— Comandantul ei îşi va ţine şi nava şi echipajul foarte din scurt, toţi cei care vor coborî la ţărm vor fi instruiţi, preveniţi, şi vom coopera şi noi cu cei din paza ei sută la sută.

— Am să am grijă să vă trimit o listă cu barurile unde e mai bine să nu calce oamenii voştri, unele sunt cunoscute locuri de adunare a comuniştilor, în altele s-ar putea întâlni cu marinari de ai noştri de pe Dart, din marina noastră regală, zise Crosse zâmbind. S-ar putea să se mai şi încaiere.

— Bine, Roger. Chestia cu uciderea lui Voranski e o coincidenţă prea bătătoare la ochi. Pot să trimit şi eu un om de-al meu care vorbeşte dialectul din Shanghai ca să asiste la interogatorii?

— Dacă am nevoie de ajutor îţi spun eu.

— Ne poţi da şi nouă acum celelalte rapoarte ale lui AMG trimise tai-panului? Şi după aia te lăsăm în pace.

Crosse se uită, lung la el, frământându-se stânjenit, deşi era pregătit pentru întrebarea asta.

— Am nevoie de aprobare de la Whitehall.

Rosemont se arătă surprins.

— Omul nostru cel mai de seamă s-a dus la Marele vostru Părinte Alb şi i s-a dat încuviinţare. Trebuie s-o fi primit încă de acum o oră.

— Ah?

— Cu siguranţă. La naiba, nici nu ne-a trecut prin cap că AMG a fost, omul în solda tai-panului, cu atât mai puţin că-i transmitea documente strict secrete, Dumnezeule! De când Ed a pus mâna pe copia ultimului raport şi testament al lui AMG, firele de telefon s-au încins la roşu. De la Washington am primit mână liberă să facem rost cum om şti de celelalte rapoarte şi am încercat să urmărim convorbirea aceea telefonică din Elveţia, dar…

— Mai spune o data!

— Telefonul dat de Kieman. Al doilea telefon pe care l-a dat el.

— Nu pricep la ce te referi.

Rosemont îi explică. Crosse se încruntă.

— Oamenii mei nu mi-au spus nici o vorbă de treaba asta. Nici Dunross. De ce m-ar fi minţit Dunross… sau ar fi evitat să-mi spună şi le povesti exact ce-i relatase Dunross. N-avea nici un motiv, dar absolut nici unul să ascundă povestea asta. Nu credeţi?

— Ba da. Roger, în regulă. Spune, tai-panul e curat?

Crosse râse.

— Dacă vrei să afli dacă tai-panul e un pirat sută la sută, regalist britanic, devotat *Nobilei Case*, intereselor sale şi reginei, nu neapărat în această ordine, atunci răspunsul e da! Cu siguranţă.

— Roger, atunci dacă ne poţi da şi nouă copiile, noi o şi întindem.

— Când primesc aprobarea de la Whitehall.

— Dacă îi întrebi pe cei de la camera de cifru, o comunicare prioritară, 1-4 a. Şi care spune să ne dai şi nouă copiile la primirea acesteia.

O comunicare 1-4 a era lucru foarte rar, şi însemna executarea imediată a ordinului, o acţiune urgentă. Crosse ezită, dorind să evite capcana în care se afla. Nu îndrăznea să le spună să nu deţinea documentele AMG nici acum. Ridică telefonul şi formă numărul.

— Aici Crosse. E ceva pentru mine de la bază? O comunicare 1-4 a?

— Nu, sir. N-am avut decât comunicarea pe care v-am trimis-o acum o oră… pentru care aţi şi semnat, spuse femeia de la serviciul de codificare.

— Mulţumesc, spuse Crosse şi puse receptorul jos. Deocamdată nimic, adăugă el.

— Rahat! mârâi Rosemont. Şi doar au jurat că au şi trimis-o şi că o s-o primeşti înainte să ajungem noi aici. Atunci trebuie să sosească din clipă în clipă. Şi dacă nu te superi, o să mai aşteptăm.

— Am o întâlnire la Central, chiar acum. Poate ne vedem mai târziu puţin, în seara asta, ei?

Ceilalţi doi clătinară din cap. Langan spuse:

— Noi mai aşteptăm. Am primit ordin să le expediem acasă în secunda în care facem rost de ele, prin curier, şi pază permanentă. La *Kai Tak* aşteaptă un avion militar ca să preia curierul… nu avem voie nici măcar să le copiem aici.

— Nu credeţi că exageraţi?

— Numai tu poţi să ne spui. Ce-i în hârtiile alea?

Crosse se jucă cu bricheta. Pe ea se vedea semnul Universităţii Cambridge. O avea de când încă nu terminase facultatea.

— E adevărat ce spune AMG despre CIA şi Mafie?

Rosemont îi întoarse privirea aceea grea.

— Habar n-am. Voi ăştia aţi folosit tot felul de ticăloşi în timpul celui de-al doilea război mondial. Şi am învăţat şi noi de la voi să profităm de ce avem. E principala voastră regulă a jocului. Şi, în plus, adăugă Rosemont plin de convingere, războiul ăsta va fi războiul nostru de data asta, şi indiferent cât va costa, noi îl vom câştiga.

— Mda, trebuie! răspunse Langan ca un ecou, la fel de convins. Fiindcă dacă de data asta pierdem, se duce dracului toata lumea şi altă şansă nu mai pupăm noi.

Pe puntea de comandă a navei *Sovieţki Ivanov*, trei oameni stăteau cu binoclurile aţintite asupra portavionului nuclear. Unul era un civil cu un laringofon la gât, legat la un casetofon, şi făcea un comentariu tehnic, de expert asupra celor ce vedea. Din când în când, câte unul dintre ceilalţi doi mai adăuga şi el câte ceva. Amândoi purtau uniforme de marină. Comandantul

Suslev şi secundul său. Portavionul înainta frumos, remorcherele stăteau în aşteptare, dar nu se vedea nici o remorcă. De pe feriboturi şi navele comerciale se înălţa un cor de sirene în semn de salut. Pe puntea pupa era o întreagă orchestră care cânta. Marinari, în uniforme albe, făceau semne navelor pe lângă care treceau. Era o zi foarte umedă, soarele după-amiezii arunca lungi umbre.

— Comandantu-i expert, spuse secundul.

— Mda. Dar cu toate radarele alea pe el şi un copil ar fi în stare să-l conducă, îi răspunse căpitanul Suslev, un individ larg în umeri, bărbos, cu nişte ochi tipic slavi şi o figură prietenoasă. Radarele acea care tot mătură pe sus par să fie antenele noului tip de radar de mare distanţă. Vasili, aşa-i?

Expertul tehnic îşi întrerupt o clipa transmisia.

— Da, tovarăşe comandant. Dar uitaţi-vă la pupa. Sunt parcate pe punte cinci avioane F5 de interceptare, în partea dreaptă a punţii de zbor.

— Şi se presupunea că nu vor intra în serviciu decât anul viitor, spuse Suslev şi şuieră printre dinţi.

— Da, răspunse civilul.

— Raportează asta separat, imediat ce nava acostează. Numai vestea asta şi merita călătoria în întregime.

— Da.

Suslev îşi reglă fin binoclul când nava făcu maiestuoasă un tonou. Acum vedea bine suportul pentru bombe de sub planuri.

— Câte avioane din astea o mai fi având în burtă, şi câte focoase nucleare?

Urmăriră în tăcere portavionul o vreme.

— Poate că de data asta să avem noroc, tovarăşe comandant, spuse secundul.

— Să sperăm. Atunci moartea lui Voranski nu a fost degeaba.

— Americanii trebuie să fie nişte idioţi să vină cu portavionul ăsta aici. Nu le trece prin cap că orice agent din Asia va fi atras de nava asta?

— Pentru noi e un noroc. În felul ăsta ne vine şi nouă mai uşor s-o spionăm.

Suslev se concentră din nou asupra interceptorului F5, care arăta ca o adevărată viespe, printre nişte biete muşte. Pe puntea de comandă erau o mulţime de aparate sofisticate dintre cele mai modeme, de supraveghere. Un radar mătura în continuu portul. Un marinar cărunt şi impasibil urmărea ecranul,

semnalul luminos imens al portavionului printre celelalte nenumărate punctişoare. Binoclul lui Suslev se îndreptă spre castelul de comandă care trona ameninţător, apoi îl plimbă de-a lungul întregii nave. În ciuda voinţei lui, simţi că-l trece un fior în faţa mărimii şi puterii acestei nave.

— Se spune că din 1960, de la lansare, nu s-a mai făcut aprovizionare cu combustibil.

În spatele lui se deschise uşa de la cabina radio, aflată lângă puntea de comandă şi se arătă un operator radio care se îndreptă spre el şi salută, întinzându-i o radiogramă.

— Urgentă, de la centru, tovarăşe comandant.

Suslev luă radiograma şi semnă pentru ea. O amestecătură de semne cabalistice. Apoi se mai uită o dată la portavion, lăsând binoclul să se odihneasccă pe piept, şi ieşi din cabina de comandă. Cabina lui se afla imediat spre pupa, pe aceeaşi punte. Uşa era păzită, la fel şi accesul spre cabina de comandă. Închise cu cheia uşa cabinei în urma lui şi deschise seiful secret. Cartea cifrului era ascunsă într-un fel de perete fals. Se aşeză la birou. Descifră iute mesajul. Îl citi cu atenţie, apoi rămase cu ochii pierduţi în gol o vreme. Mai citi o dată, după care puse cartea cifrului la loc, închise seiful şi arse originalul radiogramei în scrumieră. Ridică receptorul.

— Comanda? Trimite-l pe tovarăşul Metkin la mine.

În vreme ce aştepta, rămase pe gânduri lângă hublou. Cabina nu era prea dereticată. Pe birou, într-o ramă, era fotografia unei femei solide care zâmbea plină de sine. Mai erau două fotografii, una a unui tânăr în uniformă de marină, alta a unei adolescente. Apoi cărţi, o rachetă de tenis, un ziar aruncat pe cuşeta nefăcută. Se auzi un ciocănit în uşă. Se duse şi deschise uşa. Dinaintea lui se afla marinarul ce urmărea ecranul radarului.

— Dimitri, intră, te rog, îi spuse Suslev făcându-i semn cu mâna spre radiograma descifrată, după care închise uşa în urma lui tot cu cheia.

Cel care intrase era un bărbat scund, solid, cărunt şi o figură plăcută. Oficial el era comisarul politic şi deci ofiţerul cel mai mare în grad de pe navă. Luă hârtia cu mesajul descifrat. Se spunea: Urgenţă maximă. Suslev Gregor. Vei prelua răspunderile lui Voranski şi sarcinile lui imediat. Londra informează interese deosebite din partea CIA şi MI-6 faţă de informaţiile din rapoartele secrete transmise ilegal lui Ian Dunross de la Firma

Struan de către coordonatorul serviciilor secrete britanice AMG. Ordonă-i lui Arthur să obţină deîndată copii. Dacă Dunross a distrus rapoartele, transmite un plan realist de a-l putea reţine pe Dunross şi a-i extrage informaţiile prin narcoză chimică profundă.

Chipul marinarului se întunecă. Ridică privirile spre comandant.

— AMG? Alan Medford Grant?

— Corect.

— Să dea domnul să ardă în iad o mie de ani de acum încolo.

— Dacă există dreptate pe lumea asta aşa va fi, sau poate pe lumea cealaltă, spuse Suslev zâmbind mohorât, după care se duse la dulap de unde scoase o sticlă de votcă pe jumătate plină şi două pahare. Ascultă, Dimitri, dacă nu izbutesc, sau nu mă mai întorc nici eu, tu preiei comanda! îi arătă cheia. Deschide seiful. Acolo sunt instrucţiunile cum să descifrezi şi tot ce mai trebuie.

— Lasă-mă pe mine să mă duc în noaptea asta în locul tău. Tu eşti mai impor…

— Nu, mulţumesc, bătrâne prietene! şi-l bătu prieteneşte pe umeri. În cazul unui accident, preiei comanda şi continui misiunea. Doar pentru asta am fost pregătiţi atât! ciocni paharul cu celălalt. Nu-ţi fă griji. Totul va fi bine, spuse el, bucuros că putea acţiona aşa cum voia el, foarte mulţumit cu ce făcea şi cu situaţia la care ajunsese pentru că, lucru ştiut de foarte puţini, el era adjunctul şefului departamentului pentru Asia, Direcţia întâi, KGB, departamentul 6, răspunzător pentru toate activităţile de spionaj din China, Coreea de Nord şi Vietnam, lector la departamentul de afaceri externe al Universităţii din Vladivostok, secţia 2A, Contrainformaţii, colonel KGB, şi cel mai important, membru de partid, cu funcţii superioare în aparatul din Extremul Orient. Centrul ne-a dat ordinele astea. Tu, aici la bord, vezi cum te păzeşti. Bine?

— Bineînţeles. Gregor, pentru asta să nu-ţi faci nici un fel de griji. Mă descurc eu cu toate. Dar sunt îngrijorat în ce te priveşte, îi spuse Metkin.

Navigau împreună de ani de zile, ajunsese să-l respecte pe Suslev foarte mult, deşi n-ar fi putut spune din ce provenea autoritatea aceea a lui care se impunea de la sine. Uneori era tentat să încerce să afle. Te-ai încropit şi tu, îşi spuse el. Anul viitor ieşi la pensie şi s-ar putea să ai nevoie de prieteni

puternici şi singurul mod de a do- bândi ajutorul unor prieteni puternici e să le cunoşti toate mădularele. Dar cu Suslev sau fără Suslev tot o să ieşi tu la pensie în chip onorabil, să stai liniştit, frumos, acolo la tine în Crimeea. Când îşi aminti de ţinutul acela minunat, de climatul plăcut al Mării Negre, visînd să-şi trăiască şi el restul vieţii alături de nevastă-sa şi din când în când să-şi mai vadă feciorul, ofiţer KGB şi el în plină afirmare, acum aflat la Washington, fără să mai fie ameninţat nici din înăuntru, nici din afară. Dumnezeu să-l apere pe fiul meu de trădare sau de greşeli, se rugă el pătimaş, apoi brusc simţi că-l cuprinde un val de gheaţă, ca de obicei, când îi trecea prin minte că superiorii săi s-ar putea să-l ghicească că, în ascuns, este credincios, şi că părinţii săi, ţărani de altfel, îl crescuseră cu frica lui Dumnezeu. Dacă ar fi aflat, atunci s-ar fi dus şi pensioara lui şi Crimeea, l-ar fi aşteptat poate nişte ape reci şi stătute unde să navigheze, fără casă, fără nimic.

— Voranski, începu el, dar cu prudenţă, ascunzându-şi ura faţă de acel individ, era unul dintre agenţii de vârf, nu-i aşa? Unde a putut greşi?

— A fost trădat, asta i s-a întâmplat, spuse Suslev încruntat. O să-i găsim noi pe ucigaşii lui şi atunci o să plătească ei. Dar dacă numele meu e să fie şi el pe lama cuţitului... şi comandantul ridică din umeri, turnă vodcă în pahare şi râse scurt, nervos. Şi ce-i cu asta! E doar pentru numele partidului, în numele patriei!

Ciocniră şi băură amândoi până la fund.

— Când cobori la ţărm?

Suslev simţi cum îl încearcă alcoolul acela tare, apoi, recunoscător, lăsă căldura lui să-l învăluie şi să-i topească neliniştile, temerile, care păreau acum mai puţin reale. Se îndepărtă de hublou.

— Îndată ce portavionul e amarat la cheu, în siguranţă, spuse el râzând în hohote. Ei, frumoasă navă, nu-i aşa?

— Tovarăşe comandant, noi n-avem nimic care să facă faţă unei bestii ca asta, aşa-i? Nici supersonicelor de pe ea. Nimic.

Suslev zâmbi şi-şi mai turnă în pahar.

— Nu, tovarăşe. Dar dacă duşmanul nu are credinţa adevărată care să-l ajute să reziste, n-are decât să aibă sute de astfel de portavioane şi tot nu contează.

— Da, sigur, dar americanii ăştia sunt cam apucaţi, s-ar putea ca vreun general de-al lor să o ia razna şi ne şterg de pe faţa pământului.

— De acord, acum deocamdată încă pot, dar curând n-o să mai poată. Le lipsesc boaşele pentru asta, şi Suslev bău din nou. Curând? Doar oleacă de vreme să mai treacă şi o să-i facem să-şi bage nasu-n cur! oftă. Şi când o să începem noi, atunci o să fie straşnic.

— O să fie groaznic.

— Nu. Doar un foarte scurt şi sângeros război împotriva Americii, iar restul lumii se va prăbuşi ca un cadavru putrezit, aşa cum şi este.

— Fără vărsare de sânge? Dar cum rămâne cu bombele lor atomice? Cu bombele lor cu hidrogen?

— Nu vor folosi ei niciodată încărcături atomice şi rachete împotriva noastră, pentru că sunt prea îngroziţi, chiar de pe acum, de ale noastre. Fiindcă ei sunt convinşi că noi le vom folosi.

— Şi le vom folosi?

— Nu ştiu. Unii comandanţi ar vrea. Nu ştiu. Dar cu siguranţă că vom răspunde cu ele la un atac. Dar ca să începem noi un război atomic? Nu ştiu. Va fi destul numai ameninţarea cu aceste arme. Nu cred că va fi nevoie de un adevărat război! aprinse hârtia cu mesajul descifrat şi o puse în scrumieră. Încă douăzeci de ani de *destindere* – ei, ce geniu sovietic a inventat ideea asta! – şi vom avea o flotă de război mai mare şi mai grozavă decât a lor, şi o flotă aeriană aşijderea. Încă de pe acum avem mai multe tancuri şi mai mulţi ostaşi, dar fară nave şi avioane trebuie să mai aşteptăm. Pentru Maica Rusia douăzeci de ani de aşteptare nu e mare lucru, pentru ca apoi să conducă lumea.

— Şi China? Cu China cum rămâne?

Suslev dădu vodca peste cap şi umplu din nou paharele. Sticla se golise, se trânti în cuşetă. Zări hârtia care ardea încet în scrumieră, răsucindu-se şi troznind, stingându-se.

— Poate că tocmai asupra Chinei vom fi nevoiţi să folosim armele nucleare, spuse el indiferent. Şi n-avem nevoie de nimic de acolo. De nimic. Şi rezolvăm o dată pentru totdeauna şi problema Chinei. La ultima noastră analiză, câţi oameni aveau ei potriviţi ca vîrstă, să fie apţi combatanţi?

— Vreo sută şaisprezece milioane între optsprezece şi douăzeci şi cinci.

— Auzi! Vreo sută şaisprezece milioane de diavoli galbeni cu care avem cinci mii de mile de frontieră… şi străinii ne spun să suntem paranoici când vorbim de China! şi bău tot restul de vodcă, până la ultima picătură. Arma atomică va rezolva în ce ne priveşte problema Chinei pentru totdeauna. Repede, simplu pe veci!

Celălalt încuviinţă, din cap.

— Şi cu Dunross? Hârtiile lui AMG?

— Punem noi mâna pe ele chiar de la el. Dimitri, la urma urmei unul din oamenii noştri face parte din familie, altul e partenerul lui, altul e în serviciul lor secret, şi mai există şi Arthur şi *Sevrin* ori încotro s-ar întoarce, şi mai avem şi o duzină de radicali aiuriţi care să facă gălăgie în parlamentul lor, unii chiar în guvern.

Şi râseră amândoi.

— Dar dacă a distrus hârtiile?

Suslev ridică din umeri.

— Se zice că are o memorie fotografică.

— Şi o să-l interoghezi aici?

— E destul de periculos să trecem la o spălare chimicăi a creierului. N-am mai făcut niciodată. Tu?

— Nu, nici eu.

Comandantul se încruntă.

— Diseară, când raportezi, spune centrului să ne pregătească un expert în cazul în care vom avea nevoie de unul… Koranski de la Vladivostok dacă e disponibil.

Dimitri dădu din cap, şi rămase pe gânduri. Se uită la ediţia de dimineaţă a ziarului *Guardian*, mototolit, şi aruncat în cuşeta comandantului. Se duse şi-l ridică, ochii îi sticliră plini de interes.

— Gregor, dacă va fi nevoie să-l reţinem pe Dunross, ce-ar fi să punem chestia pe seama lor!

Şi arătă ziarul. Titlu mare, scos în evidenţă: SUSPECŢI ÎN CAZUL RĂPIRII DE CĂTRE VÂRCOLACI.

— Dacă Dunross nu se mai întoarce,… poate că omul nostru ajunge tai-pan, ce zici?

Suslev începu să râdă:

— Dimitri, eşti un geniu.

Rosemont se uită la ceas. Aşteptase îndeajuns.

— Roger, pot folosi telefonul tău?

— Bineînţeles, îi răspunse Crosse.

Cel de la CIA îşi strivi ţigara în scrumieră şi formă numărul biroului CIA de la consulat.

— Aici Rosemont, dă-mi 2022. Centrul de comunicaţii al CIA.

— Aici 2022, la telefon Chapman. Cine-i?

— Rosemont. Salut Phil, ceva nou?

— Nu, doar că Marty Povitz raportează că la bordul lui Ivanov e grozav de multă activitate, binocluri de mare putere etc. Trei tipi. Unul dintre ei e un civil, ceilalţi doi sunt comandantul şi secundul. Una dintre antenele lor de radar lucrează neîntrerupt. Vrei să-l anunţăm pe comandantul de pe Corregidor?

— Nu, la naiba, nu e nevoie să-l facem să mai şi mişte din coadă mai mult decât e nevoie. Phil, ia spune, am primit vreo confirmare la comunicarea noastră 40-41?

— Bineînţeles Stan, a sosit… stai… a sosit la 16.03 ora locală.

— Mulţumesc Phil.

Rosemont aprinse altă ţigară. Langan, care nu era fumător, îl privi lung, dar nu spuse nimic. Crosse fuma şi el.

— Roger, ia spune, ce învârţi de fapt? îl încolţi Rosemont aspru, făcându-l pe Langan să tresară. Şi tu ai primit comunicarea urgentă 1-4 a la 16.03 la fel ca şi noi. De ce ne mai ţii?

— Pentru că în momentul ăsta socot că e mai bine aşa, îi răspunse Crosse cu o voce foarte plăcută.

Rosemont se înroşi la faţă, la fel ca şi Langan.

— Ei bine, nouă nu ne convine şi am dispoziţii, dispoziţii oficiale să ridic copiile chiar în clipa asta.

— Stanley, îmi pare tare rău.

Rosemont se înroşi cu totul, dar îşi păstră cumpătul.

— Nu ai de gând să îndeplineşti o dispoziţie 1-4 a?

— În clipa asta nu.

Rosemont se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Roger, în regulă, dar eu am să te raportez.

Şi smuci siguranţa, deschise uşa furios şi dispăru. Langan se ridicase şi el în picioare, încruntat.

— Roger, spune-mi şi mie care-i motivul?

Crosse se uită la el calm.

— Motivul pentru ce?

Langan începu să se înfurie şi el, dar se opri brusc, îngheţat de un gând.

— Dumnezeule, Roger, nici tu n-ai pus mâna pe documentele alea! Aşa-i?

— Ed, haide, începu Crosse blând, tu cel puţin ar trebui să ştii cât de eficienţi suntem noi.

— Roger, ăsta nu-i un răspuns. Le ai sau nu le ai?

Cel de la FBI îl înfruntă cu privirea pe Crosse, dar acesta nici nu se sinchisi. Ieşi şi el din birou, închizând uşa. În aceeaşi clipă Crosse atinse resortul care închidea uşa. Zăvorul se blocă. Ridică telefonul şi formă un număr.

— Brian? Vreo veste de la Dunross?

— Nu, sir.

— Ne întâlnim chiar acum jos, vii cu Armstrong.

— Da, sir.

Crosse puse receptorul în furcă, luă un mandat oficial de arestare pe frontispiciul căruia scria REŢINUT ÎN BAZA LEGII SECRETULUI DE STAT. Completă iute numele lui Ian Dunross şi semnă amândouă copiile. Prima copie o păstră la el, cealaltă o închise cu cheia în sertar. Aruncă o ochire prin birou, verifică dacă totul era în regulă. Satisfăcut, aşeză o şuviţă de hârtie în crăpătura sertarului încât numai el ar fi ştiut dacă cineva l-ar fi deschis sau ar fi încercat să o facă. Ieşi. În urma lui se auziră închizându-se zăvoare grele de siguranţă.

23

Ora 17.45

Dunross se afla în sala de consiliu a *Companiei Struan* împreună cu ceilalţi directori ai firmei *Nelson Trading*, şi îl privea pe Richard Kwang.

— Nu, Richard, îmi pare rău, dar nu pot să aştept până mâine după închidere.

— Pentru tine e totuna. Pentru mine contează.

Richard Kwang era lac de sudoare. Ceilalţi îl priveau – Phillip Chen, Lando Mata şi Tung Zeppelin.

— N-ai dreptate, Richard, spuse Lando Mata tăios. *Madonna!* Se pare că nu-ţi dai seama cât de serioasă e presiunea asupra băncii.

Dunross oftă. Ştia că dacă n-ar fi fost el acolo ar fi făcut cu toţii spume la gură şi ar fi ţipat unul la celălalt şi şi-ar fi aruncat cuvinte obscene, aşa cum se întâmplă de obicei la orice negociere oficială între chinezi, mai ales la una atât de serioasă ca aceasta. Dar exista o lege a *Nobilei Case* care cerea ca toate întâlnirile consiliului de conducere să se desfăşoare în engleză, iar engleza îi împiedica pe chinezi să se bălăcărească şi îi şi stînjenea, ceea ce de fapt se şi urmărea.

— Trebuie să o rezolvăm acum, Richard.

— Sunt de acord.

Lando Mata era un portughez trecut de cincizeci de ani, bărbat frumos cu trăsături ascuţite, cu ochi negri, păr întunecat şi ten auriu dovadă clară a sângelui chinezesc al mamei sale. Degetele lui lungi şi fine pianotau continuu pe masa de conferinţe şi el ştia că Richard Kwang nu va îndrăzni niciodată să dezvăluie că el, cu Tung Zgârcitul şi Mo Contrabandistul deţineau controlul asupra băncii. Banca noastră e una, gândi el furios, dar aurul nostru e altceva.

— Nu putem să ne periclităm aurul, nici banii lichizi.

— Niciodată, spuse nervos Tung Zeppelin. Tata voia să vă spun foarte clar şi asta. El vrea aurul lui!

— *Madre de Dios*, avem aproape cincizeci de tone de aur în subsolurile tale.

— De fapt sunt mai mult de cincizeci de tone, spuse Tung Zeppelin, cu fruntea îmbrobonită de sudoare. Bătrânul mi-a dat cifrele – sunt 1.792. 668 uncii, în 298. 778 lingouri de cinci taeli.

Aerul din încăperea vastă era încins şi umed, ferestrele deschise. Tung Zeppelin era un bărbat de 40 de ani, solid, cu ochi mici şi înguşti, bine îmbrăcat, fiul cel mai mare al lui Tung Zgârcitul, iar accentul lui – de aristrocat britanic. Porecla îi venea de la un film pe care Zgârcitul îl văzuse în ziua naşterii sale.

— Richard, e corect, nu?

Richard Kwang mută hârtiile din faţa lui unde se aflau trecute cantitatea de aur şi balanţa curentă a firmei *Nelson Trading*. Dacă trebuia să le dea aurul şi banii în seara aceea, lichidităţile băncii vor fi serios afectate şi, când vestea se va răspândi, aşa cum desigur se va întâmpla, întregul lor edificiu va fi zguduit din temelii.

— Ce ai de gând să faci, câine tâmpit, ţipase la el soţia lui înainte ca el să plece din birou.

— Să amân, să amân şi să sper că…

— Nu! Spune-le că eşti bolnav! Dacă eşti bolnav nu le poţi da banii noştri. Nu poţi merge la întâlnire! Fugi acasă şi noi o să spunem…

— Nu pot, chiar tai-panul a sunat. Şi jigodia aia de Mata a sunat! Nu îndrăznesc să nu mă duc! Oh, oh, oh!

— Atunci află cine ne hăituieşte şi plăteşte-l! Unde ţi-e capul? Pe cine ai supărat? Sigur că ai supărat pe unul din împuţiţii ăia de *quai loh*. Găseşte-l şi plăteşte-l, altfel o să pierdem banca, Clubul de Turf, o să pierdem caii, o să pierdem Rolls-ul şi o să ne pierdem pentru totdeauna cinstea obrazului! Aiiiiaaa! Dacă se duce banca, n-o să mai fii niciodată Sir Richard Kwang, nu că m-ar interesa să devin Lady Kwang, oh nu! Fă ceva! Găseşte-l pe…

Richard Kwang îşi simţi sudoarea curgându-i pe spate, dar rămase calm, încercând să găsească un mijloc de a ieşi din încurcătură.

— Aurul este în deplină siguranţă, şi banii voştri la fel. Noi am fost de la început bancherii firmei *Nelson Trading*, şi n-am fost niciodată în pericol. Am riscat mult cu voi la început.

— Haide, Richard, spuse Mata, ascunzându-şi sila. Nu rişti deloc cu aurul. Cu siguranţă nu cu aurul nostru.

Aurul aparţinea companiei *Great Good Luck* din Macao, care de treizeci de ani deţinea şi monopolul pariurilor. Valoarea actuală a companiei depăşea două miliarde de dolari SUA. Tung Zgârcitul deţinea 30%, Lando Mata 40% – iar urmaşii lui Mo Contrabandistul, care murise cu un an înainte, celelalte 30%. Iar noi, îşi spunea Mata, noi împreună deţinem 50% din *Ho-Pak* pe care tu, căcărează tâmpită de câine, ai pus-o într-un fel în primejdie.

— Îmi pare rău, Richard, dar votez pentru ca *Nelson Trading* să-şi schimbe banca… cel puţin pentru moment. Tung Zgârcitul este cu adevărat furios… şi am procura familiei Chin.

— Dar Lando, începu Richard Kwang, nu ai de ce să-ţi faci probleme! degetul lui se opri pe ziarul deschis, *China Guardian*, care zăcea pe masă. Noul articol al lui Haply spune din nou că suntem o bancă trainică, totul nu e decât o furtună într-un pahar cu apă, stârnită de un bandit răută…

— E posibil. Dar chinezii cred în zvonuri, iar asaltul asupra băncii există cu adevărat, spuse Mata tăios.

— Bătrânul crede în zvonuri, spuse Tung Zeppelin aprins. Şi îl crede şi pe Wu Patru Degete. Patru Degete i-a telefonat în după-amiaza asta şi i-a spus că şi-a scos toţi banii şi l-a sfătuit să facă acelaşi lucru, şi într-o oră Lando şi cu mine eram în avionul nostru Catalina şi ne-ndreptam încoace şi tu ştii că nu-mi place deloc să zbor. Richard, tu ştii prea bine că dacă bătrânul vrea ca ceva să fie făcut acum, e făcut acum.

Da, gândi dezgustat Richard Kwang, avarul ăla bătrân, şi împuţit ar ieşi din mormânt şi pentru cincizeci de cenţi.

— Vă propun să aşteptăm o zi sau două…

Dunross îi lăsa să vorbească doar pentru cinstea obrazului lor. El hotărâse deja ce aveau să facă. *Nelson Trading* era o firmă deţinută în totalitate de compania *Struan*, aşa că ceilalţi directori aveau de fapt un cuvânt mult prea mic de spus în toată afacerea asta. Dar deşi *Nelson Trading* avea licenţa exclusivă a guvernului Hong Kongului pentru importul de aur, fără afacerile cu aur ale companiei *Great Good Luck* – ceea ce însemna fără protecţia lui Tung Zgârcitul şi a lui Lando Mata – profiturile firmei *Nelson Trading* erau aproape nule.

Nelson Trading primea un comision de un dolar la uncie pentru fiecare uncie de aur importată pentru companie şi livrată la cheul din Macao, şi încă un dolar la uncie pentru exporturile din Hong Kong. În semn de apreciere pentru conceperea întregii afaceri în Hong Kong, şi la propunerea companiei, *Nelson Trading* primise 10% din profitul real. În anul acela, guvernul japonez fixase în mod arbitrar rata oficială a aurului la 55 de dolari uncia – ceea ce însemna un profit de 15 dolari la uncie. La piaţa neagră ar fi fost mai mult. În India ar fi fost aproape 98 de dolari. Dunross îşi privi ceasul! în câteva minute Crosse va fi acolo.

— Avem un activ de peste un miliard, Lando, repetă Richard Kwang.

— Bun, interveni Dunross pe un ton tranşant, încheind întâlnirea. Atunci, Richard, într-adevăr nu contează, în nici un fel. N-are rost să mai aşteptăm. Am aranjat deja. Camionul pentru transfer va fi la intrarea laterală a băncii la ora 8 fix.

— Dar…

— De ce atât de târziu, tai-pan? întrebă Mata. Nu-i nici ora 6.

— Atunci va fi întuneric, Lando. Nu vreau să mut 50 de tone de aur în plină zi. S-ar putea să fie tîlhari prin preajmă. Nu se ştie niciodată, nu?

— Dumnezeule, crezi că… triazii? Tung Zeppelin era şocat. Îl sun pe tata. Să mai aducă nişte paznici.

— Da, spuse Mata, sună-l imediat.

— Nu e nevoie, îi spuse Dunross. Poliţia ne-a sfătuit că nu-i bine să facem prea multă gălăgie. Au spus că or să fie şi ei acolo, ascunşi.

Mata ezită.

— Bine, dacă spui tu, tai-pan. Tu răspunzi.

— Desigur, răspunse Dunross politicos.

— De unde să ştim noi dacă *Victoria* e sigură?

— Dacă nici *Victoria* nu e, atunci mai bine o ştergem din China. Dunross ridică receptorul şi formă numărul direct al lui Johnjonn la bancă. Bruce? Ian. O să avem nevoie de subsol – la opt jumătate fix.

— Foarte bine. Oamenii noştri de pază vor fi acolo. Folosiţi intrarea laterală – cea din Strada Dirk.

— Da.

— Ai anunţat poliţia?

— Da.

— Bun. Apropo, Ian, despre… Richard mai e cu tine?

— Da.

— Dă-mi un telefon când poţi – sunt acasă diseară. Am verificat şi situaţia lui nu arată deloc bine. Prietenii mei de la băncile chinezeşti sunt cu toţii, foarte nervoşi… chiar Mok-tung a avut nişte probleme la Aberdeen, şi chiar şi noi. Sigur că îi vom avansa lui Richard toţi banii de care are nevoie, giraţi cu proprietăţile lui, proprietăţi acceptabile la bancă, dar dacă aş fi în locul tău mi-aş scoate toţi banii lichizi. Aranjează ca *Blacs* să se ocupe mai întâi de cecul tău la cliringul de diseară.

Orice cliring bancar al cecurilor şi împrumuturilor bancare se făcea în subsolul *Băncii Londrei, Contonului şi Shanghaiului* la miezul nopţii, cinci zile pe săptămână.

— Mulţumesc, Bruce. Pe curând, apoi către ceilalţi: Totul este aranjat. Evident, transferul va fi secret. Richard, o să am nevoie de un cec de cliring pentru balanţa lui *Nelson Trading*.

— Şi eu vreau unul pentru balanţa tatei, se auzi şi Zeppelin.

Richard Kwang spuse:

— Voi trimite cecurile mâine, la prima oră.

— Diseară, spuse Mata, ca să se facă cliringul la noapte. Ochii i se închiseră şi mai mult. Şi, bineînţeles, unul pentru balanţa mea.

— Nu am suficiente lichidităţi pentru a acoperi cele trei cecuri – nici o bancă nu ar avea suma asta, explodă Richard Kwang. Nici măcar *Banca Angliei*.

— Sigur. Sună, te rog, pe cine vrei pentru a gira cu proprietăţile tale. Havergill, sau Southerby, degetele lui Mata se opriră din pianotare. Ei aşteaptă telefonul tău.

— Ce?

— Da. Am vorbit cu amândoi în după-amiaza asta.

Richard Kwang nu spuse nimic. Trebuia să găsească o cale de-a nu da banii în seara aceea. Dacă n-o face, va câştiga dobînda pe o zi şi poate mâine nu va mai fi nevoie să plătească. *Dew neh loh moh* pe toţi împuţiţii de *quai loh* şi cei pe jumătate *quai loh*, care sunt şi mai răi. Zâmbi la fel de dulce ca şi Mata.

— Fie, cum vreţi. Dacă veniţi amândoi la bancă peste o oră…

— Se poate şi mai bine, spuse Dunross. Phillip va merge acum cu tine. Poţi să-i dai toate cecurile. De-acord, Phillip?

— Oh da, tai-pan, spuse Richard Kwang, prinzând iar curaj. Tocmai găsise o soluţie excelentă. Un atac de inimă simulat în maşină, în drum spre bancă şi apoi…

— Bun, mulţumesc. Atunci, dacă te duci imediat la *Blacs*, vor face cliringul la miezul nopţii. Asta îţi dă suficient timp, Richard, nu?

— Oh, oh da, da, tai-pan.

Apoi văzu răceala din ochii lui Dunross şi stomacul i se strânse şi se răzgândi. De ce trebuie ei să-mi ia atât de mulţi bani? îşi spuse el pe când se ridica. Mai aveţi nevoie de mine acum? Bun, hai, Phillip.

Ieşiră din încăpere. Urmă o linişte adâncă.

— Bietul Phillip, arată îngrozitor, spuse Mata.

— Da. Nici nu e de mirare.

— Triazi împuţiţi, spuse Tung Zeppelin şi se cutremură. Vârcolacii trebuie să fie străini dacă i-au trimis urechea! se înfioră iar. Sper să nu vină la Macao. Circulă tot mai mult zvonul că Phillip deja tratează cu ei, negociind cu Vârcolacii în Macao.

— Nu-i adevărat, spuse Dunross.

— Dacă ar face-o, nu ţi-ar spune, tai-pan. Şi eu aş ţine secret. Tung Zeppelin se uită mohorât spre telefon. *Dew neh loh moh* pe toţi împuţiţii de răpitori.

— E *Ho-Pak* terminată? întrebă Mata.

— Dacă Richard Kwang nu rămâne cu lichidităţi, da. În după-amiaza asta Dunstan şi-a lichidat toate conturile la el.

— Ah, deci încă o dată se adevereşte un zvon!

— Mă tem că da, lui Dunross îi părea rău pentru Richard Kwang şi *Ho-Pak*, dar mâine va vinde fără acoperire. Capitalul lui va scădea vertiginos.

— Cum va afecta asta boom-ul pe care l-ai prevăzut?

— L-am prevăzut eu?

— Cumperi o mulţime de acţiuni *Struan*, aşa am auzit. Mata zâmbi uşor. La fel a făcut şi Phillip, şi tai-tai a lui, şi familia ei.

— Oricine poate să cumpere acţiuni de-ale noastre, Lando, oricând. Au un preţ derizoriu.

Tung Zeppelin asculta cu atenţie. Inima începu să-i bată mai repede. Şi el auzise zvonuri că familia Chen din *Nobila Casă* cumpărase în ziua aceea.

— Ai văzut articolul de azi al Bătrânului Tung Orbul? Despre prosperitatea care urmează? Vorbea foarte serios.

— Da, spuse Dunross grav.

Când îl citise dimineaţă jubilase şi părerea lui despre influenţa Diannei Chen se schimbase. Fără să vrea, Dunross citise din nou articolul şi pentru o clipă se întrebase dacă într-adevăr prezicătorul prevăzuse propria lui părere.

— Bătrânul Tung Orbul e rudă cu tine, Zep? întrebă el.

— Nu, tai-pan, nu, din câte ştiu eu. *Dew neh loh moh*, dar e cald azi. Mă bucur că mă întorc la Macao – vremea e mult mai bună la Macao. Participi anul ăsta la raliu, tai-pan?

— Da, sper că da.

— Bun! Blestemată fie *Ho-Pak*! Richard ne va da cecurile, nu-i aşa? Bătrânul va face o comoţie dacă va lipsi un penny.

— Da, spuse Dunross, apoi observă privirea ciudată a lui Mata. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Mata se uită spre Zeppelin. Zep, e foarte important să avem cât mai repede aprobarea tatălui tău. De ce nu încerci, cu Claudia, să dai de el!

— Bună idee.

Ascultător, chinezul se ridică şi ieşi din cameră, închizând uşa după el. Dunross îşi îndreptă atenţia spre Mata.

— Ei bine?

Mata ezită. Apoi spuse calm.

— Ian, mă gândesc să-mi iau tot capitalul din Macao şi Hong Kong şi să-l depun la New York.

Dunross îl privi tulburat.

— Dacă faci asta încurci toată afacerea noastră. Dacă te retragi, se retrage şi Zgârcitul, şi apoi familia Chin, şi Patru Degete… şi toţi ceilalţi.

— Ce e mai important, tai-pan, afacerea sau banii tăi?

— Nu vreau ca afacerea să fie dată peste cap aşa.

— Ai finalizat cu *Par-Con*?

Dunross îl privi.

— Verbal, da. Contractele peste şapte zile. Retragerea asta ne va lovi pe toţi, Lando. Rău. Şi ce va fi rău pentru noi va fi rău şi pentru tine şi foarte foarte rău pentru Macao.

— O să mă gândesc la ce-ai spus. Deci *Par-Con* vine în Hong Kong. Foarte bine – şi dacă *American Superfoods* preiau *H. K. General Stores*, atunci va fi o nouă creştere pe piaţă. Poate că Bătrânul Tung Orbul n-a exagerat. Poate că vom avea noroc. A greşit el vreodată până acum?

— Nu ştiu. Personal nu cred să aibă o relaţie specială cu Atotputernicul, deşi o mulţime de oameni cred asta.

— Un boom ar fi foarte bun, într-adevăr foarte bun. La momentul potrivit. Da, adăugă Mata pe un ton ciudat, am putea contribui puţin la cel mai mare boom din istoria noastră, nu?

— Ai vrea să contribui?

— Zece milioane dolari SUA pentru mine şi familia Chin – pe Zgârcit nu-l interesează, ştiu eu. Îmi spui unde şi când.

— Jumătate de milion în acţiuni *Struan* la închidere joi, restul împărţit între *Rothwell-Gornt, Adan Properties, Hong Kong Wharf, Hong Kong Power, Golden Ferries, Kowloon Investments şi H.K. General Stores.*

— De ce joi? De ce nu mâine?

— *Ho-Pak* va scădea piaţa. Dacă o să cumpărăm joi chiar înainte de închidere, facem avere.

— Când anunţi înţelegerea cu *Par-Con*?

Dunross ezită. Apoi spuse:

— Vineri, după închidere.

— Bun. Sunt cu tine, Ian. Cincisprezece milioane. Cincisprezece în loc de zece. O să vinzi acţiuni *Ho-Pak* fără acoperire mâine?

— Bineînţeles, Lando. Ştii cine e în spatele presiunii asupra băncii *Ho-Pak*?

— Nu. Dar Richard s-a întins prea mult, şi n-a fost prea înţelept. Oamenii vorbesc, chinezii n-au niciodată încredere în

nici o bancă, şi sunt sensibili la zvonuri. Cred că banca va da faliment.

— Isuse!

— *Joss*, degetele lui Mata se opriră din bătut. Vreau să triplez importurile de aur.

Dunross se uită mirat la el.

— De ce? Ai ajuns la capacitatea maximă. Dacă îi presezi vor face greşeli şi vei pierde mai mult. În momentul ăsta ai totul perfect echilibrat.

— Da, dar Patru Degete şi alţii ne asigură că pot face transporturi substanţiale, sigure.

— Nu-i nevoie să-i presezi – pe ei sau piaţa ta. Nu-i nevoie.

— Ascultă-mă o clipă. Sunt probleme în Indonezia, probleme în China, India, Tibet, Malaya, Singapore, agitaţie în Filipine, iar acum americanii vin în Asia de sud-est, ceea ce va fi minunat pentru noi şi îngrozitor pentru ei. Inflaţia va creşte şi atunci, ca de obicei, fiecare om de afaceri înţelept din Asia, în special oamenii de afaceri chinezi, o să vrea să scape de bancnote şi să aibă aur. Ar trebui să fim pregătiţi să le satisfacem cererile.

— Ce-ai auzit, Lando?

— O mulţime de lucruri ciudate, tai-pan. De exemplu, că anumiţi comandanţi de armată americani vor o confruntare totală cu comuniştii. Şi au ales Vietnamul.

— Dar americanii nu vor învinge niciodată acolo. China nu-i va lăsa, şi nici în Coreea. Orice carte de istorie le va spune că întotdeauna China trece propriile-i graniţe pentru a-şi proteja zonele-tampon atunci când se apropie vreun invadator.

— Chiar şi aşa, confruntarea va avea loc.

Dunross îl studie pe Lando Mata, a cărui imensă avere şi îndelungată practicare a onorabilei meserii de om de afaceri, cum o descria el, îi permiteau să intre uşor în cele mai secrete locuri.

— Ce-ai mai auzit, Lando?

— CIA şi-a dublat bugetul.

— Asta trebuie să fie secret. Nimeni nu putea şti.

— Da. Dar eu ştiu. Măsurile lor de securitate sunt uimitoare, Ian, CIA e băgată peste tot în Asia de sud-est. Cred că unii dintre adepţii lor, prost îndrumaţi, încearcă chiar să se strecoare în comerţul cu opiu în Triunghiul de Aur în beneficiul prietenilor lor din triburile de pe dealurile Mekongului – pentru a-i încuraja să lupte împotriva Viet Congului.

— Cristoase!
— Da. Fraţii noştri din Taiwan sunt furioşi. Şi din ce în ce mai mulţi bani ai guvernului american se scurg în aeroporturi, porturi, drumuri. În Okinawa, Taiwan şi mai ales în Vietnamul de Sud. Anumite familii, cu relaţii politice înalte, contribuie la asigurarea cimentului şi a oţelului în condiţii foarte favorabile.
— Cine?
— Cine produce ciment? Poate în… să spunem în New England?
— Doamne Dumnezeule, eşti sigur?
Mata zâmbi fără umor.
— Am auzit chiar că o parte dintr-un împrumut guvernamental foarte mare pentru Vietnamul de Sud a fost acordat pentru un aeroport inexistent care e încă o junglă de nepătruns. Oh, da, Ian, cîştigurile sunt deja imense. Aşa că te rog, începând de mâine cere cantităţi de trei ori mai mari. Luna viitoare inaugurăm noua linie de nave pe aripi submersibile – asta va scurta drumul până la Macao de la trei ore la şaptezeci şi cinci de minute.
— N-ar fi mai sigure avioanele Catalina?
— Nu, nu cred. Navele pe aripi pot căra mult mai mult aur şi pot depăşi orice vas în apele astea – vom avea comunicaţii radar permanente, cele mai bune, aşa că putem întrece orice pirat.
Dupa o pauză, Dunross spuse:
— Atât de mult aur ar putea atrage tot felul de ticăloşi. Poate chiar escroci din toată lumea.
Mata schiţă unul din zâmbetele sale subţirii
— Lasă-i să vină. N-o să mai plece niciodată de aici. Avem braţe lungi în Asia, degetele lui îşi începură din nou darabana. Ian, noi suntem prieteni vechi, aş vrea un sfat.
— Cu dragă inimă – orice.
— Crezi în schimbare?
— Schimbare în afaceri?
— Da.
— Depinde, Lando, răspunse imediat Dunross. *Nobila Casă* s-a schimbat prea puţin în aproape un secol şi jumătate, dar din alte puncte de vedere s-a schimbat mult.
Îl privi şi aşteptă. După o pauză Mata spuse:
— În câteva săptămâni guvernul din Macao e obligat să pună din nou la licitaţie concesionarea comerţului cu aur…

Dunross fu deodată foarte atent. Toate marile afaceri din Macao erau făcute pe bază de monopol, monopolul fiind obţinut de persoana sau compania care oferea pentru acest privilegiu taxa anuală cea mai mare.

— … E al cincilea an. La fiecare cinci ani, departamentul nostru cere licitaţii restrânse. Licitaţia este deschisă oricui, dar, practic, noi îi studiem foarte atent pe cei care vor licita (urmă un moment de tăcere, apoi Mata continuă). Vechiul meu asociat, Mo Contrabandistul, e deja mort. Urmaşii lui sunt mult prea cheltuitori, sau mai interesaţi în Occident, jucându-şi banii în sudul Franţei sau cutreierând terenurile de golf, decât de starea şi viitorul sindicatului. Pentru cei din familia Mo istoria e aceeaşi, veche de când lumea: un culi găseşte aur, ascunde banii, investeşte în pământ, economiseşte banii, devine bogat, îşi cumpără concubine bogate care îl termină repede. A doua generaţie, nemulţumită, cheltuieşte banii, ipotechează pământul pentru a-şi cumpăra cinstea obrazului şi favorurile doamnelor. A treia generaţie vinde pământul, se ruinează pentru unele favoruri. A patra generaţie e din nou culi, vocea lui Mata era calmă, chiar blândă. Vechiul meu prieten e mort şi n-am nici un sentiment pentru fiii lui sau pentru fiii fiilor lui. Sunt bogaţi, imens de bogaţi datorită mie, şi-şi vor găsi singuri poziţia socială, bună, proastă sau foarte proastă. În ceea ce-l priveşte pe Zgârcit…, şi degetele lui se opriră din nou. Zgârcitul e pe moarte.

Dunross spuse surprins:

— Dar l-am văzut chiar acum vreo săptămână şi părea sănătos, slab ca întotdeauna, însă la fel de acru şi nesuferit.

— E pe moarte, Ian. Ştiu pentru că i-am servit de interpret pentru medicii portughezi. N-avea încrederc în nici unul din fiii lui – aşa mi-a spus. A durat câteva luni până l-am convins să meargă să-i consulte, dar ambii doctori au fost foarte siguri: cancer al colonului. I-a cuprins tot corpul. I-au dat o lună, două luni… asta a fost acum o săptămână. Mata zâmbi. Bătrânul Zgârcit i-a înjurat doar, le-a spus că se înşeală şi că sunt nişte proşti şi că n-o să plătească niciodată pentru un diagnostic greşit, şi portughezul cel subţire râse fără umor. Are o avere de peste 600 de milioane dolari SUA, dar n-o să le plătească niciodată acelor doctori, şi tot ce va face va fi să bea în continuare amestecurile alea chinezeşti de ierburi urât mirositoare şi cu gust rău şi să fumeze din când în când opiu.

Pur şi simplu nu va accepta un diagnostic *quai loh*, occidental – îl cunoşti doar. Îl cunoşti foarte bine, nu?

— Da.

Când Dunross era în vacanţă, tatăl lui obişnuia să-l trimită să muncească pentru unii vechi prieteni. Tung Zgârcitul fusese unul din ei, şi Dunross îşi aminti îngrozitoarea vară pe care o petrecuse transpirând în subsolurile împuţite ale băncii din Macao a sindicatului, încercând să-l mulţumească pe mentorul său şi să nu plângă de furie la gândul a ceea ce trebuia el să îndure în timp ce toţi prietenii săi se jucau afară. Dar acum era bucuros că existase acea vară. Zgârcitul îl învăţase multe despre bani – valoarea lor, cum să-i faci, cum să-i păstrezi, despre camătă, lăcomie şi rata chinezească obişnuită de împrumut, în timpurile bune, de 2% pe lună.

— Ia o garanţie de două ori mai mare decât ai nevoie, dar dacă nu poate să-ţi ofere nimic, atunci uită-te în ochii celui care împrumută, obişnuia să ţipe la el Zgârcitul. N-are garanţie, atunci evident îi iei o dobândă mai mare. Acum gândeşte-te, ai încredere în el? Poate da înapoi banii? E harnic sau e leneş? Uită-te la el, prostule, el e garanţia ta! cât de mult vrea el banii mei cîştigaţi cu greu? Se istoveşte muncind? Dacă da, ce contează pentru el doi la sută pe lună – sau patru la sută? Nimic. Dar banii mei sunt cei ce-l vor face pe nenorocit bogat, dacă *joss*-ul lui e să fie bogat. Omul însuşi este garanţia de care ai nevoie! Dă-i oricât fiului unui om bogat dacă girează cu moştenirea lui şi vei avea averea tatălui – banii vor fi aruncaţi pe fete, dar ce-ţi pasă, sunt banii lui, nu ai tăi! Cum devii bogat? Strângi! Strângi bani, cumperi pământ cu o treime din ei, împrumuţi o treime şi păstrezi o treime lichizi. Împrumută numai persoanelor civilizate şi nu te încrede niciodată într-un *quai loh*… chicotea el.

Dunross îşi amintea foarte bine de bătrânul cu ochi reci, fără dinţi – un analfabet care nu ştia să citească şi să scrie decât trei caractere, cele ale numelui său –, care avea o minte ca un computer, care ştia până la ultimul bănuţ cine ce-i datora şi când era scadenţa. Nimeni nu încercase vreodată să nu-şi achite datoriile, pentru că nu merita să trăieşti mereu hăituit. În vara aceea avea treisprezece ani şi se împrietenise cu Lando Mata. Atunci, ca şi acum, Mata era ca o fantomă, o prezenţă misterioasă care circula în sferele guvernamentale ale Macao-ului cum dorea, întotdeauna în umbră, abia văzut, abia cunoscut, un

om ciudat care apărea şi dispărea după toane, lua ce-i plăcea, adunând averi inimaginabile cum şi când dorea. Chiar şi acum nu erau decât câţiva oameni care abia îi cunoşteau numele, iar pe el personal şi mai puţini. Nici măcar Dunross nu fusese niciodată în vila lui din Strada Fântânii Sparte, o clădire joasă şi întinsă, ascunsă în spatele porţilor de fier şi a zidurilor de piatră uriaşe care o înconjurau, nici măcar el nu ştia cu adevărat nimic despre el – de unde venea, cine îi erau părinţii, sau cum reuşise să pună mâna pe acele două monopoluri care valorau imens.

— Îmi pare rău de bătrânul Zgîrcit, spuse Dunross. A fost întotdeauna un ticălos dur, dar n-a fost mai dur cu mine decât cu propriii lui fii.

— Da. E pe moarte. *Joss*. Şi n-am nici un sentiment pentru nici unul din urmaşii lui. Ca şi cei din familia Chin, vor fi bogaţi, toţi. Chiar Zeppelin, spuse cu un rânjet Lando Mata. Chiar Zeppelin va căpăta 50-75 de milioane dolari SUA.

— Cristoase, când te gândeşti la toţi banii care ies din jocurile de noroc.

Pleoapele lui Mala coborâră.

— Să fac o schimbare?

— Dacă vrei să laşi în umbra ta un monument, da. În acest moment sindicatul permite doar jocuri de noroc chinezeşti fan-tan, domino şi zaruri. Dacă noul grup ar fi modern, deschis spre schimbări şi ar moderniza… dacă ar construi un nou cazinou mare, cu mese pentru ruletă, vingt-et-un, chemin-de-fer, chiar barbut american, toată Asia ar da năvală în Macao.

— Ce şanse sunt ca Hong Kongul să legalizeze jocurile de noroc?

— Nici una – ştii mai bine decât mine că fără aur şi jocurile de noroc Macao ar dispărea, şi politica de baza a britanicilor şi a Hong Kongului e să împiedice ca asta să se întâmple. Noi avem cursele de cai, – voi aveţi mesele de joc. Dar cu proprietăţile astea moderne, hoteluri noi, jocuri noi, noi nave cu submersibile vei avea un venit atât de mare că va trebui să-ţi deschizi propria ta bancă.

Lando Mata luă o foaie de hârtie, se uită la ea, apoi i-o întinse.

— Aici sunt patru grupe de câte trei nume de persoane cu care am fi de acord să liciteze. Aş vrea părerea ta.

Dunross nu se uită la listă.

— Ai vrea să aleg grupul asupra căruia te-ai hotărit deja?

Mata râse.

— Ah, Ian, mă cunoşti prea bine! Da, am ales grupul care va cîştiga, dacă oferta va fi suficient de mare.

— Ştie vreunul din grupuri că s-ar putea să-i iei ca parteneri?

— Nu.

— Dar Zgârcitul – şi familia Chin nu vor ceda uşor monopolul.

— Dacă Zgârcitul moare înainte de licitaţie, un nou sindicat va hotărî. Dacă nu, va fi o altă schimbare,

Dunross se uită la listă. Şi rămase cu gura căscată. Toate numele aparţineau unor chinezi cunoscuţi din Hong Kong şi Macao, toţi foarte bogaţi, unii cu un trecut ciudat.

— Ei bine, cu toţii sunt foarte cunoscuţi, Lando.

— Da. Pentru a câştiga o avere atât de mare, pentru a conduce un imperiu al jocurilor de noroc e nevoie de oameni pricepuţi.

Dunross zâmbi şi el.

— De acord. Atunci de ce eu nu sunt pe listă?

— Renunţă într-o lună la *Nobila Casă* şi-ţi poţi forma propriul tău sindicat. Îţi garantez că oferta ta va cîştiga. Eu iau patruzeci la sută.

— Îmi pare rău, dar nu se poate, Lando.

— Ai putea avea în zece ani o avere personală de 500 de milioane până la un miliard de dolari.

Dunross ridică din umeri.

— Ce-nseamnă banii?

— *Moh ching moh meng*! N-ai bani n-ai viaţă!

— Da, dar nu există suficienţi bani în lume care să mă facă să renunţ la *Nobila Casă*. Totuşi. Îţi propun ceva. *Compania Struan* se va ocupa de jocurile de noroc pentru tine, prin interpuşi.

— Îmi pare rău, dar nu. Totul, sau nimic.

— Am putea să o facem mai bine şi mai ieftin decât oricine, cu mai mult fler.

— Dacă demisionezi. Totul sau nimic, tai-pan.

Pe Dunross îl durea capul la gândul atâtor bani, dar auzi hotărârea din vocea lui Lando Mata.

— E corect aşa. Îmi pare rău, nu sunt disponibil, spuse el.

— Sunt sigur că tu, tu personal ai fi binevenit ca un… ca un consultant.

— Dacă aleg grupul corect?

— Poate, şi portughezul zâmbi. Ce zici?

Dunross se întreba dacă să rişte să intre într-o astfel de asociere. Să faci parte din sindicatul jocurilor de noroc din Macao nu era acelaşi lucru cu a fi econom la Clubul de Turf.

— Mă mai gândesc şi te anunţ.

— Bine, Ian, să-mi spui ce-ai hotărît în două zile, da?

— S-a făcut. O să-mi spui care e oferta cîştigătoare – dacă te hotărăşti să schimbi?

— Un asociat sau un consultant ar trebui să ştie asta. Acum, încă ceva şi pe urmă trebuie să plec. Nu cred că o să-l mai vezi vreodată pe prietenul tău Tsu-yan;

Dunross se uită uimit la el.

— Ce?

— M-a sunat din Taipe ieri dimineaţă, foarte agitat. M-a întrebat dacă pot să-i trimit un avion Catalina, să-l ia în secret. Mi-a spus că e urgent, o să-mi explice când ne vedem. Va veni direct la mine când ajunge, şi Mata ridică din umeri şi-şi examină unghiile cu manichiură perfectă. Tsu-yan e un vechi prieten, am mai găzduit vechi prieteni, aşa că am fost de acord cu zborul. N-a mai venit, Ian. Oh, a sosit cu o barcă rapidă – omul meu îl aştepta la debarcader să-l ia, Mata ridică privirea. E aproape incredibil. Tsu-yan era îmbrăcat în haine zdrenţăroase şi împuţite de culi şi avea o pălărie de paie pe cap. A murmurat ceva că mă va vedea ceva mai târziu în seara aceea, a sărit în primul taxi şi a dispărut rapid, ca şi cum toţi diavolii erau pe urmele lui. Omul meu a rămas încremenit.

— Nu te înşeli? Eşti sigur că el era?

— Oh, da, Tsu-yan e bine cunoscut – din fericire omul meu e portughez şi are iniţiativă. A pornit în urmărirea lui. Mi-a spus că taxiul lui Tsu-yan s-a îndreptat spre nord. Lângă Poarta Barierii taxiul s-a oprit şi Tsu-yan a pornit-o pe jos, cât de repede putea fugi, şi a trecut în China. Omul meu a stat şi l-a privit cum fugea până la grănicerii aflaţi în partea comunistă şi apoi a dispărut în camera de gardă.

Dunross îl privea pe Mata şi nu-i venea să creadă. Tsu-yan era unul dintre cei mai cunoscuţi capitalişti şi anti-comunişti din Hong Kong şi Taiwan. Înainte de căderea Continentului fusese aproape un mic dictator militar în zona Shanghai-ului.

— Tsu-yan nu poate fi niciodată binevenit în China comunistă, spuse el. Niciodată! Trebuie să fie primul pe lista lor neagră.

Mata ezită.

— Doar dacă nu lucrează pentru ei.

— Imposibil.

— Orice e posibil în China.

Douăzeci de etaje mai jos, Roger Crosse şi Brian Kwok coborau din maşina poliţiei, urmaţi de Rogert Armstrong, un agent din Serviciul Secret în civil îi întâmpină.

— Dunross este încă în biroul lui, domnule.

— Bun.

Robert Armstrong rămase la intrare, iar ceilalţi doi se îndreptară spre lift. La etajul douăzeci coborâră.

— Ah, bună seara, domnule, spuse Claudia, şi-i zâmbi lui Brian Kwok; Tung Zeppelin aştepta lângă telefon, se uită la poliţişti, brusc şocat, evident recunoscându-i.

— Domnul Dunross mă aşteaptă, spuse Roger Crosse.

— Da, domnule, ea apăsă pe butonul care făcea legătura cu sala de consiliu şi peste o clipă spuse: A sosit domnul Crosse, tai-pan.

— Aşteaptă un minut, apoi invită-l înăuntru, Claudia, spuse Dunross, puse la loc receptorul şi se întoarse spre Mata. Crosse e aici. Dacă nu te prind la bancă diseară, te găsesc mîine dimineaţă.

— Da. Sunt… te rog sună-mă, Ian. Da. Vreau să discut câteva minute cu tine între patru ochi. Diseară sau mâine.

— Diseară la nouă, spuse imediat Dunross. Sau oricând mâine.

— Sună-mă la nouă. Sau mâine. Mulţumesc.

Mata traversă încăpertea şi deschise o uşă abia vizibilă, camuflată ca o parte din bibliotecă. Uşa dădea într-un coridor secret, care cobora la etajul de dedesubt, închise uşa după el. Dunross se uită în urma sa gânditor. Mă întreb ce-o fi în mintea lui. Puse toate hârtiile şedinţei într-un sertar şi îl încuie, apoi se rezemă de spătar, în capul mesei, încercând să-şi adune gândurile, cu ochii pe uşă, inima bătându-i puţin mai repede. Telefonul sună şi el tresări.

— Da?

— Tată, spuse Adryon, repezită ca de obicei, scuză-mă că te întrerup; dar mama vrea să ştie la ce oră vii acasă la masă.

— O să întîrzii. Spune-i sa nu mă aştepte. O să mănînc ceva în drum. La ce oră te-ai întors aseară? întrebă el, amintindu-şi că-i auzise maşina cu puţin înainte de a se lumina.

— Devreme, spuse ea, şi el vru să o certe, dar simţi tristeţe în glasul ei.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

— Nimic.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nimic de fapt. Am avut o zi grozavă, am luat masa cu Linc Bartlett al tău – am mers la cumpărături, dar prostul ăla de Martin m-a tras în piept.

— Ce?

— Da. L-am aşteptam o afurisită de oră. Stabilisem să mergem să luăm ceaiul la *V şi A*, dar n-a apărut. Prost afurisit!

Dunross se lumină la faţă.

— Pur şi simplu nu te poţi baza pe anumite persoane, nu, Adryon? Auzi! Să te tragă în piept! Ce obrăznicie! îi spuse el, pe tonul grav cel mai potrivit momentului, încântat că Haply urma să-şi primească răsplata.

— E un ticălos! Un ticălos nemaipomenit!

Uşa se deschise. Crosse şi Brian Kwok intrară. Dădu din cap către ei, invitându-i înăuntru. Claudia închise uşa în urma lor.

— Trebuie să te las, draga mea. Te iubesc, scumpa mea! Pa! puse receptorul jos. Bună seară, spuse el, liniştit acum.

— Rapoartele, te rog, Ian.

— Sigur, dar mai întâi trebuie să mergem la guvernator.

— Mai întâi, vreau dosarele alea. Crosse scoase mandatul, în timp ce Dunross ridică receptorul şi formă un număr. Aşteptă numai un moment. Bună seara, sir, inspectorul Crosse e aici… da, sir, îi întinse receptorul. Pentru tine.

Crosse ezită, încruntat, apoi îl luă.

— Inspectorul Crosse, spuse el, ascultă o clipă. Da, sir. Bine, sir, şi închise telefonul. Ei, ce şmecherie mai pui la cale?

— Nici una. Sunt doar prudent.

Crosse îi arătă mandatul.

— Dacă nu capăt rapoartele, sunt autorizat de Londra să-ti aduc aceasta la cunoştinţă azi la ora 18, cu guvernator sau fără.

Dunross îl privi la fel de încruntat.

— Te rog s-o faci.

— Te-am înştiinţat, Ian Struan Dunross! Regret, dar eşti arestat!

Dunross îşi împinse puţin bărbia înainte.

— Bine. Dar mai întâi, pe Dumnezeu, vom merge la guvernator!

24

Ora 18.20.

Tai-panul şi Roger Crosse traversau aleea cu pietriş alb către intrarea principală a Palatului Guvernatorului. Brian Kwok rămăsese lângă maşina poliţiei. Uşa se deschise şi tânărul în uniforma marinei regale îi salută politicos, apoi îi conduse într-o minunată antecameră. Excelenţa sa Sir Geoffrey Allison, D.S.O., O.B.E. *, era un bărbat blond-roşcat, aproape de 60 de ani, elegant, cu voce blândă, dar foarte dur. Stătea la un birou vechi şi îi privea.

— Bună seara, spuse el liniştit şi le făcu semn să se aşeze. (Tânărul marinar ieşi din încăpere şi închise uşa). Se pare că avem o problemă, Roger. Ian are în proprietatea lui ceva ce îi aparţine în mod legal şi nu vrea să ţi-o dea – pe care tu o vrei.

— O vreau în mod legal, sir. Am împuternicirea Londrei pe baza Legii Secretului de Stat,

— Da, ştiu asta, Roger. Am vorbit acum o oră cu ministrul. El a spus, şi eu sunt de acord, că nu-l putem aresta pe Ian şi răscoli *Nobila Casă* aşa, cât ai clipi. Asta într-adevăr nu s-ar cuveni, şi nici n-ar fi foarte înţelept, oricât de mult am vrea noi să obţinem dosarele AMG. Şi, la fel, nu s-ar cuveni şi nici n-ar fi înţelept să le dobândim prin acţiuni de capă şi spadă – ca să zic aşa. Nu?

*D.S.O. – Distinguished Service Order, şi O.B.E. – Officer of the British Empire.

— Cu colaborarea lui Ian nimic din toate acestea nu ar fi necesare, spuse Crosse. I-am arătat că guvernul Majestăţii sale s-a implicat total. Se pare că pur şi simplu nu înţelege, sir. Ar trebui să colaboreze.

— Sunt de acord. La fel a spus şi ministrul. Evident, când Ian a venit aici azi-dimineaţă mi-a explicat într-adevăr motivele lui pentru care este atât de… atât de prudent…, aş putea spune motive întemeiate! Şi ministrul este de acord, şi ochii lui cenuşii deveniră pătrunzători. Exact, cine este agentul comunist bine ascuns din poliţia mea? Cine sunt spionii *Sevrin*?

Urmă o tăcere prelungă.

— Nu ştiu, sir.

— Atunci fii drăguţ şi află cât se poate de repede. Ian a fost amabil şi m-a lăsat să citesc raportul AMG pe care l-ai

interceptat în mod corect, şi guvernatorul se schimbă la faţă pe când cită din raport „… această informaţie trebuie transmisă personal inspectorului de poliţie sau guvernatorului dacă sunt consideraţi loiali…” Cerule! Ce se-ntâmplă în lumea asta?

— Nu ştiu, sir.

— Ei bine, ar trebui să ştii, Roger. Da, şi guvernatorul îi privi atent. Acum, spionul ăsta. Ce fel de om ar putea să fie?

— Dumneavoastră, eu, Dunross, Havergill, Armstrong – oricine, spuse imediat Crosse. Dar cu o trăsătură specifică cred că ăsta e atât de ascuns încât probabil a uitat aproape cine este cu adevărat, sau care sunt adevăratele lui loialităţi şi interese politice. Trebuie să fie cu totul special – ca toţi cei din *Sevrin*, şi bărbatul acela tras la faţă se uită la Dunross. Trebuie să fie cu zotul special – verificările şi bilanţurile agenţilor din Serviciul Secret sunt într-adevăr foarte bune, ca şi cele făcute de CIA, dar habar n-am avut de *Sevrin* până acum.

— Cum ai de gând să-l prinzi? întrebă Dunross.

— Cum ai de gând să-ţi prinzi spionul din compania *Struan*?

— N-am idee! şi se întrebă: ar putea fi spionul *Sevrin* cel care ne-a trădat secretele lui Bartlett? Dacă are o funcţie înaltă, e unul din cei şapte – toţi de neconceput.

— Asta-i, spuse Crosse. Toţi de neconceput, dar unul e spion. Dacă prindem unul, am putea scoate de la el numele celorlalţi, dacă le ştie, şi ceilalţi doi îngheţară la auzul duşmăniei calme din vocea lui. Dar, ca să-l prindem, cineva trebuie să facă o greşeală, sau noi să avem puţin noroc.

Guvernatorul se gândi puţin… Apoi spuse:

— Ian m-a asigurat că nu e nimic în rapoartele anterioare care să dea vreun nume – sau vreun indiciu. Deci celelalte rapoarte nu ne-ar putea ajuta imediat.

— Ar putea, sir, în alte domenii.

— Ştiu! Cuvintele sunară calm dar spuneau „Taci din gură, stai jos şi aşteaptă să termin”, Sir Geoffrey lăsă tăcerea să plutească un moment în cameră. – Deci se pare că problema noastră e doar să-i cerem lui Ian să coopereze. Repet, sunt de acord că precauţia lui este justificată, şi faţa i se înăspri. Philby, Burgess şi Maclean ne-au dat o lecţie minunată. Trebuie să vă mărturisesc că, de câte ori vorbesc cu Londra, mă întreb dacă nu cumva vorbesc cu alt afurisit de trădător, îşi suflă nasul într-o batistă. Ei bine, ajunge Ian, fii te rog amabil şi spune-i lui Roger în ce condiţii îi vei da copiile AMG.

— Le voi înmâna, personal, şefului, sau adjunctului biroului MI-6 sau MI-7, cu condiţia să am garantarea în scris a Excelenţei Sale că cel căruia i le dau este într- adevăr ceea ce pretinde că este.

— Ministrul este de acord, sir?

— Dacă tu eşti de acord, Roger, din nou tonul era politicos, dar se ghicea în el îndemnul „Ai face bine să fii de acord, Roger”.

— Foarte bine, sir. Domnul Sinders a fost de acord cu planul?

— Va fi aici vineri, cu voia transporturilor aeriene.

— Da, sir, Roger Crosse se uită la Dunross. Atunci ar fi mai bine să ţin eu rapoartele până atunci. Poţi să-mi dai un pachet sigi...

Dunross clătină din cap în semn de nu.

— Sunt în siguranţă până le voi înmâna eu.

Crosse dădu şi el din cap.

— Nu. Dacă noi ştim, probabil că şi alţii ştiu. Ceilalţi nu sunt atât de cinstiţi ca noi. Trebuie să ştim unde sunt – ar fi bine să punem un paznic permanent.

Sir Geoffrey aprobă dând din cap.

— E corect, nu, Ian?

Dunross se gândi o clipă.

— Bine. Le-am pus într-un seif în subsolurile băncii *Victoria*; gâtul lui Crosse se înroşi când Dunross scoase o cheie şi o puse pe birou, numerele erau şterse cu grijă. Există aproape o sută de seifuri acolo. Numai eu ştiu numărul. Aceasta e singura cheie. Dacă vreţi s-o păstraţi, Sir Geoffrey. Atunci... ei bine, mai mult de-atât nu pot face pentru a evita riscurile.

— Roger?

— Da, domnule. Dacă sunteţi de acord.

— Într-adevăr sunt în siguranţă acolo. Sigur că nu e posibil să fie toate sparte. Bun, deci totu-i stabilit. Ian, mandatul este anulat. Promiţi, Ian, să i le inmânezi lui Sinders în momentul în care soseşte? Privirea îi deveni din nou pătrunzătoare. Să ştii că mi-am dat toată osteneala să obţin asta.

— Da, sir,

— Bun. Atunci aşa rămâne. Încă nimic despre bietul John Chen, Roger?

— Nu, domnule, încercăm totul.

— Groaznică treabă. Ian, ce-i toată povestea asta cu *Ho-Pak*? Chiar au necazuri?

— Da, domnule.
— Vor da faliment?
— Nu ştiu. Se spune că da.
— Îngrozitor. Nu-mi place deloc. Foarte prost pentru imaginea noastră. Şi afacerea cu *Par-Con*?
— Pare bună. Sper să am un raport favorabil pentru dumneavoastră săptămâna viitoare, sir.
— Excelent. Nu ne-ar strica aici nişte firme americane mari, zâmbi. Înţeleg că fata e uluitoare! Apropo, delegaţia parlamentară sindicală soseşte mâine de la Pekin. Îi voi primi joi – evident, vii şi tu.
— Da, sir. Va fi o masă numai de bărbaţi?
— Da, bună idee.
— O să-i invit la curse sâmbătă – ce iese în plus poate merge în rezervele băncii, sir.
— Bun. Mulţumesc, Ian. Roger, vrei să mai rămâi o clipă?
Dunross se ridică, dădu mâna cu ei şi plecă. Deşi venise cu Crosse în maşina poliţiei, Rolls-ul lui îl aştepta. Brian Kwok îl opri.
— Care-i treaba, Ian?
— Mi s-a cerut să-l las pe şeful tău să-ţi spună.
— Corect. Mai întârzie?
— Nu ştiu. Totu-i în regulă, Brian. Nu-ţi face probleme. Cred că am rezolvat problema corect.
— Sper. Îmi pare rău… afurisită treabă.
— Da, Dunross se aşeză pe bancheta din spate în Silver Cloud. Golden Ferry, spuse el scurt.

Sir Geoffrey turnă vin de Xeres în două superbe cupe de porţelan subţire.
— Afacerea asta AMG mă cam sperie, Roger, spuse el. Mă tem că încă nu m-am obişnuit cu perfidia, trădarea şi ticăloşiile la care poate ajunge duşmanul – chiar după atâta timp.
Sir Geoffrey fusese în corpul diplomatic toată viaţa, cu excepţia anilor de război când servise ca ofiţer de stat major în armata britanică. Vorbea rusa, mandarina, franceza şi italiana.
— E îngrozitor.
— Da, sir, Crosse îl privi. Sunteţi sigur că puteţi avea încredere în Ian?
— Vineri nu vei avea nevoie de acordul Londrei pentru a acţiona. Ai ordonanţa consiliului. Vineri le luăm.

— Da, sir. Crosse primi cupa de porţelan, şi avu simţământul că fragilitatea ei îl stîânjeneşte. Mulţumesc, sir.

— Îţi sugerez să pui doi oameni în permanenţă în subsolul băncii, unul din Serviciul Secret şi unul din Departamentul de investigaţii criminale, şi altul în civil să-l urmărească pe tai-pan – evident, discret.

— O să aranjez cu banca înainte să plec. Pe el l-am pus deja sub urmărire discretă.

— Ai făcut-o deja?

— Cu el? Da, sir. M-am gândit că o să se folosească de situaţie în folosul lui. Ian e un tip foarte şmecher. De fapt, tai-panul *Nobilei Case* nu e niciodată prost.

— Nu. Noroc! Ciocniră uşor paharele, clinchetul porţelanului sună minunat. Tai-panul acesta este cel mai bun dintre toţi cei cu care am avut de-a face.

— A spus Ian că ar fi recitit recent toate rapoartele, domnule? Aseară, de pildă?

Sir Geoffrey se încruntă; reamintindu-şi conversaţia din acea dimineaţă.

— Nu cred. Stai puţin, a spus… a spus exact: „Când am citit prima dată rapoartele m-am gândit că unele din ideile lui AMG erau exagerate. Dar acum – acum că el a murit, mi-am schimbat părerea…” Asta ar putea sâ însemne că le-a citit din nou recent. De ce?

Crosse examina în lumină cupa fină de porţelan.

— Am auzit de multe ori spunându-se că are o memorie remarcabilă. Dacă dosarele din subsolul băncii sunt de neatins… ei bine, n-aş vrea ca KGB-ul să fie tentat să pună mâna pe el.

— Dumnezeule, doar nu crezi că ar putea fi atât de proşti? Tai-panul?

— Depinde ce importanţă acordă ei acestor rapoarte, sir, spuse Crosse calm. Poate că urmărirea noastră ar trebui să fie pe faţă – asta i-ar speria în cazul în care s-ar fi gândit la aşa ceva. Aţi vrea să-i spuneţi dumneavoastră despre asta, sir?

— Sigur, sir Geoffrey notă ceva în agenda sa. Bună idee. Afurisită treabă. Ar putea Vârcolacii… ar putea fi vreo legătură între traficul de arme şi răpirea lui John Chen?

— Nu ştiu, sir. Nu încă. Armstrong şi Brian Kwok se ocupă de acest caz. Dacă există vreo legătură o vor descoperi! privi lumina soarelui la apus reflectată în transparenţa pală, albăstrie

a porţelanului ce părea să mărească strălucirea aurie a vinului sec. Interesant acest joc de culori.

— Da. Sunt T'ang Ying – numite aşa după directorul Fabricii Imperiale din 1736, împăratului Ch'en Leung, de fapt, sir Geoffrey ridică privirea spre Crosse. Un spion bine ascuns în poliţia mea, în Ministerul Britanic al Coloniilor, în Departamentul meu de Finanţe, baza navală, banca *Victoria*, compania de telefoane, şi chiar *Nobila Casă*. Ar putea să ne paralizeze şi să creeze mari probleme în relaţia noastră cu China comunistă.

— Da, sir, Crosse privi cu atenţie cupa. Pare imposibil să fie atât de subţire. N-am mai văzut niciodată o asemenea cupă.

— Eşti colecţionar?

— Nu, sir. Mă tem că nu ştiu nimic despre ele.

— Sunt cupele mele preferate, Roger, foarte rare. Se numesc *t'o t'ai* – fără consistenţă. Atât de subţiri încât smalţurile, cel interior şi cel exterior, par să se atingă.

— Aproape că mi-e teamă s-o şi ţin în mână.

— Oh, sunt destul de rezistente. Delicate, desigur, dar rezistente. Cine ar putea fi Arthur?

Crosse oftă.

— Nu e nici un indiciu în acest raport. Nici unul. L-am citit de cincizeci de ori. Trebuie să fie ceva în celelalte, indiferent ce crede Dunross.

— Posibil.

Cupa delicată părea să-l fascineze pe Crosse.

— Porţelanul este o argilă, nu?

— Da. Dar tipul acesta e făcut dintr-un amestec de două argile, Roger, caolin – după districtul deluros Kingtehchen unde se găseşte – şi *pan tun tse*, aşa numitele micile blocuri albe de piatră. Chinezii le numesc carnea şi sângele porţelanului. Sir Geoffrey se duse până la masa acoperită cu piele, bogat împodobită, ce servea drept bar, şi aduse carafa, avea cam 20 de centimetri înălţime şi era translucidă, aproape transparentă. Albastrul este şi el remarcabil. Când obiectul este aproape uscat, este suflat praf de cobalt pe porţelan cu o ţeavă de bambus. De fapt culoarea este făcută din mii de punctişoare minuscule de albastru. Apoi este smălţuit şi ars la aproape 1300 de grade.

O puse înapoi pe bar, mulţumit că i-a atins şi i-a privit desăvirşirea.

— Remarcabil.

— A existat întotdeauna un Edict Imperial împotriva exportului lor. Noi, *quai loh*, aveam dreptul numai la obiecte făcute din *hua shih*, piatră alunecoasă, sau *tun ni* – lut pentru cărămizi, se uită din nou la cupa sa, cu o privire de cunoscător. Geniul care a făcut-o câştigă probabil 100 de dolari pe an.

— Poate că i se dădea prea mult, spuse Crosse, şi amândoi zâmbiră.

— Poate.

— O să-l găsesc pe Arthur, sir, şi pe ceilalţi. Fiţi sigur de asta!

— Mă tem că n-am încotro, Roger. Aşa am stabilit cu ministrul. Va trebui să-l informez pe primul ministru – şi pe şefii de stat major.

— Atunci informaţiile vor trebui să treacă prin tot felul de mâini şi guri şi nu se poate ca duşmanul să nu afle că suntem pe urmele lui.

— Da. Aşa că va trebui să lucrăm repede. Ţi-am cumpărat o păsuire de patru zile, Roger. Ministrul nu va acţiona în nici un fel în acest răgaz.

— Aţi cumpărat, sir?

— Vorbind la figurat. În viaţă toţi primim şi dăm chitanţe – chiar şi în corpul diplomatic.

— Da, sir. Mulţumesc.

— Nimic despre Bartlelt şi domnişoara Casey?

— Nu, sir. Rosemont şi Langan au cerut dosare la zi. Se pare că există o oarecare legătură între Bartlett şi Banastasio – încă nu suntem siguri de natura ei. Şi el şi domnişoara Tcholok au fost la Moscova luna trecută.

— Ah! sir Geoffrey umplu din nou cupele. Ce-ai făcut cu individul ăla amărît, Voranski?

— I-am trimis trupul înapoi la vasul lui, sir, şi Crosse îi spuse pe scurt despre întâlnirea sa cu Rosemont şi Langan şi despre fotografii.

— Ce noroc! Verii noştri devin din ce în ce mai isteţi, spuse guvernatorul. Ai face bine să-i găseşti pe asasini înaintea KGB-ului – sau a CIA, nu?

— Am pus deja oameni în jurul casei. Cum apar, punem mâna pe ei. O să-i ţinem bineînţeles închişi, fără posibilitate de comunicare între ei. Am întărit paza în jurul lui *Ivanov*. Nimeni nu va mai scăpa din plasă. V-o promit. Nici unul.

— Bun. Comisarul a spus că a cerut şi celor din Departamentul de investigaţii criminale să fie în alertă, sir Geoffrey se gândi o clipă. O să trimit o notă secretarului că nu te vei conforma punctului 1-4 a. Legătura americană din Londra va fi cu siguranţă foarte nemulţumită, dar în situaţia actuală, cum ai putea să te conformezi?

— Dacă îmi permiteţi, sir, poate ar fi mai bine să-i cerem să nu menţioneze că nu avem încă rapoartele, sir. Şi informaţia asta ar putea ajunge unde nu trebuie. Să lăsăm totul aşa, cât se poate.

— Da, sunt de acord, guvernatorul sorbi din vin. E multă înţelepciune în politica de *laissez-faire*, nu?

— Da, sir.

Sir Geoffrey se uită la ceas.

— O să-i telefonez peste câteva minute, să-l prind înainte de masă. Bun. Dar există o problemă pe care n-o pot lăsa. *Ivanov*. Azi dimineaţă am auzit de la intermediarul nostru neoficial că Pekin-ul priveşte cu mare nelinişte prezenţa acestui vas aici.

Reprezentantul neoficial al Republicii Populare Chineze în Hong Kong şi al conducătorilor comunişti era considerat a fi unul dintre vicepreşedinţii *Băncii Chinei*, banca centrală a Chinei prin care treceau toată valuta şi toate milioanele de dolari americani obţinute prin furnizarea bunurilor de larg consum şi aproape toată hrana şi apa Hong Kongului. Marea Britanie susţinuse întotdeauna, în mod prostesc, că Hong Kongul era pământ britanic, o Colonie a Coroanei. În toată istoria Hong Kongului, din 1841 încoace, Marea Britanie nu îngăduise niciodată ca un reprezentant chinez oficial să locuiască în Colonie. Niciodată.

— S-a abătut din drum ca să-mi vorbească de *Ivanov*, continuă Sir Geoffrey, şi a vrut să sublinieze marea nemulţumire a Pekin-ului că există aici un vas spion sovietic. Mi-a sugerat chiar să mă gândesc dacă n-ar fi înţelept să-i cer să plece… La urma urmelor, a spus el, am auzit că unul din spionii KGB-ului care se dădea drept marinar chiar a fost omorât aici. I-am mulţumit pentru grijă şi i-am spus că-mi voi anunţa superiorii – la timpul potrivit, sir Geoffrey mai sorbi din vin. În mod ciudat, nu a părut deranjat de existenţa aici a port-avionului nuclear.

— Ciudat într-adevăr! spuse Crosse la fel de surprins.

— Să indice oare asta o altă schimbare politică – o schimbare clară şi importantă de politică externă, o dorinţă de pace cu

Statele Unite? Nu pot să cred asta. Totul indică o ură patologică faţă de America, guvernatorul oftă şi umplu din nou cupele. Dacă se aude că *Sevrin* există, că suntem subminaţi aici… Dumnezeule atotputernic, vor avea un acces de furie, şi pe bună dreptate!

— Vom găsi trădătorii, sir, fiţi liniştit. Îi vom găsi.

— Oare? Mă întreb, sir Geoffrey se aşeză lângă fereastră şi se uită afară, la gazonul perfect tuns, la grădina englezească, la arbuşti şi straturi de flori, totul înconjurat de zidul alb, înalt, la apusul de soare frumos soţia lui tăia flori, rătăcind printre straturile din capătul grădinii, urmată de un grădinar chinez, posomorât şi dezaprobator. Erau căsătoriţi de treizeci de ani şi aveau trei copii, acum toţi căsătoriţi şi ei, erau mulţumiţi împreună şi se înţelegeau bine. Întotdeauna trădători, spuse el trist. Sovieticii sunt experţi în folosirea lor. E atât de uşor pentru trădătorii din *Sevrin* să se agite, să împrăştie ici şi colo puţină otravă, atât de uşor să neliniştească China, biata Chină care oricum este xenofobă! Oh, cât de uşor putem fi puşi în pericol aici! Şi, ce-i mai rău, cine e spionul vostru? Spionul din poliţie? Trebuie să fie cel puţin inspector şef ca să aibă acces la informaţiile acelea.

— Habar n-am. Dacă aş fi avut, ar fi fost de mult neutralizat.

— Ce-ai de gând să faci cu guvernatorul Jen şi cu agenţii lui naţionali secreţi?

— Am de gând să-i las în pace – îi ştim de luni de zile. E mult mai bine să-i lăsăm pe agenţii străini cunoscuţi să rămână aici decât să ne chinuim să-i descoperim pe înlocuitorii lor.

— Sunt de acord – ar fi cu siguranţă toţi înlocuiţi. Ai lor, şi ai noştri. E trist, atât de trist! O facem noi, şi o fac şi ei. Atât de trist şi atât de stupid – lumea asta e un paradis, ar putea fi un paradis.

O albină bâzâi în ferestrele boltite, apoi zbură din nou în grădină când sir Geoffrey dădu perdeaua deoparte.

— Ministrul mi-a cerut să mă asigur că parlamentarii care ne vizitează – delegaţia noastră economică ce se întoarce mâine din China – vor beneficia de o securitate optimă, legală, dar cu discreţie totală.

— Da, sir. Înţeleg.

— Se pare că unul sau doi dintre ei ar putea fi viitori miniştri dacă o să câştige Partidul Laburist. Ar fi bine dacă i-am impresiona în mod plăcut.

— Credeţi că au vreo şansă data viitoare laburiştii?

— Nu comentez asemenea probleme, Roger, vocea guvernatorului era fermă, şi marcată de reproş. Nu mă interesează politica de partid – eu o reprezint pe Ma- jestatea Sa Regina – dar, personal, chiar doresc ca unii dintre extremiştii lor să plece şi să ne lase cu sistemul nostru pentru că e clar că mare parte din filozofia lor socialistă de stânga nu are nici o legătură cu modul nostru englezesc de viaţă, vocea lui sir Geoffrey se înăspri. E foarte clar că unii dintre ei îl ajută pe duşman – de bună voie sau păcăliţi. Pentru că tot suntem aici, constituie vreunul din invitaţii noştri un risc?

— Depinde ce înţelegeţi prin asta, sir. Doi sunt sindicalişti de stânga mărunţi, extremişti gălăgioşi – Robin Grey şi Lochin Donald McLean. McLean face paradă de admiraţia lui pentru Partidul Comunist. Este printre primii pe lista noastră de socialişti. Toţi ceilalţi socialişti sunt moderaţi. Membrii conservatori sunt moderaţi, din clase de mijloc, foşti militari. Unul e destul de imperialist, reprezentantul Partidului Liberal, Hugh Guthrie.

— Şi extremiştii? Tot foşti militari?

— McLean a fost miner, sau cel puţin tatăl lui a fost. Aproape toată viaţa a fost reprezentantul muncitorilor şi sindicalist în minele scoţiene. Robin Grey a fost în armată, căpitan la infanterie.

Sir Geoffrey ridică privirea.

— Nu se întâmplă prea des ca foştii căpitani să fie sindicalişti, extremişti zgomotoşi, nu?

— Nu, sir. Crosse sorbi din vin, apreciindu-i savoarea, bucurându-se mai mult de ceea ce ştia. Şi nici să se înrudească cu un tai-pan.

— Ce?

— Sora lui Robin Grey este Penelope Dunross.

— Dumnezeule! sir Geoffrey se uită mirat la el. Eşti sigur?

— Da, sir.

— Dar de ce n-a spus, de ce n-a spus Ian nimic până acum?

— Nu ştiu, sir. Poate-i e ruşine cu el. Domnul Grey este în mod sigur cu totul diferit de doamna Dunross.

— Dar... La naiba, eşti sigur?

— Da, sir. De fapt, Brian Kwrok a descoperit legătura între ei. Întâmplător. Parlamentarii au trebuit să dea datele personale obişnuite ca să obţină viza pentru China, data naşterii,

profesiune, rude apropiate etc. Brian făcea o verificare obişnuită ca să fie sigur că toate vizele erau în ordine, pentru a evita orice probleme la graniţă. Brian a observat întâmplător că domnul Grey scrisese „soră, Penelope Grey” la rude apropiate, cu o adresă, Castelul Avisyard în Ayrr. Brian şi-a adus aminte că aceasta era adresa din ţară a familiei Dunross, Crosse îşi scoase portţigaretul de argint. Vă deranjează dacă fumez, sir?

— Nu, te rog.

— Mulţumesc. Asta s-a întâmplat acum vreo lună. Am socotit faptul destul de important ca Brian să obţină mai multe informaţii. Ne-a luat destul de puţin timp ca să stabilim cu certitudine că doamna Dunross este într-adevăr sora lui şi cea mai apropiată rudă. Din câte ştim acum, doamna Dunross s-a certat cu fratele ei imediat după război. Căpitanul Grey a fost prizonier de război la Changi, prins la Singapore în 1942. S-a întors acasă la sfirşitul anului 1945 – părinţii lor fuseseră omorâţi în bombardamentul asupra Londrei în '43. Ea era deja căsătorită cu Dunross atunci – se căsătoriseră în 1943, domnule, chiar după ce el fusese doborât – ea era WAAF. Ştim că fratele şi sora s-au întâlnit când Grey a fost eliberat. Din câte am aflat, nu s-au mai întâlnit niciodată. Sigur, oricum nu e treaba noastră, dar cearta trebuie că a fost…

Crosse se opri când se auzi un ciocănit discret în uşă şi sir Geoffrey strigă supărat.

— Da?

Uşa se deschise.

— Mă scuzaţi, sir, spuse politicos aghiotantul său, Lady Allison m-a rugat să vă spun că a venit apa.

— Oh, minunat! Mulţumesc, uşa se închise. Crosse se ridică imediat, dar guvernatorul îi făcu semn să se aşeze la loc. Nu, te rog termină, Roger. Câteva minute nu mai contează, deşi trebuie să mărturisesc că nu mai am răbdare. Vrei să faci un duş înainte de a pleca?

— Mulţumesc, sir, dar avem rezervoarele noastre proprii de apă la secţia de poliţie.

— Oh, da, am uitat. Continuă. Ce spuneai… cearta?

— Cearta trebuie că a fost destul de serioasă pentru că se pare că a fost definitivă. Un prieten apropiat al lui Grey i-a spus unuia dintre oamenii noştri acum câteva zile că, din câte ştia el, Robin Grey nu mai avea rude in viaţă. Probabil că-ntr-adevăr se urăsc foarte tare.

Sir Geoffrey se uită la cupa sa fără să o vadă. Îşi aminti brusc propria sa copilărie nenorocită şi cum îşi urâse tatăl, atât de mult încât timp de treizeci de ani nu-l sunase, nu-i scrisese şi când a fost pe moarte anul trecut nu s-a obosit să se ducă la el să se împace cu omul care îi dăduse viaţă.

— Oamenii se poartă îngrozitor unul cu altul, murmură el trist. Ştiu. Da. E uşor să te cerţi în familie. Şi upoi, când e prea tîrziu, o regreţi, da, o regreţi cu adevărat. Oamenii se poartă îngrozitor unul cu altul…

Crosse privea şi asculta, lăsându-l să vorbească fără şir, lăsându-l să-şi deschidă sufletul, atent să nu facă nici un gest care să-l distragă, dorind să-i cunoască secretele, tainele ascunse cu grijă. Ca şi Alan Medford Grant, Crosse colecţiona secrete. Afurisit să fie ticălosul ăla şi blestematele lui de rapoarte! Blestemat fie Dunross şi ticăloşiile lui! Cum Dumnezeu să pun mâna pe rapoartele alea înaintea lui Sinders? Sir Geoffrey privea în gol. Apoi apa gâlgîi vesel undeva în ţevile din pereţi şi el îşi reveni, îl văzu pe Crosse privindu-l.

— Hm, gândeam cu voce tare! Prost obicei pentru un guvernator, nu?

Crosse zâmbi, dar nu se lăsă păcălit.

— Sir?

— Bine. Aşa cum spuneai, nu e treaba noastră.

Guvernatorul îşi termină hotărât paharul şi Crosse ştiu că întrevederea se terminase. Se ridică.

— Mulţumesc, sir.

Când rămase singur, guvernatorul oftă. Se gândi o clipă, apoi ridică telefonul direct şi îi dădu operatorului numărul de-acasă din Londra al ministrului.

— Sunt Geoffrey Allison. Pot vorbi cu el, vă rog?

— Bună, Geoffrey!

— Bună ziua, sir. Tocmai am vorbit cu Roger. M-a asigurat că locul de depozitare şi Dunross vor fi păziţi foarte bine. Domnul Sinders a plecat?

— Va fi acolo vineri. Bănuiesc că accidentul nefericit al acelui marinar nu a avut urmări?

— Nu, sir. Totul pare a fi sub control.

— Primul ministru era foarte îngrijorat.

— Da, sir, guvernatorul adăugă în legătură cu 1-4 a… poate n-ar trebui să spunem încă nimic prietenilor noştri.

— Au luat deja legătura cu mine. Erau supărător de iritaţi. La fel şi oamenii noştri. Bine, Geoffrey. Din fericire săptămâna asta avem un weekend lung, aşa că o să-i informez luni şi o să redactez observaţiile lui atunci.

— Mulţumesc, sir.

— Geoffrey, senatorul acela american care este acum la voi. Cred că ar trebui călăuzit.

Guvernatorul se încruntă. Călăuzit era un cod între ei doi, însemnând „supravegheat cu mare atenţie'. Senatorul Wilf Tillman, un aspirant la preşedenţie, vizita Hong Kongul în drum spre Saigon, într-o acţiune de documentare înconjurată de multă publicitate.

— Ma voi ocupa de asta cum încheiem convorbirea. Mai e ceva, sir? întrebă el, nerăbdător să facă baie.

— Nu, trimite-mi doar o notă personală despre programul senatorului, program era un alt cod care însemna furnizarea de informaţii detailate Ministerului Britanic al Coloniilor. Când ai timp.

— Îl veţi avea pe birou vineri.

— Mulţumesc, Geoffrey. Vorbim mâine la ora obişnuită.

Legătura se întrerupse. Guvernatorul închise telefonul gânditor. Conversaţia lor a fost probabil înregistrată în grabă şi, la ambele capete ascultată pe îndelete. Chiar şi aşa erau prudenţi. Ştiau că duşmanul are cel mai modern şi sofisticat echipaiment de ascultare din lume. Pentru o convorbire sau întâlnire cu adevărat secretă s-ar fi dus în camera de beton ca o celulă din subsol, în permanenţă păzită, care era verificată meticulos în fiecare săptămână de experţii în securitate pentru posibile instalaţii electronice de ascultare.

Afurisită pacoste, gândi sir Geoffrey. Afurisită pacoste toată această afacere gen capă şi spadă! Roger? De necrezut, dar chiar şi aşa, a existat odată un Philby.

25

Ora 18.20.

Căpitanul Gregori Suslev făcu cu mâna degajat spre poliţiştii aflaţi la poarta şantierului naval din Kawloon, cei doi detectivi în civil care-l urmăreau aflându-se în spatele său, la 50 de metri. Era, îmbrăcat în haine civile, bine croite, şi rămase o clipă lângă

bordură, privind traficul, apoi făcu semn unui taxi care trecea. Taxiul demară şi un mic Jaguar gri, cu sergentul Lee din Departamentul de investigaţii criminale şi un alt civil din acelaşi departament la volan, îl urmă imediat.

Taxiul intră în traficul intens de pe Chatham Road şi merse spre sud, de-a lungul liniei ferate, apoi coti spre vest pe Salisbury Road în extremitatea sudică a Kowloon-ului, depăşi staţia terminus de cale ferată, lângă ultima saţie a Golden Ferry-ului. Acolo se opri. Suslev plăti şoferului şi urcă în fugă treptele hotelului *Victoria şi Albert*. Sergentul Lee îl urmă, pe când celălalt detectiv parca Jaguarul poliţiei.

Suslev intră cu paşi mari, degajat, şi rămase pentru o clipă în holul mare, aglomerat, cu tavan înalt, frumos ornamentat cu ventilatoare demodate învârtindu-se deasupra capetelor, şi căută în multitudinea de mese una liberă. Întreaga încăpere era însufleţită de clinchetul cuburilor de gheaţă în pahare şi de discuţii. Majoritatea europeni. Câteva cupluri de chinezi. Suslev rătăci printre oameni, găsi o masă, ceru cu glas puternic o vodcă dublă, se aşeză şi începu să-şi citească ziarul. În clipa următoare fata era în picioare lângă el.

— Bună, spuse ea.

— Ginny, *daragaia*, spuse el luminându-se la faţă şi o îmbrăşiţă, ridicându-i în aer picioarele micuţe, spre dezaprobarea şocată a tuturor femeilor din încăpere şi invidia ascunsă a tuturor bărbaţilor. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, *golubcik*.

— Aiiiiaaa, spuse ea cu o mişcare a capului, şi păru-i scurt i se învolbură, apoi se aşeză, conştientă de priviri, bucurându-se de ele, urându-le. Tu tîrziu. De ce tu ţinut la mine aşteptat? Nu place la o doamnă aştepte în *Victoria* singură, *heya*!

— Ai dreptate, *golubcik*! Suslev scoase un pachet subţire şi i-l dădu, radios. Uite, tocmai de la Vladivostok!

— Oh! Cum mulţumesc la tine?

Ginny Fu avea douăzeci şi opt de ani şi lucra aproape în fiecare noapte la *Barul Beţivilor Veseli*, într-o alee din Mong Kok, cam o jumătate de milă spre nord. În unele nopţi se ducea la salonul de dans *Good Luck*. De cele mai multe ori ziua stătea în locul prietenelor ei în spatele tejghelelor din magazin atunci când ele erau cu vreun client. Dinţi albi, ochi negri, păr negru, strălucitor şi piele aurie, cheong- sam-ul ei strident colorat era

crăpat până sus pe coapsele lungi, îmbrăcate în ciorapi. Se uită emoţionată la cadou.

— Oh, mulţumesc, Gregori, mulţumesc foarte mult!

Îl puse în poşeta ei mare şi îi zâmbi. Apoi ochii i se îndreptară către chelnerul care venea cu vodca lui Suslev, cu acel dispreţ deschis pe care îl aveau toţi chinezii pentru tinerele chinezoaice care stăteau la masă cu *quai loh*. Ele evident că trebuia să fie prostituate de cea mai joasă speţă – cine altcineva ar sta la masă cu un *quai loh* într-un local public, şi mai ales în holul hotelului *Victoria*? Puse jos băutura cu o insolenţă studiată şi o privi.

— *Dew neh loh moh* pe toate lăturile de porci de strămoşi ai tăi, şuieră ea într-o cantoneză ordinară. Soţul meu de aici este un 489, în poliţie şi dacă-i spun doar un cuvânt o să-ţi smulgă alunele alea mărunte pe care tu le numeşti boaşe din trupul tău scârbos după ce-ţi termini treaba aici la noapte.

Chelnerul se albi.

— Ce?

— Ceai fierbinte! Adă-mi un păcătos de ceai fierbinte şi dacă scuipi în el o să-i spun bărbatului meu să-ţi înnoade paiul ăla pe care tu-l numeşti Lujerul tău Minunat!

Chelnerul dispăru.

— Ce i-ai spus? întrebă Suslev, înţelegând doar câteva cuvinte din cantoneză, deşi vorbea foarte bine engleza.

Ginny Fu zâmbi dulce.

— I-am cerut doar aduce ceai, ştia că acum chelnerul va scuipa în ceaiul ei, sau, mai probabil, pentru siguranţă, îl va ruga pe un prieten să o facă, aşa că n-o să-l bea şi asta îl va face să-şi piardă şi mai mult cinstea obrazului. Câine împuţit! Data viitoare nu place întâlnit aici, mult oameni scârbos, spuse ea arogantă, uitându-se în jur, apoi îşi încreţi nasul către un grup de englezoaice între două vârste care se uitau la ea. Prea mult persoană împuţită, adăugă ea cu voce tare, scuturându-şi din nou părul, şi chicoti în sinea sa văzându-le că roşesc şi-şi întorc privirea. Cadoul ăsta, Gregy. Mulţumesc aşa foarte!

— Un fleac, spuse Suslev. Ştia că nu va deschide pachetul acum – sau în prezenţa lui – ceea ce era un obicei chinezesc foarte bun şi înţelept, atunci, dacă nu-i plăcea darul sau era dezamăgită sau blestema cu voce tare că ceea ce primise nu era bun ca mărime, sau culoare, sau înjura zgârcenia, ori prostul gust al celui ce i-l dăruise, atunci el nu putea să-şi piardă

cinstea obrazului, şi nici ea nu putea să şi-o piardă. Foarte înţelept!

— Ce?

— Nimic.

— Tu arată bine.

— Şi tu.

Trecuseră trei luni de la ultima lui vizită şi deşi iubita lui din Vladivostok era o eurasiatică, din mamă rusoaică albă şi tată chinez, îi plăcea mult Ginny Fu.

— Gregy, spuse ea, apoi în şoaptă, cu un zâmbet ştrengar: Termină băutură. Începem vacanţă! Am vodcă… am alte lucruri!

El îi zâmbi.

— Sigur că ai, *golubcik*!

— Câte zi ai?

— Cel puţin trei, dar…

— Oh! încercă ea să-şi ascundă dezamăgirea.

— … trebuie să mă întorc la vasul meu. Avem noaptea asta, cea mai mare parte din ea, şi mâine, şi toată noaptea de mâine. Şi stelele vor străluci!

— Trei luni timp lung, Gregy!

— O să mă întorc curând.

— Da, Ginny Fu îşi alungă dezamăgirea şi deveni din nou practică. Termină băutură şi plecăm! îl văzu pe chelner venind grăbit cu ceaiul ei, ochii ei îl sfredeliră pe când aşeza ceaiul pe masă. Hm! E clar că e rece şi nu e proaspăt! spuse ea scârbită. Cine sunt eu? O bucată împuţită de carne de câine de diavol străin? Nu, sunt o persoană civilizată din Cele Patru Provincii care pentru că tatăl ei cel bogat şi-a pierdut toţi banii la jocurile de noroc, a fost vândută de el drept concubină pentru a deveni Doamna Numărul Doi pentru acest şef de poliţie al diavolilor străini! Aşa că poţi să te pişi în pălărie!

Se ridică. Chelnerul se dădu un pas înapoi.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Suslev.

— Nu plăteşte pentru ceaiuri, Gregy. Nu fierbinte! spuse ea cu aroganţă. Nu da bacşiş!

Suslev plăti totuşi şi ea îl luă de braţ şi ieşiră împreună, urmăriţi de toate privirile. Îşi ţinea capul sus, dar în sinea ei ura privirile tuturor chinezilor, chiar şi cea a tânărului băiat de serviciu care deschise rigid uşa — leit fratelui ei mai mic pentru a cărui hrană şi şcoală plătea ea.

Dunross urca scările. Îi lăsă să treacă, cu o clipire amuzată în ochi, apoi băiatul de la uşă se lumină la faţă şi se înclină politicos în faţa lui. Se îndreptă către telefonul interior. Fu observat de mulţi şi ochii îl urmăriră. Ocoli un grup de turişti încărcaţi cu aparate de fotografiat şi îi observă pe Jacques deVille şi soţia sa Susanne la o masă într-un colţ. Amândoi stăteau rigizi, privind fix la paharele din faţa lor. Dunross dădu din cap, amuzat şi plictisit. Bietul Jacques fusese iarăşi prins şi ea răsucea în vechea rană noua infidelitate. *Joss*! Parcă-l auzea pe bătrânul Chen-chen râzând. „Viaţa bărbatului e suferinţă, tinere Ian! Da, este eternul *yin* războindu-se cu *yang*-ul nostru oh, atât de vulnerabil…”

În mod normal Dunross s-ar fi făcut că nu-i vede, şi i-ar fi lăsat singuri, dar instinctul îi spuse altceva.

— Bună Jacques, Susanne. Ce mai faceţi?

— Oh, bună, bună, tai-pan, şi Jacques deVille se ridică politicos. Nu vrei să stai cu noi?

— Nu, mulţumesc, nu pot, apoi văzu cât de mare era suferinţa prietenului său şi-şi aduse aminte de accidentul de maşină din Franţa; Avril, fiica lui Jacques, şi soţul ei! Ce s-a întâmplat? Dar exact! spuse Dunross aşa cum ar fi spus un conducător, aşteptând un răspuns imediat.

Jacques ezită. Apoi spuse:

— Exact, tai-pan, am veşti de la Avril. A telefonat de la Cannes chiar când plecam de la birou. Ea, ea a spus: „Tati… tati, Borge a murit… Mă auzi? De două zile încerc să dau de tine… a fost frontal, şi celălalt, celălalt om a fost… Borge al meu a murit… mă auzi…?” Vocea lui Jacques era plată. Apoi legătura s-a întrerupt. Ştim că e în spital la Cannes. M-am gândit că e mai bine ca Susanne să plece imediat. Cursa ei s-a amânat aşa că… aşa că aşteptăm aici. Cineva încearcă să prindă legătura cu Cannes, dar n-am prea mari speranţe.

— Dumnezeule, îmi pare rău, spuse Dunross, încercând să scape de strîngerea de inimă pe care o avu la gândul că în locul lui Avril putea fi Adryon. Avril nu avea decât douăzeci de ani, iar Borge Escary fusese un tânăr minunat. Fuseseră căsătoriţi numai un an şi jumătate şi asta era prima lor vacanţă după naşterea primului fiu. La ce oră e cursa?

— La ora opt.

— Susanne, vrei să avem noi grijă de copil? Jacques, de ce nu pleci şi tu – o să am eu grijă de tot aici.

— Nu, spuse Jacques. Mulţumesc, dar nu. E mai bine să se ducă Susanne. O s-o aducă ea pe Avril acasă.

— Da, spuse Susanne, şi Dunross observă că părea mai mică. Le avem pe *amah* e… e mai bine să fiu doar eu, tai-pan. Merci, dar nu, aşa e cel mai bine. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu e cinstit, nu, nu e. Borge era un băiat atât de drăguţ!

— Da, Susanne. O să-i spun lui Penn să treacă pe la voi în fiecare zi, aşa că nu-ţi face probleme, vom avea grijă de copil, şi de Jacques. Dunross îi cântări cu privirea pe amândoi, era sigur că Jacques era stăpân pe sine, bun, gândi el, apoi spuse, ca un ordin: Jacques, după ce Susanne urcă în avion întoarce-te la birou. Trimite un telex omului nostru din Marsilia. Spune-i să rezerve un apartament la Capitol, să o aştepte cu o maşină şi zece mii de dolari în franci. Spune-i din partea mea că trebuie să fie la dispoziţia ei tot timpul cât stă acolo. Să mă sune mâine cu un raport complet asupra stării lui Avril, accident, cine conducea şi cine era celălalt şofer.

— Da, tai-pan.

— Eşti sigur că totul e în ordine?

Jacques zâmbi forţat.

— *Oui. Merci, mon ami.*

— *De rien*. Îmi pare atât de rău, Susanne – sună cu taxă inversă dacă te putem ajuta cu ceva.

Se îndepărtă. Omul nostru din Marsilia este bun, îşi spuse el. Va avea grijă de tot. Şi Jacques e un om de fier. M-am gândit la tot? Da, cred că da. Pentru moment e rezolvat. Dumnezeu să le apere pe Adryon şi Glenna şi Duncan şi Penn, îşi spuse. Şi pe Kathy, şi pe toţi ceilalţi. Şi pe mine – până ce *Nobila Casă* va fi în siguranţă. Se uită la ceas. Era exact 6.30. Ridică un telefon interior.

— Cu domnul Bartlett, vă rog.

O clipă aşteptă, apoi auzi vocea lui Casey.

— Alo!

— Ah, bună, Ciranoush, spuse Dunross. Vrei, te rog, să-i spui că sunt în hol?

— Oh, bună, sigur! Nu vrei să urci? Noi suntem…

— De ce nu coborîţi voi? M-am gândit că, dacă nu sunteţi prea ocupaţi, v-aş lua cu mine la o întâlnire – ar putea fi interesantă pentru voi. Am putea mânca pe urmă, dacă sunteţi liberi.

— Mi-ar place. Stai să vorbesc cu Linc.

O auzi repetând ce-i spusese el şi se gândi la pariul lui cu Claudia. E imposibil ca cei doi să nu fie amanţi, îşi spuse el, sau să nu fi fost amanţi, trăind atât de aproape unul de celălalt. N-ar fi normal!

— Coborâm imediat, tai-pan! simţi zâmbetul din vocea ei când închise telefonul.

Primul Şef de Sală se învârtea acum pe lângă el, aşteptând rara onoare de a-i ţine scaunul tai-panului. Fusese anunţat de Al Doilea Şef de Sală în momentul în care se află că Dunross se apropia de uşa de intrare. Numele lui era Pok După- Amiază, un bărbat cărunt, maiestuos, şi-şi conducea oamenii cu un bici din bambus.

— Ah, Onorate Domn, ce plăcere, spuse bătrânul în cantoneză, şi se înclină respectuos. Ai mîncat azi orez? aceasta era o modalitate politicoasă de a spune în chineză bună ziua, bună seara, sau ce mai faci.

— Da, mulţumesc, Frate Mai Mare, răspunse Dunross, îl ştia de mic pe Pok După-Amiază; din câte îşi amintea, din totdeauna Pok După-Amiază fusese şeful de sală în holul hotelului de la ora 12 până la 6 seara, şi de multe ori, când Dunross era copil, trimis cu vreun comision aici, după ce încasase vreo bătaie, cu palma sau cu biciul, bătrânul îl aşeza la o masă într-un colţ, îi aducea pe furiş o prăjitură, îl mângâia cu blândeţe pe cap şi nu-i cerea niciodată bani. Arăţi înfloritor!

— Mulţumesc, tai-pan. Ah, şi tu arăţi foarte sănătos! Dar încă ai un singur fiu! Nu crezi că e timpul ca onorata ta Supremă Doamnă să-ţi găsească o a doua soţie?

Zâmbiră amândoi.

— Urmează-mă, te rog, spuse bătrânul plin de importanţă şi-l conduse către cea mai bună masă care apăruse ca printr-un miracol într-un spaţiu larg, privilegiat, unde se aflau patru chelneri energici care înghesuiseră alţi consumatori şi mese pentru a face loc, acum stăteau toţi drept, aproape nemişcaţi, cu faţa strălucind.

— Ca de obicei, domnule? întrebă chelnerul care servea vinul. Am o sticlă din '52.

— Perfect, spuse Dunross, ştiind că era acel La Doucette care îi plăcea atât de mult. Ar fi preferat ceai, dar era o chestiune de cinstea obrazului să accepte vinul. Sticla era deja acolo, într-o frapieră cu gheaţă. Îi aştept pe domnul Bartlett şi domnişoara Tcholok.

Imediat un alt chelner se îndreptă spre lift pentru a-i aştepta.

— Dacă mai doriţi ceva, vă rog, chemaţi-mă.

Pok După-Amiază se înclină şi se îndepărtă, fiecare chelner din încăpere simţindu-se nervos, conştient de prezenţa lui. Dunross se aşeză şi îi observă pe Peter şi Fleur Marlowe încercând să stăpânească două fetiţe drăgălaşe şi gălăgioase de patru şi opt ani, oftă şi-i mulţumi Domnului că fetele lui trecuseră de acea vârstă. În timp ce sorbea din vin, savurându-l, îl văzu pe bătrânul Willie Tusk uitându-se spre el şi făcându-i cu mâna. Îi răspunse.

Când era un copil, obişnuia să vină din Hong Kong de trei sau patru ori pe săptămână cu probleme de afaceri pentru Tusk de la bătrânul Sir Ross Struan, tatăl lui Alastair – sau, de cele mai multe ori, erau cereri din partea tatălui său care, ani de zile, condusese sectorul de afaceri externe al *Nobilei Case*. Din când în când Tusk servea *Nobila Casă* în domeniile în care se pricepea orice avea legătură cu scoaterea a ceva din Tailanda, Burma sau Malaya şi trimiterea acestui ceva cu vaporul oriunde, doar cu puţin *h'eung yau* şi rata lui comercială de 7,50/0.

— Pentru ce e jumătatea de procent, Unchiule Tusk? îşi aminti el că îl întrebase într-o zi, uitându-se cu atenţie în sus spre bărbatul pe care acum îl depăşea cu mult în înălţime.

— Ăştia sunt banii mei de fetiţe, tinere Ian.

— Ce sunt banii de fetiţe?

— Sunt nişte bani de buzunar în plus pentru a-i da la fetiţe, la doamnele care-ţi plac.

— Dar de ce dai bani doamnelor?

— Ei, asta e o poveste lungă, puştiule.

Dunross zâmbi în sinea lui. Da, o poveste foarte lungă. Această parte a educaţiei sale avusese diferiţi profesori, unii buni, unii foarte buni, şi unii proşti. Bătrânul Unchi Chen-chen îi aranjase prima întâlnire cu o femeie când avea paisprezece ani.

— Oh, chiar vorbeşti serios, Unchiule Chen-chen?

— Da, dar nu trebuie să spui nimănui, altfel taică-tău mă omoară! Hm, continuase bătrânul cel drăguţ, tatăl tău ar fi trebuit să aranjeze asta, sau să-mi spună mie s-o aranjez, dar nu contează. Acum, cân…

— Dar când, când… oh, eşti sigur? Vreau să spun cât, cât trebuie să plătesc şi când. Unchiule Chen-chen? Când? Adică înainte sau… sau după sau când? Asta nu ştiu eu.

— Nu ştii multe! Încă nu ştii când să vorbeşti şi când nu! Cum pot să te învăţ dacă vorbeşti? Am eu toată ziua la dispoziţie?

— Nu, sir.

— Eeee, spusese bătrânul Chen-chen, cu zâmbetul lui larg, eeee, dar ce norocos eşti! Prima dată într-o Splendidă Strâmtoare! Va fi prima dată, nu? Spune drept!

— Aăă... ei bine, ăăă, ei bine... ăăă, da.

— Bun.

Abia mulţi ani mai târziu descoperise Dunross că unele din cele mai vestite bordeluri din Hong Kong şi Macao licitaseră în secret pentru privilegiul de a-l iniţia în arta dragostei pe un viitor tai-pan şi urmaş al însuşi Diavolului cu Ochi Verzi. În afară de cinstea obrazului pe care bordelul ar fi cîştigat-o pentru multe generaţii, pentru faptul că fusese ales de compradorul *Nobilei Case*, ar fi fost de asemenea un mare *joss* şi pentru doamna aleasă. Prima Sevă, chiar şi cea a celui mai neînsemnat personaj, era un elixir de nepreţuită valoare – la fel cum, se spunea în învăţăturile chinezeşti, seva *yin*-ului unei fecioare era la fel de preţuită şi de căutată pentru reîntinerirea *yang*-ului.

— Sfinte Dumnezeule, Unchiule Chen-chen! explodase el. E adevărat? Chiar m-ai vîndut? Vrei să-mi spui că m-ai vândut unui afurisit de bordel? Pe mine?

— Bineînţeles. Bătrânul îşi ridicase privirea către el, şi chicotise îndelung, ţintuit acum la pat în marea casă a familiei Chen de pe creasta Punctului de Observaţie al lui Struan, aproape orb şi pe moarte, dar împăcându-se uşor şi mulţumit de sine. Cine ţi-a spus, cine, eh? Eh, tinere Ian?

Tusk, un văduv, care frecventa saloanele de dans şi barurile şi bordelurile, fusese cel căruia i se spusese povestea, ca o legendă, de către una din mama-san, care auzise că era un obicei în *Nobila Casă* ca compradorul lor să aranjeze prima iniţiere pentru urmaşii Diavolului cu Ochi Verzi Struan. „Da, bâtrâne, îi spusese Tusk, Dirk Struan i-a spus lui Sir Gordon Chen, tatăl bătrânului Chen-chen, că-şi va arunca Ochiul lui cel Rău asupra *Casei Chen* dacă ei nu aleg bine.” „Aiurea”, îi spusese Dunross lui Tusk, care continuase, jignit, să-i spună că nu făcea decât să reproducă o legendă care intrase deja în folclorul Hong Kongului, şi, aiurea sau nu, Ian bătrâne, primul tău regulat i-a adus bătrânului mii de dolari Hong Kong!

— A fost o chestie groaznică, unchiule Chen-chen!

— De ce? A fost o licitaţie foarte profitabilă. Pe tine nu te-a costat nimic, şi ţi-a făcut o deosebită plăcere. Pe mine nu m-a costat nimic, şi mi-a adus 20.000 dolari Hong Kong. Bordelul fetei a cîştigat multă cinste a obrazului, şi fata la fel. Pe ea nu a costat-o nimic, şi i-a oferit timp de mulţi ani o imensă clientelă care voia să se bucure de calităţile deosebite ale Primei tale alegeri!

Jad Elegant fusese numele sub care o cunoscuse. Avea 22 de ani şi era foarte pricepută, o profesionistă încă de când fusese vândută bordelului de către părinţii ei, când avea doar 12 ani. Bordelul se numea *Casa celor O Mie de Plăceri*. Jad Elegant era dulce şi blândă – când voia, şi o adevărată zgripţuroaică, când voia. Se îndrăgostise nebuneşte de ea, şi relaţia lor durase două vacanţe de vară, când venea acasă de la internat din Anglia, căci aceasta fusese perioada pe care o aranjase, prin contract, Chen-chen. În ziua când se întorsese acasă în cea de-a treia vacanţă de vară se grăbise să se ducă la bordel dar ea dispăruse. Chiar şi acum Dunross îşi amintea cât de nenorocit se simţise, când încercase să o găsească. Dar fata nu lăsase nici o urmă.

— Ce s-a întâmplat cu ea, unchiule Chen-chen? Ce s-a întâmplat, zău?

Bătrânul oftă, obosit acum, în patul lui uriaş.

— Era timpul să plece. E foarte uşor întotdeauna pentru un tânăr să-i dăruiască prea mult unei fete, prea mult timp, prea multe gânduri. Era timpul să plece… acum puteai alege singur şi trebuia să te gândeşti la bordel, şi nu la ea… Oh, nu încerca să-ţi ascunzi dorinţa, te înţeleg, oh, cum te înţeleg! Nu-ţi face probleme, a fost bine plătită, fiul meu, n-ai avut copii cu ea.

— Unde e acum?

— S-a dus în Taiwan. Am avut grijă să aibă suficienţi bani să-şi deschidă propriul ei bordel, a spus că asta dorea să facă şi… Înţelegerea noastră includea cumpărarea contractului ei cu bordelul. Asta m-a costat, oare 5… sau 10.000? Nu-mi aduc aminte, sunt obosit acum. Trebuie să dorm puţin. Întoarce-te, te rog, mâine, fiul meu…

Dunross sorbi din vin, şi-şi aduse aminte. A fost singura dată când Chen-chen m-a numit „fiul meu”, îşi spuse el. Ce bătrân minunat! Aş vrea să fiu tot atât de înţelept ca el, şi demn de el. Chen-chen murise o săptămână mai tîrziu. Funeraliile lui fuseseră cele mai grandioase din câte văzuse Hong Kongul, cu o mie de bocitoare profesioniste şi tobe urmând sicriul către

cimitir. Femei îmbrăcate în alb fuseseră plătite să meargă în urma sicriului, tânguindu-se cu voce tare către Ceruri, rugându-i pe zei să uşureze drumul spiritului acestui mare om către Neant sau renaştere, sau orice se întâmplă cu spiritele celor morţi. Chen-Chen trecuse în mod oficial la creştinism, aşa că i se făcuseră două slujbe, pentru siguranţă, una creştină, cealaltă budistă...

— Bună, tai-pan!

Casey era lângă el cu Linc Bartlett alături. Zâmbeau amândoi, deşi amândoi păreau puţin obosiţi.

Îi salută şi Casey comandă un whisky cu sifon, iar Linc o bere.

— Ai avut o zi bună?

— Şi bună şi rea, spuse el după un moment de tăcere. Voi?

— Ocupaţi, dar nu ne plângem, spuse ea. Juristul vostru, Dawson, a contramandat azi-dimineaţă întâlnirea – a amânat-o pentru mâine la prânz. Restul zilei am stat pe telefon şi telex cu America, pentru a organiza treburile. Serviciul e foarte bun aici, e un hotel grozav. Suntem gata să ne îndeplinim clauzele din contract.

— Bun. Cred că voi veni şi eu la întâlnirea cu Dawson, spuse Dunross. Asta va grăbi lucrurile. O să-l rog să vină la companie. Îţi trimit maşina la 11.30.

— Nu e nevoie, tai-pan. Ştiu drumul cu feribotul, spuse ea. Am mers cu el în după-amiaza asta. Cei mai bine cheltuiţi cinci cenţi din viaţa mea. Cum de aveţi tarife atât de mici?

— Am transportat patruzeci şi şapte de milioane de pasageri anul trecut, şi Dunross se uită la Bartlett. Vii mâine la întâlnire?

— Doar dacă ai nevoie de mine în mod special, spuse el imediat. Casey se ocupă la început de toate problemele legale. Ea ştie ce vrem, iar Seymour Steigler III vine cu Pan-Amul joi – el e principalul nostru consilier şi jurist fiscal. El va rezolva toate punctele cu juriştii voştri, ca să putem semna în şapte zile fără probleme.

— Excelent.

Un chelner zâmbitor, respectuos, le aduse băuturile şi umplu din nou paharul lui Dunross. Când rămaseră singuri, Casey spuse pe un ton calm:

— Tai-pan, cu navele tale. Vrei o înţelegere separată pentru ele? Dacă juriştii le trec în contract, n-o să mai fie un secret. Cum să facem să rămână secret?

— O să întocmesc, eu documentul şi o să-l confirm prin pecetea noastră. Asta îl va face legal şi obligatoriu. Iar înţelegerea rămâne secretă, doar între noi trei, nu?

— Pecete, Ian? întrebă Bartlett.

— Da, echivalentul unei ştampile, şi Dunross scoase o cutiuţă din bambus, subţire şi prelungă, de doi inci lungime şi jumătate de inci lăţime şi-i culisă capacul bine fixat, scoase pecetea aflată în cutia căptuşită cu mătase stacojie şi le-o arătă, era făcută din fildeş, pe faţa inferioară erau sculptate în relief câteva caractere chinezeşti. Asta e pecetea mea personală – sculpturile sunt făcute de mână aşa că e aproape imposibil de falsificat. Se introduce capătul ăsta, în tuş… (tuşul era roşu şi aproape solid, aşezat cu grijă în compartimentul său într-o extremitate a cutiei) … şi se imprimă apoi pe hîrtie. De multe ori în Hong Kong nu se semnează documentele, se pune doar o pecete pe ele. Majoritatea nu sunt legale fără pecete. Pecetea e la fel ca asta, doar puţin mai mare.

— Ce înseamnă caracterele? întrebă Casey.

— Sunt un joc de cuvinte despre numele meu şi strămoşul meu. Cuvânt cu cuvânt înseamnă ilustrul tăiş ascuţit din nobilele mări verzi. Joc de cuvinte despre Diavolul cu Ochi Verzi, cum era numit Dirk, *Nobila Casă*, şi dirk – pumnal, Dunross zâmbi şi o puse la locul ei. Are alte înţelesuri – cel aparent este „tai-pan al Nobilei Case”. În chineză…, se întoarse la sunetul unui clopoţel de bicicletă, băiatul de serviciu trecea printre oameni ţinând ridicată pe un băţ o tăbliţă pe care erau trecute numele celor căutaţi la telefon, nu ei figurau pe tăbliţă, şi continuă. În scrierea chinezească există întotdeauna diferite nivele ale sensurilor. De aceea este limba asta atât de complexă şi de interesantă.

Casey îşi făcea vânt cu un meniu. Era cald în încăpere deşi ventilatoarele din tavan produceau o adiere uşoară, îşi scoase un şerveţel şi-şi tamponă nasul.

— Întotdeauna este atâta umezeală? întrebă ea.

Dunross zâmbi şi răspunse:

— Azi e relativ uscat. Uneori e o umiditate de nouăzeci şi nouăzeci şi cinci la sută săptămâni în şir. Toamna şi primăvara sunt cele mai bune perioade aici. Iulie, august şi septembrie sunt foarte calde şi umede. Deşi acum se prevăd ploi. S-ar putea chiar să avem şi un taifun. Am auzit la radio că în sud-est se

formează o depresiune tropicală. Da. Dacă avem noroc va ploua. Încă nu se raţionalizează apa la *V. şi A*, nu?

— Nu, spuse Bartlett, dar după ce am văzut găleţile aseară la tine, nu cred că vei mai socoti apa un lucru banal.

— Nici eu, spuse Casey. Trebuie să fie îngrozitor de greu fără apă.

— Oh, te obişnuieşti. Apropo, propunerea mea în legătură cu documentul te satisface? îl întrebă Dunross pe Bartlett, dorind problema rezolvată şi nemulţumit cu el însuşi că fusese obligat să întrebe, se amuză întristat când observă că Bartlett ezită o fracţiune de secundă şi-i aruncă o privire imperceptibilă lui Casey înainte de a răspunde.

— Sigur, Ian, continuă Bartlett, i-am cerut lui Forrester – şeful departamentului nostru, spume poliuretanice – să vină cu acelaşi avion. M-am gândit că am putea porni toată afacerea. Nu are rost să aşteptăm până avem documentele oficiale semnate, nu?

— Nu, Dunross se gândi o clipă, apoi se hotărî să-şi verifice teoria.

— Atât de priceput e?

— Foarte priceput.

— Charlie Forrester ştie tot ceea ce trebuie ştiut despre spuma de poliuretan – producere, livrare şi vânzare, adăugă Casey.

— Bun, Dunross se întoarse către Bartlett şi spuse cu inocenţă: N-ai vrea să-l luăm în Taipe? Văzu o fulgerare în ochii americanului şi ştiu că avusese dreptate. (Simte-te prost, ticălosule, îşi zise el, nu i-ai spus încă. N-am uitat cât mi-ai dat de furcă aseară, cu toate informaţiile tale secrete. Ia ieşi din asta cu obrazul nepătat.)

— În timp ce noi jucăm golf, sau facem altceva, o să-i aranjez lui Forrester o întâlnire eu experţii mei – poate verifica amplasamentele posibile şi poate pune treaba asta pe roate.

— Bună idee, spuse Bartlett, fără a se simţi deloc prost, şi părerea lui Dunross despre el se îmbunătăţi.

— Taipe? Taipe în Taiwan? întrebă Casey emoţionată. Mergem în Taipe? Când?

— Duminică după-amiază, spuse Bartlett calm. Mergem pentru câteva zile, Ian şi…

— Perfect, Linc, spuse ea zâmbind. În timp ce voi jucaţi golf, eu pot verifica lucrurile cu Charlie. Care-i handicapul tău, tai-pan?

— Zece, răspunse Dunross, şi pentru ca Linc Bartlett o ştia sunt sigur că şi tu o ştii.

Ea râse.

— Uitasem statistica asta vitală. Al meu e paisprezece într-o zi foarte bună.

— Cu una sau două lovituri în plus sau în minus?

— Sigur. Femeile trişează la golf ca şi bărbaţii.

— Da?

— Da. Dar, spre deosebire de bărbaţi, ele trişează pentru a-şi micşora handicapul. Un handicap e un simbol al poziţiei, nu? Cu cât e mai mic scorul cu atât e mai înaltă poziţia! De obicei femeile nu pariază mai mult de câţiva dolari, aşa că un handicap mic nu e deosebit de important, doar pentru cinstea obrazului. Bărbaţii? I-am văzut trimiţând în mod deliberat în teren accidentat pentru a căpăta alte două lovituri, dacă erau într-o rundă tensionată, care le-ar scădea handicapul cu un punct. Desigur, asta numai dacă nu jucau acea rundă pe bani. Care-i miza între perechile voastre?

— 500 de dolari Hong Kong.

Ea fluieră.

— Poarta?

— Dumnezeule, nu, spuse Bartlett. Jocul.

— Chiar şi aşa, cred că ar fi mai bine ca acum doar să chibiţez.

— Ce înseamnă asta? întrebă Dunross.

— Să privesc. Dacă nu sunt atentă, Linc va miza în joc partea mea din *Par-Con*.

Zâmbetul ei îi încălzi pe amândoi şi apoi, pentru că Dunross îl făcuse în mod deliberat pe Bartlett să cadă în cursă, se hotărî să-l scoată din ea.

— E o idee grozavă, Casey, spuse el, privind-o atent. Dar, gândindu-mă mai bine, poate ar fi preferabil ca tu şi Forrester să vă ocupaţi de Hong Kong înainte de Taipe – acesta va fi cea mai mare piaţă a noastră. Iar dacă juristul vostru soseşte joi, poate ai vrea să fii cu el aici, şi se uită direct la Bartlett, o adevărată imagine a nevinovăţiei. Dacă vrei să contramandăm plecarea, e în regulă, aveţi suficient timp să mergeţi şi la Taipe altă dată. Dar eu trebuie să mă duc acum.

— Nu, spuse Bartlett. Casey, tu te ocupi de toate problemele de aici. Seymour va avea nevoie de ajutorul tău. Voi face acum un tur preliminar şi apoi vom putea merge împreună altă dată.

Ea sorbi din pahar şi-şi păstră expresia calmă. Deci nu sunt invitată, *eh*? gândi ea, iritată.

— Plecaţi duminică?

— Da, spuse Dunross, sigur că tertipul îi reuşise, nesimţind nici o schimbare la ea. Duminică după-amiază. Dimineaţă s-ar putea să fac alpinism, aşa că mai devreme nu pot.

— Alpinism? Vrei să spui că te caţeri pe munţi, tai-pan?

— Oh, nu. Doar cu maşina – în Noile Teritorii. Puteţi veni amândoi dacă vreţi. Adăugă către Bartlett. Putem merge direct la aeroport. Dacă-i pot convinge să elibereze avionul, am s-o fac. O să întreb mâine.

— Linc, spuse Casey, ce faci cu Armstrong şi poliţia? N-ai voie să pleci de aici.

— Am aranjat eu asta azi, spuse Dunross. I s-a permis să plece pe răspunderea mea.

Ea râse.

— Fantastic! Dar nu uita de cauţiune!

— N-o să uit.

— Plecaţi duminică, tai-pan? Când vă întoarceţi?

— Marţi, la timp pentru prânz.

— Marţi semnăm?

— Da.

— Linc, nu e prea scurt timpul şi programul prea strâns până în ultima clipă?

— Nu. Vom ţine permanent legătura. Afacerea e încheiată. Nu mai avem decât s-o punem pe hârtie.

— Cum spui tu, Linc. Totul va fi pregătit pentru semnare când vă întoarceţi. Tai-pan, dacă sunt probleme discut cu Andrew?

— Da. Sau cu Jacques, şi Dunross se uita în colt; acum masa lor era ocupată de altcineva, nu-i nimic, îşi spuse, s-a făcut tot ce s-a putut. Telefoanele merg foarte bine în Taipe, deci nu trebuie să-ţi faci probleme. Acum puteţi merge să luăm cina?

— Sigur că da, spuse Bartlett.

— Ce-aţi vrea să mâncaţi?

— Ce-ai zice de mâncare chinezească?

— Regret, dar trebuie să fiţi mai precişi, spuse Dunross. Ea ca şi cum ai spune că vrei mâncare europeană – care ar fi orice, de la mâncarea italienească până la fiertura englezească.

— Linc, n-ar fi mai bine să-l lăsăm pe tai-pan să hotărască? spuse Casey, şi adăugă: Tai-pan, trebuie să-ţi mărturisesc, îmi plac dulciurile şi acriturile, rulourile cu ouă, tocana chinezească şi orezul prăjit. Altceva mai special nu mă pasionează.

— Nici pe mine, fu de acord cu ea Bartlett. Şerpi, câini, sau alte chestii exotice.

— Şerpii sunt foarte buni acum, spuse Dunross. Mai ales bila lor, amestecată cu ceai. Te înviorează, un stimulent grozav! Şi puţină carne de căţelandru *chow* fiartă în sos de stridii e minunată.

— Ai mâncat? Ai mâncat câine? Casey era şocată.

— Mi s-a spus că e pui. Semăna mult la gust cu puiul. Dar să nu mănânci niciodată câine şi să bei whisky în acelaşi timp, Casey. Se spune că transformă carnea în bucăţi de fier care-ţi vor face foarte rău...

Se auzea glumind şi spunând fleacuri în timp ce îi privea pe Jacques şi pe Susanne urcând într-un taxi. Inima i se strânse când se gândi la ei şi la Kathy şi la toţi ceilalţi şi dori să se urce el în avion şi să o aducă înapoi pe Avril în siguranţă – o fată atât de drăguţă, un membru al familiei sale... Pentru Dumnezeu, cum să trăieşti ca un om, să conduci *Nobila Casă* şi să rămâi întreg la minte? Cum să-ţi ajuţi familia şi să închei afaceri şi să te împaci cu tot? Asta-i bucuria şi durerea de a fi Tai-Pan, îi spusese de multe ori în vis Dirk Struan. Da, dar e atât de puţină bucurie. Te înşeli şi Dirk are dreptate, şi tu eşti mult prea serios, îşi spuse el. Singurele probleme serioase sunt *Par-Con*, boom-ul, Kathy, hârtiile AMG, Crosse, John Chen, *Toda Shiping*, şi faptul că ai refuzat oferta lui Lando Mata, dar nu neapărat în ordinea asta. Atât de mulţi bani! Ce vreau eu de la viaţă? Bani? Putere? Sau întreaga China? Îi văzu pe Casey şi Bartlett privindu-l. De când au venit ăştia doi, îşi spuse el, n-am avut decât necazuri, îi privi şi el. Merita să te uiţi la ea, aşa cum arăta cu pantalonii ei strâmţi şi bluza mulată pe trup.

— Lăsaţi-mă pe mine să aleg, spuse el, hotărât ca în seara aceea să prefere mâncare cantoneză.

Auziră clopoţelul băiatului de serviciu şi văzură tăbliţa şi pe ea scria „Domnişoara K. C. Shuluk”. Dunross îi făcu semn băiatului,

— Te va conduce la telefon, Casey.

— Mulţumesc.

Se ridică. Privirile urmăriră picioarele lungi, perfecte, şi mersul ei senzual – femeile geloase, o urau.

— Eşti un ticălos, spuse Bartlett calm.

— Ce?

— Da! Zâmbi celălalt şi asta micşoră duritatea cuvintelor. 20 la 1 că Taipe a fost un test – dar nu-ţi port pică pentru asta, Ian. Nu. Am fost dur aseară – a trebuit să fiii, aşa că merit o săpuneală. Dar să nu-i mai faci asta a doua oară lui Casey, că-ţi tai gâtul.

— Chiar o s-o faci?

— Da. A ajuns la limită.

Privirea lui se întoarse către Casey. O văzu trecând pe lângă masa familiei Marlowe, oprindu-se o clipă şi salutându-i pe ei şi pe copii, apoi mergând mai departe.

— Ştie că nu a fost invitată.

Dunross se nelinişti.

— Eşti sigur? Am crezut... Nu m-am descurcat bine? În momentul în care am realizat că nu i-ai spus încă, îmi pare rău, am crezut că o să iasă bine.

— La naiba, ai fost perfect! Şi totuşi 5 la 10 că ştie că nu a fost invitată.

Bartlett zâmbi din nou şi Dunross se întrebă din nou ce se ascundea sub acel zâmbet. Va trebui să fiu mai atent cu ticălosul ăsta, îşi spuse el. Deci Casey a ajuns la limită! Mă întreb ce-a vrut să spună cu adevărat. Dunross alese acel local în mod deliberat, vrând să fie văzut cu deja faimosul – sau infamul Bartlett şi doamna sa. Ştia că asta va alimenta zvonurile despre apropiata lor afacere, va agita şi mai mult bursa şi-i va pune în încurcătură pe pariori. Dacă *Ho-Pak* dădea faliment, cu condiţia să nu antreneze în prăbuşire şi alte bănci, boom-ul s-ar mai putea încă produce dacă Bartlett şi Casey ar ceda puţin, îşi spuse el, şi dacă aş putea avea cu adevărat încredere în ei, putea da cea mai mare lovitură a secolului. Atât de mulţi „dacă”. Prea mulţi. Deocamdată nu am controlul bătăliei. Bartlett şi Casey ţin frânele în mână. Cât de mult vor coopera? Apoi ceva ce inspectorul şef Armstrong şi Brian Kwok spuseseră puse în mişcare un gând vag şi neliniştea lui crescu.

— Ce părere ai de tipul ăla Banastasio? întrebă el, păstrându-şi vocea neutră.

— Vincenzo? întrebă imediat Bartlett. Un tip interesant. De ce?

— Aşa, mă întrebam, spuse Dunross, aparent calm, dar în sinea lui şocat că avusese dreptate. Îl ştii de mult?

— De trei sau patru ani. Casey şi cu mine am fost de câteva ori cu el la curse – la Del Mar. E un jucător de mâna întâi, acolo şi la Vegas. Pariază de obicei 50.000 pe o cursă – aşa ne-a spus. El şi cu John Chen sunt prieteni destul de buni. E prieten şi cu tine?

— Nu. Nu ne-am întâlnit niciodată, dar l-am auzit pe John pomenind de el de câteva ori, spuse el, şi pe Tsu-yan.

— Ce mai face Tsu-yan? Şi el joacă. Când l-am văzut în Los Angeles, de-abia aştepta să ajungă la Vegas. Era la curse ultima dată când am fost acolo cu John Chen. Nici o veste încă despre John sau răpitori?

— Nu.

— Afurisit ghinion.

Dunross nu-l mai asculta. Dosarul pe care-l ceruse despre Bartlett nu menţionase nici o urmă de legătură cu Mafia – dar Banastasio lega totul. Armele, John Chen, Tsu-yan şi Bartlett. Mafia însemna bani murdari şi droguri, şi o continuă căutare de paravane legale pentru spălarea banilor. Tsu-yan fusese băgat în afaceri cu medicamente în timpul războiului din Coreea iar acum se spunea că era amestecat în contrabanda cu aur în Taipe, Indonezia şi Malaya, împreună cu Wu Patru Degete. Ar putea Banastasio să transporte aur… cui? Oare bietul John Chen aflase din întâmplare ceva şi de aceea fusese răpit? Să însemne asta că o parte din banii companiei *Par-Con* sunt banii Mafiei – este oare *Par-Con* condusă sau controlată de Mafia?

— Parcă îmi aduc aminte că John a spus că Banastasio e unul din principalii voştri acţionari, spuse el, bâjbâind în întuneric.

— Vincenzo are un pachet mare de acţiuni. Dar nu e nici în conducere şi nici director. De ce?

Dunross văzu că acum ochii lui Bartlett erau foarte atenţi şi aproape că-i simţea mişcarea gândurilor, întrebându-se unde vrea să ajungă cu aceste întrebări. Aşa că se opri aici.

— E ciudat cât de mică e de fapt lumea, nu?

Casey ridică receptorul, clocotind în sinea ei.

— Alo, sunt domnişoara Tcholok. Aveţi o convorbire pentru mine?

— Ah, o clipă, vă rog.

Deci nu sunt invitată la Taipe, îşi spunea ea furioasă. De ce n-a spus-o direct tai-panul, ci pe ocolite, şi de ce nu mi-a spus nimic Linc? Isuse, e şi el vrăjit de tăi-pan cum am fost eu aseară? De ce în secret? Ce altceva mai pun la cale? Taipe, e? Ei bine, am auzit că e un loc pentru bărbaţi, aşa că dacă toţi îşi doresc un week- end de depravaţi, eu n-am nimic împotrivă. Dar nu şi dacă e vorba de afaceri. De ce nu mi-a spus Linc? Ce-avea de ascuns? Furia lui Casey crescu, apoi îşi aminti ce spusese franţuzoaica despre frumoasele *chinoises* atât de uşor accesibile şi furia ei se transformă într-o nelinişte ciudată, îngrijorându-se pentru soarta lui Linc. Afurisiţi să fie bărbaţii! Afurisiţi să fie bărbaţii şi lumea pe care şi-au creat-o doar pentru ei. Şi aici e mai rău ca în orice alt loc în care am fost vreodată. Afurisiţi să fie englezii! Sunt toţi atât de plăcuţi şi de deştepţi şi au maniere elegante şi spun *te rog* şi *mulţumesc* şi se ridică atunci când intri în încăpere şi-ţi ţin scaunul dar, dincolo de aparenţe, sunt la fel de ticăloşi ca şi ceilalţi. Mai rău. Sunt ipocriţi, asta sunt! Ei bine, vom fi chit! Într-o zi vom juca golf, domnule tai-pan Dunross, şi nu ţi-ar strica să dovedeşti cu adevărat că eşti bun, pentru că eu pot juca până la zece puncte într-o zi bună – am învăţat golful de mult, într-o lume a bărbaţilor – aşa că o să-ţi trag o săpuneală! Da. Sau poate biliard. Sigur, şi cunosc o groază de şmecherii. Casey se gândi la tatăl ei cu o scăpărare bruscă de bucurie, şi cum îi dăduse primele noţiuni în ambele jocuri. Dar Linc fusese cel ce o învăţase cum să lovească jos, în partea stângă, cu tacul pentru a-i da bilei o răsucire către dreapta pentru a ocoli bila opt – îi arătase atunci când, într-un mod prostesc, ea îl provocase la joc. O terminase înainte să-i explice ceva.

— Casey, ai face mai bine să cunoşti toate punctele slabe ale unui bărbat înainte de a lupta cu el. Te-am desfiinţat tocmai ca să-ţi dovedesc asta. Eu nu joc de plăcere – ci doar ca să câştig. Eu nu joc cu tine. Te vreau, altceva nu mai contează. Hai să uităm înţelegerea făcută şi să ne căsătorim şi…

Asta se întâmplase la câteva luni după ce ea începuse să lucreze pentru Linc Bartlett. Avea douăzeci de ani şi era deja îndrăgostită de el. Dar încă era mai mare dorinţa de a se răzbuna pe celălalt bărbat, şi de a avea banii ei, şi de a se descoperi pe sine, aşa că-i spuse:

— Nu, Linc, am stabilit şapte ani. Am stabilit-o ca de la egal la egal. Eu te voi ajuta să devii bogat şi îmi voi lua partea în drumul tău către milioane, şi nici unul din noi nu-i datorează nimic celuilalt. Poţi să mă dai afară oricând, pentru orice motiv, şi eu pot să plec pentru orice motiv. Suntem egali. Nu vreau să neg că te iubesc din tot sufletul, dar tot nu vreau să schimb înţelegerea noastră. Dar dacă vei mai vrea să-mi ceri să mă mărit cu tine când voi împlini douăzeci şi şapte de ani, atunci voi fi de acord. Mă voi căsători cu tine, voi trăi cu tine, te voi părăsi – orice vei vrea. Dar nu acum. Da. Te iubesc, dar dacă vom deveni acum iubiţi eu… eu n-o să pot niciodată… Pur şi simplu nu pot, Linc, nu acum. Am atâtea de aflat despre mine însămi.

Casey oftă. Ce înţelegere nebunească şi chinuitoare. Au meritat puterea şi afacerile şi maşinaţiile – şi toţi anii şi lacrimile şi singurătatea? Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Şi *Par-Con*? O să pot vreodată să-mi ating scopul: *Par-Con* şi Linc, sau va trebui să aleg între ei?

— Ciranoush? se auzi în receptor.

— Oh, bună, domnule Gornt, şi simţi un val de căldură străbătând-o. Ce surpriză plăcută! adăugă ea adunându-se.

— Sper că nu te deranjez?

— Deloc. Cu ce te pot ajuta?

— Mă întreb dacă-mi puteţi confirma că duminica asta tu şi domnul Bartlett sunteţi liberi? Vreau să-mi dau petrecerea pe nava mea şi aş vrea să fiţi oaspeţii mei de onoare.

— Îmi pare rău, domnule Gornt, dar Linc nu poate. E foarte ocupat.

Simţi ezitarea şi apoi plăcerea ascunsă din vocea lui.

— Ai vrea să vii fără el? Mă gândeam să invit câţiva prieteni de afaceri. Sunt convins că o să fie interesant pentru tine.

Ar putea fi foarte bine pentru *Par-Con* dacă mă duc îşi spuse ea. Şi pe urmă, dacă Linc şi Tai-panul merg la Taipe fără mine, de ce să nu mă pot duce pe vas fără ei?

— Mi-ar place foarte mult, spuse ea cu căldură, dacă eşti sigur că nu vă încurc.

— Sigur că nu. O să te luăm de la debarcader, în faţa hotelului, lângă Golden Ferry. La 10 – în ţinută obişnuită. Ştii să înoţi?

— Sigur.

— Bun – apa e plăcută. Schi nautic ştii?

— Ador.

— Foarte bine.

— Să aduc ceva? Mâncare, vin, altceva?

— Nu. Cred că vom avea totul la bord. Vom merge într-una din insule şi vom face un picnic, vom schia – ne vom întoarce după apus.

— Domnule Gornt, aşa vrea ca excursia asta să rămână între noi. Aşa cum a spus Confucius, „într-o gură închisă nu intră muşte”.

— Confucius a spus multe lucruri. O dată a comparat-o pe o doamnă cu o rază de lună.

Ea ezită, simţind primejdia. Apoi se auzi spunând calm.

— Trebuie să-mi aduc o supraveghetoare?

— Poate că ar trebui, răspunse el şi ea îi simţi zâmbetul.

— Ce zici de Dunross?

— N-ar fi o supraveghetoare bună, dar ne-ar putea strica o zi perfectă.

— Aştept cu nerăbdare duminica, domnule Gornt.

— Mulţumesc.

Şi se auzi declicul telefonului. Ticălos înfumurat! spuse ea aproape cu voce tare. Cât eşti tu de sigur? Doar mulţumesc şi clic, fără la revedere. Sunt a lui Linc şi nu sunt disponibilă. Atunci de ce ai cochetat la telefon şi ai acceptat invitaţia la petrecere? se întrebă ea. Şi de ce ai vrut ca nemernicul ăsta să ţină secretă întâlnirea voastră de duminică? Şi femeilor le plac secretele, îşi spuse ea furioasă. Femeilor le plac o mulţime de lucruri care plac şi bărbaţilor.

26

Ora 20.35.

Culi-ul se afla în subsolul murdar al *Băncii Ho-Pak*, un bătrân mărunt, îmbrăcat într-o flanelă de corp soioasă şi ruptă şi un şorţ zdrenţuit. Când cei doi hamali îi aşezară sacul de pînză pe spatele îndoit, îşi potrivi chinga pe frunte şi se propti în ea, preluînd toată încordarea în muşchii gâtului, şi apucă cu mâinile cele două chingi uzate. Acum că avea în spate toată greutatea, îşi simţi inima prea mult solicitată bătând cu putere să facă faţă efortului, iar articulaţiile troznind şi cerând odihnă. Sacul cîntărea peste 40 de kilograme – aproape mai mult decât propria lui greutate. Controlorii tocmai îl sigilaseră. Conţinea

exact 250 lingouri mici de aur, de contrabandă, fiecare de câte cinci taeli – puţin peste şase uncii – din care numai unul i-ar fi asigurat existenţa lui şi familiei sale pentru câteva luni. Dar bătrânul nu se gândea să încerce să fure nici măcar unul. Toată fiinţa lui era concentrata pentru a-şi înfrânge agonia trupului, pentru a-şi face picioarele să se mişte, pentru a-şi împlini treaba, ca să-şi ia plata la sfârşitul schimbului şi apoi să se odihnească.

— Grăbeşte-te, îi spuse acru şeful de echipă, mai avem încă mai bine de 20 de afurisite de tone de încărcat. Următorul!

Bătrânul nu răspunse. Asta i-ar fi luat prea mult din energia preţioasă. Trebuia să-şi drămuiască cu grijă puterea în seara asta dacă voia să termine. Cu un efort îşi mişcă picioarele noduroase, cu varice şi pline de cicatrici după atâţia ani de muncă. Un alt culi îi luă locul pe când ieşi târşit încet din încăperea de ciment umedă, cu rafturile încărcate cu stive ordonate, ce păreau că nu se mai termină, de lingouri mici de aur care aşteptau sub privirile atente ale celor doi funcţionari de bancă impecabili – aşteptau să fie încărcate în următorul sac de pânză, să fie numărate şi iar numărate, apoi sigilate. Pe scara îngustă bătrânul se clătină. Îşi recăpătă cu greu echilibrul, apoi ridică un picior pentru a păşi pe treapta următoare – mai erau doar douăzeci şi opt acum – apoi încă una şi tocmai ajunsese pe palier când picioarele îi cedară. Se clătină şi se sprijini de perete pentru a-şi uşura greutatea, cu inima bubuind, cu ambele mâini ţinând strâns chingile, ştiind că nu va putea niciodată să-şi rearanjeze încărcătura dacă şi le scotea, îngrozit că şeful de echipă sau ajutorul lui ar putea trece pe acolo. Prin pânza de durere covârşitoare auzi paşi venind către el şi se forţă să-şi salte sacul mai sus pe spate şi să se mişte din nou. Aproape că se prăbuşi.

— Hei, Chu Nouă Carate, te simţi bine? întrebă celălalt culi în dialectul din Shantung, potrivindu-i sacul.

— Da… da… gâfâi el uşurat, mulţumit că se nimerise să fie chiar prietenul lui din satul natal aflat departe în nord, şi conducătorul echipei lui de zece oameni. Afurisiţi fie toţi zeii, am… am alunecat doar.

Celălalt se uită cu atenţie la el în lumina chioară dată de singurul bec de deasupra lor. Văzu ochii bătrâni, chinuiţi şi urduroşi, şi muşchii întinşi.

— Îl iau eu pe ăsta, tu odihneşte-te puţin, luă cu mişcări dibace sacul din spinarea bătrânului şi-l aruncă pe podea. O să-i spun străinului ăla fără de mamă, care crede că are suficientă minte să fie şef de echipă, că te-ai dus să te uşurezi! băgă mâna în buzunarul pantalonilor lui zdrenţuiţi, scoase şi-i dădu bătrânului una din foiţele lui mici de ţigară răsucite. Ia-o. O să ţi-o scad din plata de diseară.

Bătrânul mulţumi mormăind. Era numai durere acum, de-abia mai putea gândi. Celălalt îşi puse sacul în spate, gemând de efort, se propti în chinga de frunte, apoi, cu muşchii picioarelor încordaţi, urcă încet scările, mulţumit de înţelegerea făcută. Bătrânul se strecură într-o nişă prăfuită şi se ghemui pe vine. Întinse cu degete tremurătoare foiţa de ţigară cu priza ei de praf alb. Aprinse un chibrit şi-l ţinu cu grijă sub foiţă pentru a o încălzi. Praful începu să se înnegrească şi să fumege. Cu mare grijă apropie praful fumegând de nări şi inhală adânc, iar şi iar, până ce fiecare granulă dispăru în fumul pe care îl trăgea oh, atât de recunoscător, în plămâni.

Se rezemă de perete. Curând durerea dispăru şi rămase doar o euforie, care i se răspândi în tot trupul. Se simţi din nou tânăr, din nou puternic şi ştiu acum că-şi va termina cu bine schimbul, iar sâmbăta care urma, când se va duce la curse, va câştiga cursa dublă. Da, asta va fi săptămâna lui norocoasă şi-şi va da aproape tot câştigul pe o proprietate, da, o proprietate mică la început, dar, odată cu boom-ul, proprietatea mea va creşte mai mult şi mai mult şi mai mult şi apoi o să-mi vând acea proprietate şi voi avea o avere şi voi cumpăra mai mult şi mai mult şi atunci voi fi străbunic, şi toţi nepoţii mei se vor îngrămădi în jurul meu… Se ridică, se îndreptă de spate şi apoi coborî din nou scările şi se aşeză în şirul de culi, aşteptându-şi rândul cu nerăbdare.

— *Dew neh loh moh*, grăbiţi-vă, spuse el în dialectul lui cântat din Shantung. N-am toată noaptea pentru voi! Mai am o slujbă la miezul nopţii!

Cealaltă slujbă era pe un şantier în Centrală, nu departe de *Ho-Pak* şi ştia că era norocos să aibă două slujbe suplimentare într-o noapte în afara celei de fiecare zi, de muncitor constructor. Mai ştia şi că praful cel alb şi scump fusese cel care îl transformase şi-i luase oboseala şi durerea. Desigur, ştia că praful alb era periculos. Dar era înţelept şi prudent şi îl lua numai când ajungea la limita puterilor. Că acum îl lua aproape

în fiecare zi, de două ori în aproape fiecare zi, asta nu-l îngrijora. *Joss*, îşi spuse el ridicând din umeri, primind în spate un nou sac. Odinioară fusese fermier şi cel mai mare fiu al unor fermieri cu pământ în provincia nordică Shantung, în delta fertilă, mişcătoare a Fluviului Galben unde, de secole, cultivaseră fructe şi grâne şi soia, arahide, tutun şi toate legumele pe care le mâncau. Ah, minunatele noastre câmpuri, gândi el fericit, urcând acum scările, uitând de inima care îi bătea nebuneşte, minunatele noastre câmpuri pline de recolte bogate! Atât de frumoase! Da. Dar apoi acum treizeci de ani au venit Timpurile Rele. Diavolii din Marea de Răsărit au venit cu puştile şi tancurile lor şi ne-au răpit pământurile, şi apoi, după ce comandantul suprem Mai Tse-tung şi comandantul, suprem Ciang Kai-şi i-au înfrânt, s-au luptat între ei şi din nou pământul a fost pustiit. Aşa că am fugit de foamete, eu şi tânăra mea nevastă şi cei doi fii ai mei şi am venit în acest loc, în Portul Înmiresmat, ca să trăim printre necunoscuţi, barbari din sud şi diavoli străini. Am mers tot drumul pe jos. Am rezistat. Mi-am dus în braţe fiii aproape tot drumul şi acum fiii mei au şaisprezece şi paisprezece ani şi avem două fiice şi toţi mănâncă orez o dată pe zi şi anul ăsta va fi anul meu norocos. Da. O să câştig cursa sau dublul zilei şi, într-o zi, ne vom întoarce acasă în satul meu şi ne vom lua pământul înapoi şi-l vom cultiva din nou şi preşedintele Mao ne va întâmpina cu bucurie şi ne va lăsa să ne luăm înapoi pământul şi vom trăi atât de fericiţi, atât de bogaţi şi atât de fericiţi… Ieşise din clădire, în noapte, şi stătea lângă camion. Alte mâini ridicară sacul şi-l aşezară alături de ceilalţi saci cu aur, alţi funcţionari veryficând, o dată, şi încă o dată, numărul lor. În strada laterală se aflau două camioane. Unul era deja plin şi era păzit de supraveghetori. Un poliţist neînarmat privea în gol, pe când maşinile treceau pe lângă el. Noaptea era caldă. Bătrânul se întoarse să plece. Apoi îi văzu pe cei trei europeni, doi bărbaţi şi o femeie, care se apropiau. Se opriră lângă camionul îndepărtat, şi îl priviră. Faţa i se lungi de uimire.

— *Dew neh loh moh*! Uită-te la târfa aia – monstru cu păr de paie, spuse el, neadresându-se nimănui în mod special.

— De necrezut! răspunse cineva.

— Da, spuse el.

— E revoltător cum se îmbracă târfele lor în public, nu? spuse cu scârbă un hamal bătrân şi zbârcit. Îşi fâţâie coapsele în

pantalonii ăia strâmţi. Poţi să vezi fiecare cută păcătoasă ale buzelor ei de jos.

— Pun pariu că-ţi poţi băga tot pumnul şi tot braţul acolo şi nu mai dai de capăt, spuse un altul râzând.

— Cine ar vrea s-o facă? întrebă Chu Nouă Carate şi hârâi din gât tare şi scuipă, apoi îşi îndreptă din nou gândurile cu plăcere către ziua de sâmbătă, în timp ce cobora din nou în subsoluri.

— Aş vrea să nu mai scuipe toţi aşa. E dezgustător! spuse Casey scârbită.

— E un vechi obicei chinezesc, spuse Dunross. Ei cred că în gât există un spirit rău de care trebuie tot timpul să încerci să scapi, altfel te sufocă. Sigur că legea nu le dă voie să scuipe, dar asta nu înseamnă nimic pentru ei.

— Ce a spus bătrânul? întrebă Casey, privindu-l cum întră târându-şi picioarele prin intrarea laterală a băncii, calmată acum şi bucuroasă că va lua cina cu amândoi.

— Nu ştiu… nu i-am înţeles dialectul.

— Pun pariu că n-a fost un compliment.

— Ai să-l câştigi, Casey, râse Dunross. N-au deloc o părere prea bună despre noi.

— Bătrânul trebuie să aibă pe puţin optzeci de ani şi-şi duce sacul ca pe-un fulg. Cum de-şi menţin aşa rezistenţa?

Dunross ridică din umeri şi nu spuse nimic. El ştia. Un alt culi îşi ridică sacul în camion, se holbă la ea, hârâi, scuipă şi plecă târându-şi picioarele.

— Ba pe tine să te ia naiba! murmură Casey, apoi parodie gestul celuilalt, hârâi din gât ca un hamal sadea şi se făcu într-adins să scuipe la câţiva metri; şi ceilalţi râseră împreună cu ea. Chinezul doar se uită lung la ei.

— Ian, ce facem? De ce am venit aici? întrebă Bartlett.

— M-am gândit că v-ar place să vedeţi cincizeci de tone de aur.

Casey căscă gura de uimire.

— Sacii ăia sunt plini cu aur?

— Da. Haideţi.

Dunross îi conduse în jos pe scările murdare, către subsolul băncii. Funcţionarii băncii îl salutară politicoşi şi paznicii neînarmaţi şi hamalii se holbară la ei. Cei doi americani se simţiră stânjeniţi de privirile lor. Dar aurul le risipi stânjeneala:

stive ordonate de lingouri de aur pe poliţele de oţel care-i înconjurau – zece pe un rând, fiecare stivă având zece rânduri.

— Pot să iau unul? întrebă Casey.

— Vă rog, le spuse Dunross, privindu-i, încercând să vadă cât de mare le era lăcomia.

Risc pentru o miză mare, îşi spuse el din nou. Trebuie să ştiu cât preţuiesc ăştia doi. Casey nu mai atinsese niciodată atâta aur. Nici Bartlett. Degetele le tremurau. Ea mângâie unul din micile lingouri, cu ochii mari, înainte de a-l ridica.

— E atât de greu faţă de mărimea lui, murmură ea.

— Se numesc lingouri de contrabandă pentru că sunt uşor de ascuns şi de transportat, spuse Dunross, alegându-şi în mod deliberat cuvintele. Contrabandiştii poartă un fel de vestă de pânză cu buzunarele în care lingourile stau foarte bine. Se spune că un bun curier poate căra la un drum până la optzeci de livre – aproape 1300 de uncii. Desigur, trebuie să fie viguroşi şi bine antrenaţi.

Bartlett ţinea câte două în fiecare mână, fascinat.

— Câte lingouri fac optzeci de livre?

— Cam două sute, cu puţin sub sau peste.

Casey se uită la el, şi ochii ei căprui se făcuseră mai mari ca de obicei.

— Sunt ale tale, tai-pan?

— Dumnezeule, nu! Aparţin unei companii din Macao. Le mută de aici la *Banca Victoria*. Americanilor sau englezilor nu li se permite prin lege să deţină nici măcar unul din astea. Dar m-am gândit că s-ar putea să vă intereseze, pentru că nu vezi prea des cincizeci de tone adunate laolaltă.

— Niciodată până acum n-am realizat ce înseamnă adevăraţii bani, spuse Casey. Acum înţeleg de ce ochii tatei şi ai bunicului se luminau când vorbeau despre aur.

Dunross o privea. Nu vedea lăcomie în ea. Doar uimire.

— Fac mereu băncile astfel de transporturi? întrebă Bartlett cu vocea răguşită.

— Da, mereu, spuse Dunross şi se întrebă dacă Bartlett muşcase nada şi se gândea la un atac în stil mafiot cu prietenul lui, Banastasio. În aproximativ trei săptămâni vom primi un transport considerabil, spuse el, mărind tentaţia.

— Cât valorează cincizeci de tone? întrebă Bartlett.

Dunross zâmbi în sinea sa amintindu-şi de Tung Zeppelin cu acea exactitate a lui faţă de cifre. Ca şi cum ar fi avut vreo importanţă!

— Oficial 63 de milioane de dolari, câteva mii în plus sau în minus.

— Şi le mutaţi doar cu o mâna de bătrâni, două camioane care nici măcar nu sunt blindate şi fără paznici?

— Bineînţeles. Nu e o problemă în Hong Kong, şi ăsta-i unul din motivele pentru care poliţia noastră e aşa de sensibilă când e vorba de arme. Dacă ea deţine singurele arme din Colonie, ei bine, ce altceva pot face tâlharii şi ticăloşii decât să înjure?

— Dar unde sunt poliţiştii? N-am văzut decât unul, şi ăla neînarmat.

— Oh, sunt pe-aici, prin jur, bănuiesc, spuse Dunross, în mod deliberat nepăsător.

Casey privi cu atenţie lingoul de aur, bucurându-se de atingerea metalului.

— Pare atât de rece, de veşnic. Tai-pan, dacă face 63 de milioane oficial, cât valorează pe piaţa neagră?

Dunross observă broboane mărunte de transpiraţie pe buza ei superioară.

— Oricât de mult e dispus cineva să plătească. În momentul acesta, am auzit că cea mai bună piaţa e India. Ei plătesc între 80 şi 90 de dolari americani uncia, pentru livrare în India.

Bartlett zâmbi strâmb şi puse cu părere de rău cele patru lingouri înapoi în stiva lor.

— E un profit mare.

Priviră în tăcere cum alt sac era sigilat, lingourile verificate de două ori de ambii funcţionari. Din nou cei doi încărcători ridicară sacul pe un spate şi hamalul se îndreptă cu greu spre ieşire.

— Ce sunt alea? întrebă Casey, arătând spre nişte lingouri mult mai mari care se aflau în altă parte a subsolului.

— Sunt lingourile standard, de patru sute de uncii, spuse Dunross. Fiecare cântăreşte cam douăzeci şi patru de livre (lingoul avea pe el o seceră şi un ciocan şi cifrele 99,999). Acesta e rusesc. Are o puritate de 99,99%. Aurul sud-african are de obicei puritatea de 99,98% aşa că cel rusesc e mai căutat. Evident, amândouă pot fi uşor cumpărate pe piaţa neagră a Londrei! îi lăsă să se mai uite, apoi spuse: Mergem acum?

În stradă erau tot un singur poliţist, paznicii băncii, murdari şi neînarmaţi, şi cei doi şoferi de camion care fumau în cabinele lor. Trăficul se rărise. Câţiva trecători. Dunross se bucură să iasă din spaţiul închis al subsolului. Urâse beciurile şi spaţiile asemănătoare unor celule încă de când tatăl lui îl încuiase într-un dulap în copilărie, pentru o vină de care acum nu-şi mai amintea. Dar îşi amintea cum bătrâna Ah Tat, *amah*-a lui, îl scosese de acolo şi îl apărase – iar el se uita ţn sus la tatăl său, în- cercând să-şi oprească lacrimile de spaimă care continuau să-i curgă pe obraji.

— Ce bine e din nou la aer, spuse Casey şi se şterse cu un şerveţel; ochii îi erau atraşi în mod irezistibil către sacii din camionul aproape plin. Aceştia sunt bani adevăraţi, murmură ea, ca pentru sine, un fior o străbătu şi Dunross ştiu imediat că îi găsise punctul slab.

— Aş bea o bere, spuse Bartlett. Atâţia bani îmi usucă gâtul.

— Aş bea un whisky cu sifon, spuse ea, şi vraja se rupse.

— O să mergem pe jos până la *Banca Victoria* şi o să vedem începutul transferului, apoi o să mâncăm.

Dunross se opri, îi văzu pe cei doi bărbaţi discutînd lângă camioane, pe jumătate ascunşi în umbră, se încordă uşor, cei doi îl văzură şi ei – Martin Haply de la *China Guardian* şi Peter Marlowe.

— Oh, bună, tai-pan, spuse tânărul Martin Haply, venind spre el cu zâmbetul lui obraznic. Nu m-aşteptam să te văd aici. Bună seara, domnişoară Casey, domnule Bartlett. Tai-pan, vrei să-mi spui câteva cuvinte despre afacerea *Ho-Pak*?

— Ce afacere *Ho-Pak*?

— Asaltul creditorilor asupra băncii, domnule.

— Nu ştiam că există aşa ceva.

— Aţi citit cumva articolul meu despre diferitele filiale şi zvonul…

— Dragul meu Haply, spuse Dunross cu farmecul lui obişnuit, ştii că nu-mi plac interviurile, nici nu le accept prea uşor… şi niciodată la colţ de stradă.

— Da, domnule, şi Haply făcu un semn cu capul către saci. Să se transfere tot aunl ăsta e cam neplăcut pentru *Ho-Pak*, nu? Asta-i va semna sentinţa de moarte când se va afla.

Dunross oftă.

— Uită banca *Ho-Pak*, domnule Haply. Pot să-ţi spun ceva între patru ochi? Îl luă pe tânăr de cot şi-l conduse mai departe

cu o femitate de catifea, când fură singuri, ascunşi pe jumătate de unul din camioane, îi dădu drumul la braţ, vocea îi coborî, involuntar, Haply tresări şi se trase puţin înapoi. Pentru că ieşi cu fiica mea, vreau doar să ştii că ţin foarte mult la ea şi există anumite reguli printre gentlemeni. Presupun că eşti un gentleman. Dacă nu eşti, atunci Dumnezeu să te aibă în pază. Îmi vei da mie personal socoteală imediat şi fără rezerve! Dunross se întoarse şi se îndreptă către ceilalţi, deodată plin de politeţe. Bună seara, Marlowe, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, tai-pan, şi bărbatul acela înalt arătă cu capul spre camioane. Uluitoare, toată această bogăţie!

— Cum ai aflat de transfer?

— Un prieten gazetar mi-a pomenit de el acum o oră. A spus că vreo cincizeci de tone de aur sunt transferate de aici la *Banca Victoria*. M-am gândit că ar fi interesant să văd cum se face asta. Sper că nu e… sper că n-am călcat pe nimeni pe bătături.

— Deloc! şi Dunross se întoarse spre Casey şi Bartlett. Vedeţi, v-am spus eu că Hong Kongul nu e decât un sat – nu poţi păstra aici prea mult un secret. Dar toate astea – arătă cu mâna către saci – totul este plumb – aurul prostului. Adevăratul transport a fost încheiat acum o oră. Nu au fost cincizeci de tone, doar câteva mii de uncii. Majoritatea lingourilor băncii *Ho-Pak* sunt încă intacte.

Îi zâmbi lui Haply, care nu zâmbea, ci asculta cu o mutră încordată.

— Deci în final totul e fals? întrebă uimită Casey.

Peter Marlowe râse.

— Trebuie să mărturisesc că m-am gândit eu că toată această operaţiune e puţin cam fantezistă.

— Ei bine, vă urez noapte bună, zise Dunross către Marlowe şi Martin Haply, şi îi luă pentru o clipă braţul lui Casey. Haideţi, e timpul să ne luăm cina.

Porniră în josul străzii, cu Bartlett alături.

— Dar, tai-pan, lingourile pe care le-am văzut, spuse Casey, cel pe care l-am ţinut în mână, şi acela a fost fals? Aş fi pariat pe orice că era autentic, şi tu Linc, nu?

— Da, fu de acord Bartlett. Dar diversiunea a fost înţeleaptă. Şi eu aş fi făcut la fel.

Dădură colţul, îndreptându-se spre imensa clădire a *Băncii Victoria*, aerul era încins şi umed. Casey râse nervos.

— Metalul ăla auriu m-a năucit – şi nu era decât un fals!

— De fapt, era adevărat, spuse Dunross liniştit, şi ea se opri. Îmi pare rău că te zăpăcesc, Casey. Am spus-o doar pentru Haply şi Marlowe, pentru, a-i face să-şi suspecteze sursa de informţii. N-au cum să dovedească nici că era aur, nici că nu era. Abia acum o oră mi s-a spus să aranjez transferul – ceea ce am făcut, evident, cu mare grijă!

Inima îi bătea tare. Se întrebă câţi oameni ştiau despre rapoartele AMG, despre seiful din subsol şi cifrul lui. Bartlett îl privi.

— Pe mine m-ai păcălit, aşa că sper că şi pe ei, spuse el.

Dar în sinea lui gândea de ce ne-ai adus să vedem aurul? Asta aş vrea să ştiu!

— Ce curios, tai-pan, spuse Casey cu un râs nervos. Ştiam, pur şi simplu ştiam că aurul era adevărat la început. Apoi te-am crezut când ai spus că e fals, şi acum te cred din nou. E aşa de uşor de falsificat?

— Şi da şi nu. Ştii cu siguranţă doar dacă torni acid pe el – trebuie să-l supui la testul cu acid. Acesta e singurul test valabil pentru aur. Nu-i aşa? adăugă el către Bartlett şi văzu zâmbetul abia schiţat şi se întrebă dacă americanul înţelesese.

— Cred că ai dreptate, Ian. Pentru aur, şi pentru oameni.

Dunross îi zâmbi şi el. Bun, îşi spuse el, ne înţelegem perfect.

Era destul de târziu acum. Feriboturile nu mai mergeau, Casey şi Linc Bartlett se aflau într-o mică şalupă particulară care pufăia încet, îndreptându-se spre port şi noaptea era minunată, vântul aducea un miros pătrunzător de mare, iar marea era calmă. Stăteau pe una din bănci cu faţa spre Hong Kong, şi se ţineau de braţ. Fusese cea mai bună cină din câte serviseră vreodată, conversaţia presărată cu râsete, Dunross încântător. Au încheiat-o cu un coniac luat sus la Hilton. Amândoi se simţeau pe deplin mulţumiţi de întreaga lume şi de ei înşişi. Casey simţi uşoara apăsare a braţului lui şi se rezemă de el.

— Nu-i aşa că-i romantic, Linc? Uită-te la Pisc, şi la toate luminile. De necrezut. E cel mai frumos şi mai tulburător loc pe care l-am văzut vreodată.

— Mai bine ca-n sudul Franţei?

— Acolo a fost cu totul altceva! fuseseră împreună pe Coasta de Azur cu doi ani în urmă, prima dată când au mers împreună în vacanţă, şi ultima, supuşi la un efort mult prea mare pentru

ca să nu se lase împinşi prea mult unul spre celălalt. Ian e fantastic, nu?

— Da. Ca şi tine.

— Mulţumesc, prea amabile domn, ca şi dumneavoastră.

Râseră, fericiţi că sunt împreună. La debarcader, în Kowloon. Linc plăti şalupa şi o porniră pe jos către hotel, braţ la braţ. Câţiva ospătari mai erau încă în marele hol.

— Bună seara, domnule, bună seara, don'şoară, şuieră bătrânul liftier.

La etajul lor, Chang Valet de Noapte fugi înainte pentru a le deschide uşa apartamentului. Automat, Linc îi dădu un dolar şi fură invitaţi înăuntru cu o plecăciune. Chang închise uşa. Ea o zăvori.

— Bei ceva? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc. Ar strica gustul coniacului.

Îl văzu uitându-se la ea. Stăteau în mijlocul salonului, uriaşa fereastră prin care se vedea Hong Kongul în spatele lui, dormitorul lui în dreapta, al ei în stânga. Ea îşi simţea vena gâtului pulsând, coapsele moi, şi el îi părea atât de frumos.

— Ei bine, e… mulţumesc pentru o seară încîntătoare, Linc. Eu… ne vedem mâine, spuse ea, dar nu se clinti din loc.

— Mai sunt trei luni până la ziua ta de naştere, Casey.

— Treisprezece săptămâni şi şase zile.

— Hai să uităm de ele şi să ne căsătorim acum. Mâine?

— Tu… tu ai fost atât de minunat cu mine, Linc, atât de bun încât să ai răbdare şi să-mi suporţi… nebunia, şi îi zâmbi, un zâmbet timid. Nu mai e mult. Hai s-o facem aşa cum ne-am înţeles. Te rog.

El o privi lung, dorind-o. Apoi spuse:

— Sigur! se opri în faţa uşii sale. Casey, ai dreptate cu locul ăsta. E romantic şi emoţionant. Şi pentru mine. Poate, poate ar fi mai bine să-ţi iei altă cameră.

Uşa dormitorului său se închise.

În noaptea aceea ea adormi plângând.

27

Miercuri.

Ora 5.45.

Cei doi cai ieşiră în goană din turnantă, pe ultima lungime în linie dreaptă. Cerul către est era luminat, deşi nu apăruseră încă zorii, întunecat. Încă spre vest, iar Hipodromul Happy Valley era presărat cu cei veniţi la antrenamentul de dimineaţă.

Dunross era pe Buccaneer, uriaşul jugan murg, şi mergea în acelaşi rând cu Noble Star, călărit de principalul său jocheu, Tom Leung. Noble Star înainta rapid şi amândoi caii goneau bine, fără efort. Apoi Dunross văzu potoul în faţa sa şi brusc simţi dorinţa să-şi înfigă călcâiele în burta calului şi să-l întreacă pe celălalt. Celălalt jocheu simţi provocarea şi-l privi. Dar amândoi ştiau că erau acolo doar ca să se antreneze şi nu să se întreacă, pentru ca să deruteze adversarii, aşa că Dunross îşi înfrână dorinţa nebună care-l încerca.

Caii ţineau urechile pe spate. Spinarea le era udă de sudoare. Amândoi muşcau zăbala. Şi acum, aflaţi în lungime dreaptă ţâşniră către potou întăritaţi, manejul cu nisip, mai dificil decât pista cu iarbă obligându-i la efort sporit. Cei doi călăreţi se ridicară în scări, aplecaţi înainte, cu frâiele strânse.

Noble Star ducea o greutate mai mică. Începu să se detaşeze. Dunross îşi folosi în mod automat călcîiele şi-l înjură pe Buccaneer. Ritmul se înteţi. Distanţa dintre cei doi începu să se micşoreze. Bucuria îi crescu. Galopul ăsta nu avea să fie decât pe vreo jumătate de pistă, aşa că, îşi spuse, erau în siguranţă: nici un antrenor al adversarilor nu putea să-i cronometreze cu exactitate, aşa că îşi înfipse mai tare călcâiele şi cursa continuă. Amândoi caii simţiră. Fideul lor se mări. Noble Star mergea cu botul înainte şi, simţindu-l pe Buccaneer venind tare din spate, muşcă zăbala îşi luă avânt, ţîşni singură înainte, şi îl întrecu pe Dunross cu o jumătate de lungime.

Acum călăreţii micşorară viteza şi, relaxându-se, continuară să alerge uşor în jurul pistei – un petec verde înconjurat de clădiri înghesuite, şi şiruri de înălţimi care punctau coastele munţilor. După ce Dunross parcurse din nou în galop mic ultima lungime de pistă, întrerupse antrenamentul, se îndreptă spre locul în care, în mod normal, se afla cercul învingătorului şi descălecă. O bătu cu dragoste pe mânză peste grumaz, apoi aruncă frâiele unui grăjdar. Omul se aruncă în şa şi continuă antrenamentul. Dunross îşi îndreptă umerii, inima-i bătea tare şi avea un gust de sânge în gură. Se simţea bine, muşchii prea mult încordaţi îl dureau într-un mod plăcut. Călărise toată viaţa.

Cursele de cai erau încă privite în mod oficial în Hong Kong ca fiind de amatori. Când era tânăr, participase la curse două sezoane, şi ar fi continuat, dar fusese sfătuit să renunţe de către tatăl său, pe atunci tai-pan şi principal arbitru la curse, şi apoi de către Alastair Struan când acesta preluase ambele funcţii, apoi ameninţat cu concedierea imediat dacă nu renunţă. Aşa că n-a mai participat, dar a continuat să antreneze caii din grajdurile Struan atunci când avea chef. Şi alerga uneori în zori, când simţea nevoia s-o facă. Sculatul de dimineaţă, când aproape toată lumea dormea, galopul în lumina palidă a zorilor — antrenamentul şi emoţia, viteza şi pericolul, toate îi limpezeau mintea.

Dunross scuipă gustul acela dulce amar al înfrângerii. Aşa-i mai bine, îşi spuse el. Aş fi putut s-o întrec pe Noble Star azi, dar trebuia s-o fac la turnantă, nu în lungime dreaptă. Alţi cai se antrenau în manej, unii alăturându-se celorlalţi în circuit, alţii părăsindu-i. Grupuri de proprietari şi antrenori stăteau de vorbă, nişte *ma-foo* – grăjdari — plimbau caii acoperiţi de pături. O văzu trecând la galop mic pe Butterscotch Lass, iapa cea mare a lui Richard Kwang, cu o stea albă în frunte, chişiţele curate, arătând foarte bine cu jocheul ei care o strunea cu atenţie. Mai departe, Pilot Fish, armăsarul medaliat al lui Gornt, porni într-un galop controlat, urmărind un alt cal al lui Struan, Impatience, o mânză nouă, neînvăţată, recent achiziţionată la prima licitaţie a acelui sezon. Dunross o privi cu ochi critici şi îşi spuse că încă n-are rezistenţă. Să o lăsăm un sezon sau două, şi-apoi o să vedem, gândi el. Apoi Pilot Fish o depăşi rapid şi ea se feri, pe moment speriată, apoi o porni după el, până ce jocheul ei o înfrână, forţând-o să galopeze aşa cum voia el, nu după cheful ei.

— Aşa deci, tai-pan! spuse antrenorul lui, un emigrant rus, aproape septuagenar, sever, cu faţa tăbăcită şi părul cărunt, care se ocupa pentru al treilea sezon cu caii lui Struan.

— Ce-i, Alexis?

— Deci au dat dracii în dumneata, ţi-ai înfipt călcâiele în burta calului şi ai văzut-o pe Noble Star cum ţâşneşte înainte?

— Ea încearcă întotdeauna. Noble Star încearcă întotdeauna, toată lumea o ştie, replică Dunross calm.

— Da, dar aş fi preferat ca numai dumneata şi cu mine să ne amintim de asta azi şi nu – bărbatul acela mărunt arătă cu un

deget noduros spre privitori şi rânji – ... şi nu fiecare *vibliadok* din Asia.

Dunross zâmbi şi el.

— Observi prea multe.

— Sunt plătit să observ multe.

Alexis Travkin putea să călărească, să bea, să muncească şi să facă faţă mai mult şi mai bine decât un bărbat la jumătatea vârstei lui. Era un singuratic printre ceilalţi antrenori. De-a lungul anilor istorisise diferite poveşti despre trecutul lui – ca majoritatea celor care fuseseră prinşi în marile tulburări ale Rusiei şi revoluţiilor sale, ale Chinei şi revoluţiilor sale, şi acum rătăceau pe drumurile mai puţin umblate ale Asiei căutînd o linişte pe care n-aveau s-o mai găsească niciodată. Alexis Ivanovici Travkin venise din Rusia în Harbin, în Manciuria, în 1919, apoi se îndreptase spre sud, spre Colonia internaţională Shanghai. Acolo începuse să alerge cu cai cîştigători. Pentru că era foarte bun şi ştia despre cai mai mult decât ştiu majoritatea oamenilor despre ei înşişi, deveni curând antrenor. Când, în '49, avu loc din nou exodul, fugi spre sud, de data asta în Hong Kong, unde stătu câţiva ani, apoi plecă din nou în sud, către Australia şi hipodromurile ei. Dar Asia îl atrăgea, aşa că se întorsese. În acea perioadă Dunross nu avea antrenor şi îi oferise să se ocupe de grajdurile *Nobilei Case*.

— Le iau, tai-pan, spusese el imediat.

— N-am discutat problema banilor, îi replicase Dimross.

— Eşti un gentleman, ca, şi mine. O să-mi dai cea mai mare sumă, pentru cinstea obrazului dumitale – şi pentru că sunt cel mai bun.

— Chiar eşti?

— Altfel de ce mi-ai oferi postul? Şi nici nu-ţi place să pierzi.

Sezonul de dinainte fusese foarte bun pentru amândoi. Primul nu chiar atât de bun. Amândoi ştiau că acest sezon va constitui adevăratul test.

Noble Star mergea la pas pe lângă ei, liniştindu-se.

— Şi sâmbătă?

— Va încerca.

— Şi Butterscotch Lass?

— Va încerca. La fel şi Pilot Fish. La fel şi ceilalţi – în toate cele opt curse. E o întrecere cu totul deosebită. Va trebui să avem mare grijă cu cine concurăm.

Dunross aprobă dând din cap. Îl observa pe Gornt vorbind cu sir Dunstan Barre în apropierea cercului câştigătorilor.

— Voi fi tare necăjit dacă pierd în faţa lui Pilot Fish.

Alexis râse. Apoi adăugă cu o strâmbătură:

— În cazul ăsta poate ar fi mai bine s-o călăreşti chiar tu pe Noble Star, tai-pan. Atunci o să poţi să-l bagi pe Pilot Fish în garduri la turnantă, dacă ţi se pare periculos, sau să-l loveşti cu cravaşa peste ochi pe jocheul lui. Nu? Bătrânul îşi ridică privirile către el. N-ai fi făcut acelaşi lucru cu Noble Star dacă ar fi fost o cursă adevărată?

Dunross zâmbi.

— Cum n-a fost o cursă adevărată, n-ai să ştii niciodată – nu?

Un *ma-foo* veni spre ei şi îl salută pe Travkin, înmânându-i un bilet.

— Un mesaj, domnule. Domnul Choi ar vrea să vă uitaţi la chingile lui Chardistan când aveţi puţin timp.

— Vin imediat. Spune-i să-i pună mai multe tărâţe în mâncare lui Buccaneer azi şi mâine, şi Travkin se uită la Dunross, care o privea cu atenţie pe Noble Star, se încruntă. Te gândeşti să călăreşti sâmbătă?

— Deocamdată nu.

— Nu te-aş sfătui.

Dunross râse.

— Ştiu. Ne vedem mâine, Alexis. Mâine voi lucra cu Impatience.

Îl bătu prieteneşte pe spate şi plecă. Alexis Travkin rămase uitându-se după el; ochii îi lunecară peste caii care erau în grija sa, şi peste cei ai adversarilor. Ştia că sâmbăta aceea va fi dificilă şi că Noble Star va trebui să fie supravegheată. Zâmbi în sinea lui, mulţumit să participe într-un joc în care mizele erau foarte mari. Desfăcu biletul din mână. Era scurt, în ruseşte. „Salutări din Kurgan, înălţimea voastră. Am veşti de la Nestorova…” Alexis încremeni. Culoarea îi fugi din obraz. Pe sângele lui Cristos! simţi el dorinţa să strige. Nimeni din Asia nu ştie că în Kurgan a fost căminul meu, în şesul de pe malurile fluviului Tobol, nici că tatăl meu a fost Prinţ al Kurgan-ului şi al Tobol-ului, nici că draga mea Nestorova, soţia mea ca un copil, de acum o mie de vieţi, a dispărut în revoluţie pe când eu eram cu regimentul meu… Jur pe numele Etomnului că n-am amintit numele ei nimănui, şi nici măcar în sinea mea nu l-am mai rostit… Şocat, reciti biletul. Încă una din ticăloşiile lor, a

sovieticilor – duşmanii tuturor ruşilor? Sau e un prieten? Oh, Isuse Cristoase, fă să fie un prieten! După „Nestorova” biletul se încheia cu: „Vino te rog să ne întâlnim la Restaurantul Dragonul Verde, în aleea din Nathan Road 189, în încăperea din spate, la ora trei, azi după-amiază.” Biletul nu era semnat.

În cealaltă parte a padocului, lângă potou, Richard Kwang se îndrepta către antrenorul lui, când îl văzu pe al şaselea văr al său, Ching Zâmbăreţul, preşedintele uriaşei bănci *Ching Prosperity*, aflat în tribună, cu binoclul îndreptat spre Pilot Fish.

— Bună, Al Şaselea Văr, spuse el afabil în cantoneză, ai mîncat azi orez?

Bătrânul viclean se puse imediat în gardă.

— Nu scoţi nici un ban de la mine, spuse el răguşit, dezvelindu-şi dinţii proeminenţi care îi dădeau în permanenţă o grimasă zâmbitoare.

— De ce nu? răspunse la fel de brutal Richard Kwang. Ţi-am împrumutat 17 afurisite de milioane şi…

— Da, dar cu o notificare anterioară de nouăzeci de zile, şi bine investiţi. Am plătit întotdeauna dobânda de 40 la sută, mârâi bătrânul.

— Câine mizerabil, te-am ajutat când ai avut nevoie de bani! E timpul să te achiţi acum!

— Să mă achit de ce? De ce? Chin Zâmbăreţul scuipă. Ţi-am plătit o avere în toţi aceşti ani. Eu am riscat şi tu ai cules profitul. Nu se putea moment mai prost ales pentru dezastrul ăsta! Am investit până la ultimul bănuţ – ultimul! Eu nu sunt ca unii bancheri. Banii mei sunt întotdeauna bine folosiţi.

Bine folosiţi însemna în narcotice, cel puţin aşa se spunea. Sigur, că Richard Kwang nu întrebase niciodată, şi nimeni nu ştia cu siguranţă, dar toată lumea credea că banca lui Ching Zâmbăreţul era în secret unul din principalele oficii de cliring pentru acest gen de tranzacţii, majoritatea mărfurilor veneau din Bangkok.

— Ascultă, vere, începu Richard Kwang. E doar ceva temporar. Ticăloşii de diavoli străini ne atacă. Când se întâmplă una ca asta oamenii civilizaţi trebuie să fie uniţi!

— De acord. Dar tu eşti cauza presiunilor asupra *Băncii Ho-Pak*. Tu eşti. Asupra ta se fac – nu asupra băncii mele. Tu i-ai supărat pe ticăloşi într-un fel sau altul! Pe tine te hârţuiesc – nu citeşti ziarele? Da, şi tu ai toţi banii investiţi în nişte afaceri

proaste, aşa am auzit. Tu, vere, tu ţi-ai băgat singur gâtul în laţ. Scoate banii de la corcitura aia de partener al tău, fiu ticălos de tîrfă malayeză. Are miliarde – sau de la Zgârcit, şi bătrânul chicoti brusc. Îţi dau 10 la 1 pentru fiecare dolar, pe care ţi-l împrumută ticălosul ăla bătrân!

— Dacă dau faliment, nici *Ching Prosperity* n-o s-o ducă prea bine!

— Nu mă ameninţa! spuse furios bătrânul, în colţul buzelor avea în permanenţă câţiva stropi de salivă, care îi alunecară peste dinţi şi apoi trecură din nou în colţul gurii, când făcu grimasa lui obişnuită. Dacă dai faliment nu e vina mea – de ce să doresc afurisitul tău de *joss* asupra familiei? Nu ţi-am făcut nici un rău – de ce să încerci să arunci *joss*-ul tău cel rău asupra mea? Dacă azi… aiiiiaaa, dacă azi *joss*-ul tău cel rău se întinde şi asupra mea şi dacă ticăloşii de depunători încep să mă hăituiască n-o să rezist nici măcar o zi!

Pe moment Richard Kwang se simţi mai bine la gândul că imperiul Ching era şi el ameninţat. Bine, foarte bine. Aş putea, să mă folosesc de afacerile lui – în special filiera Bangkok. Apoi văzu ceasul cel mare de deasupra totalizatorului şi gemu. Era trecut de şase acum şi la zece băncile se vor deschide şi bursa se va deschide şi, deşi aranjase cu *Blacs*, cu *Victoria*, cu *Bombay* şi cu *Banca Răsăriteană a Kowloon-ului* să gireze cu proprietăţi care acoperă toată suma şi chiar o depăşesc, tot se simţea nervos. Şi furios. Trebuise să facă nişte înţelegeri foarte neplăcute, pe care nu dorea deloc să le onoreze.

— Haide, vere, doar 50 de milioane pentru 10 zile – o să-ţi prelungesc cele 17 milioane pentru doi ani şi mai adaug alte 20 în treizeci de zile.

— 50 de milioane pentru trei zile, cu dobindă de 10% pe zi, cu împrumutul actual ca garanţie suplimentară, şi încă o garanţie suplimentară proprietatea ta din Central, transmisă prin act.

— Du-te-n mă-ta! Proprietatea aia valorează de patru ori peatât.

Ching Zâmbăreţul ridică din umeri şi-şi întoarse binoclul către Pilot Fish.

— Oare armăsarul negru şi mare o s-o bată şi pe Butterscotch Lass?

Richard Kwang se uită acum la calul lui Gornt.

— Doar dacă antrenorul şi jocheul meu cu gura spurcată se înţeleg să o împiedice să alerge bine sau dacă o dopează!

— Hoţi împuţiţi! Nu poţi să ai încredere în nici unul! Calul meu n-a cîştigat niciodată. Niciodată. Nici măcar n-a ieşit al treilea. Scârbos!

— 50 de milioane pentru o săptămână – 2 la sută pe zi?

— 5. Plus proprietatea din Cen…

— Niciodată!

— Primesc 50 la sută din proprietate.

— 6 la sută, spuse Richard Kwang.

Ching Zâmbăreţul îşi calculă riscul. Şi profitul potenţial. Profitul era imens dacă… Dacă *Ho-Pak* nu dădea faliment. Dar chiar şi aşa, împrumutul va fi acoperit de proprietate. Da, profitul va fi imens, cu condiţia să nu fie el însuşi ţinta unui asalt asupra băncii. Poate aş putea juca şi garanta cu nişte transporturi viitoare şi mări cele 50 de milioane.

— 15 la sută şi asta-i ultima cifră, spuse el, ştiind că se putea retrage sau schimba până la prânz, după ce vedea cum mergea bursa şi ce presiuni se făceau asupra băncii, şi că va continua să vândă acţiuni *Ho-Pak* fără acoperire cu mare profit.

— Şi poţi să o pui în înţelegere şi pe Butterscotch Lass.

Richard Kwang înjură obscen şi se târguiră un timp apoi stabiliră ca cele 50 de milioane să fie disponibile la ora două. Bani gheaţă. Îi va oferi ca garanţie suplimentară lui Ching Zâmbăreţul şi 39 la sută din proprietatea sa din Central, şi 25 la sută din drepturile asupra iepei sale. Butterscotch Lass fu argumentul hotărîtor.

— Şi sâmbătă?

— Ce? spuse Richard Kwang, urând rânjetul şi dinţii proeminenţi ai celuilalt.

— Calul nostru e în a cincea cursă, *heya*? Ascultă, Al Şaselea Văr, poate ar fi mai bine să ne înţelegem cu jocheul lui Pilot Fish. O să reţinem calul nostru – va fi favoritul – şi vom paria pe Pilot Fish şi Noble Star pentru siguranţă!

— Bună idee. Vom hotărî sâmbătă dimineaţă.

— Mai bine s-o eliminăm şi pe Golden Lady, nu?

— Antrenorul lui John Chen a sugerat asta.

— Eee, prostul ăla, să se lase răpit! Sper să mă informezi corect cine va câştiga. Vreau să pariez pe învingător! Zâmbăreţul tuşi şi scuipă.

— Zei căcăcioşi, nu vrem asta cu toţii? împuţiţii de antrenori şi jochei! E dezgustător cum ne manevrează ei pe noi, proprietarii. Cine le plăteşte salariile, *heya*?

— Clubul de Turf, proprietarii, dar în primul rând pariorii care nu se pricep. Am auzit că ai fost aseară la *Old Vic* să mănânci mâncarea diavolilor de străini.

Richard Kwang se lumină la faţă. Cina lui cu Poon Venus fusese un succes enorm. Venise îmbrăcată cu noua rochie Christian Dior, scurtă până la genunchi, pe care abia i-o cumpărase, mătase neagră, mulată şi lenjerie fină pe dedesubt. Când o văzuse ieşind din Rolls-ul lui şi urcând scările la *Old Vic* inima îi tresărise şi Săculeţul lui Secret se înfiorase. Zâmbise toată când văzuse efectul produs de intrarea sa asupra întregului hotel, cu brăţările ei de aur, groase, scânteind, şi insistase să urce pe jos scările mari în loc să folosească liftul. Inima lui se încordase de bucurie reţinută şi de spaimă. Trecuseră printre europeni şi chinezi, toţi bine îmbrăcaţi, eleganţi, mulţi în haine de seară – soţi şi soţii, turişti şi localnici, bărbaţi la mese de afaceri, iubiţi şi viitori iubiţi de toate vârstele şi naţionalităţile. El purta un costum nou, închis la culoare, făcut pe Savile Row, din cel mai scump caşmir subţire. Pe când se îndreptau spre masa pentru oficialităţi care îl costase una roşie – 100 de dolari – făcuse cu mâna către mulţi prieteni, şi gemu de trei ori în sinea lui când văzu patru dintre prietenii lui apropiaţi, chinezi, cu soţiile lor, umflate şi încărcate de bijuterii. Soţiile se uitaseră lung şi rece la el. Richard Kwang se înfioră. Soţiile sunt cu adevărat nişte balauri, toate la fel, îşi spuse el. Oh, oh, oh! Şi minciunile tale sună fals în faţa lor chiar înainte să le spui. Nu se dusese încă acasă să dea ochii cu Mai-ling, care, probabil, aflase de la cel puţin trei prietene foarte bune de Poon Venus. O s-o lase să strige şi să ţipe şi să plângă şi să-şi smulgă părul un timp pentru a scăpa de suflul diavolului şi el îi va spune că duşmanii i-au umplut mintea cu răutăţi – cum le poate asculta ea pe femeile astea afurisite? – şi apoi îi va spune blând despre vizonul lung pe care îl comandase cu trei săptămâni în urmă şi pe care urma să-l ridice chiar în ziua aceea pentru ca ea să-l poarte la cursele de sâmbătă. Apoi va fi linişte în casă – până data viitoare. Chicoti când se gândi cât de isteţ fusese când comandase vizonul. Nu-l deranja deloc că îl comandase pentru Poon Venus de fapt, şi în acea dimineaţă, doar cu o oră. Înainte, în căldura braţelor ei, îi promisese că i-l va aduce în acea seară,

ca să-l poată purta la curse sâmbătă. Oricum, e mult prea bun pentru o târfă, îşi spuse el. Haina aia a costat 40. 000 dolari Hong Kong. O să-i iau alta. Ah, poate o să găsesc una la mâna a doua… Îl văzu pe Ching Zâmbăreţul uitându-se pieziş la el.

— Ce-i?

— Poon Venus, *heya*!

— Mă gândesc să devin producător de filme şi să fac din ea un star, spuse el important, mândru de acoperirea pe care o inventase ca scuză în faţa soţiei sale.

Ching Zâmbăreţul fu impresionat.

— Ei, dar asta e o treabă riscantă, *heya*?

— Da, dar există modalităţi de a… de a te asigura împotriva oricărui risc! şi clipi cu subînţeles.

— Aiaaa, adică un film sexy? Oh! Să-mi spui când începi turnarea, aş putea arunca o privire. Poon Venus goală! Aiiiaaa, toată Asia ar plăti să vadă aşa ceva! Cum e în pat?

— Perfectă! Acum că am învăţat-o. Era virgină când am…

— Ce *joss*! spuse Ching Zâmbăreţul, apoi adăugă. De câte ori ai luat cu asalt Meterezele?

— Azi noapte? De trei ori – şi de fiecare dată cu mai multă forţă! Richard Kwang se aplecă în faţă. Inima Florii ei e cea mai frumoasă din câte am văzut vreodată. Da. Şi triunghiul ei! Păr mătăsos, minunat şi buzele trandafirii şi delicate. Eee, şi Poarta ei de Jad… Poarta ei de Jad chiar are forma inimii şi intrarea cea mică e perfect ovală, roz, parfumată, şi Perla ei din Prag e tot trandafirie…

Richard Kwang simţi cum începe să asude, amintindu-şi cum ea se întinsese pe canapea şi îi dăduse o lupă uriaşă: „Ia-o, spusese ea mândră. Cercetează zeiţa pe care călugărul tău cu capul chel se pregăteşte să o venereze.” Şi el o cercetase. Meticulos.

— Cea mai bună amantă pe care am avut-o, continuă expresiv Richard Kwang, exagerând puţin. Mă gândeam să-i cumpăr un inel cu un diamant mare. Biata Guriţă de Aur a plâns în dimineaţa asta când am plecat din apartamentul pe care i l-am dăruit. Jura că se sinucide pentru că e atât de *îndrăgostită* de mine! şi Richard folosi cuvântul englezesc.

— Eee, eşti un om băftos!

Ching Zâmbăreţul nu vorbea englezeşte, folosea doar unele cuvinte ce se refereau la dragoste. Simţi că cineva îl priveşte din spate, şi întoarse, capul. În tribuna alăturată, la 50 de iarzi,

puţin mai sus, era acel diavol de poliţist străin, Marele Munte de Balegă, nesuferitul şef al departamentului de investigaţii criminale din Kowloon. Ochii reci de peşte se uitau fix la el, la gâtul lui atârna un binoclu. Aiiiiaaa, murmură în sinea lui Ching, şi mintea îi zbură la diferitele controale şi capcane şi balanţe care-i apărau principala sursă de venituri.

— Eh? Ce-i? Ce-i cu tine, Ching Zâmbăreţule?

— Nimic. Vreau să mă piş, atât. Trimite-mi hârtiile la ora două dacă vrei banii mei.

Se întoarse încruntat şi se îndreptă spre toaletă, întrebându-se dacă poliţia ştia de apropiata sosire a diavolului de străin de la Muntele de Aur, un Tigru Puternic al Prafurilor Albe, cu ciudatul nume de Vincenzo Banastasio. Tuşi şi scuipă tare. E *joss* dacă ştiu, *joss* dacă nu. Pe mine nu mă pot atinge, nu sunt decât un bancher.

Robert Armstrong observase că Ching Zâmbăreţul vorbea cu bancherul Kwang şi fu sigur ca cei doi puneau la cale ceva necurat. Poliţia cunoştea zvonurile despre Ching, *Prosperity Bank* şi afacerea cu narcoticele, dar până acum nu deţinea probe clare care să-l implice pe el sau banca lui, nici măcăr probe adiacente pentru sechestrul băncii, interogatoriu şi deportare disciplinară. Ei bine, la un moment dat va face o greşeală, îşi spuse calm Robert Armstrong, şi-şi întoarse din nou binoclul spre Pilot Fish, apoi spre Noble Star, Butterscotch Lass, şi Golden Lady, iapa lui John Chen. Care din ei e în formă? Căscă şi se întinse obosit. Avusese parte de o altă noapte lungă şi nu dormise încă. Chiar când pleca de la sediul poliţiei din Kowloon cu o seară înainte, toţi intraseră în panică, pentru că un alt telefon anonim le spusese că John Chen fusese văzut în Noile Teritorii, în micul sat de pescari Sha Tau Kwok, care intersecta extremitatea estică a graniţei. Se repezise acolo cu o echipă de poliţişti şi cercetaseră tot satul, bordei cu bordei. Trebuiseră să fie foarte prudenţi, pentru că întreaga zonă de graniţă era extrem de delicată, mai ales în satul respectiv unde se afla unul din cele trei puncte de control. Sătenii erau îndrăzneţi, duri şi agresivi şi doreau să fie lăsaţi în pace. Mai ales de poliţia diavolilor de străini. S-a dovedit a fi doar o altă alarmă falsă, deşi descoperiseră două distilerii ilegale, o mică făbricuţă de heroină, care transforma opiul brut în morfină, iar

aceasta în heroină, şi desfiinţaseră şase spelunci ilegale de jocuri de noroc.

Când Armstrong se întorsese la sediul poliţiei din Kowloon, veni un alt apel telefonic despre John Chen, de data asta în partea Hong Kongului, în Wanchai, lângă Promontoriul lui Glessing, din zona docurilor. Se părea că John Chen fusese văzut, cu un bandaj murdar peste urechea dreaptă, pe când era luat într-o casă de raport. De data asta cel care telefona îşi dăduse numele şi numărul permisului de conducere ca să poată pretinde recompensa de 50.000 dolari Hong Kong oferită de *Compania Struan* şi *Nobila Casă Chen*. Din nou Armstrong mobilizase unităţi de poliţişti pentru a înconjura zona şi condusese o cercetare meticuloasă. Era deja cinci dimineaţa când întrerupsese operaţiunea şi trimisese oamenii acasă.

— Brian, e timpul să mă duc să mă culc, spuse el. O altă noapte *fang-pi*, pierdută.

Brian Kwok căscă şi el.

— Da. Dar dacă tot suntem în partea asta, ce-ar fi să luăm micul dejun la Para şi apoi, şi apoi hai să mergem să ne uităm la antrenamentul de dimineaţă.

Lui Armstrong îi dispăru imediat oboseala.

— Grozavă idee!

Restaurantul Para în Strada Wanchai, lângă Hipodromul Happy Valley era deschis permanent. Mîncarea era excelentă şi ieftină, şi era un loc binecunoscut de întâlnire pentru triazi şi iubitele lor. Când cei doi poliţişti intrară cu paşi mari în încăperea mare, animată, plină de zgomot şi de clinchet de veselă, se făcu brusc tăcere. Proprietarul, Ko Un Picior, veni şchiopătând spre ei, şi îi conduse zâmbitor spre cea mai bună masă a localului.

— *Dew neh loh moh* şi pe tine, bătrâne prieten, spuse încruntat Armstrong şi adăugă câteva obscenităţi speciale, într-o cantoneză vulgară, uitându-se pătrunzător către cel mai apropiat grup de tineri care se holbau la ei, şi aceştia îşi întoarseră nervoşi privirea.

Ko Un Picior râse arătându-şi dinţii stricaţi.

— Ah, Înălţimea Voastră, faceţi cinste bietului meu local. *Dim sum*?

— De ce nu?

Dim sum – haleală mică sau mâncăruri mici – erau nişte rulouri de aluat umplute cu crevete, legume sau bucăţi de

carne, toate tăiate mărunt, apoi fierte la aburi, sau prăjite în grăsime încinsă, şi mâncate cu puţină soia, cu pui, sau altă carne în diferite sosuri, cu tot felul de plăcinţele.

— Înălţimile voastre se duc pe hipodrom?

Brian Kwok aprobă cu capul, sorbind din ceaiul de iasomie, ochii lui rătăciră asupra celor din încăpere, făcându-i pe unii să se simtă foarte stânjeniţi.

— Cine va câştiga în a cincea cursă? întrebă el.

Un Picior ezită, ştiind că ar face mai bine să spună adevărul. Spuse cu grijă în cantoneză:

— Se spune că nici Golden Lady, Noble Star, Pilot Fish, nici Butterscotch Lass nu a... nu a fost încă descoperită a avea vreun avantaj! văzu ochii aceia negri, reci privindu-l fix şi încercă să-şi stăpânească o tresărire. Pe toţi zeii, aşa se spune.

— Bine. O să vin aici sâmbătă dimineaţa. Sau o să-mi trimit sergentul. Atunci o să-i poţi şopti la ureche dacă se pregăteşte vreo şmecherie urâtă. Da. Şi dacă se descoperă că unul din ei este dopat sau împiedicat în vreun fel să alerge şi eu nu ştiu de asta sâmbătă dimineaţă... poate că supele tale se vor strica pentru cincizeci de ani.

Un Picior zâmbi nervos.

— Da, Înălţimea Voastră. Acum să mă ocup de mâncare dumnea...

— Înainte de a pleca, care-i ultima bârfă despre John Chen?

— Nici una. Oh, chiar nici una, Înălţimea Voastră, spuse omul, cu broboane mici de sudoare pe buza superioară. Portul cel Înmiresmat e la fel de curat în informaţii despre el ca şi comoara unei virgine. Nimic, Înălţimea Voastră. Nici măcar un zvon cât o băşină de câine, deşi toată lumea caută. Am auzit că mai e o recompensă mare în plus.

— Ce? Cât?

— 100. 000 de dolari în plus dacă e rezolvat în trei zile...

Cei doi poliţişti fluierară.

— Oferită de cine? întrebă Armstrong.

Un Picior ridică din umeri, iar privirea i se înăspri.

— Nimeni nu ştie, Înălţimea Voastră. Se spune că de unul din Dragoni – sau de toţi Dragonii. 100. 000 şi slujbă înaltă dacă e în trei zile – dacă e găsit viu. Vă rog, lăsaţi-mă să mă ocup acum de mâncarea dumneavoastră.

Îl priviră îndepărtându-se.

— De ce l-ai strâns cu uşa pe Un Picior? întrebă Armstrong.

— M-am săturat de ipocrizia lui mieroasă – şi toţi ticăloşii ăştia mici. Pisica cu nouă cozi ar rezolva problema triazilor.

Armstrong ceru o bere.

— Când m-am bazat pe sergentul Tang-po n-am crezut că o să pun lucrurile în mişcare atât de repede. 100.000 sunt o groază de bani! Asta nu poate fi o simplă răpire. Isuse Cristoase, e o recompensă uriaşă!

Trebuie să fie ceva tare necurat cu John.

— Da. Dacă e adevărat.

Dar nu ajunseră la nici o concluzie şi când fură la hipodrom, Brian Kwok se duse să dea un telefon la sediul poliţiei şi acum Armstrong îşi aţinti binoclul asupra iepei. Butterscotch Lass părăsea pista şi se îndrepta spre grajdurile de pe deal. Pare într-o formă grozavă, îşi spuse el. Toţi par. La dracu, care din ei?

— Robert!

— Oh, bună, Peter.

Peter Marlowe îi zâmbi.

— Te-ai sculat de dimineaţă sau te culci târziu?

— Târziu.

— Ai văzut cum a ţâşnit Noble Star fără ca jocheul ei să mişte un deget?

— Ai ochi buni.

Peter Marlowe zâmbi şi dădu din cap. Arătă către un grup de bărbaţi aflaţi în jurul unui cal.

— Donald McBride mi-a spus.

— Aha! McBride era un arbitru extrem de popular, proprietar de terenuri care venise la Hong Kong Shanghai în '49. Ţi-a spus cine-i câştigătorul? Dacă cineva ştie, atunci el e ăla.

— Nu, dar m-a invitat în loja lui sâmbătă. Participi la curse?

— Ce-ţi pasă! O să te văd pe tine în loja membrilor – eu nu mă bat pe burtă cu grangurii!

Un timp amândoi priviră caii.

— Golden Lady arată bine.

— Toţi arată la fel de bine.

— Încă nimic despre John Chen?

— Nimic.

Armstrong îl zări prin binoclu pe Dunross vorbind cu unul din arbitri; nu departe de el se afla agentul din Serviciul Secret pe care Crosse îl desemnase să se ocupe de el. Să treacă mai repede ziua de vineri! îşi spuse poliţistul. Cu cât vedem mai

repede dosarele alea AMG cu atât mai bine. I se făcu uşor rău şi nu-şi putu da seama dacă era din cauza gândului la rapoartele acelea sau la *Sevrin*, sau dacă era doar oboseala. Vru să ia o ţigară – se opri. N-ai nevoie să fumezi, îşi ordonă.

— Ar trebui să renunţi la fumat, Peter. Îţi face foarte rău.

— Da. Da, ar trebui. Tu cum te mai descurci?

— N-am probleme. Apropo, Peter, bătrânul ţi-a aprobat călătoria pe drumul de graniţă. Poimâine, vineri, la 6 dimineaţa fix, la sediul poliţiei din Kowloon. E bine?

Inima lui Peter Marlowe tresări de bucurie. În sfârşit putea să arunce o privire în China Continentală, în necunoscut. În toată zona de graniţă a Noilor Teritorii exista un singur punct de observaţie de unde turiştii puteau privi spre China, dar dealul era mult prea departe aşa că nu se prea vedea nimic. Nici măcar cu binoclul.

— Ce grozav! spuse el, fericit.

La sugestia lui Armstrong îi scrisese Comisarului regal şi-i ceruse această permisiune. Drumul de graniţă şerpuia de la un mal la celălalt. Era interzis traficului şi tuturor persoanelor – cu excepţia localnicilor în anumite zone. Se întindea pe o zonă largă între Colonie şi China. Era patrulat o dată pe zi, cu mare atenţie. Guvernul Hong Kongului nu voia să aibă nici o problemă cu Republica Populară Chineză.

— Cu o condiţie, Peter. Nu spui nimic despre asta şi nici nu povesteşti nimic timp de vreun an.

— Ai cuvântul meu.

Armstrong îşi înăbuşi un alt căscat.

— Vei fi singurul iancheu care a mers vreodată pe-acolo, şi poate singurul care o va face vreodată.

— Nemaipomenit! Mulţumesc.

— De ce ţi-ai luat cetăţenia americană?

După o pauză, Marlowe spuse:

— Eu sunt scriitor. Tot venitul meu de-aici vine, aproape tot. Acum oamenii încep să citească ce scriu eu. Poate că mi-ar place să am dreptul de a-i critica.

— Ai fost vreodată într-o ţară de dincolo de Cortina de Fier?

— Oh da. Am fost la Moscova, în iulie. La festivalul de film. Unul din filmele pentru care am scris scenariul a fost pe lista celor americane. De ce?

— Aşa, spuse Armstrong, amintindu-şi de paşapoartele lui Bartlett şi Casey cu vizele puse la Moscova şi zâmbi. Fără un motiv anume.

— Serviciu contra serviciu. Am auzit un zvon despre armele lui Bartlett.

— Oh?

Armstrong deveni brusc atent. Peter Marlowe era o persoană cu totul specială în Hong Kong deoarece avea acces la diferite straturi sociale şi era acceptat ca prieten de multe grupuri ostile în mod normal.

— Probabil că nu sunt decât vorbe goale, dar unii prieteni au o teorie…

— Prieteni chinezi?

— Da. Ei cred că armele au fost un transport de probă, destinat unuia din cetăţenii noştri chinezi care se ocupă de piraterie – sau cel puţin, unul cunoscut a se ocupa de contrabandă – pentru a fi trimise unei bande de gherilă din cele care operează în Vietnamul de Sud, numită Viet Cong.

Armstrong mormăi:

— E prea trasă de păr, Peter. Hong Kongul nu e un loc unde să faci tranzit cu arme.

— Da. Dar transportul ăsta a fost special, primul, şi a fost cerut în grabă şi a trebuit să fie livrat în grabă. Ai auzit de Forţa Delta?

— Nu, spuse Armstrong, uluit că Peter Marlowe aflase deja ceea ce Rosemont de la CIA îi asigurase în mare taină că era o operaţiune strict secretă.

— Am înţeles că e un grup de combatanţi antrenaţi special în SUA, Robert, o forţă specială care operează în Vietnam, în unităţi mici, sub controlul Grupului Tehnic American, un nume de acoperire pentru CIA. Se pare că se descurcă atât de bine încât Viet Cong-ul are nevoie rapid de arme moderne şi în cantităţi mari şi e dispus să plătească foarte, bine. Aşa că astea au fost aduse aici în avionul lui Bartlett.

— El e implicat?

— Prietenii mei se îndoiesc, spuse el după o pauză. Oricum, armele provin de la armata americană, Robert, nu? Ei bine, odată aprobat acest transport, livrarea lor în cantitate mare trebuia să fie uşoară.

— Da? Cum?

— Statele Unite vor furniza armele.

— Ce?

— Sigur! şi faţa lui Peter Marlowe se destinse. De fapt e foarte simplu. Să spunem că aceste gherile din Viet Cong primiseră *înainte* să ajungă în Vietnam toate datele exacte despre transporturile SUA, destinaţiile exacte, cantităţile şi tipurile de arme – de la cele mici, la rachete.

— Cristoase!

— Da. Tu cunoşti Asia. Puţin *h'eung yau* ici şi colo şi ar fi uşor ca armele să dispară de aici şi să apară dincolo.

— Ca şi cum ar fi propriul lor depozit de muniţii! spuse Armstrong, îngrozit. Cum vor fi plătite armele? Printr-o bancă de aici?

Peter Marlowe îl privi.

— Opiu în vrac. Livrat aici. Una din băncile noastre de aici finanţează.

Poliţistul oftă. Frumuseţea operaţiunii începu să capete sens.

— Impecabil, spuse el.

— Da. Un ticălos de trădător din America nu face decât să transmită nişte liste. Asta îi dă duşmanului toate armele şi muniţiile necesare pentru a-i omorî pe soldaţii noştri. Duşmanul plăteşte pentru arme cu o otravă care nu-l costă nimic – îmi închipui că e cam singura marfă vandabilă pe care o are în cantităţi mari şi pe care o poate obţine uşor. Opiul este adus aici de contrabandistul chinez şi transformat în heroină pentru că aici se face expertiza. Trădătorii din America se înţeleg cu Mafia care vinde heroina cu un profit enorm la tot mai mulţi puşti şi astfel tulbură şi distrug cel mai important bun pe care îl avem: tineretul.

— Cum am spus, impecabil. Ce pot face unii ticăloşi pentru bani!

Armstrong oftă din nou, îşi îndreptă umerii. Se gândi un moment. Teoria lega toate datele foarte bine.

— Îţi spune ceva numele Banastasio?

— Pai e italian.

Peter Marlowe îşi păstră aerul inocent. Informatorii lui erau doi gazetari eurasiatici portughezi care detestau poliţia. Când îi întrebase dacă putea să transmită mai departe teoria, da Vega spusese: „Sigur, dar poliţia n-o s-o creadă niciodată. Nu spune de unde ai aflat şi nu menţiona nici un nume, nici de Wu Patru Degete, Pa Contrabandistul, *Banca Ching Prosperity*, Banastasio, sau altul.”

După o pauză, Armstrong spuse:

— Ce-ai mai auzit?

— O mulţime de lucruri, dar ajunge pentru astăzi – e rândul meu azi să scol copiii, să pregătesc micul dejun şi să-i trimit la şcoală! Peter Marlowe îşi aprinse o ţigară şi din nou Armstrong simţi dureros fumul în propriii lui plămâni. Un singur lucru, Robert. Am fost rugat de un prieten gazetar să-ţi spun că a auzit că în curând în Macao, va avea loc o mare întâlnire a celor ce se ocupă de narcotice.

Ochii albaştri ai celuilalt se îngustară.

— Când?

— Nu ştiu?

— Ce fel de întâlnire?

— Şefii. „Furnizori, importatori, exportatori, distribuitori”, aşa mi-a spus.

— Unde în Macao?

— N-a spus.

— Nume?

— Nici unul. A adăugat totuşi că la întâlnire va participa şi o persoană foarte importantă din America aflată aici în vizită.

— Bartlett?

— Dumnezeule, Robert, nu ştiu şi nici el n-a precizat. Linc Bartlett pare un tip foarte de treabă şi cinstit. Cred că nu e decât bârfă şi gelozie, ca să-l implice.

Armstrong zâmbi invidios.

— Nu sunt decât un copoi suspicios. Există ticăloşi în înalta societate, ca şi într-un bordei amărât. Peter, bătrâne, transmite-i prietenului tău gazetar un mesaj. Dacă vrea să-mi dea vreo informaţie, să-mi telefoneze direct.

— Îi e frică de tine. Şi mie mi-e!

— Ţi-e frică mai mult de-o groază. Armstrong îi zâmbi, simţind că ţine la el, foarte bucuros pentru informaţia primită, convins că Peter Marlowe era un intermediar sigur care ştia să-şi ţină gura. Peter, întreabă-l unde în Macao, când şi cine – brusc îi veni o idee şi spuse, orbecăind în întuneric: Peter, dacă ar fi să alegi cel mai bun loc din Colonie pentru contrabandă, ce-ai alege?

— Aberdeen sau Golful Mirs. Orice prost o ştie – sunt locurile care au fost întotdeauna primele folosite, încă de când a existat Hong Kongul.

— Ai dreptate, oftă Armstrong.

Aberdeen, îşi spuse el. Ce contrabandist din Aberdeen? Oricare din două sute. Primul ar fi Wu Patru Degete. Patru Degete cu marele lui Rolls negru, cu numărul norocos 8, tâlharul ăla afurisit Tok Două Securi şi nepotul ăla tânăr al lui, cel cu paşaportul de iancheu, cel de la Yale, Yale era oare? Patru Degete ar fi primul pe listă. Apoi Poon Vreme Bună, Pa Contrabandistul, Ta Sap-fok, Pok Pescarul… Cristoase, lista e fără de sfârşit, şi nu-s decât cei de care ştim. În Golful Mirs, în nord-est lângă Noile Teritorii? Fraţii Pa, Fang Gură Mare şi încă alţi o mie…

— Ei bine, spuse el, foarte foarte bucuros acum pentru informaţii şi ceva îl făcea să fie sigur că e vorba de Wu Patru Degete, deşi niciodată nu se auzise că ar fi amestecat în afacerea cu heroină. Serviciu contra serviciu. Spune-i prietenului tău gazetar că parlamentarii care ne vizitează, delegaţia sindicală, sosesc azi de la Pekin… Ce-i?

— Nimic, spuse Peter Marlowe, încercând să pară calm. Ce spuneai?

Armstrong îl privi pătrunzător, apoi adăugă:

— Delegaţia soseşte cu trenul de după-amiază de la Canton. Vor fi la graniţă pentru a schimba trenul la 4.32. Aseară am aflat de schimbarea planului, aşa că prietenul tău ar putea obţine un interviu în exclusivitate. Se pare că vizita a avut succes.

— Mulţumesc. Pentru prietenul meu. Da, mulţumesc. O să-i transmit imediat. Ei bine, trebuie să plec…

Brian Kwok venii repede spre ei.

— Bună, Peter, spuse el răsuflând greu. Robert, îmi pare rău dar Crosse vrea să ne vadă imediat.

— Fir-ar să fie! spuse Armstrong pe un ton enervat. Ţi-am spus să mai aştepţi până dai telefon. Ticălosul ăla nu doarme niciodată! Îşi frecă faţa ca să-şi alunge oboseala, avea pleoapele roşii de nesomn. Du-te şi ia maşina, ne întâlnim la intrarea principală.

— Bine.

Brian Kwok plecă în grabă. Tulburat, Armstrong îl privi îndepărtându-se.

— Arde primăria? glumi Peter Marlowe.

— În meseria noastră primăria arde tot timpul, băiete, undeva! şi poliţistul îl studie pe Peter Marlowe. Înainte să plec, Peter, aş vrea să ştiu de ce e atât de importantă pentru tine delegaţia de sindicalişti.

După o pauză, bărbatul cu ochi ciudaţi spuse:

— L-am cunoscut pe unul din ei în război. Locotenentul Robin Grey. A fost comandant la Changi în ultimii doi ani, vocea îi deveni inexpresivă acum, mai inexpresivă şi mai rece decât şi-ar fi imaginat Armstrong că poate fi. L-am urât şi m-a urât. Sper să nu-l întîlnesc, asta-i tot.

Dincolo de cercul învingătorului, Gornt îşi îndreptase binoclul asupra lui Armstrong pe când îl urma pe Brian Kwok. Apoi, gânditor, îl întoarse către Peter Marlowe care mergea alene spre un grup de antrenori şi jochei.

— Ticălos băgăcios! spuse Gornt.

— Ei? Cine? Oh, Marlowe! Sir Dunstan Barre chicoti. Nu e băgăcios, vrea doar să ştie totul despre Hong Kong. E fascinat de trecutul tău întunecat, bătrâne, de al tău şi al tai-panului.

— Tu nu ai secrete, Dunstan? întrebă uşor Gornt. Vrei să spui că tu şi familia ta sunteţi curaţi ca lacrima?

— Doamne fereşte! se grăbi Barre să răspundă afabil, vrând să transforme veninul brusc al lui Gornt în miere. Doamne Dumnezeule, nu! în orice englez se ascunde un pirat. Toţi suntem suspecţi! Asta-i viaţa, nu?

Gornt nu spuse nimic. Îl dispreţuia pe Barre, dar avea nevoie de el.

— O să fac un chef pe iahtul meu duminică, Dunstan. Nu vrei să vii şi tu – o să ţi se pară interesant.

— Oh? Cine e oaspetele de onoare?

— M-am gândit să fie doar o petrecere între bărbaţi – fără soţii, nu?

— Ah! Atunci pune-mă şi pe mine la socoteală, spuse imediat Barre, luminându-se la faţă. Pot să aduc o prietenă?

— Adu şi două dacă vrei, bătrâne, cu cât sunt mai multe cu atât e mai vesel. Va fi un grup mic şi select, fără probleme. Plumm e un tip de treabă şi prietena lui e foarte amuzantă! Şi Gornt îl văzu pe Marlowe abătându-se din drum, chemat de un grup de ordonatori între care se vedea clar Donald McBride, apoi, la un gând brusc, adăugă: Cred că o să-l invit şi pe Peter Marlowe.

— De ce, dacă tu crezi că-i băgăcios?

— S-ar putea să-l intereseze povestea adevărată a familiei Struan, piraţii care au întemeiat colonia şi piraţii de azi.

Gornt zâmbi şi Barre se întrebă ce ticăloşie mai punea la cale. Bărbatul cu faţa roşie îşi şterse fruntea.

— Cristoase, aş vrea să plouă. Ştiai că Marlowe a zburat pe avioane Hurricane – a doborît trei de-ale ticălosului de friţ în Bătălia Angliei, înainte să fie trimis în Singapore şi să vină toată mizeria aia. N-o să-i iert niciodată pe ticăloşii de japonezi pentru ce-au făcut flăcăilor noştri acolo, aici sau în China.

— Nici eu, aprobă întunecat la faţă Gornt. Ştiai că bătrânul meu a fost în Nanjing în '37 în timpul ocupaţiei?

— Nu, Cristoase, cum a scăpat?

— Câţiva din oamenii noştri l-au ascuns vreo câteva zile – am avut acolo dintotdeauna asociaţi. Apoi le-a spus japonezilor că e un corespondent al ziarului Times, din Londra, că e simpatizant al ocupanţilor şi i-a convins să-l lase să se întoarcă la Shanghai. Încă mai are coşmare despre zilele alea.

— Apropo de coşmare, bătrâne, ai încercat să-i oferi lui Ian o noapte de groază ducându-te la petrecerea lui?

— Crezi că e chit acum, după ce şi-a pus oamenii să se joace la maşina mea?

— Ce? Barre era îngrozit. Doamne Dumnezeule! Vrei să spui că cineva ţi-a umblat la maşină?

— Cilindrul de presiune a fost spart, lovit în vreun fel sau altul. Mecanicul a spus că se putea sparge şi de la o piatră aruncată în el.

Barre se uită lung la el şi clătină din cap.

— Ian nu e prost. E periculos, da, dar nu e prost. Asta ar fi crimă premeditată.

— N-ar fi prima dată.

— Dacă aş fi în locul tău n-aş spune aşa ceva în public, bătrâne.

— Tu nu eşti public, bătrâne. Sau eşti?

— Nu. Sigur că…

— Bun. Gornt îşi aţinti asupra lui ochii-i negri. Va urma o perioadă în care e bine ca prietenii să fie uniţi.

— Da? Barre se puse imediat în gardă.

— Da. Bursa e foarte nervoasă. Asaltul ăsta de la *Ho-Pak* ne-ar putea strica o mulţime de planuri.

— Firmele mele agricole din Hong Kong şi Lan Tao sunt la fel de solide ca şi Piscul.

— Da, cu condiţia ca bancherii tăi elveţieni să continue să-ţi asigure noul credit.

Faţa rumenă a lui Barre se albi:

— Ce?

— Fără împrumutul lor nu poţi prelua Docurile şi Pontoanele Hong Kong, Asigurările Regale ale Hong Kongului şi Malayei, să te extinzi în Suigapore şi să faci toate acele mici escrocherii pe care le ai în plan – tu şi cu noul tău prieten Mason Loft, şmecherul puşti de la Banca Angliei. Nu?

Barre îl privi, simţind o sudoare rece scurgâdu-i-se pe spate, şocat că Gornt îi cunoştea toate secretele.

— De unde ai aflat toate astea?

— Am prieteni sus-puşi, bătrâne, râse Gornt. Nu te teme, dinspre partea mea punctul tău vulnrarabil e în siguranţă.

— Noi… noi nu suntem în pericol.

— Sigur că nu. Gornt îşi întoarse din nou binoclul spre calul său. Oh, apropo, Dunstan, s-ar putea să am nevoie de votul tău la următoarea întâlnire a băncii.

— Pentru ce?

— Nu ştiu încă, Gornt îl privi de sus. Vreau doar să ştiu dacă pot conta pe tine.

— Da. Da, sigur, Barre se întreba nervos ce avea de gând Gornt şi de la cine aflase. Sunt întotdeauna bucuros să-ţi fac un serviciu, bătrâne.

— Mulţumesc. Vinzi acţiuni *Ho-Pak* fară acoperire?

— Sigur. Mi-am scos ieri toţi banii, slavă Domnului. De ce?

— Am auzit că afacerea lui Dunross cu *Par-Con* n-o să iasă. Mă gândesc să vând şi nişte acţiuni de-ale lui tot fără acoperire.

— Oh? Nu iese? De ce?

Gornt zâmbi sardonic.

— Pentru că, Dunstan…

— Bună, Quillan, Dunstan, iertaţi-mă că vă deranjez, spuse Donald McBride, venind în grabă către ei, urmat de doi bărbaţi. Vi-l prezint pe domnul Charles Blitzmann, vicepreşedintele firmei *American Superfoods*. El va conduce noua companie mixtă *General Stores-Superfoods* de-acum înainte cu sediul în Colonie. Domnul Gornt şi Sir Dunstan Barre.

Americanul înalt, blond-roşcat, purta un costum gri, cravată gri, şi ochelari fără ramă. Întinse mâna afabil.

— Mă bucur să vă cunosc. Aveţi un hipodrom mic şi drăguţ aici.

Gornt dădu mâna cu el fără entuziasm. Lângă Blitzmann se afla Richard Hamilton Pugmire, actualul tai-pan al lui *H.K. General Stores*, econom al Clubului de Turf, un om scund şi

arogant, spre cincizeci de ani, care-şi impunea statura pirpirie ca o permanentă provocare.

— Bună! Ei, care-i câştigătorul într-a cincea?

Gornt îl domină cu înălţimea.

— O să-ţi spun după cursă.

— Ei, haide, Quillan, ştii că e deja hotărît chiar înainte de a se face parada cailor.

— Dacă tu o poţi dovedi, sunt sigur că toţi am vrea să ştim. Eu cu siguranţă, şi tu, Donald, nu?

— Sunt convins că Richard glumea doar, răspunse Donald McBride, bărbat trecut de şaizeci de ani, cu trăsături eurasiatice plăcute şi un zâmbet cald. Există întotdeauna zvonurile astea despre curse aranjate dinainte, dar facem şi noi ce putem şi când prindem pe vreunul – i se zboară capul! Sau cel puţin zboară el afară din cursă, îi spuse el lui Blitzmann.

— Ei bine, cursele se aranjează şi în America, dar cred că aici, unde e vorba de amatori şi totul e vizibil, trebuie să fie mai uşor, spuse Blitzmann jovial. Armăsarul ăsta al dumitale, Quillan. E australian, cu pedigree incomplet, nu?

— Da, spuse repezit Gornt, detestându-i familiarismele.

— Don mi-a explicat câteva din regulile curselor voastre. Mi-ar place într- adevăr să fac parte din clubul vostru – sper să ajung şi membru cu drept de vot.

Clubul de Truf era foarte privilegiat şi foarte bine controlat. Existau două sute de membri cu drept de vot şi patru mii fără. Numai membrii cu drept de vot puteau sta în loja membrilor. Numai membrii cu drept de vot puteau fi proprietari de cai. Numai membrii cu drept de vot puteau propune două persoane pe an care să devină membri fără drept de vot, deciziile economilor, de aprobare sau nu, fiind hotărâtoare, iar votarea secretă. Şi numai membrii cu drept de vot puteau deveni economi.

— Da, repetă Blitzmann, ar fi grozav.

— Sunt convins că asta se poate aranja, spuse zâmbind McBride. Clubul caută întotdeauna membri noi – şi cai noi.

— Aveţi de gând să staţi în Hong Kong, domnule Blitzmann? întrebă Gornt.

— Spune-mi Chuck. Sunt aici pentru o veşnicie, răspunse americanul. Bănuiesc că sunt tai-panul companiei *Superfoods* a Asiei. Sună grozav, nu?

— Minunat, spuse Barre cu o privire ucigătoare.

Blitzmann continuă fericit, încă neobişnuit cu sarcasmul englezesc:

— Eu sunt ţapul ispăşitor pentru consiliul nostru din New York. Aşa cum spunea tipul din Missouri, pisica moartă rămâne la mine! şi zâmbi, dar nimeni nu-i răspunse la zâmbet. Voi rămâne aici cel puţin câţiva ani şi aştept cu nerăbdare fiecare minut. Suntem pregătiţi să ne stabilim aici. Nevestica mea soseşte mâine şi...

— Sunteţi proaspăt căsătoriţi, domnule Blitzmann?

— Oh, nu, e doar, doar o expresie americană. Suntem căsătoriţi de douăzeci de ani. Îndată ce ne aranjăm casa aşa cum vrea ea, vă aşteptăm cu plăcere la masă. Sau poate o petrecere în aer liber? Am aranjat să primim cu avionul o dată pe lună carne de vită, de cea mai bună calitate, muşchi şi cotlet. Şi cartofi de Idaho, adăugă el mândru.

— Mă bucur pentru cartofi, spuse Gornt, şi ceilalţi rămaseră în aşteptare, ştiind că nu putea să sufere bucătăria americană – mai ales fripturile făcute pe cărbuni şi cârnaţii şi idioţii de „cartofi copţi”, cum îi numea el. Când se finalizează fuziunea?

— La sfârşitul lunii. Oferta noastră-i acceptată. S-a aranjat totul. Sper cu adevărat că priceperea noastră americană va fi bună pentru insuliţa asta grozavă.

— Bănuiesc că vă veţi face o casă?

— Nu, domnule, Dickie aici de faţă, continuă Blitzmann şi toată lumea clipi, Dickie ne-a obţinut anexa din Strada Blore a blocului companiei, aşa că suntem în buricul oraşului.

— Foarte convenabil, spuse Gornt.

Ceilalţi îşi muşcară buzele să nu izbucnească în râs. Cea mai veche şi mai cunoscută Casă de toleranţă fusese întotdeauna în Strada Blore, la Numărul Unu. Numărul Unu, strada Blore, fusese deschisă de una din „tinerele doamne” ale doamnei Fortheringill, Nellie Blore, în anii 1860, cu bani – se spune – daţi de Culum Struan, şi încă mai funcţiona conform regulilor iniţiale: – numai doamne europence sau australiene.

— Foarte convenabil, spuse din nou Gornt. Dar mă întreb dacă veţi fi apt.

— Nu înţeleg.

— Nimic. Sunt convins că strada Blore va fi foarte potrivită.

— Priveliştea-i grozavă, dar instalaţiile sunt proaste, spuse Blitzmann. Nevestica mea o s-o aranjeze.

— E şi instalatoare? întrebă Gornt.

Americanul râse.

— Doamne, nu, dar e foarte pricepută la toate treburile casei.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să vorbesc cu antrenorul meu, Gornt îi salută cu capul pe ceilalţi şi se întoarse spunând: Donald, ai o clipă liberă? În legătură cu sâmbătă.

— Sigur, mă întorc într-o clipă, domnule Blitzmann.

— Sigur. Dar spune-mi Chuck. Distracţie plăcută.

McBride merse alături de Gornt. Când fură singuri, Gornt spuse:

— Sper că n-ai vorbit serios când i-ai propus să fie membru cu drept de vot?

— Ei bine, da, McBride părea stânjenit. E prima dată când o mare companie americană s-a oferit să vină în Hong Kong. Ar putea să fie foarte important pentru noi.

— Dar asta nu-i un motiv să-l inviţi aici, nu? Fă-l membru fără drept de vot. Astfel o să poată sta în tribună. Şi dacă vrei să-l inviţi în loja ta, asta te priveşte. Dar membru cu drept de vot? Doamne Dumnezeule, probabil că va scrie *Superfoods* pe steagul lui de curse.

— E doar nou aici şi deocamdată nu-i în elementul lui, Quillan. Sunt convins că o să înveţe. E destul de cumsecade chiar dacă face într-adevăr gafe. E destul de bogat şi…

— De când au devenit banii un „Sesam, deschide-te!” la Clubul de Turf? Dumnezeule, Donald, dacă ar fi aşa, orice speculant de proprietăţi sau jucător la bursă chinez, îmbogăţit peste noapte, care ar da o lovitură la bursa noastră, ar da năvală peste noi. N-ai mai avea loc să tragi nici o băşină de ei.

— Nu sunt de acord cu tine. Poate că soluţia ar fi să mărim numărul membrilor cu drept de vot.

— Nu. Categoric nu. Sigur că voi economii o să faceţi ce vreţi. Dar te sfătuiesc să te mai gândeşti.

Gornt era membru cu drept de vot, dar nu econom. Cei două sute de membri cu drept de vot alegeau anual doisprezece economi prin vot secret. În fiecare an numele lui Gront figura pe lista candidaţilor propuşi, dar niciodată nu obţinea suficiente voturi. Majoritatea economilor erau realeşi în mod automat de ceilalţi membri până ce se retrăgeau, deşi uneori existau presiuni.

— Foarte bine, spuse McBride, când i se va propune numele, o să menţionez că te opui.

Gornt schiţă un zâmbet.

— Asta s-ar solda cu alegerea lui.

McBride chicoti.

— Nu cred, Quillan, nu de data asta. Pug m-a rugat să-l prezint tuturor. Trebuie să recunosc că de fiecare dată a scrântit-o. I-am făcut cunoştinţă cu Paul Havergill şi Blitzmann a început imediat să compare metodele bancare de aici cu cele din America, şi nu într-un mod prea plăcut. Iar cu tai-pan... sprâncenele cărunte ale lui McBride se înălţară... a spus că era bucuros să-l cunoască pentru că voia să afle despre Struan Cotoroanţa şi Dirk Struan şi toţi ceilalţi piraţi şi traficanţi de opiu din trecutul lui! Oftă. Ian şi Paul îl vor respinge alături de tine, aşa că nu cred că ai de ce să-ţi faci griji. Chiar că nu înţelg de ce Pug i-a trădat.

— Pentru că nu e ca tatăl lui. De când bătrânul sir Thomas a murit *General Stores* merge tot mai prost. Oricum, Pug scoate pentru el 6 milioane de dolari americani şi are un contract ferm pe cinci ani – aşa că nu are decât bucurii, fără dureri de cap, şi familia lui o duce bine. Vrea să se retragă în Anglia, Ascot şi toate celelalte.

— Ah? Asta-i o afacere foarte bună pentru bâtrânul Pug? McBride deveni mai serios. Quillan, a cincea cursă – interesul e imens. Mă tem că se va interveni. O să mărim supravegherea asupra tuturor cailor. Sunt zvonuri că...

— Despre doping?

— Da. Întotdeauna au fost zvonuri şi întotdeauna cineva va încerca. Cred că ordonatorii fac o treabă foarte bună.

— Ordonatorii au stabilit aseară că vom introduce o nouă regulă: pe viitor vom avea o analiză chimică obligatorie înainte şi după fiecare cursă, aşa cum se face la marile hipodromuri în Anglia şi America.

— Aveţi timp până sâmbătă? Cum o să aranjaţi?

— Doctorul Meng, patologul poliţiei, a fost de acord să se ocupe el – până ce găsim un expert.

— Bună idee, spuse Gornt.

McBride oftă.

— Da, dar Puternicul Dragon nu se poate măsura cu Şarpele Localnic.

Se întoarse şi plecă. Gornt ezită, apoi se îndreptă spre antrenorul lui care stătea lângă Pilot Fish şi discuta cu jocheul, un alt australian, Bluey White. Bluey White era, cu numele,

director al unuia din departamentele de transport maritim ale lui Gornt – titlul îi fusese dat pentru a-i păstra statutul de amator.

— 'Nă ziua, domnule Gornt, spuseră ei, jocheul îşi duse mâna la şapcă.

— 'Neaţa! Gornt îi privi o clipă apoi spuse calm: Bluey, dacă ieşi primul, ai 5000. Dacă termini în spatele lui Noble Star eşti concediat.

Bărbatul acela mărunt dar vânjos se albi.

— Da, şefu'!

— Acum mai bine te-ai schimba, spuse Gornt, încheind discuţia cu el.

— Am să câştig, spuse Bluey White şi plecă.

— Pilot Fish e într-o condiţie excelentă, domnule Gornt, spuse stânjenit antrenorul. Bluey o să încer…

— Dacă Noble Star câştigă eşti concediat. Dacă Noble Star termină înaintea lui Pilot Fish eşti concediat.

— Pe cinstea mea, domnule Gornt, zise şi îşi şterse gura de sudoarea care-l năpădise brusc. Eu nu aranjez cine…

— Eu nu-ţi sugerez nimic. Îţi spun doar ce-o să ţi se întâmple.

Gornt dădu prietenos din cap şi se îndepărtă. Se duse la restaurantul clubului, care domina hipodromul, şi comandă micul său dejun preferat, ouă ochiuri şi şuncă prăjită, aşezate pe jumătăţi de chiflă prăjite, şi acoperite cu sosul lui special, olandez pe care îl păstrau numai pentru el, şi cafea javaneză pe care tot el le-o procura. Când ajunse la a treia ceaşcă de cafea, chelnerul veni la masă.

— Scuzaţi-mă, domnule, sunteţi căutat la telefon.

Se duse la telefon.

— Gornt.

— Bună ziua, domnule Gornt, sunt Paul Choy… nepotul domnului Wu… Sper că nu vă deranjez.

Gornt îşi ascunse surprinderea.

— Sunaţi cam devreme, domnule Choy.

— Da, domnule, dar am vrut să fiu aici devreme în prima zi, spuse repede tânărul, aşa că eram singur acum câteva minute când a sunat telefonul. Era domnul Bartlett, Linc Bartlett, ştiţi, tiptil cu traficul de arme, milionarul.

Gornt era uimit.

— Bartlett?

— Da, domnule. A spus că voia cu orice preţ să vă găsească pe dumneavoastră, dând de înţeles că era ceva urgent, a spus că a încercat acasă. M-am gândit bine şi mi-am zis că s-ar putea să fiţi la antrenament şi ar fi bine să încerc acolo. Sper că nu vă deranjez.

— Nu. Ce a spus?

— Doar că voia să vorbească cu dumneavoastră şi dacă sunteţi în oraş. Am spus că nu ştiu, dar că o să întreb şi o să vă las un mesaj şi o să-l sun.

— De unde telefona?

— De la *Vic şi Albert*. Kowloon 662233, interior 773 – e interiorul biroului, nu al apartamentului.

Gornt fu impresionat.

— În gura închisă nu intră muşte, domnule Choy.

— Isuse, domnule Gornt, ăsta-i un lucru pentru care nu trebuie să vă faceţi niciodată griji, spuse înfocat Paul Choy. Bătrânul meu unchi Wu ne-a băgat în cap principiul ăsta cu multă bătaie, aşa că nici vorbă de-aşa ceva.

— Bun. Mulţumesc, domnule Choy. Ne vedem în curând.

— Da, domnule.

Gornt închise, se gândi o clipă, apoi formă numărul hotelului.

— 773, vă rog.

— Linc Bartlett.

— Bună dimineaţa, domnule Bartlett, Gornt. Cu ce te pot ajuta?

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat. Am primit nişte veşti neliniştitoare care într-un fel se leagă de ceea ce discutam noi.

— Da?

— Da. Îţi spune ceva numele de *Toda Shipping*?

Interesul lui Gornt crescu.

— *Toda Shipping* e un conglomerat japonez uriaş, şantiere navale, oţelării, maşini grele. *Struan* a cumpărat două vase de la ei, cargouri cred. De ce?

— Se pare că Toda are nişte facturi care trebuiesc plătite de *Struan*, 6 milioane de dolari în trei rate – la 1, 11 şi 15 ale lunii viitoare – şi încă 6 milioane de dolari în 90 de zile. Apoi mai sunt alte 6,8 milioane care trebuiesc plătite pe data de 8 la *Orlin International Bank* – îi ştii?

Cu mare efort Gornt îşi păstră tonul neutru.

— Am auzit de ei, spuse el, uimit că americanul putea cunoaşte în detaliu toate datoriile. Şi? întrebă el.

— Şi am auzit că firma *Struan* are numai 1,3 milioane lichidităţi, fără rezerve în numerar şi fără intrări în numerar suficiente pentru a plăti. Nu le va intra nici o sumă semnificativă până ce nu primesc cele 17 milioane ca parte a lor dintr-o afacere cu proprietăţi făcută de *Kowloon Investments*, şi asta de-abia în noiembrie, şi şi-au depăşit cu 20% contul de la banca *Victoria*.

— Astea sunt... astea sunt lucruri confidenţiale, spuse Gornt surprins, cu inima bătând nebuneşte, simţind cum gulerul îl sufocă, ştia despre depăşirea cu 20% – Plumm îi spusese – probabil că toţi directorii băncii ştiu, dar nu şi detaliile despre lichidităţi, sau intrările de lichidităţi.

— De ce-mi spui astea, domnule Bartlett?

— Cât ai în numerar?

— Ţi-am spus deja, sunt de douăzeci de ori mai puternic decât *Struan*, spuse el mecanic, minciuna venindu-i uşor pe buze, şi calculă rapid în minte toate posibilităţile pe care aceste informaţii le deschideau. De ce?

— Dacă închei afacerea cu *Struan*, va folosi banii în numerar pe care-i voi da să scape din ghearele lui *Toda* şi *Orlin* – dacă banca lui nu-i extinde creditul.

— Da.

— O să-l ajute *Victoria*?

— L-au ajutat întotdeauna. De ce?

— Dacă nu-l ajută, e-n mare încurcătură.

— *Compania Struan* e acţionară principală. Banca e obligată să o ajute.

— Dar a scos prea mult de acolo şi Havergill îl urăşte. Chen*, Compania Struan* şi acţionarii ei fictivi deţin împreună 21 la sută...

Gornt fu cât pe-aci să scape telefonul din mână.

— De unde dracu' ai aflat toate astea? Nimeni din afară nu putea să ştie asta!

— Ai dreptate, îl auzi el pe american replicând calm, dar asta e! Ai putea să strângi celelalte 79 la sută?

— Ce?

— Dacă aş avea un partener care ar putea face banca să fie împotriva lui de data asta şi n-ar putea găsi credit în altă parte... mai pe şleau, e o problemă de timp. Dunross s-a extins îngrozitor de mult şi asta înseamnă că e vulnerabil. Dacă banca lui nu-l creditează, trebuie să vândă ceva – sau să găsească o

nouă linie de credit. În ambele cazuri este expus atacului şi tocmai bun pentru a fi preluat la un preţ derizoriu.

Gornt îşi şterse fruntea, simţind că i se învârte capul.

— De unde dracu' ai cules toate informaţiile astea?

— Mai târziu, nu acum.

— Când?

— Când ajungem la loviturile decisive.

— Cât... cât de sigur eşti că cifrele sunt corecte?

— Foarte sigur. Avem balanţa lui pe ultimii şapte ani.

În ciuda hotărârii luate de a rămâne calm, Gornt se sufocă.

— Imposibil!

— Faci pariu?

Gornt era acum profund şocat şi încercă să gândească. Fii prudent, se certă el. Pentru numele lui Dumnezeu, controlează-te.

— Dacă... dacă ai asta, dacă ştii toate astea şi mai faci rost de ceva... structura corporaţiei, dacă o ştii pe asta am putea face orice vrem cu compania Struan.

— O avem şi pe asta. Vrei să intri în joc?

Gornt se auzi răspunzând calm, deşi nu era deloc calm:

— Sigur. Când ne putem întâlni? La prânz?

— Ce-ar fi acum? Dar nu aici, şi nici la biroul tău. Asta trebuie făcut în secret.

Gornt simţi o durere în inimă. Avea un gust neplăcut în gură şi se întrebă cât de mult se putea încrede în Bartlett.

— O să... o să-ţi trimit maşina. Am putea discuta în maşină.

— Bună idee, dar ce-ar fi să ne întâlnim pe partea Hong Kongului. La staţia terminus a feribotului peste o oră.

— Excelent. Maşina mea e un Jaguar, cu numărul 8888. O să fiu la staţia de taxiuri.

Închise telefonul şi rămase uitându-se la el o clipă, apoi se întoarse la masă.

— Sper că nu sunt veşti proaste, domnule Gornt?

— Aăă, nu, nu, deloc. Mulţumesc.

— Mai vreţi din cafeaua dumneavoastră specială? Cafea proaspăt făcută.

— Nu, nu, mulţumesc. Aş vrea o jumătate de sticlă de Taittinger Blanc de Blancs. Din '55.

Se aşeză la masă cu o senzaţie ciudată. Îl avea aproape în mână pe duşmanul lui – dacă datele americanului erau adevărate şi dacă putea avea încredere în american şi dacă

acesta nu complotase în mod viclean cu Dunross. Vinul sosi, dar de-abia îl gustă. Întreaga lui fiinţă era concentrata, analizând fapte, pregătind acţiuni.

Gornt îl văzu pe americanul cel înalt venind prin mulţime şi pentru o clipă îl invidie pentru silueta lui zveltă, aerul îngrijit, îmbrăcămintea uşoară, comodă – jeans, cămaşă deschisă la gât, sacou sport – şi evidentă siguranţă. Văzu aparatul de fotografiat sofisticat, zâmbi sardonic, apoi se uită după Casey. Când fu sigur că Bartlett era singur se simţi dezamăgit. Dar această dezamăgire nu micşoră cu nimic aşteptarea minunată de care fusese cuprins încă de când pusese jos telefonul. Gornt se aplecă şi deschise portiera alăturată.

— Bine ai venit în Hong Kong, domnule Bartlett, spuse el cu o jovialitate forţată, pornind motorul, rulă pe Gloucester Road spre Promontoriul lui Glessing şi Clubul de Yahting. Informaţiile tale confidenţiale sunt uluitoare.

— Fără spioni nu poţi acţiona, nu?

— Poţi, dar e o treabă de amatori. Ce face domnişoara Casey? Credeam că o să vină cu tine.

— Ea nu-i băgată în afacerea asta. Nu încă.

— Da?

— Nu. Nu, nu participă la atacul iniţial. E mai valoroasă dacă nu ştie nimic.

— Nu ştie chiar nimic? Nici măcar de telefonul tău?

— Nu, absolut nimic.

După o pauză Gornt spuse:

— Credeam că e vicepreşedintele tău executiv… ai numit-o braţul tău drept…

— Da, este, dar eu conduc *Par-Con*, domnule Gornt.

Gornt se uită în ochii calmi şi, pentru prima dată, simţi că acesta era adevărul şi că părerea lui iniţială era greşită.

— Nu m-am îndoit niciodată, spuse el aşteptând, cu simţurile încordate, aşteptând ca celălalt să continue.

Apoi Bartlett spuse:

— E vreun loc unde putem opri – vreau să-ţi arăt ceva.

— Sigur.

Gornt mergea de-a lungul coastei, pe Gloucester Road, în obişnuitul trafic intens. Imediat găsi un loc de parcare lângă Golful Causeway, refugiu contra taifunului cu insuliţele sale plutitoare de bărci de toate dimensiunile.

— Uite.

Bartlett îi dădu o hârtie împăturită, bătută la maşină. Era o copie detaliată a balanţei companiei Struan pentru anul anterior celui în care compania a devenit publică. Privirea lui Gornt alergă peste cifre.

— Cristoase, murmură el. Deci Lasting Cloud i-a costat 12 milioane?

— Aproape că i-a ruinat. Se pare că au avut tot felul de încărcături inflamabile la bord. Motoare cu reacţie pentru China, neasigurate.

— Sigur că nu erau asigurate – cum naiba poţi să asiguri o marfă de contrabandă? Gornt încercă să reţină toate aceste cifre complicate, mintea îi era confuză. Dacă aş fi ştiut jumătate din toate astea l-aş fi prins data trecută. Pot s-o păstrez?

— După ce facem alegerea îţi dau o copie. Bartlett luă înapoi hârtia şi-i dădu o altă foaie. Ia-o pe asta, să vezi cât s-a întins.

Hârtia prezenta sub formă de grafic acţiunile deţinute de *Struan* în *Kowloon Investments* şi arăta în detaliu cum, prin societăţi fictive, tai-panul *Companiei Struan* exercita un control total asupra uriaşei companii de asigurări, proprietăţi şi depozitare a mărfurilor, care se presupunea a fi o companie complet separată şi figura astfel la bursă.

— Minunat, spuse Gornt oftând, impresionat de frumuseţea acestui plan. *Compania Struan* deţine doar o proporţie foarte mică din acţiunile publice, dar controlează totul sută la sută, într-o perfectă taină.

— În America cine ar aranja aşa ceva ar fi în închisoare.

— Slavă Domnului că legile Hong Kongului nu sunt la fel, şi că toate aceste aranjamente sunt perfect legale, chiar dacă puţin viclene.

Râseră amândoi. Bartlett băgă hârtia în buzunar.

— Am detalii similare asupra celorlalte titluri şi acţiuni.

— Pe scurt, la ce te-ai gândit, domnule Bartlett?

— Un atac unit asupra *Companiei Struan*, începînd chiar de azi. Un blitz-krieg. Facem pe din două tot ce luăm. Tu capeţi Casa cea Mare pe de Pisc, prestigiul, iahtul lui – şi sută la sută loja lui la Clubul de Turf, inclusiv statutul lui de econom.

Gornt îl privi cu atenţie. Bartlett zâmbi.

— Ştim că asta ar fi ceva deosebit pentru tine. Dar restul exact pe din două.

— Cu excepţia participării lui la aeroportul *Kai-Tak*. Am nevoie de el pentru linia mea aeriană.

— S-a făcut. Dar în cazul ăsta vreau *Kowloon Investments*.

— Nu, spuse Gornt, imediat în gardă. Ar trebui să o împărţim pe jumătate, şi toate celelalte pe jumătate.

— Nu. Ai nevoie de *Kai-Tak*, eu am nevoie de *Kowloon Investments*. Va fi un nucleu important pentru prezenţa lui *Par-Con* în Asia.

— De ce?

— Pentru că toate marile averi din Hong Kong se bazează pe proprietate. K.I. va fi pentru mine o bază perfectă.

— Pentru alte atacuri?

— Sigur, spuse detaşat Bartlett. Prietenul tău Jason Plumm e următorul pe listă. Putem înghiţi uşor *Asian Propeties*. O facem pe jumătate. De acord?

Un timp Gornt nu spuse nimic.

— Şi după el?

— *Hong Kong and Lan Tao Farms*.

Din nou inima lui Gornt bătu mai tare. Îl ura dintotdeauna pe Dunstan Barre şi ura asta se triplase în anul de dinainte când Barre fusese înnobilat prin Lista de Onoruri pentru Ziua de Naştere a Reginei – o onoare aranjată, Gornt era sigur de asta, cu contribuţii bine chibzuite la fondul Partidului Conservator.

— Şi cum o să-l înghiţi?

— Există întotdeauna un moment când orice armată, orice ţară, orice companie e vulnerabilă. Fiecare general de armată sau preşedinte de companie trebuie la un moment dat să rişte pentru a rămâne în frunte. Trebuie, pentru ca să rămâi în frunte. Întotdeauna există un duşman care încearcă să te muşte, care vrea ce-i al tău, vrea locul tău sub soare, vrea teritoriul tău. Trebuie să fii prudent atunci când eşti vulnerabil.

— Acum eşti vulnerabil?

— Nu. Am fost acum doi ani, dar acum nu. Acum am forţa de care am nevoie. Dacă intri în joc.

Un stol de păsări coborau şi se învârteau şi ţipau deasupra lor.

— Ce vrei să fac?

— Tu eşti deschizătorul de drumuri, avangarda. Eu apăr spatele. În momentul în care ai făcut o breşă în apărarea lui, eu voi da lovitura de graţie. Vom vinde câteva pachete de acţituni

Struan fără acoperire – cred că deja ai făcut ceva cu *Ho-Pak*, nu?

— Am vândut acţiuni fără acoperire, da. Modest, minţi el cu uşurinţă.

— Bun. În America i-ai putea determina pe propriii lor contabili să şoptească cui trebuie toate datele legate de intrările de lichidităţi. În curând ar şti toată lumea. Ar putea merge chestia asta şi aici?

— Probabil. Dar n-o să-i convingi niciodată pe contabilii lor să facă aşa ceva.

— Nici pentru o sumă considerabilă?

— Nu. Dar s-ar putea lansa zvonuri. Gornt zâmbi cu răutate. E foarte urât din partea lui Dunross să-şi ascundă poziţia precară faţă de acţionarii lui. Da. Asta se poate. Şi pe urmă?

— Vei vinde acţiuni Struan, cum se deschide bursa. Multe.

Gornt îşi aprinse o ţigară.

— Eu vând fără acoperire şi tu ce faci?

— Nimic pe faţă. Asta-i atuul nostru.

— Poate că într-adevăr aşa este, şi eu sunt tras pe sfoară, spuse Gornt.

— Şi dacă eu acopăr toate pierderile? Ar fi o dovadă suficientă că sunt alături de tine?

— Ce?

— Acopăr toate pierderile şi iau jumătate din profitul pe azi, mâine şi vineri. Dacă până vineri după-amiază nu punem pe urma lui toţi creditorii, răscumperi totul chiar înainte de închidere, şi proiectul nostru a eşuat. Dacă se conturează o reuşită, vindem mult, până la limită, chiar înainte de închidere. Asta îl va termina în week-end. Luni îi tragem preşul de sub picioare şi declanşăm blitz-krieg-ul. Nu putem da greş.

— Da. Dacă pot avea încredere în tine.

— O să vărs 2 milioane de dolari în orice bancă elveţiană pe care mi-o indici azi, până la ora 10. Asta înseamnă 10 milioane de dolari Hong Kong care acoperă cu prisosinţă orice pierderi pe care le-ai putea avea din vânzarea fără acoperire a acţiunilor. 2 milioane fără condiţii, fără hârtii, fără notă de angajament, doar cuvântul tău că vor acoperi toate pierderile, că dacă o să câştigăm împărţim profitul şi restul aşa cum ne-am înţeles – totul pe jumătate, exceptând *Kowloon Investments* pentru mine, participarea lui Struan la aeroportul *Kai Tak* pentru tine, iar

pentru Casey şi mine dreptul de a vota ca membru a Clubului de Turf. O să trecem totul pe hârtie marţi – după ce e ruinat!

— Pui jos două milioane de dolari SUA şi eu hotărăsc când să cumpăr ca să-mi acopere pierderile? întrebă neîncrezător Gornt.

— Da. Risc două milioane. Deci, cum poţi ieşi în pagubă? Nu, nu poţi. Şi pentru că-ţi cunoaşte sentimentele faţă de el, dacă dezlănţui atacul nu va fi suspicios, dar pentru lovitura mea din flanc nu va fi prrgătit.

— Totul depinde de corectitudinea cifrelor tale – şi ale mele şi datele.

— Verifică-le. Trebuie să existe o modalitate de a o face – suficient pentru a te convinge.

— De ce această schimbare bruscă, domnule Bartlett? Spuneai că o să aştepţi până marţi – poate mai mult.

— Am făcut câteva verificări şi nu-mi plac cifrele pe care le-am găsit. Nu îi datorăm nimic lui Dunross. Am fi nebuni să mergem mai departe cu el dacă e atât de slab. Aşa cum stau lucrurile, ceea ce-ţi ofer e un risc mare, cu sorţi de izbândă mari. *Nobila Casă* contra două nenorocite de milioane. Dacă o să câştigăm, asta se va traduce în sute de milioane.

— Şi dacă nu câştigăm?

Bartlett ridică din umeri.

— Poate că o să mă întorc acasă. Poate că vom încheia o afacere între *Rothwell-Gornt* şi *Par-Con*. Câştigi uneori şi pierzi de mult mai multe ori. Dar atacul ăsta e mult prea bun ca să nu încercăm. Fără tine n-ar avea sorţi de izbândă. Am aflat suficiente lucruri despre Hong Kong ca să ştiu că are regulile lui proprii. N-am timp să le învăţ. De ce s-o fac – când te am pe tine?

— Sau pe Dunross?

Bartlett râse şi Gornt nu simţi nimic viclean în el.

— Tu nu te-ai întins prea mult, nu eşti vulnerabil, el este – ăsta-i ghinionul lui. Ce zici? Pornim atacul?

— Aş putea spune că eşti, foarte convingător. Cine ţi-a dat informaţiile – şi documentul?

— Îţi spun marţi. Când *Compania Struan* e la pământ.

— Ah, şi domnul trebuie plătit?

— Întotdeauna se plăteşte. Şi încă destul, dar nu mai mult de cinci la sută – tot ce depăşeşte va fi din partea mea.

— Vineri la ora două, domnule Bartlett? Atunci hotărăsc dacă răscumpăr totul şi pierd poate cele două milioane ale tale – sau discutăm şi continuăm atacul?

— Vineri la două.

— Dacă o să continuăm şi în week-end vei acoperi orice alt risc cu alte sume?

— Nu. Nu vei mai avea nevoie. Două milioane e maximum. Vineri după- amiază stocul lui va fi la pământ şi-o să-l vedem fugind speriat, sau nu. Asta nu e un asediu pregătit îndelung. E un atac pe care nu-l poţi da decât o dată, pentru a păcăli un rival, rânji fericit Bartlett. Risc două amărâte de milioane pentru un joc ce va intra în cărţile de istorie. În mai puţin de o săptămână vom desfiinţa *Nobila Casă* a Asiei!

Gornt dădu din cap, cu inima îndoită. Cât de multă încredere pot să am în tine, domnule Afurisit de Atacant, tu care ai cheia distrugerii Diavolului Dunross? Se uită pe fereastră şi văzu o fată vâslind într-o barcă printre jonci, simţindu-se la fel de sigură şi de bine pe mare ca şi pe uscat.

— O să mă gândesc la ce-ai spus.

— Cât?

— Până la unsprezece.

— Regret, ăsta-i un atac, nu o tranzacţie. Acum sau niciodată!

— De ce?

— Sunt multe de făcut, domnule Gornt. Vreau să hotărâm acum – sau deloc.

Gornt se uită la ceas. Era timp suficient. Un telefon ziarului chinezesc potrivit şi orice le spunea va fi într-o oră pe prima pagină. Zâmbi urât în sinea sa. Propriul lui atu era Havergill. Totul se potrivea de minune. O pasăre ţipă şi zbură spre ţărm, peste valul de căldură, spre Pisc. O privi. Apoi zări Casa cea Mare pe creastă, albă pe fundalul verde al pantelor.

— S-a făcut, spuse el şi întinse mâna.

Bartlett i-o strânse.

— Rămâne doar între noi?

— Da.

— Unde vrei cele două milioane?

— *Banca Elveţiei şi a Zurich-ului*, în Zurich, număr de cont 181819. Gornt băgă mâna în buzunar şi observă că degetele-i tremurau. O să ţi-l notez.

— Nu e nevoie. Contul e pe numele tău?

— Dumnezeule, nu! *Canberra Limited*.

— *Canberra Limited* e mai bogată cu două milioane! Şi dacă ai noroc, în trei zile vei fi tai-pan al *Nobilei Case*. Ce zici de asta? Bartlett deschise portiera şi ieşi. Pe curând!

— Stai puţin, spuse Gornt uimit. Te las unde…

— Nu, mulţumesc. Trebuie să găsesc un telefon. Apoi la 9 şi un sfert am un interviu cu prietena ta Orlanda, domnişoara Ramos – m-am gândit că nu strică cu nimic. Pe urmă poate o să fac câteva poze.

Făcu vesel cu mâna şi se îndepărtă. Gornt îşi şterse palmele ude. Înainte de a pleca de la club îi telefonase Orlandei să-l sune pe Bartlett şi să stabilească o întâlnire. E foarte bine aşa, îşi spuse el, nerevenindu-şi încă din şoc. Va fi cu ochii pe el după ce devin amanţi, şi vor deveni cu sau fără Casey. Orlanda are prea mult de câştigat. Se uită după Bartlett, invidiindu-l. În câteva clipe americanul dispăruse în înghesuiala din Wanchai. Brusc se simţi, foarte obosit. E totul prea bine potrivit, prea frumos, prea uşor, îşi spuse el. Şi totuşi… şi totuşi! Aprinse o ţigară cu degete tremurânde. De unde a făcut rost Bartlett de hârtiile alea? Fără să vrea, ochii i se întoarseră din nou către Casa cea Mare de pe Pisc. Era stăpînit de ea şi de o ură atât de mare, încât gândurile i se întoarseră, spre strămoşii săi, spre Sir Morgan Brock pe care familia Struan l-a ruinat, spre Gorth Brock pe care Dirk Struan l-a omorât, spre Tyler Brock pe care fiica lui l-a trădat. Împotriva voinţei sale, reînnoi jurământul de răzbunare pe care-l făcuse tatălui său, pe care tatăl său îl făcuse tatălui său – până la Sir Morgan Brock care, sărac lipit, distrus de sora lui, Struan Cotoroanţa, paralizat, o umbră de om, se rugase în numele tuturor duhurilor familiei Brock pentru răzbunare asupra Nobilei Case şi a tututror urmaşilor celui mai ticălos om din câţi au existat pe pămînt. Oh, zei, daţi-mi putere, se rugă Quillan Gornt. Faceţi ca americanul să spună adevărul. O să mă răzbun.

28

Ora 10.50.

Soarele dogorea peste Aberdeen printr-o perdea subţire de nori. Aerul era înnăbuşitor, nouăzeci şi două de grade Fahrenheit cu umiditate de nouăzeci la sută. Marea în reflux. Mirosul de vareh şi măruntaie de peşte putrezite şi băltoace de

apă stătută de pe mal făceau ziua aceea şi mai apăsătoare. Erau vreo cinci sute sau mai bine de oameni nerăbdători şi supăraţi, înghesuindu-se unul într-altul, încercând să se strecoare prin spaţiul îngust între barierele ridicate de poliţie în faţa sucursalei locale a *Băncii Ho-Pak*. Barierele permiteau trecerea unei singure persoane odată. Bărbaţi şi femei de toate vârstele, unii având cu ei copii, se îmbrânceau încontinuu, fără să-şi aştepte rîndul, fiecare încercând să mai înainteze cu un pas pentru a ajunge în fruntea şirului.

— Uită-te la afurisiţii ăştia de proşti, spuse acru inspectorul şef Donald C C. Smyth. Dacă s-ar aşeza în ordine şi nu s-ar buluci, ar intra mai repede, am putea lăsa aici doar un poliţist să menţină ordinea şi ne-am duce să mâncăm, în loc să pregătim brigada mobilă. Cheamă-i!

— Da, domnule, spuse politicos sergentul Mok.

Aiiiaaa, îşi spunea el pe când se îndrepta spre maşina patrulei de poliţie, bietul imbecil tot n-a înţeles că noi chinezii nu suntem nişte proşti de diavoli străini – sau diavoli din Mările de Est – care stau la coadă cu răbdare ore în şir. Oh nu, noi persoanele civilizate înţelegem ce e viaţa: fiecare pentru el! Cuplă emiţătorul.

— Sergent Mok! Inspectorul şef doreşte aici o brigadă mobilă dublă. Parcaţi în spatele pieţii de peşte, dar rămâneţi în contact!

— Da, domnule.

Mok oftă şi îşi aprinse o ţigară. Alte bariere fuseseră ridicate de cealaltă parte a străzii, în faţa filialelor din Aberdeen ale băncilor *Blacs* şi *Victoria* şi altele la *Ching Prosperity Bank*, aflată după colţ. Uniforma lui kaki era călcată la dungă şi la subţiori avea pete mari de sudoare. Nu-i păsa. Mulţimea asta era foarte periculoasă şi nu voia să se repete ziua de dinainte. Dacă banca îşi închidea porţile înainte de ora trei, era, sigur că mulţimea va devasta totul. Ştia că dacă ar mai avea acolo bani depuşi, ar fi primul care ar sparge uşa ca să-şi capete banii lui. Aiiiaaa, îşi spuse el, recunoscător pentru autoritatea Şarpelui care scosese în dimineaţa aceea toţi banii lor, până la ultima centimă.

— Mă piş pe toate băncile? murmură Mok, fără a se adresa nimănui. Oh zei, faceţi ca *Ho-Pak* să-şi plătească toţi clienţii azi! Să dea mâine faliment! Mâine e ziua mea liberă, aşa că faceţi să dea mâine faliment!

Îşi stinse ţigara.

— Domnul sergent major!

— Da?

— Uitaţi-vă acolo! spuse tânărul şi energicul detectiv civil, venind în grabă către el. Purta ochelari şi de-abia trecuse de douăzeci de ani. Lângă *Banca Victoria*. Bătrâna. Bătrâna *amah*.

— Unde? A, da, o văd.

Mok o privi un timp, dar nu observă nimic suspect. Apoi o văzu fugind prin mulţime şi şoptind ceva unui tânăr vagabond îmbrăcat în jeans care stătea rezemat de un gard. Ea arăta spre un bătrân care tocmai ieşea din bancă. Imediat tânărul o porni agale în urma lui, iar bătrâna *amah* se înghesui şi se foi şi-şi croi drum, în- jurând, către barieră unde putea să-i vadă pe cei care intrau şi ieşeau.

— Asta-i a treia oară, domnule, spuse tânărul detectiv. Bătrâna *amah* îi arată puştiului pe câte cineva care tocmai a ieşit din bancă şi el se ia după acesta. Peste câteva minute se întoarce. Asta-i a treia oară. Sunt sigur că l-am văzut strecurându-i o dată ceva. Cred că erau bani.

— Bine! Foarte bine, Wu Ochelaristule. Trebuie să fie vorba de un şantaj al triadei. Cotoroanţa-i probabil maică-sa. Urmăreşte-l pe ticălos şi eu îl prind în partea cealaltă. Fereşte-te să te vadă!

Sergentul Mok se strecură după colţ şi intră pe o alee aglomerată, pe care se aliniau tarabe şi negustori ambulanţi şi prăvălii deschise, şi-şi făcu loc cu atenţie prin mulţime. Intră într-o altă alee la timp pentru a zări cum bătrânul dădea nişte bani. Aşteptă până ce Wu blocă celălalt capăt al aleii, apoi se îndreptă greoi spre ei.

— Ce se-ntîmplă aici?

— Ce? Nimic, absolut nimic, spuse nervos bătrânul, sudoarea curgându-i pe faţă. Ce s-a-ntîmplat? N-am făcut nimic!

— De ce i-ai dat bani tânărului ăsta, *heya*? Te-am văzut dându-i bani! tânărul îl privea insolent pe Mok, fără să-i fie frică, conştient că el era Kin Ciupitul, unul din Vârcolacii care îngroziseră tot Hong Kongul. Te-a atacat? Încearcă să te şantajeze? Pare un triad!

— Oh! Eu... eu... eu îi datoram 500 de dolari. Tocmai i-am scos de la bancă şi i-am plătit! Se vedea clar că bătrânul era îngrozit, dar continuă: E vărul meu.

Mulţimea începu să se adune. Cineva hârâi şi scuipă.

— De ce asuzi atât?

— Bată-i zeii să-i bată pe toţi amărâţii! E cald! Toţi asudă. Toţi.

— Să fie-al dracu', asta aşa e! strigă cineva.

Mok îşi îndreptă atenţia spre tânărul care aştepta încruntat.

— Cum te cheamă?

— Wong Al Şaselea Fiu!

— Mincinosule! Scoate ce ai în buzunar!

— Eu, eu n-am făcut nimic! Cunosc legile. Nu poţi să percheziţionezi oamenii, fără perm…

Pumnul de fier al lui Mok zvâcni, înşfăcă braţul tânărului şi acesta ţipă. Mulţimea râse. Apoi se făcu tăcere când Wu Ochelaristul apăru pe neaşteptate şi-l căută în buzunar. Mok rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Kin Ciupitul. Un freamăt de stânjeneală trecu prin mulţime când văzură teancurile de bani şi monedele.

— De unde-i ai? mîrîi Mok.

— Sunt ai mei. Eu sunt… sunt cămătar şi adun afuri…

— Unde-i dugheana ta?

— E… e în A Treia Alee, din Aberdeen Road.

— Hai, mergem să aruncăm o privire acolo.

Mok îi dădu drumul tânărului care, fără să se arate speriat, se uită la el furios.

— Mai întâi dă-mi banii! se întoarse spre cei din jur şi făcu apel la ei. L-aţi văzut cum i-a luat! Eu sunt un cămătar cinstit! Ăştia sunt servitorii diavolilor străini, şi voi îi cunoaşteţi! Legea diavolului străin interzice percheziţionarea cetăţenilor cinstiţi!

— Dă-i înapoi afurisiţii de bani! strigă cineva.

— Dacă e cămătar…

Mulţimea începu să se certe şi apoi Kin Ciupitul văzu o mică breşă în mulţime şi se repezi într-acolo. Mulţimea îl lăsă să treacă şi el fugi pe alee, dispărând în furnicarul străzii, dar când Wu Ochelaristul se repezi în urmărirea lui mulţimea se strânse în jur, îl înghesui şi deveni ameninţătoare. Mok îl strigă. În învălmăşeala de moment bătrânul dispăruse şi el. Obosit, Mok spuse:

— Lasă-l pe rahatul ăla fără de mamă! Nu-i decât un alt triad – un alt rahat de triad care jefuieşte oamenii paşnici.

— Ce-ai de gând să faci, cu afurisiţii lui de bani? întrebă cineva din spatele mulţimii.

— Am de gând să-i dau unei bătrâne de la azil, strigă Mok la fel de grosolan. Du-te şi te slobozeşte-te în urechea bunică-tii!

Cineva râse şi mulţimea începu să se împingă şi apoi toţi îşi văzură de treburile lor. Într-o clipă Mok şi Wu Ochelaristul rămăseseră ca nişte pietre în mijloc, mulţimea scurgându-se pe lângă ei. Ajunşi din nou în strada principală, Mok îşi şterse fruntea.

— *Dew neh loh moh*?

— Da. De ce sunt aşa, domnule sergent major? întrebă tânărul detectiv. Noi nu facem decât să încercăm să-i ajutăm. De ce n-a recunoscut bătrânul că ticălosul de triad îl şantaja?

— Nu înveţi despre gloate din cărţile de şcoală, spuse blând Mok, ştiind că tânărul dorea din tot sufletul sa reuşească. Wu Ochelaristul era nou, unul din recenţii absolvenţi de facultate care intraseră în poliţie, făcea parte din unitatea lui Mok. Ai răbdare. Nici unul nu vroia să aibă de-a face cu noi pentru că suntem poliţişti şi ei încă mai cred că n-o să-i ajutăm niciodată pe ei, c-o s-o facem numai între noi. Aşa a fost întotdeauna în China de când a apărut primul poliţist.

— Dar suntem în Hong Kong, spuse mândru tânărul. Suntem altfel. Suntem poliţişti britanici.

— Da.

Mok simţi brusc un fior. Nu voia să-l dezamăgească pe tânăr. Şi eu am fost odinioară loial, loial reginei şi steagului *quai loh*. Am învăţat altfel. Când am avut nevoie de ajutor şi protecţie şi siguranţă. Nu am căpătat nimic. Niciodată. Britanicii au fost odată bogaţi şi puternici, dar au fost înfrânţi de Diavolii Mării de Est. Războiul i-a făcu sa-şi piardă cinstea obrazului şi i-a umuilit şi i-a azvărlit pe marii tai-pani în *Închisoarea Stanley* ca pe nişte hoţi oarecare – chiar şi pe tai-panii *Nobilei Case* şi ai *Marii Bănci* şi chiar pe însuşi înaltul guvenator – i-a azvârlit acolo ca pe nişte criminali obişnuiţi, în *Stanley*, împreună cu nevestele lor şi copiii lor şi i-a tratat ca pe nişte rahaţi! Şi apoi după război, chiar dacă i-au umilit ei pe Diavolii din Est, nu şi-au mai recăpătat niciodată puterea, şi nici cinstea obrazului. Acum în Hong Kong şi în întreaga Asie nu mai e la fel şi n-o să mai fie niciodată ca înainte. Acum în fiecare an britanicii devin mai săraci şi mai slabi şi cum mă pot ei apăra pe mine şi familia mea de răufăcători dacă nu sunt bogaţi şi puternici? Ei nu-mi plătesc nimic şi mă tratează ca pe un stârv de câine! Singura mea protecţie sunt banii, banii în aur ca să putem fugi dacă e nevoie – sau banii din pământ sau case, dacă nu e nevoie să fugim. Cum pot eu să-mi educ fiii în Anglia sau America fără bani? O să

plătească guvernul recunoscător? Nici un afurisit de bănuţ, şi totuşi eu trebuie să-mi risc viaţa şi să curăţ străzile de afurisiţii de triazi şi de hoţi şi de bucăţile zgomotoase de rahat lepros. Mok se înfioră. Singura siguranţă pentru familia mea se află ca întotdeauna în mâinile mele. Oh, ce înţelepte sunt învăţăturile strămoşilor nostrii! A fost inspectorul şef de poliţie apropiat faţă de mine când am avut nevoie de bani, măcar pentru cel mai ieftin bilet de drum, pentru ca fiul meu să meargă la şcoalşă în America? Nu. Dar Şarpele a fost. Mi-a împrumutat 10.000 de dolari, cu o dobândă de numai 10 la sută şi astfel fiul meu a plecat ca un mandarin, cu avionul Pan American, cu bani pentru trei ani de şcoală şi acum e arhitect cu diplomă şi asigurare internaţională pentru maşină şi luna viitoare va avea paşaport american şi atunci va putea să se întoarcă aici şi nimeni n-o să se poată atinge de el. El o să mă ajute să-mi protejez generaţia şi o s-o protejeze pe a lui şi pe a fiului lui şi pe fiii fiului lui! Da, Şarpele mi-a dat banii pe care de mult i-am dat înapoi cu dobândă din banii pe care m-a ajutat să-i cîştig. Voi fi loial faţă de Şarpe – până ce se va schimba; într-o zi se va schimba, toţi *quai loh* o fac, toţi şerpii o fac, dar acum sunt Mare Dragon şi nici zeii, nici diavolii, nici măcar chiar Şarpele însuşi nu pot face vreun rău familiei mele sau conturilor mele din Elveţia şi Canada.

— Haide, ar fi mai bine să ne întoarcem, tinere Wu, spuse el prietenos, şi când se întoarseră la barieră îi spuse inspectorului şef Smith ce se întâmplase.

— Pune banii la fondul, nostru comun, majurule, spuse Smyth. Comandă o masă pe cinste pentru băieţi diseară.

— Da, domnule.

— Ala era detectivul Wu? Cel care vrea să intre în Serviciul Secret?

— Da, domnule. Ochelaristul e foarte isteţ.

Smyth trimise după Wu.

— Ei bine, unde e bătrâna *amah*?

Wu i-o arătă. O văzură uitându-se nerăbdătoare spre colţul după care tânărul pungaş dispăruse. După un minut se strecură afară din mulţime şi se îndepărtă şchiopătând, blestemând urât.

— Wu, ordonă Smyth, urmăreşte-o. Fii atent sa nu te vadă. Te va conduce la afurisitul de ticălos care a şters-o. Cu prudenţă, şi dacă intră în vizuină anunţă-l pe majur.

— Da, domnule.

— Să nu rişti în nici un fel – poate reuşim să prindem toată banda, trebuie să fie o bandă.

— Da, domnule.

— Poţi să pleci! îl priviră cum o urmărea. Flăcăul ăsta o să fie bun.

— Dar nu pentru noi, majurule, nu?

— Nu, domnule.

— Cred că o să-l recomand pentru Serviciul Secret. Poate…

Deodată se lăsă o tăcere ameninţătoare, apoi se auziră strigăte şi un vuiet furios. Cei doi poliţişti fugiră înapoi după colţ. În lipsa lor mulţimea spărsese o parte a barierei, dovedindu-se mai puternică decât cei patru poliţişti, şi acum dădea năvală în bancă. Directorul Sung şi adjunctul lui încercau în van să închidă uşile în faţa gloatei care ţipa şi înjura. Baricadele începură să cedeze.

— Cheamă brigada mobilă!

Mok alergă spre maşină. Smyth se repezi curajos spre capul şirului cu portavocea sa. Ordinul lui de a opri atacul se pierdu în tumultul mulţimii. De pe partea cealaltă a străzii veneau întăriri. Rapid şi eficient, ceilalţi se repeziră în ajutorul lui Smyth, dar gloata prindea puteri. Sung şi casierii săi închiseră trântind uşa, dar lumea o forţă şi o deschise din nou. Apoi din mulţime veni o cărămidă şi sparse una din ferstrele cu geam turnat. Se auzi un urlet aprobator. Cei din faţă încercau să se dea la o parte, cei din spate încercau să ajungă la uşă. Alte cărămizi fură aruncate spre clădire, apoi bucăţi de lemn luate de pe un şantier din apropiere. O altă piatră trecu prin sticlă şi geamul se făcu ţăndări. Răcnind, mulţimea înaintă. O fată căzu şi fu strivită în picioare.

— Haideţi, strigă Smyth, ajutaţi-mă!

Înşfăcă una din bariere şi împreună cu alţi patru poliţişti o folosi ca pe un scut şi-i împinse pe cei din faţă, forţându-i să se dea înapoi. Pe deasupra vacarmului le strigă oamenilor săi să-şi folosească umerii şi se luptară cu mulţimea înnebunită. Alţi poliţişti îi urmară exemplul. Din nou fură aruncate cărămizi în interiorul băncii şi apoi se auziră strigăte.

— Omorâţi-i pe ticăloşii de hoţi de la bancă, ne-au furat banii…

— Omorâţi ticăloşii!…

— Vreau banii mei…

— Omorâţi diavolii străini…

Smith văzu furia celor de lângă el schimbându-şi direcţia şi inima i se opri când, repetând strigătul, uitară de bancă, iar mâinile lor se întinseră către el. Mai, văzuse o dată acea privire şi ştiu că era un om mort. Asta fusese în timpul revoltelor din '56 când 200.000 de chinezi, în Kowloon, o luaseră cu totul razna, înnebuniţi. Ar fi fost omorât atunci dacă nu ar fi avut o puşcă Sten. Împuşcase patru oameni şi-şi croise drum de scăpare. Acum nu avea puşcă şi lupta pentru viaţa lui. Pălăria îi fu smulsă, cineva îl apucă de centiron şi un pumn îl lovi în vintre, un altul în faţă şi simţi gheare zgâriindu-l pe ochi. Cu curaj, Mok şi alţii se repeziră în masa fremătătoare să-l salveze. Cineva îl lovi pe Mok cu o cărămidă, altul cu o bucată de lemn care-i lăsă o rană adâncă în obraz. Smyth era înghiţit de mulţime, încercând disperat să-şi apere capul cu braţele şi mâinile. Apoi duba neagră a brigăzii mobile dădu colţul, cu sirena urlând. Cei zece oameni se repeziră brutal asupra gloatei şi-l scoaseră pe Smyth de acolo. Din gură îi curgea sânge, iar braţul stâng îi atârna neputincios.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, ridicaţi afurisitele alea de bariere! Goniţi-i pe ticăloşii ăia din faţa băncii – furtunuri de apă!

Dar nu fu nevoie de furtunuri. La primul atac violent al brigăzii mobile, cei din faţă se potoliră şi restul se retraseră la o distanţă sigură şi stăteau acolo privind încruntaţi, unii mai strigând încă vorbe murdare. Smyth înşfăcă portavocea. Strigă în cantoneză:

— Dacă cineva se apropie la douăzeci de iarzi, va fi arestat şi deportat! încercă să-şi recapete suflul. Dacă vreţi să intraţi în *Ho-Pak,* vă aliniaţi la o sută de iarzi.

Mulţimea ameninţătoare ezită, apoi când Mok şi ceilalţi poliţişti se îndreptară repede spre ei, oamenii se retraseră în grabă şi începură să se îndepărteze, călcându-se în picioare.

— Cred că mi-au dislocat afurisitul de umăr, spuse Smyth şi înjură.

— Ce facem cu ticăloşii ăştia, domnule? întrebă Mok, suferind, răsuflând greu, cu obrajii zgâriaţi, plini de sânge, cu uniforma sfâşiată.

Smyth îşi sprijini braţul pentru a mai domoli durerea şi se uită peste drum la mulţimea mohorâtă, temătoare acum.

— Păstrează aici brigada mobilă. Mai trimite după una din Aberdeenul de Vest – sună în Central. Unde mi-e afurisita de pălărie? Dacă pun mâna pe tică…

— Domnule! strigă unul din poliţişti.

Îngenunchease lângă fata călcată în picioare. Lucra într-un bar sau era dansatoare profesionistă; avea acel aer trist, dulce şi dur totodată, tânăr şi bătrân. Din gură i se prelingea o şuviţă de sânge, şi respira greu, sacadat.

— Cristoase, cheamă o ambulanţă!

Sub privirile neputincioase ale lui Smyth, fata se înecă cu propriul ei sânge şi muri.

Christian Toxe, redactor al ziarului China Guardian, lua rapid notiţe, cu telefonul sprijinit de ureche.

— Cum o chema, Dan? întrebă el acoperind zgomotul încăperii.

— Nu sunt sigur. Pe un livret de depuneri scrie Su Tzee-Ian, îi spuse Dan Yap, reporterul aflat la celălalt capăt al firului la Aberdeen. Erau 4.360 de dolari în el – celălalt era pe numele… Stai puţin, tocmai pleacă ambulanţă. Mă auzi bine, Chris, e multă circulaţie pe aici.

— Da. Continuă. Al doilea libret?

— Al doilea era pe numele Tak H'eung fah. Exact 3.000 în ăsta.

Tak H'eung fah părea să-i sune cunoscut.

— Îţi spune ceva vreun nume? întrebă Toxe, un bărbat înalt, ciufulit, aşezat în biroul lui mic, dezordonat.

— Nu. Doar că unul înseamnă Su Glicină şi celălalt Tak Floare Parfumată. Era drăguţă, Chris. Ar fi putut fi eurasiană…

Toxe simţi brusc un cuţit în stomac când se gândi la cele trei fiice ale sale, de şase, şapte şi opt ani, şi la graţioasa sa soţie chinezoaică. Încercă să înlăture acea tristeţe permanentă, acea îngrijorare secretă dacă era bine să amestece Estul cu Vestul, şi ce le rezervă viitorul lor, dragele mele, în această lume ticăloasă şi putredă, de oameni înguşti. Cu un efort se concentră din nou.

— Sunt cam mulţi bani pentru o dansatoare, nu?

— Da. Mai degrabă avea un protector. Un amănunt interesant: în geanta ei era un plic mototolit datat cu câteva săptămâni în urmă, cu o scrisoare siropoasă de dragoste în el. Era adresată lui… stai puţin… lui Tak H'eung fah, apartamentul 14, A Cincea Alee, Strada Tsung-pan în Aberdeen. Cam dulceagă, jurând dragoste eternă. Deşi un scris educat.

— În engleză, întrebă Toxe surprins, scriind repede.

— Nu. Caractere chinezeşti. Scrisul avea ceva – ar putea fi un *quai loh*.

— Ai făcut o copie?.

— Poliţia n-a vrut să mă la…

— Fă o fotocopie. Roagă-te de ei să ţi-o împrumute sau fură o fotocopie la timp pentru ediţia de după-amiază. Ai o primă cu banii pe o săptămână dacă reuşeşti.

— Banii azi după-masă?

— S-a făcut.

— O ai.

— Vreo semnătură?

— „Unica ta dragoste”. „Dragoste” scris în engleză.

— Domnule Toxe! Doamna Proprietară e pe linia a doua! strigă secretara în engleză prin uşa deschisă, de la biroul ei aflat chiar lângă peretele de sticlă.

— Oh, Cristoase, o să… o s-o sun eu. Spune-i că am o chestie grozavă de publicat. Apoi din nou în telefon: Dan, continuă cu povestea asta ţine-te după poliţie, mergi cu ei la apartamentul fetei moarte – dacă e apartamentul ei. Află al cui e – ce rude are, unde locuiesc. Şi sună-mă! Toxe închise şi strigă către adjunctul său: Hei, Mac!

Un bărbat cărunt, slab şi aspru se ridică de la biroul lui şi veni agale.

— Eh?

— Cred că ar trebui să scoatem o ediţie specială. Titlu… Mâzgăli pe o bucată de hârtie „Gloata omoară o Floare Parfumată”.

— Ce-ai zice de „Gloata calcă în picioare o Floare Parfumată”?

— Sau „Prima Moarte la Aberdeen”?

— „Gloata o calcă în picioare” e mai bine.

— Atunci aşa rămâne. Martin! strigă Toxe, Martin Haply îşi ridică privirea de la biroul lui şi veni, Toxe îşi trecu mâna prin păr şi le povesti amândurora ce-i spusese Dan Yap. Martin, notează şi dezvoltă: „Frumoasa tânără a fost strivită de picioarele mulţimii – dar cine au fost adevăraţii ucigaşi? Să fie oare un guvern incompetent care refuză să reglementeze sistemul nostru bancar învechit? Sau cei care au lansat zvonurile? Este oare această hărţuială asupra *Băncii Ho-Pak* atât de simplă pe cât pare…” şi aşa mai departe.

— Am înţeles.

Martin zâmbi şi se întoarse la biroul său din încăperea cea mare. Bău cu înghiţituri mari nişte cafea rece dintr-o ceaşcă de plastic şi începu să bată la maşină, între teancurile înalte de cărţi de referinţă, ziare chinezeşti şi rapoarte de bursă oare-i acopereau biroul. Câţiva curieri şi începători tăcuţi aduceau sau luau materiale.

— Hei, Martin! Care-i situaţia la bursă?

Martin Haply formă un număr, fără să se uite la telefon, apoi strigă redactorului:

— *Ho-Pak* scade la 24,60, cu patru puncte mai puţin decât ieri, *Struan* scade cu un punct doar, deşi s-au cumpărat multe. *Hong Kong Lan Tao* urcă cu trei puncte – povestea tocmai s-a confirmat. Dunstan Barre le-a scos banii ieri.

— Da? Deci au avut din nou dreptate! Drace!

— Victoria urcă cu jumătate de punct – toate băncile sunt nervoase şi fără cumpărători. Circulă un zvon că se formează o coadă în faţă la *Blacs* şi la principalul sediu al *Victoriei* în Central.

Cei doi rămaseră cu gura căscată.

— Trimite pe cineva să verifice la *Vic*.

Mac ieşi în grabă. Isuse Cristoase, îşi spuse Toxe, şi stomacul i se strânse, Isuse Cristoase, dacă începe hăituiala asupra *Victoriei*, toată insula asta păcătoasă se va prăbuşi şi o dată cu ea şi păcătoasele mele de economii. Se rezemă de spătarul scaunului său vechi şi-şi urcă picioarele pe masă, simţind că-şi iubeşte meseria, cu tensiunea şi graba ei.

— Vrei să o sun? îl întrebă secretara lui, rotofeie şi impasibilă.

— Pe cine? Oh, la dracu', Peg, am uitat. Da – sună Dragonul.

Dragonul era soţia proprietarului, Mong Pa-tok, actualul cap al tot mai numeroasei familii Mong care deţinea acest ziar, alte trei ziare chinezeşti şi cinci reviste, ai cărei strămoşi fuseseră aici din primele zile ale Coloniei. Se credea că familia Mong descindea din primul proprietar-redactor-editor al ziarului, Morley Skinner. Se spunea că Dirk Struan îi dăduse ziarul lui Skinner drept răsplată că acesta muşamalizase omorârea de către Dirk a lui Gorth Brock în Macao. Se pare că Dirk Struan provocase duelul. Cei doi folosiseră fiare de luptă. Odată, cu câţiva ani în urmă, Toxe o auzise pe bătrâna Sarah Chen povestind, când era cu şpriţul în nas, că atunci când familia

Brock venise să ia trupul lui Gorth nu-l recunoscuseră. Bătrâna adăugase că tatăl ei, Sir Cordon Chen, trebuise să ridice aproape tot cartierul chinezesc pentru a-i împiedica pe cei din familia Brock să dea foc depozitelor Struan. În schimb Tyler Brock dăduse foc cartierului Tai-ping Shan. Numai marele taifun care venise în acea noapte împiedicase distrugerea întregului oraş în flăcări – aceeaşi calamitate în care pieriseră Casa cea Mare a lui Dirk Struan, plus el şi soţia lui, chinezoaica May-may.

— E pe linia a doua.

— E? Ah! Bine, Peg, oftă Toxe.

— Ah, domnule Toxe, aşteptam telefonul tău, *heya*?

— Cu ce vă pot ajuta, pe dumneavoastră sau pe domnul Mong?

— Articolele tale despre Banca *Ho-Pak*, de ieri şi de azi, că zvonurile nefavorabile băncii nu sunt adevărate şi că sunt lansate de tai-pani şi de altă bancă mare. Mai văd şi azi că tot din astea publici.

— Da. Haply e foarte convins.

— Soţul meu şi cu mine am auzit că nu e adevărat. Nici un tai-pan şi nici o bancă nu lansează zvonuri, nici n-au lansat zvonuri. Poate înţelept e să renunţi la acest atac.

— Nu e un atac, doamnă Mong, e doar o atitudine. Ştiţi ce sensibili sunt chinezii la zvonuri. *Ho-Pak* este la fel de solidă ca orice bancă din Colonie. Suntem siguri că zvonurile au fost lansate de o mare…

— Nu de tai-pani şi nu de o bancă mare. Soţul meu şi eu nu încuviinţăm această atitudine, nu contează. Vă rog schimbaţi tactica, spuse ea şi el îi simţi duritatea din voce.

— Asta e politică editorială şi eu controlez politica editorială, spuse el furios.

— Noi suntem proprietarul. Este ziarul nostru. Noi îţi spunem să opreşti campania, aşa că o să o opreşti.

— Îmi ordonaţi să opresc totul?

— Sigur că e un ordin.

— Foarte bine. Pentru că o ordonaţi, e oprit.

— Bun.

Telefonul se întrerupse. Christian Toxe îşi rupse creionul şi-l izbi în perete, începu să înjure. Secretara lui oftă, închise discret uşa şi după ce Toxe se răcori o deschise din nou.

— Peg, ce-ai zice de nişte cafea? Mac! Martin!

Toxe se aşeză din nou la birou. Scaunul scârţâi. Îşi şterse sudoarea de pe obraji şi îşi aprinse o ţigară şi trase fumul adânc.

— Ce-i, Chris? întrebă Haply.

— Martin, rupe articolul pe care ţi l-am cerut şi scrie altul despre sistemul bancar din Hong Kong şi necesitatea de a avea o formă de asigurare bancară…

Cei doi se uitară surprinşi la el.

— Proprietarului nostru nu-i place comentarea zvonurilor.

Martin Haply se înroşi.

— Lua-l-ar dracii! Chiar tu i-ai auzit pe tipi la petrecerea tai-panului.

— Asta nu dovedeşte nimic. N-ai nici o dovadă. Oprim comentariile astea. Nu-i nimic dovedit, aşa că nu pot lua o poziţie.

— Dar ascul…

Gâtul lui Toxe se făcu stacojiu.

— Sunt definitiv oprite, fir-ar ale dracului să fie! urlă el. Ai înţeles?

Haply deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi. Sufocat de furie, se întoarse pe călcâie şi plecă. Traversă încăperea cea mare, deschise cu forţă uşa de la intrare şi ieşi trântind-o. Christian Toxe răsuflă.

— Flăcăul ăsta are un temperament grozav de împuţit! îşi stinse ţigara şi îşi aprinse alta. Cristoase, fumez prea mult! încă furios, ochii lui căprui îl priviră pe bărbatul mai vârstnic. Cineva trebuie să-i fi telefonat, Mac. Acum, ce ţi-ar place să citeşti în schimb în ziarul nostru dacă ai fi doamna Dragon Mong?

Brusc Mac se lumină la faţă.

— Doar nu să devină membră cu drept de vot la Clubul de Turf!

— Eşti mare!

Singh, reporterul indian, intră cu un telex lung la un metru după el.

— Ai putea folosi asta pentru o ediţie specială, Chris.

Cuprindea o serie de rapoarte Reuter din Orientul Mijlociu. „Teheran ora 08 .32. Surse diplomatice la nivel înalt din Iran raportează că manevre militare sovietice neaşteptate şi extinse au început în apropierea graniţei sale de nord, lângă zona de graniţă petrolieră a Azerbaidjanului, unde au avut loc mai multe revolte. S-a comunicat că Washington-ul a cerut permisiunea să trimită observatori în zonă.”

Următoarea relatare spunea: „Tel Aviv, ora 06.00. Knessetul a confirmat aseară târziu că a fost finanţat un alt mare proiect de irigaţii care să devieze cursul râului Iordan spre sud în deşertul Negev. Aceasta a provocat imediat reacţii contrare şi ostile din partea Iordaniei, Egiptului şi Siriei.”

— Negev? Noua uzină atomică a Israelului nu este în deşertul Negev? întrebă Toxe.

— Ba da. Acum s-a mai adăugat ceva minunat la masa conferinţelor de pace. Să fie apa pentru uzină?

— Nu ştiu. Mac, dar asta va usca cu siguranţă câteva gâturi iordaniene şi palestiniene. Apă, apă peste tot, dar nici un strop în care să te scalzi. Mă rog lui Dumnezeu să plouă. Singh, aranjează rapoartele astea şi pune-le pe ultima pagină. Numai cu astea nu vindem nici un exemplar. Fă pentru prima pagină un articol despre Vârcolaci, cam aşa: „Poliţia desfăşoară o operaţiune pe scară largă, dar ticăloşii răpitori ai domnului John Chen continuă să se ascundă. Conform unor surse apropiate familia tatălui său, comprador al *Companiei Struan*, aflăm că încă nu a fost primită vreo notă de răscumpărare, dar ea este aşteptată din minut în minut. *China Guardian* îi roagă pe toţi cititorii săi să ajute la prinderea acestor criminali...” Şi-alte chestii asemănătoare.

La Aberdeen Wu Ochelaristul o văzu pe bătrână ieşind din casa de raport, cu o sacoşă în mână, şi pătrunzând în gloata zgomotoasă de pe străduţa îngustă. O urmări prudent, simţindu-se foarte mulţumit. Cât o aşteptase să apară, discutase cu un negustor ambulant al cărui loc permanent era o porţiune de trotuar spart, pe cealaltă parte a străzii. Negustorul vindea ceai şi boluri mici cu fiertură de orez fierbinte. Wu ceruse un bol, şi cât mâncase, negustorul îi vorbise despre bătrână, Ah Tam după nume, care locuia acolo de un an. Venise în Colonie dintr-un sat de lângă Canton, o dată cu valurile de imigranţi care se scurseseră peste graniţă în vara de dinainte. Nu avea rude şi cei pentru care lucra nu aveau fii tineri, deşi el o văzuse cu un tânăr mai devreme în dimineaţa aceea.

— Spune că satul ei e Ning-tok...

În clipa aceea Wu simţise o căldură plăcută în tot corpul, dându-şi seama de norocul lui. Ning-tok era satul din care erau şi părinţii lui şi el vorbea dialectul de acolo. Acum era la douăzeci de paşi în urma ei şi o privea cum se tocmea cu price-

pere pentru legume, alegând doar cea mai bună ceapă şi verdeţuri, culese doar cu câteva ore în urmă, de pe cîmpurile din Noile Teritorii. Cumpăra puţin, aşa că el îşi dădu seama că cei la care lucra erau săraci. Apoi femeia se opri în faţa tarabei cu păsări, unde puii costelivi, mai mult morţi decât vii, erau înghesuiţi, neputincioşi, cu picioarele legate, în cuşti. Negustorul dolofan se tocmi cu ea, şi amândoi savurară tocmeala, şi insultele şi cuvintele obscene, alegând o pasăre, apoi alta şi alta, pipăindu-le şi apoi dându-le deoparte, până ce se înţeleseră. Pentru că bătrâna ştia să se tocmească, negustorul renunţă la o parte din profitul lui. Apoi răsuci iute gâtul păsării şi o aruncă fiicei lui de cinci ani, care stătea pe vine, într-o grămadă de pene şi măruntaie, s-o jumulească şi s-o cureţe.

— Hei, domnule Negustor de Păsări, strigă Wu, vreau şi eu o pasăre la acelaşi preţ. Aia! arătă spre una frumoasă şi nu dădu nici o atenţie bombănelilor omului. Soră mai Mare, i se adresă el politicos femeii, cu siguranţă m-ai ajutat să economisesc mulţi bani. N-ai vrea o ceaşcă de ceai cât aşteptăm să ne fie curăţate păsările?

— Ah, mulţumesc, da, oasele astea bătrâne sunt obosite. Mergem acolo! degetul ei noduros arătă spre o tarabă de vizavi. Aşa ne putem uita încoace ca să fim siguri că primim ce am plătit.

Negustorul de păsări murmură o înjurătură şi amândoi râseră. Bătrâna îşi croi drum pe partea cealaltă a străzii, se aşeză pe o bancă, comandă ceai şi o prăjitură, şi în curând îi povestea lui Wu cât de mult ura Hong Kongul şi viaţa printre străini. Lui îi fu uşor să o păcălească folosind cuvinte ciudate din dialectul din Ning-tok, apoi să se prefacă la fel de uimit când ea trecu la acelaşi dialect şi-i spuse că vine din acelaşi sat şi oh, ce minunat era să găseşti un vecin după toate aceste luni printre străini! îi spuse că lucrase la aceeaşi familie din Ning-tok de când avea şapte ani. Dar, din nefericire, cu trei ani în urmă, stăpâna ei – copila pe care o crescuse ea, – acum bătrână – murise.

— Am rămas în casă, dar au venit timpuri grele. Apoi anul trecut foametea a fost mare. Mulţi oameni din sat au hotărît să vină aici. Oamenilor preşedintelui Mao nu le-a păsat, de fapt ne-au încurajat – „Guri Nefolositoare”, aşa ne spuneau. Nu ştiu cum, ne-am pierdut unii de alţii şi eu am reuşit să trec graniţa şi să ajung aici, fără bani, înfometată, fără familie, fără prieteni,

fără să ştiu încotro s-o iau. În cele din urmă am găsit de lucru şi acum sunt *amah*-bucătăreasă la familia Ch'ung, care sunt măturători de stradă. Câinii nu-mi plătesc nimic, îmi dau doar mâncare şi un loc de dormit şi prima soţie Ch'ung e o cotoroanţă cu gura spurcată, dar în curând o să scap de toţi! Zici că tatăl tău a venit aici cu familia lui acum zece ani?

— Da. Noi aveam un câmp în apropierea mlaştinii cu bambus de lângă râu. Numele familiei tatălui meu era Wu Cho-tam şi…

— Ah, da, cred că-mi aduc aminte de familia asta. Da, aşa cred. Da, şi ştiu cîmpul. Familia mea era Wu Ting-top şi familia lor ţinea farmacia de la răscrucea de drumuri de mai bine de o sută de ani.

— Ah, Onorabilul Wu Farmacistul? Oh, da, sigur! Wu Ochelaristul îşi aducea într-adevăr aminte foarte bine de familia asta, Wu Farmacistul fusese întotdeauna un simpatizant maoist, odată trebuise să fugă de naţionalişti, în satul care număra o mie de suflete oamenii ţineau la el şi aveau încredere în el şi omul încercase să apere satul şi liniştea lui de tulburările lumii din afară.

— Aşa deci, eşti unul din fiii lui Wu Cho-tam, Frate mai Mic? spuse Ah Tam. Eeee, era atât de frumos în Ning-tok pe vremuri, dar în ultimii ani… a fost teribil.

— Da. Noi am avut noroc. Câmpul nostru era mănos şi noi munceam pământul ca întotdeauna, dar după câţiva ani au venit nişte oameni străini şi i-au acuzat pe toţi proprietarii de pămînt şi pe noi că suntem exploatatori! Noi nu făceam decât să ne muncim propriul nostru pămînt. Chiar şi aşa, din când în când unii proprietari erau luaţi, unii împuşcaţi, aşa că într-o noapte, acum zece ani tatăl meu a fugit cu noi toţi. Acum tatăl meu e mort, dar eu locuiesc cu mama mea nu departe de aici.

— Mulţi au fugit şi au îndurat foamea pe vremuri. Am auzit că acum e mai bine. Ai auzit şi tu? Au venit străinii, nu? Au venit şi au plecat. Satul n-o mai duce aşa rău. Frate mai Mic, oh, nu! Străinii ne lasă în pace. Da, ne-au lăsat în pace pe stăpâna mea şi pe mine pentru că Tata era important şi unul din sprijinitorii preşedintelui Mao încă de la început. Numele stăpânei mele era Fang-ling, e moartă acum. Nu e nici o colectivă în apropierea noastră, aşa că viaţa e cum a fost întotdeauna, deşi toţi trebuie să învăţăm Cartea Roşie a Preşedintelui Mao. Satul nu e rău, toţi prietenii mei sunt acolo… Hong Kong e un loc scârbos şi numai în satul meu mă simt acasă. Viaţa fără familie nu

înseamnă nimic. Dar acum… şi bătrâna coborî vocea, şi chicoti încântată. Dar acum zeii m-au ajutat. Într-o lună sau două mă duc acasă, acasă pentru totdeauna. O să am bani de-ajuns să nu mai muncesc şi o să-mi cumpăr căsuţa din capătul străzii mele şi poate o bucăţică de câmp şi…

— Să nu mai munceşti? spuse Wu, îndemnând-o să continue. Cine are banii ăştia, Soră mai Mare? Spuneai că nu ţi se plăteşte nimic aco…

— Ah, răspunse bătrâna, umflându-se în pene. Am un prieten important.

— Ce fel de prieten?

— Un prieten foarte important de afaceri care are nevoie de ajutorul meu! Pentru că i-am fost atât de folositoare mi-a promis că o să-mi dea o sumă imensă de bani…

— Astea nu-s decât poveşti, Soră mai Mare, spuse el dispreţuitor. Sunt eu oare un străin prost care…

— Îţi spun că prietenul meu e atât de important încât poate supune întreaga insulă!

— Nu există aşa cineva!

— Oh, da, există! îşi coborî vocea şi şopti răguşit: Ce zici de Vârcolaci?

Wu Ochelaristul o privi cu gura căscată.

— Ce?

Ea chicoti din nou, încântată de efectul destăinuirii sale.

— Da!

Tânărul îşi adună gândurile răvăşite şi cumpăni repede lucrurile; dacă era adevărat, va primi o recompensă, urma avansarea şi poate primirea în Serviciul Secret.

— Poveşti!

— Cum aş putea să mint pe cineva din satul meu! îţi spun că prietenul meu e unul din ei. E şi un 489 şi Frăţia lui o să fie cea mai bogată din tot Hong Kongul.

— Eee, ce norocoasă eşti, Soră mai Mare! Şi când îl vezi din nou, întreabă-l te rog dacă nu cumva are nevoie şi de unul ca mine. Eu sunt un luptător de stradă, deşi triada mea e săracă şi conducătorul ei e prost şi străin. E din Ning-tok?

— Nu. E… e nepotul meu, spuse ea şi tânărul ştiu că era o minciună. Mă întâlnesc cu el mai târziu. Da, vine mai târziu. Îmi datorează nişte bani.

— Ei, asta-i bine, dar nu-i pune la bancă şi mai ales nu *Ho-Pak*, altfel o să…

— *Ho-Pak*? spuse ea bănuitoare, ochii îngustîiyJu-i-se brusc în zbîrciturile feţei. De ce spui de Ho-Pak? Ce legătură are Ho-Pak cu mine?

— Nici una, Soră mai Mare, spuse Wu, blestendndu-se în gând pentru greşeală, ştiind că- acum ea devenise prudentă. Am văzut cozile azi-dimineaţă, atâta tot.

Ea dădu din cap, fără a fi însă jconvinsă, apoi văzu că puiul ei era împachetat şi pregătit aşa că îi mulţumi pentru ceai şi prăjitură şi plecă repede, bolborosind ceva. El o urmări prudent. Din când în când ea se întoarse şi se uită în spate, dar nu-l văzu. Liniştită se-duse acasă.

Omul de la CIA ieşi din maşină şi intră repede în sediul poliţiei. Sergentul în uniformă de la biroul de informaţii ÎI salută.

— Bună ziua, domnule Rosemont.

— Am întâlnire cu domnul Crosse.

— Da, domnule. Vă aşteaptă.

Iritat, Rosemont se îndrepta spre lift. Afurisita asta de insulă nenorocită mă face să vomit, şi afurisiţii de englezi la fel.

— Bună, Stanley, spuse Armstrong. Ce faci aici?

— Oh, salut Robert. Am întâlnire cu şeful tău.

— Eu am avut deja plăcerea asta azi. La 7.01 fix.

Liftul sosi. Rosemont intră şi Armstrong îl urmă.

— Sper că ai o veste bună pentru Crosse, spuse Armstrong căscând. E într-o dispoziţie mizerabilă.

— Da? Participi şi tu la întâlnirea asta?

— Mă tem că da.

Rosemont se înroşi.

— La dracu', i-am cerut o întâlnire între patru ochi.

— Dar eu sunt de-al casei.

— Sigur că da, Robert. Şi Brian, şi toţi ceilalţi. Dar există un ticălos care nu e.

Buna dispoziţie a lui Armstrong dispăru.

— Ce?

— Aşa-i.

Rosemont nu mai adăugă nimic, ştia că îl jignise pe englez, dar nu-i păsa. Asta-i adevărul, îşi spuse el cu amărăciune. Cu cât îşi deschid mai repede ochii afurisiţii ăştia de englezoi, cu atât mai bine. Liftul se opri. Merseră de-a lungul coridorului şi fură introduşi în biroul lui Crosse de Brian Kwok. Rosemont auzi uşa

încuindu-se în spatele său şi îşi spuse ce afurisit de prostească şi inutilă şi fără folos era măsura asta de precauţie; omul ăsta e tâmpit.

— Ţi-am cerut o întâlnire confidenţială, Rog.

— Este confidenţială. Robert este foarte confidenţial, şi Brian la fel. Cu ce te pot ajuta, Stanley? Crosse era de o răceală politicoasă.

— Foarte bine. Rog, azi am o listă lungă pentru tine: în primul rînd, ai incurcat-o tu personal sută la sută, împreună cu mine, întregul meu departament până la însuşi directorul din Washington. Mi s-a spus să-ţi comunic printre altele – că de data asta spionul tău s-a întrecut pe sine.

— Adică?

Vocea lui Rosemont era acum scrâşnită.

— Mai întâi, tocmai am auzit de la unul din informatorii noştri din Canton că Fong-fong şi toţi tipii tăi au fost prinşi aseară. Au fost deconspiraţi – sunt în aer. Armstrong şi Brian Kwok se arătară şocaţi, Crosse îl privea fix şi nu putea citi nimic pe faţa lui. Trebuie să fie spionul tău, Rog. Precis că a fost dibuit din hârtiile AMG ale tai-panului.

Crosse se uită la Brian Kwok.

— Foloseşte codul radio de urgenţă. Verifica!

Pe când Brian Kwok ieşea grăbit din încăpere, Rosemont spuse din nou:

— Sunt în aer, bieţii ticăloşi.

— Oricum o să verificăm. Altceva?

Rosemont zâmbi posomorât.

— Altceva: aproape tot ce era în rapoartele AMG ale tai-panului este de-acum fapt cunoscut de toate serviciile secrete străine din Londra…

— Blestemaţi fie toţi trădătorii, murmură Armstrong.

— Da, aşa mă gândeam şi eu, Robert. Pe urmă – încă o minune – moartea lui AMG n-a fost un accident.

— Ce?

— Nimeni nu ştie cine, dar ştim cu toţii de ce. Motocicleta a fost lovită de o maşină. Fără marcă, fără număr de înmatriculare, fără martori, fără să aflăm nimic altceva până acum, dar el a fost asasinat – şi cei care au făcut asta de aici au fost informaţi.

— Atunci de ce n-am fost informat de sursă? De ce informaţia vine de la tine? întrebă Crosse.

Vocea lui Rosemont deveni mai ascuţită.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Londra. Acolo de-abia e trecut de 5 dimineaţa, aşa că probabil oamenii tăi au de gând să ţi-o spună când ajung la birou, după un mic dejun lihnit, cu ouă, şuncă şi o afurisită de ceaşcă de ceai!

Armstrong se uită spre Crosse şi tresări când îi văzu privirea.

— Te-am… te-am înţeles perfect, Stanley. Altceva?

— Fotografiile pe care vi le-am dat cu tipii care l-au omorât pe Voranski… ce-aţi făcut cu ei?

— Le-am înconjurat locuinţa. Cei doi n-au mai apărut, aşa că am cercetat toată casa, dimineaţă devreme. Am mers prin toată clădirea, cameră de cameră, dar n-am găsit pe nimeni care să semene cu cei din fotografii. Am căutat câteva ore şi n-am găsit uşi secrete sau altceva în genul ăsta. Nu erau acolo. Poate omul tău s-a înşelat…

— De data asta nu, Marty Povitz era sigur. Am înconjurat casa imediat ce am decodificat adresa, dar a existat o perioadă în care nu a fost supravegheată şi în partea din spate. Cred că au fost anunţaţi, tot de spionul tău.

Rosemont scoase o copie de telex şi i-o dădu. Crosse o citi, se înroşi şi i-o întinse lui Armstrong.

Decodificată de la Director, Washington, către Rosemont, Director adjunct. Staţia Hong Kong: Sinders de la MI-6 aduce ordin de la Sursă, Londra, ca trebuie să mergi cu el vineri să asişti la înmânarea hârtiilor şi să obţii imediat fotocopii.

— O să primeşti şi tu o dispoziţie la fel cu corespondenţa de azi, Rog, spuse americanul.

— Pot să păstrez asta? întrebă Crosse.

— Sigur. Apropo, cineva îl urmăreşte şi pe Dunross. Noi…

— Fii amabil şi nu te amesteca în jurisdicţia noastră! spuse furios Crosse.

— Ţi-am spus că eşti într-un oraş de rahat, Rog! încordat, Rosemont puse pe masă alt telex.

Rosemont, Hong Kong. Vei înmâna acest telex personal şefului SI. Până la noi ordine, Rosemont este autorizat să acţioneze independent pentru a descoperi persoanele ostile în ce mod va dori. I se cere totuşi să se menţină în limitele legii şi să vă informeze personal de ceea ce face. Sursa 8-98/3.

Rosemont îl văzu pe Crosse înnăbuşindu-şi o explozie de furie.

— Şi ce mai eşti autorizat să faci? întrebă Crosse.

— Nimic. Încă. Vom fi la bancă vine…

— Ştii unde a pus Dunross hârtiile?

— Se ştie în tot oraşul – printre profesionişti. Ţi-am spus doar că spionul tău lucrează şi ore suplimentare! brusc Rosemont se înfurie. Haide, pentru numele lui Dumnezeu, Rog, ştii că dacă spui cuiva din Londra o chestie senzaţională, o află tot oraşul! Toţi avem probleme de securitate, dar ale voastre sunt mai mari! Cu un efort, americanul se calmă. Ai fi putut să fii cinstit cu mine în ceea ce priveşte încurcătura cu Dunross – ne-ar fi scutit de o groază de dureri de cap şi nu ne-am fi pierdut şi cinstea obrazului.

Crosse îşi aprinse o ţigară.

— Poate că da. Sau poate că nu. Am încercat să menţin securitatea.

— Şi eu? Doar sunt de partea ta.

— Chiar eşti?

— La dracu, sigur că sunt! spuse foarte enervat Rosemont. Şi dacă era după mine, aş fi deschis fiecare seif din subsolul băncii înainte de apusul soarelui – şi la dracu' cu tot ce se-ntîmpla pe urmă!

— Slavă Domnului că n-o poţi face!

— Pentru numele lui Cristos, suntem în război şi numai Dumnezeu ştie ce o fi în toate hârtiile alea. Poate indică şi cine e afurisitul tău de spion şi-atunci punem mâna pe el şi capătă ce merită.

— Da, spuse Crosse, şi vocea lui şfichiui aerul, sau poate că nu e nimic în hârtiile alea!

— Ce vrei să spui?

— Dunross a fost de acord să-i dea lui Sinders dosarele vineri. Dar dacă nu e nimic în ele? Sau dacă a ars hârtiile şi ne dă doar coperţile? Ce dracu' facem atunci?

Rosemont se holbă la el.

— Isuse – crezi că e posibil?

— Sigur că e posibil! Dunross e deştept. Poate nici nu sunt acolo, sau cele din seif sunt false sau inexistente. Nu ştim dacă le-a pus acolo, el a spus doar că le-a pus. Isuse Cristoaso, există

cincizeci de posibilităţi. Voi, care sunteţi atât de isteţi, voi tipii de la CIA, spuneţi-mi care e seiful şi-l deschid chiar eu.

— Iar cheia de la guvernator. Dă-ne voie mie şi băieţilor mei să intrăm singuri cinci ore şi…

— Nici vorbă nu poate fi! rânji Crosse, roşu deodată la faţă.

Armstrong simţi puternic violenţa cuvintelor. Bietul de tine, Stanley, tu eşti ţinta azi. Îşi stăpîni un tremur, amintindu-şi de momentele când a trebuit să-l înfrunte pe Crosse. Înţelesese imediat că era mai bine să-i spună adevărul, să-i spună totul imediat. Dacă vreodată Crosse l-ar fi supus unui interogatoriu, ştia că ar fi fost imediat prins. Slavă Domnului că nu avusese niciodată motiv să încerce, îşi spuse el mulţumit, apoi îşi întoarse privirea spre Rosemont, care se făcuse stacojiu de furie. Mă întreb cine sunt informatorii lui Rosemont, şi de unde ştie el cu siguranţă că Fong-fong şi oamenii lui au fost distruşi.

— Nici vorbă! spuse din nou Crosse.

— Atunci ce dracu' facem? Stăm cu afurisitele noastre de mâini în sân până vineri?

— Da. Aşteptăm. Ni s-a ordonat să aşteptam. Chiar dacă Dunross a rupt pagini sau fragmente, sau a aruncat dosare întregi, nu-l putem aresta nici obliga să-şi aducă aminte sau să ne spună ceva.

— Dacă directorul sau Sursa hotărăsc să-l strângem cu uşa, există modalităţi. Aşa ar face duşmanul.

Crosse şi Armstrong se uitară lung la Rosemont. În cele din urmă Armstrong spuse cu răceală:

— Dar nu e corect.

— Dar nici incorect. Mai departe. Numai pentru urechile tale, Rog.

Armstrong se ridică imediat, dar Crosse îi făcu semn să rămână.

— Robert reprezintă urechile mele.

Armstrong îşi înăbuşi râsul care-l apucă la auzul unor cuvinte atât de ridicole.

— Nu. Regret, Rog, astea-s ordinele – numai tu şi cu mine.

Armstrong îl văzu pe Crosse ezitând atât cât trebuia.

— Robert, aşteaptă afară. Când sun vino înăuntru. Vezi ce face Brian.

— Da, domnule.

Armstrong ieşi şi închise uşa în urma lui, regretând că nu asistă la masacru.

— Ei bine?

Americanul îşi aprinse altă ţigară.

— Ultrasecret. La 4, azi, întreaga escadrilă 92 a fost paraşutată în Azerbaidjan cu ajutorul unor mari unităţi din Forţa Delta şi s-au răspîndit de-a lungul graniţei dintre Iran şi Uniunea Sovietică! Crosse făcu ochii mari. La cererea directă a şahului, ca reacţie la pregătiri militare masive în apropierea graniţei şi la obişnuitele revolte din întregul Iran finanţate de sovietici. Isuse, Rog, nu poţi monta aici o instalaţie de aer condiţionat? Rosemont îşi şterse fruntea. La ora 6 unităţi auxiliare au aterizat la aeroportul din Teheran. Flota a şaptea se îndreaptă spre Golf, a şasea – cea din Mediterană – e deja la bazele din afara Israelului, a doua, din Atlantic, se îndreaptă spre Baltică, NORAD e în alertă, NATO e în alertă, şi toate submarinele Poseidon sunt în alarmă de gradul zero.

— Isuse Cristoase, ce dracu' se întâmplă?

— Hruşciov se dă din nou peste cap să pună mâna pe Iran – întotdeauna cea mai bună ţintă sovietică, nu? îşi închipuie că e în avantaj. Tărăşenia e chiar la graniţa lui unde liniile lui de comunicaţie sunt la distanţe scurte, iar ale noastre pe distanţe imense. Ieri oamenii de securitate ai şahului au descoperit o insurecţie „socialistă democratică”, prevăzută a izbucni în următoarele zile în Azerbaidjan. Aşa că Pentagon-ul a reacţionat ca o pisică călcată pe coadă. Dacă Iranul dispare, dispare întregul Golf Persic, apoi Arabia Saudită, şi asta va tăia petrolul Europei şi asta va distruge Europa.

— Şahul a mai avut probleme până acum. Nu e oare încă o reacţie exagerată din partea voastră?

Trăsăturile americanului se înăspriră.

— Hruşciov a bătut în retragere cu Cuba – prima dată când sovieticii se retrag – pentru că J.F. Kennedy nu glumea şi singurul lucru pe care-l înţeleg comuniştii e forţa. O forţă mare-în-masă-cinstită-şi-afurisită! Marele Hruşciov ar trebui să se retragă şi el de data asta sau îl vom lăsa fără cap.

— Riscaţi să aruncaţi în aer toată lumea asta blestemată pentru nişte proşti fanatici, analfabeţi şi certăreţi, care probabil că oricum au şi ei puţină dreptate?

— Eu nu mă ocup de politică, Rog, ci doar ca ai noştri să câştige. Petrolul iranian, petrolul din Golful Persic, petrolul saudit, astea sunt punctele nevralgice ale Occidentului. N-avem de gând să-l lăsăm pe duşman să pună mâna pe ele.

— Dacă-l vrea o să-l ia.

— De data asta nu, n-o să-l ia. Operaţiunea se numeşte Antrenament. Ideea e să intrăm în forţă, să-i speriem şi să ieşim repede, fără ca nimeni să ştie, cu excepţia duşmanului, şi în nici un caz vreun afurisit de membru al Congresului sau jurnalist liberal, simpatizant. Pentagonul mizează pe faptul că sovieticii nu cred că noi putem reacţiona atât de repede şi cu atâta forţă, de atât de departe, aşa că vor fi şocaţi şi vor fugi la adăpost şi vor înceta totul... până data viitoare.

Tăcerea deveni mai grea. Degetele lui Crosse pianotau.

— Ce trebuie să fac? De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că şefii mi-au ordonat-o. Vor ca toţi şefii serviciilor secrete aliate să ştie despre ce e vorba pentru că, dacă se duce vestea, vor exista mişcări simpatizante peste tot, ca de obicei, revolte plătite şi bine coordonate, şi va trebui să fii pregătit. Rapoartele AMG spun că *Sevrin* a fost activat aici – poate e vreo legătură. Şi pe urmă, voi cei din Hong Kong sunteţi vitali pentru noi. Sunteţi intrarea din spate în China, în Vladivostok şi întreaga Rusie de est – şi cea mai bună rută directă către bazele lor navale şi de submarine atomice din Pacific. Rosemont luă altă ţigară cu degete tremurânde. Ascultă, Rog, spuse el, stăpânindu-şi furia imensă, hai să lăsăm deoparte toată vorbăria asta de rahat la nivel înalt, ce zici? Poate ne putem ajuta reciproc.

— Ce submarine atomice? spuse Crosse rânjind în mod deliberat, încercând să-l prindă. N-au încă submarine atomice şi...

— Isuse Cristoase! se înfurie Rosemont. Voi ăştia gândiţi cu fundu' şi nu vreţi să ascultaţi nimic. Voi peroraţi despre destindere şi încercaţi să ne astupaţi gura şi ei se ţin cu mâna de burtă de atâta râs, fir-ar blestemaţi să fie. Ei au submarine nucleare şi baze de rachete şi baze navale în toată Marea Ohotsk! Rosemont se ridică şi se duse la imensa hartă a Chinei şi Asiei care acoperea un perete şi puse degetul pe Peninsula Kamceatka, în nordul Japoniei... Petropavlovsk, Vladivostok... au operaţiuni uriaşe pe toată coasta Siberiei, aici la Komsomolsk, la gura Amurului şi pe Sahalin. Dar Petropavlovsk e cea mai mare. În zece ani aici va fi cel mai mare port militar din Asia, cu aeroporturi de sprijin, hangare subterane şi piste de decolare subterane protejate împotriva unei lovituri nucleare, şi depozite de rachete. Şi de acolo vor ameninţa întreaga Asie – Japonia,

Coreea, China, Filipine – fără să uite de Hawai şi de Coasta noastră de vest.

— Forţele americane sunt superioare şi întotdeauna vor fi. Din nou exagerezi.

Faţa lui Rosemont se umbri.

— Se spune că sunt o cobe. Nu sunt. Doar realist. Ei sunt pe picior de război. Midas III ale noastre au calculat tot felul de şmecherii... se şi se înjură că-şi dăduse prea mult drumul la gură. Ei bine, ştim multe din ce fac ei acum, şi nu fac brăzdare afurisite de plug!

— Cred că te înşeli. Nici ei nu doresc război, ca şi noi.

— Vrei dovezi? O să le ai mâine, după ce primesc permisiunea, spuse americanul, jignit. Dacă se dovedeşte că-i aşa, putem colabora mai bine?

— Credeam că acum colaborăm bine.

— Vrei să colaborăm?

— Orice vrei tu. Vrea Sursa să acţionez într-un anumit fel?

— Nu, doar să fii pregătit. Bănuiesc că toate astea vor fi comunicate prin diferite canale încă astăzi.

— Da, deodată Crosse se îmblînzi. Ce te supără de fapt, Stanley?

Ostilitatea lui Rosemont dispăru.

— Am pierdut una din cele mai bune reţele din Berlinul de Est, aseară, o mulţime de băieţi buni. Am aflat că un prieten de-al meu a încercat să treacă înapoi la noi, şi suntem siguri că asta are legătură cu AMG.

— Oh, îmi pare rău. Nu era Tom Owen, nu?

— Nu. A plecat din Berlin luna trecută. Era Frank O’Connell.

— Nu cred că l-am cunoscut E trist!

— Ascultă, Rog, spionul ăsta e o mare belea, se ridică şi se duse la hartă, se-uită la ea un timp. Ai auzit de Iman?

— Poftim?

Degetul lui Rosemont se opri pe un punct al hărţii. Oraşul era pe continent, la 180 de mile nord de Vladivostok, la un nod de cale ferată.

— E un centru industrial, căi ferate, multe fabrici.

— Şi? întrebă Crosse.

— Ştii de aeroportul de acolo?

— Ce aeroport?

— E subteran, fir'ar al naibii, în afara oraşului, construit într-un labirint de peşteri naturale. Trebuie să fie una din minunile

lumii. E protejat atomic, Rog. Întreaga bază a fost construită de prizonierii japonezi şi nazişti în '45, '46, şi '47. Se spune că o sută de mii de oameni. E totul subteran. Rog, cu spaţiu pentru 2.500 de avioane, echipajele de zbor şi personal de întreţinere. E rezistent la bombe – chiar cele nucleare – şi are 80 de piste care ies afară pe o pistă de aterizare uriaşă, ce înconjoară optsprezece coline. I-a luat unui tip de-al nostru nouă ore să o parcurgă. Asta era în '46 – cum o fi arătând acum?

— Mult mai bine... dacă există!

— E folosibilă acum. Câţiva tipi, din serviciul secret, de-ai noştri şi de-ai voştri, chiar şi câţiva din cei mai buni ziarişti ştiau despre ea încă din '46. Şi atunci de ce atâta tăcere acum? Numai baza asta şi e o ameninţare imensă pentru noi toţi, şi nimeni nu scoate o vorbă. Nici măcar China, şi ea trebuie cu siguranţă să ştie despre Iman.

— La întrebarea asta nu-ţi pot răspunde.

— Eu pot. Cred că informaţia asta a fost îngropată, în mod deliberat, împreună cu multe altele. Americanul se ridică şi se întinse, Isuse, întreaga lume se dezintegrează şi pe mine mă doare spatele. Nu ştii vreun chiropractor bun?

— Ai încercat la doctorul Thomas în strada Pedder? La el mă duc eu.

— Nu pot să-l sufăr. Te pune să stai la rînd – nu vrea să-ţi fixeze o oră. Slavă domnului că există chiropractori! încerc să-l conving pe fiul meu să se facă şi el chiropractor în loc de doctor obişnuit.

Telefonul sună şi Crosse răspunse.

— Da, Brian? Rosemont îl privi pe Crosse în timp ce acesta asculta. Stai puţin, Brian. Stanley, am terminat?

— Sigur. Mai sunt nişte chestii de rutină, neconfidenţiale.

— Bun. Brian, vino încoace şi intră cu Robert. Crosse puse receptorul la loc. Nu s-a putut lua legătura cu Fong-fong. Probabil că ai avut dreptate. În 48 de ore vor fi probabil declaraţi DPM sau DPC.

— Nu înţeleg.

— Dispăruţi-Probabil-Morţi sau Dispăruţi-Probabil- Capturaţi.

— Neplăcut. Îmi pare rău că am adus veşti proaste.

— *Joss*.

— Ţinând seama de manevrele de Antrenament şi de AMG, ce-ai zice să-l punem pe Dunross în detenţie preventivă?

— Nici vorbă.

— Doar există Legea secretului de stat.

— Nici vorbă.

— Am de gând să recomand acţiunea asta. Apropo, băieţii de la FBI ai lui Ed Langan au făcut legătura între Banastasio şi Bartlett. E un acţionar important în *Par-Con*. Se spune că el a dat banii pentru ultima fuziune care i-a adus mari profituri lui *Par-Con*.

— Ai aflat ceva despre vizele pentru Moscova ale lui Bartlett şi Tcholok?

— Tot ce-am putut descoperi a fost că s-au dus acolo ca turişti. Poate că asta au fost, sau poate a fost un pretext.

— Ceva despre arme? în dimineaţa aceea Armstrong îi spusese lui Crosse teoria lui Peter Marlowe şi Crosse ceruse o supraveghere imediată a lui Wu Patru Degete şi oferise o recompensă substanţială pentru informaţii.

— FBI e sigur că au fost puse în avion în Lon Angeles. Ar fi fost uşor – hangarul lui *Par-Con* nu e păzit. Au verificat şi numerele de serie pe care ni le-aţi dat. Toate fac parte dintr-un transport care s-a „rătăcit” pe drum de la fabrică la Camp Poendleton – ăsta-i depozitul marinei din sudul Californiei. S-ar putea să fi descoperit o mare afacere de contrabandă cu arme. Mai bine de şapte sute de M 14 s-au rătăcit în ultimele şase luni.

— Apropo de asta – se oprise când auzi ciocănitul discret în uşă, îl văzu pe Crosse apăsând pe buton, uşa se deschise şi Brian Kwok şi Armstrong intrară, Crosse le făcu semn să ia loc. Apropo de asta, îţi aduci aminte de cazul CARE?

— Presupusa acţiune de corupţie de aici, din Hong-Kong?

— Da. Am putea avea un fir pentru tine.

— Bun. Robert, tu te-ai ocupat de asta atunci, nu?

— Da, domnule.

Robert Armstrong oftă. Cu trei luni în urmă unul din viceconsulii de la Consulatul Statelor Unite a rugat CIA să verifice modul în care sunt utilizate ajutoarele să vadă dacă nu cumva unii administratori şnapani puneau ceva deoparte pentru propria lor pungă. Cercetările şi interogatoriile mai continuau încă.

— Despre ce e vorba, Stanley?

Rosemont căută în buzunar şi scoase o notă bătută la maşină. Nota conţinea trei nume şi o adresă: Thomas K.K. Lim (Lim Străinul), Dl. Tak Chou-lan (Tak Mâini Mari), Dl. Lo Tup-lin (Lo Dinţi în Afară), camera 720, Princes Building, Central.

— Thomas K.K. Lim e un american, bine căptuşit la pungă şi cu multe relaţii în Washington, Vietnam şi America de Sud. Face afaceri cu ceilalţi doi şmecheri la adresa asta. Am aflat că e amestecat în nişte afaceri dubioase cu AID şi că Tak Mâini Mari joacă un rol important în CARE. Nu e domeniul nostru, aşa că luaţi-o voi. Rosemont ridică din umeri şi se întinse din nou. Poate e ceva. Lumea arde şi noi trebuie să ne ocupăm de pungaşi! Ce tâmpenie! Mai vorbim. Îmi pare rău de Fong-fong şi oamenii voştri.

Ieşi din încăpere. Crosse le spuse pe scurt lui Armstrong şi Brian Kwok ce aflase despre Operaţiunea Antrenament. Brian Kwok mârâi acru:

— Într-o zi unul din nebunii ăştia de ianchei o să facă o greşeală. E o prostie să implici arme atomice în situaţii d-astea, pe muchie de cuţit.

Crosse se uită la ei şi ei se puseră imediat în gardă.

— Îl vreau pe spionul ăla. Îl vreau înainte ca CIA să-l descopere. Dacă pun ei primii mâna pe el…, bărbatul acela tras la faţă era foarte furios: Brian, du-te la Dunross. Spune-i că AMG nu a fost o întâmplare, şi să nu iasă fără oamenii noştri în preajmă. În nici un caz. Spune-i că aş prefera să ne dea hârtiile mai devreme, în secret. Atunci nu mai are de ce să-i fie teamă.

— Da, domnule.

Brian Kwok ştia că Dunross va face tot ceea ce va voi el, dar tăcu din gură.

— Schema noastră obişnuită va acoperi orice acţiune secundară a problemei Iranului şi a Operaţiunii Antrenament. Totuşi ai face bine să alertezi CID şi…, se opri, Robert Armstrong se uita încruntat la bucata de hârtie pe care i-o dăduse Rosemont. Ce s-a întlmplat, Robert?

— Nu avea Tsu-yan un birou în Princes Building?

— Brian?

— L-am urmărit până acolo de câteva ori, domnule. Se ducea la un prieten de afaceri… Brian Kwok căută în memorie. Transporturi. Ng, Vee Cee Ng pe nume, poreclit Ng Fotograful. Camera 721. L-am verificat, dar totul e pe faţă. Vee Cee Ng conduce *Asian and China Shipping* şi încă vreo douăzeci de mari afaceri asemănă- toare. De ce?

— Adresa asta e 720. Tsu-yan ar putea avea legătură cu John Chen, armele, Banastasio, Bartlett – chiar Vârcolacii, spuse Armstrong.

Crosse luă bucata de foaie. După o pauză zise:

— Robert, ia o echipă şi verifică chiar acum camerele 720 şi 721.

— Nu e în zona mea, domnule.

— Câtă dreptate ai! spuse imediat Crosse, plin de sarcasm. Da. Ştiu. Faci parte din Departamentul de Investigaţii Criminale Kowloon, Robert, nu Central. Cum, eu autorizez această descindere, du-te şi ia-o. Acum.

— Da, domnule.

Annstrong plecă roşu la faţă. Se lăsă tăcerea. Brian Kwok aşteptă, uitându-se cu stoicism la birou. Crosse alese cu grijă o ţigară, o aprinse, apoi se rezemă de spătarul scaunului.

— Brian. Cred că Robert e spionul.

29

Ora 13.38.

Robert Armstrong şi un sergent de poliţie în uniformă ieşiră din maşina de serviciu şi porniră să-şi croiască loc prin mulţime către frumoasa piaţă de la Princes Arcade, cu prăvăliile sale de bijuterii şi curiozităţi, magazine de aparatură foto şi radio, pline cu cele mai noi articole ale electronicii, înşirate la parterul vechii clădiri înţesate de birouri din Central. Îşi făcură loc spre lifturile băncii, amestecându-se în mulţimea de oameni care aşteptau şi ei. În cele din urmă, el şi sergentul izbutiră să se strecoare într-unul din lifturi. Dăinuia un aer greu, îmbâcsit de mirosuri, încărcat de nervi. Chinezii îi priveau pieziş, stânjeniţi. La etajul al şaptelea, Armstrong şi sergentul coborâră. Dădură de un coridor întunecos, îngust, cu nişte uşi de birouri care semănau toate unele cu celelalte, de-o parte şi de cealaltă. Rămase o vreme uitându-se să vadă ce scria pe uşi. Camera 720 aparţinea serviciului *Dezvoltare* al companiei *Ping-Sing Wah*, 72l aparţinea firmei *Transporturi navale Asiatice şi Chinezeşti*. Porni gânditor de-a lungul coridorului, cu sergentul Yat alături. Când dădură colţul, din camera 720 ieşi un chinez de vârstă mijlocie, cu o cămaşă albă şi pantaloni negri. Îi văzu, se albi la faţă, şi se răsuci pe călcâie dispărind din nou în birou. Când ajunse la uşă, Armstrong se aşteptă s-o găsească închisă, dar nu era aşa, o deschise cu o smucitură exact la vreme ca să-l vadă pe celălalt dispărând pe o uşă din spate, urmat de un altul cu

care se izbi primul în uşă, la fel de grăbit să dispară. Uşa din spate se închise cu o pocnitură. Armstrong oftă. În biroul acela jegos, neorînduit, format din trei camere mici şi înghesuite, rămăseseră doar două secretare şleampăte care se holbau acum la el, una cu beţişoarele de mâncat oprite în aer, deasupra unei farfurii cu carne de pui şi fidea. Fideaua îi alunecă de pe beţişoare şi-i căzu înapoi în farfurie.

— Bună ziua, spuse Armstrong.

Cele două femei se zgâiră la el, apoi la sergent, şi iar la el.

— Vă rog, unde sunt domnii Lim, Tak şi Lo?

Una dintre cele două fete ridică din umeri, iar cealaltă, indiferentă, începu să mănânce mai departe. Cu zgomot. Biroul era într-o stare de dezordine şi murdărie greu de descris. Se vedeau două telefoane, hârtii aruncate peste tot, pahare de plastic, farfurii murdare şi beţişoare folosite, un ceainic şi căni de ceai. Coşuri pline de gunoi. Armstrong scoase la iveală un mandat de percheziţie şi îl arătă. Fetele se uitară la el fără să scoată o vorbă. Enervat, Armstrong ridică vocea:

— Vorbiţi englezeşte?

Amândouă fetele săriră în sus:

— Da, sir!

— Bun. Spuneţi-i sergentului cum vă cheamă şi răspundeţi la întrebările pe care vi le pune. Şi…

În clipa aceea, uşa din spate se deschise din nou şi cei doi fugari fură împinşi înăuntru de doi poliţişti în uniformă, cu nişte chipuri încruntate, care îi aşteptaseră într-adins la ieşire.

— Ah, excelent. Mulţumesc, caporal. Ei, şi unde o ştergeaţi voi?

În aceeaşi secundă amândoi începură să-şi pledeze nevinovăţia într-o cantoneză foarte colorată.

— Gura! răcni Armstrong, şi cei doi tăcură. Ia spuneţi-mi cum vă cheamă! cei doi se uitară ţintă la el, după care Armstrong reluă în cantoneză. Ia spuneţi-mi cum vă cheamă, aveţi grijă să nu-mi turnaţi minciuni fiindcă atunci, la naiba, o să mă cam apuce nervii.

— El e Tak Chou-Ian, spuse cel cu un dinte ieşit în afară arătând spre celălalt.

— Cum te cheamă pe tine?

— A ăă… Lo Tup-Sop, sir. Dar n-am făcut ni…”

— Lo Tup-Sop? Nu cumva Lo Tup-Lin?

— Ah, nu, stăpîne, domnule inspector şef, acela-i fratele meu.

— Şi el unde-i?

Cel cu dintele din faţă ieşit în afară ridică din umeri.

— Habar nu am. Vă rog să-mi spuneţi ce se întâmplă…

— Ei, Lo Dinte-ieşit, şi unde te grăbeai atât de tare?

— Stăpâne, uitasem că am o întâlnire. Era foarte importantă. E foarte urgentă şi dacă nu plec imediat am să pierd o avere, sir. Cinstite stăpâne, acum pot să plec…

— Nu. Uite mandatul de percheziţie. O să căutăm şi o să ridicăm orice hârtie…

În aceeaşi secundă amândoi chinezii începură să protesteze cu tărie. Dar din nou Armstrong le-o reteză scurt.

— Vreţi să vă expediez la graniţă chiar în secunda asta? cei doi albiră şi scuturară din cap. În regulă. Şi acum unde-i Thomas K.K. Lim? nu răspunse nici unul şi Armstrong îl împunse cu degetul pe cel mai tânăr dintre ei. Ei, dumneata, Lo Dinte-ieşit, unde-i Thomas K. K. Lim?

— În America de Sud stăpâne, răspunse Lo tulburat.

— Unde?

— Nu ştiu. Doar stăm în acelaşi birou, altfel n-avem nici o legătură. Ala de colo-i afurisitul lui de birou, şi Lo Dinte-ieşit arătă nervos cu mâna spre un colţ, unde se afla un birou în neorînduială, un dulap şi un telefon. Stăpâne, eu n-am făcut nici un rău. Lim Străinul nu e de prin părţile noastre, e venit din Ţara Aurului. Al patrulea văr al meu Tak, aici de faţă, i-a închiriat şi lui un loc, atât. Lim Străinul vine şi pleacă când are el chef, şi n-are nimic de împărţit cu mine. E cumva vreun criminal murdar? Şi dacă o fi făcut ceva, eu nu ştiu nimic.

— Atunci spune-mi ce ştii despre furtul fondurilor destinate programului CARE.

— Cum? şi amândoi chinezii se holbară la el.

— Informatorii noştri ne-au pus la dispiozitie date precise că furaţi din banii destinaţi programului de binefacere şi care aparţin femeilor şi copiilor ce mor de foame! în aceeaşi secundă amândoi începură să protesteze, declarându-se nevinovaţi. Destul! O să hotărască judecătorul! O să veniţi la secţie şi o să daţi frumos declaraţii! după care o luă din nou pe englezeşte. Sergent, ia-i pe amândoi şi du-i la secţie. Caporal, hai să…

— Cinstite stăpâne, începu Lo Dinte-ieşit într-o engleză poticnită. Dar dacă spun tot aici la birou, şi arătă spre biroul din cealaltă încăpere, la fel de îmbâcsit şi neorînduit.

— În regulă.

Armstrong porni în urma lui Lo, dominându-l cu statura. Chinezul închise uşa în urma lui şi începu să vorbească iute în cantoneză.

— Eu nu ştiu nimic de nici o nelegiuire, stăpâne. Dacă s-a întâmplat ceva, atunci de vină sunt numai ticăloşii ăilalţi doi, eu sunt doar un cinstit negustor care vrea să câştige şi el un ban şi să-şi trimită şi el copiii în America la studii şi...

— Da, bineînţeles. Dar ce tot spuneai că vrei să-mi zici numai mie aşa intre patru ochii, înainte de a te trimite la secţie?

Omul zâmbi nervos, se duse la birou şi începu să deschidă un sertar.

— Stăpâne, dacă e cineva vinovat, atunci vinovatul nu sunt eu! trase sertarul – era plin cu bancnote uzate, roşii, de o sută de dolari, prinse în teancuri de câte o mie. Stăpâne, dacă-mi dai drumul să plec atunci... şi-i zâmbi, trecând cu degetele printre bancnote.

Armstrong repezi un picior, sertarul se închise prinzându-i degetele lui Lo care scoase un urlet de durere şi se repezi să deschidă cu mâna teafără sertarul.

— Oh, oh... blestemata...

— Ascultă – se aplecă Armstrong peste chipul împetrit al chinezului – căcat de câine ce-mi eşti, e împotriva legii să încerci să mituieşti un poliţist, şi dacă ai să spui cuiva că ţi-ai rupt degetele ca urmare a brutalităţii poliţiei, atunci află că am să am grijă să-ţi zdrobesc chiar eu personal *Sacul Plăcerilor*! şi cu asta se rezemă de birou, simţind cum i se zvârcoleşte inima în piept şi i se face greaţă, înfuriat de ispita pe care o simţise la vederea atâtor bani.

Cât de uşor ar fi fost să-i ia şi să-şi plătească datoriile şi să-i mai şi rămână mai mult decât suficienţi pentru ca să participe la jocul bursei şi la pariurile de la hipodrom, şi să părăsească Hong Kongul până când nu va fi prea târziu. Atât de uşor. Cu mult mai uşor să accepţi decât să refuzi... de data asta, şi în cele o mie de situaţii de dinainte. Numai în sertarul acela trebuie să fi fost patruzeci, cincizeci de mii. Şi dacă era un sertar plin acolo, atunci însemna că mai trebuie să fie şi altele şi dacă îl strâng cu uşa pe ticălosul ăsta pot scoate de la el de zece ori pe atât. Întinse mâna şi-l apucă pe individ brutal de braţ. Din nou acesta scoase un strigăt. Vârful unui deget era zdrobit, şi Armstrong se gândi că Lo va pierde câteva unghii, o să-l cam doară, dar scapă numai

cu atât. Era supărat pe sine că se pierduse cu firea, dar se simţea obosit şi ştia că nu numai oboseala era de vină.

— Ce ştii de Tsu-Yan?

— Cum? Eu? Nu ştiu nimic. Care Tsu-yan?

Armstrong îl zgâlţâi.

— Tsu-yan! Tsu-yan negustorul de arme.

— Nu ştiu nimic, stăpîne.

— Mincinosule! Tsu-yan care-i face vizite domnului Ng, din biroul de alături.

— Tsu-yan, aha, el? Negustor de arme? N-am ştiut niciodată că se ocupă de vânzarea armelor. Am crezut că e doar un negustor cinstit. E şi el venit tot din nord ca şi Ng Fotograful…

— Cine?

— Ng Fotograful, stăpâne. Vee Cee Ng care are biroul alături. El şi cu Tsu-yan nu vin niciodată aici şi nu stau de vorbă cu noi… Ah, am nevoie de un doctor,… ah, mâna…

— Unde-i Tsu-yan acum?

— Nu ştiu, stăpâne… ah, blestemata asta de mână, ah, aha ah, jur pe toţi zeii că nu ştiu nimic de el… ah ah ah…

Enervat, Armstrong îi făcu vânt pe un scaun şi deschise uşa. Cei trei poliţişti şi secretarele se uitară la el tăcuţi.

— Sergent, ia-l pe ticălosul ăsta şi du-l la secţie, treci acolo că a încercat să mituiască un poliţist… Uită-te şi tu! îi făcu semn să vină şi-i arătă sertarul, sergentul Yat făcu ochii mari.

— *Dew neh loh moh*!

— Număraţii-i şi pune-i pe amândoi să semneze că suma trecută acolo e corectă, şi ia şi banii cu tine la secţie şi depune-i acolo.

— Da, sir.

— Caporal, începi să cercetezi dosarele. Eu mă duc alături. Vin imediat.

Armstrong ieşi cu paşi mari din încăpere. Ştia că banii vor fi număraţi imediat, ca şi toţi ceilalţi bani găsiţi în birou şi, dacă sertarul acela era plin, atunci şi altele trebuie să fie la fel, şi apoi vor negocia iute între ei suma pe care s-o declare la secţie şi protagoniştii principali, Sergentul Yat, Lo şi Tak vor împărţi suma rămasă, între ei. Lo şi Tak vor crede că o să-şi taie şi ei o felie bună din pradă, iar oamenii săi îl vor socoti cam tâmpit că nu va participa la împărţire. Dar nu contează. Nu-i pasă. Banii erau oricum furaţi, sergentul Yat şi oamenii lui erau cu toţii poliţişti de ispravă, iar salariul lor cu totul nepotrivit cu

răspunderile pe care le aveau. Şi puţin *h'eung yau* nu le va strica deloc, ci va fi mană de la Dumnezeu. Nu-i aşa? În China trebuie să fii om practic, îşi spuse el mohorât, în vreme ce bătea la uşa biroului cu numărul 721 şi intră înăuntru. O secretară frumuşică ridică ochii de pe masa unde-şi lua prânzul – o farfurie de orez de calitate cu bucăţi de carne de porc şi conopidă de un verde lucios, din care se ridicau aburi apetisanţi.

— Bună ziua, spuse Armstrong fluturând pe sub nasul ei legitimaţia. Vreau să stau de vorbă cu domnul Vee Cee Ng, vă rog.

— Îmi pare rău, sir, spuse fata, într-o engleză corectă, uitându-se fără nici o expresie la el. E plecat. La masă.

— Unde?

— La clubul său, cred. Şi... şi azi nu se mai întoarce până la cinci.

— La care club?

Fata îi spuse. Nu auzise niciodată de clubul ăsta, dar asta nu însemna nimic, fiindcă erau sute de cluburi chinezeşti particulare pentru masa de prânz, sau de seară, sau pentru jocul de mah-jongg.

— Pe tine cum te cheamă?

— Virginia Tong, sir, zise ea după ce se gândi puţin.

— Te deranjează dacă arunc şi eu o privire pe aici? şi văzu în ochii ei o lucire nervoasă. Uite mandatul de percheziţie.

Fata îl luă, îl citi în vreme ce lui îi trecu prin minte: reuşită fetiţă.

— Credeţi că mai puteţi aştepta? Mai puteţi aştepta până la ora cinci? îl întrebă ea.

— Nu, am să arunc o privire chiar acum.

Fata ridică din umeri, săltă în picioare şi deschise uşa biroului interior: mic, aproape fără nici un fel de mobilier, în afară de birouri, telefoane, nişte dulapuri bucşite, postere făcând reclama unor firme maritime şi orare de plecare a navelor. Din acest birou mai erau două uşi laterale şi o uşă în spate. Deschise o uşă care dădea spre biroul cu numărul 720, dar în încăperea de dincolo, împuţită şi plină de umezeală, nu era decât un w.c. jegos şi o chiuvetă. Uşa din spate era închisă cu zăvorul. Trase zăvorul şi nimeri pe palierul scărilor din spate, murdare şi ele, care serveau de scară de incendiu improvizată şi la fel de bine de cale de scăpare la nevoie. Puse zăvorul la loc,

urmărit permanent de Virginia Tong. Ultima uşă era încuiată cu cheia.

— Vrei te rog s-o deschizi?

— Numai domnul Vee Cee Ng are cheia, sir.

Armstrong oftă din adâncul sufletului.

— Domnişoară Tong, ai văzut că am un mandat de percheziţie, şi deci şi dreptul de a sparge uşa dacă e nevoie.

Fata se uită lung la el, Armstrong ridică din umeri, se trase puţin înapoi din faţa uşii şi se pregăti să lovească cu piciorul în ea. Şi se vedea că nu se joacă.

— Staţi, doar o clipă, doar o clipă, sir, se bâlbâi ea. Am… am să văd… dacă nu cumva a lăsat cheia… a lăsat-o înainte să plece.

— Bun, mulţumesc, făcu Armstrong şi o urmări în vreme ce fata deschise un sertar, se prefăcu puţin că răscoleşte, apoi deschide alt sertar, iar apoi, văzându-l că-şi pierde răbdarea, găsi cheia sub o cutie de bani.

— Aha, uitaţi-o! exclamă ea de parcă s-ar fi petrecut un miracol.

Bun, se gândi el. Fata deschise uşa cu pricina, şi se trase înapoi. În faţă se vedea o altă uşă, Armstrong o deschise şi pe asta şi, fără să vrea, scoase un şuierat. Încăperea cealaltă era elegantă, mare, cu covoare groase, canapele luxoase din piele de căprioară, mobilă din lemn de trandafir, picturi alese. Intră. Virginia Tong îl urmări din uşă. Biroul din lemn vechi de trandafir, lucrat în piele, era gol, curat, lustruit, un ghiveci de flori pus pe el, câteva fotografii înrămate din care zâmbea, cât îl ţinea gura, un chinez cu o ghirlandă din cele care se dau drept premiu la concursurile de cai, acelaşi chinez în costum de seară, dând mâna cu guvernatorul, lângă care se vedea Dunross.

— Domnul Ng?

— Da, sir.

Într-o latură a încăperii se vedea un hi-fi record player de cea mai bună calitate, un dulap înalt pentru băuturi. Încăperea mai avea o uşă. Armstrong o deschise şi pe asta un dormitor foarte elegant, foarte feminin, cu un pat regal, imens încă nefăcut, cu oglinzi pe tavan, o baie dichisit aranjată lângă dormitor, plină de parfumuri, loţiuni, numai nicheluri strălucitoare, şi o mulţime de căldări de apă.

— Interesant, făcu el şi se uită lung la fată.

Aceasta nu spuse nimic, aştepta. Abia acum Armstrong băgă de seamă picioarele în ciorapi de nailon, mâinile, unghiile şi părul foarte îngrijite. Pariu că fata asta-i un dragon, şi încă unul foarte costisitor. Se întoarse şi se uită în jur. Se vedea limpede că aceste încăperi, cu tot ce trebuie, fac parte din apartamentul vecin. Ei, îşi spuse el, cu o undă de invidie, dacă eşti bogat şi vrei un locşor numai al tău, tainic, să ai unde să te retragi şi tu, dacă pofteşti, să-ţi tragi sufletul puţin după-amiază, chiar în spatele biroului tău, ei bine, nu există lege care să te oprească. Niciuna. Cum nu e împotriva legii să ai o secretară atrăgătoare. Băftos ticălosul ăsta. Nici mie nu mi-ar displace să ştiu că am şi eu un loc ca ăsta. Şi, distrat, deschise un sertar de la birou. Era gol. Toate sertarele erau goale. Cercetă şi sertarele din dormitor, dar nu găsi nimic care să-i trezească interesul. Într-un dulap era un minunat aparat de fotografiat şi echipament pentru iluminat, portabil, şi nişte instrumente de curăţat, dar nimic care să trezească bănuieli. Se întoarse în încăperea principală mulţumit că nu trecuse nimic cu vederea. Fata nu-l slăbea din ochi, şi deşi încerca să facă să nu se observe, el simţi că e neliniştită. E lesne de înţeles, îşi spuse el. Dacă aş fi în locul ei şi şeful meu ar fi plecat, iar vreun nenorocit de *quai loh* ar veni să-şi bage nasul pe aici, aş fi şi eu nervos. Nu e nimic rău să ai un loc mai retras cum e ăsta. În Hong Kong, o mulţime dintre cei cu bani îşi amenajează cuiburi din astea. Şi privirea îi căzu pe dulapul de băuturi din lemn de trandafir. Cheia din broască parcă, îl invita. Nimic neobişnuit. Îl deschise. Nimic neobişnuit. Apoi ochii lui antrenaţi băgară de seamă lăţimea nepotrivită a uşilor. Doar o secundă îi trebui şi dibui uşa falsă pe care o deschise. Rămase cu gura căscată. Lateralele dulapului erau acoperite numai cu fotografii ale unor Porţi de Jad în toată splendoarea lor. Fiecare fotografie era înrămată frumos şi cu o etichetă purtând un nume şi o dată. Fără să vrea, îl bufni un hohot de râs stânjenit, apoi se uită în jur. Virginia Tong dispăruse. Cercetă iute numele de pe etichete. Al ei era al treilea de la urmă. Abia putu să-şi stăpânească o altă criză de râs. Poliţistul îşi scutură capul în semn de neputinţă. Ia uite ce-i în stare ticălosul să facă să se mai distreze, şi, din câte bănuiesc, şi unele doamne, pentru bani. Am crezut că am văzut pe lumea asta tot ce era de văzut. Dar… Deci Ng Fotograful, da? De aici îi vine porecla deci! Şi, trecând peste şocul iniţial, începu să studieze fotografiile. Toate fuseseră luate cu acelaşi

aparat, de la aceeaşi distanţă. Doamne Dumnezeule, îi trecu lui prin minte după vreun minut, uluit, dar ştiu că e mare diferenţă între... vreau să spun, dacă nu te gândeşti la ce te uiţi, ci doar faci o comparaţie, ei bine, e fantastic de mare diferenţă în formă, mărime, poziţie a protuberanţelor Perlei Pragului, calitatea şi cantitatea părului şi... *ayeeyah* şi mai e şi o *bat jam gai*. Se uită la nume. Mona Leung... unde naiba am mai auzit eu numele ăsta? Ciudat... Dumnezeule! Se uită şi la următoarea etichetă ca să se convingă. Nu era nici o greşeală. Venus Poon. *Ayeeyah*! se gândi el tulburat. Deci dumneaei e persoana! Deci cam aşa arată dumneaei, frumoasa de la televizor care în fiecare zi răspândeşte atâta minunată nevinovăţie! Se concentră asupra ei, năucit că trece gândul că, dacă o compari pe a ei cu a... să zicem... Virginiei Tong, ei bine, a ei are o anumită delicateţe. Mda. Dar dacă vrei să ştii părerea mea, atunci află că eu prefer mai degrabă misterul, să nu fi văzut toate astea. Nici măcar una. Şi trecu uşor cu privirea peste numele de pe etichete. Ei, la naiba, recunoscu el unul dintre nume! Elizabeth Mithy. Fusese cândva secretară la *Firma Struan*, una din grupul vagabonzilor veniţi din Australia şi Noua Zeelandă, adunaţi de prin nişte mărunte aşezări de pe acolo, care ajunseseră, tot migrând din loc în loc, şi la Hong Kong, unde veniseră pentru câteva săptămîni şi rămăseseră luni, poate chiar ani, angajându-se în tot felul de slujbe mărunte, până când se măritau sau dispăreau cu totul. Ei, fir-ar să fie! Liz Mithy! Armstrong încercă să fie indiferent, dar nu se putu abţine să nu compare cele caucaziene cu cele chinezeşti, descoperind că nu se deosebeau chiar atât de mult. Mulţumesc Domnului pentru treaba asta, îşi spuse el în sinea lui şi îl pufni râsul. Dar era bucuros că fotografiile erau doar alb negru şi nu color. Ei, făcu el acum cu voce tare, încă simţindu-se jenat, nu există nici o lege care să interzică cuiva să facă fotografii din câte ştiu eu, chiar dacă le înghesui în vreun dulap la tine acasă. Şi tinerele doamne se pare că n-au avut nimic împotrivă..., mârâi el, şi amuzat şi dezgustat în acelaşi timp. Să fiu al naibii dacă-i înţeleg pe chinezi. Liz Mithy! Auzi! mormăi el, O cunoscuse oarecum pe când venise în colonie, ştia că era cam apucată, dar ce naiba o fi îmboldit-o ca să-i pozeze lui Ng? Dacă ar fi aflat bătrânul ei tată, ar fi făcut atac! Mulţumesc lui Dumnezeu că eu şi Mary nu avem copii! Ei, fii cinstit! Ţi-ai vinde sufletul să ai nişte băieţi şi fete, dar nu se poate, cel puţin Mary nu poate avea copii, aşa zic doctorii, deci

nici tu nu poţi avea copii. Cu un efort, Armstrong înecă în el blestemul acela veşnic, închise dulapul, ieşi din birou, închizând uşa după el. Virginia Tong îşi făcea unghiile, evident furioasă.

— Te rog, poţi să-l găseşti pe domnul Ng la telefon?

— Nu, nici vorbă până la ora patru, spuse ea încruntată, uitându-se la el.

— Atunci te rog să-l suni în schimb pe domnul Tsu-Yan, spuse Armstrong, trăgând un foc la întâmplare.

Fără să mai caute numărul, fata începa să învârtă discul telefonului, aşteptă nerăbdătoare, vorbi puţin în cantoneză şi-apoi trânti telefonul înapoi în furcă.

— E plecat. E plecat din oraş şi cel de la biroul lui nu ştie unde ar putea fi.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Acum trei sau patru zile! şi enervată deschise agenda de birou ca să verifice. Vineri.

— Pot să mă uit şi eu în agenda aceea, te rog?

Fata şovăi, ridică din umeri şi-i întinse agenda, după care se apucă să-şi lustruiască mai departe unghiile. El trecu iute cu privirea peste luni şi săptămâni, întâlni o mulţime de nume pe care le cunoştea: Richard Kwang, Jason Plumm, Dunross... Dunross de mai multe ori, Thomas K.K. Lim, misteriosul chinez american cu biroul de alături, John Chen de la *Banca Victoria*, Donald McBride, Mata de mai multe ori. Şi cine-i Mata? se întrebă el, pentru că nu mai auzise niciodată numele ăsta. Era pe cale să-i dea înapoi agenda când tresări: „Sâmbătă, ora 10, – V. Banastasio”. Inima i se zvârcoli: sâmbăta care urma deci. Nu spuse nimic, puse doar agenda pe birou, se rezemă cu spinarea de unul din dulapurile cu dosare, şi rămase pe gânduri. Se deschise uşa.

— Iertare, sir. Sunteţi chemat la telefon, îi spuse sergentul Yat.

Sergentul arăta acum mult mai bine dispus, aşa că Armstrong înţelese că tratativele fuseseră fructuoase. Ar fi vriit să ştie cât de mult luaseră, dar nu putea, fiindcă atunci şi-ar fi pierdut cinstea obrazului şi ar fi trebuit să ia măsuri, într-o direcţie sau alta.

— În regulă, sergent. Rămâi aici până mă întorc eu, îi spuse el ca să fie sigur că nimeni nu va încerca să dea pe ascuns telefoane cuiva, şi Virginia Tong nici nu ridică ochii când ieşi din birou.

În cealaltă încăpere Lo Dinte-Ieşit încă mai gemea, văietându-se de mână, iar celălalt, Tak Mîini-Lungi, se prefăcea a fi binedispus, se uita peste nişte hârtii, certându-şi cu voce tare secretara pentru incompetenţă. Când intră Armstrong, amândoi săriră în picioare protestând cât îi ţinea gura că sunt nevinovaţi, Lo gemând din ce în ce mai tare.

— Linişte! De ce ţi-ai strivit degetele cu sertarul? îl întrebă Armstrong şi fără să mai aştepte răspunsul adăugă: Cei care încearcă să mituiască un poliţist cinstit merită să fie deportaţi pe dată! şi în tăcerea înfiorătoare care se lăsă ridică receptorul. Armstrong!

— Salut, Robert, aici Don, Don Smyth din East Aberdeen.

— Da, salut!

Armstrong era uluit, nu se aştepta să fie sunat de Şarpe, vorbi cu el cât se poate de politicos, deşi îl ura, aşa cum ura şi ceea ce bănuia el că reprezintă preocuparea principală a celuilalt în sectorul său. Una era ca sergenţii şi poliţiştii mărunţi din rândul chinezilor să-şi rotunjească veniturile de pe urma jocurilor ilegale şi pariurilor, şi cu totul altceva ca un ofiţer britanic să se ocupe de trafic de influenţă, şi să ia mită mai rău ca un mandarin de modă veche. Şi, deşi toată lumea ştia că Smyth e adânc băgat în treburile astea, nu exista nici o dovadă, nu fusese niciodată prins, şi nici cercetat deci. Se zvonea că era protejatul unor mari granguri care erau şi ei băgaţi până în gât în aceleaşi afaceri cu el ca şi în altele.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el.

— Se pare că am avut puţin noroc. Cel puţin aşa cred. Ştiu că tu conduci investigaţiile în legătură cu răpirea lui John Chen, nu-i aşa?

— Corect! şi Armstrong simţi cum brusc i se trezeşte interesul, iar ciubucăreala lui Smyth nu avea nici o legătură cu priceperea sa în ale poliţiei, iar sectorul East Aberdeen avea cea mai scăzută rată a criminalităţii din Colonie. Da. Peste ce-ai dat?

Smyth îi spuse despre bătrâna *amah*, ce păţiseră sergentul Mok şi Wu Ochelaristul, după care adăugă:

— E un băiat foarte deştept, Robert. Îl recomand pentru Serviciul Secret, dacă ai cumva nevoie de unul ca el. Wu a urmărit-o pe babă, până la bârlogul ei împuţit, după care ne-a anunţat pe noi. Ştie să asculte un ordin când îl primeşte, lucru rar în ziua de azi. Am avut eu aşa un presentiment şi i-am spus

să pândească prin preajmă şi dacă iese baba la plimbare să o urmărească. Ce zici?

— Un pont de douăzeci şi patru de carate.

— Care-i pofta ce-o pofteşti? Să mai aşteptăm sau s-o umflăm şi să-i tragem un interogatoriu ca la carte cu ea?

— Aşteptaţi. Pariu că Vârcolacul nu se mai întoarce el pe acolo, dar merită să mai aşteptăm la pândă până mâine. Ţine locul sub supraveghere şi ţine-mă şi pe mine la curent.

— Bine, prea bine.

Armstrong îl auzi pe Smyth râzând la telefon şi nu-şi dădu seama ce-l putea face atât de fericit. Apoi îşi sminti de imensa recompensă oferită de Marele Dragon.

— Ce-ţi mai face mâna?

— Nu mâna, umărul mă supără. Mi l-au dislocat, afurisitul şi mi-am mai pierdut şi nenorocita de şapcă. În afară de astea, totul e în regulă. Sergentul Mok trece acum în revistă toate mutrele alea de pe fotografii pe care le avem în arhivă, iar unul dintre băieţii mei se chinuie cu identificarea individului, mi se pare că parcă am zărit şi eu mutra asta undeva. O meclă destul de ciupită de vărsat. Şi dacă-l găsim în arhiva noastră, până diseară am pus laba pe el.

— Excelent. Ce mai e pe acolo?

— Totul e sub control, dar nu arată prea bine. *Banca Ho-Pak* mai plăteşte şi acum, dar foarte, foarte încet, fiecare ştie că trag şi ei de timp cât pot. Şi aud că acelaşi lucru se întâmplă cu filialele lor cam peste tot în colonie. Sunt terminaţi, Robert. Şi o să aibă coadă în faţa băncilor până când vor termina de plătit şi ultimul cent. A început un asalt şi la *Victoria* aici, mulţimea nu se mai dă dusă.

— Şi la *Victoria*? exclamă Armstrong uluit.

— Da, şi ăştia restituie banii cu sacul, şi nu mai primesc nimic înapoi. Triazii mişună şi pe aici… Probabil că recolta lor e uriaşă. Am săltat opt hoţi de buzunare, am împrăştiat vreo douăzeci de scandaluri. Aş zice că lucurile nu stau chiar pe roze.

— Eşti sigur că la *Victoria* e totul în regulă?

— Bătrâne, la noi în Aberdeen nu e chiar în regulă. Eu mi-am lichidat toate conturile, mi-am luat bani gheaţă. Nu am lăsat nici un cent. Şi dacă aş fi în locul tău aş face la fel.

Armstrong intră în panică. Tot ceea ce adunase el într-o viaţă era depus la *Victoria*.

— *Victoria* trebuie să iasă cu faţa curată. Toate fondurile guvernamentale sunt depuse acolo.

— Mare dreptate ai, dar în constituţie nu scrie nicăieri că şi banii tăi se bucură de aceeaşi protecţie. Ei, trebuie să mă întorc la treburile mele.

— Mda, mulţumesc pentru informaţii. Îmi pare rău de accidentul cu umărul.

— Am crezut că o să rămân şi fără tărtăcuţa mea afurisită. Ticălosul începuse să urle vechea lozincă: ucideţi-i pe afurisiţii de *quai loh*. Cred că o luase razna.

În ciuda voinţei sale, Armstrong simţi că se înfioară. De când cu revoltele din 1956, avea mereu coşmaruri şi visa că e prins iar în mijlocul mulţimii înnebunite care urla. Se întîmplase la Kowloon. Gloata tocmai răsturnase maşina consulului elveţian în care era şi nevastă-sa şi-i dăduseră foc. El şi câţiva oameni de-ai lui se repeziră în mulţime să le sară în ajutor. Când ajunseseră la maşină, consulul era mort, şi tânăra lui soţie ardea în maşină. Când o scoseseră afară, veşmintele îi erau scrumite, pielea i se jupuia. În vremea asta, în jur, gloata, cu bărbaţi, femei şi copii, urla înnebunită: Ucideţi-i pe *quai loh*! Se cutremură din nou, şi în nări simţi parcă iar mirosul acela de carne arsă.

— Dumnezeule, ce ticălos!

— Mda, asta-i treaba noastră cea de toate zilele. Te ţin la curent. Dacă Vârcolacul acela nenorocit se mai întoarce la Aberdeen nimereşte într-o plasă de unde nu mai scapă nici ţânţarul.

30

Phillip Chen, care-şi frunzărea corespondenţa, se opri brusc, şi faţa i se făcu cenuşie. Pe plic scria: ,, Dl. Phillip Chen, a-l deschide personal”.

— Ce-i cu scrisoarea asta? îl întrebă nevastă-sa.

— E de la ei! şi i-o arătă cutremurat. Vârcolacii!

— Ah!

Tocmai luau masa de prânz, la o masă aşezată la întîmplare, într-un colţ al salonului din locuinţa aceea aflată sus, pe creasta Punctului de Observaţie al lui Struan. Dianne puse nervoasă ceaşca de cafea pe masă.

— Phillip, deschide-o! Dar… dar eu zic să o ţii cu batista… pentru amprente, adăugă ea stânjenită.

— Dar bineînţeles, Dianne, ce prostie din partea mea! Phillip Chen îmbătrânise mult. Îşi lăsase haina pe marginea scaunului, cămaşa pe el era jilavă. Pe fereastra deschisă venea o boare de aer, dar şi aerul era încins şi umed, iar deasupra insulei se întinsese o pâclă mohorâtă de după-amiază. Cu grijă, desfăcu plicul cu un cuţitaş de fildeş.

— Da, e… e de la Vârcolaci. E… despre răscumpărare.

— Citeşte-o cu voce tare.

— Bine, bine: „Lui Phillip Chen, comprador al *Nobilei Case*, salutări. Doresc să vă încunoştiinţez cum urmează să plătiţi răscumpărarea. Pentru dumneata 500. 000 nu înseamnă nici cât un guiţat de porc într-un abator, dar pentru noi, ţăranii săraci, e ca o binecuvântare a cerului…”

— Mincinoşi afurisiţi! şuieră Dianne, şi colierul ei din Jad şi aur luci în lumina voalată a soarelui. Ca şi cum ţăranii săraci l-ar fi răpit pe John sau l-ar fi mutilat. Triazi împuţiţi şi străini! Citeşte mai departe, Phillip.

— „…ar fi o binecuvântare pentru copiii noştri flămânzi. Şi că v-aţi adresat poliţiei, pentru noi e ca şi cum s-ar pişa cineva în ocean. Dar de data asta nu mai staţi de vorbă cu cei de la poliţie. Nu. De data asta o să păstraţi taina, altfel puneţi în primejdie mare viaţa fiului vostru, şi n-o să se mai întoarcă niciodată acasă, şi tot răul ce i se va întîmpla va fi numai din pricina voastră. Fii cu mare băgare de seamă şi nu greşi, pentru că ochii noştri pândesc de pretutindeni. Dacă încerci să ne trădezi, atunci o să se întâmple cei mai rău şi va fi numai vina ta. În seara asta, la ora şase o să-ţi telefonez. Nu spune la nimeni nimic, nici măcar soţiei tale. În vre…”

— Triazi împuţiţi! pui de lele încurvită care încercaţi să băgaţi zâzanie între bărbat şi femeia lui! şuieră Dianne furioasă.

— „…în vremea asta tu pregăteşte banii de răscumpărare, bancnote circulate de 100 de dolari…” Phillip Chen se uită tulburat la ceas. Şi nici nu prea mai am mult timp ca să ajung la bancă. Va trebui…

— Termină de citit scrisoarea!

— Bine, bine, fii răbdătoare, spuse el împăciuitor, simţind cum i se strânge inima când auzi vocea ei tăioasă. Unde rămăsesem? A, da, „… circulate de 100 de dolari. Dacă asculţi fără şovăire cele ce-ţi poruncesc, în seara asta o să-l ai înapoi pe fiul tău…” O, Doamne, spuse el, oprindu-se o clipă, pentru ca apoi să citească mai departe. „Nu informa poliţia şi nu încerca

cumva să ne atragi în vreo cursă. Chiar şi acum ochii noştri sunt aţintiţi asupra ta. Scrisă de Vârcolacul.”

Îşi scoase ochelarii, avea ochii roşii şi obosiţi, fruntea îmbrobonată de sudoare. Auzi chiar şi acum ochii noştri sunt aţintiţi asupra ta? Ar putea să fie vreunul dintre servitori… sau poate şoferul în tagma lor?

— Nu, bineînţeles că nu. Toţi sunt de ani de zile la noi.

El îşi şterse sudoarea de pe frunte, simţindu-se îngrozitor, chinuit de dorinţa să-l vadă pe John Chen înapoi, să-l ştie în siguranţă şi să-l strângă de gât cu mâna lui.

— Nu înseamnă nimic… mai bine… mai bine aş chema poliţia.

— Lasă-i în pace, lasă-i în pace până când o să ştim ce avem de făcut. Du-te la bancă, ridică 200.000, doar atât, fiindcă ar trebui să fii în stare să te tocmeşti cu ei pentru suma asta. Dacă ridici mai mult ai să fii ispitit să le dai tot cât ai în seara asta… dacă chiar se ţin de cuvânt aşa cum au promis.

— Da… foarte înţelept. Dacă ne-am putea înţelege la suma asta! ezită puţin. Cum rămâne cu tai-panul. Dianne, crezi că ar trebui să-i spun măcar tai-panului? Poate că ne ajută cumva.

— Ha! făcu ea dispreţuitoare. Cum ne poate el ajuta? Avem de-a face cu nişte triazi afurisiţi, nu cu nişte diavoli afurisiţi de străini. Dacă avem nevoie de ajutor, trebuie să-l găsim la ai noştri! şi-l sfredeli cu privirea. Şi acum ai face bine să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat de fapt, de ce erai atât de mânios acum două nopţi şi de ce te-ai purtat ca o pisică turbată cu un spin în fund de atunci încoace şi nici nu-ţi mai vezi de afacerile tale!

— De afaceri mi-am văzut, spuse el încercând să se apere.

— Câte acţiuni ai cumpărat? Ei? Acţiuni ale *Firmei Struan*? Ai profitat de cele destăinuite de tai-pan în legătură cu prosperitatea care o să se pornească? Îţi aduci aminte ce a prezis Bătrânul Tung Orbul?

— Bineînţeles, bineînţeles că n-am uitat! se bâlbâi el. În mare taină am cumpărat acţiuni dublându-le pe ale noastre şi am dat dispoziţii tainice diferiţilor agenţi să mai cumpere încă pe jumătate cât am cumpărat eu.

— Mintea, ca un abac, a Diannei Chen se încălzi la gândul imensului profit, şi al profitului personal pe care-l va dobândi ea singură din acţiunile cumpărate de ea, punând la bătaie toţi banii pe care-i avusese. Dar reuşi să-şi păstreze tonul rece şi expresia neclintită a feţei.

— Şi cât ai plătit pentru ele?

— În medie au ajuns la 28.90.

— Ha! După cum spune ziarul de azi, la deschidere azi acţiunile *Nobilei Case* erau cotate la 28.80, spuse ea pufnind dezaprobator, şi furioasă că el plătise cu cinci cenţi mai puţin decât ea. Ar fi trebuit să te duci la bursă în dimineaţa asta în loc să tot bombăneşti pe aici lăsând să-ţi scape ocazia printre degete.

— Draga mea, nu m-am simţit prea bine.

— Totul se leagă cu cele întâmplate cu două nopţi în urmă. Ce te-a îmboldit să faci criza aceea de furie? *Heya*?

— Ei, nimic! şi se ridică, sperând să poată scăpa ieftin. Ni…

— Stai jos! Şi pentru nimic ai ţipat tu la mine, eu soţia ta credincioasă, de faţă cu toţi servitorii? Pentru nimic mi-ai poruncit să nu mă clintesc din sufragerie, de parcă aş fi fost o curvă de rând? *Heya*? Vocea-i începu să urce octavele şi, fiindcă tot erau singuri în casă, se dezlănţui, simţind că sosise exact momentul nimerit, simţind că el rămăsese fără nici un fel de sprijin şi deci putea să-şi fructifice avantajul. Crezi că nu înseamnă nimic că te porţi urât cu mine, eu care ţi-am jertfit cei mai buni ani din viaţa mea, trudind ca o sclavă şi păzindu-te vreme de douăzeci şi trei de ani? Eu, Dianne Mai-wei T'Chung, sânge din sângele marelui Struan, care, am venit la tine fecioară, cu proprietăţi în Wanchai, Promontoriul de Nord şi chiar la Lan Tao, cu acţiuni şi capital şi am fost purtată pe la cele mai bune şcoli din Anglia? Eu care nu mă plâng niciodată că sforăi, că umbli cu târfe şi nici că te-ai procopsit cu progenitura aceea cu care te-ai căpătuit de la dansatoarea aia de cabaret pe care ai trimis-o tu la şcoli în America!

— Cum?

— Ei, ştiu eu bine totul şi despre tine şi despre ea, cum prea bine ştiu şi toate celelalte porcării pe care mi le-ai făcut, şi că niciodată nu m-ai iubit, ci doar ai jinduit să pui mâna pe averea mea, ca să mă ai lângă tine, să-ţi împopoţonezi viaţa ta plicticoasă cu mine…

Phillip Chen încercă să-şi astupe urechile să nu mai audă, dar nu putu. Inima i se zvârcolea în piept. Îi era silă de certuri, îi era silă de vocea ei stridentă care, în chip ciudat, avea exact înălţimea care îi strepezea dinţii, îi năclăia mintea şi-i dădea dureri de burtă. Încercă s-o facă să tacă, dar ea trecu peste protestele lui, îl luă la refec, îl acuză de toate nenorocirile, de

toate greşelile şi de o grămadă de păcate din viaţa lui intimă şi el fu şocat că ea ştiuse de ele.

— … şi de clubul tău ce mai zici?

— Cum? Care club?

— Clubul acela chinezesc particular, pensiune de prânz cu patruzeci de membri şi care se numeşte 74, aşezat în blocul de lângă strada Pedder, unde aveţi un bucătar gurmand, adus de la Shanghai, chelneriţe sub douăzeci de ani, dormitoare, băi, saună, şi tot felul de scule de care au nevoie boşorogii ca să li se însufleţească Lujerul lor veştejit. Ei, ce zici?

— Dar chiar că nu-i nici pomeneală de aşa ceva, izbucni Phiilip Chen, uluit că aflase şi asta. E doar…

— Nu mă îmbrobodi tu pe mine cu minciuni. Ai aruncat vreo 87.000 de parai americani laolaltă cu Shitee T'Chung şi cei doi prieteni buni de gură ai tăi şi chiar şi acum plăteşti o taxă de 4.000 dolari HK pe lună. Taxă pentru ce? Mai bine… Hei, unde ai de gând să pleci?

Supus se aşeză din nou pe scaun.

— Voiam… voiam să mă duc la baie.

— Ha! Ori de câte ori avem şi noi de discutat ceva, tu gata, fuga la baie! Ştiu de ce. Pentru că ţi-e ruşine pentru felul în care te porţi cu mine, te simţi vinovat! şi, văzându-l că e gata gata să explodeze, schimbă iute placa, vocea-i deveni mângâietoare, mieroasă. Bietul Phillip! Sărmanul băiat. De ce erai atât de furios? Cine te-a supărat?

Şi atunci se destăinui şi, îndată ce începu să vorbească, Phillip se simţi mai bine şi toată furia, îngrijorarea şi teama începură să i se topească. Femeile sunt pricepute şi viclene în treburi din astea, îşi spuse el încrezător, repezindu-se să spună tot. Îi mărturisi ce se întîmplase când deschisese seiful lui John de la bancă, despre scrisorile către Linc Bartlett, cum găsise el o cheie duplicat a propriului său seif din dormitorul lor.

— Am adus toate scrisorile aici, îi spuse el aproape plângând. Sunt sus, le poţi citi şi tu. Auzi, propriul meu fiu! Ne-a trădat pe toţi!

— Doamne, Dumnezeule, Phillip, şopti ea cu suflarea tăiată, dacă află tai- panul că tu şi cu tata Chen-chen ţineaţi… dacă află ne duce la sapă de lemn!

— Da, ştiu şi eu! De asta am fost atât de întors pe dos. Şi prin regulamentul testamentar al lui Dirk Struan are şi dreptul şi

mijloacele s-o facă. Vom fi ruinaţi cu totul. Dar stai, că asta nu-i tot. John ştia de seiful tainic ascuns în grădină şi…

— Cum!

— Da, aşa cum îţi spun, şi l-a dezgropat! şi-i spuse totul despre monedă.

— *Ayeeyah*!

Se holbă la el încremenită, pe jumătate plină de teamă, pe jumătate de fericire, pentru că de acum, fie că John se întorcea acasă sau nu, îşi distrusese viitorul. De acum moştenitor nu va mai fi John! De acum, Kevin al meu e fiul numărul unu şi viitor comprador al *Nobilei Case*. Apoi temerile îi întunecară cu totul fericirea, şi bâlbâi cutremurată:

— Dacă va mai exista o *Casă Chen*!

— Cum? Ce spuneai?

— Nimic, nu conteşte. Stai o clipă Phillip, lasă-mă să mă gândesc. Ah, copil ticălos! Cum a putut John să ne facă una ca asta, nouă care am ţinut la el toată viaţa! Tu… tu mai bine du-te la bancă. Ia 300.000 de dolari… dacă va fi nevoie să te târguieşti şi o să ridice ăia preţul. Trebuie să-l scoatem pe John din mâinile lor cu orice chip. O fi ţinînd moneda la el, sau o fi în alt seif?

— O fi în seif sau ascunsă la el acasă, în apartamentul din Turnul Sinclair.

Ea se întunecă la faţă.

— Şi cum să facem să răscolim locul dacă ea stă acolo? Nevasta aia a lui! Barbara, curva aia! Dacă prinde aia că ne interesează ceva… şi în mintea ei simţi o undă de pericol. Phillip, oricine se prezintă cu jumătatea aceea de monedă poate dobândi tot ce vrea?

— Da!

— Eeeeee! Ce putere poate să aibă!

— Da.

Acum mintea ei lucra iute şi bine.

— Phillip, spuse ea, acum deplin stăpână pe sine, lăsând tot restul la o parte. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine. Sună-l pe vărul tău Patru Degete! el se uită la ea uimit, apoi începu să zâmbească. Aranjează cu el ca să pună câţiva dintre luptătorii lui de stradă să te urmărească în taină ca să te apere la nevoie atunci când le vei plăti răscumpărarea, apoi să-i urmărească pe Vârcolaci până la bârlogul lor şi să-l scoată pe John de acolo, indiferent cât va costa. Şi indiferent cum faci, să nu-i scapi o vorbă despre monedă… doar că ai nevoie de el ca să

te ajute să-l salvezi pe John. Asta-i. Trebuie să-l scoatem pe John sărmanul de el din mâinile lor.

— Da, îi răspunse, el mult mai înviorat acum. Patru Degete e cel mai nimerit pentru treburi din astea. Şi ne datorează şi el nouă unul sau două favoruri. Şi ştiu unde dau de el în după-amiaza asta.

— Bun. Atunci la drum, du-te la bancă, dar dă-mi cheia de la seif. Am să anulez ora la coafor şi am să citesc hârtiile din seiful lui chiar acum.

— Prea bine, spuse el, şi se ridică iute. Cheia e sus, adăugă el, minţind pentru că nu voia să-şi bage şi ea nasul în hârtii, şi se grăbi să plece.

În seiful acela erau unele lucruri pe care nu voia să le vadă şi Dianne. Şi ar fi mai bine dacă le-aş ascunde în altă parte, se gândi el încurcat, ar fi mai bine. Euforia de mai înainte se evaporă din sufletul lui, şi-l prinse din nou îngrijorarea aceea zdrobitoare. Ah, bietul meu fiu, îşi spuse el aproape în lacrimi. Ce te-o fi apucat să faci una ca asta. Ţi-am fost un tată bun, şi urma să fii moştenitorul meu, şi te-am iubit şi am iubit-o pe mama ta. Sărmana Jennifer, micuţa dc ea, să aibă ea soarta asta şi să moară tocmai când îl năştea pe primul meu fecior! Ah, zei, daţi-mi fiul înapoi, teafăr, indiferent ce-o fi făcut, ajutaţi-mă să scap de toate necazurile astea, şi am să înzestrez câte un templu pentru fiecare dintre voi la fel!

Seiful era în spatele stâlpului de alamă al patului, îl trase de lângă perete, îl deschise, luă toate hârtiile lui John, apoi toate documentele lui personale şi foarte tainice, scrisori, acte de proprietate, titluri de gaj pe care le îndesă în buzunarele veşmântului său şi coborî la parter.

— Uite scrisorile lui John, spuse el. Am zis să te scutesc de efortul să mai tragi patul.

Ea băgă de seamă buzunarele umflate, dar nu spuse nimic.

— Sunt înapoi la ora 17.30 exact!

— Bun! Ai grijă cum conduci, spuse ea cu gândul în altă parte, concentrându-se numai asupra unei singure problem; cum să facă să pună mâna pe moneda aceea pentru ea şi Kevin. Dar numai de ei ştiut.

Sună telefonul. Phillip Chen se opri în faţa uşii în momentul în care Dianne ridică receptorul.

— Weyyyyyy? şi ochii ei străluciră. Hello, tai-pan, cum o mai duci astăzi? şi Phillip Chen albi.

— Minunat, mulţumesc, îi răspunse Dunross. Phillip e acolo?

— Da, o clipă.

Dianne auzi o mulţime de alte voci în încăperea de unde vorbea Dunross, şi i se păru că simte un fel de alarmă încă stăpânită acolo, ceea ce-i spori temerile.

— Phillip, pentru tine, spuse ea; încercând să-şi stăpânească nervozitatea. Tai- panul.

Îi întinse receptorul, făcându-i semn să-l ţină puţin mai departe de ureche ca să poată auzi şi ea.

— Da, tai-pan.

— Hello, Phillip. Ce planuri ai în după-amiaza asta?

— Nimic deosebit. Tocmai ieşeam pe uşă să mă duc la bancă. De ce?

— Înainte de a te duce într-acolo, treci pe la agenţii de schimb. Bursa a înnebunit. De-acum asaltul asupra *Băncii Ho-Pak* e peste tot în toată colonia, şi acţiunile lor se clatină rău deşi Richard se chinuie să le sprijine credibilitatea cât poate. În orice clipă se poate declara falimentul. Dar psihoza asaltului s-a întins acum şi la filialele celorlalte bănci, după câte aud, la *Prosperitatea lui Ching*, chiar şi la *Victoria*…

Phillip Chen şi nevastă-sa se uitară unul la altul uluiţi.

— Am auzit că şi *Victoria* are probleme la filiala lor din Aberdeen şi la Central. Toate acţiunile au scăzut, chiar şi cele de soi: *V&A Kowloon Investments*, *Hong Kong Power, Rothwell-Gornt, Asian Properties, H.K.L.F., Zong Securities, Solomon's Textiles*, şi acţiunile noastre… toate.

— Cu câte puncte am scăzut?

— De azi dimineaţă? Cu trei puncte.

Phillip Chen icni şi aproape scăpă receptorul din mână.

— Cum?

— Aşa cum auzi, îi spuse Dunross încântat. Cineva a pus în circulaţie zvonuri proaste şi despre noi. Acum ştie toată lumea la bursă că am dat de belea, că nu putem plăti obligaţiile contractuale pentru *Toda Shipping* săptămâna viitoare, nici rata de la *Orlin*. Acum cred că cineva speculează acţiunile noastre la bursă fără acoperire.

Gornt stătea lângă agentul său de bursă Joseph Stern, în sala aceea mare urmărind imensul panou încântat. În încăpere era cald şi umezeală, înghesuială de oameni şi zarvă, telefoanele sunau, agenţii asudau din greu, funcţionarii chinezi şi oamenii

de legătură mişunau în toate părţile. În mod obişnuit, în sala principală domnea calmul şi liniştea. Dar nu în acea zi. Toată lumea era încordată, preocupată. Neliniştită. Mulţi îşi scoseseră hainele de pe ei. Chiar şi acţiunile firmei lui Gornt căzuseră cu un punct, dar asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Acţiunile firmei *Struan* căzuseră cu 3,5 puncte, iar *Ho-Pak* abia se mai ţinea pe picioare. *Concernul Struan* este la mare ananghie, se gândi el, totul e amorsat ca să sară în aer, totul e pus la punct. Cu nici o oră în urmă, banii lui Bartlett intraseră în contul lui din Elveţia, nici o urmă, doar două milioane de dolari care au intrat în contul lui dintr-un cont necunoscut. Cu şapte telefoane pusese zvonurile în mişcare. Alt telefon dat în Japonia confirmase exactitatea datelor privind creditul firmei *Struan*. Mda, îi trecu lui prin minte, atacul a început. Îşi îndreptă atenţia spre tabela mare de afişaj electronic, la acţiunile băncii *Ho-Pak*, în vreme ce un funcţionar trecea alt număr de acţiuni oferite spre vînzare. Nu se oferi nimeni imediat să cumpere. De luni, de când începuse el să vândă acţiuni ale firmei *Ho-Pak* în taină, exact la ora trei când se închidea bursa, cu mult înainte de a se începe asaltul asupra acestei bănci, el cîştigase milioane. Luni acţiunile se vânduseră la 28,60, iar acum, în ciuda întregului sprijin pe care îl oferise Richard Kwang, scăzuseră la 24,30, cu mai multe puncte decât oscilaseră aceste acţiuni de la înfiinţarea băncii, cu unsprezece ani în urmă. Iar 4,30 înmulţit cu 500.000 fac 2.150.000, se gândi Gornt fericit, în valută bună şi cinstită, dolari HK, dacă aş vrea să cumpăr acum imediat din nou, ceea ce nu-i prea rău pentru patruzeci şi opt de ore de muncă. Dar deocamdată nu încep să cumpăr, nu dragul meu, nu. Nu încă. Acum sunt sigur că bursa se va prăbuşi cu totul, dacă nu azi, atunci mâine, joi. Şi dacă nu joi, atunci vineri, sau poate luni, cel mai târziu, pentru că nici o bancă din lume nu e în stare să facă faţă unui astfel de asalt. Şi când se va prăbuşi toată bursa, atunci am să cumpăr şi eu, cu numai câţiva cenţi la dolar şi am să cîştig de douăzeci de ori jumătate de milion.

— Vinde 200.000 de acţiuni, spuse el, începând de acum să vândă în mod deschis fără acoperire din celelalte acţiuni ascunse cu grijă pe numele unor intermediari.

— Doamne Dumnezeule, domnule Gornt, căscă gura agentul său de bursă, *Ho-Pak* va trebui acum să arunce în joc aproape cinci milioane de dolari ca să acopere acţiunile astea. Cu asta daţi peste cap toată bursa.

— Exact, îi replică el încântat.

— Şi o să ne ia naiba chinuindu-ne să facem rost de acţiunile astea.

— Atunci apucă-te chiar acum de treaba asta.

Fără prea multă tragere de inimă, agentul se ridică să împlinească cele cerute când sună telefonul.

— Da? Hello, Chang Valet-de-zi, spuse el într-o cantoneză destul de bună. Cu ce-ţi pot fi de folos.

— Sper să-mi poţi salva toţi banii pe care-i am, domnule mijlocitor. Acum cu cât se vând acţiunile *Nobilei Case*?

— 25,30.

Se auzi un geamăt de deznădejde.

— Vai, vai, vai! Şi nu mai e decât vreo jumătate de oră în care să mai pot vinde, vai, vai, vai! Te rog, vinde! Te rog vinde toate acţiunile *Nobilei Case* pe care le am la dumneata. *Proprietăţile Norocul, Feribotul Golden*, şi de asemenea… la cât sunt acţiunile celei de-a doua mari companii?

— 23,30.

— Cu un punct mai puţin decât azi-dimineaţă? *Ayeeeyah*! Toţi zeii sunt martori ce ghinion am eu! Vinde! Te rog vinde totul imediat!

— Dar Chang Valet-de-zi, bursa e destul de solidă şi…

— Acum, pe loc! N-ai auzit ce zvonuri umblă? *Nobila Casă* dă faliment! Eeeee! Vinde, nu mai pierde nici un minut. Stai o clipă. Şi asociata mea Fung-tat vrea să vorbească cu tine.

— Da, Fung A-treia-îngrijitoare-la-closet, spune.

— Da, eu. La fel ca şi Chang Valet-de-zi, cinstite mijlocitor. Vinde. Înainte să pierd totul. Vinde şi sună-ne apoi să ne spui la cât ai vândut, vai-vai, vai! Te rog grăbeşte-te!

Puse telefonul la loc. Era pentru a cincea oară când primise telefoane pline de panică din partea unor vechi clienţi şi treaba nu-i plăcu deloc. E o prostie să intri în panică, se gândi el, verificându-şi stocul de acţiuni. Chang Valet-de-zi şi Fung A-treia-îngrijitoare-la-closet investiseră împreună în diverse acţiuni peste 40.000 HK. Dacă le vindea stocul de acţiuni aveau să câştige, să cîştige bine, dar cu căderea acţiunilor de la *Struan* din ziua aceea aveau să piardă mai tot ce câştigaseră. Joseph Stern era conducătorul firmei *Stern şi Jones* care funcţiona la Hong Kong de vreo cincizeci de ani. Deveniseră agenţi de schimb la bursă doar din timpul războiului. Înainte se ocupaseră cu împrumuturile de bani, schimburile valutare, şi fuseseră

furnizori maritimi. Era un bărbat mărunt de statură, brunet, mai mult chel, trecut de şaizeci de ani, şi mulţi credeau că are în vinele lui şi sânge chinezesc din urmă cu câteva generaţii. Se duse în faţa tabelei, se opri lângă coloana pe care erau trecute acţiunile *Feribotului Golden*, şi trecu în rubrica de vânzări acţiunile celor doi clienţi ai lui. O ofertă destul de modestă.

— Cumpăr cu 30 de cenţi sub valoarea afişată, da?

— Doar nu e nici un asalt asupra firmei *Feribotul de Aur*, replică el.

— Nu, dar face parte din compania *Struan*. Da sau nu?

— Doar ştii bine că acţiunile companiei *Feribotul Golden* au urcat în trimestrul ăsta.

— Tărtăcuţă! Aşa-i că e cald afară? Nu crezi că aici la bursă ar trebui să avem şi noi aer condiţionat? Ei, bătrâne, da sau nu?

Joseph Stern rămase o clipă pe gânduri. Nu voia să aţâţe şi el starea de nervozitate. Doar ieri acţiunile de la *Feribotul Golden*, săriseră în sus cu vreun dolar pentru că toată lumea afacerilor ştia că săptămâna următoare avea loc şedinţa anuală a consiliului, fusese un an bun şi se zvonea că se vor împărţi bonificaţii. Dar el ştia bine regula principală a oricărei burse: ziua de ieri nu are nici o legătură cu cea de azi. Clientul a spus vinde! Vând!

— Cu douăzeci de cenţi sub cotă? întrebă el.

— Cu treizeci. Ultima ofertă. Şi ce-ţi pasă ţie, oricum tot te plăteşte, fie ce-o fi. Cu treizeci?

— În regulă.

Stern îşi croi drum spre locul lui, vânzând aproape toate acţiunile fără nici o dificultate, deşi de fiecare data trebuia să mai reducă din preţ. Cu mare greutate reuşi să mai găsească de unde să împrumute acţiuni *Ho-Pak*. Acum se opri la coloana unde erau afişate acţiunile băncii. Se vedeau o mulţime de ordine de vânzare. În cea mai mare parte erau oferte mărunte. Scrise dedesubt 200.000 la capătul listei, în dreptul coloanei de vânzări. Prin încăpere trecu o adevărată undă de şoc. Nu luă în seamă reacţia, doar se uită la Forsythe, agentul de bursă al lui Richard Kwang. În ziua aceea era singurul care mai cumpăra acţiuni ale băncii *Ho-Pak*.

— Quillan încearcă să împingă *Ho-Pak* în prăpastie? îl întrebă el.

— E de-acum în plin asalt. Vrei să cumperi acţiunile astea?

— Nici dacă te spânzuri! Vinzi şi acţiuni *Struan* fără acoperire?

— Nu.

— Dumnezeule, nu-mi place deloc ce se-ntâmplă.

— Harry, păstrează-ţi cumpătul, îi spuse cineva. În fine, s-a înviorat şi bursa asta o dată, numai asta contează.

— Zi mare, ei? îi spuse un alt agent. Vine şi prăbuşirea, hmm? Eu mi-am transformat toate acţiunile în lichidităţi, am vândut azi-dimineaţă totul. Ei, vine prăbuşirea?

— Habar n-am.

— Şocante zvonurile cu acţiunile *Struan*, hmm?

— Ei, tu te încrezi chiar în toate balivernele?

— Nu, bineînţeles că nu, dar după cum spune un proverb: înţeleptului îi e de- ajuns o vorbă, nu-i aşa?

— Eu nu pot să cred.

— Numai într-o singură zi, acţiunile *Struan* au căzut cu trei puncte jumătate, bătrâne, şi acum o mulţime de oameni au început să creadă în zvonurile care circulă, spuse agentul. Azi-dimineaţă am vîndut toate acţiunile *Struan*. Richard Kwang o să facă faţă asaltului asupra băncii?

— Asta-i numai în mâinile..., şi Joseph Stern era pe cale să spună Dumnezeu, dar ştia că de fapt soarta lui Richard Kwang era în mâinile depunătorilor săi şi aceştia deja hotărâserâ ce să facă. Asta-i *joss* adăugă el trist.

— Da. Să mulţumim lui Dumnezeu că noi, indiferent ce se întâmplă, că se vinde, că se cumpără, noi tot ne luăm partea, fie că-i bal, fie că vine potopul, nu-i aşa?

— Ba chiar minunat, răspunse ca un ecou Stern, deşi în sinea lui detesta din toată inima accentul acela pompos, plin de emfază, al englezului din clasa de mijloc, dobândit în şcoli exclusiviste, la care el nu avusese acces, fiind evreu.

Îl văzu pe Forsythe punând receptorul jos, şi apoi uitându-se la tabela de afişaj. Din nou lovi cu degetul unde trecuse oferta de vînzare, Forsythe îi făcu semn, răzbătu prin mulţime, toţi ochii urmărindu-l.

— Cumperi? întrebă el.

— La timpul cuvenit, Joseph, bătrâne! adăugă Forsythe blajin. Şi acum numai între noi doi să rămână. Ei, poţi face cumva ca să ne scuturăm de Quillan? Am motivele mele să cred că e în cârdăşie cu porcul acela de Southerby.

— E o acuzaţie publică? întrebă celălalt.

— Ei, haide, e doar o părere personală, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai citit articolul lui Haply? Chestia aia cu tai-panii şi marile bănci care răspândesc zvonuri răuvoitoare? Doar ştii bine că banca lui Richard e cât se poate de solvabilă... ca Rothschild! Doar ştii bine că Richard are un miliard...

— Bătrâne, eu am fost martor la criza din '29. Unii aveau chiar miliarde în rezervele lor şi cu toate astea toată lumea a dat faliment. Nu contează decât lichidităţile, creditul şi lichidităţile. Şi credibilitatea. Ei, cumperi acţiunile oferite de noi, da sau nu?

— Probabil.

— Şi cam cât crezi că o să faci faţă asaltului?

Forsythe îşi ridică privirea spre el.

— O veşnicie. Eu nu sunt decât un agent de bursă şi nu fac decât să mă conformez dispoziţiilor. Fie că se cumpără, fie că se vinde, eu tot mă aleg cu un sfert de procent.

— Dacă clientul plăteşte.

— Trebuie să plătească. Doar stocul lui de acţiuni e în mâinile noastre. Şi mai există şi regulamentele. Dar în vreme ce eu o să mă mai gândesc la treaba asta, tu poţi să te duci la dracu!

— Eu sunt englez, râse Stern, şi eu mă duc în rai, nu ai aflat încă? şi se îndreptă spre masa lui, puţin cam stânjenit. Cred că o să cumpere exact înainte de a se închide bursa.

Era trei fără un sfert.

— Bun, spuse Gornt. Acum vreau...

Se opri în mijlocul propoziţiei. Amândoi îşi ridicară privirile să vadă ce se întâmplă când simţiră un val de emoţie străbătând încăperea. Dunross îi însoţea pe Linc şi Casey spre masa lui Alan Holdbrook, agentul de bursă al firmei *Struan*, aflat în cealaltă parte a sălii.

— Am crezut că pe ziua de azi nu-l mai vedem, spuse Gornt zâmbind strâmb.

— Tai-panul nu se dă în lături când e vorba de necazuri. Nu e în firea lui, şi Stern îi urmări pe cei trei gânditor. Par să fie în relaţii foarte amicale. S-ar putea ca zvonurile să fie cu totul false şi Ian o să încheie afacerea cu *Par-Con* şi o să-şi achite datoriile.

— Nu poate. Afacerea e pe cale să se ducă de râpă, spuse Gornt. Bartlett nu-i nebun. Ar trebui să-şi piardă cu totul minţile ca să se încurce cu imperiul acela aflat pe ducă.

— Până acum câteva ceasuri habar n-aveam că *Struan* are datorii la *Orlin*. Şi că plăţile pentru *Todo* sunt scadente în vreo săptămână. Şi încă şi mai aiuritul zvon că banca *Victoria* nu va susţine firma *Struan*. Aiureală curată! L-am sunat pe Havergill şi exact asta mi-a spus.

— Şi ce-a mai zis?

— Ciudat că toate zvonurile astea au ieşit la suprafaţă taman azi! îi replică el după un moment de gândire.

— Foarte ciudat. Vinde 200.000 de acţiuni *Struan*.

Stern făcu ochii mari şi începu să-şi smulgă sprâncenele stufoase.

— Domnule Gornt, nu credeţi că...

— Nu. Te rog fă precum ţi-am spus.

— Cred că de data asta greşiţi. Tai-panul e prea şmecher, O să obţină tot sprijinul de care are nevoie. O să vă ardeţi.

— Vremurile se mai schimbă şi ele. Şi oamemi se schimbă. Dacă *Struan* s-a extins mai mult decât trebuia şi nu va putea plăti... Ei bine, dragul meu, suntem în Hong Kong şi sper că banditţii o să sară prin tavan. Ia vinde tu 300.000 atunci.

— Şi la ce preţ le vindem?

— La preţul pieţii.

— O să ne ia ceva timp ca să facem rost de acţiunile astea. Ar trebui să vindem în pachete mult mai mici. O să...

— Vrei să spui că nu mă bucur de credit suficient sau că nu-ţi poţi exercita atribuţiile obişnuite de agent de bursă?

— Nu, bineînţeles că pot, îi răspunse Stern, nedorind să-şi supere cel mai important client.

— Bun, atunci vinde acţiuni Struan fără acoperire. Acum.

Gornt îl urmări în vreme ce agentul pornise spre tabela de afişaj. Simţea cum inima îi bate în piept, înviorător. Stern se îndreptă întâi spre sir Luis Basilio, de la vechea firmă de agenturare de bursă *Basilio şi Fiii*, care deţinea un pachet mare de acţiuni *Struan* numai el singur, fiind şi reprezentantul a numeroşi clienţi care aveau şi ei astfel de acţiuni. Împrumută de la el pachetul de acţiuni, apoi se duse la tabelă şi scrise cifra uriaşă a ofertei în coloana de vânzări. Creta scârţâi de se auzi în toată sala. Şi treptat se lăsă tăcere. Privirile tuturor se îndreptară spre Dunross şi Alan Holdbrook, spre cei doi americani, pentru ca apoi să se întoarcă spre Gornt, şi iar la Dunross. Gornt îl văzu pe Linc Bartlett şi pe Casey privindu-l ţintă, şi-i păru bine că fata era de faţă. Casey purta o fustă şi o

bluză de mătase galbenă, arăta foarte californiană, o panglică verde îi ţinea părul auriu legat la spate. De ce-o fi fata asta atât de sexy, se întreba Gornt cu gândul aiurea. Părea s-o înconjoare un ciudat aer de vino-ncoace. De ce? Să fie oare din cauză că nici un bărbat nu a reuşit să fie la înălţimea dorinţelor ei? El îi zâmbi, dând uşor din cap. Ea îi răspunse, zâmbind la rândul ei, dar lui i se păru că observă un fel de tristeţe în zâmbetul acela. Îl salută în modul cel mai politicos pe Bartlett şi i se răspunse cu aceeaşi politeţe. Apoi se uită ţintă la Dunross, şi privirile celor doi se încrucişară. Tăcerea deveni grea, apăsătoare. Cineva tuşi nervos. Toată lumea era conştientă de imensitatea ofertei şi de implicaţiile ei. Stern lovi cu degetul în dreptul ofertei, Holdbrook se aplecă înainte şi se consultă cu Dunross, care ridică uşor din umeri, clătină din cap, apoi începu să vorbească încet cu Bartlett şi Casey. Joseph Stern aştepta. Cineva se oferi să cumpere o parte din acţiuni, apoi începu să se întindă târguiala. Nu trecu mult şi 50.000 de acţiuni trecură în posesia altora, iar preţul la bursă ajunse la 24,90. Joseph schimbă cifra 300.000 în 250.000, şi din nou începu să aştepte. Mai vându câteva acţiuni, dar grosul rămase. Apoi, cum nu se mai prezentă nici un cumpărător, se întoarse la locul său. Curgea apa de pe el.

— Dacă cifra aceea rămâne acolo neschimbată până mâine dimineaţă, n-o să-i folosească prea mult firmei *Struan*.

— Mda! Gornt n-o slăbea din ochi pe Casey, care asculta cu atenţie ce-i spunea Dunross; Gornt se rezemă de spătarul scaunului şi se gândi o clipă. Mai vinde 100. 000 de acţiuni *Ho-Pak*... şi 200.000 Struan.

— Domnule Gornt, Hristoase Dumnezeule, dacă acţiunile *Struan* cad se cutremură toată bursa, chiar şi compania dumneavoastră va avea de pierdut.

— Dar va fi şi o compensare, o mulţime de compensări, cu siguranţă.

— Dar va fi o baie de sînge. Dacă *Struan* se prăbuşeşte, la fel vor păţi şi alte companii, mii de investitori vor fi pur şi simplu măturaţi cu totul şi...

— Domnule Stern, nu am nevoie de o prelegere cu privire la economia Hong Kongului, îi replică Gornt rece, şi dacă nu vrei să-mi execuţi dispoziţiile atunci îmi voi rezolva afacerile cu altcineva.

Stern se roşi.

— Eu… mai întâi eu trebuie să mă apuc să adun acţiunile acelea. Şi ce socoteală… până să ajung la totalul acela…

— Atunci îţi sugerez să te grăbeşti! Vreau ca cifrele să apară pe tabela de afişaj încă astăzi!

Gornt îl urmări în vreme ce agentul se ducea să caute alte acţiuni, bucurându-se imens în sinea lui de acest moment. Înfumurat blestemat, îşi spuse el în gând. Agenţii ăştia de schimb nu sunt decât nişte paraziţi nenorociţi, toţi fără excepţie. Şi se simţea în siguranţă. Banii lui Bartlett erau în contul lui deacum, în Elveţia. Putea şi acum să răscumpere acţiunile *Struan* şi *Ho-Pak* şi să cîştige milioane şi milioane. Satisfăcut de gândul ăsta, îşi îndreptă privirile din nou spre Casey. Fata îl privi. Dar nu putea citi nimic în privirile ei. Joseph Stern se mişca de la un agent de bursă la altul. Şi din nou se opri la masa lui Basilio. Sir Luis Basilio îşi întoarse privirile de la tabla de afişaj şi-i zâmbi.

— Ei, Joseph, iar vrei să mai împrumuţi nişte acţiuni de la tabela de afişaj şi-i zâmbi.

— Da, vă rog.

— Pentru Quillan? îl întrebă sir Luis, un bărbat plăcut, mic de statură, elegant, foarte zvelt, trecut de şaptezeci de ani, în anul acela, preşedinte al comitetului care conducea bursa.

— Exact.

— Atunci vino, stai jos puţin, să vorbim, ca doi vechi prieteni. Acum câte mai vrei?

— Două sute de mii.

— Trei sute de mii sunt deja pe tabelă, încă două sute vrei? E un atac deschis, pe toate fronturile?

— Nu… nu mi-a spus chiar pe faţă lucrul ăsta, dar eu aşa zic.

— Mare păcat că ăştia doi nu pot cădea şi ei la pace o dată.

— Da.

Bătrânul rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse şi mai încet:

— Mă gândesc să suspend orice licitaţii pentru *Ho-Pak*, şi până la prânz chiar şi pe cele ale *Nobilei Case*. Sunt îngrijorat. Exact în clipa, asta un faliment al băncii *Ho-Pak*, cuplat cu un faliment al *Nobilei Case* poate doborî toată bursa. Doamne, Sfântă Fecioară! E de neînchipuit ca *Nobila Casă* să dea faliment, fiindcă ne-ar doborî pe mulţi, sute de firme, poate chiar toată economia Hong Kongului! De neînchipuit!

— Dar poate că *Nobila Casă* trebuie pusă la încercare, îmi puteţi împrumuta 200.000 de acţiuni?

— Mai întâi să-mi răspunzi mie la întrebare, da sau nu. Şi dacă e da, ei bine n-ar trebui să suspendăm orice licitaţie pentru *Ho-Pak*? N-ar trebui să suspendăm orice licitaţie pentru *Struan*? I-am tot ispitit şi pe ceilalţi membri ai comitetului în afară de tine. Şi s-au împărţit în două tabere egale.

— Nici una dintre licitaţiile astea n-a fost suspendată vreodată. Ar fi rău chiar şi pentru ele dacă le-aţi suspenda. Trăim într-o societate a pieţii libere, cea mai raţională, cred eu. Ar trebui să lăsaţi lucrurile să se limpezească singure, lăsaţi-i să se descurce fiecare cum poate, şi pe cei de la *Struan* şi pe cei de la *Gornt*, ca şi toţi ceilaiţi. Cei mai buni să urce în vîrful piramidei, iar cei nepricepuţi..., şi Stern scutură mohorât din cap. Sir Luis, e drept, mie îmi vine uşor să vorbesc pentru că eu nu am investit prea mulţi bani în nici una dintre aceste firme...

— Atunci ce-ai făcut cu banii pe care i-ai cîştigat?

— Diamante, i-am băgat în diamante. Toţi evreii au nevoie doar de lucruri mici, din acelea pe care le poţi lua cu tine oriunde, pe care le poţi ascunde uşor, pe care le poţi transforma uşor în altceva.

— Joseph, aici nu ai de ce te teme. De câţi ani trăieşte familia ta aici şi prosperă? Uită-te la Solomon, el şi familia lui e cea mai bogată din toată Asia.

— Pentru evrei, teama de ziua de mâine face parte din felul lor de a trăi. Ca şi obişnuinţa de a se simţi detestaţi.

— Ei, lumea asta, lumea asta minunată, şi ce minunată ar putea fi, oftă sir Luis; sună un telefon pe biroul lui, ridică delicat receptorul cu mâna lui fină, portugheza lui sunând dulce şi curgătoare în urechile lui Stern, care, deşi nu pricepea o boabă, înţelese doar numele de senor Mata, spus cu tot respectul, de câteva ori, dar numele acesta nu-i sugera nimic, după câteva momente bătrânul puse receptorul la loc, foarte gânditor. Secretarul financiar m-a sunat după-masă foarte îngrijorat. La noi se află acum o delegaţie a parlamentului britanic şi falimentul unei bănci va fi dezastruos pentru imaginea noastră, a tuturor! insistă el, zâmbind ciudat. I-am sugerat să se introducă şi aici aşa cum au făcut deja în Anglia, legislaţia care să oblige la semnătura guvernatorului pentru conducerea băncilor, şi individul, săracul, mai-mai să facă o criză. N-ar fi trebuit să glumesc cu el atât de mult! şi Stern zâmbi o dată cu bătrânul. Ca şi cum aici am avea nevoie de amestecul guvernului! şi privirea îi deveni tăioasă. Ei bine, Joseph, deci votezi pentru ca

să lăsăm lucrurile în voia lor… sau să suspendăm licitaţia pentru una din firme sau pentru amândouă, şi dacă eşti de acord, când s-o facem?

Stern aruncă o privire la ceas. Dacă se ducea la tabelă în clipa aceea, avea timp berechet să scrie amândouă dispoziţiile de vânzare şi să-l provoace pe Forsythe. Era un simţământ cât se poate de plăcut să ştie că soarta ambelor firme era în mâna lui, chiar dacă temporar.

— Poate că ar fi foarte bine într-un fel şi foarte rău în altfel. Până acum votul ce zice?

— Precum ţi-am spus, aproape egal în ambele situaţii.

În sală izbucni o nouă explozie de emoţie şi cei doi bărbaţi ridicară privirile. Alte acţiuni *Struan* treceau dintr-o mână în alta. Noul preţ al bursei căzu la 24,70. Phillip Chen se aplecă peste biroul lui Holdbrook.

— Sărmanul Phillip, nu prea arată bine deloc, spuse sir Luis plin de compasiune.

— Da. Păcat de bietul John. Ţineam la el. Ce se mai aude cu Vârcolacii? Credeţi că ziarele exagerează?

— Nu, nu cred, şi bătrânul clipi din ochi. Joseph, nu mă las nici eu cum nu te laşi nici tu.

— Cum?

— Ai hotărât ca de data asta să zici pas. Vrei ca astăzi lucrurile să se desfăşoare în voia lor, nu-i aşa?

— Există altă soluţie mai bună?

— Dacă n-aş fi atât de bătrân, aş fi de acord cu tine. Dar pentru că sunt atât de bătrân şi nu se ştie niciodată ce mă poate aştepta mâine, nici dacă voi ajunge să văd ziua de mâine, prefer să-mi trăiesc drama de azi. Prea bine. Te scutesc de vot pe ziua de azi, aşa că acest comitet e acum în imposibilitatea de a hotărî, balotaj, deci voi hotărî eu ce e de făcut, aşa cum îmi revine sarcina. Ei bine, poţi să împrumuţi de la mine 200.000 de acţiuni ale *Nobilei Case* până vineri, vineri la ora două. După aceea s-ar putea să ţi le cer înapoi… fiindcă trebuie să mă mai gândesc şi la propria mea Casă, nu-i aşa? şi privirea aceea gravă, dar şi binevoitoare, îl făcu pe Stern să se ridice în picioare. Ei, prietene, şi acum ce ai de gând să faci?

— Sunt doar un biet agent de bursă, zâmbi el trist.

Se duse la tabela de afişaj şi trecu în coloana de vînzări de la *Ho-Pak* cifra cu o mână foarte sigură. Apoi, în tăcerea care se lăsă, se duse la coloana firmei *Struan* şi scrise cifra foarte citeţ,

conştient că în clipa aceea se afla pe scenă, în centrul atenţiei tuturor. Simţi fizic ura şi invidia celor din jur. Acum oferta acţiunilor *Nobilei Case* se ridica la peste 500.000, o ofertă mai mare decât oricând în istoria acelei burse. Aşteptă, dorind ca ceasul să gonească mai repede. Se stîrni un val de interes când Soorjani, parsul, cumpără câteva pachete de acţiuni, dar era bine cunoscut că el era doar intermediarul multora dintre clienţii firmei *Struan*, al familiei Dunross şi al susţinătorilor ei. Şi cu toate că el cumpără dintr-o dată 150.000 de acţiuni, nu însemna mare lucru faţă de imensitatea numărului de acţiuni oferite de Gornt. Tăcerea părea să doară. Trecu încă un minut.

— Cumpărăm! şi vocea tai-panului rupse vraja tăcerii.

— Toate acţiunile? întrebă Stern cu voce răguşită, în vreme ce inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Toate pe care le-ai oferit şi cele ale bursei la preţul bursei!

Gornt sări în picioare.

— Cu ce? întrebă el cu un zâmbet drăcesc pe faţă. Înseamnă aproape nouă milioane bani gheaţă.

Dunross se ridică în picioare, cu un uşor zâmbet zeflemitor pe faţă.

— *Nobila Casă* e capabilă să facă faţă acestei sume… şi încă la multe alte milioane. E cineva care se îndoieşte de asta?

— Eu, eu mă îndoiesc şi mâine am să vând alte acţiuni fără acoperire!

În clipa aceea soneria se auzi strident, tensiunea se spulberă şi izbucni un tumult de aprobare.

— Dumnezeule, ce zi…

— Sărmanul tai-pan…

— Nu mai eram în stare să rezist nici eu…

— Ei, de data asta crezi că Gornt o să-l dea peste cap?

— Dar s-ar putea ca toate zvonurile acelea să fie o prostie…

— Cristoase, am făcut o mică avere numai din comisioane…

— Cred că de data asta a cam intrat spaima în Ian…

— Nu uita, pentru plata acelor acţiuni are la dispoziţie cinci zile încheiate…

— Dar mâine nu mai poate cumpăra aşa cum a făcut azi…

— Cristoase, mâine, ce-o să se mai întâmple şi mâine…

Casey se foi pe scaunul pe care şedea, inima bătându-i nebuneşte în piept. Evită să se mai uite la Dunross şi Gornt, şi îşi întoarse privirile spre Bartlett, care se uita lung la tabela de afişaj, fluierînd neauzit de nimeni. Casey era uluită, uluită şi

chiar puţin speriată. Chiar înainte de a veni aici pentru a-l întîlni pe Dunross, Linc Bartlett îi destăinuise planurile lui, îi vorbise despre vizita la Gornt şi discuţia avută cu el.

— Casey, şi acum ştii totul, îi spusese el domol, zâmbind. Acum amândoi sunt puşi în priză, iar noi controlăm terenul lor de luptă, şi totul numai cu două milioane. S-au aruncat unul la beregata celuilalt, amândoi încercând să ajungă la jugulară, în stare să-l devoreze pe celălalt. Iar noi stăm şi aşteptăm. Luni e ziua H. Dacă câştigă Gornt, noi câştigăm. Dacă câştigă Dunross, câştigăm de asemenea. Şi într-un fel şi în celălalt. Şi într-un caz şi în celălalt, *Nobila Casă* suntem noi.

32

Ora 15.03.

Alexei Travkin, antrenorul cailor *Nobilei Case*, mergea pe o stradă aglomerată ce dădea în Nathan Road, în Kowloon, şi intră în restaurantul Dragonul Verde. La subsuoara stângă avea un revolver automat de 38. Mergea destul de sprinten pentru un bărbat la vârsta lui. Restaurantul acela mic arăta destul de neîngrijit, local de rând, fără feţe de mese pe cele vreo douăsprezece mese. La una dintre mese mâncau supă şi paste făinoase patru chinezi, foarte gălăgioşi, iar în clipa în care intră el în crâşma aceea, un chelner plictisit, care se aciuase lângă casă, îşi ridică ochii de pe formularul curselor şi se ridică în silă, luând meniul cu el. Travkin clătină din cap, şi trecu pe sub arcada ce dădea spre sala din spate, mai mică, cu numai patru mese, în care nu se afla decât un singur bărbat.

— Zdrastvuite! spuse alene Suslev, acum îmbrăcat într-un costum de vară, bine croit.

— Zdrastvuite, îi răspunse Travkin, iar ochii lui de slav se făcură şi mai mici, apoi continuă în ruseşte. Cine eşti dumneata?

— Un prieten, înălţimea ta.

— Te rog, nu-mi mai spune aşa. Nu sunt înălţimea mea. Cine eşti dumneata.

— Un prieten, tot un prieten. Pe vremuri erai prinţ. Nu vii la masa mea?

Suslev îi arătă politicos cu mâna spre scaun. Pe masa lui era o sticlă de vodcă deschisă şi două pahare.

— Şi tatăl dumitale, Nicolai Petrovici, tot prinţ era, ca şi tatăl său, şi tot aşa, multe generaţii în urmă, prinţ de Kurgan şi chiar de Tobol.

— Prietene, vorbeşti în cimilituri, spuse Travkin, calm în aparenţă, şi se aşeză în faţa celuilalt, iar când simţi revolverul sub braţ, parcă îi mai dispăru oarecum teama. După accent aş zice că eşti din Moscova… şi georgian în plus.

— Prinţ Kurgan, ai ureche foarte bună, râse Suslev. Da, sunt din Moscova şi sunt născut în Georgia. Numele meu nu contează, dar sunt un prieten…

— Prieten al meu, al Rusiei, sau al Sovietelor?

— Prieten cu toate trei. Vodcă? întrebă Suslev, ridicând sticla.

— De ce nu? şi Travkin îl urmări pe celălalt în vreme ce turna în cele două pahare, apoi, fără nici o ezitare, luă exact paharul pe care n-ar fi trebuit să-l ia, cel aflat mai departe de el, şi-l ridică. În sănătatea dumitale.

La fel, fără nici o ezitare, Suslev apucă celălalt pahar, ciocniră, băură până la fund şi le umplu la loc. În sănătatea dumitale!

— Dumneata eşti cel care mi-a trimis o scrisoare?

— Am veşti de la soţia dumitale.

— N-am soţie. *Prietene*, ce vrei dumneata de la mine? şi felul în care pronunţă Travkin cuvântul *prieten*, sună ca o insultă, văzu străfulgerarea de mânie când Suslev ridică ochii spre el şi se pregăti să se apere.

— Alexei Ivanovici, de data asta îţi iert nepoliteţea, îi replică Suslev plin de demnitate. Dar să ştii că nu ai nici un motiv să fii nepoliticos cu mine. Nici unul. Te-am insultat eu pe dumneata?

— Cine eşti?

— Numele soţiei dumitale e Nestorova Mihail, iar tatăl ei era prinţul Anatoli Sergeyev, ale cărui moşii se întindeau pe-o bună parte din Karaganda, care nu se află prea departe de ţinuturile familiei dumitale, la est de Urali. Era cazac, nu-i aşa, mare prinţ al cazacilor, cărora unii le zic şi cazahi, da?

Travkin se strădui să-şi ţină mâinile noduroase neclintite şi chipul impasibil, dar nu izbuti să nu-i dispară tot sângele din faţă. Întinse mâna şi mai turnă vodcă în cele două pahare. Sticla era acum doar pe jumătate plină. Bău.

— Bună vodcă, nu ca pişoarca pe care-o găseşti prin Hong Kong. De unde o ai?

— Vladivostok.

— Ah. Am fost şi eu o dată acolo. Un oraş destul de murdar, dar au o vodcă bună acolo. Ei, şi acum spune-mi şi mie care-i numele dumitale adevărat şi ce vrei de la mine.

— Îl cunoşti bine pe Ian Dunross?

Travkin tresări.

— Eu mă ocup de antrenamentul cailor lui… eu… de trei ani, de ce?

— Vrei s-o mai vezi pe prinţesa Nestorova vreodată…

— Doamne sfinte Dumnezeule, dar indiferent cine-oi fi dumneata, doar ţi-am spus că n-am nevastă. Ei, şi acum, pentru ultima dată, ce vrei de la mine?

Suslev îşi umplu paharul, şi vocea i se auzi şi mai blând:

— Alexei Ivanovici Travkin, astăzi nevasta dumitale, prinţesa, are şaizeci şi doi de ani. Locuieşte în Iacuţia în…

— Pe Lena? În Siberia? şi Travkin simţi că inima e pe cale să i se rupă din piept. Ce fel de gulag mai e şi acolo, câine!

Chelnerul din cealaltă sală, care acum era complet goală, aruncă o privire în salonul lor pe sub arcada de la intrare, apoi căscă şi continuă să citească mai departe pariurile.

— Nu e un gulag, de ce să fie un gulag? spuse Suslev, tăios. Prinţesa a ales locul acela de buna voie. Acolo locuieşte de când a părăsit Kurganid. Vi…, şi Suslev se întrerupse, băgă mâna în buzunar şi scoase port-vizitul. Uite vila ei din Iakuţk, spuse el punând o fotografie pe masă. A aparţinut familiei ei, cred eu.

Casa era acoperită de zăpadă, înconjurată de un pâlc de copaci, un gard frumos, iar pe coş ieşea fum din belşug. O siluetă încotoşmănată făcea cu mâna spre aparatul de fotografiat, dar era prea departe pentru ca să se distingă limpede figura.

— Şi asta-i nevasta mea? spuse Travkin cu voce răguşită.

— Mda.

— Nu prea-mi vine să te cred.

Suslev mai puse pe masă o fotografie. Un portret. O doamnă cu părul alb, de vreo cincizeci, şaizeci de ani, şi cu toate că se vedea că fusese încercată de toate necazurile acestei lumi, avea o figură încă plină de distincţie, patriciană, iar zâmbetul ei îl tulbură, îl copleşi cu totul.

— KGB-ist ticălos! îngăimă el răguşit, convins acum că o recunoscuse. Ticălos jegos şi împuţit cu tot neamul tău!

— De ce? Pentru că am găsit-o? îi replică Suslev mânios. Pentru că am avut grijă să aibă ce-i trebuie, să nu o sâcâie nimeni, să fie lăsată în pace şi să nu fie trimisă… într-o casă de corecţie, aşa cum aţi meritat şi tu şi toţi din clasa voastră? îşi turnă supărat încă un pahar. Eu sunt rus şi-s mândru de asta… tu eşti un emigrant, ai părăsit ţara. Taică-meu şi ai lui au fost robii unuia din clasa voastră. Tata a murit pe baricade în 1916, ca şi mama, şi înainte de a muri cu adevărat au murit de foame cu toţii. Au… dar cu un efort se stăpâni, şi pe un alt ton adăugă: sunt de acord că avem multe de iertat şi multe de uitat şi unii şi alţii, de-acum totul face parte din trecut, dar am să-ţi spun una şi să ţii minte: noi sovieticii nu suntem fiare… nu chiar toţi. Nu toţi suntem ca ticălosul de Bepa şi nici ca criminalul de Stalin…, îşi găsi pachetul de ţigări. Fumezi?

— Nu. Eşti de la KGB sau GRU?

KGB însemna Comitetul pentru Securitatea Statului, GRU – Departamentul general de contrainformaţii al Marelui Stat Major. Nu era pentru prima oară când Travkin era abordat de unul de la ei. Înainte reuşise să se descotorosească de ei cu vreuna din poveştile lui false despre soarta lui de om neînsemnat. De data asta intrase în capcană. Individul din faţa lui ştia chiar prea multe despre el, pentru multe lucruri adevărate. Cine eşti, ticălos nenorocit ce eşti? Şi ce naiba vrei cu adevărat de la mine? se gândi el în vreme ce nu-l scăpa din ochi pe Suslev.

— Nevasta dumitale ştie că eşti în viaţă.

— Imposibil. E moartă. A fost ucisă de gloată atunci când au dat năvală în pala… În locuinţa noastră din Kurgan, trecută prin foc, distrusă bucată cu bucată, cea mai frumoasă clădire pe o sută de verste în jur, şi care nu supăra pe nimeni.

— Masele aveau dreptul…

— Bandiţii nu erau dintre oamenii mei, eraii conduşi de nişte troţkişti de frunte care după aceea mi-au omorât ţăranii cu miile, până când le-a venit şi lor vremea şi au fost măcelăriţi de ticăloşi de-ai lor şi mai mari.

— Poate că-i aşa, poate că nu, îi replică Suslev cu răceală. Dar chiar şi aşa, prinţe de Kurgan şi Tobol, ea a scăpat cu una dintre bătrânele servitoare, şi au fugit spre est, socotind că poate să emigreze după dumneata prin Siberia către Manciuria. Servitoarea era din Austria. Se numea Pavchen.

Lui Travkin i se tăie răsuflarea.

— Astea-s alte minciuni. Se auzi el spunând, dar nici el nu mai credea în propriile lui vorbe, cu sufletul sfâşiat de zâmbetul acelei femei. Nevasta mea a murit. N-ar fi reuşit niciodată să ajungă atât de departe în nord.

— Ba a reuşit. Trenul cu care încercase să fugă spre est, a fost abătut spre nord. Era toamnă şi prima zăpadă căzuse, aşa că s-a hotărât să aştepte trecerea iernii în Iacuţk. Şi era nevoită să aştepte! şi la aceste cuvinte Suslev îi puse dinainte altă fotografie. Era însărcinată. Uite aici e fiul dumitale şi familia lui. E fotografie de anul trecut.

În fotografie se vedea un bărbat arătos de vreo patruzeci şi ceva de ani, într-o uniformă de maior de aviaţie, care zâmbea plin de încredere spre aparatul de fotografiat, ţinând cu un braţ pe după umăr o femeie frumoasă de vreo treizeci de ani, în jur cu trei copii fericiţi, un prunc, o fetiţă de vreo şase, şapte ani, toată numai zâmbet, căreia îi lipsea un dinte din faţă, şi un băiat de zece care se străduia sa pară cât mai serios. Soţia dumitale i-a pus numele de Piotr Ivanovici, după bunicul dumitale.

Travkin nu îndrăzni să atingă măcar fotografia, ci se uita ţintă la ea, alb la faţă, apoi îşi întoarse privirile, îşi turnă un pahar de vodcă, şi după ce se gândi şi se răz- gândi, îi turnă şi lui Suslev.

— E... e o strălucită înscenare, îngăimă el în cele din urmă, străduindu-se să pară convins. Strălucită!

— Pe prunca din faşă o cheamă Victoria, pe fetiţă Nicola, după bunica dumitale. Iar pe băiat Alexei. Maiorul Ivanovici e pilot de bombardiere.

Travkin nu spuse nimic. Îşi întoarse privirile spre frumoasa femeie în vârstă, mai mai să-i dea lacrimile, dar vocea-i era încă destul de calmă.

— Şi ştie că sunt în viaţă?

— Da.

— De câtă vreme?

— De trei luni. Cam de acum trei luni. I-a spus unul dintre oamenii noştri.

— Care-s oamenii ăştia ai dumitale?

— Vrei s-o vezi?

— De ce numai de trei luni,... de ce nu de vreun an, de trei ani?

— Pentru că abia în urmă cu şase luni am descoperit şi noi cine eşti dumneata.

— Şi cum aţi reuşit?

— Credeai că ai să rămâi anonim o veşnicie?

— Dacă ştie că sunt în viaţă şi i-a spus asta unul dintre oamenii voştri atunci mi-ar fi scris… Da. I-ar fi cerut chiar ei să-mi scrie… vocea lui Travkin sună ciudat, nu mai era acelaşi om, părea să trăiască un coşmar, cu toate strădaniile lui de a gândi limpede. Mi-ar fi scris o scrisoare.

— Ţi-a scris. Am să-ţi dau scrisoarea în una din zilele următoare. Vrei s-o vezi?

Travkin se chinui să-şi stăpânească suferinţa. Făcu un semn spre tabloul acela de familie.

— Şi… şi el ştie că sunt în viaţă?

— Nu. Nimic. Şi asta nu la sugestia noastră, Alexei Ivanovici. A fost ideea soţiei dumitale. Tocmai ca să-l ferească de necazuri, după părerea ei. Ca şi cum noi ne-am răzbuna pe copii pentru păcatele părinţilor lor. Soţia dumitale a rămas două ierni în Iakuţk. Între timp în Rusia s-a făcut pace, aşa că a rămas pe loc. La vremea aceea socotea că erai mort, deşi în sinea ei spera să fii încă în viaţă. Băiatul a crescut cu gândul că erai mort, şi habar n-a avut nimic despre dumneata. Nici acum nu ştie nimic. După cum vezi, vă face cinste la amândoi. A fost şef de promoţie la el în oraş, apoi a urmat universitatea aşa cum fac toţi copiii înzestraţi în ziua de azi… Ştii, Alexei Ivanovici, în copilăria mea am fost cel dintâi din toată provincia mea natală care am ajuns la unversitate, cel dintâi dintr-o familie de ţărani. Azi în Rusia suntem mai drepţi.

— Şi cam de câte cadavre aţi avut nevoie ca să ajungeţi unde aţi ajuns acum?

— Da, ne-au trebuit câteva, îi răspunse Suslev întunecat, mai toţi însă criminali şi duşmani ai Rusiei.

— Spune-mi ceva despre ei.

— Am să-ţi spun într-o bună zi.

— Ai luptat în ultimul război… sau poate erai comisar?

— Al 16-lea corp de tancuri. Armata patruzeci şi cinci. Am fost şi la Sevastopol şi la Berlin. Comandant de tanc. Vrei să-ţi vezi nevasta?

— Mai mult decât ţin la viaţa mea, numai dacă aceea ar fi într-adevăr nevasta mea şi ar fi încă în viaţă.

— E în viaţă. Pot să rezolv eu problema asta.

— Unde?

— La Vladivostok.

— Nu. Aici la Hong Kong.

— Îmi pare rău. Aici nu e posibil.

— Bineînţeles că nu, spuse Travkin râzând mânjeşte. Bineînţeles, prietene. Bei? şi turnă ultimele rămăşiţe de vodcă, împărţindu-le egal şi într-un pahar şi în celălalt. Sănătate.

Suslev se uită la el lung, apoi privi portretul femeii şi tabloul de familie al maiorului de aviaţie, le strânse pe toate adâncit în gânduri. Se scărpină în barbă. Apoi spuse cu glas hotărât:

— Bine, fie, în Hong Kong, şi Travkin simţi cum îi sare inima din piept.

— Şi eu în schimb ce să fac?

Suslev îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Nişte informaţii. Şi colaborare.

— Ce anume?

— Vreau să ştiu şi eu tot ce ştii dumneata despre tai-panul *Nobilei Case*, tot ce ai făcut dumneata prin China, pe cine cunoşti, cu cine te întâlneşti.

— Iar în privinţa colaborării?

— Despre asta am să-ţi spun mai târziu.

— Şi în schimb dumneata îmi aduci soţia la Hong Kong?

— Da.

— Când?

— De Crăciun.

— Pot să am încredere în dumneata?

— Poţi. Şi dacă colaborezi cu noi va fi aici la Crăciun.

Travkin se uită ţintă la cele două fotografii cu care se juca Suslev, apoi îi văzu privirea şi stomacul i se întoarse pe dos.

— Oricum ar fi, prinţe Kurgan, trebuie să fii foarte cinstit cu mine. Cu sau fără nevasta dumitale, prinţe Kurgan, fiul dumitale şi nepoţii sunt în mâinile noastre ca ostateci.

Travkin degustă vodca, încercând s-o facă să ţină cât mai mult.

— Te cred, şi cred că eşti ceea ce spui. Cum vrei să începem?

— Întâi cu tai-panul. Dar mai întâi vreau să mă uşurez şi eu.

Suslev se ridică, îl întrebă pe chelner unde-i toaleta, şi ieşi prin bucătărie. Acum, când rămăsese singur, Travkin se lăsă pradă disperării. Luă fotografia cu căsuţa aceea troienită care se afla încă pe masă şi se uită la ea pierdut. Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi şterse lacrimile şi simţi revolverul de la subţioară, care acum nu-l putea ajuta cu nici un chip. Făcând apel la toată puterea interioară de care era în stare, se îmboldi să fie înţelept

şi să nu creadă o iotă, dar în sufletul lui era convins că aceea era fotografia ei şi că va fi în stare să facă orice, să rişte orice numai s-o vadă. De ani şi ani de zile se chinuise să-i evite pe vânătorii ăştia de oameni, ştiind bine că era căutat în continuu. Fusese conducătorul trupelor albe în regiunea sa de-a lungul transiberianului şi ucisese o mulţime de bolşevici. În cele din urmă, se săturase de atâta moarte, şi în 1919 părăsise Rusia ca să ajungă la Shanghai, căutându-şi un nou cămin, dar veniseră peste el armatele japoneze, reuşise să scape şi de acestea trecând de partea gherilelor chinezeşti, croindu-şi drum prin luptă spre sud şi vest de Chungking, pentru ca să se întâlnească prin părţile acelea cu alţi tâlhari, englezi, australieni, chinezi – la dispoziţia oricui plătea – până când, în cele din urmă, japonezii s-au predat fără condiţii la sfârşitul războiului, şi toţi aceşti orfani s-au întors la Shanghai din nou, doar pentru ca să fugă iar. Şi au tot trăit aşa numai pe fugă, se gândi el. Pentru numele lui Hristos, iubita mea, ştiu că ai murit. Ştiu eu în sufletul meu. Mi-a spus cineva care a văzut gloata jefuind conacul, i-a văzut dând năvală peste tine… Şi acum? Chiar s-ar putea să mai fii în viaţă? Travkin se uită la uşa bucătăriei plin de ură, ştiind bine că de-acum încolo va fi hăituit veşnic de gândul nesiguranţei, până când va fi convins de adevăr. Şi cine o mai fi şi mâncătorul ăsta de căcat? se gândi el. Cum naiba de au dat de mine? Şi rămase aşa aşteptând, aşteptând mereu, mohorât, şi brusc, apucat de panică, se duse să-l caute. Toaleta era goală. Individul se evaporase. Travkin simţi un gust rău în gură, şi i se făcu rău de atâta teamă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba vrea cu tai-panul?

33

Ora 17.50.

— Hello, Ian, spuse Penelope. Te-ai întors devreme acasă. Cum ţi-a mers astăzi?

— Minunat, îi răspunse Dunross distrat.

Şi pe lângă toate nenorocirile de care avusese parte, chiar înainte de a pleca de la birou, îl sunase Brian Kwok care-i spuse

printre altele că AMG fusese probabil ucis şi-l prevenise să fie cât se poate de precaut.

— Ei, probabil una dintre zilele acelea ale tale obişnuite, da? îi replică ea. Ce-ai zice de un pahar? Da. O şampanie?

— Bună idee, şi atunci o văzu pe Penelope că zâmbeşte, îi zâmbi şi el şi se simţi mult mai bine. Penn, tu eşti în stare să-mi citeşti gândurile!

Îşi aruncă servieta într-un dulap şi se duse după Penelope într-unul din saloanele Casei Mari. Şampania era pusă deja într-o baterie de gheaţă, sticla fusese deschisă şi două pahare pe jumătate pline şi unul gol puse în gheaţă.

— Kathy e sus, îi citeşte Glennei o poveste la culcare, spuse Penepole turnându-i în pahar. Tocmai… acum mi-a spus şi mie despre… despre boala ei.

— Ah, luă paharul. Mulţumesc. Şi Andrew cum a primit vestea? Azi n-a pomenit nici o vorbă.

— O să-i spună în seara asta. Şi bea şi ea şampanie ca să-şi mai facă puţin curaj, şi Penelope se uită ţintă la el îngrijorată. Ian, o să se facă bine, nu-i aşa?

— Eu aşa cred. Am avut o discuţie lungă cu doctorul Tooley. El e optimist, mi-a dat numele a trei dintre cei mai mari experţi din Anglia şi a altor trei din Statele Unite. Am trimis o telegramă pentru a reţine ore de consultaţie la cei trei din Anglia, iar doctorul Ferguson le trimite par avion fişele medicale,… şi când o să ajungeţi voi acolo, ele vor fi la ei deja.

Penelope sorbi din şampanie. O briză uşoară făcea puţin mai respirabil aerul înăbuşitor. Uşile erau larg deschise spre grădină. Se făcuse aproape şase.

— Crezi că ar fi mai bine să plecăm de îndată? Câteva zile în plus sau în minus pot însemna mult?

— Nu cred.

— Dar trebuie să mergem?

— Penn, dacă ar fi fost vorba de tine, ne-am fi urcat în primul avion.

— Da. Dacă ţi-aş fi spus.

— Mi-ai fi spus.

— Da. Cred că ţi-aş fi spus. Am rezervat locuri pentru mâine. Kathy zice şi ea că e o idee bună. Cu avionul companiei BOAC.

Dunross tresări.

— Claudia nu mi-a spus o vorbă!

Penelope zâmbi.

— Am reţinut locuri singură. Sunt şi eu în stare să fac măcar atâta lucru. Am reţinut locuri pentru mine, Glenna şi Kathy. Şi putem lua fişele medicale cu noi. Am socotit că e mai bine dacă Kathy merge fără copiii ei. O să se simtă foarte bine ăia mici şi dacă rămân aici cu doicile lor, cu *amah*.

— Mda, e mult mai bine aşa. Doctorul Tooley a fost foarte categoric când a zis să se odihnească cât mai mult. E cel mai important lucru, a spus el: să se odihnească, cât mai multă odihnă, şi Dunross îi zâmbi. Pena, mulţumesc!

Ea privea ţintă broboanele de apă ce se formau pe sticla din găleata cu gheaţă.

— Groaznic, nu-i aşa?

— Chiar foarte rău, Penn. Nu există nici un remediu. Doctorul crede… crede că tratamentul doar poate opri boala, îşi termină paharul şi turnă din nou pentru amândoi. A venit vreun mesaj pentru mine?

— Ah, îmi pare rău, iartă-mă. Da, e pe bufet. Mai înainte a venit un interurban de la Marsilia.

— De la Susanne?

— Nu, de la domnul Deland.

— Agentul nostru acolo…

— Mare ghinion cu tânărul Borge.

— Da.

Dunross frunzări mesajele. Johnjohn de la bancă, Holdbrook, Phillip Chen, şi inevitabilul laitmotiv: „Sun-o pe Claudia, te rog,”. Oftă. Nu plecase de la birou decât de jumătate de oră şi acum iar trebuia s-o sune. Cei răi nu au parte, de odihnă, îi trecu lui prin minte, şi zâmbi de unul singur. Îi plăcuse să-l umilească puţin pe Gornt la bursă. Iar faptul că nu avea banii cu care să plătească acţiunile cumpărate nu-l deranja deloc. Mai existau, încă cinci zile de îndurare, se gândi el. Şi cu *joss*… toate vor fi acoperite. Da, cu *joss*. De când îl sunase agentul lui de bursă plin de panică, la câteva minute după zece, ca să-i aducă la cunoştinţă zvonurile care bântuiau bursa şi cum cădeau acţiunile lor cu mare repeziciune, încă de atunci se pregătise pentru un atac prin surprindere. Împreună cu Phillip Chen, Holdbrook, Gavallan şi deVille îi informase pe toţi marii agenţi de bursă la care avuseseră acces ca să le spună că zvonurile acelea cu privire la falimentul firmei *Struan* nu sunt decât nişte prostii şi le sugeraseră să refuze a-i împrumuta lui Gornt vreun pachet mai mare de acţiuni *Struan*, ci să-l poarte cu vorba, să-i

împrumute câteva acţiuni doar, din când în când. La vreo câţiva dintre cei aleşi le destăinui în cel mai strict cadru confidenţial că de-acum fusese semnat contractul cu *Par-Con*, parafat, rămânând doar să fie oficializat, prilej foarte bun pentru a strivi firma *Rothwell-Gornt* o dată pentru totdeauna.

— Dacă Gront va vinde acţiuni fără acoperire, lăsaţi-l. Să ne prefacem că suntem vulnerabili, dar să sprijinim acţiunile *Struan* la bursă. Apoi vineri anunţăm vestea, acţiunile noastre vor urca la ceruri, iar el o să-şi piardă şi cămaşa, cravata, nădragii de pe el, le mai spuse el. Şi o să luăm înapoi compania noastră aeronautică laolaltă cu a lui, navele noastre şi ale lui, şi vom domina tot negoţul în aer, pe pământ şi pe apă, spre şi dinspre Asia.

Ah, dacă am reuşi să-l zdrobim cu adevărat pe Gornt, se gândi el înfierbântat, generaţii de acum încolo vom putea trăi în linişte. Şi am putea s-o facem, dacă am parte de *joss*, de *Par-Con* şi de *joss*. Dumnezeule, dar va fi un joc tare periculos! Toată ziua se prefăcuse plin de siguranţă, deşi nu avea nici un fel de certitudine. Mulţi dintre marii agenţi de bursă îl sunaseră alarmaţi, dar reuşise să-i liniştească. Atât Wu Patru Degete, cât şi Tung Zgârcitul deţineau pachete importante de acţiuni pe căi ocolite, prin tot felul de interpuşi. În după-amiaza aceea îi sunase pe amândoi pentru a le obţine încuviinţarea să nu împrumute şi nici să vândă în cursul următoarei săptămâni pachete mari din acţiunile pe care le deţineau. Amândoi fuseseră de acord, dar nu-i fusese deloc uşor cu nici unul dintre ei. Ei, şi una peste alta, cred că am îndepărtat atacul iniţial, se gândi Dunross. Dar mâine o să vedem noi care-i adevărul… sau mai exact vineri; e Bartlett duşman sau prieten, prieten sau Iuda? Simţi că-l cuprinde un val de mânie, dar, cu un efort, reuşi să-l îndepărteze. Fii calm, îşi spuse el, gândeşte calm! Aşa am să fac, dar e afurisit de ciudat că tot ceea ce mi-a spus Bartlett la petrecere, toate acele foarte tainice lucruri pe care mi le-a împărtăşit aşa deodată şi cu multă bunăvoinţă pentru ca să-mi învingă reticenţele şi sistemul de apărare, în cel mai miraculos chip au circulat azi prin toată bursa ca un veritabil taifun. Cine-i spionul? Cine i-a furnizat datele? E şi spion al lui *Sevrin*? Ei, nu contează pentru moment, deocamdată totu-i acoperit. Cel puţin aşa cred. Dunross se duse până la telefon şi-i spuse operatoarei să-l caute pe domnul Deland, să vorbească personal cu el, şi să-i spună să-l sune din nou.

— Oare Susanne o fi ajuns şi ea acolo? întrebă Penelope.

— Aşa cred. Dacă avionul a zburat normal. E aproape ora unsprezece la Marsilia, aşa că nu trebuie să fii îngrijorată. Mare păcat, la naiba, de Borge. Ţineam la el.

— Şi Avril ce-o să facă?

— O să se descurce ea. Avril o să vină acasă să crească copilul şi curând o să întâlnească un prinţ, altul, iar fiul ei o să facă parte din firma *Struan*, iar în vremea asta ea o să aibă viitorul asigurat şi va fi apărată.

— Ian, tu chiar crezi în chestia cu prinţul?

— Da, îi răspunse el convins. Şi cred că totul va fi bine. O să fie bine, Penn, şi pentru ea, şi pentru Kathy, şi... toată lumea o să fie bine.

— Ian, doar nu-i poţi duce tu pe toţi în spate!

— Ştiu, ştiu prea bine, dar atâta vreme cât trăiesc eu, şi am să trăiesc o veşnicie, nimeni din familie nu va duce lipsă de nimic.

Soţia lui îl privi şi îşi aduse aminte de prima dată când îl văzuse! era un tânăr ca un zeu, stând în avionul acela de vânătoare sfârtecat, care ar fi trebuit să se prăbuşească, dar, în chip cu totul miraculos, reuşise să se salveze. Un Ian care stătea în avion pur şi simplu, apoi izbutise să iasă, stăpânindu-şi spaima; îşi aminti că văzuse în ochii lui pentru prima dată ce înseamnă moartea, dar şi faptul că el reuşise să o domine, întorcându-se şi primind firesc o cană cu ceai şi spunând: „O, minunat, mulţumesc. Eşti nouă pe aici, aşa-i!” cu accentul lui patrician care părea atât de departe de mediul în care crescuse ea. Şi asta cu atât de multă vreme în urmă, cu o mie de ani, altă viaţă, se gândi ea. Ce zile minunate, groaznice, tulburător de chinuitoare. Azi o să moară sau o să se întoarcă? Am să mor la bombardamentul de dimineaţă sau la cel de seară!? Unde-or fi mama şi tata? Telefoanele nu merg din cauza bombardamentelor, ca de obicei sau poate că vila aceea mică din Streatham a dispărut, laolaltă cu celelalte o mie asemănătoare? Şi, într-o bună zi, chiar aşa s-a întâmplat, şi s-a trezit că nu mai are nici un fel de trecut, doar pe Ian şi braţele lui, puterea şi încrederea lui în viaţă, şi trăi apoi îngrozită de gândul că şi el se va duce la fel ca toţi ceilalţi. Şi asta a fost cea mai cumplită parte a acelor zile, îşi spuse ea. Aşteptarea aceea, gândurile care voiau să anticipeze totul, ştiind cât de muritori sunt cei dragi şi atât de puţini, cât de muritori suntem cu toţii.

Dumnezeule, cât de repede a trebuit să ne facem mari pe vremea aceea!

— Dragule, sper şi eu că vei trăi veşnic, zise ea pe tonul ei obişnuit, fără să pară tulburată, dorind să-şi ascundă imensa dragoste pe care o simţea pentru el. Da, aş vrea să fii nemuritor.

El îi zâmbi, ştiind bine cât ţine la ea.

— Penn, eu sunt nemuritor, nu-ţi fă nici un fel de griji. Şi după ce am să mor, eu tot voi veghea asupra ta şi a Glennei, asupra lui Duncan şi Adryon, asupra tuturor.

— Aşa cum face Dirk Struan? îi spuse ea privindu-l lung.

— Nu, îi replică el de dată asta foarte serios. El e o prezenţă cu care nu mă pot măsura. El e veşnic… eu sunt doar temporar! şi o privi drept în ochi. Dar în seara asta eşti cam prea pusă pe discuţii serioase, nu ţi se pare?

Râseră amândoi.

— Mă gândeam doar cât de trecătoare este viaţa, cât de plină de violenţă, neaşteptată, cât de crudă. Întâi John Chen şi acum Borge, Kathy…, o trecu un scurt fior, cutremurată de gândul că s-ar putea cândva să-l piardă. Cine-o să fie următorul?

— Nici unul dintre noi. Dar mai bine să fim ca chinezii. Adu-ţi aminte că noaptea toate pisicile sunt negre. Dar viaţa e frumoasă. Zeii mai comit şi ei greşeli şi se duc să se culce, aşa că noi să facem tot ce putem şi să nu ne încredem niciodată într-un *quai loh*.

Ea râse, împăcată şi senină din nou.

— Ian Struan Dunross, sunt unele momente când chiar simt că-mi place de tine! Crezi că…

Sună telefonul, ea se opri şi se gândi: blestemate fie telefoanele astea. Dacă aş fi eu cea mai mare pe lumea asta aş interzice toate telefoanele după ora şase seara, dar atunci bietul de Ian ar înnebuni, şi afurisita asta de *Nobilă Casă* s-ar prăbuşi, şi ea e toată viaţa lui Ian. Eu sunt abia după aceea, ca şi copiii de altfel, şi aşa şi trebuie să fie, nu-i aşa?

— Hello, Lando, spunea Dunross. Ce mai e nou?

— Tai-pan, cred că nu te deranjez.

— Nu, deloc, îi răspunse el, adunându-şi toată puterea. Tocmai am ajuns şi eu acasă. Cu ce te pot ajuta?

— Îmi pare rău, iartă-mă, dar retrag cele cincisprezece milioane cu care am zis că am să te sprijin mâine. Temporar. Bursa asta mă face şi pe mine puţin cam nervos.

— Nu ai nici un motiv de îngrijorare, îi spuse Dunross, simţind cum i se strânge stomacul. Gornt iar s-a apucat de şmecheriile lui. Asta-i…

— Eu sunt foarte îngrijorat. Nu e numai Gornt. Mai e şi *Ho-Pak* şi felul în care reacţionează toată bursa asta, îi spuse Mata. Asaltul ăsta asupra băncii care se întinde şi spre banca *Ching Prosperity*, ba chiar şi spre Victoria… sunt numai semne proaste, aşa că eu prefer să aştept şi să văd cum se aranjează lucrurile.

— Lando, mâine e ziua cea mai importantă. Mâine. Eu m-am bazat pe tine.

— Ai triplat transportul nostru de aur aşa cum am cerut?

— Da, am făcut personal treaba asta. Am şi confirmările prin telex de la Zurich în codul obişnuit.

— Excelent, excelent!

— Dar mâine am nevoie de cartea ta de credit.

— Bineînţeles. Dacă trimiţi un curier la mine acasă acum, îţi dau un cec pentru toată suma.

— Cec personal? reuşi să se stăpînească Dunross, spre propria lui uimire. La care dintre bănci, Lando?

— Pentru *Victoria*.

— Dumnezeule, asta înseamnă o mulţime de bani care se retrag exact în momentul acesta.

— Nu-i retrag, doar plătesc pentru o cantitate de aur. Prefer să transform o parte din fonduri în aur păstrat undeva mai departe de Hong Kong, pentru o săptămână sau cam aşa ceva, şi e un moment minunat pentru o astfel de tranzacţie. Ia legătura cu ei ca să trimită un telex în sensul acesta mâine, primul lucru. Primul lucru! Da. Eu nu retrag fonduri. Ian, doar plătesc pentru aurul pe care l-am cumpărat. Şi dacă aş fi în locul tău, aş încerca să transform totul în lichidităţi.

Din nou simţi că i se strînge stomacul.

— Ia spune mai bine ce zvonuri ţi-au ajuns la urechi? îl întrebă el încă stăpân pe sine.

— Doar mă ştii bine, tai-pan, sunt doar ceva mai prudent decât tine. Banii mei pe mine mă costă foarte mult.

— Nu mai mult decât pe mine.

— Mda, mai vorbun noi mâine, şi după aia o să vedem. Dar nu miza pe cele cincisprezece milioane ale noastre. Îmi pare rău.

— Tu ai auzit ceva. Doar te ştiu eu bine. Ce anume? *Chi pao pu chu huo*.

Ceea ce însemna ad literam: focul nu se poate înveli într-o hârtie, însemnând că un secret nu poate fi păstrat o veşnicie. Urmă o lungă pauză apoi Mata spuse abia şoptit:

— Ian, strict confidenţial, bâtrânul Zgârcit vinde masiv. E pregătit să se descotorosească de toate acţiunile. S-ar putea ca bătrânul diavol să fie pe moarte, dar cu nasul lui simte la fel de bine când miroase a pierdere, fie ea cât de neînsemnată, şi nu-mi aduc aminte să fi greşit vreodată.

— Toate acţiunile? întrebă Dunross tăios. Când ai vorbit cu el?

— Am fost în legătură cu el toată ziua. De ce?

— Pentru că am luat legătura cu el după prânz şi mi-a promis că nu va vinde şi nici nu va împrumuta acţiuni *Struan*. Şi-a schimbat părerea?

— Nu. Sunt sigur că nu. Pentru că nu poate. El nu mai are nici o acţiune *Struan*!

— Are 400.000 de acţiuni.

— Tai-pan, le-a avut, deşi, ca să fim drepţi, au fost aproape 600.000. Sir Luis nu prea avea mare lucru, prea multe acţiuni ale lui, şi el e unul dintre mulţii intermediari ai Zgârcitului. Şi a dat astăzi toate cele 600.000 de acţiuni.

Dunross îşi stăpîni o înjurătură.

— Hmm!

— Ascultă, tinere prieten al meu, tot ce ţi-am spus ţi-am spus în cel mai strict secret, dar ar trebui să fii pregătit. Zgârcitul i-a dat dispoziţie lui sir Luis să vândă sau să împrumute toate acţiunile *Nobilei Case* îndată ce se răspândeşte zvonul dimineaţă, astăzi adică. O sută de mii le-a împrăştiat prin agenţii de bursă şi le-a vândut imediat, ce i-a mai rămas... cele 500.000 pe care le-ai cumpărat de la Gornt, erau ale Zgârcitului. Din clipa în care se văzu limpede că începe un asalt asupra *Nobilei Case* şi Gornt începe să vândă fără acoperire, Zgârcitul i-a dat dispoziţie lui sir Luis să pornească să împrumute, toate acţiunile pe care le avea în afară de vreo mie de acţiuni, pe care le-a păstrat. Ca să-şi păstreze cinstea obrazului. Al obrazului tău. Când s-a închis bursa, Zgârcitul era foarte încântat. Cu ziua de azi are cu două milioane mai mult.

Dunross rămase stană de piatră. Îşi dădea seama că vocea lui nu-şi pierduse tonalitatea obişnuită, stăpânită, şi se simţi

mulţumit măcar pentru atât, dar era răscolit. Dacă Zgârcitul vânduse, atunci vor vinde şi cei din neamul Chin şi o duzină de alţi prieteni de-ai lor se vor lua după ei, şi asta însemna haos.

— Ei, ticălos bătrân ce mi-e! spuse el, fără ranchiună, pentru că el era vinovat fiindcă nu apelase la el la vreme. Lando, dar ce se aude atunci cu cele 300.000 de acţiuni şi mai bine ale tale?

Îl simţi pe portughez că şovăie, şi stomacul i se strânse din nou.

— Eu încă le mai am. Le-am cumpărat la 16 când ai transformat firma în firmă publică, aşa că deocamdată nu sunt îngrijorat. Poate că Alistair Struan a avut dreptate când te-a sfătuit să o laşi în familie şi să nu devină publică… pentru că *Nobila Casă* e vulnerabilă numai din pricina asta.

— Ritmul nostru de creştere e de cinci ori mai mare decât al lui Gornt. Şi dacă nu transformam firma în firmă publică nu reuşeam să facem faţă dezastrelor pe care le-am moştenit. *Victoria* ne sprijină. Încă mai deţinem stocul nostru de acţiuni ale băncii şi-o majoritate de voturi în consiliul de administraţie al băncii, aşa că trebuie să ne sprijine. Suntem totuşi foarte puternici şi îndată ce vom depăşi şi situaţia asta temporară vom fi cel mai mare concern din Asia.

— Poate. Dar poate că ar fi fost mai înţelept din partea ta să accepţi propunerea noastră în loc să rămâi în faţa riscului de a te trezi că altcineva îţi preia firma, sau să fii ameninţat de căderea bursei.

— Nu puteam nici atunci, nu pot să accept nici acum. Nimic nu s-a schimbat.

Şi Dunross zâmbi cu amărăciune. Lando Mata, Tung Zgârcitul şi Chin Jucătorul, laolaltă, îi oferiseră douăzeci la sută din aurul lor şi veniturile sindicatului pentru cincizeci la sută din acţiunile firmei *Struan* dacă o menţinea ca o companie în întregime privată.

— Haide, tai-pan, fii rezonabil. Eu şi Zgârcitul îţi dăm 100 de milioane bani gheaţă chiar azi pentru ca să deţinem cincizeci la sută. În dolari SUA. Nimeni nu se va atinge de poziţia ta de tai-pan, tu vei conduce noul sindicat şi o să administrezi aurul şi monopolul nostru asupra jocurilor, secrete sau legale, zece la sută din toate profiturile revenindu-ţi ţie personal.

— Şi cine va numi următorul tai-pan?

— Tu… consultându-te cu noi.

— Asta-i, vezi! E imposibil. Cu cincizeci la sută din acţiuni deţineţi puterea asupra firmei *Struan* şi nu mi-e îngăduit să accept una ca asta. Asta ar însemna să trec peste testamentul lui Dirk, să-mi neg jurământul şi să renunţ la controlul absolut asupra firmei. Îmi pare rău. Nu se poate.

— Şi asta numai pentru un jurământ făcut faţă de un zeu necunoscut, care nu va putea fi cunoscut niciodată şi în care nici măcar tu nu crezi,... pentru un pirat plin de crime, care e mort de mai bine de o sută de ani.

— Indiferent care sunt motivele, răspunsul e nu. Mulţumesc, nu.

— Dar s-ar putea foarte uşor să pierzi chiar toată compania.

— Nu. Cei din neamul Struan şi Dunross avem la un loc şaizeci la sută din voturi, şi numai eu singur am dreptul să folosesc toate voturile astea. Şi dacă ar fi să pierd, atunci aş pierde tot ceea ce posedăm, şi vom înceta să mai existăm ca *Nobila Casă*, ceea ce, prin voinţa lui Dumnezeu, nu se va întîmpla niciodată.

Se lăsă o lungă tăcere. Apoi Mata spuse, cu aceeaşi voce prietenească din totdeauna.

— Oferta noastră e valabilă încă două săptămîni. Dacă *jossul* e împotriva ta şi nu izbuteşti să te descurci de data asta, oferta noastră de a conduce sindicatul cel nou e încă valabilă. Am să-mi vând sau am să-mi împrumut stocul de acţiuni când valoarea lor va ajunge la 21.

— Sub 20... nu la 21.

— Crezi că vor coborî chiar atât de jos?

— Nu. Dar e un obicei al meu, şi 20 e mai bine decât 21.

— Bun. Dumnezeule. Atunci să aşteptăm şi să vedem ce ne aduce ziua de mâine. Îţi doresc un *joss* bun. Noapte bună, tai-pan.

Dunross puse jos receptorul şi bău ultimele picături de şampanie. Era la mare ananghie. Ticălosul ăla bătrân de Zgârcit, se gândi el iar, admirându-i inteligenţa şi viclenia, să fie el în stare să se lase atât de greu şi să accepte să nu vândă şi nici să împrumute acţiuni *Struan*, deşi nu-i mai rămăseseră decât vreo mie, ştiind bine că profitul de pe cele 690. 000 de acţiuni era de-acum asigurat, ticălosul ăla bătrân e un mare ora de afaceri. Şi e foarte deşteaptă oferta făcută de Lando şi Zgârcitul, mai ales chiar în astfel de momente. Auzi, o sută de milioane! Dumnezeule Cristoase. Cu asta îl fac pe Gornt să se

beşe în biserică. Aş putea să folosesc banii aceia ca să-l zdrobesc definitiv şi să preiau, fără nici o dificultate, *Asian Properties* şi să-l oblig pe Dunstan să iasă la pensie ceva mai devreme. Apoi aş putea să trec conducerea *Nobilei Case* lui Jacques şi Andrew în deplină siguranţă şi…

Şi după aia ce? După aceea eu ce mai fac? Mă retrag prin mlaştinile natale şi împuşc gâşte? Dau petreceri nebuneşti la Londra? Sau intru în parlament şi dorm şi eu liniştit pe banca din spate, în vreme ce blestemaţii de socialişti dau ţara pe mâna comuniştilor? Cristoase, aş muri de plictiseală! Aş…

— Cum? tresări el. Iartă-mă Penn, ce spuneai?

— Tocmai spuneam că se pare că ai primit nişte veşti proaste!

— Mda, cam aşa, apoi Dunross zâmbi şi se scutură de toate neliniştile. *Joss*, Penn. Sunt tai-pan, spuse el binedispus. Şi atunci când eşti tai-pan, trebuie să te aştepţi la una ca asta, săltă sticla, era goală. Cred că merităm încă una… nu, iubita mea, mă duc eu.

Se duse la frigiderul mascat, ascuns într-un dulap imens, chinezesc, antic, stacojiu, lăcuit.

— Ian, cum reuşeşti să mai faci faţă? îl întrebă ea. Vreau să spun că mereu pare să se întâmple câte o nenorocire, mai tot timpul de când ai preluat tu conducerea… totdeauna e undeva o catastrofă care ameninţă, cu fiecare telefon mi se pare, şi munceşti încontinuu, nu-ţi iei şi tu o dată un concediu… niciodată de când am venit la Hong Kong. Întâi tatăl tău, apoi Alastair şi după aceea… Oare o să vină şi o vremea când să nu mai plouă cu nenorociri?

— Bineînţeles că nu, doar asta-i meseria!

— Şi merită atâta zbucium?

Dunross se concentră asupra dopului, ştiind bine că discuţia aceea nu avea nici un viitor.

— Bineînţeles.

Pentru tine, Ian, îi trecu ei prin minte. Pentru mine nu. După o clipă de tăcere Penelope reluă.

— Atunci e bine dacă plec şi eu?

— Da, sigur că da. Am eu grijă de Adryon şi de Duncan, să nu-ţi faci probleme. Să te distrezi cât mai bine şi să te întorci cît mai iute înapoi.

— Duminică chiar te duci la cursa aceea de coborâre în pantă?

— Da. Şi după aceea la Taipe, mă întorc marţi. Mă duc cu Bartlett.

Ea se gândi la Taipe şi se întrebă dacă există pe-acolo vreo fată, o fată cu totul deosebită, o chinezoaică, având doar jumătate din vârsta ei, cu un ten minunat şi catifelat şi fierbinte, nu cu mult mai fierbinte decât al ei, şi nici mai catifelat sau mai îngrijit, dar având doar jumătate din vârsta ei, cu un veşnic zâmbet pe buze, fără îndelungaţii ani care să o împovăreze, afurisiţii ăştia de ani blestemaţi, anii aceia minunaţi şi groaznici ai războiului, anii de sarcină, anii în care crescuse copii, trăise adevărul chinuitor al căsătoriei, fie şi cu un bărbat atât de bun. Mă tot întreb, mă întreb, mă întreb. Dacă aş fi şi eu bărbat... sunt atâtea fete frumoase pe-aici, atât de dornice să-ţi facă pe plac, atât de lesne de cucerit. Dacă ar fi să crezi doar a zecea parte din ce se vorbeşte. Îl urmări în vreme ce turna şampania aceea fină în cupe, şampania care făcea spumă şi bule frumoase, chipul puternic, colţuros şi atât de plăcut, şi iar se întrebă oare există vreo femeie care să reuşească să stăpânească un bărbat mai mult decât cei câţiva ani de la început?

— Ce? făcu el.

— Nimic, îi replică ea, simţind cât de mult ţine la el, apoi atinse paharul. Să fii atent cu coborârile alea.

— Bineînţeles.

— Ian, cum te împaci cu funcţia de tai-pan?

— Tu cum te descurci cu treburile unei întregi gospodării, cu creşterea copiilor, să fii nevoită să te scoli la orice oră, ani la rând, să aperi liniştea casei, şi să te descurci cu atâtea alte lucruri pe care eşti nevoită să le faci? Eu n-aş putea niciodată. Mi-aş fi dat sufletul, ehei, de multă vreme. Ei bine, în parte te ajută să rezişti educaţia pe care ai primit-o, în parte caracterul, cu care te-ai născut.

— Locul unei femei e acasă?

— Penn, nu ştiu să vorbesc despre alte femei, dar atâta vreme cât eşti tu în casa asta, totul e minunat în lumea mea, şi făcu dopul să sară cu un pocnet scurt.

— Mulţumesc, dragule, spuse ea zâmbind, apoi se încruntă. Dar tare mi-e teamă că nu prea am de ales şi că de fapt niciodată n-am avut de ales, bineînţeles acum e cu totul altfel, şi generaţia următoare e mult mai norocoasă, ei au să schimbe lumea cu totul, o s-o întoarcă pe dos şi o să le dea bărbaţilor pedeapsa pe care o merită o dată pentru totdeauna.

— Ah! exclamă el cu mintea mai mult la Lando Mata şi treburile de a doua zi, chinuindu-se cum să pună mâna pe cele 100 de milione fără să renunţe la controlul asupra firmei.

— Da, da. Fetele din generaţia următoare n-au să mai accepte plicticosul principiu că locul unei femei e la cratiţă. Doamne Dumnezeule, cât de mult urăsc meseria de gospodină, cât de mult urăşte gospodăria asta orice femeie. Fetele noastre au să schimbe ele lucrurile astea! Întâi Adryon. Dumnezeule, n-aş vrea să fiu în pielea soţului ei!

— Fiecare generaţie crede că ea va schimba lumea, spuse Dunross turnând în cupe. E o şampanie minunată, îţi aduci aminte ce făceam noi? Îţi aduci aminte cum ne răzvrăteam, şi încă o mai facem, faţă de principiile părinţilor noştri?

— Adevărat. Dar fetele noastre au de-acum au pilula şi asta schimbă toată povestea…

— Cum? Dunross se uită şocat la ea. Vrei să spui că Adryon foloseşte de-acum pilule? Cristoase, sfinte Dumnezeule! Vrei să spui…

— Ian, potoleşte-te şi ascultă-mă. Pilula aceea mică a eliberat femeia de spaimă pentru totdeauna… şi pe bărbaţi, într-un fel. Cred că foarte puţini oameni au reuşit să priceapă ce revoluţie imensă va provoca pilula asta. Acum orice femeie poate face dragoste fără să se teamă că va rămâne însărcinată, să se bucure de trupul ei aşa cum face orice bărbat, şi fără să-i fie ruşine! şi Penn se uită atentă la Dunross. Iar în ce-o priveşte pe Adryon, ea foloseşte pilulele de când avea şaptespreze ani, foarte bine. Ai fi preferat să se trezească cu vreun copil?

— Sfinte Dumnezeule, Penn, izbucni Dunross, bineînţeles că nu. Dar despre cine-i vorba? Vrei să zici că… că a avut relaţii, are relaţii…

— Eu am trimis-o la doctorul Tooley. Am socotit că e mai bine să o vadă el.

— Cum?

— Exact. Când avea şaptesprezece ani m-a întrebat ce să facă, mi-a zis că mai toate prietenele ei folosesc pilulele. Cum există pilule de mai multe feluri, am dorit să se sfătuiască cu un specialist. Doctorul Too… De ce te-ai înroşit atât de tare, Ian? Adryon are de-acum nouăsprezece ani, luna viitoare douăzeci, şi totul e firesc.

— Pentru Dumnezeu, nu e deloc! Chiar nu e în regulă!

— Hei, flăcăule dragă, maimuţări ea stilul scoţian al bunicului Dunross pe care el îl adora, şi după cum mă dumiresc eu, fătucile din ziua d-azi au ele habar ce le frige inima şi să nu care cumva să-ndrăzneşti să te ţipi la fată că ce ţ-am zis, că iau bastonul şi-ţi trag la spate!

Dunross se uită uluit la ea.

— Sănătate! şi Penelope ridică mândră paharul. Ai citit după-amiază suplimentul de la *Guardian*?

— Penn, nu schimba acum discuţia. Nu crezi că ar trebui să stau şi eu de vorbă cu ea?

— Chiar deloc. Nu. E… e o problemă personală a ei. E vorba de viaţa ei, de trupul ei, şi indiferent ce-ai zice tu, Ian, are dreptul să facă ce pofteşte cu viaţa ei, şi indiferent ce-ai spune tu, nu vei reuşi să schimbi deloc lucrurile nici cu o iotă. Va fi, din contră, o treabă foarte stânjenitoare pentru amândoi. Şi-ţi pierzi şi cinstea obrazului, adăugă ea şi se felicită în sinea ei că fusese atât de isteaţă. Da, bineînţeles, Adryon o să te asculte şi o să pună la inimă ce-ai să-i spui tu, dar ar fi mai bine să fii şi tu şi modern şi om mare pentru amândoi, de dragul tău şi de-al ei.

Bmsc pe faţa lui trecu un val de roşeaţă pe care nu şi-l putu stăpâni.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă ea.

— Mă gândeam… mă gândeam pur şi simplu.

— La cine ar fi putut fi, sau cine ar putea fi iubitul ei?

— Mda.

Penelope Dunross oftă.

— Pentru ca să rămâi întreg la minte, Ian, nu te mai gândi la asta. Fata are foarte multă judecată, are peste nouăsprezece ani… şi e foarte sensibilă. Ia gândeşte-te că n-am reuşit nici măcar s-o văd pe ziua de azi! Puşlamaua asta mică a şters-o cu eşarfa mea cea nouă înainte de a apuca eu să pun mâna pe ea. Îţi aminteşti de bluza pe care i-am împrumutat-o. Ei bine, am găsit-o mototolită toată pe podeaua de la baie! Când am s-o văd la casa ei am să fiu foarte fericită!

— Pentru numele lui Dumnezeu, e încă prea crudă pentru asta!

— Dragule, nu sunt de acord cu tine. Aşa cum îţi spuneam, nu ai ce-i face, progresu-i progres, iar pilula aia e un pas minunat, imens şi de necrezut înainte. Trebuie să fii mai înţelept în privinţa asta. Te rog.

— Eu… nu ştiu, m-ai luat prea pe nepregătite, nu mă aşteptam, asta-i tot.

Penelope râse binedispusă.

— Dacă aş fi vorbit despre Glenna mai înţeleg… Ian, pentru Dumnezeu, glumeam numai. Nici nu mi-a trecut măcar prin minte că nici nu ţi-ai închipuit că Adryon e o fată sănătoasă, cât se poate de normală, deşi cu un caracter nesuferit, nestăpânit, care te scoate din sărite, o tânără plină de tot felul de complexe, complexe pe care le trăieşte doar pentru că doreşte să ne împace pe noi cu ideile noastre învechite.

— Ai dreptate, şi Dunross încercă să pară convins, deşi nu era deloc, ba, mai mult, simţea un fel de amărăciune. Da, ştiu, ai dreptate…

— Flăcăule, nu te paşte gându' că ar fi mai bine să ne ducem şi noi să vedem ce mai face Copacul-Urletelor noastre? îl întrebă ea zâmbind.

Pe vremuri, departe, în locurile lor de baştină dăinuia un obicei strămoşesc al clanului ca undeva, în apropierea căminului celei mai bătrâne femei din neamul şefului clanului să existe un Copac al Urletelor. Pe când Ian era abia un ţânc, bunica Dunross era cea mai bătrână, şi îşi avea sălaşul într-un pîlc de copaci, pe dealurile de dincolo de Kilmarnock şi Ayrshire, unde se aflau pământurile familiei Struan. Acolo crescuse un stejar imens. Copacul unde te duceai când împieliţatul, cum spunea bătrâna Dunross, intra în tine, şi te duceai singur, te apucai de urlat şi blestemai cât pofteai. „Şi după aia, fato, îi spunea bătrâna aceea minunată în prima seară când stătuseră de vorbă, după aia pacea se aşeză asupra casei tale şi niciunui suflet nu-i mai vine să-şi ocărască bărbatu' sau nevasta sau copchiii, nu drăguţul. Aşa, aşa, un copac vrăjit, şi copacul poate îndura toate blestemele pe care le-a născocit împieliţatul…” Penelope îşi aminti cum bătrâna Dunross o îndrăgise şi o primise în inima ei şi a clanului din prima clipă. Asta se întîmplase imediat după căsătoria lor şi le făcuse o a doua vizită, Ian fiind în permisie după un accident, încă mergând în cârje, cu picioarele rău de tot arse, dar spre vindecare, scăpând în rest nevătămat din avionul ce se zdrobise în flăcări de pământ. Şi ei în taină, îi adusese multă uşurare gândul că de-acum el nu va mai zbura niciodată, în ciuda faptului că acelaşi gând pe el îl chinuia cumplit. „Ei, fetiţo, începuse bătrâna Dunross chicotind în seara aceea, când vânturile iernii şuierau peste mlaştini, şi băteau cu

zloată, iar ei stăteau înăuntru, la cald, şi le era bine în faţa focului din căminul cel mare, la adăpost acum de bombardamente, bine hrăniţi, fără nici o grijă decât aceea ca Ian să se facă bine mai repede. Ei, fetiţo, şi a fost o vreme când Ian ăl de colo avea şase ani şi, oh, Doamne Doamne, ce nestrunit copchil era încă de pe atunci, iar taică-su, Colin, era plecat ca de obicei prin ţările alea străine blestemate, şi Dunross venea în vacanţă la Ayr de la căminul unde învăţa carte. Ai, ai, şi câteodată venea şi pe la mine să mă mai vadă iar eu îi puneam poveşti d-ale clanului, poveşti de demult, despre bunică- su, străbunică-su, da' uneori cu nimic nu puteam scoate împeliţatul din el. Şi era o noapte ca aiasta, şi l-am dat afară pe bietul prunc, l-am dat afară să se ducă la Copacul Urletelor..., şi bătrâna chicoti din nou, bău whisky şi povesti mai departe. Ai, ai, şi bietul copchil a plecat, mândru nevoie mare şi neîncovoiat, şi vântoasa îl mătura în toate părţile, şi s-a dus şi a blestemat copacul. Ai, ai, şi fiarele pădurii s-au tras înapoi dinaintea furiilor lui şi după aia pruncul s-a întors acasă. Da' l-ai tăvălit aşa cum trebuie? l-am întrebat eu. Da, mi-a răspuns el, cu glăsciorul acela al lui, da, bunico, l-am tăvălit de-o să ţină el minte! Bun, i-am zis eu. Acum te-ai răcorit. Nu chiar de tot, bunico, doar am obosit! Şi, fato, chiar în clipita aia, se auzi o troznitură cumplită şi o cutremurătură, toată casa s-a clătinat din ţâţâni, şi eu mi-am închipuit că a venit sfârşitul pământului, dar spiriduşul ăla mic a ţâşnit afară să vadă ce s-a întâmplat: un trăznet făcuse Copacul Urletelor surcele. Bunico, a strigat el la mine, cu vocea lui subţirică când s-a întors, făcând ochii mari, bunico, amarnică tăvăleală i-am făcut eu copacului. Pot să mai încerc odată?” Şi Ian râsese când o auzise pe bătrână povestind: „E născocire curată, nu-mi amintesc nimic. Bunico, asta ai scornit-o dumneata.” „O, nu huli. Aveai abia cinci sau şase anişori, şi a doua zi ne-am dus în pâlcul de copaci şi am ales alt copac pentru urlat, taman ăl pe care ai să-l vezi şi tu mâine, şi l-am binecuvântat în numele clanului şi i-am spus micului Ian ca altă dată să fie totuşi ceva mai blând, să nu se mai întâmple ce s-a întâmplat!” Şi au râs cu toţii şi mai târziu, în cursul aceleiaşi nopţi, ea se trezise ca să descopere că nu mai era nici Ian lângă ea şi nici cârjele. Şi a stat şi a aşteptat. Când s-a întors, era ud leoarcă, ostenit frânt, dar împăcat cu sine. Ea se prefăcuse că doarme până când îl simţi că a venit din nou în pat. Apoi se întorsese spre el şi-i dăduse din căldura ei totul. „Să nu uiţi, fato, îi spusese bătrâna Dunross numai ei, în

ziua când se pregăteau de plecare, să fii sigură că de-acum căsătoria voastră o să fie dulce şi neîntinată, ai grijă ca Dunross să aibă mereu în preajmă un Copac de Urlat. Să nu-ţi fie teamă. Caută câte unul prin preajmă. Caută unul prin preajmă oriunde v-aţi duce. Dunross ăsta al tău are nevoie de un Copac de Urlat prin preajmă, cu toate că n-o să recunoască el una ca asta, şi nici n-o să se ducă la el decât tare rar. Dar tare seamănă cu Dirk, e prea tare de fire...” Aşa că de atunci, oriunde s-au mutat, au avut mereu unul în preajmă. Penelope insistase de fiecare dată. De mult, în Chungking, unde Dunross fusese trimis ca ofiţer de legătură al aliaţilor, după ce se înzdrăvenise, găsise ea un copac de bambus pe care-l făcuse Copac al Urletelor. Aici, în Hong Kong, aveau un Jacaranda imens care domina toată grădina.

— Nu crezi că ar trebui să-i faci dumnealui o vizită?

Copacul acela era întotdeauna pentru el de genul feminin şi pentru ea de genul masculin. Toată lumea ar trebui să aibă un astfel de Copac al Urletelor. Fiecare om.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie.

— De unde a avut bunica Dunross atâta înţelepciune ca să îndure atâtea neonrociri şi să rămână atât de întreagă?

— Nu ştiu. Poate că pe vremea aceea oamenii erau duraţi mai zdravăn.

— Mi-e tare dor de ea.

Bătrâna Dunross murise la optzeci şi cinci de ani. Numele ei de fată fusese Agnes Struan, când se căsătorise cu vărul ei Dirk Dunross, Dirk McCloud Dunross, a cărui mamă, Winifred, fusese singura fiică a lui Dirk Struan, şi fusese botezată cu numele tatălui mamei sale în amintirea lui. Dirk Dunross fusese al patrulea tai-pan şi dispăruse pe mare cu *Sunset Cloud,* în timp ce se îndrepta spre ţară. Nu avea decât patruzeci şi doi de ani, ea treizeci şi unu. Ea nu se mai căsătorise după aceea. Avuseseră trei băieţi şi o fată. Doi dintre băieţii ei fuseseră ucişi în primul război mondial, cel mai mare la Gallipoli, la numai douăzeci şi unu de ani, celălalt gazat la Ypres, în Flandra, la nouăsprezece. Fata ei, Anne, se căsătorise cu Gaston deVille, tatăl lui Jacques. Anne murise în timpul bombardamentelor asupra Londrei, unde se refugiaseră toţi cei din familia deVille în afară de Jacques, care rămăsese în Franţa şi luptase împotriva nazismului în *maquis*. Colin, ultimul dintre băieţii ei, tatăl lui Ian, avusese şi el trei băieţi şi o fată, Kathren. Pierduse

şi el doi băieţi în cel de-al doilea război mondial. Primul bărbat al lui Kathren, comandantul de escadrilă al lui Ian, fusese ucis în bătălia pentru Anglia.

— Atâtea morţi, morţi violente, spuse Penelope tristă. Să-i vezi născându-se şi apoi să-i vezi murind... groaznic. Sărmana bunică. Şi totuşi când a murit, s-a dus atât de împăcată, tot cu zâmbetul acela al ei pe buze!

— Poate că aşa a fost *jossul* ei. Şi cu ceilalţi a fost la fel, aşa le-a fost *joss*-ul. Penn, toţi au făcut ceea ce trebuiau să facă. Şi la urma urmei, Penn, în privinţa asta istoria familiilor noastre e obişnuită cu astfel de întâmplări. Suntern englezi doar. Vreme de secole, războiul a fost modul nostru de viaţă. Uită-te la familia ta, unul dintre unchii tăi a dispărut pe mare în războiul cel mare, altul în al doilea, la El Alamein, părinţii tăi ucişi în războiul fulger... totul obişnuit, şi vocea lui se aspri deodată. Nu e uşor să-i explici unuia din afară, nu-i aşa?

— Mda. A trebuit să creştem mari atât de repede, aşa-i? el încuviinţă dând din cap, şi după un moment de tăcere ea continua. Ar fi bine să te îmbraci pentru cină, altfel o să întârzii, dragule.

— Penn, pentru Dumnezeu, tu totdeauna o porneşti cu un ceas mai devreme decât mine. O să ne arătăm şi noi acolo foarte puţin, în fugă şi o ştergem imediat după bucate. Când... (se auzi sunând telefonul). Da? Hello, domnule Deland.

— Bună-seara, tai-pan. Vreau să vă informez în legătură cu fata doamnei deVille şi ginerele ei, domnul Escary.

— Da, te rog.

— Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoştintă veşti atât de triste. Accidentul s-a petrecut pentru că maşina a fost, cum se spune la dumneavoastră..., măturată de pe Cornişa de Sus, chiar înainte de Eze. Şoferul celeilalte maşini era beat. Cam la două dimineaţa, iar când a venit şi poliţia, domnul Escary murise deja, iar soţia lui se afla inconştientă. Doctorul spune că ea îşi va reveni, numai că îi e teamă că organele legate de naştere sunt pentru totdeauna compromise. S-ar putea să fie nevoie de o operaţie. Doc...

— Ea ştie?

— No, m'sieu, deocamdată nu, dar doamnei deVille i s-a spus, i-a spus doctorul. Am aşteptat-o, aşa cum mi-aţi ordonat şi am avut grijă de toate cele necesare. Am cerut să vină un specialist de la Paris pentru problemele de care vă spuneam ca să se

consulte cu cel de la spitalul din Nisa şi soseşte azi-după amiază.

— Mai e ameninţată de vreun pericol?

— Extern nu. Doar încheietura mâinii frântă, câteva tăieturi, mai nimic. Dar... biata doamnă e... în stare de şoc. A fost o uşurare... eu am simţit o uşurare cînd a venit maică-sa, a fost de mare ajutor. Stă la *Metropolitan*, într-un apartament şi am aşteptat-o eu la aeroport. Bineînţeles că voi fi mereu lângă ea.

— Cine conducea?

— Doamna Escary.

— Celălalt şofer?

Urmă un moment de ezitare.

— Se numeşte Charles Sessonne. E bancher, în Eze, şi se întorcea acasă după o partidă de cărţi şi o mică petrecere cu nişte prieteni. Poliţia spune... Doamna Escary jură că maşina acestuia a venit pe sens invers. Omului îi pare foare rău de cele întâmplate, poliţia l-a acuzat că a condus în stare de ebrietate şi...

— E pentru prima dată?

— Non, non. A mai fost amendat o dată pentru asta!

— Şi conform legislaţiei franceze ce-l aşteaptă?

— Va fi trimis în faţa unui tribunal şi, după aia nu mai ştiu, m'sieu. Nu mai e nici un martor. Poate că se va alege cu o amendă, poate cu închisoare, nu ştiu: Poate că îşi va aminti că el se afla pe sensul lui, cine ştie? Îmi pare rău.

Dunross rămase o clipă pe gânduri.

— Unde locuieşte individul?

— Rue de Verte 14, Eze.

Dunross îşi aminti satul acela destul de bine, nu departe de Monte Carlo, mai spre munţi, şi de acolo de sus se vede departe toată Coasta de Azur, şi de acolo vezi dincolo de Monte Carlo, până în Italia, dincolo de Cap Ferrat până la Nisa.

— Mulţumesc, domnule Deland, ţi-am expediat prin telex 10.000 de dolari SUA pentru cheltuielile doamnei deVille şi tot ce mai e nevoie. Şi te rog, fă tot ce e necesar acolo. Sună-mă îndată dacă intervine ceva... da, şi roagă-l pe specialist să mă sune imediat după ce o examinează pe doamna Escary. Ai vorbit cu domnul Jacques deVille?

— Nu, tai-pan. Nu mi-aţi dat dispoziţii în sensul acesta. Să-l sun şi pe dumnealui?

— Nu, îi spun eu. Mulţumesc încă o dată.

Dunross puse receptorul în furcă şi-i spuse şi lui Penelope ce aflase, în afară de consecinţele interne ale accidentului.

— Groaznic! Ce… nenorocire lipsită de sens.

Dunross se uită cum se lăsa soarele în amurg. La sugestia lui plecaseră cei doi spre Nisa şi Monte Carlo, unde el şi Penelope se simţiseră atât de bine, se distraseră, mâncare bună, vin minunat, şi chiar şi jucaseră puţin la ruletă. *Joss*, se gândi el, Isuse Hristoase!

Formă numărul lui Jacques deVille, dar nu era acasă, îi lăsă un mesaj să sune când se întorcea.

— O să-l văd diseară la dineu, spuse el şi simţi că şampania nu mai avea nici- un gust. Ei, eu zic să ne ducem să ne schimbăm.

— Dragule, eu nu merg la dineu.

— Dar…

— Am atâtea de făcut ca să fiu gata de plecare mâine. O să mă scuzi tu… tu trebuie să te duci, bineînţeles. Eu nu-mi văd capul de treburi. Trebuie să-i pregătesc lucrurile de şcoală Glennei… Duncan pleacă luni şi trebuie să văd cum stă şi el cu lenjeria. O să trebuiască să-l duci tu la avion, ai grijă să nu-şi uite paşaportul… Şi în seara asta o să poţi să mă scuzi şi să le spui de plecare.

— Bineînţeles, îi zâmbi el uşor. Dar, spune-mi şi mie, Penn, care-i adevăratul motiv că nu vii?

— O să fie tămbălău mare. Şi sigur o să fie şi Robin acolo.

— Dar abia mâine vin!

— Nu, au venit şi anunţul a apărut în suplimentul de la *Guardian*. Au sosit azi după-amiază. Toată delegaţia. Precis că vor fi şi ei invitaţi (banchetul era dat de un multimilionar om de afaceri care se ocupa cu construcţiile de locuinţe, sir Shi-teh T'Cung, în parte pentru a sărbători înălţarea lui la rangul de sir, pe ultima listă de înnobilaţi, dar mai ales pentru a lansa ultima lui operă filantropică – noua aripă a spitalului Elisabeth). Zău că nu vreau să merg, şi dacă tot te duci tu nu mai e nevoie de mine. Crede-mă că vreau să mă culc şi eu mai devreme. Te rog.

— Bine, termin şi eu cu telefoanele astea şi o şterg. Trec pe la tine înainte de a pleca.

Dunross urcă la etaj, intră în biroul lui. Lim îl aştepta, făcuse de pază. Purta o tunică albă, pantaloni negri şi pantofi cu talpă de cauciuc.

— 'Seara, Lim, îi spuse Dunross în cantoneză.

— Bună-seara, tai-pan.

Bâtrânul îi făcu semn să se ducă la fereastră. Dunross văzu doi chinezi tândălind de cealaltă parte a străzii, dincolo de zidul înalt ce împrejmuia Casa cea Mare, chiar lângă poarta înaltă din fier.

— Tai-pan, ăia pierd timpul pe-acolo cam de multă vreme.

Dunross îi cercetă un moment, îngrijorat. Oamenii lui de pază fuseseră lăsaţi să plece nu de mult, Brian Kwok, invitat şi el la dineu, urma să vină să-l ia în scurtă vreme, păzindu-l el.

— Dacă la lăsarea întunericului n-au plecat, sună la biroul inspectorului şef Crosse! îi scrise numărul şi apoi îi spuse în cantoneză, pe un ton deodată foarte sever: Şi dacă tot mi-am adus aminte, Lim, când am să vreau ca cineva să umble la maşina vreunuia dintre diavolii de străini, am să dau eu dispoziţii în acest sens.

Văzu că bătrânul se uita la el netulburat. Lim Chu era în familia lui de când avea şapte ani, ca şi tatăl său înainte, şi tatăl acestuia, primul din neamul lui, care pe vremuri, demult, înainte de a exista Hong Kongul, fusese valetul numărul unu şi se îngrijise de conacul lui Struan de la Macao.

— Tai-pan, nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu poţi înveli focul într-o hârtie. Poliţia e deşteaptă, iar bătrânul Barbă Neagră sprijină foarte mult poliţia. Specialiştii sunt în stare să cerceteze nişte frâne şi să afle de acolo o mulţime de lucruri.

— Eu habar nu am de poliţie, spuse bătrânul ridicând din umeri. Tai-pan, eu dacă vreau să prind un peşte nu mă urc în copac. Nici dumneata. Pot să-ţi spun că în noaptea aia n-am putut dormi şi am venit aici. Pe veranda balconului am văzut o umbră. În clipa în care am deschis uşa biroului, umbra aceea a lunecat la vale pe burlan şi a dispărut în tufişuri, şi bătrânul scoase la iveală o fâşie de cârpă ruptă. Am găsit asta pe burlan.

Cîrpa nu oferea nici un indiciu. Dunross o cerceta, îngrijorat. Se uită la portretul lui Dirk Struan de deasupra căminului. Era la locul lui, neatins. Îl dădu la o parte şi văzu că firul de păr pe care-l aşezase el cu mare grijă pe una din balamalele seifului era neatins. Mulţumit, trase tabloul la loc, apoi cercetă încuietorile la uşa balconului. Cei doi chinezi de afară nu plecaseră. Pentru prima dată Dunross fu fericit că acceptase să fie păzit de serviciul secret.

34

Ora 19.58.

În biroul lui Phillip Chen dăinuia un aer încins şi umed, acesta stătea lângă telefon, uitându-se la el fascinat şi emoţionat. Brusc uşa se deschise şi el sări în sus, Dianne intră impunătoare.

— Phillip, nu mai are nici un rost să mai stai să aştepţi, îi spuse ea enervată. Mai bine te-ai duce să te schimbi. Diavolul acela de Vârcolac nu mai sună el în seara asta. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Haide! Dianne purta un *cheong-sam* de seară, la ultima modă, scump, părul tapat, şi era împodobită cu bijuterii ca un pom de Crăciun. E sigur, trebuie să se fi întâmplat ceva. Poate că poliţia... ha, să nu te aştepţi cumva să-i fi prins poliţia. Mai degrabă diavolul acela de *fang pi* se joacă cu noi cum vrea el. Mai bine du-te de te schimbă, altfel întîrziem. Dacă te grăbeşti...

— Nu vreau deloc să merg, se răsti el la ea. Silă T'Chung e un mare plicticos şi acum că a ajuns şi sir Silă e de două ori mai plicticos (cu ani în urmă numele de Shi-teh fusese schimbat de amicii lui T'Chung în Silă, porecla sub care era cunoscut acum). Nici nu e opt măcar, şi dineul nu e decât la nouă jumătate, iar de obicei mai şi întârzie individul, toate banchetele lui încep cu un ceas mai târziu. Pe toţi zeii, tu poţi să te şi duci.

— *Ayeeyah*, trebuie să vii. E obrazul în joc, îi răspunse ea la fel de enervată. Dumnezeule, după ziua de azi de la bursă... dacă nu ne ducem ne pierdem cinstea obrazului rău de tot şi cu asta acţiunile noastre or să cadă şi mai rău. O să râdă de noi tot Hong Kongul. Nici nu or să mai aibă răbdare, o să spună că ne e atât de ruşine deoarece Casa Noastră nu mai e în stare să-şi plătească datoriile încât nu îndrăznim să ne mai arătăm în public. Ha! Şi noua nevastă a lui Silă, Constance, curva aia parşivă, arde de nerăbdare să mă vadă umilită.

Aproape că ţipa. În ziua aceea pierduse mai bine de o sută de mii de dolari din fondurile ei tăinuite. Mai-mai să leşine când o sunase Phillip, după ora trei, să-i spună ce se întîmplase.

— Oh ko, trebuie să vii, altfel suntem ruinaţi.

Soţul ei încuviinţă cu o mutră amărâtă. Ştia şi el ce bârfitori şi colportori de zvonuri vor fi la dineul acela. Toată ziua fusese asaltat de întrebări, de urlete şi panică.

— Mda, cred că ai dreptate.

Numai într-o zi pierduse un milion de dolari, şi dacă asaltul asupra firmei continua şi Gornt câştiga, ştia că va fi măturat cu totul. Oh oh oh, de ce-am avut eu încredere în cuvintele lui Dunross şi am cumpărat acţiuni cu nemiluita? îşi reproşa el atât de furios încât îi venea să dea cu picioarele în cineva. Se uită la nevasta lui. Se cutremură când citi pe faţa ei semnele silei sale faţă de lume, în general, şi faţă de el în particular. I se strânse inima.

— Bine, bine, spuse el umil. Într-o clipă.

Când ajunse la uşă sună telefonul. Inima i se răsuci în piept şi simţi că i se face rău. De la ora şase primise vreo patru telefoane. Toate fuseseră convorbiri de afaceri, pline de jelanii cu privire la situaţia bursei, ei, Phillip, zvonurile s-au adeverit, oh ko, mai bine să vând acţiunile, şi de fiecare dată discuţiile erau mai supărătoare decât cele de dinainte…

— Weyyy? făcu el la telefon mânios.

Urmă o scurtă pauză, apoi o voce la fel de mânioasă îi spuse într-o cantoneză vulgară:

— Ei, care oi fi acolo, eşti cam prost crescut. Unde ţi-i educaţia, hai? Fir-ai tu să fii!

— Cine-i la telefon? întrebă Phillip în cantoneză.

— Vârcolac în carne şi oase. Vârcolac cel mare, fir-ai să fii! Da' tu cine măta eşti?

— Ah! şi sângele îi dispăru din obraz lui Phillip Chen.

Prins de panică îi făcu semne soţiei, ea se repezi lângă el şi se aplecă să audă şi ea, uitând de toate celelalte în afară de soarta *Casei Chen*.

— Aici e cinstitul Chen…, începu el prudent. Te rog… cum te cheamă?

— Ai urechile pline cu ceară? Poate că eşti fun poliţai din aceia mîncători de căcat. Cine eşti de fapt?

— Eu sunt Chen, părintele *Casei Chen*. Jur!

— Bun atunci. Ţi-am trimis o scrisoare în care-ţi spuneam că am să sun pe la ora opt astăzi. N-ai primit scrisoarea?

— Ba da, ba da, am primit scrisoarea, se grăbi să-i confirme Phillip Chen, încercând să-şi stăpânească uşurarea amestecată cu furie, spaimă şi umilinţă. Lasă-mă să vorbesc cu fiul meu numărul unu, te rog.

— Asta nu se poa', nu se poa' şi gata. Aşa crezi tu că broasca poa' să-nghită lebăda, hai? Feciorul tău e în altă parte, în aftă

parte a insulei... În Noile Teritorii, de un să aibă el telefon acolo, da-i în siguranţă şi teafăr, dom'le Chen Nobila Casă, da, da, teafăr. Nu duce lipsă de nimic acolo. Ai banii de răscumpărare?

— Da... ăăă, cel puţin... n-am izbutit să ridic decât o sută de mii de la bancă, res...

— Zeii sunt martori ce răbdare afurisită am eu cu tine! urlă celălalt furios. Doar ştii bine că am cerut cin' su' de mii. Ori cinci, ori zece nu-i decât cât un fir de păr în blana unei vaci...

— E o minciună, strigă strident Phillip Chen. Nu-s decât minciuni şi bârfe întinse de duşmanii mei peste tot. Nu-s bogat... N-ai auzit ce s-a-ntâmplat la bursă azi? Phillip Chen întinse mâna să ia un scaun, simţind cum îi bubuie inima în piept, se aşeză ţinând receptorul cu cealaltă mână; în aşa fel încât Dianne să poată auzi şi ea.

— *Ayeeyah*! Bursa asta! Noi, ţăranii amărâţi, nu avem de-a face cu bursa. Vrei să-ţi trimitem şi urechea cealaltă?

Phillip Chen se albi tot.

— Nu, ne mai târguim. Cinci e prea mult. Aş putea face rost de o sută jumătate.

— Dacă m-aş împăca numai cu o sută jumătate, aş ajunge bătaie de joc în toată China. Vrei cumva să zici că pun pe tarabă o căpăţână de miel şi vând carne de câine? Auzi, o su' jumă pen' feciorul numărul unul al *Casei Chen*! Cu neputinţă. Îmi pierd obrazul! Doar pricepi şi dumneata atâta lucru!

Phillip Chen şovăi.

— Păi, ăă, da, ai dreptate, încuviinţă el. Dar mai întâi vreau să ştiu când îmi primesc băiatul înapoi.

— Cum ai plătit răscumpărarea! Promit pe oasele strămoşilor mei. În câteva ceasuri după ce primesc banii o să apară şi fiul dumitale pe şoseaua Sha Tin.

— Aha, deci acum el e la Sha Tin?

— *Ayeeyah*! Nu mă prinzi tu pe mine Nobilă Casă Chen. Parcă-mi miroase mie a rahat în toată vorba asta a noastră. Ascultă acum şi blestemaţii aceia de poliţişti căcăcioşi? Şi câinele se arată viteaz fin'că-i stăpânu prin preajmă? Ai chemat poliţia?

— Nu, nu, jur! N-am scos o vorbă la poliţie şi nu încerc să te atrag în vreo cursă, dar, te rog, am şi eu nevoie de garanţii, de nişte garanţii cât de cât! şi faţa lui Phillip Chen era numai broboane de sudoare. Eşti în siguranţă, doar ţi-am jurat, n-am

chemat poliţia. De ce-aş fi făcut-o? Dacă i-aş fi chemat de ce să ne mai târguim atunci?

Urmă o lungă ezitare, apoi individul spuse, oarecum mai îmblânzit:

— Bine, în regulă. Dar feciorul tău e la noi aşa că de se întâmplă o nenorocire e numai vina ta şi nu a noastră. Şi am să fiu şi înţelegător. O să primesc numai patru su' de mii, dar în seara asta!

— Nu se poate nici în ruptul capului. Mă pui să dau cu năvodul în mare ca să prind un tigru. Am primit scrisoarea dumitale după ce băncile erau închise, dar am acum la mine o sută de mii bani gheaţă, în bancnote mărunte... (Dianne îi dădu un ghiont şi-i arătă două degete) Ascultă, onorabile Vârcolac, dar poate că până diseară reuşesc să mai împrumut ceva. Poate, ... ascultă, o să-ţi dau două sute în seara asta. Cred că pot obţine bănii ăştia într-o oră. Două sute de mii!

— Să mă bată toţi zeii dacă am să încuviinţez să fac afacerea asta pentru pomana de care zici. Trei su' juma!

— Două sute, într-un ceas.

— Ori îţi trimit urechea lui în două zile, aia care i-a mai rămas, sau îmi dai trei sute.

Phillip Chen se jelui, se rugă, argumentă şi-l linguşi, apoi blestemă şi se tocmiră, trăgând fiecare în câte o parte. Amândoi erau versaţi în arta tocmelilor, şi curând se lăsară amândoi furaţi de plăcerea de a-şi înfrunta inteligenţa, fiecare utilizându-şi toate resursele, răpitorul folosindu-se de ameninţări, Phillip Chen de viclenie, linguşiri şi promisiuni. În cele din urmă, Phillip Chen spuse:

— Eşti prea priceput pentru mine, onorabile Vârcolac, prea bun neguţător pentru mine. O să-ţi dau 200.000 în seara asta şi încă o sută de mii în următoarele patru luni.

— Într-o lună.

— Trei! şi Phillip Chen rămas cu gura căscată în faţa valului de blesteme care urmă, şi se întrebă dacă nu cumva îşi judecase greşit adversarul.

— Două.

Dianne îl înghionti din nou, dând din cap ca să-l facă să accepte.

— Prea bine, spuse el în cele din urmă. Şi încă 100.000 în două luni.

— Bun, se auzi vocea mulţumită a celuilalt. Am să chibzuiesc la cele ce mi-ai spus şi o să te sun din nou.

— Dar, stai o clipă, onorabile Vârcolac. Când…

— Într-un ceas.

— Dar…

Convorbirea se întrerupse, Phillip Chen blestemă în toate felurile, apoi îşi şterse fruntea.

— Am crezut că l-am dus pe ticălos. Blestemat să fie de toţi zeii căcatul ăsta de câine lepădat de măsa!

— Da, îl încurajă Dianne încântată. Te-ai descurcat foarte bine, Phillip. Doar două sute acum şi altă sută în două luni! Perfect. În două luni se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Poate că poliţia asta jegoasă o să reuşească să pună laba pe ei şi n-o să mai trebuiască să plătim suta aceea! şi fericită luă o bucată de pânză şi-şi şterse broboanele de sudoare care-i apăruseră pe buza de sus, dar, deodată, zâmbetul i se şterse de pe faţă. Dar ce facem cu Silă T'Chung! Trebuie să ne ducem, dar tu trebuie să stai să aştepţi aici, ei?

— Ei, ne descurcăm. Ia-l pe Kevin, eu o să vin mai târziu. Când o să ajung şi eu acolo o să am eu un loc. Eu… eu o să aştept să mă sune!

— Minunat. Ce deştept eşti! Trebuie să dobândim moneda înapoi. Foarte bine. Poate că ni s-a mai schimbat şi nouă *jossul* şi o să vină şi bumul acela despre care a prezis şi Tung Bătrânul Orb. Phillip, Kevin e foarte îngrijorat pentru tine. Sărmanul băiat e foarte tulburat pentru toate necazurile astea care te-au ajuns. Şi e îngrijorat de sănătatea ta.

Şi Dianne ieşi în mare grabă, mulţumind zeilor, ştiind bine că ea se va întoarce cu mult înainte ca John Chen să fie eliberat şi în siguranţă. Perfect, îşi spuse ea, Kevin poate să îmbrace jacheta albă din piele de rechin, fiindcă a venit vremea să trăiască şi el pe măsura noii sale poziţii în familie.

— Keviiiin!

Uşa se închise în urma ei, Phillip Chen oftă din adânc, şi când îşi mai adună puterile, se târî până la dulăpior şi-şi turnă un brandy. După ce Dianne şi Kevin plecară, îşi mai turnă un pahar. La nouă fără un sfert telefonul sună din nou.

— Nobila Casă Chen?

— Da… da, onorabile Vârcolac?

— Primim tocmeala, dar trebuie să terminăm în seara asta.

Phillip Chen oftă din adâncul sufletului.

— Prea bine, cum…

— Poţi să faci rost de toţi banii?

— Da.

— Şi în bancnote de câte o sută, aşa cum am zis?

— Da, am deja o sută de mii şi pot să mai iau o sută de la un prieten…

— Ai prieteni bogaţi, îi replică individul bănuitor. Mandarini!

— Se îndeletniceşte cu pariurile la curse, îi spuse Phillip Chen iute, blestemându-se că l-a luat gura pe dinainte. După ce-ai închis telefonul, m-am înţeles cu el pentru treaba asta. Din fericire, în seara aăta a avut mare noroc şi i-a mers bine.

— Bine, bine. Ascultă, iei un taxi…

— Dar am maşina mea…

— Ştiu că ai o afurisită de maşină, şi ştiu şi numărul de înregistrare, îi replică individul grosolan, ştim totul despre tine şi dacă încerci să ne trădezi la poliţie n-o să-ţi mai vezi feciorul niciodată şi vei fi tu următorul pe lista noastră. Ai priceput?

— Da… da, am înţeles, onorabile Vârcolac, spuse Phillip Chen împăciuitor. O să iau un taxi… dar încotro?

— Până la parcul în unghi de la Kowloon Tong. E acolo un drum numit Şoseaua Essex. Acolo dai de un gard de zid, iar în zid o gaură. Pe asfaltul drumului ai să vezi o săgeată cu vârful spre gaura de care ziceam. Bagi mâna ta în gaura asta şi acolo găseşti o scrisoare. O s-o citeşti şi taman atunci o să se apropie de dumneata oamenii noştri de pază şi o să-ţi spună: *Tin koon chi fock*, şi le dai lor pachetul.

— Ah, dar nu se poate, ce s-ar întâmpla dacă aş da banii cui nu trebuie?

— N-o să se întâmple una ca asta. Doar înţelegi cuvântul de ordine şi tot ce ţi-am spus, nu?

— Da, da.

— De cât timp ai nevoie ca să ajungi acolo?

— Pot să plec imediat, o să… iau banii ceilalţi în drum, pot veni îndată.

— Atunci vino îndată. Şi vino singur, să nu vii cumva cu altcineva după tine. De cum ieşi pe uşă o să fii urmărit mereu.

Phillip Chen îşi şterse fruntea.

— Şi cu fiul meu? Când o să…

— Să te supui nezmintit poruncii. Ai grijă şi vino singur!

Şi din nou convorbirea se întrerupse brusc. Când încercă să ia paharul, mâinile îi tremurau, dădu paharul duşcă, simţi cum îl

năpădeşte un val de căldură, dar nici asta nu reuşi să-i alunge spaimele. Când îşi mai veni în fire, formă un număr secret.

— Vreau să vorbesc cu Wu Patru Degete, spuse el în dialectul lui Wu.

— O clipă vă rog, se auziră nişte şoapte în *haklo* şi apoi un glas: Domnul Chen, domnul Phillip Chen? întrebă vocea într-o engleză americană.

— Ah, exclamă el şocat, şi apoi se interesă prudent: Cine-i?

— Aici Paul Choy, domnule Chen nepotul domnului Wu. Unchiul meu a fost nevoit să plece, dar mi-a lăsat instrucţiuni precise să aştept telefonul dumneavoastră. A făcut nişte pregătiri pentru dumneavoastră. Vorbesc cu domnul Chen?

— Da, aici Chen.

— În regulă atunci. Aveţi veşti de la răpitori?

— Da, chiar acum, şi Phillip Chen se simţi stânjenit să vorbească despre acele lucruri de taină cu un străin, dar nu avea de ales, aşa că-i spuse lui Paul Choy instrucţiunile pe care le primise.

— O clipă, sir.

Auzi cum celălalt acoperă receptorul cu mâna şi apoi urmează o discuţie înăbuşită în *haklo*.

— Sir, totu-i în regulă. Trimitem noi o maşină la dumneavoastră, vorbiţi de locuinţa dumneavoastră de la Punctul de Observaţie Struan, da?

— Da, da, de acasă.

— Şoferul va fi unul din oamenii noştri. Mai mulţi dintre… ăăăă, oamenii unchiului meu vor fi la Kowloon Tong, aşa că nu vă temeţi de nimic, veţi fi sub supraveghere la fiecare pas, daţi-le banii şi, ăăăă de rest se vor ocupa ceilalţi. Principalul locotenent… ăăă aghiotantul unchiului meu spune să nu vă faceţi nici un fel de griji, ai noştri vor fi peste tot… Domnule Chen?

— Da, sunt aici, mulţumesc.

— Maşina va fi acolo în douăzeci de minute.

Paul Choy puse receptorul jos.

— Chen Nobila Casă vă transmite mulţumiri, prea cinstite tată, spuse el respectuos lui Wu Patru Degete în dialectul lor; tulburat, sub privirea acelor ochi de oţel, sudoarea îi curgea pe obraz. Încercă, fără succes, să-şi ascundă faţă de ceilalţi teama, se făcuse foarte cald şi înăbuşitor cu atîţia oameni înghesuiţi în

cabina principală a bătrânei jonci, amarate permanent la un cheu la fel de vechi ca şi ea, într-unul dintre multele estuare de la Aberdeen. Să merg şi eu cu luptătorii tăi, tată?

— Un om cu scaun la cap trimite iepurele în calea dragonului? rânji Wu Patru Degete. Te-ai pregătit cumva ca să poţi fi un luptător de stradă? Crezi că eu sunt nebun ca tine? Trădător ca tine? şi împunse aerul cu degetul lui cel mare şi bătucit către Poon Vreme Bună. Condu-i pe luptători!

Cel desemnat se grăbi să iasă, alţii porniră după el. Rămaseră numai ei doi în cabină. Bătrânul stătea pe un butoiaş întors cu fundul în sus. Aprinse altă ţigară, trase adânc fumul în piept, tuşi şi scuipă cu năduf pe punte. Paul Choy îl urmărea cu privirea, simţea cum i se scurge sudoarea pe spinare, mai mult de teamă decât de zăpuşeală. În jurul lor stăteau înghesuite alandala birouri vechi, dulapuri pentru dosare, scaune rahitice şi două telefoane, toate constituind biroul lui Wu Patru Degete şi centru de comunicaţii. De aici transmitea el ordine flotei sale. Afacerile lui constau mai ales în transporturi de mărfuri regulate, dar oriunde flutura flamura Lotusului de Argint, ordinele sale către comandanţi glăsuiau: orice transportaţi, oriunde, în orice moment, cu condiţia ca preţul să merite. Bătrânul acela zdravăn scuipă din nou şi-l biciui cu privirea pe sub sprâncenele lui stufoase.

— Văd că se învaţă nişte treburi ciudate în Ţara Muntelui de Aur, *heya*?

Paul Choy îşi muşcă limba şi nu răspunse, inima îi bătea cu putere în piept, şi ar fi vrut tare mult să nu se fi întors niciodată la Hong Kong, să fie şi acum în Statele Unite, sau, şi mai bine, în Honolulu, făcând surfing în talazurile imense de la Great Waves, sau să zacă pe plajă cu prietena lui. Şi când îşi aduse aminte de ea inima i se răsuci în piept.

— Vă învaţă acolo să muşcaţi mâna care vă hrăneşte, *heya*?

— Nu, prea cinstite tată, iertare…

— Te învaţă ăia acolo că banii mei sunt ai tăi, averea mea a ta, şi sigiliul meu îţi aparţine ca să faci tu ce vrei cu el, *heya*?

— Nu, prea cinstite tată, îmi pare rău că te-am supărat, murmură Paul Choy, pierzându-se cu firea sub povara spaimei.

În dimineaţa aceea, devreme, când Gornt venise foarte încântat de sine la birou de la întâlnirea cu Bartlett, încă nu apăruse nici o secretară, aşa că Paul Choy ceruse permisiunea să-i dea o mână de ajutor. Gornt îi spusese să caute câteva

persoane la telefon, cu alţii vorbi el direct de la telefonul particular din biroul lui. În primele momente, Paul Choy nu se gândise la nimic altceva decât să se facă util, până când, din întâmplare, auzi nişte informaţii deosebit de secrete despre firma *Struan* şoptindu-se confidenţial la telefon. Amintindu-şi că Bartlett sunase mai devreme, deducând că Gornt şi Bartlett avuseseră o întâlnire – plină de succes dacă era să judece după buna dispoziţie a lui Gornt – şi dându-şi seama că Gornt transmitea mai departe cu aceeaşi încredere, ei bine, toate astea îi treziră curiozitatea. Iar mai apoi îl auzi pe Gornt spunându-i juristului său: „... vânzare fără acoperire... Nu, nu te îngrijora, nu se va întâmpla nimic atâta vreme cât sunt acoperit, nu până pe la ora unsprezece... Sigur. Trimit eu dispoziţia, cu pecete îndată ce...” Următoarea convorbire care i se ceru s-o obţină fu un telefon cu *Banca Elveţiei* din Zurich, pe care, cu discreţie, o urmări: „... aştept o depunere de dolari americani în dimineaţa asta, înainte de ora unsprezece. Sunaţi-mă imediat, în secunda în care suma s-a vărsat în contul meu”. Şi, uluit, puse cap la cap diferitele porţiuni ale ecuaţiei şi ajunse la o teorie: dacă Bartlett a pus la cale o tovărăşie în secret cu Gornt, duşmanul bine cunoscut al firmei *Struan* pentru a lansa un atac asupra acestei firme, dacă Bartlett ia şi el parte la riscurile unei astfel de acţiuni, măcar în parte sau chiar în cea mai mare parte, transferând în secret sume mari de bani în contul cu cifru al lui Gornt din Elveţia, pentru a acoperi orice pierderi din vânzarea fără acoperire a acţiunilor şi, în cele din urmă, dacă el a aranjat cu Gornt ea acesta să apară în faţă, în vreme ce el, Bartlett, stă suit pe gard şi priveşte, ei bine, atunci toată tărăşenia asta o să întoarcă bursa pe dos, iar acţiunile firmei *Struan* vor cădea vertiginos. Şi descoperirea asta îl îmboldi să ia deîndată nişte decizii: aruncă-te şi vinde tu fără acoperire acţiuni *Struan*, înaintea marilor rechini, şi o să faci un purcoi de bani. Şi acum îşi aduse aminte cum gemuse că nu avea nici un ban, nici credit, nici acţiuni, şi nici un mijloc de a împrumuta ori una ori alta. Şi atunci îşi aminti ce-i tot bătea la cap unul dintre profesorii lor de la Harvard: cu o inimă blândă nu ajungi să te culci, cu o femeie frumoasă. Aşa că se duse într-un birou alăturat şi-l sună pe noul său prieten Ishwar Soorjani, cămătarul şi agentul de schimb valutar pe care-l întâlnise prin intermediul eurasiaticului de la bibliotecă.

— Spune-mi, Ishwar, fratele tău e şeful firmei de agenturare de bursă Soorjani?

— Nu, tinere stăpân, Arjan e doar vărul meu primar. De ce?

— Dacă am să vreau să vând nişte acţiuni fără acoperire o să mă sprijini?

— Bineînţeles, aşa cum v-am spus şi mai înainte, vă susţin până-n pînzele albe dacă aveţi suficiente lichidităţi pentru a-mi acoperi pierderile… sau ceva echivalent. Dacă nu sunt bani lichizi sau ceva echivalent atunci îmi pare rău.

— Dar să zicem că am nişte informaţii sigure care ard, ei?

— Drumul iadului şi cel al închisorii datornicilor e inundat de informaţii sigure care ard, tinere stăpân. Eu vă sfătuiesc să nu vă luaţi după astfel de informaţii.

— Ei, fir-ar să fie, exclamă Paul Choy nefericit. Am putea să câştigăm câteva sute de mii înainte de ora trei.

— Ah, da? Aţi avea bunăvoinţa să-mi şoptiţi şi mie numele acestor ilustre acţiuni?

— Dar atunci mă sprijini cu… să zicem 20.000 dolari SUA?

— Ah, îmi pare rău, tinere stăpân, eu sunt cămătar, eu nu dau bani pe degeaba. Strămoşii mei îmi interzic una ca asta.

— 20.000 dolari H.K.?

— Nici măcar 10 dolari din aceia ieşiţi din uz de pe vremuri!

— Fir-ar să fie, Ishwar, nu mă prea ajuţi cu nimic.

— De ce nu-l rugaţi pe ilustrul vostru unchi? Cu sigiliul lui… şi în secunda aia eu împrumut până la jumătate de milion de dolari H.K.

Paul ştia că printre hârtiile de transfer al banilor lichizi, acte de proprietate transferate de la *Ho-Pak* la *Victoria*, numărau şi multe certificate de pachete de acţiuni, şi o listă de gajuri deţinute de diferiţi agenţi de bursă. Una dintre acestea era pentru 150.000 de acţiuni *Struan*. Dumnezeule, se gândi el, dacă eu sunt cel care are dreptate, atunci bătrânul o să piardă din gros. Dacă Gornt forţează bursa, atunci bătrânul o să fie prins la mijloc cu acţiunile astea.

— Bună idee Ishwar. O să te sun eu mai târziu.

Îl căută de îndată pe tatăl său, dar nu reuşi să-l găsească. Lăsă tot felul de mesaje pentru el şi începu să aştepte. Nelinişte îi spori. Chiar înainte de ora zece, el o auzi pe secretara lui Gornt răspunzând la telefon:

— Da? Imediat, o secundă, vă rog… Domnul Gornt? Un telefon confidenţial de la Zurich… luaţi legătura.

Din nou încercă să-l găsească pe taică-su, dorind să-i aducă la cunoştinţă această informaţie urgentă. Chiar atunci Gornt îl chemă la el.

— Domnule Choy, vrei să fii bun şi să dai o fugă la jurisconsultul meu şi să-i duci asta? şi-i întinse un plic închis. I-l dai personal.

— Da, sir.

Aşa că plecase de la serviciu. Şi la fiecare telefon din drum se oprise şi încercase să-l găsească pe taică-su. Apoi dăduse plicul, personal, urmărind cu atenţie figura jurisconsultului. Şi citi pe ea o mare fericire.

— Sir, aveţi vreun răspuns de transmis? întrebă el politicos.

— Spune-i că totul va fi împlinit aşa cum a poruncit.

Ceasul arăta câteva minute peste ora zece. În vreme ce ieşea pe uşă şi cobora cu liftul, Paul Choy cântarea câştigurile şi pierderile. Simţi cum i se strânge stomacul de emoţie, se opri la primul telefon.

— Ishwar? Am o dispoziţie urgentă de la unchiul meu. Vrea să vândă stocul de acţiuni *Struan*. O sută cincizeci de mii. Mă întreabă dacă poţi să faci treaba asta imediat.

— Ca pasărea în zbor! Pentru preacinstitul Patru Degete o să ne aruncăm precum Rothschild! Unde se află acţiunile astea?

— În seiful de la bancă.

— Am nevoie de sigiliul lui imediat.

— Acum mă duc să-l iau, dar el mi-a dat dispoziţie să le vindem pe loc. A spus să le vinzi în pachete mici, ca să nu tulburăm bursa. Şi vrea un preţ cât mai bun. Poţi să le vinzi pe loc?

— Da, nu vă temeţi, imediat. Şi o să obţinem cel mai mare preţ.

— Bun. Şi cel mai important lucru: Să păstrăm secretul.

— Precis! tinere stăpân, puteţi să aveţi încredere în noi. Dar ce se aude cu acţiunile pe care voiaţi dumneavoastră personal să le vindeţi fără acoperire?

— A… alea… alea să mai aştepte puţin… până când am şi eu nişte credit acolo, *heya*?

— Înţelept, foarte înţelept.

Şi Paul Choy se cutremură acum. Simţea cum inima îi bate nebuneşte în tăcerea care se lăsase şi urmărea ţigara tatălui său, neîndrăznind să-i privească chipul plin de mânie, ştiind bine că ochii aceia întunecaţi, ca de piatră, îl sfredeleau, hotărându-i

soarta. Îşi aduse aminte cum aproape că strigase de bucurie când bursa începu să cadă imediat, urmărind cursul acţiunilor momenţ de moment, şi apoi ordonându-i lui Soorjani să cumpere înapoi chiar înainte de închiderea bursei, şi simţindu-se beat de fericire. Apoi o sunase pe prietena lui, cheltuind aproape 30 din preţioşii săi dolari pentru ca să-i spună, cât de fantastică zi avusese şi cât de dor îi era de ea. Şi ea îi spusese că îi era tare dor de el, întrebându-l când se întorcea în Honolulu. O chema Mika Kasunari, era sansei, a treia generaţie de americani de origine japoneză. Părinţii ei nu-l puteau suferi pentru că el era chinez, aşa după cum bine ştia şi el că tatăl o va detesta pe ea pentru că era japoneză, numai că ei doi, tinerii, erau amândoi americani, se întâlniseră şi se îndrăgostiseră pe când erau la şcoală.

— Cât mai curând, iubita mea, vin! îi promisese el plin de extaz, cu siguranţă la Crăciun. După ziua de azi, unchiul meu cu siguranţă că are să-mi dea şi el un cadou…

Nici nu-şi dăduse seama când termină tot ce-i mai dăduse Gornt să facă în ziua aceea. După-amiaza târziu, Poon Vremebună îi telefonase ca să-i spună că tatăl său îl aştepta la Aberdeen la ora nouă jumătate seara. Înainte de a se duce, trecuse pe la Soorjani ca să ia cecul pregătit pentru tatăl său: 615.000 dolari H.K., mai puţin comisionul de agenturare. Şi venise la Aberdeen plin de bucurie şi-i dăduse cecul, dar când îi povestise ce minune făcuse el, rămase cutremurat în faţa furiei tatălui său. Şi predica pe care i-o ţinea fusese întreruptă de telefonul lui Phillip Chen.

— Sunt adânc mâhnit, dacă te-am supărat, prea cinsti…

— Deci aşa, sigiliul meu îţi aparţine, averea mea la fel, *heya*? strigă Wu deodată.

— Nu, cinstite tată, îngăimă el. Dar informaţiile pe care le aveam erau atât de minunate şi am vrut să-ţi feresc stocul de acţiuni de necazuri şi să câştig nişte bani pentru tine.

— Nu pentru tine, *heya*?

— Nu, cinstite tată. Pentru tine. Să fac bani pentru tine, şi să plătesc măcar în parte toţi banii pe care i-ai cheltuit cu mine… erau acţiunile tale şi banii sunt tot ai tăi. Am încercat să te găsesc…

— La naiba cu scuzele astea. Vino cu mine!

Tremurând, Paul Choy se ridică în picioare şi-l urmă pe bătrân pe punte, Wu Patru Degete îi înjură pe oamenii lui de

pază, spunându-le să dispară din ochii lui, apoi arătă cu un deget ciuntit spre apa murdară a portului.

— De n-ai fi fost fiul meu, şuieră el, de n-ai fi fost fiul meu, acum ai fi fost hrană la peşti acolo, cu picioarere legate cu un lanţ, chiar în clipa asta.

— Da, tată.

— Dacă mai îndrăzneşti vreodată să te foloseşti de numele meu, de sigiliul meu, de orice-i al meu fără încuviinţarea mea, eşti un om mort!

— Da, tată, bâlbâi Paul Choy încremenit, pricepând că taică-su avea şi mijloacele şi puterea şi autoritatea pentru a împlini acele ameninţări fără să se teamă de vreo pedeapsă. Iartă-mă, tată. Jur să nu mai fac niciodată una ca asta.

— Bun. Dacă m-ai fi făcut să pierd şi un bănuţ de aramă, acolo ai fi zăcut acum. Acum mai eşti în viaţă numai pentru că ai cîştigat, fir-ai să fii!

— Da, tată.

Wu Patru Degete se uită la fiul său cu nişte ochi de să-l mănânce, şi se strădui să-şi ascundă şi mai departe bucuria în faţa imensului cîştig: 615.000 de dolari HK, fără câţiva dolari acolo. De necrezut! Şi câştigaţi numai, cu câteva telefoane acolo, cu nişte secrete aflate din întâmplare, se gândi el. E la fel de miraculos de parcă te-ai trezi că zece tone de opiu sar singure pe cheu peste capul vameşilor. Flăcăul ăsta îşi merita banii părăduiţi pe pregătirea lui, şi ţi-a răscumpărat de mai bine de douăzeci de ori cheltuielile şi nu-i la Hong Kong decât de vreo trei săptămâni. Isteţ... dar şi tare primejdios! Şi se cutremură la gândul că şi alţi ţângăi s-ar putea apuca să hotărască aşa de capul lor. *Dew neh loh moh* şi, bineînţeles, aş ajunge să fiu eu în puterea lor şi la închisoare pentru greşelile lor şi nu ale mele. Şi totuşi, îşi zise el stânjenit, exact în felul ăsta procedează barbarii ăştia în afaceri. Feciorul meu numărul şapte e şcolit ca un barbar. Şi toţi zeii îmi sunt martori, nu am vrut să cresc singur o viperă! Se uită din nou la fiul său, dându-şi seama că nu-l înţelege, detestând felul lui direct de a vorbi, obicei de-al barbarilor, şi nu pe ocolite şi cu aluzii doar, ca o persoană civilizată. Şi, cu toate astea..., mai bine de 600.000 de dolari într-o singură zi! Dacă ar fi vorbit cu mine înainte de a se apuca de afacerea asta, n-aş fi fost de acord cu el nici în ruptul capului, şi aş fi pierdut atâta profit! Oh oh oh! Întinse mâna să-şi tragă o ladă lângă el şi se aşeză, simţind cum inima îi sparge

pieptul numai la gândul acesta cumplit. Nu-l slăbea din ochi pe feciorul său. Ce să facă acum cu el? se întrebă el. Simţea greutatea cecului atârnându-i în buzunar. I se părea de necrezut ca băiatul acesta să fie în stare să câştige suma asta imensă de bani în numai câteva ceasuri, fără măcar să mişte acţiunile de la locul lor de taină.

— Ia explică-mi şi mie cum se face că diavolul acela de străin, cu mutra lui neagră şi numele acela împuţit, îmi datorează mie atâţia bani!

Paul Choy îi explică cu răbdare mecanismul, dorind cu disperare să-i facă plăcere bătrânului. Taică-su rămase pe gânduri.

— Asta înseamnă că mâine ar trebui să fac la fel şi să câştig la fel?

— Nu, preacinstite tată. Iei bani pe care i-ai câştigat şi-i păstrezi. Astăzi a fost aproape sigur acest cîştig. Pentru că a fost vorba de un atac asupra acestor acţiuni pus la cale pe neaşteptate, un fel de raid. Noi nu ştim cum va reacţiona *Nobila Casă* mâine, sau dacă Gornt are de gând să continue acest raid. Am putea cumpăra acţiuni şi s-o luăm cu mult înaintea celorlalţi. Dar mâine va fi periculos să-l urmăm pe Gornt, foarte primejdios.

Wu Patru Degete îşi aruncă ţigara.

— Atunci ce trebuie să fac eu mâine?

— Să aştepţi. Bursa diavolilor de străini e prinsa de nervozitate şi se află în mâna aceloraşi diavoli de străini. Eu te sfătuiesc să aştepţi şi să vezi ce se întâmplă cu *Ho-Pak* şi cu *Victoria*. Pot să-l întreb în numele dumitale pe diavolul străin de Gornt despre *Ho-Pak*?

— Cum?

Tot cu răbdare. Paul Choy îi reîmprospăta memoria tatălui său, aducându-i aminte de asaltul băncii şi de posibile manevre de acţiuni.

— A, da, pricep, spuse bătrânul foarte de sus, iar Paul Choy nu suflă o vorbă, ştiind bine că nu pricepuse o iotă. Atunci… stau şi aştept?

— Da, preacinstite tată.

Wu Patru Degete scoase cu silă mare cecul din buzunar.

— Şi cu afurisitul ăsta de petec de hârtie ce fac? Hm, spune!

— Îl transformi în aur, preacinstite tată. Preţurile aproape că nu s-au schimbat. Pot să vorbesc cu Ishwar Soorjani, dacă vrei. El se ocupă cu valuta străină şi cu schimbul valutar.

— Şi unde să păstrez aurul? fiindcă una era să faci contrabandă cu aurul altuia şi alta să ai grija propriului tău aur, iar Paul Choy îi explică apoi că, dacă aveai aur, nu era absolută nevoie să-l şi ţii acasă. Dar eu nu am încredere în bănci, spuse bătrânul furios. E aurul meu, numai al meu, nu al băncii!

— Da, tată, dar de data asta vom avea o bancă elveţiană, nu una din Hong Kong, în deplină siguranţă.

— Garantezi asta cu viaţa ta?

— Da, tată.

— Bun atunci! şi bătrânul scoase un stilou şi se semnă pe spatele ordinului de plată, cu instrucţiuni către Soorjani să transforme totul în aur imediat, şi i-l dădu fiului său. Fiule, răspunzi cu capul. Şi mâine stăm şi aşteptăm? Mâine nu mai cîştigăm nimic?

— S-ar putea să se ivească vreun prilej de a câştiga ceva, dar de data asta n-aş putea garanta. N-am să ştiu decât pe la amiază.

— Atunci sună-mă aici la amiază.

— Da, tată. Dar dacă am avea noi biroul nostru de schimb, am putea atunci cu siguranţă manipula sute de acţiuni… şi Paul Choy lăsă ideea să plutească aşa în aer.

— Cum? Ce zici?

Cu mare băgare de seamă, tânărul îi explică cât de uşor le-ar fi fost să constituie propriul lor birou de bursă, un birou de schimb condus de chinezi, şi imensele posibilităţi de profit pe care le-ar putea oferi chiar pentru ei un astfel de birou de bursă. Îi vorbi vreme de un ceas încheiat, cîştigându-i cu fiecare minut încrederea tot mai mult, explicându-i totul cât mai simplu posibil.

— Dacă-i atât de uşor, feciorule, de ce n-a făcut Tung Zgârcitul un birou din ăsta… sau Sung Gurămare… sau Ng Sac-cu-bani.. sau chiar jumatea aia de barbar şi contrabandist de aur din Macao… sau bancherul Kwang sau atâţia alţii, *heya*?

— Poate pentru că nu le-a trecut niciodată ideea prin cap, sau n-au avut curaj. Poate că au preferat să lucreze mai degrabă în cadrul sistemului pus la punct de diavolii de străini… cu Clubul lor de Turf, Clubul de Cricket, cu sistemele lor de înnobilare, şi toate aiurelile acelea britanice. Poate că le e frică

să meargă împotriva fluxului, sau poate că nu au cunoştinţele necesare. Dar noi avem şi cunoştinţele şi îndemânarea de a o face. Da. Am un prieten în Ţara Muntelui de Aur, bun prieten cu care am fost la şcoală şi…

— Ce prieten?

— E din Shanghai, un adevărat dragon în materie de bursă, magnat de bursă la New York acum. Noi amândoi, cu sprijin financiar în bani gheaţă, putem pune pe roate afacerea asta. Ştiu foarte bine că am putea.

— *Ayeeyah*! Cu un barbar din nord? pufni Wu Patru Degete. Cum poţi să ai încredere într-unul ca ăsta?

— Cred că poţi avea încredere în el, prea cinstite tată… şi, bineînţeles, mai pui şi garduri ca să nu te năpădească buruienile, aşa cum face orice bun grădinar.

— Dar toată puterea afacerilor e în mâna diavolilor de străini. Oameni civilizaţi n-ar putea să sprijine o bursă care să le facă opoziţie.

— Preacinstite tată, s-ar putea să ai dreptate, fu de acord Paul Choy plin de tact şi prudenţă, stăpânindu-şi emoţia, ca să nu i se citească nici pe faţă nici în glas. Dar tuturor chinezilor le place să parieze. Şi totuşi, în clipa de faţă, nu există nici un agent de pariuri dintre oamenii civilizaţi. De ce ne ţin diavolii de străini la distanţă? Pentru că noi, dacă ne-am vârî în astfel de afaceri, am fi mai buni decât ei. Cea mai minunată profesiune din lume pentru noi e în domeniul bursei. De îndată ce oamenii din Hong Kong vor vedea că bursa noastră e deschisă tuturor oamenilor civilizaţi şi tovarăşilor lor, or să vină buluc la noi. Şi diavolii de străini vor fi nevoiţi să-şi deschidă propria lor bursă şi pentru noi. Iar noi suntem mai buni când e vorba de a miza şi paria. Şi, la urma urmelor, prea cinstite tată, şi el făcu cu mâna spre ţărm, spre înălţimile oraşului şi spre navele şi joncile şi restaurantele plutitoare, toate astea ar putea fi ale noastre! Toate există ca acţiuni şi pachete de bursă, în bursa cu care omul modern stăpâneşte puterea lumii!

Wu Patru Degete, trăgea alene din ţigară.

— Şi cam cât ar costa biroul ăsta de bursă, Al Şaptelea Fecior?

— Un an de muncă. O investiţie iniţială de…, nu ştiu eu chiar exact! şi inima tânărului începu să se zvârcolească, simţea fizic lăcomia tatălui său, iar implicaţiile formării unei burse de schimb chinezeşti în acea societate capitalistă neîngrădită de

prea multe legi erau atât de ample pentru el încât simţi că îl apucă ameţeala, şi ar fi fost atât de uşor s-o facă dacă ar avea timp şi… cât de mult să spună? Preacinstite tată, am să-ţi pot spune într-o săptămână.

Patru Degete îşi întoarse privirea vicleană de bătrân spre fiul său; citea limpede tulburarea acestuia, lăcomia lui. Dar o face pentru bani, sau pentru putere? se întrebă el. Pentru amândouă, se convinse el. Zăpăcitul ăsta tânăr nici nu ştie că amândouă sunt unul şi acelaşi lucru. Se gândi la puterea lui Phillip Chen, şi la puterile *Nobilei Case* şi la puterile pe care le avea jumătatea de monedă pe care John Chen o furase. Iar Phillip Chen şi nevastă-sa sunt nebuni sadea. Ar fi trebuit să nu uite niciodată că de cealaltă parte a zidului sunt totdeauna urechi agere, şi, o dată ce o mamă plină de gelozie află un secret, acela nu mai e secret. Aşa cum nu se pot păstra secrete într-un hotel, printre diavolii ăştia de străini, care-şi închipuie că servitorii nu ştiau să vorbească şi ei limba barbarilor, şi nu au urechi de auzit şi ochi de văzut! Ei, feciorii ăştia! Feciorii sunt adevărata bogăţie a unui tată…, dar, uneori, tot ei sunt şi pricina morţii lui. Iar omu-i nebun sadea dacă are încredere în fecioru-său. Nebun de-a binelea. *Heya*?

— Prea bine, fiule, spuse el alene. Să-mi spui şi mie planul tău, îl pui pe hârtie, şi suma de care ai nevoie. Şi eu am să hotărăsc.

Phillip Chen ieşi din taxi unde se făcea acel scuar triunghiular în Kowloon Tong, strângând la piept servieta. Şoferul opri ceasul taxiului şi se uită la el – arăta 17,80 dolari HK. Dacă ar fi fost după el, Phillip Chen n-ar fi mers cu acelaşi taxi de la Prospectul Struan până aici, ceea ce însemnase să folosească şi feribotul pentru taxiuri, iar în vremea traversadei ceasul să meargă permanent. Nu. Ar fi trecut în partea cealaltă cu feribotul singur, cu numai 15 cenţi, şi ar fi luat alt taxi în Kowloon şi ar fi economisit cel puţin 8 dolari. Mare risipă, se gândi el. Numără cu mare grijă 18 dolari, după ce se mai gândi puţin adăugă un bacşiş de treizeci de cenţi, simţindu-se generos. Şoferul se îndepărtă cu maşina şi-l lăsă singur lângă acel triunghi al pajiştei. Kowloon Tong era o suburbie a Kowloonului, un viespar de locuinţe, cocioabe, drumuri, oameni şi maşini. Găsi uşor Şoseaua Essex care ocolea parcul, şi merse mai departe pe şosea. Servieta părea să se îngreuneze tot mai

mult şi i se păru că toată lumea ştie că are în ea 200.000 de dolari HK. Teama îi spori şi mai mult. Într-o speluncă precum era aceea puteai să scapi de oricine plătind doar câteva sute de dolari, numai să ştii cui anume, iar pentru câţi bani avea el acum acolo putea năimi o armată întreagă. Se uita atent la asfaltul plin de găuri. Când aproape făcuse înconjurul parcului, văzu pe asfalt o săgeată care arăta spre zid. Simţi că inima îi sare din piept, îl durea. Era aproape întuneric, doar câteva becuri se luptau cu bezna. Văzu gaura din zid unde lipseau câteva cărămizi, iar înăuntru zări ceva ce aducea cu un ziar mototolit. Apucă în grabă pachetul, se convinse că nu mai rămăsese nimic altceva acolo, apoi se îndreptă spre o bancă, sub un felinar şi se aşeză. Când bătăile inimii i se mai liniştită şi îşi recăpătă suflul, deschise ziarul, înăuntru găsi un plic. Plicul arăta a nu conţine nimic altceva decât poate o scrisoare şi răsuflă uşurat, pentru că îi trecuse prin minte că putea găsi o altă ureche şi gândul îl cutremurase. În epistolă scria „Îndreaptă-te spre Şoseaua Waterloo, apoi ia-o spre nord, către cazarma militară, pe partea de vest a drumului. Ai mare grijă, noi te vedem continuu”. Îl trecu un fior şi se uită în jurul lui. Nu părea să-l urmărească nimeni, nici prieten, nici duşman. Dar parcă simţea priviri aţintite asupra lui. Iar servieta se făcu şi mai grea. Zeii să mă aibă în pază cu toţii, se ruga el cu ardoare, încercând să-şi făcă puţin curaj. Unde naiba sunt oamenii lui Wu Patru Degete? Şoseaua Waterloo era în apropiere, bulevard plin de circulaţie. Nici nu se uită la mulţimea din jur, se îndreptă spre nord, simţindu-se parcă dezbrăcat, gol, nevăzând nimic în preajmă. Prăvăliile erau deschise, restaurantele ticsite, străzile laterale înţesate de lume. Un mărfar şuieră răguşit, îndreptându-se spre nord şi el, amestecându-şi şuieratul cu mugetul maşinilor care clacsonau aiurea. Era o noapte mohorâtă, un cer acoperit, un aer încărcat de umezeală.

Merse abia târându-se vreo jumătate de milă, trecu de mai multe străzi laterale şi fundături, se poticni într-o grămadă de oameni care se opriseră să treacă un camion, mai depăşi o străduţă îngustă, împins când într-o parte când în alta, după cum se ciocnea de ceilalţi trecători, deodată se trezi cu doi tineri în faţă, tăindu-i calea, iar unul dintre ei şuieră:

— *Tin koon chi fook*!

— Cum?

Amândoi purtau nişte şepci trase pe ochi, ochelari negri, până şi chipurile părând la fel.

— *Tin koon chi fook*! repetă Kin Ciupitul de Vărsat cu voce rea. *Dew neh loh moh*, dă-mi o dată pachetul!

— Ah! făcu Phillip Chen şi-i înmână neputincios servieta.

Kin Ciupitu i-o smulse din mână.

— Să nu cumva să te uiţi în urmă, mergi mai departe fără să te întorci! Spre nord!

— Da, bine, bine, dar vă rog să vă ţineţi promisi…

Phillip Chen se opri, cei doi tineri dispăruseră, i se păru că i se năluciseră doar cu o secundă dinainte. Încă în stare de şoc, se sili să meargă, o porni mai departe, încercând să-şi întipărească bine în minte puţinul pe care-l văzuse din trăsăturile lor. O femeie, care venea din faţă, îl îmbrânci brutal, el o înjură, chipurile celor doi i se şterseră din memorie cu totul. Apoi cineva îl înşfăcă brusc:

— Unde-i afurisita aia de servietă?

— Cum? icni el, privind la matahala aceea a cărei înfăţişare nu prevestea nimic bun – Poon Vremebună în persoană.

— Servieta, unde a dispărut?

— Doi tineri…, şi arătă neajutorat în urmă.

Individul înjură urât şi se repezi înapoi, îmbrâncind trecătorii, îşi duse două degete la gură şi şuieră strident. Doar puţini îi dădură atenţie. Dar mai mulţi bătăuşi de profesie începură să strângă cercul în jur, apoi Poon Vremebună îi zări pe cei doi cu servieta exact când părăseau bulevardul bine luminat, dispărând pe o străduţă. O luă la fugă, alţii după el. Kin Ciupitul şi fratele său mai tânăr se amestecară fără prea multă grabă prin mulţime, străduţa era luminată doar de cele câteva becuri de la prăvăliile sărăcăcioare. Îşi zâmbiră. Deplin încrezători în soarta acţiunii lor, îşi scoaseră ochelarii şi şepcile, şi le îndesară în buzunare. Semănau perfect, de parcă erau gemeni, iar acum nici nu se mai deosebeau de ceilalţi cumpărători care vorbeau cu toţii o dată, cu vocile lor răguşite.

— *Dew neh loh moh* în ticălosul acela bătrân, arăta speriat de moarte, chicoti Kin Ciupitul. Şi dintr-un pas suntem acum în rai!

— Da, da, iar săptămâna cealaltă, când o să-l umflăm pe el de data asta, o să ne scape banii fuga fuguţa cum ar scăpa o băşină din aia bătrână!

Râseră amândoi de glumă, se opriseră o clipă în lumina unei vitrine, se uitară în servietă, şi răsuflară uşuraţi amândoi când văzură teancurile de bancnote înăuntru.

— *Ayeeyah*, bun înţeles că de-acum suntem în rai măcar cu un picior, frate mai mare. Păcat că feciorul ăla al lui e mort şi îngropat.

Kin Ciupitul săltă indiferent din umeri, dădură colţul într-o străduţă mai mică, apoi în alta, foarte siguri de ei prin labirintul acela întunecat.

— Preacinstitul tată are dreptate. Am făcut din ghinion un noroc. N-a fost vina ta că dobitocul acela avea tărtăcuţa atât de moale. Ba chiar deloc. Şi când o să-l dezgropăm şi o să-l lăsăm pe Şoseaua Sha Tin cu un bilet pe pieptul lui afurisit…

Se opriră o clipă şi se dădură deoparte în înghesuiala aceea ca să lase un camion rablagit şi greu încărcat să treacă. Din întâmplare, aruncă o privire în urmă, la capătul aleii zări trei indivizi care-şi schimbară direcţia, îl văzură şi se îndreptară iute spre ei.

— *Dew neh loh moh*! Suntem trădaţi! îngăimă el, şi se repezi înainte şi o luă la fugă, cu frate-su pe urmele lui.

Băieţii fugeau repede, spaima le dădu priceperea să se strecoare printre oamenii care-i înjurau, ferind gropile şi dughenile din cale, ajutaţi de întuneric. Kin Ciupitul era în frunte, se strecură printre nişte magherniţe, o ţinu numai o goană pe străduţa aceea întunecoasă, strângând servieta la piept.

— Frate mai tânăr fugim spre casă pe drumuri diferite, gâfâi el.

La următorul colţ el o luă la stânga, frate-său drept înainte; cei trei care-i urmăreau se împărţiră şi ei la fel; doi luându-i urma celui mai mare. Aproape că nu se mai putea zări nimic în bezna străduţelor încâlcite care dădeau una în alta, fără o fundătură. Simţea că îl doare pieptul de efort, dar o luase cu mult înaintea urmăritorilor. O apucă pe o scurtătură, dădu buzna într-o magherniţă de prăvălie care, ca toate celelalte, slujea şi de locuinţă, nici nu se uită la familia aceea înghesuită în jurul televizorului, trecu printre ei îmbrâncindu-i fără alegere, ieşi prin uşa din spate, o porni din nou spre capătul aleii de unde venise, trase cu ochiul după colţ cu mare atenţie, câţiva trecători îl cercetară plini de curiozitate, dar îşi văzură de treburile lor, fără să se oprească, nedorind să fie amestecaţi în

încurcăturile care păreau să se işte. Apoi, sperând din tot sufletul să fi scăpat de urmăritori, se strecură în mulţime şi merse liniştit mai departe, cu capul plecat. Răsufla încă destul de greu, prin minte îi treceau numai blesteme şi jură să se răzbune pe Phillip Chen care-i trădase. Şi martori îmi sunt toţi zeii, se gândi el furios, când o să-l răpim şi pe ticălosul ăsta, săptămâna cealaltă, înainte de a-i da drumul, o să-i retez nasul. Cum de-a îndrăznit el să ne dea pe mâna poliţiei! Ei, ia stai, dar ăia erau de la poliţie? Şi se concentră la acest gând, în vreme ce mergea printre trecători, din când în când întorcându-se cu prdenţă din drum şi mergând în direcţia opusă, ca să fie mai sigur. Acum era convins că nu-l mai urmărea nimeni. Se gândi la banii pe care-i dobândiseră şi zâmbi fericit de unul singur. Ia să vedem ce-am să fac eu cu cei 50.000 ai mei! Cu 40 cumpăr un apartament şi-l şi închiriez imediat. *Ayeeyah*! de-acum sunt şi eu apropitar. Şi am să-mi cumpăr un Rolex şi un revolver, un cuţit nou de aruncat la distanţă, nevesti-mi o să-i iau o brăţară, sau două chiar, şi vreo două şi pentru Trandafirul Alb de la Bordelul Celor o Mie de Plăceri. Şi în seara asta o să avem o sărbătoare. Şi continuă fericit să meargă mai departe. Cumpără de la o dugheană o geantă ieftină şi, pe o străduţă laterală, trecu banii în ea, iar mai departe, pe altă străduţă, vându servieta lui Phillip Chen, din piele bună, unui bişniţar, pe bani frumoşi, după ce se târgui cu el vreo cinci minute. Şi foarte incântat de sine, luă un autobuz spre Kowloon, unde închiriase taică-su un mic apartament sub un nume fals, ca să le fie un mic rai, cât mai departe de locuinţa lor de până acum, în Wan- chai, lângă Promontoriul Glessing. Nici nu-l văzu pe Poon Vremebună când se urcă în acelaşi autobuz, nici pe ceilalţi doi indivizi şi nici taxiul care urmări mai departe autobuzul. Kowloon City era o înghesuială de cartiere mizere, cu şanţuri de scurgere în loc de canalizare, locuinţe nenorocite. Kin Ciupitul ştia că aici era în siguranţă. Aici nu pătrundea nici un poliţist decât când veneau în grup mare. Când, în 1898, China închiriase Noile Teritorii pentru nouăzeci şi nouă de ani, îşi menţinuse suzeranitatea asupra acestei localităţi Kowloon City. Cei zece acri pătraţi erau teritoriu chinezesc, teoretic, iar autorităţile britanice lăsaseră zona aceea de capul ei, cu condiţia să nu aibă loc tulburări mai importante acolo. Aici înfloriseră tot felul de beciuri în care se fuma opiu, case de jocuri ilegale, cartierele generale ale triazilor, adăpost pentru orice fel de criminali. Din când în când

poliţia făcea câte o razie, pentru ca a doua zi Kowloon City să fie la fel ca mai înainte. Spre apartamentul de la etajul cinci ducea o scară şubredă şi înghesuită, tencuiala pereţilor crăpată şi igrasioasă. Simţi că îl ajunge oboseala. Bătu la uşă, semnalul convenit. Uşa se deschise.

— Sal'tare, tată, sal'tare Chen Ureche-de-Câine, spuse el fericit. Uite şi paralele! şi atunci îl văzu şi pe fratele lui mai tânăr. În regulă, ai scăpat şi tu?

— Bun înţeles. Auzi, poliţia aia mîncătoare de căcat să se îmbrace ei în haine de oameni paşnici. Ar fi trebuit să facem seama la unu, doi pentru obrăznicia lor! şi Kin Pak vântură un revolver calibrul 38. Şi trebuie să-i plătim noi astea individului.

— Poa' că ai dreptate, acum că am pus laba pe primele lovele, spuse Kin tatăl.

— Nu cre' că-i nevoie să omorâm fun poliţai, ca să-i facă pe ăilalţi să turbeze, adăugă Chen Ureche-de-Câine tremurând tot.

— *Dew neh loh moh* cu toată poliţia asta! spuse tânărul Kin Pak şi băgă revolverul în buzunar.

Kin Ciupitul ridică indiferent din umeri.

— Acum am pus laba pe lovele…

În clipa aceea uşa zbură în lături, Poon Vremebună şi alţi trei haidamaci de-ai lui dădură buzna înăuntru cu cuţitele în mână. Toţi îngheţară. Scurt, Kin tatăl scoase din mânecă un cuţit, se arunca spre stânga, dar înainte să apuce el să arunce cuţitul, şişul lui Poon fulgeră prin aer, înfingându-i-se în gâtlej. Victima apucă cuţitul cu amândouă mâinile, prăbuşindu-se pe spate. Nici Chen-Ureche-deCâine şi nici unul dintre fraţi nu apucase să clintească. ÎI urmăriră pe bătrân cum îşi dă duhul. Trupul se mai scutură de spasme de câteva ori, muşchii se mai zbătură, apoi se linişti.

— Unde-i fiul număru unu al lui Chen? mârâi Poon; cu un al doilea cuţit în mână.

— Nu ştim nimic de-al doilea…

Doi dintre gealaţi se prăvăliră asupra lui Kin Ciupitul, îi izbiră mâinile desfăcute în cruce pe masă şi-l ţinură răstignit, Poon Vremebună se aplecă puţin şi cu cuţitul îi reteză arătătorul, Kin Ciupitul se făcu verde la faţă, ceilalţi doi rămaseră paralizaţi de spaimă.

— Unde-i fiul număru unu al lui Chen?

Kin Ciupitul se uita năucit la degetul retezat din care ţâşnea sângele pe masă. Ţipă de spaimă când Poon se făcu iar spre el.

— Nu, nu, se milogi el, e mort… l-am îngropat, jur…

— Unde?

— Lângă Şoseaua… Şoseaua Sha Tin, urlă el disperat. O să împărţim banii cu voi, o să…

Îngheţă în clipa în care Poon Vremebună îi puse vârful şişului în cerul gurii.

— Răspunzi numai când te întreb, căcat de curvă ce eşti, altfel îţi retez şi limba cu totul. Unde-s lucrurile fiului numărului unu? Tot ce avea pe el?

— Am trimis, … am trimis totul la Nobila Casă Chen, tot în afară de bani, pe care i-am oprit. Jur! scânci de durere când deodată, doi dintre ceilalţi doi gealaţi îi apăsară tare un cot. Jur pe toţi zeii că e adevărat ce zic…

Mai urlă o dată când încheietura cedă, apoi leşină. De cealaltă parte a încăperii, Chen Ureche-de-Câine gemu de groază, apoi vru să strige, dar unul dintre gealaţi îl plezni peste obraz, victima zbură cu capul de zid şi se prăbuşi fără cunoştinţă. Şi atunci întoarseră toţi privirile spre Kin Pak.

— E adevărat ce-a spus! îngăimă Kin Pak cuprins de spaima morţii, văzând repeziciunea cu care se întîmplă totul în jur. Tot ce v-a spus e adevărul adevărat.

Poon Vremebună îl înjură, apoi îl întrebă:

— L-aţi buzunărit pe Chen înainte de a-l îngropa?

— Da, stăpâne, eu cel puţin nu…, şi arătă spre trupul tatălui său. El s-a îndeletnicit cu asta.

— Dar tu nu erai de faţă?

Tânărul şovăi, în aceeaşi secundă Poon se repezi la el, mişcându-se cu o viteză de necrezut pentru un om de vîrsta lui, îi înfipse cuţitul exact sub ochi, într-adins, şi rămase cu el acolo.

— Minţi!

— Am fost acolo, îngăimă puştiul, asta voiam să vă spun, stăpâne, am fost acolo! şi n-am să vă mint, jur.

— Când ai să-mi mai spui vreo minciună o să-ţi bag cuţitul în ochiul stâng. Deci erai acolo, *heya*?

— Da, da, stăpâne!

— Era şi el acolo? spuse Poon arătând spre Kin Ciupitul.

— Nu, stăpâne.

— El?

— Da, stăpâne, Ureche-de-Câine era acolo.

— Ai cotrobăit cadavrul?

— Da, stăpâne, l-am ajutat pe tata.

— Toate buzunarele, peste tot?

— Da, da, peste tot.

— Toate hârtiile? Vreun carneţel, agendă? Bijuterii?

Tînărul şovăi, înnebunit de spaimă, încercând să-şi aducă aminte, în vreme ce cuţiţul nu se mai mişca din obrazului său.

— Stăpâne, nu avea nimic de care să-mi aduc aminte. Am trimis toate lucrurile lui la Nobila Casă Chen în afară,... în afară de bani. Banii i-am păstrat. Şi ceasul... am uitat să vă spun de ceas. Ăsta, chiar ăsta şi arătă spre mâna aruncată într-o parte a tatălui său.

Poon Vremebună înjură din nou. Wu Patru Degete îi dăduse poruncă să-l găsească pe John Chen, şi să ia înapoi toate lucrurile lui care mai rămăseseră la bandiţi, în special orice monedă sau bucată de monedă şi apoi; cu cât mai puţină galagie, să se descotorosească de răpitori. Mai bine i-aş telefona în clipa asta, se gândi el. Mai bine să-mi spună el ce să fac mai departe. Nu vreau deloc să-i greşesc cu ceva!

— Şi cu banii lui ce-aţi făcut?

— Stăpâne, i-am cheltuit. Nu erau decât câteva sute de dolari şi ceva mărunţiş. Şi s-au dus.

Unul dintre oamenii lui spuse:

— Cred că minte!

— Nu, stăpâne, jur, spuse iute Kin Pak şi aproape că izbucni în lacrimi. Nu min...

— Gura! Să-i retez gâtiţa? întrebă omul cu toată sinceritatea arătând spre Kin Ciupitul care nu-şi revenise în simţiri, ci zăcea leşinat pe masă, balta de sânge închegându-se.

— Nu, nu încă, mai ţine-l aşa acolo, spuse Poon Vremebună, scărpinându-se în fund unde-l supărau hemoroizii, în vreme ce căzu pe gânduri. O să ne ducem şi o să-l dezgropăm pe fiul numărul unu al lui Chen. Da, taman aşa o să facem. Şi acum, căcat de broască ce eşti, ia spune tu frumos cine l-a omorât?

Kin Pak arătă imediat spre trupul tatălui său.

— El. A fost groaznic. E tatăl nostru, da' el l-a pleznit cu hârleţul... l-a lovit cu hârleţul când a încercat noaptea să scape pe întuneric... În noaptea în care l-am săltat, şi tânărul se cutremură, alb la faţă, teama de cuţitul de sub ochi înnebunindu-l. Stăpâne, eu nu sunt vinovat cu nimic.

— Pe tine cum te cheamă?

— Soo Tak-gai spuse el cu grabă, folosindu-se de numele false alese dinainte pentru cazuri de forţă majoră.

— Pe el? spuse arătând către fratele lui.
— Soo Tak-tong.
— Ăla?
— Wu-tip Sup.
— Şi pe ălălalt?
Tânărul se uită la cadavrul lui taică-su.
— Îl chema Soo Dinte-de-aur, stăpîne. Era tare rău, da' noi… da' noi trebuia să-l ascultăm ce porunceşte. Trebuia să-l ascultăm şi să ne supunem, stăpâne, fiindcă, fiindcă era tatăl nostru.
— Unde l-aţi dus pe fiul numărul unu înainte de a-l omorî?
— La Sha Tin, stăpâne, dar nu eu l-am omorât. L-am umflat în partea dinspre Hong Kong, l-am pus în spatele unei maşini pe care am furat-o şi ne-am dus la Sha Tin. E acolo o magherniţă pe care a închiriat-o tatăl nostru, chiar în afara satului… a pus la cale totul dinainte. Noi a trebuit să ne supunem.
Poon mârâi şi făcu un semn de încuviinţare către oamenii lui.
— Întâi căutăm pe aici.
În aceeaşi secundă îi dădură drumul lui Kin Ciupitul, acesta se prăbuşi la pământ lăsând o dâră de sânge în urma lui.
— Legaţi-i degetul.
Kin Pak înşfăcă iute o bucată de cârpă veche şi, silindu-se să-şi stăpânească impulsul de a vomita, legă rana strâns ca să oprească ciotul acela de deget să mai sângereze. Poon oftă, neştiind ce să facă mai întâi ca să fie bine. După o clipă de gândire deschise geanta. Toţi rămaseră cu ochii la grămada de bani. Simţiră cu toţi cum îi invadează lăcomia, Poon îşi trecu încet cuţitul în cealaltă mână şi închise geanta. Lăsă geanta în mijlocul mesei şi începu să cerceteze apartamentul acela murdar… În cameră nu erau decât o masă, câteva scaune, un pat vechi de fier, cu o saltea jegoasă. Geamurile erau acoperite de scânduri bătute în cuie, fără sticlă. Tapetul fu smuls de pe pereţi, întoarseră salteaua pe dos, o cercetară cu atenţie, dar nu găsiră nimic, intrară în bucătăria slinoasă şi aproape goală şi aprinseră lumina, apoi şi la toaleta care duhnea împuţit. Kin Ciupitul gemu când începu să-şi revină în fire. Într-un dulap, Poon Vremebună găsi nişte hârtii, cerneală şi pensule de scris.
— Astea pentru ce-s? întrebă el ridicând una dintre hârtii pe care scria cu litere mari: „Fiul Chen Numărul Unu a încercat ca un prost ce e să scape cu fuga. Nimeni nu poate scăpa din mâna

Vârcolacilor! Întregul Hong Kong să se teamă şi să ia aminte. Ochii noştri sunt peste tot”. Ei, pentru ce-i asta?

Kin Pak îşi ridică privirile din podea, dorind cu disperare să facă pe placul lui Poon.

— Nu aveam cum să-l mai dăm înapoi viu Nobilei Case Chen, aşa că tatăl nostru a poruncit... ca în noaptea asta să-l dezgropăm pe fiul numărul unu, să-i punem pe piept notiţa asta şi să-l lăsăm lângă şoseaua Sha Tin.

Poon Vremebună se uită la el.

— Şi când o să te apuci de săpat, ar fi bine să şi dai de el imediat, de prima dată, îi spuse el privindu-l rău. Da, da, căcat de broască ce eşti, ochii tăi nu se vor mai uita nicăieri.

35

Ora 21.30.

Orlanda Ramos urcă scările largi ale marelui restaurant *Floating Dragon* din Aberdeen şi pătrunse printre invitaţii zgomotoşi şi vorbăreţi veniţi la banchetul lui Sir Shi-teh T'Chung. ÎI căuta pe Linc Bartlett... şi pe Casey. Cele două ore pe care le petrecuse cu Linc în dimineaţa aceea în vederea interviului pentru ziar fuseseră revelatoare, mai ales în ceea ce o privea pe Casey. Instinctul îi spusese că acum, cu cât îl provoca pe duşman mai repede, cu atât era mai bine. Fusese uşor să obţină o invitaţie pentru amândoi în seara asta – Shi-teh era un vechi asociat al lui Gornt şi un vechi prieten. Gornt fusese încântat de ideea ei. Erau cu toţii pe puntea superioară. Prin ferestrele largi venea un miros plăcut de mare, şi noaptea era frumoasă, deşi umedă, cu cerul acoperit, iar în jur se vedeau luminile înălţimilor şi ale oraşului. În apropiere, în port, se afla puzderie de insule de jonci, în parte luminate, unde trăiau 150.000 de oameni ai bărcilor.

Încăperea în care se aflau, stacojiei aurie şi verde, se întindea pe jumătate din lungimea navei şi pe întreaga lăţime, în dreptul scării centrale. Peste tot pe cele trei punţi înalte ale restaurantului, strălucind în lumină şi plin de oameni se puteau vedea garguie, unicorni şi dragoni din lemn şi ipsos. Sub punte, în bucătăria strâmtă, erau 28 de bucătari, o armată de ajutoare, o duzină de cazane imense – aburi, sudoare şi fum. Pe *Floating Dragon* serveau 82 de ospătari. Primele două punţi aveau

fiecare câte 40 de locuri, iar cea de-a treia două sute. Shi-teh închiriase întreaga punte superioară, plină acum de invitaţii săi, care stăteau în picioare, nerăbdători, în grupuri, printre mesele rotunde cu douăsprezece locuri.

În seara asta Orlandă se simţea minunat şi sigură pe sine. Se îmbrăcase din nou cu mare grijă, gândindu-se la Bartlett. Dimineaţă când îi luase interviul, fusese îmbrăcată în haine sport americane şi foarte puţin fardată, iar bluza largă de mătase, pe care o alesese cu atâta grijă, nu arătase cu ostentaţie că nu purta sutien, doar o sugerase. Această modă nouă, îndrăzneaţă, îi plăcea mult, făcând-o şi mai conştientă de feminitatea ei. În seara aceea purta mătase albă, fină. Ştia că are un corp perfect, că era invidiată pentru senzualitatea ei inconştientă, deschisă. Asta a făcut Quillan pentru mine, îşi spuse ea, ţinându-şi frumosul ei cap sus, cu acel, curios zâmbet abia schiţat care-i lumina faţa – unul din multele lucruri pe care le-a făcut. M-a făcut să înţeleg ce înseamnă senzualitate.

Havergill şi soţia lui erau în faţa ei şi le văzu privirea oprită asupra sânilor ei. Râse în sinea sa, conştientă că va fi singura femeie din încăperea aceea care îndrăznise să fie atât de modernă, să se ia la întrecere cu moda care apăruse cu un an în urmă în schimbătoarea Londră.

— Bună seara, domnule Havergill, doamnă Havergill, spuse ea politicos, trecând prin mulţime pe lângă ei.

Pe el îl ştia bine. Fusese de multe ori invitat pe iahtul lui Gornt. Uneori iahtul lui Gornt pleca de la Clubul de Iahting, de pe partea Hong Kongului, cu ea şi Quillan, şi prietenii lui, şi se ducea în Kowloon, spre scările spălate de mare de lângă feribot, unde aşteptau fetele, în costume de baie sau de canotaj. La începutul prieteniei ei cu Quillan şi ea trebuise să aştepte în partea Kowloonului, respectând regula de aur a Coloniei că discreţia era deosebit de importantă şi când locuieşti în partea Hong Kongului te distrezi în Kowloon, iar dacă locuieşti în partea Kowloonului, te distrezi în Hong Kong.

În perioada în care soţia lui Quillan era ţintuită la pat şi Orlanda era pe faţă, deşi încă foarte discret, amanta lui Quillan, acesta o lua cu el în Japonia şi Singapore şi Taiwan, dar niciodată în Bangkok. Pe atunci Paul Havergill era doar Paul sau, mai degrabă, Cocoşelul, Cocoşelul-calcă-puica, cum era cunoscut de majoritatea prietenilor săi intimi. Dar chiar şi atunci, când îl întîlnea în public, era întotdeauna domnul

Havergill. Nu-i om rău, îşi spuse ea, amintindu-şi că, deşi majoritatea iubitelor sale nu-l plăcuseră niciodată, se purtau frumos cu el pentru că era destul de generos şi putea întotdeauna să aranjeze pentru un prieten un împrumut urgent cu dobândă mică printr-unul din asociaţii săi de bancă, dar niciodată la banca *Victoria*. O chestie înţeleaptă, îşi spuse ea amuzată, şi de cinste a obrazului. Ah, dar aş putea scrie o carte despre toţi dacă aş vrea. N-o s-o fac niciodată – nu cred c-o s-o fac vreodată. De ce-aş face-o? N-am nici un motiv. Chiar şi după Macao am păstrat întotdeauna secretele. Asta-i alt lucru pe care m-a învăţat Quillan – discreţia. Macao. Ce pierdere de vreme! Nici nu-mi mai amintesc acum cum arăta acel tânăr, doar că a fost îngrozitor în pat şi, din cauza lui mi-am distrus viaţa. Prostul ăla n-a fost decât o toană de moment, trecătoare, prima. Totul s-a întâmplat din pricina singurătăţii, căci Quillan fusese plecat pentru o lună, toată lumea era plecată, şi m-a împins dorinţa de tinereţe – trupul plin de tinereţe care m-a atras şi s-a dovedit a fi atât de nefolositor. Proastă! Ce proastă am fost! Inima începu să-i tremure la gândul acelor coşmaruri: cum a fost surprinsă, trimisă în Anglia, cum a trebuit să lupte cu tânărul acela ca să-l îndepărteze, disperată să-i facă pe voie lui Quillan, apoi cum s-a întors şi Quillan a fost atât de rece şi nu s-a mai culcat cu ea niciodată. Şi apoi şi mai marele coşmar de a se adapta la o viaţă fără el. Îngrozitoare zile. Acea teribilă dorinţă de nestăpânit. Să fii singură. Să fii exclusă. Apoi toate lacrimile şi chinul de a lua totul de la capăt cu mare grijă, sperând mereu că el se va înduioşa dacă am răbdare. Niciodată cu cineva din Hong Kong, întotdeauna singură în Hong Kong, dar când nu mai puteam suporta dorinţa, plecam şi încercam să mi-o potolosc în altă parte, deşi nu eram niciodată satisfăcută. Oh, Quillan, ce amant ai fost! Nu cu mult în urmă, soţia lui murise şi apoi, după un timp, Orlanda se dusese la el. Să-l facă să se întoarcă la ea. În noaptea aceea crezuse că a reuşit, însă el doar se jucase cu ea. „Îmbracă-te, Orlanda. Eram curios numai să-ţi văd trupul, voiam să văd dacă mai e încă la fel de perfect cum era, pe vremea *mea*. Sunt fericit să-ţi spun că este – eşti încă perfectă. Dar îmi pare atât de rău, nu te doresc.” Şi toate lacrimile ei disperate şi rugăminţile nu au contat. El doar a ascultat-o şi a fumat o ţigară, apoi a stins-o. „Orlanda, te rog să nu mai vii niciodată aici neinvitată, spusese el foarte liniştit. Tu ai ales Macao.”

Şi avea dreptate, am ales, şi l-am făcut si-şi piardă cinstea obrazului. De ce mă mai întreţine? se întrebă ea, în timp ce privirea îi rătăcea printre invitaţi, căutându-l pe Bartlett. Trebuie oare să pierzi ceva înainte de a-i afla adevărata valoare? Asta e viaţa?

— Orlanda!

Se opri, tresărind, când cineva îi tăie drumul. Ochii ei se concentrară. Îl văzu pe Richard Hamilton Pugmire. Era puţin mai scund decât ea.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Charles Blitzmann din America, spuse el, uitându-se lacom la ea; apropierea o făcu să se înfioare de silă. Charles va fi, ăăă, noul tai-pan al firmei *General Stores*. Chuck, ţi-o prezint pe Orlanda Ramos!

— Încîntat să vă cunosc, doamnă!

— Şi eu, spuse ea politicos, antipatizându-l de la început. Regret…

— Spune-mi Chuck. Orlanda ai spus? Ei, e un nume tare drăguţ, şi rochia e tare drăguţă! Blitzmann îşi scoase cartea de vizită cu o mişcare elegantă. Un vechi obicei chinezesc!

Ea o luă, dar nu i-o dădu pe a ei.

— Mulţumesc. Regret, domnule Blitzmann, dar vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să mă duc la prietenii mei şi…

Înainte de a apuca să-l evite, Pugmire o luă de braţ, o trase deoparte şi îi şopti răguşit:

— Ce-ai zice de o cină împreună? Arăţi fantas…

Îşi smulse braţul, încercând să n-o facă prea ostentativ.

— Lasă-mă în pace, Fug.

— Ascultă, Orlan…

— Ţi-am spus, de nu ştiu câte ori foarte politicos să mă laşi în pace! De data asta *dew neh loh moh* pe tine şi pe toţi urmaşii tăi, spuse ea, şi Pugmire se înroşi; îl detestase întotdeauna, chiar şi pe vremuri, întotdeauna o privise pe furiş, când era cu Quillan, şi când fusese alungată Pugmire o sâcâise şi încercase în toate felurile să ajungă în patul ei – şi încă mai încerca. Dacă mai vii vreodată la mine, sau îmi mai vorbeşti aşa o să povestesc în tot Hong Kongul despre tine şi obiceiurile tale ciudate.

Dădu din cap politicos către Blitzmann, aruncă pe furiş cartea lui de vizită şi se îndepărtă. După o clipă, Pugmire se întoarse la american.

— Ce trup! spuse Blitzmann, încă urmărind-o cu privirea.

— E… e una din cele mai cunoscute târfe ale noastre, spuse Pugmire rânjind. Pentru numele lui Dumnezeu, aş vrea să se grăbească ăştia odată cu mâncarea aia. Mor de foame.

— E o curvă? îl întrebă uluit Blitzmann.

— Aici nu poţi niciodată să-ţi dai seama, adăugă Pugmire continuând să vorbească în şoaptă. Mă mir că Silă T'Chung a invitat-o. Oricum, nu cred că-i mai pasă acum; după ce a plătit ca să fie înnobilat. Cu ani în urmă, Orlanda a fost iubita unui prieten, dar s-a ţinut de vechile ei şmecherii şi-a mai făcut-o şi cu alţii. El a prins-o şi i-a dat Marele Ş.

— Marele Ş?

— Şutul – papucii.

Blitzmann nu-şi putea dezlipi ochii de ea.

— Isuse, murmură el, nu ştiu cum e cu Marele Ş, dar ştiu precis că mi-ar place să-i trag Marele Ciocan.

— E doar o chestie de bani, dar te asigur, bătrâne, că nu merită. Orlanda e groaznică la pat, ascultă-mă pe mine, şi acum nici nu poţi să mai ştii cine a mai trecut prin ea, nu? Pugmire râse văzând expresia americanului. După ce-am avut-o o dată nu mi-a mai trebuit, dar daca vrei să-ţi înmoi fitilul acolo, n-ar fi rău să-ţi iei nişte precauţii.

Dunross tocmai sosise şi-l asculta cu jumătate de ureche pe Richard Kwang care îi povestea, plin de importanţă, despre afacerile pe care le încheiase pentru a stăvili hărţuiala asupra băncii sale, şi cât de ticăloşi erau unii oameni încât să răspândească asemenea zvonuri.

— Sunt de acord cu tine, Richard, spuse Dunross, care voia să vorbească cu parlamentarii aflaţi în vizită în Hong Kong, şi care se găseau în celălalt capăt al încăperii. Într-adevăr, sunt mulţi ticăloşi pe aici. Acum scuză-mă, te rog…

— Sigur, tai-pan. Richard Kwang îşi coborî vocea, dar i se simţi nelinişte în ton. S-ar putea să am nevoie de ajutor.

— Sigur, orice, cu excepţia banilor.

— Ai putea vorbi pentru mine cu Johnjohn de la *Vic*? El ar…

— N-o să vrea, ştii asta, Richard. Singura ta şansă e unul dintre prietenii tăi chinezi. De pildă, Ching Zâmbăreţul.

— Oh, escrocul ăla bătrân – nu i-aş cere nimic din banii lui murdari! spuse rânjând dispreţuitor Richard Kwang, pentru că Ching Zâmbăreţul revenise asupra înţelegerii lor şi refuzase să-i împrumute bani, sau să-l crediteze. Escrocul ăla bătrân merită

să ajungă în închisoare! Şi pe el îl hărţuiesc, dar o merită! Cred că toată chestia asta a fost pornită de comunişti, încearcă să ne ruineze pe toţi. *Banca Chinei*! Ai auzit de cozile de la *Vic* în Central? La *Blacs* sunt şi mai multe. *Banca Asiei Răsăritene şi a Japoniei* a lui Tok Burtosul a dat faliment. Mâine nu-şi mai deschide porţile.

— Cristoase, eşti sigur?

— M-a sunat în seara asta să-mi ceară 20 de milioane. *Dew neh loh moh*, tai- pan, dacă nu suntem cu toţii ajutaţi, Hong Kongul se prăbuşeşte. Trebuie să...

În acea clipă o văzu pe Poon Venus în uşă, la braţul lui Wu Patru Degete şi inima i se opri. În seara aceea fata se înfuriase când nu îi adusese vizonul promis. Plânsese şi ţipase şi *amah*-a ei se tânguise şi nu acceptaseră scuza lui că blănarul nu se ţinuse de cuvânt şi amândouă continuaseră aşa până ce el promisese solemn că înainte de curse o să-i aducă darul promis.

— Mă duci la Shi-teh?

Soţia mea s-a răzgândit şi acum vrea să meargă ea, aşa că nu pot, dar pe urmă mergem...

— Pe urmă o să fiu obosită! Mai întâi vii fără dar, şi acum nu pot să merg la petrecere! Unde e pandantivul cu acvamarin pe care mi l-ai promis luna trecută? Unde e vizonul meu? Pun pariu că pe umerii soţiei tale! Aiii iaaa, coafeza mea şi a ei sunt prietene, aşa că am să aflu. Oh, vai, vai, vai tu chiar nu-ţi mai iubeşti Fiica. Va trebui să mă omor sau să accept invitaţia lui Wu Patru Degete.

— Ceee?

Richard Kwang îşi aminti cum făcuse aproape o comoţie atunci, cum strigase şi urlase şi ţipase că apartamentul ei a costa o avere şi hainele ei costau mii de dolari săptămânal, şi ea strigase şi urlase şi ţipase la el.

— Şi situaţia la bancă? Eşti solvabil? Şi economiile mele? Sunt ele în siguranţă, *heya*?

— Aiii, iaaa, târfă nenorocită. Ce economii? Economiile pe care o să le depun eu pentru tine? Hai! Sigur că sunt sigure, sigure ca *Banca Angliei*!

— Vai, vai, vai sunt săracă lipită acum. Biata ta Fiică nevoiaşă! Va trebui să mă vând, sau să mă omor. Da, asta e! Otravă... asta e! Cred că o să iau o doză foarte mare de... de aspirine. Ah Pod! Adu-mi o doză foarte mare de aspirine!

El o implorase şi pledase să nu facă una ca asta şi, în cele din urmă, ea se potolise şi îl lăsase să-i ia aspirinele şi el îi promisese să se întoarcă repede, după ce se termina banchetul, iar acum ochii îi ieşeau aproape din orbite pentru că acolo, în uşă, se afla Poon Venus la braţul lui Wu Patru Degete, amândoi strălucitori, el umflându-se în pene de mândrie, şi ea sobră şi nevinovată, purtând rochia pe care tocmai i-o cumpărase el.

— Ce s-a înlîmplat, Richard? întrebă Dunross îngrijorat.

Richard Kwang încercă să vorbească, dar nu putu, şi se îndreptă clătinându-se spre soţia lui, care-şi luă privirea ucigătoare de la Poon Venus şi se uită la el.

— Bună, dragă, spuse el, moale ca o cârpă.

— Bună, dragă, răspunse dulce Mai-ling Kwang. Cine-i târfa aia?

— Care?

— Aia.

— Nu e… cum o cheamă… starleta aia de la televizor?

— Nu o cheamă Poon Mâncărime între Picioare, starleta aia de la boli venerice?

El se prefăcu că se amuză împreună cu ea, dar ar fi vrut să-şi smulgă părul din cap. Faptul că ultima lui amantă venise cu altcineva va fi observat de tot Hong Kongul. Toată lumea o să interpreteze asta ca un semn clar că el era într-o mare încurcătură financiară şi că ea, înţeleaptă, părăsise jonca pe punctul de a se scufunda pentru un port mai sigur. Şi faptul că venise cu unchiul său, Wu Patru Degete, era şi mai rău. Asta va confirma că averea lui Wu fusese salvată de la *Ho-Pak*, deci mai mult ca probabil că Lando Mata şi sindicatul aurului făcuseră la fel. Toţi oamenii civilizaţi importanţi din insulă erau siguri că Wu era primul în sindicat, acum că Mo Contrabandistul murise. Vai, vai, vai! Necazurile nu vin niciodată singure.

— Eh? întrebă el obosit. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat dacă tai-panul are de gând să pună o vorbă la *Victoria* pentru noi?

El începu în cantoneză pentru că în apropiere se aflau nişte europeni.

— Din păcate ticălosul ăla are şi el probleme. Nu, nu ne va ajuta. Suntem într-o situaţie grea şi nu e vina noastră. Am avut o zi îngrozitoare, cu o excepţie: am scos un câştig bun azi. Am vândut tot stocul de acţiuni al *Nobilei Case*.

— Excelent. La ce preţ?

— Am cîştigat 2,70 pe acţiune. Totul e acum în aur, la Zurich. L-am pus pe tot în contul nostru comun, adăugă el prudent, denaturând adevărul, încercând în acelaşi timp să găsească un motiv pentru a o scoate pe soţia lui din încăpere, ca să se poată duce la Wu Patru Degete şi Poon Venus pentru ca toată lumea de acolo să creadă că totul e în regulă.

— Bine. Foarte bine. Aşa e mai bine.

Mai-ling se juca cu uriaşul pandativ cu acvamarin. Deodată Richard Kwang simţi o durere ascuţită în boaşe. Asta era pandativul pe care i-l promisese lui Poon Venus. Oh, vai, vai, vai...

— Ţi-e rău? întrebă Mai-ling.

— Aăăă, cred că am mâncat nişte peşte stricat. Cred că trebuie să mă duc la toaletă.

— Mai bine te-ai duce acum. Cred că vom mânca în curând. Silă ăsta întârzie întotdeauna! îl văzu uitându-se nervos spre Venus Poon şi unchiul Wu şi privirea îi deveni din nou ucigătoare. Târfa aia e de-a dreptul fascinantă. Am de gând să o privesc până te întorci.

— De ce nu mergi cu mine?

O luă de braţ şi o conduse pe scări în jos spre uşa care ducea la toaletă, salutând diverşi prieteni, sperând să pară sigur pe el. În momentul în care ea intră la toaleta pentru doamne, el se repezi din nou în încăpere şi se îndreptă spre Tung Zeppelin care se afla lângă el. Vorbi cu el o clipă, apoi se prefăcu că îl zăreşte abia atunci pe Patru Degete.

— Oh, bună preacinstite unchi, spuse el expansiv. Îţi mulţumesc că ai adus-o aici. Bună, guriţă dulce.

— Ce? spuse suspicios bătrânul. Am adus-o aici pentru mine, nu pentru tine.

— Da, şi nu-mi spune tu mie guriţă dulce, şuieră Venus Poon şi-l luă în mod deliberat de braţ pe bătrân şi Richard Kwang aproape că se sufocă. Am vorbit cu coafeza mea astă seară! Vizonul meu pe umerii ei! Şi nu-i ăla pandativul meu cu acvamarin, cel pe care-l poartă chiar acum? Când mă gândesc că eram să mă omor în seara asts pentru că am crezut că l-am supărat pe preacinstitul meu tată... şi tot timpul nu au fost decât minciuni, minciuni, minciuni. Oh, aproape că iar îmi vine să mă omor.

— Ei, n-o face încă, guriţă dulce, şopti neliniştit Wu Patru Pegete, care deja negociase mult peste oferta lui Ching

Zâmbăreţul. Pleacă de-aici, nepoate, îi provoci indigestie. N-o să mai fie bună de nimic!

Richard Kwang se chinui să zâmbească radios, murmură câteva glume şi se îndepărtă tremurând. Se îndreptă spre scări să o aştepte pe soţia lui când cineva spuse:

— Văd că o anumită mânză a părăsit padocul pentru o iarbă mai grasă!

— Prostii! replică el. Sigur că l-am rugat pe prostul ăsta bătrân să o aducă pentru că nevasta-mea e şi ea aici. Altfel de ce ar fi cu el? E prostul ăsta bătrân înzestrat ca un taur? Sau măcar ca un cocoş pitic? Nu. Aiiiaaa, nici măcar Venus Poon, cu toată tehnica pe care am învăţat-o eu, nu poate scula ce nu mai are vână! E bine pentru cinstea, obrazului lui să se prefacă şi el că e astfel povestea, *heya*? Sigur, şi ea voia să-l vadă pe bătrânul ei tată şi sa fie şi ea văzută.

— Ei, eşti deştept, Kwang Banchere! spuse celălalt, şi se întoarse către cel de lângă el şi-i spuse şi lui în şoaptă, dar acesta răspunse caustic:

— Hm, ai înghitit şi o căldare de rahat dacă cineva ţi-ar spune că e friptură de vacă cu sos de fasole. Nu ştii că Lujerul bătrânului Wu Patru Degete este hrănit cu cele mai scumpe alifii şi pomeni şi ginseng? Ei bine, nu mai departe de luna trecută, Concubina lui Numărul Şase i-a dăruit un fiu! Ei, nu-ţi face griji pentru el. Înainte să se istovească el la noapte, Venus Poon va avea parte de o ciocăneală ce va face Despicătura ei de Aur să implore îndurare în opt dialecte…

— Rămâi la masă, tai-pan? întrebă Brian Kwok, tăindu-i drumul. Dacă o să fie vreodată servită!

— Da. De ce?

— Îmi pare rău că trebuie să mă întorc la lucru. Dar va fi altcineva care te va conduce acasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brian, nu cumva exagerezi? spuse Dunross liniştit.

Brian Kwok vorbi pe acelaşi ton, cu voce scăzută:

— Nu cred. Tocmai l-am sunat, pe Crosse să văd ce s-a întâmplat cu cei doi vagabonzi din faţa casei tale. În momentul în care oamenii noştri au sosit, au întins-o.

— Poate că erau doar nişte ticăloşi cărora nu le place poliţia.

Brian Kwok dădu din cap.

— Crosse te roagă din nou să ne dai acum rapoartele AMG.

— Vineri.

— Mi-a spus să-ţi comunic că în port e un vas spion sovietic. Deja a avut loc o crimă – unul din agenţii lor a fost înjunghiat.

Dunross fu şocat.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Tu ştii mai bine decât noi. Tu ştii ce e în rapoartele alea. Trebuie să fie ceva foarte serios, altfel nu te-ai lăsa atât de greu, n-ai fi atât de... precaut. Crosse a spus... Nu contează! Ascultă, Ian, noi suntem prieteni vechi. Sunt foarte îngrijorat. Brian Kwok trecu pe cantoneză. Chiar şi cei înţelepţi se pot înţepa în spini – spini otrăviţi.

— În două zile soseşte Mandarinul poliţiei. Două zile nu înseamnă mult.

— E adevărat. Dar în două zile spionul ne poate face mult rău. De ce să îi ispiteşti pe zei? Te rog eu.

— Nu. Îmi pare rău.

Faţa lui Brian Kwok se înăspri. Spuse în engleză:

— Prietenii noştri americani ne-au rugat să te punem în detenţie de protecţie.

— Ce prostie!

— Nu-i chiar o prostie, Ian. Se ştie foarte bine că ai o memorie fotografică. Cu cât vei da mai repede hârtiile cu atât va fi mai bine. Chiar şi pe urmă ar trebuie să fii atent. De ce nu-mi spui unde sunt şi vom avea noi grija de tot?

Dunross avea şi el acum o privire aspră.

— Totul e în regulă, Brian. Totul rămâne aşa cum am stabilit.

Chinezul cel înalt oftă. Apoi ridică din umeri.

— Foarte bine. Regret, dar să nu spui că n-ai fost prevenit. Rămân la masă şi Gavallan şi Jacques?

— Nu, nu cred. I-am rugat doar să treacă pe aici. De ce?

— Ar fi putut merge acasă cu tine. Te rog, un timp nu merge nicăieri singur, nu încerca să te scuturi de supraveghetorul tău. Deocamdată, dacă ai vreo, ăăă, în- tîlnire secretă, cheamă-mă.

— Eu, o întâlnire secretă? Aici în Hong Kong? Ce idee!

— Îţi spune ceva numele de Jen?

Ochii lui Dunross deveniră tăioşi.

— Ah, ticăloşi ce-mi sunteţi, sunteţi uneori prea curioşi.

— I-ar tu pari a nu-ţi da seama că ai intrat într-un joc foarte murdar, fără reguli de fair play.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am înţeles asta!

— Noapte bună, Brian.

— Noapte bună, tai-pan.

Dunross se duse spre parlamentarii care stăteau în grup într-un colţ şi discutau cu Jacques deVille. Nu erau decât patru acum, ceilalţi se odihneau după lunga lor călătorie. Jacques deVille făcu prezentările. Sir Charles Pennyworth, conservator; Hugh Guthrie, liberal, Julian Broadhurst şi Robin Grey, amândoi laburişti.

— Bună, Robin, spuse Dunross.

— Bună, Ian. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut.

— Da.

— Vă rog să mă iertaţi, trebuie să plec, spuse deVille, cu faţa plină de îngrijorare. Soţia mea e plecat şi avem un nepoţel la noi.

— Ai vorbit cu Suzanne în Franţa? întrebă Dunross.

— Da, tai-pan. Ea... va fi bine. Îţi mulţumesc că l-ai sunat pe Deland. Ne vedem mâine. Noapte bună, domnitor, spuse el şi se îndepărtă.

Dunross îl privi pe Robin Grey.

— Nu te-ai schimbat deloc.

— Nici tu, spuse Grey, apoi se întoarse către Pennyworth. Ian şi cu mine ne-am cunoscut în Londra acum câţiva ani, sir Charles. Era chiar timpul războiului. Tocmai devenisem reprezentantul muncitorilor.

Era un bărbat slab cu buze subţiri, păr rar, încărunţit şi trăsături ascuţite.

— Da, acum câţiva ani, spuse Dunross politicos, continuând să joace comedia stabilită cu mulţi ani în urmă de Penelope şi fratele ei cum ca ei nu erau rude în nici un fel.

— Deci, Robin, stai mult aici?

— Doar câteva zile, spuse Grey, cu zâmbetul la fel de subţire, ca şi buzele; N-am mai fost niciodată în acest paradis al muncitorilor aşa că vreau să vizitez câteva sindicate, să văd cum trăiesc şi ceialţi 99 la sută dintre oameni.

Sir Charles Pennyworth, conducătorul delegaţiei, râse. Era un bărbat rumen, bine îmbrăcat, fost colonel în Regimentul Scoţian din Londra, decorat cu marea decoraţie de merit cu barete.

— Nu cred să se dau în vânt pe-aici după sindicate, Robin. Ce zici, tai-pan?

— Forţa noastră de muncă se descurcă foarte bine fără ele, spuse Dunross.

— Muncă trudnică, tai-pan; spuse imediat Grey. Conform propriilor voastre statistici guvernamentale.

— Nu statisticile noastre, Robin, doar statisticienii voştri, spuse Dunross. Oamenii noştri sunt cel mai bine plătiţi din Asia, după japonezi, şi avem o societate liberă.

— Liberă? Haide-haide! spuse sarcastic Grey. Vrei să spui liberă să exploateze muncitorii. Ei bine, nu-i nimica, când va câştiga Partidul Laburist, la următoarele alegeri, vom schimba toate lucrurile astea.

— Haide, Robin, spuse Sir Charles. Partidul Laburist, n-are nici o şansă la următoarele alegeri.

Grey spuse:

— Nu fi atît de sigur, sir Charles. Oamenii din Anglia vor schimbări. Nu ne-am dus cu toţii în război ca să păstrăm vechile structuri la putere. Partidul laburist e pentru schimbare socială – şi să obţină pentru muncitori partea care li se cuvine din profiturile pe care le aduc.

Dunross spuse:

— Întotdeauna am considerat că nu e corect ca socialiştii să vorbească despre muncitori ca şi cum ei fac totul şi noi nu facem nimic, şi noi suntem muncitori. Muncim la fel de mult, dacă nu mai mult, cu un program mai lung şi...

— Ah, dar tu eşti tai-pan, locuieşti într-o casă mare şi frumoasă care ţi-a fost dată, împreună cu puterea. Tot capitalul acela a venit din sudoarea unor oameni săraci, şi nici nu vreau să pomenesc de afacerile cu opiu de la care a pornit totul. E corect ca tot capitalul să fie împărţit, e corect ca fiecare să aibă acelaşi punct de pornire. Cei bogaţi ar trebui să plătească taxe mai mari. Ar trebui să existe o taxă pe capital. Cu cât vor fi mai repede desfiinţate marile averi cu atât mai bine va fi pentru toţi englezii, nu, Julian?

Julian Broadhurst era un bărbat înalt, distins, în jur de 45 de ani, un fervent susţinător al Societăţii Fabiene, trustul inteligenţei pentru mişcarea socialistă.

— Ei bine, Robin, spuse el cu vocea sa leneşă, aproape sfioasă, sigur că nu susţin ca tine să mergem pe baricade, dar cred într-adevăr, domnule Dunross, că aţi putea avea aici, în Hong Kong, un consiliu sindical, o scară minimă a salariilor, o magistratură aleasă, sindicate şi protecţie socială, medicină socială, compensaţii pentru muncitori şi toate inovaţiile britanice modeme.

— Total greşit, domnule Broadhurst. China nu va fi niciodată de acord cu o schimbare în statutul nostru colonial, nu vor permite niciodată vreo formă de oraş- stat la graniţele ei. Iar pentru restul cine să plătească? întrebă Dunross. Sistemul nostru liber de aici e de douăzeci de ori mai bun decât cel din Anglia şi…

— Plătiţi pentru el din toate profiturile voastre, Ian, spuse Robin Grey râzând. Plătiţi o taxă corectă, nu 15 la sută. Plătiţi la fel ca noi în Anglia şi…

— Doamne fereşte! spuse Dunross, încercând cu greu să-şi păstreze calmul. Voi vă autotaxaţi din afaceri şi din…

— Profit? Cel de-al patrulea parlamentar, liberalul Hugh Guthrie, îl întrerupse caustic. Ultimul afurisit de guvern laburist ne-a luat toate profiturile cu ani în urmă, cu enorme cheltuieli prosteşti, naţionalizare ridicolă, cedând bucată cu bucată imperiul printr-un nou regim stupid şi fără minte, dezmembrând Commonwealth-ul şi împingând biata şi bătrâna Anglie într-o mocirlă nenorocită. Groaznic de ridicol! Atlee şi toată aiureala aia!

Robin Grey spuse conciliant:

— Haide, Hugh, guvernul laburist a făcut ceea ce voia poporul, ceea ce au vrut masele.

— Pe naiba! Duşmanul a vrut-o. Comuniştii! În numai 18 ani aţi distrus cel mai mare imperiu care a existat vreodată, ne-aţi transformat într-o putere inferioară şi i-aţi permis ticălosului de duşman sovietic să înghită cea mai mare parte a Europei. Groaznic de ridicol!

— Sunt de acord din toată inima, comunismul este îngrozitor. Dar în ceea ce priveşte „distrugerea” imperiului nostru, n-a fost decât vântul schimbării, Hugh, spuse Broadhurst, calmându-l. Colonialismul şi-a trăit traiul. Trebuie să priveşti totuşi în perspectivă.

— Aşa fac. Cred că stăm foarte prost. Churchill are dreptate, întotdeauna a avut.

— Oamenii nu cred asta, spuse Grey înverşunat. De-asta nici n-a întrunit voturile necesare. Armata a făcut asta, se săturaseră de el. Cât despre Imperiu, regret, Hugh bătrâne, dar nu a fost decât o scuză pentru a exploata băştinaşii care nu cunoşteau altceva mai bun.

Robin Grey le văzu feţele şi citi totul pe ele. Era obişnuit cu ura care îl înconjura. El îi ura mai mult, din totdeauna. După

război voise să rămână în serviciul activ, dar nu fusese acceptat – erau mulţi căpitanii cu decoraţii şi distincţii de război, în timp ce el petrecuse războiul în lagărul de la Changi, ca prizonier. Aşa că, plin de furie şi resentimente, intrase la firma Crawley, o imensă fabrică de maşini, ca mecanic. Fusese repede ales purtătorul de cuvânt al muncitorilor şi organizator sindical, apoi mărunt membru al Consiliului General al Sindicatelor. Cu cinci ani în urmă devenise parlamentar pentru Partidul Laburist, ceea ce era şi acum, un parlamentar neînsemnat, ostil, furios şi bătăios, protejat al răposatului socialist extremist de stângă Aneurin Bevan.

— Da, continuă el, am scăpat de Churchill şi când vom ajunge la putere, anul viitor, vom elimina mult mai multe din vechile sisteme obosite şi din viciile claselor superioare. Vom naţionaliza fiecare ramură a industriei şi…

— Hei, Robin, spuse sir Charles, suntem la un banchet, nu la o tribună improvizată în Hyde Park. Am stabilit să nu facem politică în această călătorie.

— Ai dreptate, sir Charles. Dar tai-panul *Nobilei Case* m-a întrebat. Şi Grey se întoarse către Dunross. Ce face *Nobila Casă*?

— Bine. Foarte bine.

— Conform ziarului de după-amiază, ai probleme cu acţiunile tale?

— Unul din rivalii noştri face pe şmecherul, atâta tot.

— Şi hărţuielile asupra băncilor? Nici ele nu sunt serioase?

— Ele sunt serioase.

Dunross îşi alegea cu grijă cuvintele. Ştia că exista un curent puternic în parlament împotriva Hong Kongului şi că mulţi membri ai celor trei partide erau împotriva statutului său colonial, împotriva statutului său care nu admitea alegeri libere a statutului său nonconformist – şi mai ales erau invidioşi pentru sistemul lui aproape lipsit de impozite. Nu-i nimic, îşi spuse el. Din 1841 şi până azi am supravieţuit parlamentelor ostile, incendiilor, taifunurilor, molimelor, ciumei, embargoului, depresiunii, ocupaţiei, şi convulsiilor periodice prin care a tot trecut China, şi într-un fel sau altul, vom supravieţui mereu.

— Hărţuiala de care vorbeşti se referă la *Ho-Pak*, una din băncile noastre chineze, spuse el.

— E cea mai mare, nu? întrebă Grey.

— Nu. Dar este mare. Sperăm cu toţii că va rezolva problema.

— Dacă dă faliment, ce se întâmplă cu banii depunătorilor?

— Din păcate îi vor pierde, spuse Dunross, încolţit.

— Aveţi nevoie de legi bancare englezeşti.

— Nu, am văzut că sistemul nostru funcţionează foarte bine. Vă place China?

Înainte ca sir Charles să poată răspunde, Grey spuse:

— Părerea noastră generală este că sunt periculoşi, duşmănoşi, ar trebui să fie izolaţi şi graniţele Hong Kongului închise. Au pornit-o pe faţă hotărâţî să devină o problemă mondială şi comunismul lor nu e decât o scuză pentru dictatură şi exploatarea maselor.

Dunross şi ceilalţi din Hong Kong albiră, iar sir Charles spuse tăios:

— Haide, Robin, asta nu-i decât părerea ta şi a comu... a, ăăă, lui McLean. Eu consider exact contrariul. Cred că totuşi China e foarte sinceră în încercarea de a rezolva problemele din China, care sunt oribile, imense şi cred eu, de nerezolvat.

— Slavă Domnului, vor avea necazuri mari acolo, spuse cu un rânjet Grey. Chiar şi ruşii o ştiu, altfel de ce-ar părăsi China?

— Pentru că sunt duşmani, au o graniţă comună de cinci mii de mile, spuse Dunross încercând să-şi stăpânească mânia. Niciodată n-au avut încredere unii în alţii. Pentru că invadatorii Chinei au venit întotdeauna din vest, iar cei ai Rusiei întotdeauna din est. Stăpânirea Chinei a fost întotdeauna obsesia şi preocuparea Rusiei.

— Haide domnule Dunross, începu Broadhurst, exagerezi cu siguranţă.

— E în avantajul Rusiei ca China să fie slabă şi împărţită, şi Hong Kongul scindat. Rusia *are nevoie* de China cea slabă ca bază pentru politica sa externă.

— Cel puţin Rusia e civilizată, spuse Grey. China roşie e fanatică, periculoasă şi ignorantă şi ar trebui rupte relaţiile cu ea, mai ales aici.

— E ridicol ce zici, spuse Dunross încordat. China are cea mai veche civilizaţie din lume. China vrea cu disperare să fie în relaţii prieteneşti cu Vestul. China este în primul rând chineză şi în al doilea comunistă.

— Hong Kongul şi voi, „negustorii”, menţineţi comuniştii la putere.

— Prostii! Mao Tse-Tung şi Ciu En-lai nu au nevoie de noi sau de sovietici ca să stea la Pekin!

— Din punctul meu de vedere, spuse Hugh Gutrie, China Roşie şi Rusia Sovietică sunt la fel de periculoase.

— Nu există comparaţie! spuse Grey. În Moscova se mănâncă cu cuţitul şi furculiţa, şi ei ştiu ce-nseanmă mâncare! În China nu ni s-au oferit decât mâncare groaznică, hoteluri groaznice şi o groază de vorbe cu două înţelesuri.

— Chiar că nu te înţeleg, bătrâne, spuse sir Charles iritat. Ai făcut pe dracu-n patru să ajungi în comitetul ăsta, ar trebui să fii interesat de problemele asiatice şi tu nu faci decât să te plângi.

— A fi critic nu înseamnă a te plânge, sir Charles. Pe scurt, nu sunt de acord să dăm vreun ajutor Chinei. Nici unul. Şi când mă întorc o să înaintez o moţiune pentru schimbarea totală a statutului Hong Kongului. Să se instituie un embargo pe orice pleacă sau vine din China comunistă, să se ţină imediat alegeri adevărate, să se introducă impozite adevărate, sindicalism adevărat şi dreptate socială britanică adevărată.

Dunross îşi împinse înainte bărbia.

— Atunci ne vei distruge poziţia în Asia!

— Poziţia tuturor tai-panilor, da, a poporului nu! Rusia avea dreptate în politica ei cu China.

— Eu vorbesc despre lumea liberă! Doamne Dumnezeule, ar trebui să fie clar pentru toată lumea... Rusia sovietică vrea hegemonie, dominaţie mondială şi distrugerea noastră. China nu, spuse Dunross.

— N-ai dreptate, Ian. Tu nu vezi pădurea din cauza copacilor, spuse Grey.

— Ascultă! Dacă Rusia...

Broadhurst îl întrerupse calm.

— Rusia nu încearcă decât să-şi rezolve propriile sale probleme, domnule Dunross, una dintre ele fiind politica de îndepărtare faţă de Statele Unite. Nu vrea decât să fie lăsată în pace şi să nu fie înconjurată de americani foarte emotivi, care-şi ţin mâinile lor durdulii pe declanşatoarele nucleare.

— Aiurea! Iancheii sunt singurii prieteni pe care-i avem, spuse furios Hugh Guthrie. Cât despre sovietici, ce ziceţi de Războiul rece? Berlin? Ungaria? Cuba, Egipt... ne înghit bucată cu bucată.

Sir Charles Pennyworth oftă.

— Viaţa e ciudată şi memoria atât de scurtă. În '45, pe 2 mai seara, ne-am întâlnit cu ruşii la Weimar în nordul Germaniei. Niciodată nu mai fusesem atât de mândru şi fericit, da, mândru. Am cântat şi am băut şi ne-am veselit şi am închinat fiecare în cinstea celorlalţi. Apoi divizia mea şi toţi cei din Europa, toţi aliaţii am fost ţinuţi săptămâni de-a rândul pe loc ca să-i lăsăm pe rusnaci să pătrundă în Germania prin Balcani, Cehoslovacia şi Polonia, peste tot. Pe atunci nu ne-am gândit prea mult la asta, eram atât de mulţumit că, în fine, războiul era aproape terminat, şi atât de mândru de aliaţii noştri ruşi, dar ştiţi, privind înapoi, acum ştiu că am fost trădaţi, noi soldaţii, chiar şi soldaţii ruşi. Am fost traşi pe sfoară. Nu ştiu cum s-a întâmplat de fapt, încă nu ştiu, dar cred că am fost într-adevăr trădaţi, Julian, de propriii noştri conducători, afurisiţii voştri de socialişti, împreună cu Eisenhower, Roosevelt şi consilierii săi incapabili. Jur că tot nu ştiu cum s-a întâmplat, dar am pierdut războiul, l-am cîştigat, dar l-am pierdut.

— Haide Charles, greşeşti total. Am cîştigat cu toţii, spuse Broadhurst, întreaga lume a câştigat când Germania nazistă a fost dis… se opri, surprins, când văzu faţa lui Grey. Ce s-a întâmplat, Robin?

Grey se uita fix în celălalt capăt al încăperii.

— Ian! Tipul ăla care vorbeşte cu chinezii… Îl cunoşti? Ticălosul ăla înalt în sacou.

La fel de uimit, Dunross privi într-acolo.

— Tipul cu păr blond-roşcat? Adică Marlowe, Peter.

— Peter, afurisitul de Marlowe! murmură Grey. Ce… ce face în Hong Kong?

— E doar în vizită. Din America. E scriitor. Cred că scrie sau adună material pentru o carte despre Hong Kong.

— Scriitor el? Ciudat. E prieten cu tine?

— Ne-am cunoscut acum câteva zile. De ce?

— Tânăra de lângă el e soţia lui?

— Da. E Fleur Marlowe, de ce?

Grey nu răspunse. Un strop de salivă i se ivi în colţul buzelor.

— Ce legătură are cu tine, Robin? întrebă Broadhurst, tulburat într-un mod straniu.

Cu un efort, Grey îşi luă privirea de la Marlowe.

— Am fost împreună în Changi, Julian, lagărul japonez pentru prizonieri de război. Am fost comandant militar în ultimii ani, responsabil cu disciplina, îşi şterse transpiraţia de pe buza

superioară. Marlowe era unul din cei care se ocupau acolo cu bursa neagră.

— Marlowe? Dunross era uluit.

— O, da, locotenentul de Aviaţie Marlowe, marele gentleman englez, spuse Grey, cu vocea asprită de amărăciune. Da. El şi amicul lui, un american numit King, caporalul King, erau principalii speculanţi. Apoi mai era un tip pe nume Timsen, un australian… Dar americanul era cel mai grozav, era într-adevăr împăratul. Texan. Avea pe statul lui de plată colonei, toţi gentlemani englezi – colonei, maiori, căpitani, Marlowe era interpretul lui cu paznicii japonezi şi coreeni. Ei erau cei mai răi… Grey tuşi. Cristoase, ce puţin a trecut de atunci. Marlowe şi împăratul huzureau – ticăloşii ăia doi mâncau cel puţin un ou pe zi, în timp ce noi ceilalţi muream de foame. Nu vă puteţi închipui cât…, şi din nou Grey îşi şterse sudoarea de pe buza superioară fără să-şi dea seama.

— Cât timp ai fost prizonier de război? întrebă sir Charles cu compătimire.

— Trei ani jumătate.

— Îngrozitor, spuse Hugh Guthrie. Vărul meu a sfârşit-o pe când muncea la calea ferată de la Burma. Îngrozitor.

— Totul a fost îngrozitor, spuse Grey. Dar nu atît de îngrozitor pentru cei care au vândut. La calea aia ferată sau în Changi! se uită la sir Charlie şi ochii îi erau injectaţi şi aveau o privire ciudată. Marlowe-ii din întreaga lume sunt cei care ne-au trădat, pe noi, oamenii obişnuiţi, fără privilegiul originii! vocea îi deveni şi mai amară. Fără supărare, dar acum vă primiţi cu toţii răsplata. Cristoase, simt nevoia să beau ceva. Scuzaţi-mă o clipă.

O porni ţeapăn către barul ce se afla amenajat pe o latură a încăperii.

— Extraordinar, spuse sir Charles.

— Pentru o clipă am crezut că se duce după Marlowe, spuse Guthrie cu un râs scurt şi nervos.

Îl priviră cu toţii, apoi Broadhurst observă că Dunross îl, urmărea pe Grey încruntat, cu faţa rece şi aspră.

— Nu-i daţi atenţie, domnule Dunross. Mă tem că Grey e foarte obositor şi un tip plicticos şi destul de vulgar. El… ei bine, el nu reprezintă deloc eşalonul laburist, slavă Domnului. Cred că v-ar place noul nostru lider, Harold Wilson, aţi fi de acord cu el.

Data viitoare, când veniţi la Londra, o să-mi facă plăcere să vă fac cunoştinţă cu el dacă aveţi timp.

— Mulţumesc. De fapt mă gândeam la Marlowe. E greu de crezut că „a vândut” sau a trădat pe cineva,

— Niciodată nu cunoşti oamenii, nu?

Grey lua un whisky cu sifon, se întoarse şi traversă încăperea.

— Ei, iată-l pe locotenentul de aviaţie Marlowe!

Peter Marlowe se întoarse, tresărind. Zâmbetul îi dispăru şi cei doi bărbaţi se priviră lung, Fleur Marlowe îngheţă.

— Bună, Grey, spuse Marlowe cu o voce plată. Am auzit că eşti în Hong Kong. De fapt ţi-am citit interviul în ziarul de după-masă, se întoarse către soţia sa. Draga mea, acesta este Robin Grey, membru al parlamentului! Îl prezentă chinezilor, printre care era şi sir Shi-teh T'Chung.

— Ah, domnule Grey, e o onoare pentru noi să vă avem aici, spuse Shi-teh cu un accent britanic de Oxford, un bărbat frumos, înalt, brunet, foarte puţin chinez şi foarte mult european. Sperăm să vă simţiţi bine în Hong Kong. Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, spuneţi-mi!

— Hm! făcu Grey nepăsător, şi toţi îi observară mojicia. Aşa deci, Marlowe! Nu te-ai schimbat prea mult!

— Nici tu. Te-ai descurcat bine! Am fost în război împreună. Nu l-am mai văzut pe Grey din “45.

— Am fost prizonieri de război, Marlowe şi cu mine, spuse Grey. Aveam opinii politice opuse, se opri şi se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă Orlandei Ramos care îl salută pe Shi-teh cu un zâmbet şi-şi continuă drumul. Grey o privi o clipă apoi se întoarse. Marlowe bătrâne, te mai ocupi de negoţ?

Era o insultă englezească deosebită. Pentru unul ca Marlowe, care se trăgea dintr-un şir lung de ofiţeri britanici, „negoţ” însemna tot ce era de cea mai proastă calitate.

— Sunt scriitor, spuse Marlowe, privirea i se îndreptă spre soţia sa şi ochii lui îi zâmbiră.

— Credeam că o să rămâi în aviaţie, ofiţer activ ca iluştrii tăi străbuni.

— Am fost declarat inapt, din pricina malariei şi toate celelalte. Destul de plicticos, spuse Marlowe; exagerând în mod deliberat accentul de aristocrat pentru că ştia că asta îl va înfuria pe Grey. Şi eşti în parlament? Ce mai, eşti un tip înţelept. Reprezinţi Streatham East? Parcă acolo te-ai născut?

Grey roşi.

— Da, da, acolo.

Shi-teh încercă să-şi ascundă stânjeneala în faţa subînţelesurilor ghicite din discuţia lor.

— Trebuie să… ăăă, să mă ocup de masă…

Se îndepărtă grăbit. Ceilalţi chinezi se scuzară şi plecară şi ei. Fleur Marlowe îşi făcu vânt cu evantaiul:

— Poate ar trebui să ne căutăm masa, Peter, spuse ea.

— Bună idee, doamnă Marlowe, spuse Grez care stătea la fel de bine ca şi Marlowe. Ce mai face Împăratul?

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut de la Changi. Marlowe îl privi cu dispreţ pe Grey.

— Dar ai păstrat legătura cu el?

— Nu, de fapt n-am păstrat-o.

— Nu ştii unde e?

— Nu.

— E ciudat, când te gândeşti cât de apropiaţi eraţi! Grey îşi luă privirea de la el, se uită la Fleur Marlowe şi îşi spuse că era cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse vreodată, atât de drăguţă şi delicate, englezoaică şi blondă, exact ca fosta lui soţie Trina care plecase cu un american doar la o lună după ce el fusese dat dispărut în misiune, doar la o lună. Ştiaţi că am fost duşmani în Changi, doamnă Marlowe? întrebă el cu o blândeţe care pe ea o sperie.

— Peter n-a discutat niciodată despre Changi cu mine, domnule Grey. Şi din ce ştiu eu cu nimeni altcineva.

— Ciudat. A fost o experienţă îngrozitoare, doamnă Marlowe. Eu n-am uitat nimic din ea. Eu… ei bine, iertaţi-mă că v-am întrerupt… Ridică privirea spre Marlowe. Vru să spună ceva, dar se răzgândi şi plecă.

— Oh Peter, ce om îngrozitor, spuse Fleur. A băgat spaima în mine.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme, draga mea.

— De ce aţi fost duşmani?

— Nu acum, iubito, mai târziu! Marlowe îi zâmbi, simţind cât o iubeşte. Grey nu înseamnă nimic pentru noi.

36

Ora 21.45.

Linc Bartlett o zări pe Orlanda înainte ca ea să-l descopere şi vederea ei îi tăie răsuflarea. Nu putu să nu o compare cu Casey care se afla lângă el şi vorbea cu An- drew Gavallan. Orlanda era îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase albă, cu spatele gol şi prinsă în jurul gîtului, ceea ce, într-un mod discret, părea să ofere tuturor trupul ei auriu. Casey purta rochia verde pe care o văzuse de multe ori, peste care i se revărsa părul blond.

— Aţi vrea să veniţi amândoi diseară la banchetul lui Shi-teh? îl întrebase dimineaţă Orlanda. Ar putea fi important pentru tine şi Casey să fiţi acolo.

— De ce?

— Pentru că aproape toate afacerile importante din Hong Kong se fac la genul ăsta de reuniuni mondene, domnule Bartlett. Ar putea fi foarte important pentru tine să intri în legătură cu oameni ca Shi-teh – şi în Clubul de Turf, Clubul de Crichet, chiar *Clubul*, deşi asta ar fi imposibil.

— Pentru că sunt american?

— Pentru că trebuie să moară cineva ca să se creeze un loc liber – un englez sau un scoţian! şi ea râsese. Lista celor care aşteaptă să intre e la fel de lungă ca şi Calea Reginei. Nu sunt decât bărbaţi, totul e foarte auster, fotolii vechi de piele, bătrâni care moţăie la prânzul lor de trei ore şi zece ginuri, cu *The Times* şi restul.

— Drace, sună tentant!

— Ea râsese din nou, avea dinţii albi şi el nu-i putu găsi nici un cusur. Discutaseră în timpul micului dejun şi el descoperise că se putea discuta orice cu ea, era o prezenţă plăcută, parfumul ei seducător. Casey se parfuma foarte rar – spunea că descoperise că parfumul îi distrăgea pe oamenii de afaceri cu care trata. Luase micul dejun cu Orlanda: cafea şi pâine prăjită, ouă şi şuncă bine rumenită, în stil american, la un hotel nou-nouţ, *Mandarinul*, pe care îl propusese ea. Casey nu mânca dimineaţa, doar cafea şi pâine prăjită uneori, sau cornuri. Interviul fusese uşor şi timpul trecuse prea repede. Nu mai fusese niciodată cu o femeie de o feminitate atât de deschisă şi de încrezătoare în sine. Casey era întotdeauna atît de puternică, eficientă şi calmă şi deloc feminină. Pentru că aşa a vrut ea asta fusese hotărârea ei şi consimţământul meu, îşi aminti el.

— Asta e Orlanda? Casey se uită la el ridicând o sprânceană.

— Da, răspunse el, încercând fără succes să citească ceva în privirea ei. Ce părere ai?

— Cred că e ca o dinamită.
— Din ce punct de vedere?
Casey râse. Se întoarse către Gavallan care încerca să se concentreze şi să fie politicos, dar ale cărui gânduri erau la Kathy. După ce Kathy îi mărturisise totul despre boala ei în seara aceea, el nu mai voise să plece, dar ea insistase, spunând că era important pentru el să fie acolo.
— O cunoşti, Andrew?
— Pe cine?
— Pe fata în alb.
— Unde? Oh! Da, dar numai după reputaţie.
— Bună sau proastă?
— Asta… ăăă… depinde de punctul tău de vedere, Casey. E portugheză, eurasiatică, evident. Orlanda a fost prietena lui Gornt câţiva ani buni.
— Adică amanta lui?
— Da, cred că ăsta-i cuvântul, îi spuse el politicos, neplăcându-i deloc francheţea lui Casey. Dar totul a fost foarte discret.
— Gornt are gust. Ştiai că a fost iubita lui, Linc?
— Mi-a spus azi-dimineaţă. Am cunoscut-o la Gornt acum câteva zile. Spunea că încă mai sunt prieteni.
— Nu trebuie să ai încredere în Gornt, spuse Gavallan.
— Are susţinători serioşi, spuse Casey, în Hong Kong şi afară, aşa mi s-a spus. Din câte ştiu, nu s-a întins prea mult, ca voi. Probabil că ai auzit că vrea să tratăm cu el, nu cu voi.
— Noi nu ne-am întins prea mult, spuse Gavallan şi se uită la Bartlett. Noi avem o înţelegere, nu?
— Semnăm marţi. Dacă sunteţi pregătiţi, spuse Bartlett.
— Suntem pregătiţi şi-acum.
— Ian vrea ca totul să fie secret până sâmbătă, şi noi suntem de acord, spuse Casey. Nu, Linc?
— Sigur.
Bartlett se uită din nou la Orlanda. Casey îi urmări privirea. O observase din primul moment în care fata ezitase în pragul uşii.
— Cu cine vorbeşte, Andrew?
Bărbatul părea interesant, subţire, elegant, trecut de cincizeci de ani.
— Cu Lando Mata. Şi el e portughez, din Macao.

Gavallan se întrebă cu inima strânsă dacă Dunross îl va putea convinge pe Mata să îi ajute cu milioanele lui. Ce-aş face eu dacă aş fi tai-pan? îşi spuse el obosit. Aş cumpăra mâine, sau m-aş înţelege cu Mata şi Zgârcitul diseară? Cu banii lor *Nobila Casă* ar fi în siguranţă pentru multe generaţii, dar ar ieşi de sub controlul nostru. N-are rost să-ţi faci acum probleme. Aşteaptă să devii tai-pan. Apoi îl văzu pe Mata zâmbindu-i Orlandei şi apoi amândoi priviră spre ei şi începură să-şi facă loc prin mulţime. Ochii lui se opriră asupra sânilor ei tari, liberi sub mătase. Sfârcuri obraznice. Dumnezeule, îşi spuse uluit, nici măcar Venus Poon n-ar îndrăzni aşa ceva. Când ajunseră lângă ei făcu prezentările, apoi se dădu un pas înapoi, simţindu-se în plus între ei, vrând să-i privească.

— Bună, îi spuse cu căldură Orlanda lui Casey. Linc mi-a spus atâtea despre dumneavoastră şi cât de mult însemnaţi pentru el.

— Şi eu am auzit multe despre dumneavoastră, spuse Casey, la fel de prietenoasă.

Dar nu suficient, îşi spuse ea. Eşti mult mai frumoasă decât mi-a povestit Linc. Mult mai mult. Deci tu eşti Orlanda Ramos. Frumoasă şi cu glas dulce şi feminin şi o pirana care şi-a pus ochii pe Linc al meu. Isuse, ce fac acum? Se auzi vorbind fleacuri, dar gândurile ei erau concentrate asupra Orlandei Ramos. Pe de o parte ar fi bine pentru Linc să aibă o aventură, îşi spuse ea. Şi-ar risipi astfel dorinţa strânsă în el. Noaptea trecută a fost la fel de grea pentru el ea şi pentru mine. A avut dreptate cu mutarea mea. Dar când farmecul ei îl va cuceri, cum o să-l pot desprinde de ea? Ar putea ea să fie doar o altă fată, la fel ca şi celelalte care nu au însemnat nimic pentru mine şi, după vreo săptămână, nici pentru el? Ea nu, concluzionă Casey hotărâtă. Am două alternative. Ori merg mai departe cu cele treisprezece săptă- mâni şi patru zile şi lupt, ori nu şi lupt. Zâmbi.

— Orlanda, aveţi o rochie fantastică.

— Mulţumesc. Pot să-ţi spun Casey?

Amândouă ştiură că lupta începuse. Bartlett era încântat că acum Casey o plăcea pe Orlanda. Gavallan îi privea fascinat pe toţi patru. Exista o căldură ciudată între ei. În special între Bartlett şi Orlanda. Îşi concentră atenţia asupra lui Mata şi Casey. Mata era curtenitor, plin de un farmec desuet, atent acum numai la Casey, jucându-se cu ea ca o pisică cu un şoricel.

Mă întreb până unde va merge cu ea. Ciudat că lui Casey pare să nu-i pese deloc de Orlanda. Cu siguranţă că a observat că prietenul ei e atras de ea. Sau poate n-a observat. Sau poate puţin îi pasă şi ea şi Bartlett sunt doar parteneri de afaceri, şi nimic altceva. La urma urmelor poate e numai o târfă. Sau poate e doar frigidă, la fel ca multe femei. Ce trist!

— Vă place Hong Kongul, domnişoară Casey? întrebă Mata, întrebându-se cum o fi femeia asta în pat.

— Mă tem că n-am văzut prea mult, deşi am fost în Noile Teritorii, în turul organizat de hotel şi am aruncat o privire în China.

— V-ar place să mergeţi? Adică să mergeţi într-adevăr în China? Să zicem la Canton? Aş putea aranja să fiţi invitată.

Ea fu şocată.

— Dar nu avem nevoie să mergem în China… paşapoartele noastre nu sunt valabile.

— Oh, dar nu trebuie să folosiţi paşaportul. China nu se încurcă cu paşapoartele. Atât de puţini *quai loh*-i merg în China încât nu sunt probleme. Ei dau o viză în scris şi o ştampilează.

— Dar Departamentul nostru de Stat… nu cred că ar trebui să risc acum.

Bartlett dădu din cap aprobator.

— N-avem voie nici măcar să intrăm în magazinul comunist de aici. Magazinul universal.

— Da, guvernul vostru e foarte ciudat, spuse Mata. Ca şi cum a intra într-un magazin e ceva subversive! Aţi auzit povestea cu Hilton?

— Ce poveste?

— Se spune că au cumpărat o colecţie minunată de antichităţi chinezeşti pentru noul lor hotel, bineînţeles totul de aici. Mata, zâmbi. Se pare că acum Statele Unite au hotărât că nu se pot atinge de nici un obiect chinezesc, nici măcar aici în Hong Kong. Totul este acum depozitat sub cheie. Cel puţin aşa se spune.

— E normal. Dacă n-o poţi face în America, şi eşti de acord cu guvernul… spuse acru Bartlett.

— Casey, ar trebui să te convingi singură, spuse Mata. Vizitează magazinul. Se numeşte *Arte şi Meşteşuguri Chinezeşti* şi e pe Calea Reginei. Preţurile sunt foarte rezonabile, iar comuniştii n-au coarne şi coadă.

— Nu e deloc ceea ce am crezut, spuse Bartlett. Casey, o să te îmbolnăveşti când o să vezi unele lucruri.

— Tu ai fost? întrebă ea surprinsă.

— Sigur.

— L-am dus pe domnul Bartlett azi dimineaţă, explică Orlanda. Am trecut pe- acolo întâmplător. Mi-ar face plăcere să merg cu tine la cumpărături dacă vrei.

— Mulţumesc, mi-ar place, spuse Casey la fel de amabilă, cu toate semnalele de alarmă aprinse. Dar ni s-a spus în Los Angeles că C.I.A. urmăreşte pe monitoare pe toţi americanii care intră şi ies din magazin pentru că sunt siguri că e un loc de întâlnire al comuniştilor.

— Mie mi s-a părut un magazin obişnuit, Casey, spuse Bartlett. N-am văzut nimic deosebit în afară de câteva afişe cu Mao. Dar nu te poţi tocmi. Toate preţurile sunt scrise. Unele sunt nişte chilipiruri grozave. Păcat că nu le putem lua acasă.

În America era un embargo total asupra produselor chinezeşti, chiar obiecte care existau în Hong Kong de o sută de ani.

— Nici o problemă, spuse imediat Mata, întrebându-se cât va mai servi ca intermediar. Dacă vreţi ceva, mi-ar face plăcere să cumpăr eu pentru voi.

— Dar tot nu-l putem lua în America, domnule Mata, spuse Casey.

— Oh, şi asta-i uşor. Eu o fac mereu pentru prietenii mei americani. Le trimit obiectele cumpărate la o companie a mea din Singapore şi Manila. Pentru o taxă mică ei le trimit în America cu un certificat de origine, Malaya sau Filipine, ce preferaţi.

— Dar asta e înşelătorie. Contrabandă.

Mata, Gavallan şi Orlanda izbucniră imediat în râs şi Gavallan spuse:

— Comerţul este cel care face lumea să meargă înainte. Bunuri aflate sub embargo din Statele Unite sau Taiwan ajung în China, bunuri din China ajung în Statele Unite sau Taiwan – dacă sunt dorite. Sigur că ajung!

— Ştiu, spuse Casey, dar nu cred că e corect.

— Rusia sovietică vrea să vă distrugă, dar voi tot faceţi comerţ cu ea, îi spuse Gavallan lui Bartlett.

— Noi nu, spuse Casey. Nu *Par-Con*, deşi ni s-a propus să le vindem computere. Oricât ne-ar place profitul, pentru ei

răspunsul nostru e nu. Guvernul o face, dar numai cu mărfuri controlate cu grijă. Grâu, lucruri de-astea.

— Ori de câte ori există un cumpărător dornic să achiziţioneze ceva, există şi un vânzător, spuse Gavallan, iritat de replica ei, se uită pe fereastră, dorind să fie din nou în Shanghai. Luaţi de exemplu Vietnamul, Algerul vostru.

— Nu-nţeleg, spuse Casey.

Gavallan o privi.

— Vreau să spun că Vietnamul vă va stoarce economia aşa cum a făcut cu Franţa şi aşa cum Algerul a făcut tot cu Franţa.

— Nu vom intra niciodată în Vietnam, spuse sigur pe sine Bartlett. De ce-am face-o? Vietnamul n-are nici o legătură cu noi.

— De acord, spuse Mata, şi totuşi America este din ce în ce mai implicată în Vietnam. De fapt, domnule Bartlett, eu cred că sunteţi atraşi în prăpastie.

— În ce fel? întrebă Casey.

— Eu cred că sovieticii v-au atras în mod deliberat în Vietnam. Veţi trimite acolo trupe, dar ei nu. Vă veţi lupta cu vietnamezii şi cu jungla, şi sovieticii vor fi câştigători. Deja CIA e acolo în forţă. Are o linie aeriană. Chiar şi acum aeroporturile sunt construite cu bani americani; arme americane se scurg înăuntru. Deja aveţi soldaţi care luptă acolo.

— Nu pot să cred, spuse Casey.

— Şi totuşi aşa e. Se numesc Forţe Speciale, uneori Forţa Delta. Regret, dar Vietnamul va fi o mare problemă pentru guvernul vostru, doar dacă acesta nu va fi foarte deştept.

— Slavă Domnului, este, spuse încrezător Bartlett. Kennedy s-a descurcat cu Cuba. America se va descurca şi cu Vietnamul. L-a determinat pe marele Hruşciov să bată în retragere acolo, şi o s-o poată face din nou. Atunci am câştigat. Sovieticii şi-au luat rachetele.

Gavallan zâmbi amar.

— Ar trebui să vorbeşti cu Ian despre Cuba, batrâne, asta chiar îl înfurie. El spune, şi eu sunt de acord cu el, că aţi pierdut. Sovieticii v-au atras în altă cursă. Şah mat pentru proşti. El crede că ei şi-au construit şantierele aproape pe faţă – dorind ca voi să le găsiţi şi voi le-aţi găsit şi apoi au urmat multe ameninţări de război, întreaga lume era speriată de moarte, şi în schimbul acordului sovieticilor de a-şi scoate rachetele din Cuba

preşedintele vostru a desfiinţat Doctrina Monroe, baza întregului vostru sistem de securitate.

— Ce?

— Sigur. Nu i-a promis în scris Kennedy lui Hruşciov să nu invadeze Cuba, să nu permită nici o invazie de pe teritoriu american – sau din orice alt loc din emisfera vestică? Scrisă, Dumnezeule! Deci acum, o putere europeană ostilă. Rusia sovietică, total împotriva Doctrinei Monroe a voastră, s-a implantat pe faţă, la nouăzeci de mile de coasta voastră, ale cărei graniţe sunt garantate în scris de propriul vostru preşedinte şi ratificate de propriul vostru Congres. Marele Hruşciov a dat o lovitură colosală, cum n-aţi primit voi în toată istoria voastră. Şi totul pe gratis! Vocea lui Gavallan se înăspri. Acum Cuba e în siguranţă, datorită vouă, iar comunismul va creşte, se va extinde şi, în cele din urmă, va cuprinde întreaga Americă de Sud. În siguranţă pentru submarine, vase, avioane sovietice… Dumnezeule atotputernic, asta da victorie!

Casey se uită la Bartlett, şocată.

— Dar cu siguranţă, Linc, cu siguranţă că nu e aşa.

Bartlett era la fel de şocat.

— Cred că… dacă stai să te gândeşti, Casey, cred că… E clar că au obţinut totul pe gratis,

— Ian e convins de asta, spuse Gavallan. Discută cu el. Cât despre Vietnam, nimeni de aici nu crede că preşedintele Kennedy se poate descurca şi cu asta, oricât de mult l-am admira noi. Asia nu e Europa, sau Americile. Oamenii gândesc altfel aici, acţionează altfel şi au alte criterii de valoare.

Se lăsă brusc tăcerea. Bartlett interveni:

— Crezi atunci că va fi război?

Gavallan se uită la el.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme. *Par-Con* se va descurca foarte bine. Aveţi industrie grea, computere, spumă poliuretanică, contracte guvernamentale pentru spaţiul aerian, articole petrochimice, echipamente sonice şi radio… Cu produsele voastre şi priceperea noastră, dacă e război, ei bine, lumea-i a noastră.

— Nu cred că mi-ar place să profit aşa, spuse Casey, iritată de vorbele lui. Asta e un mod murdar de a câştiga bani.

Gavallan se repezi asupra ei.

— O mulţime de lucruri pe lumea asta sunt murdare şi nedrepte şi necinstite! spuse el direct fiindcă avea de gând să o

desfiinţeze, înfuriat de modul în care tot întrerupea conversaţia lui cu Bartlett, dar hotărî că acum nu era nici momentul nici locul potrivit, aşa că trecu la un ton amabil. Dar sigur că ai dreptate. Nimeni nu vrea să profite de pe urma morţii. Mă scuzaţi acum, trebuie să plec… Ştiţi că toate lumea are marcat la masă? Trebuie să înceapă să servească din minut în minut. Cinstea obrazului.

Se îndepărtă.

— Nu cred că-i place prea mult de mine, spuse Casey.

Toţi râseră de felul în care o spusese.

— Ai avut dreptate când ai spus ceea ce ai spus, Casey, i se adresă Orlanda. Ai avut dreptate. Războiul e îngrozitor.

— Ai fost aici în timpul ultimului război? întrebă nevinovat Casey.

— Da, dar în Macao. Sunt portugheză. Mama mi-a spus că acolo n-a fost prea rău. Japonezii n-au distrus Macao pentru că Portugalia era neutră şi Orlanda adăugă pe un ton insinuant: Eu nu am decât 25 de ani aşa că evident nu-mi aduc aminte aproape nimic. Nu aveam nici şapte ani când a luat sfârşit războiul. Macao e frumos, Casey. Atât de diferit de Hong Kong. Poate v-ar place ţie şi lui Linc să mergeţi acolo. Merită să-l vedeţi. Mi-ar place să vi-l arăt.

Sunt convinsă, îşi zise Casey, simţindu-se bătrână la cei 26 de ani ai ei faţă de Orlanda, care avea o piele de 17 ani.

— Ar fi grozav. Dar, Lando, ce-i cu Andrew? De ce era atât de pornit? Pentru că sunt un vicepreşedinte femeie, şi toate celelalte?

— Mă îndoiesc. Sunt convins că exagerezi, spuse Mata. Doar că nu-i prea simpatizează pe americani, şi e scos din minţi că nu mai există Imperiul Britanic, că Statele Unite hotărăsc soarta lumii şi fac greşeli evidente, aşa crede el. Mă tem că majoritatea britanicilor sunt de acord cu el! Dintr-un fel de invidie, evident. Dar trebuie să ai răbdare cu Andrew. La urma urmelor guvernul vostru a dat Hong Kongului Chiang în '45, doar flota britanică a împiedicat să se şi facă una ca asta. America a fost alături de Rusia sovietică împotriva Angliei în problema Suezului, i-a ajutat pe evrei să lupte împotriva lor în Palestina – există zeci de exemple. Şi mai e adevărat că aici o mulţime dintre noi gândim că actuala voastră ostilitate faţă de China nu e indicată.

— Dar e la fel de comunistă ca şi Rusia. Au luptat împotriva noastră când noi nu făceam decât să încercăm să menţinem libertatea în Coreea de Sud. Noi nu aveam de gând să-i atacăm.

— Dar, istoric vorbind, întotdeauna au trecut Yalujiang-ul când vreun invadator străin s-a apropiat de graniţa aceea. *Întotdeauna*. MacArthur al vostru se presupunea că e istoric ar fi trebuit să ştie şi el, spuse Mata cu răbdare, gândindu-se dacă o fi la fel de neştiutoare şi în pat. El – sau preşedintele vostru – a obligat China să facă ceea ce ea nu voia. Sunt absolut sigur de asta.

— Dar noi nu am fost invadatori. Coreea de Nord a invadat Sudul. Noi am vrut doar să-i ajutăm pe oameni să fie liberi. N-aveam nimic de câştigat de la Coreea de Sud. Am cheltuit miliarde încercând să-i ajutăm pe oameni să rămână liberi. Uite ce-a făcut China în Tibet – în India anul trecut. Mi se pare că noi suntem întotdeauna ţapul ispăşitor, deşi nu vrem decât să apărăm libertatea! se opri când un murmur de uşurare trecu prin încăpere şi oamenii începură să se îndrepte spre mese, chelneri purtând platouri de argint acoperite apăruseră în sală. Slavă Domnului! Mor de foame!

— Domnul Silă începe devreme în seara asta, spuse râzând Mata. Orlanda, trebuia să-i avertizezi că obiceiul e ca înainte de banchetele lui Silă să iei întotdeauna o gustare acasă la tine.

Orlanda zâmbi doar dulce şi Casey spuse:

— Orlanda l-a prevenit pe Linc, care mi-a spus, dar mi-am închipuit că o să rezist.

— Şi eu, spuse Bartlett.

Se uită la rivala ei care era cu aproape jumătate de cap mai scundă, în jur de 1,55 metri. Pentru prima dată în viaţă se simţi mare şi greoaie. Fii cinstită, îşi spuse ea, încă de când ai ieşit din hotel şi te-ai plimbat pe străzi şi ai văzut toate fetele şi femeile chineze cu mâinile şi picioarele şi trupurile lor mici şi cu fragilitatea lor, toate cu părul negru şi cu ochii negri, te-ai simţit enormă şi străină. Da. Acum înţeleg de ce se holbează cu toţii la noi. Cât despre turistul obişnuit, zgomotos, gras, care se clatină de colo colo... Dar chiar şi aşa, Orlanda Ramos, oricât de drăguţă ai fi şi oricât de deşteaptă te-ai crede, tu nu eşti fata potrivită pentru Linc Bartlett. Aşa că poţi să-ţi iei gândul de la el.

— Data viitoare, Orlanda, făcu ea mieroasă, o să am grijă să fiu foarte atentă la ceea ce-mi recomanzi.

— Îţi recomand să mâncăm, Casey. Şi mie mi-e foame.

— Cred că suntem cu toţii la aceeaşi masă, interveni Mata, trebuie să vă mărturisesc că eu am aranjat asta.

Îi conduse fericit, excitat mai mult decât oricând de tentaţia de a se culca cu Casey. Hotărâse asta în momentul în care o văzuse. Pe de o parte pentru că era frumoasă şi înaltă; apoi din pricina minunaţilor ei sâni, un contrast atât de binevenit faţă de micimea şi uniformitatea fetelor asiatice obişnuite. Pe de altă parte datorită celor spuse de Orlanda. Dar în primul rând datorită neaşteptatei idei că, rupând legătura dintre Bartlett şi Casey, ar putea să blocheze pătrunderea companiei *Par-Con* în Asia. E mult mai bine să-i ţinem pe americani şi moralitatea lor ipocrită şi inutilă şi intrigile lor departe de acest loc cât putem mai mult, hotărâse el. Şi dacă Dunross nu încheie afacerea cu *Par-Con*, atunci va trebui să vândă şi să renunţe la controlul asupra companiei, pe care mi-l doresc eu. Şi atunci, în cele din urmă, eu devin tai-panul *Nobilei Case*, în ciuda tuturor Dunrossilor şi Struanilor.

Madona, viaţa e într-adevăr frumoasă. Ce ciudat că femeia asta poate fi cheia cu care să deschizi cea mai minunată încuietoare din Asia; îşi spuse el. Apoi adăugă mulţumit: E clar că poate fi cumpărată. Depinde doar cu cât.

37

Ora 23.01.

Masa avea douăsprezece feluri. Moluşte fierte cu varză de Bruxelles înăbuşită, ficat de pui şi carne de potârniche, felii în sos, supă de aripioare de rechin, pui la frigare, zarzavaturi chinezeşti, mazăre, conopidă italiană şi alte cincizeci de soiuri de legume cu carne de crab, pieliţă de raţă friptă cu sos de prune şi felii de ceapă de primăvară şi clătite subţiri ca foaia de hârtie, ciuperci şi băşici de peşte fierte de două ori, peşte afumat cu salată, orez în stil Yangchow, tăiţei de casă – apoi desertul, seminţe îndulcite de lotus şi nuferi în fiertură de orez. Şi tot timpul ceai. Mata şi Orlanda îi serviră pe Casey şi Bartlett. Fleur şi Peter Marlowe erau singurii europeni de la masa lor. Chinezii îşi oferiră cărţile de vizită şi primiră altele în schimb.

— Oh, ştiţi să mâncaţi cu beţişoare! toţi chinezii se mirară cu voce tare, apoi reveniră la cantoneză, femeile, încărcate de

bijuterii, bârfindu-i în mod evident pe Casey şi Bartlett şi familia Marlowe, comentariile lor erau uşor rezervate doar datorită prezenţei lui Lando Mata şi a Orlandei.

— Ce spun Orlanda? întrebă liniştit Bartlett în exuberanţa zgomotoasă a încăperii, mai ales a chinezilor.

— Duar se miră de tine şi de domnişoara Casey, zise cu grijă Orlanda.

Se feri să traducă remarcile obscene despre mărimea sânilor lui Casey, discuţiile despre îmbrăcămintea ei, de de unde a cumpărat-o şi cît a costat, de ce nu poartă bijuterii, şi cum te poţi simţi când eşti atât de înaltă. Despre Bartlett spuneau puţin, doar se întrebau cu voce tare dacă într-adevăr făcea parte din Mafia, aşa cum sugerase unul din ziarele chineze. Orlanda era sigură că nu. Dar mai era sigură că trebuia să fie foarte rezervată în prezenţa lui Casey, nici prea îndrăzneaţă, nici prea temătoare faţă de Linc, şi să nu-l atingă vreodată. Şi să fie amabilă cu ea, să încerce să o deruteze.

Farfurii noi pentru fiecare fel erau aşezate pe mese, cele murdare luate repede. Chelnerii se grăbeau spre ascensorul de bucătărie aflat în partea centrală a scărilor ca să scape de farfuriile murdare şi să ia platourile aburinde cu noul fel.

Bucătăria, trei punţi mai jos, era un infern, cu imensele plite încălzite cu gaz adus prin conducte de pe ţărm. Câteva pentru gătitul cu aburi, unele pentru fript, altele pentru prăjit în multă grăsime încinsă, altele pentru fierbere înăbuşită, şi multe doar pentru orezul cel alb. Şi, bineînţeles, un grătar mare, deschis, cu lemne. O armată de ajutoare pentru cei 28 de bucătari pregăteau carnea şi legumele, jumuleau puii, omorau peşti, homari, crabi şi îi curăţau, făcând cele o mie de preparative cerute de mâncarea chinezească – deoarece fiecare fel era gătit pe loc pentru fiecare consumator.

Restaurantul se deschidea la 10 dimineaţa şi bucătăria se închidea la 10,45 seara – uneori mai târziu dacă avea loc o petrecere specială. Dacă gazda era suficient de bogată, se putea dansa, sau avea loc un spectacol de cabaret. În seara aceea, deşi nu trebuiau să stea mai mult şi nu aveau dans sau spectacol, toţi ştiau că partea lor din bacşişul dat de Silă T'Chung va fi destul de mare el fiind un client generos, deşi mulţi dintre ei gândeau că o mare parte din banii adunaţi de el pentru opere de binefacere mergeau în stomacul lui sau în cele ale invitaţilor săi sau pe umerii amantelor sale. Avea şi reputaţia

de a fi nemilos cu cei ce-l bârfeau, zgârcit cu familia sa şi răzbunător cu duşmanii. Nu-i nimic, îşi spuse bucătarul şef. În lumea asta un om are nevoie de gură mieroasă şi dinţi ascuţiţi şi oricine ştie care va rezista mai mult.

— Grăbiţi-vă, strigă el. Pot eu să aştept toată împuţita asta de noapte? Crevete! Aduceţi crevetele!

Un ajutor de bucătar, năduşit, îmbrăcat în nişte pantaloni zdrenţuiţi şi o flanelă veche, impregnată cu sudoare, veni repede cu un platou de bambus, cu creveţi proaspeţi, de-abia curăţaţi. Bucătarul şef îi arunca în imensul cazan, adăugă o mână de sare aromată, amestecă de două ori şi apoi îi scoase afară, puse o mână de mazăre aburindă pe două platouri şi împărţi creveţii suculenţi, strălucitori în mod egal deasupra mazării.

— Pişa-s-ar toţi zeii pe creveţii ăştia, spuse el acru, simţind cum îl chinuie durerea ulcerului din stomac, şi picioarele de plumb după cele zece ore de lucru. Trimiteţi-le sus până nu se strică! *Dew neh loh moh*, grăbiţi-vă…, asta-i ultima comandă. E timpul să merg acasă!

Alţi bucătari strigau ultimele comenzi, blestemând pe când pregăteau mâncarea. Erau cu toţii nerăbdători să plece.

— Mai repede! Un ajutor tânăr, care căra un vas cu grăsime folosită, se împiedică şi grăsimea căzu pe unul din focuri, se aprinse cu un sfârâit şi brusc totul deveni un infern. Un bucătar ţipă când focul îl cuprinse, şi se luptă cu flăcările care-i ardeau faţa şi părul. Cineva aruncă o căldare de apă pe foc şi acesta se răspândi cu violenţă. Flăcările urcară spre grinzi, ridicând fum. Bucătari care ţipau şi se îmbrânceau încercând să se îndepărteze de foc blocară drumul. Fumul gros, negru, înţepător începu să umple aerul. Omul aflat lângă scara îngustă care ducea la prima punte înşfăcă unul din cele două extinctoare, îi smulse dopul şi-l îndrepta spre foc. Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, apoi cineva i-l luă din mână cu o înjurătură, încercă şi el fără succes apoi îl aruncă. Nici celălalt extinctor nu mergea. Nimeni nu-şi bătuse vreodată capul să le verifice.

— Căca-s-ar toţi zeii pe toate invenţiile astea ale diavolilor de străini! ţipă un bucătar şi se pregăti să fugă dacă focul se apropia de el. Un culi speriat, sufocat de fum în celălalt capat al bucătăriei se feri de o limbă de foc şi lovi nişte oale şi le răsturnă. Unele conţineau ouă foarte vechi iar altele ulei de susan. Uleiul se revărsă pe podea şi luă foc. Culiul dispăru în

perdeaua de foc. Acum focul pusese stăpânire pe jumătate din bucătărie. Era trecut bine de unsprezece şi majoritatea invitaţilor plecaseră. Puntea superioară a restaurantului *Floating Dragon* era încă destul de plină. Cea mai mare parte a chinezilor, printre care şi Wu Patru Degete şi Venus Poon, tocmai plecau sau plecaseră deja pentru că ultimul fel fusese de mult servit şi era un obicei chinezesc politicos ca oaspeţii să se retragă imediat ce au terminat ultimul fel, pe rând fiecare masă. Numai europenii mai zăboveau, la un coniac sau vin de Porto, şi ţigări.

Pe toată nava erau aşezate de către chinezi mese de mah-jong, şi clinchetul plăcuţelor de fildeş lovite de masă începu să se audă tot mai tare.

— Jucaţi mah-jong, domnule Bartlett? întrebă Mata.

— Nu. Spune-mi te rog Linc.

— Ar trebui să înveţi – e mai bun decât bridge-ul. Joci bridge, Casey?

Linc Bartlett râse.

— E extraordinară, Lando. Să nu joci cu ea pe bani.

— Poate facem o dată o partidă. Şi tu joci, Orlanda, nu? spuse Mata, amintindu-şi că Gornt era un jucător desăvîrşit.

— Da, puţin, spuse Orlanda uşor, şi Casey gândi furioasă: pun pariu că şi târfa asta e extraordinară.

— Mi-ar place să facem o partidă, propuse Casey, numai zâmbet.

— Bun, răspunse Mata. Într-o zi săptămâna viitoare… oh, bună, tai-pan.

Dunross îi salută pe toţi cu un zâmbet.

— V-a plăcut mâncarea?

— A fost fantastică, zise Casey, fericită să-l vadă şi conştientă cât de bine arăta în smochingul acela. Nu vrei să stai cu noi?

— Mulţumesc, dar…

— Noapte bună, tai-pan, spuse Dianne Chen venind spre el, urmată de fiul ei Kevin – un tânăr scund şi înalt, cu păr negru, creţ şi buze groase.

Dunross făcu prezentările.

— Unde e Phillip?

— Avea de gând să vină, dar a telefonat să ne spună că a fost reţinut. Ei bine, noapte bună… Dianne zâmbi, Kevin zâmbi şi el şi amândoi se îndreptară spre uşă, urmăriţi cu privirea de Casey şi Orlanda care se uitau cu ochi mari la bijuteriile Diannei.

— Ei bine, trebuie să plec şi eu, spuse Dunross.

— Cum a fost la masa ta?

— Destul de obositor, spuse Dunross cu râsul lui molipsitor.

Mâncase împreună cu parlamentarii – cu Gornt, Shi-teh şi soţia lui la Masa Numărul Unu – şi câteva izbucniri furioase acoperiseră sporadic clinchetul farfuriilor.

— Robin Grey, continuă el, le cam trânteşte când nu trebuie, e prost informat, şi ne-am cam ciondănit cu el. De data asta Gornt şi cu mine am fost în aceeaşi tabără. Trebuie să mărturisesc că masa noastră a fost servită prima, ca bietul Shi-teh şi soţia lui să poată pleca repede. Şi-a luat zborul acum un sfert de oră.

Râseră cu toţii. Dunross îl privi pe Marlowe. Se întrebă dacă Marlowe ştia că Grey era cumnatul lui.

— Se pare că Grey te cunoaşte foarte bine, domnule Marlowe.

— Are o memorie foarte bună, tai-pan, deşi n-are maniere.

— Asta n-o ştiu, dar dacă reuşeşte să facă ce vrea în parlament, să-i ajute Dumnezeu Hong Kongului. Ei bine, n-am vrut decât să vă salut! şi zâmbi către Bartlett şi Casey. Ce-ar fi să luăm prânzul împreună mâine?

— Grozav, sări Casey. Ce-ai zice să vii la *V şi A*? îl zări pe Gornt ridicându-se să plece în celălalt capăt al încăperii şi se întrebă din nou cine va câştiga. Chiar înainte de masă Andrew spu…

Se auziră deodată ţipete slabe. Urmă o tăcere bruscă, şi toţi ascultară.

— *Foc*!

— Cristoase, priviţi!

Toţi priviră uluiţi spre ascensorul de bucătărie. Din el se ridica fum. Apoi o mică limbă de foc. O clipă nimănui nu-i veni să creadă, pe urmă toţi săriră de pe scaune. Cei aflaţi mai aproape de scara principală se năpustiră spre ieşire, înghesuindu-se, iar alţii începură să strige. Bartlett sări în picioare şi o trase pe Casey după el. Mata şi câţiva invitaţi fugiră spre mulţimea din uşă.

— Staţi! urlă Dunross acoperind zgomotul, toată lumea se opri. E timp suficient. Nu vă îmbulziţi! ordonă el. Nu e nevoie să alergaţi, nu vă grăbiţi! Nu e nici un pericol.

Cuvintele lui îi liniştiră pe cei care erau foarte speriaţi. Începură să se îndepărteze de uşa blocată de lume. Dar mai jos,

pe scară, strigătele şi isteria formau un adevărat balamuc. Dar nu toată lumea fugise la primul strigăt de pericol. Gornt nu se mişcase. Îşi fuma mai departe trabucul, cu toate simţurile concentrate. Havergill şi soţia sa se duseseră la fereastră şi se uitau afară. Mai veniră câţiva lânga ei. Puteau vedea mulţimea forfotind în jurul intrării principale, două punţi mai jos.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji, draga mea, spuse Havergill. După ce iese primul grup mare, putem şi noi să mergem liniştiţi.

Lady Joanna, lângă ei, spuse:

— L-aţi văzut pe Blitzmann năpustindu-se afară? Ce prost! se uită în jur şi-i văzu pe Bartlett şi Casey în cealaltă parte a încăperii, aşteptând lângă Dunross. Oh, credeam că şi ei au fugit.

— Oh, haide Joanna, spuse Havergill, nu toţi iancheii sunt laşi!

O rafală bruscă de foc şi fum negru, dens ieşi din ascensorul de bucătărie. Se auziră din nou strigăte alarmate. În celălalt capăt al camerei, cel mai aproape de foc, Bartlett întrebă iute:

— Ian, mai e vreo ieşire?

— Nu ştiu, spuse Dunross. Uită-te afară. Mă ocup eu de ceilalţi de aici. Bartlett se îndreptă repede spre uşa de ieşire de la semipunte şi Dunross se întoarse spre ceilalţi:

— Nu-i nici un motiv de panică, îi linişti el încercând să-i calmeze şi, în acelaşi timp îi cintări pe toţi repede cu privirea. Fleur Marlowe era palidă, dar stăpână pe ea, Casey privea şocată spre lumea îngrămădită în uşă, Orlanda era împietrită, pe punctul de a face o criză.

— Orlanda, e în regulă, făcu el, nu-i nici un pericol…

În cealaltă parte a camerei Gornt se ridică şi se apropie de uşă. Vedea înghesuiala şi ştia că scările erau ticsite. Ţipete şi câteva urlete sporiră panica, dar Sir Charles Pennyworth stătea lângă uşă încercând să organizeze retragerea în jos pe scări. Din nou ieşi o pală de fum şi Gornt se gândi: Isuse Cristoase, afurisit foc, cincizeci de oameni şi o singură ieşire. Apoi observă barul unde nu mai servea nimeni. Se îndreptă într-acolo, aparent calm, îşi turnă un whisky cu sifon, dar sudoarea îi curgea pe spate. Mai jos, pe palierul celei de-a doua punţi, Lando Mata se împiedică şi făcu să cadă un întreg grup, printre care Dianne Chen şi Kevin, blocând astfel această singură cale de scăpare. Bărbaţi şi femei ţipau neputincioşi, prăbuşiţi pe jos

în timp ce alţii cădeau peste ei grămadă, aruncându-se orbeşte spre o cale de scăpare. Sus pe scară, Pugmire se ţinu de balustradă şi reuşi să se proptească în picioare, folosindu-şi toată forţa pentru a împinge cu spatele, oprindu-i astfel pe ceilalţi să cadă. Julian Broadhurst era lângă el, şi el speriat, dar stăpânindu-se şi ajutându-l pe Pugmire cu înălţimea şi greutatea sa. Împreună reuşiră să oprească pentru moment năvala, dar încet, încet toată greutatea celor din spatele lor îi copleşi. Pugmire simţi cum scapă strânsoarea. Zece trepte mai jos, Mata se chinui să se ridice în picioare, călcă în graba sa peste câţiva oameni şi coborî îmbrâncind în jur, cu haina pe jumătate ruptă. Dianne Chen se agăţă dispelrată, şi se ridică, târându-l pe Kevin după ea. În masa de oameni care se împingea nu observă când o femeie îi smulse pandantivul cu diamante şi şi-l băgă în buzunar, apoi se înghesui în jos pe scări. Fumul care urca de la puntea inferioară sporea şi el spaima. Pugmire nu mai rezistă. Fu împins în perete de valul de oameni, iar Broadhurst făcu un pas greşit, se porni o altă mică avalanşă de oameni. Acum scările erau blocate la ambele nivele.

Wu Patru Degete şi Venus Poon fuseseră pe primul palier când începuseră strigătele şi el se năpustise şi se îmbrâncise făcându-şi loc pe pasarela care ducea pe cheu, cu Venus Poon îngrozită urmându-l la câţiva paşi. Ajuns în siguranţă pe cheu, el se întoarse şi privi în urmă, cu inima bătându-i tare, răsuflând greu. Bărbaţi şi femei coborau pe cheu, împingându-se prin imensa uşă de intrare bogat împodobită, în vreme ce prin hublourile aflate lângă linia de plutire ieşeau flăcări. Un poliţist, care patrulase prin apropiere, veni fugind, privi îngrozit o clipă, apoi o luă la fugă spre cel mai apropiat telefon. Wu încă mai încerca să-şi tragă răsuflarea când îi văzu pe Richard Kwang şi soţia sa năpustindu-se afară. Începu să râdă şi se simţi mult mai bine. Şi Venus Poon îşi zicea că oamenii par foarte caraghioşi. Privitorii se adunau în locuri sigure, fără ca nimeni să dea vreo mână de ajutor, doar stăteau şi se uitau – cum se şi cuvine, îşi spuse Wu în treacăt. Nu trebuie niciodată să te amesteci în hotărârile zeilor. Zeii au propriile lor reguli şi ei hotărăsc *jossul* unui muritor. *Jossul* meu e să scap şi să mă bucur de târfa asta la noapte. Să-mi ajute toţi zeii să-mi păstrez Tăria Supremă până ce va striga cerând îndurare.

— Haide, Guriţă Dulce, zise chicotind Patru Degete, putem să-i lăsăm liniştiţi *joss*-ului lor. Timpul trece.

— Nu, Tată, spuse ea repede. Televiziunea şi presa vor fi din minut în minut aici – trebuie să ne gândim la imaginea noastră, *heya*?

— Imagine? Patul şi Splendida Strâmt…

— Mai tîrziu! spuse ea imperios şi el îşi înghiţi blestemul pe care voia să-l adauge. Nu vrei să fii considerat erou? întrebă ea tăios. Poate chiar înnobilat ca Silă, *heya*?

Îşi murdări repede faţa şi mâinile şi rupse cu grijă una din bretelele de deasupra sânilor, spoi se duse lângă pasarelă, de unde putea vedea şi fi văzută. Patru Degete o privi absent. O onoare din partea unor *quai loh* cum obţinuse Shi-tee? îşi spuse el uimit. Eee, de ce nu! O urmă prudent, având grijă să nu se apropie prea mult de locurile periculoase. Văzură o limbă de foc ieşind pe hornul punţii superioare şi oameni speriaţi privind pe ferestrele celor trei punţi. Lumea se aduna pe cheu. Alţii ieşeau impiedicându-se, ţipând isteric, mulţi tuşind din cauza fumului care începuse să umple întregul restaurant. Se auzi un alt urlet în uşă, câţiva căzură, alţii ţâşniră pe sub picioarele care fremătau, cei din spate ţipând celor din faţă să se grăbească, şi din nou Patru Degete şi alţi privitori râseră. Pe puntea superioară Bartlett se aplecă peste balustradă şi privi în jos la restul vasului şi la cheu. Pe ponton se vedeau mulţimile de oameni, iar la ieşire lume isterică luptându-se să scape. Pe nici o parte nu se aflau scări, fixate ori mobile, sau vreo altă posibilitate de scăpare. Inima îi bătea cu putere, dar nu îi era frică. Nu e cu adevărat periculos, încă, îşi spuse el. Putem sări jos în apă. E uşor. Sunt cam nouă-zece metri – fără probleme, dacă nu cazi pe burtă. Alergă înapoi de-a lungul punţii care mergea pe jumătate din lungimea vasului. Fum negru, scântei şi flăcări mici ieşiră prin coşuri.

Deschise uşa punţii superioare şi o închise repede pentru a nu mări curentul. Fumul era mult mai dens şi flăcările ieşeau acum continuu din ascensorul de bucătărie. Era un miros acru de fum în aer, şi se simţea duhoarea de carne arsă. Aproape toată lumea era strânsă în jurul ieşirii. Gornt stătea deoparte, singur, şi-i privea sorbind dintr-un pahar. Isuse, îşi spuse Bartlett, uite un ticălos cu sânge rece. Ocoli cu grijă ascensorul de bucătărie, simţind cum fumul îi înţeapă ochii, şi fu cât pe-aci să intre în Christian Toxe care, ghemuit deasupra telefonului, striga în el acoperind gălăgia.

— Mă doare-n fund, trimite imediat aici un fotograf şi pe urmă suni la pompieri! furios, Toxe trânti receptorul şi murmură: Ticăloşi, idioţi! şi se întoarse la soţia sa, o matroană chinezoaică ce-l privea pierdută.

Bartlett se duse grăbit spre Dunross. Tai-panul stătea nemişcat lângă Peter şi Fleur Marlowe, Orlanda şi Casey, fluierând fals.

— Nimic, Ian, spuse el liniştit, şi observă că vocea îi suna ciudat, nu e absolut nimic. Nici măcar o scară, nimic. Dar putem sări, uşor, dacă e nevoie.

— Da. Avem noroc să fim pe puntea asta. S-ar putea ca ceilalţi să nu fie la fel de norocoşi! Dunross privi fumul şi focul care se ridicau din ascensorul aflat lângă uşa de ieşire. Va trebui să hotărâm destul de repede pe unde s-o luăm, spuse el blând. Focul ăsta ne-ar putea tăia drumul spre ieşire. Dacă ieşim s-ar putea să nu mai reuşim să intrăm din nou aici şi să trebuiască să sărim. Dacă rămânem înăuntru, putem folosi doar scările.

— Isuse, murmură Casey.

Încercă să-şi liniştească bătăile inimii şi senzaţia de claustrofobie care creştea. Îşi simţea pielea lipicioasă şi privirea ei fugea de la ieşirea pe scări la uşa care da pe punte, şi înapoi. Bartlett o luă pe după umeri.

— Nu-ţi face probleme, putem sări oricând.

— Da, sigur, Linc! şi Casey rezista încrâncenată.

— Ştii să înoţi, Casey? întrebă Drmross.

— Da. Am… am fost prinsă odată într-un incendiu. De atunci mi-a fost întotdeauna îngrozitor de frică de foc.

Se întâmplase cu câţiva ani în urmă, când căsuţa ei din Hollywood Hills, în Los Angeles, se aflase în drumul unui incendiu brusc de vară şi ea fusese blocată în mijlocul focului, tot ce putea arde pe drumul şerpuit arzând deja. Deschisese toate robinetele şi începuse să ude cu furtunul acoperişul. Dogoarea focului ajunse până la ea. Apoi focul se înteţise, ridicându-se din vârful unei laturi până pe cealaltă parte a văii, arzând din ambele părţi şi coborând spre fundul văii, biciuit de rafale de o sută de mile pe oră, născute tot din foc. Flăcările puternice făcură să dispară copaci şi case, se apropiară şi nu mai exista nici o cale de scăpare. Îngrozită, ea continuă să ţină furtunul asupra acoperişului. Cîini şi pisici din casele de mai sus fugiră pe lângă eă, şi un alsacian cu ochi îngroziţi se ghemui

lângă casa ei în bătaia suflului. Căldura şi fumul şi teroarea o înconjurau şi continuă aşa mult timp, dar valul acela al focului se opri la cincizeci de picioare de casa ei. Fără motiv. Mai sus, toate casele din faţa ei dispăruseră. Cea mai mare parte a văii. Fâşia de aproape o jumătate de milă lăţime şi o milă lungime arse timp de trei zile pe dealurile care tăiau în două Los Angeles-ul.

— E-n regulă, Linc, spuse ea cu glas tremurător. Cred... cred că aş prefera să fiu afară decât aici. Să ieşim naibii de aici. Un înot ar fi grozav.

— Eu nu ştiu să înot.

Orlanda tremura. Apoi îşi pierdu controlul şi se ridică vrând să se năpustească spre scări. Bartlett o înşfăcă.

— Totul va fi bine. Isuse, n-ai să faci una ca asta. Ascultă-i pe amărâţii ăia de jos, ei sunt cu adevărat în primejdie. Stai liniştită, auzi? Scările nu sunt bune.

Ea se agăţă de el împietrită.

— N-ai să păţeşti nimic, îi zise compătimitoare Casey.

— Da, spuse Dunross, cu ochii aţintiţi asupra focului şi fumului ce se ridica.

Marlowe spuse:

— Noi, ăăă, sutem într-o situaţie foarte bună, tai-pan, nu? Da. Focul trebuie să fie de la bucătărie. O să-l stingă. Fleur, iubito, nu va fi nevoie să sărim.

— Nu-i nici o problemă, îl asigură Bartlett. Sunt o mulţime de sampane care să ne culeagă.

— Oh, da, dar nici ea nu ştie să înoate.

Fleur îşi puse mâna pe braţul soţului ei.

— Întotdeauna ai spus că ar trebui să învăţ, Peter.

Dunross nu ascultă. Era chinuit de frică, şi încerca să o domine. Nările îi erau pline de duhoarea de carne arsă pe care o cunoştea, oh, atât de bine, şi era pe punctul de a vomita. Era din nou în avionul său Spitfire cuprins de flăcări, lovit de un Messerschmitt 190 peste Marea Mânecii, stîncile din Dover se aflau mult prea departe şi ştia că focul îl va mistui înainte să apuce să sfâşie acoperişul carlingii strivite şi lovite şi să sară, şi simţea îngrozitorul miros de carne, fierbinte, propria lui came înconjurându-l. Îngrozit, lovi neputincios în geamul de plastic, cu cealaltă mână apărându-se de flacările din jurul genunchilor şi picioarelor, înecându-se în fumul înţepător care-i intrase în plămâni, pe jumătate orbit. Apoi se auzi brusc un zgomot violent

când capota motorului zbură, un infern de flăcări ţâşni şi îl înconjură şi deodată, nu se ştie cum, se trezi afară, căzând şi îndepărtându-se de flăcări, neştiind dacă mai avea faţă, cu pielea de pe mâini şi picioare, cu ghetele şi costumul de zbor încă fumegând. Apoi smucirea greţoasă la deschiderea paraşutei, silueta întunecată a avionului inamic căzând către el din soare, văzu mitralierele trăgând, un trasor îi luă o parte din gambă. În rest nu-şi mai amintea nimic, în afara mirosului de carne arsă, care fusese atunci la fel ca acum.

— Ce crezi, tai-pan?

— Ce?

— Să rămânem sau să plecăm? repetă Marlowe.

— Deocamdată rămânem, spuse Dunross şi toţi se întrebară cum putea să pară atât de calm şi să aibă o voce atât de liniştită. Când scările se eliberează o să putem coborî. N-are rost să ne udăm dacă nu trebuie.

Casey îi zâmbi şovăitor.

— Sunt dese incendiile astea?

— Aici nu, dar mă tem că în Hong Kong da. Prietenilor noştri chinezi nu prea le pasă de paza incendiilor…

Nu trecuseră decât câteva minute de când prima pală de foc se ridicase în bucătărie, dar acum focul pusese stăpânire şi aici şi, prin ascensorul de bucătărie, se întinse şi în secţiunile centrale ale celor trei punţi de deasupra. Focul cuprinsese jumătate din bucătărie, blocând accesul spre unica scară. Douăzeci de oameni îngroziţi rămăseseră prinşi acolo. Restul fugiseră de mult pe puntea de deasupra şi se alăturaseră masei de oameni din ce în ce mai mari de aici. Existau şase hublouri, dar erau mici şi ruginite. În panică, unul dintre bucătari se repezi la bariera de flăcări, ţipă când flăcările îl înghiţiră, aproape reuşi să treacă, dar alunecă, şi continuă să ţipe mult timp. Un geamăt îngrozit scăpă de pe buzele celorlalţi. Nu mai exista nici o altă posibilitate de scăpare.

Şi şeful bucătar era prins în cursă, un bărbat solid, care mai fusese în multe incendii de bucătărie, aşa că nu intrase în panica. Se gândea la toate celelalte focuri, încercând disperat să găsească p soluţie. Atunci îşi aminti. Un alt bidon de metal explodă şi făcu o gaură mare în bordaj, chiar deasupra liniei de plutire, împrăştiind focul în toate direcţiile. Oamenii de pe ponton gâfâiră şi unii se dădură înapoi, deşi pentru ei nu exista nici un pericol. Alţii râseră nervos. Încă un bidon explodă şi un

alt val de flăcări linse totul. Stâlpii de susţinere a tavanului şi grinzile, mult slăbite şi îmbibate cu ulei, începură să ardă. Deasupra pe prima punte, picioarele celor ce fugeau înnebuniţi tropăiră periculos. Chiar deasupra primului palier Grey mai ţinea încă în braţe copilul. Se agăţase cu o mână de balustradă, speriat, împingându-i pe cei din faţa şi din spatele lui. Îşi aşteptă rândul, apoi, apărând cât putea de bine copilul, ocoli flăcările de pe palier şi ţîşni în jos pe scări, pe drumul aproape liber. Covorul din prag începuse să fumege, un bărbat solid se împiedică, şi întreaga podea se cutremură.

— Haideţi, strigă disperat Grey spre cei din spatele său.

Ajunse în prag, încadrat în faţă şi în spate de alţii, în momentul în care atinse pasarela, ultimele două bidoane cu ulei explodară, întreaga podea în spatele lui dispăru şi el şi copilul şi ceilalţi fură aruncaţi înainte, împreună cu bucăţi rupte din vas.

Hugh Guthrie se desprinse din grupul privitorilor şi veni repede spre ei şi-i trase la adăpost.

— E-n regulă, bătrâne? spuse el gâfâind.

Grey era pe jumătate buimăcit, încerca să-şi recapete suflul, hainele îi fumegau, şi Guthrie îl ajută să le stingă.

— Da,… da, cred că da… spuse el pe jumătate inconştient.

Guthrie ridică uşor copilul leşinat şi se uită cu atenţie la el.

— Bietul de el!

— A murit?

— Nu cred. Ţine-l… Guthrie îl puse pe micuţul chinez în braţele unui privitor şi amândoi se întoarseră repede spre intrare să-i ajute pe cei care erau încă năuciţi de explozie şi neputincioşi. Cristoase, făcu el uimit, văzînd că nu se mai putea trece de uşa de intrare.

Focul de pe puntea superioară, lângă ieşirea spre scări se înteţi vertiginos. Lumea speriată, tuşind, se întorcea în salon, forţată să urce scările de focul care acum pusese stăpânire pe puntea de jos. Aerul era greu de zgomot infernal şi de duhoarea fricii.

— Ian, ar fi mai bine să ieşim dracului de aici, spuse Bartlett.

— Da, Quillan, vrei te rog s-o iei tu înainte şi să organizezi totul pe punte, spuse Dunross. Eu o să am grijă de cei de aici.

Gornt se întoarse şi urlă:

— Toată lumea pe aici! Veţi fi în siguranţă pe punte..: pe rând câte unul…

Deschise uşa şi se aşeză lângă ea, şi încercă să pună ordine în retragerea aceea grăbită – câţiva chinezi, restul majoritatea britanici. Odată, ajunşi afară, toţi se simţiră mai puţin speriaţi, mulţumiţi că scăpaseră de fum. Bartlett, rămas în salon, simţea emoţie, dar încă nu frică, căci ştia că putea sparge orice geam şi sări împreună cu Casey în mare. Oamenii treceau pe lângă el împiedicându-se. Flăcările din ascensor deveniră mai mari şi se auzi o explozie înfundată mai jos.

— Cum te simţi Casey?

— E-n regulă!

— Du-te afară!

— Când te duci şi tu!

— Sigur.

Bartlett îi zâmbi. Încăperea se goli. O ajută pe lady Joanna să iasă, apoi pe Harvergill, care şchiopăta, şi pe soţia lui. Casey văzu că Orlanda stătea încă nemişcată pe scaun. Biata fată, îşi spuse ea cu compătimire, amintindu-şi ce teroare trăise în celălalt incendiu. Se duse la ea.

— Haide, spuse ea blând şi o ajută să se ridice.

Genunchii fetei tremurau. Casey o luă pe după umeri.

— Mi-am... mi-am pierdut... poşeta, murmură Orlanda.

— Nu, iat-o.

Casey o luă de pe scaun şi continuă să o ţină pe Orlanda pe când aproape o împinse pe lângă flăcări afară. Puntea era aglomerată, dar odată ajunsă afară, Casey se simţi infinit mai bine.

— Totul e în regulă, spuse încurajator Casey.

O conduse spre balustradă. Orlanda se ţinu strâns. Casey se întoarse să-l caute pe Bartlett şi-i văzu pe el şi pe Gornt privind-o din salon. Bartlett îi făcu cu mâna şi ea îi răspunse, dorind să-l ştie afară cu ea. Peter Marlowe îşi conduse soţia pe punte, apoi veniră amândoi spre ea.

— E-n regulă, Casey?

— Sigur. Cum te simţi, Fleur?

— Bine, bine. E... e destul de plăcut afară, nu? spuse Fleur Marlowe, simţindu-se îngrozitor, aproape leşinată, îngrozită la ideea de a sări de la înălţimea aceea atât de mare. Crezi că o să plouă?

— Cu cât mai repede cu atât mai bine.

Casey privi peste bord. În apele întunecate, zece metri mai jos, începuseră să se adune sampanele. Toţi barcagiii ştiau că

cei de sus vor trebui să sară în curând. Din locul în care se aflau ei puteau vedea că focul cuprinsese cea mai mare parte din prima şi a doua punte. Câţiva oameni erau prinşi acolo, apoi un bărbat aruncă cu un scaun într-una din ferestre, curăţă sticla spartă, se strecură prin ea şi se aruncă în mare. Un sampan ţâşni înainte şi îi aruncă o parâmă. Alţi oameni prinşi înăuntru îi urmară exemplul. O femeie nu mai apăru la suprafaţă.

Noaptea era întunecată, deşi flăcările luminau totul în jur, aruncând umbre stranii. Mulţimea de pe ponton se dădu deoparte lăsând o cărare când apărură maşinile de pompieri urlînd strident. Imediat pompierii chinezi şi ofiţerii britanici scoaseră furtunurile. Un alt detaşament li se alătură la cel mai apropiat hidrant şi primul jet de apă ţâşni asupra focului şi se auzi un strigăt de bucurie. În câteva secunde şase furtunuri funcţionau şi doi pompieri cu măşti, costume de azbest şi echipament de respiraţie prinse în spate se repeziră spre intrare şi începură să-i tragă afară pe cei care zăceau inconştienţi. O altă explozie uriaşă îi împroşcă cu tăciuni aprinşi. Unul dintre pompieri stropi pe toată lumea cu apă apoi îndreptă din nou furtunul spre intrare. În încăperea de pe puntea de sus nu mai erau decât Bartlett, Dunross şi Gornt. Simţiră puntea clătinându-se sub picioarele lor şi-şi pierdură aproape echilibrul.

— Isuse Cristoase, gâfâi Bartlett, ne scufundăm?

— Exploziile astea ar fi putut să-i distrugă fundul, spuse repede Gornt. Haideţi!

Ieşi repede pe uşă, şi Bartlett îl urmă.

Dunross era singur acum. Fumul era foarte gros, căldura şi duhoarea îl revoltau. Făcu un efort să nu o ia la fugă, dominându-şi groaza. La un gând brusc, traversă în fugă camera spre ieşirea ce da pe scara principală ca să fie sigur că nu mai e nimeni acolo. Apoi văzu pe scară corpul inert al unui bărbat. Flăcările erau peste tot. Îşi simţi din nou frica, dar din nou şi-o înfrânse, se repezi şi începu să-l tragă în sus pe scări. Chinezul era greu şi el nu ştia dacă omul era viu sau mort. Căldura era de nesuportat şi din nou îi veni în nări mirosul de carne arsă şi simţi acreală în gât. Apoi Bartlett fu lângă el şi împreună îl traseră şi-l cărară pe om prin cameră, afară pe punte.

— Mulţumesc, gâfâi Dunross.

Quillan Gornt veni spre ei, se aplecă şi-l întoarse pe om pe spate. Faţa îi era în parte arsă.

— Nu era nevoie să faceţi pe eroii. E mort.

— Cine e? întrebă Bartlett.

Gornt ridică din umeri.

— Nu ştiu. Tu-l ştii, Ian?

Dunross se uita lung la trup.

— Da. E Zep… Tung Zeppelin.

— Fiul Zgârcitului? Gornt era surprins. Dumnezeule, s-a îngrăşat. Nu l-aş fi recunoscut! se ridică. Mai bine ne-am pregăti cu toţii să sărim. Vasul ăsta e un adevărat cavou. O văzu pe Casey stând lângă balustrada. Te simţi bine? întrebă el ducându-se spre ea.

— Da, mulţumesc. Tu?

— Oh, da.

Orlanda era tot lângă ea, uitându-se pierdută în jos, la apă. Oamenii se invarteau nervoşi pe punte.

— Mai bine aş da o mână de ajutor să-i organizăm, spuse Gornt. Mă întorc imediat.

Se îndepărtă. O altă explozie scutură din nou vasul care se înclină şi mai mult. Câţiva oameni săriră peste balustradă şi-şi dădură drumul în apă. Sampanle porniră să-i salveze. Christian Toxe o ţinea de umeri pe soţia sa chinezoaică şi se uita posac în jos.

— Va trebui să sări, Christian, spuse Dunross.

— În Portul Aberdeen? Cred că glumeşti, bătrâne! Dacă nu ieşi repede din afurisitele alea de duhori, te-nbolnăveşti de-afurisita de ciumă.

— De-asta sau vreun sculament, strigă cineva râzând.

În capătul punţii, sir Charles Pennyworth se ţinea de balustradă şi trecea printre oameni, încurajându-i.

— Haide, domnişoară, îi spuse Orlandei, e uşor de sărit.

Ea dădu din cap, împietrită.

— Nu… nu încă… Nu ştiu să înot.

Fleur Marlowe o luă de umeri.

— Fii liniştită. Nici eu nu ştiu să înot. Şi eu rămân.

— Peter, spuse Bartlett, poţi s-o ţii de mână, o să fie în siguranţă. Tot ce ai de făcut, Fleur, e să-ţi ţii răsuflarea!

— Nu va sări, spuse liniştit Marlowe. Cel puţin, nu până în ultimul moment.

— E sigur.

— Da, dar nu pentru ea în situaţia ei. E *enceinte*.

— Ce?

— Fleur e însărcinată. Cam în trei luni.

— Isuse!

Pale de foc izbucniră spre cer dintr-un coş, înăuntru, în restaurantul de pe puntea superioară, mesele erau în flăcări şi marile paravane sculptate din capătul îndepărtat al încăperii ardeau vesele. O rafală de scântei se ridică în aer când scara centrală interioară se prăbuşi.

— Isuse, toată, nava asta e o capcană de foc. Ce fac cei de jos?

— Au ieşit de mult, spuse Dunross, fără să o creadă, acum că se afla la aer se simţea minunat, faptul că reuşise să-şi domine frica îl zăpăcise. E o privelişte splendidă de aici, nu credeţi?

Pennyworth strigă jovial:

— Avem noroc. Vasul se înclină pe partea asta aşa că atunci când se scufundă o să fim în siguranţă. Doar dacă nu se răstoarnă. Ca pe vremuri, adăugă el. Am fost scufundat de trei ori în Mediterană.

— Şi eu, spuse Marlowe, dar în strîmtoarea Bangka, în largul Sumatrei.

— Nu ştiam, Peter, spuse Fleur.

— N-a fost nimic deosebit.

— Cât de adâncă e apa aici? întrebă Bartlett.

— Trebuie să aibă şase metri sau chiar mai mult, spuse Dunross.

— Va fi sufi…

Se auzi zgomotul sirenelor pe când barca poliţiei îşi făcu loc prin spaţiile înguste între insulele de bărci, căutând ici şi colo cu lanterna. Când fu aproape bord la bord cu *Floating Dragon*, se auzi tare în megafon, întâi în chineză „Toate sampanele să elibereze zona, să elibereze zona!” apoi în engleză: „Cei de pe puntea superioară, pregătiţi-vă să abandonaţi nava! Carena e găurită, pregătiţi-vă să abandonaţi nava!”

Christian Toxe mormăi acru, fără să se adreseze cuiva anume.

— Afurisit să fiu dacă-mi stric unicul meu smoching.

Soţia sa îl trase de braţ.

— Oricum nu ţi-a plăcut niciodată, Chris.

— Îmi place acum, fetiţo! încercă să zâmbească. Nici tu nu ştii să înoţi.

Ea ridică din umeri.

— Pun pariu cu tine pe cincizeci de dolari că amîndoi o să înotăm ca nişte veritabili ţipari.

— Doamnă Toxe, de-acord cu pariul. Dar atunci se cuvine să fim ultimii care pleacă. În fond vreau o relatare a unui martor ocular.

Băgă mâna în buzunar şi scoase ţigările, îi dădu una, încercând să se simtă curajos, îngrijorat doar pentru ea. Căută un chibrit, nu găsi nici unul. Ea scotoci în poşetă, în cele din urmă îşi găsi bricheta. Se aprinse abia la a treia scăpărare. Amândoi uitaseră de flăcările aflate la trei metri în spatele lor.

— Fumezi prea mult, Christian, spuse Dunross.

Puntea se răsuci ameţitor. Nava începu să se afunde. Apa năvălea prin gaura cea mare din bord. Pompierii îşi foloseau cu mare curaj furtunurile, dar efectul era minor asupra pârjolului. Prin mulţime trecu un murmur când întregul vas se cutremură. Două din parâmele de acostare pocniră. Pennyworth era rezemat de copastie, ajutându-i pe ceilalţi să sară cu bine. Acum săreau destui. Lady Joanna căzu stângaci. Paul Havergill îşi ajută soţia să treacă peste copastie. Când văzu că a ieşit la suprafaţă, îşi dădu şi el drumul. Şalupa poliţiei tot mai striga în megafon în cantoneză să se elibereze zona. Marinarii aruncară în apă veste de salvare, în timp ce alţii lansară un cuter. Apoi, conduşi de un tânăr inspector naval, şase marinari intrară în apă să-i ajute pe cei ce nu se descurcau, bărbaţi, femei, şi câţiva copiii. Un sampan ţâşni în ajutorul lui lady Joanna, lui Havergill şi al soţiei sale. Recunoscători, se căţărară în barca şubredă. Alţi oameni de pe puntea superioară săriră în apă.

Floating Dragon se înclină şi mai mult. Pe puntea superioară cineva lunecă şi îl lovi pe Pennyworth făcându-l să-şi piardă echilibrul. Sări şi el, mai degrabă se prăbuşi cu spatele înainte să se poată prinde şi căzu ca un bolovan. Capul i se izbi de pupa sampanului, gâtul i se frânse şi el alunecă în apă şi se înecă. În nebunia generală nimeni nu-l observă.

Casey se ţinea de balustradă împreună cu Bartlett, Dunross, Gornt, Orlanda şi familia Marlowe. În apropiere, Toxe fuma, încercând să-şi adune curajul. Soţia lui îşi stinse cu grijă ţigara. Flăcări ieşeau din gurile de aerisire, spiraluri şi uşa care dădea pe scară, apoi vasul se izbi puternic de fund şi se înclină când altă parâmă se rupse. Lui Gornt îi lunecă mâna de pe balustradă, intră cu capul în balustradă şi leşină. Toxe şi soţia sa îşi pierdură echilibrul şi căzură peste bord, într-o poziţie proastă. Peter Marlowe îşi prinse bine soţia şi reuşi cu greu să o ţină să nu intre într-un cloason când Bartlett şi Casey se

împiedicară şi aproape se rostogoliră pe lângă ei, căzând grămadă lângă balustradă, Bartlett încercând să o protejeze, atent la tocurile sale înalte, periculoase.

Jos, în apă, marinarii îi ajutau pe oameni să se suie în barca de salvare. Cineva îi văzu pe Toxe şi pe soţia sa ridicându-se la suprafaţă pentru o clipă la vreo cincisprezece metri mai departe, amândoi gâfâind şi bolborosind, apoi leşinară, înecându-se, ducându-se din nou la fund. Imediat se repezi după ei şi după un timp, ce îi păru eternitate, o apucă pe ea de haine şi o împinse la suprafaţă, pe jumătate înecată, tânărul locotenent înotă spre locul în care îl văzuse pe Toxe şi intra sub apă, dar în întuneric nu-l găsi. Scoase din nou capul la aer şi se cufundă din nou în întunecime, pipaind neajutorat. În momentul în care plămânii îi erau pe punctul de a pocni, degetele lui întinse atinseră o haină, o apucă şi se repezi la suprafaţă. Toxe se agăţă de el panicat, vomând şi înecându-se cu toată apa pe care o înghiţise. Tânărul se desprinse, îl întoarse pe Toxe şi-l aruncă în cuter.

Deasupra lor nava se mişca periculos şi Dunross îşi reveni. Îl văzu pe Gornt căzut grămadă, inert, şi se duse poticnindu-se până la el, încercă să-l ridice, nu putu.

— Sunt… sunt bine, gâfâi Gornt, revenindu-şi, apoi îşi scutură capul, ca un câine. Cristoase, mulţumesc… Ridică privirea şi văzu că era Dunross. Mulţumesc, spuse zâmbind întunecat pe când se ridica nesigur pe picioare. Tot mai vând mâine acţiuni şi până săptămâna viitoare te-am terminat.

Dunross râse.

— Grozav noroc! Ideea de a muri în flăcări sau de a mă îneca împreună cu tine mă îngrozeşte la fel de tare.

Zece metri mai departe, Bartlett o ridica pe Casey. Înclinarea punţii era mare acum, focul mai puternic.

— Afurisita asta de copaie se poate răsturna din clipa-n clipă.

— Ce facem cu ele? întrebă ea calmă, arătând cu capul spre Fleur şi Orlanda. El se gândi o clipă, apoi spuse hotărât:

— Sări tu întâi, aşteaptă jos!

— Am înţeles!

Imediat îi dădu poşeta ei cea mică. El o înghesui într-un buzunar şi se îndepărtă repede pe când ea îşi arauncă pantofii din picioare, îşi trase fermoarul rochiei lungi şi îşi scoase rochia pe jos. Răsuci mătasea subţire, o legă în jurul mijlocului, trecu peste balustradă, rămase o clipă în picioare pe marginea ei, îşi

marcă cu grijă locul de cădere, şi plonjă într-o perfectă săritură de rândunică. Gornt şi Dunross o privi, uitând de pericolul imediat.

Bartlett era acum lângă Orlanda. O văzu pe Casey apărând la suprafaţă şi înainte ca Orlanda să poată face o mişcare o ridică peste balustradă şi-i spuse:

— Ţine-ţi răsuflarea, scumpo!

Şi-i dădu drumul cu grijă. O priviră cu toţii cum cade. Se duse cu picioarele înainte şi intră în apă la câţiva metri de Casey, care anticipase deja locul şi înotase într-acolo pe sub apă. O prinse uşor pe Orlanda, dădu din picioare să iasă la suprafaţă, şi Orlanda nici n-avusese timp să respire când îşi dădu seama că nu mai era pe punte. Casey o ţinu bine şi înotă spre cuter, stăpână pe sine.

Gornt şi Dunross chiuiră din toate puterile. Barca se clătină din nou şi aproape îşi pierdură echilibrul, iar Bartlett se îndreptă împiedicat spre Peter şi Fleur Mar- lowe.

— Peter, tu cum înoţi? întrebă Bartlett.

— Destul de bine.

— Ai încredere s-o laşi cu mine? Am fost mulţi ani în salvamar, pierde-vară pe plajă.

Înainte ca Marlowe să spună nu, Bartlett o ridică pe Fleur în braţe şi paşi peste balustradă, şi rămase în echilibru pe marginea ei pentru o secundă. „Ţine-ţi doar ră- suflarea! Ea îşi puse un braţ în jurul gâtului lui şi-şi ţinu nasul când el păşi în gol, cu Fleur ţinută strâns şi în siguranţă în braţele sale. Se afundă în apă perfect, ferind-o de şoc cu picioarele şi trupul lui, şi ieşi uşor la suprafaţă. Capul ei fu sub apă de- abia câteva secunde şi ea nici măcar nu avu ce apă să scuipe, deşi inima-i bătea cu putere. În câteva clipe fură la cuter. Se agăţară de copastie şi se uitară înapoi.

Când Peter Marlowe văzu că ea era în siguranţă, inima lui îşi reluă bătăile.

— Oh, grozav, murmură el.

— Ai văzut-o pe Casey sărind? întrebă Dunross. Fantastică!

— Ce? Oh nu, tai-pan.

— Doar sutien şi chiloţi cu ciorapi prinşi şi fără jartiere şi o săritură de vis. Cristoase, ce trup!

— Oh, avea ciorapi pantalon, spuse absent Marlowe, uitându-se la apa de jos, adunându-şi curajul. Tocmai au apărut în America, sunt ultimul strigăt.

Dunross nu asculta.

— Cristoase, ce trup!

— Ah, da, spuse şi Gornt, şi ce curaj!

Vasul scârţâi ascuţit când ultima parâmă pocni. Puntea se înclină ameţitor.

Cei trei bărbaţi săriră în apă odată. Dunross şi Gornt plonjară, Peter Marlowe sări. Săriră frumos, dar amândoi ştiau că nu la fel de frumos ca Casey.

38

Ora 23.30.

În cealaltă parte a insulei taxiul vechi scrâşnea pe străduţa îngustă de deasupra West Point-ului în Mid Levels iar pe bancheta din spate zăcea Suslev cu picioarele desfăcute şi cu un aer de beţiv. Noaptea era întunecată şi el îi cânta şoferului asudat o baladă rusească tristă, şi avea cravata strâmbă, haina alături de el, cămaşa pătată de sudoare. Norii deveniseră mai denşi şi coborâseră, umiditatea era mai ridicată, aerul înăbuşitor.

— *Matieriebiet*! murmură el, înjurând căldura, apoi zâmbi, înjurătura aceea sucită plăcându-i.

Se uită pe fereastră. Oraşul şi luminile portului aflate mult mai jos erau pierdute în zdrenţe de nori. Cea mai mare parte din Kowloon era în întuneric.

— O să plouă-n curând, tovarăşe, îi spuse şoferului, într-o engleză neclară, fără a-i păsa dacă omul înţelege sau nu.

Taxiul cel vechi hârâia. Brusc, motorul tuşi şi asta-i aduse aminte de tusea lui Arthur şi de apropiata lor întîlnire. Nerăbdarea îi crescu. Taxiul îl luase la punctul terminus al feribotului, apoi urcase spre Mid Levels pe Pisc, o luase la vest, ocolind Casa Guvernului, unde locuia guvernatorul, şi Grădina Botanică. Trecând pe lângă palat, Suslev se întrebase absent când vor flutura secera şi ciocanul în vârful prăjinii goale. Curând, îşi spusese el mulţumit. Cu ajutorul lui Arthur şi al lui Sevrin – foarte curând. Câţiva ani doar.

Se uită la ceas. Va întîrzia puţin, dar nu-şi făcea probleme. Arthur întîrzia întotdeauna, niciodată mai puţin de zece minute, niciodată mai mult de douăzeci. E periculos să ai obiceiuri în profesiunea noastră, îşi spuse. Dar periculos sau nu, Arthur e o

adevărată comoară, iar Sevrin, opera lui, un instrument vital strălucit în armamentul KGB-ului nostru, ascuns atât de adânc, aşteptând atât de răbdător, ca toţi ceilalţi Sevrini răspândiţi în toată lumea. Suntem numai nouăzeci şi ceva de mii de ofiţeri KGB şi totuşi aproape conducem lumea. Deja am schimbat-o, am schimbat-o mereu, deja avem jumătate din ea... şi într-un timp atât de scurt, doar din 1917 încoace.

Atât de puţini eram noi, atât de mulţi ei. Dar acum tentaculele noastre ajung în fiecare colţişor. Armatele noastre de ajutoare – informatori, proşti, paraziţi, trădători, cei ce se păcălesc singuri, cei care cred în noi din greşeală, sau în ascuns, toţi cei pe care îi recrutăm într-un mod atât de deliberat se găsesc în fiecare ţară, hră- nindu-se unul pe altul ca nişte paraziţi ce sunt, împinşi de propriile lor dorinţe şi spaime egoiste, toţi înlocuibili mai curând sau mai tîrziu. Şi peste tot unul dintre noi unul din elită, ofiţerul KGB, în centrul fiecărei reţele, controlând, îndrumând, eliminând. Reţele peste reţele, până la Prezidiul tuturor Sovietelor şi acum atât de strâns împletite în edificiul Mamei Rusii ca s-o facă indestructibilă. Noi *suntem* Rusia modernă, îşi spuse el mândru. Noi suntem vârful de lance al lui Lenin. Fără noi şi tehnicile noastre şi fără folosirea orchestrată de către noi a terorii nu ar exista Rusia Sovietică, şi nici imperiul sovietic, şi nici forţa motrice care să-i menţină la putere pe conducătorii partidului – şi nicăieri pe pământ nu ar exista vreun stat comunist. Da, noi suntem elita. Zâmbetul i se lărgi. Era cald şi înăbuşitor în taxi, deşi ferestrele erau deschise, pe când maşina străbătea acel cartier cu şirurile sale de blocuri mari, fără grădini, ridicate pe terase tăiate în munte. O picătură de sudoare îi alunecă pe obraz şi el o şterse, simţindu-şi tot corpul lipicios. Aş face un duş, îşi spuse el, pierdut în gânduri. Un duş cu apă dulce şi rece din Georgia, nu porcăria asta sărată pe care o trimit prin conductele din Hong Kong. Aş vrea să fiu în *dacha* de lângă Tifilis, oh, ce grozav ar fi! Da, din nou în *dacha* cu tata şi mama şi să înot în râul care curge pe pământul nostru şi să mă usuc la soare, cu un vin georgian grozav răcindu-se în apă, şi munţii alături. Asta e Edenul, dacă a existat vreodată un Eden. Munţi şi păşuni, struguri şi grâne şi un aer atât de curat.

Chicoti când îşi aduse aminte ce-i povestise despre viaţa sa lui Travkin. Parazitul ăla! Doar un alt prost, o unealtă pe care s-o foloseşti şi apoi când se toceşte să o arunci. Tatăl lui fusese

comunist încă de la început – mai întâi în Ceka, în secret, apoi de la înfiinţare în 1917, în KGB. Ajuns acum la aproape optzeci de ani, încă înalt şi drept, pensionat, plin de onoruri, trăise ca un prinţ de modă veche, cu servitori şi cai şi gardă personală. Suslev era convins că, la timpul, potrivit, va moşteni aceeaşi *dacha*, acelaşi pământ, şi aceleaşi onoruri. Aşa se va întâmpla şi cu fiul său, începător în KGB, dacă serviciul său va continua să fie foarte bun. El însuşi o merita, avea un dosar impresionant şi doar cincizeci şi doi de ani. Da, îşi spuse el încrezător, în treisprezece ani va trebui să mă pensionez. Încă treisprezece ani grozavi, în care să ajut ca atacul să înainteze fără a slăbi niciodată indiferent ce face duşmanul. Şi aici duşmanul, adevăratul duşman sunt toţi cei care nu ne ascultă, toţi cei care nu acceptă poziţia noastră înaltă – în primul rând ruşii. Râse tare. Tânărul şofer obosit, cu o mutră acră, ridică privirea şi se uită pentru o clipă în oglinda retrovizoare, apoi continuă să conducă, sperând că pasagerul său e suficient de beat ca să nu vadă bine aparatul de taxat şi să-i dea un bacşiş gras. Opri maşina la adresa, pe care o primise.

Rose Court pe Kotewall Road era un bloc modern, cu paisprezece etaje. La subsol era un garaj pe trei niveluri, şi în jurul clădirii o panglică mică de ciment, iar mai jos, sub o margine îngustă de beton, se aflau Sinclair Road şi Sinclair Towers şi alte blocuri, adăpostite în munte. Acesta era un cartier de elită. Priveliştea era minunată, apartamentele se găseau sub norii care adeseori acopereau vârful Piscului, acolo unde pereţii erau mereu umezi, rufele prindeau mucegai şi totul părea să fie întotdeauna jilav.

Aparatul de taxat arăta 8,70 dolari Hong Kong. Suslev se uită la un teanc de bancnote, îi dădu şoferului una de 100 în loc de una de 10 şi coborî greoi din maşină. O chinezoaică îşi făcea nervoasă vânt cu evantaiul. El se îndreptă clătinându-se spre interiorul blocului. Ea îi spuse şoferului să-l aştepte pe soţul ei şi se uită cu scârbă după Suslev. Picioarele lui erau nesigure. Găsi butonul pe care-l căuta şi apăsă pe el. Dl. Ernest Clinker, Director.

— Da?

— Ernie, eu sunt, Gregor, spuse el cu vocea îngroşată de o râgâială. Eşti acasă?

Vocea cu accent cockney râse.

— În ruptul capului! Sigur că sunt, amice! Ai întârziat! După voce se pare că ai fost într-un turneu prin crâşme! Sus e bere şi vodcă, şi eu cu Mabel o să te primim.

Suslev se îndreptă spre lift. Apăsă pe butonul jos. La ultimul nivel de jos coborî în garajul deschis şi se duse în cel mai îndepărtat capăt. Uşa apartamentului era deja deschisă şi un bărbat mărunţel şi urât, roşu la faţă, trecut de şaizeci de ani, îi întinse mâna.

— Ai luat-o pe ulei, spuse Clinker, rânjetul dezvelindu-i dinţii falşi, ieftini, eşti cam ameţit, eh?

Suslev îl îmbrăţişă greoi, celălalt îl strânse şi el în braţe, şi intrară înăuntru. Apartamentul avea două dormitoare minuscule, o cameră de zi, bucătărie şi baie. Camerele erau sărăcăcios mobilate, dar plăcut, şi singurul lux veritabil era un magnetofon deck din care se auzea tare muzică de operă.

— Bere sau vodcă?

Suslev se lumină la faţă şi râgâi.

— Întâi mă piş, pe urmă vodcă pe urmă… pe urmă alta şi pe urmă… pe urmă în pat.

Râgâi prelung şi sonor, plecă împleticindu-se către toaletă.

— Că bine zici, căpitane, bătrâne! Hei, Mabel, spune-i salut căpitanului!

Bătrânul buldog somnoros, întins pe covoraşul lui zdrenţuit, deschise pentru o clipă un ochi, lătră o dată, şi adormi din nou, aproape în acelaşi moment, respirând greu. Clinker zâmbi şi se duse la masă şi turnă o vodcă zdravănă şi un pahar de apă. Fără gheaţă. El bău nişte Guiness, apoi strigă:

— Cât stai, Gregori?

— Doar la noapte, *tovarăşe*. Poate mâine la noapte. Mâine… mâine trebuie să mă întorc pe vas. Dar mâine noapte… poate, eh?

— Şi Ginny? Iar te-a dat afară?…

În camioneta parcată în stradă, Roger Crosse, Brian Kwok şi operatorul radio al poliţiei ascultau această conversaţie printr-un difuzor, înregistrare bună, cu uşori paraziţi, camioneta plină de echipament de supraveghere radio. Îl auziră pe Clinker chicotind şi spunând din nou:

— Te-a dat afară, eh?

— Toată seara noi hâţ-hâţ şi ea… ea spune du-te să stai cu Ernie şi lasă-mă… lasă-mă să dorm!

— Eşti un ticălos norocos! E o prinţesă fata asta. Ad-o aici mâine.

— Da… da, o s-o… aduc. Da, e cea mai bună.

Îl auziră pe Suslev turnând o căldare cu apă în veceu şi întorcându-se în cameră.

— Poftim, bătrâne!

— Mulţumesc! urmă zgomotul pe care-l face un om ce bea cu sete. Eu… cred… eu cred că vreau să mă întind… întind. Câteva minute…

— Mai degrabă câteva ore! Fii liniştit, o să pregătesc eu micul dejun. Poftim, mai ia un pahar…

Poliţiştii din camionetă ascultau cu atenţie. Crosse ceruse să se pună microfoane în apartamentul lui Clinker cu doi ani în urmă. Din când în când era ascultat, întotdeauna când Suslev era acolo. Suslev, întotdeauna sub oarecare supraveghere, îl cunoscuse pe Clinker într-un bar. Amândoi lucraseră pe submarine şi s-au împrietenit. Clinker îl invitase să stea la el şi din când în când Suslev dăduse curs invitaţiei. Imediat Crosse ceruse o verificare asupra lui Clinker, dar nu se descoperise nimic dubios. Timp de douăzeci de ani, Clinker fusese în marina regală. După război făcuse diferite munci în marina comercială, prin toată Asia până în Hong Kong, unde se stabilise la pensionare. Era un om liniştit, plăcut, care locuia singur şi, de cinci ani, era paznicul şi administratorul clădirii. Suslev şi Clinker formau o pereche potrivită, beau mult, se distrau mult şi taifăsuiau. Nici una din orele lor de taifas nu dăduse la iveală ceva interesant pentru serviciul secret.

— Şi-a luat porţia obişnuită, Brian, spuse Crosse.

— Da, sir, spuse Brian Kwok plictisit şi încercând să n-o arate.

În micul living, Clinker îi oferi lui Suslev umărul.

— Haide, la culcare cu tine.

Călcă paharul care se sparse şi îl ajută pe Suslev să meargă până în micul dormitor. Suslev se întinse greoi şi oftă. Clinker trase draperiile, apoi se duse la un alt magnetofon mic şi-l deschise. Într-o clipă se auziră de pe bandă o răsuflare grea şi începutul unui sforăit. Suslev se ridică fără zgomot, prefăcuta lui beţie îi dispăruse. Clinker era deja în patru labe. Dădu deoparte un covoraş şi deschise chepengul. Suslev coborî prin el fără să scoată un sunet. Clinker rânji, îl bătu pe spate şi închise după el trapa bine unsă. Scările de sub chepeng duceau într-un

tunel accidentat care ajungea repede în camerele canalului subteran de scurgere a viiturilor de furtună, acum uscat. Suslev mergea atent, folosind lanterna pe care o luase de pe o ieşitură în zid, în partea de jos a scărilor. Peste o clipă auzi o maşină scrâşnind pe Sinclair, chiar deasupra capului său. Mai coborî câteva trepte şi se află sub Sinclair Towers. Un alt chepeng ducea într-o cămăruţă de portar. Aceasta dădea spre nişte scări de serviciu nefolosite. Începu să urce. Roger Crosse continua să asculte respiraţia grea, combinată cu muzică de operă. Camioneta era înghesuită şi înăbuşitoare, cămăşile ude pe ei. Crosse fuma.

— Se pare că s-au culcat şi o să doarmă toată noaptea, spuse el.

Îl auzeau pe Clinker fredonând şi mişcându-se prin cameră pe când aduna cioburile de sticlă. Pe scala radioului, un beculeţ roşu de semnalizare începu să clipească. Operatorul deschise aparatul de transmisie.

— Patrula 1423, da?

— Sediul central pentru inspectorul Crosse. Urgent.

— Crosse aici!

— Biroul de serviciu, sir. Tocmai a sosit un raport că restaurantul *Floating Dragon* e în flăcări… Brian Kwok căscă gura de uimire… Maşinile de pompieri sunt deja acolo, şi poliţistul a spus că vreo douăzeci sunt înecaţi sau morţi. Se pare că vasul a luat foc de la bucătărie, sir. Au fost câteva explozii, au găurit cea mai mare parte a carenei şi… O clipă, sir, tocmai avem un alt raport de la Marină.

Aşteptară. Brian Kwok sparse liniştea.

— Dunross?

— Petrecerea era pe puntea superioară? întrebă Crosse.

— Da, sir.

— E mult prea deştept să moară în flăcări – sau să se înece, spuse încet Crosse. Focul a fost un accident, sau a fost provocat?

Brian Kwok nu răspunse. Vocea de la sediul central se auzi din nou.

— Marina raportează că vasul s-a răsturnat. Spune că e un adevărat dezastru şi se pare că au fost prinşi câţiva dedesubt.

— Agentul nostru a fost cu parlamentarii?

— Nu, domnule, aştepta pe mal lângă maşină. N-am avut timp să dăm de el.

— Şi cei prinşi pe puntea superioară?

— Staţi o clipă, să întreb... Din nou tăcere. Brian Kwok îşi şterse sudoarea... Spun că vreo douăzeci-treizeci de acolo de sus au sărit. Din păcate mulţi dintre ei au părăsit prea târziu vasul, chiar înainte să se răstoarne. Marina nu ştie câţi s-au înecat.

— Aşteaptă. Crosse se gândi o clipă, apoi vorbi din nou în microfon: Îl trimit pe inspectorul Kwok imediat cu maşina asta. Timiteţi o echipă de scafandri să-l întâlnească. Cereţi Marinei să dea tot ajutorul, prioritatea numărul unu. Sunt acasă dacă e nevoie de mine. Închise microfonul, apoi către Brian Kwok: Mă duc jos. Sună-mă în momentul în care afli ceva de Dunross. Dacă e mort mergem imediat în subsolul băncii şi, la dracu' tot ce va urma. Şi acum cât poţi de repede.

Ieşi din maşină. Camioneta o luă în sus pe Aberdeen, peste coama muntelui, spre sud. Crosse se uită o clipă pe Rose Court, apoi în jos pe partea cealaltă a străzii, la Sinclair Towers. Unul din echipajele sale tot mai supraveghea intrarea, aşteptând cu răbdare întoarcerea lui Tsu-yan. Unde-i ticălosul ăla? se întrebă iritat. Foarte îngrijorat, coborî dealul. Ploaia începu să-l stropească. Grăbi pasul.

Suslev luă o bere rece din frigiderul modern şi o deschise. Bău mulţumit. Apartamentul 32 din Sinclair Towers era spaţios, luxos, curat şi bine mobilat, cu trei dormitoare şi un living mare, la etajul al unsprezecelea. La fiecare etaj, existau trei apartamente grupate în jurul a două lifturi strâmte şi al unor scări de serviciu. În apartamentul numărul 31 locuiau domnul şi doamna John Chen. Numărul 33 aparţinea unui domn K.V. Lee. Arthur îi spusese lui Suslev că K.V. Lee era o acoperire pentru Ian Dunross care, la fel ca şi predecesorii săi, avea trei sau patru apartamente răspândite în toată colonia. Suslev nu-i cunoscuse niciodată pe John Chen sau pe Dunross, deşi îi văzuse de multe ori la curse sau în alte părţi. Dacă va trebuii să-l supunem pe tai-pan unui interogatoriu, unde ar fi mai potrivit decât aici? îşi spuse el încruntat. Şi cu Travkin ca momeală de rezervă... O pală bruscă de vânt mişcă perdelele trase peste ferestrele deschise şi auzi ploaia. Închise cu grijă ferestrele şi se uită afară. Picături mari stropeau ferestrele. Străzile şi acoperişurile erau deja ude. Un fulger brăzdă cerul. Urmă bubuitul tunetului. Deja temperatura scăzuse cu câteva grade. O

să fie o furtună bună, îşi spuse el mulţumit, bucuros că nu mai e în apartamentul micuţ şi vechi al lui Ginny Fu, de la etajul cinci al casei fără lift din Mong Kok, şi la fel de bucuros că nu mai e la Clinker.

Arthur aranjase totul. Clinker, Ginny Fu, casa asta sigură, tunelul; cu siguranţă la fel de bine cum ar fi făcut-o el în Vladivostok. Clinker fusese pe un submarin şi trăise într-o mahala din Londra, asta era toată biografia lui, la care se putea adăuga doar că detestase întotdeauna ofiţerii. Arthur spusese că-i fusese uşor să-l convertească pe Clinker la cauza lor, folosindu-se de suspiciunile şi ura lui şi de faptul că îi plăceau secretele.

— Ernie Urâtul ştie doar câteva lucruri despre tine, Gregori – evident, că eşti rus şi căpitanul lui Ivanov. Cât despre tunel, i-am spus că ai o aventură cu o femeie măritată din Sinclair Towers, soţia unuia dintre tai-panii firmei. I-am spus că e nevoie de sforăituri înregistrate pe bandă şi de discreţie pentru că ticăloşii de pilci sunt pe urmele tale şi s-au strecurat în casa lui şi i-au pus microfoane.

— *Pilici*?

— Asta-i porecla pentru poliţişti, aşa erau numiţi oamenii lui sir Robert Peel, primul ministru al Angliei, care a întemeiat prima poliţie. Londonezii de rând nu i-au putut suferi niciodată pe pilici, şi Ernie Urâtul ar fi încântat să-i păcălească. Nu trebuie decât să fii pentru marina regală şi-şi dă şi viaţa pentru tine…

Suslev zâmbi. Clinker nu e om rău, îşi spuse el, doar plicticos! Se întoarse în living, sorbind din bere. Ziarul de după-amiază era acolo, ediţia specială scoasă de *Guardian*, cu titluri de-o şchioapă, GLOATA O CALCĂ ÎN PICIOARE PE FLOARE PARFUMATA, şi o fotografie reuşită a mulţimii dezlănţuite. Se aşeză într-un fotoliu şi citi repede. Apoi urechea lui fină auzi liftul oprindu-se. Se duse la masa de lângă uşă şi luă de sub ea pistolul cu amortizor încărcat. Îl băgă în buzunar şi se uită prin vizor.

Soneria se auzi în surdină. Deschise uşa şi zâmbi.

— Intră, prietene. Îl îmbrăţişă cu căldură pe Jacques deVille. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut.

— Da, da, a trecut, tovarăşe, spuse la fel de cald deVille.

Ultima dată îl văzuse pe Suslev în Singapore, cu cinci ani în urmă, la o întâlnire secretă aranjată de Arthur, imediat după ce

deVille fusese convins să intre în *Sevrin*. El şi Suslev se cunoscuseră, tot în secret, în marele port Brest, în Franţa, în iunie '41, cu câteva zile înainte ca Germania nazistă să invadeze Rusia sovietică, pe când cele două ţări erau încă aparent aliate. Pe vremea aceea deVille era în maquis, iar Suslev comandat adjunct şi comisar politic secret al unui submarin sovietic care oficial se afla acolo pentru alimentare, după un drum de recunoaştere în Atlantic. Atunci a fost deVille întrebat dacă nu vrea să participe la adevăratul război, războiul împotriva duşmanului capitalist, ca agent secret, după ce fasciştii vor fi distruşi. Răspunsese „da” din toată inima. Fusese uşor pentru Suslev să-l convertească. Datorită posibilităţilor lui deVille după război, KGB-ul îl trădase în secret Gestapoului, apoi îl salvase de la moarte dintr-o închisoare a acestuia cu ajutorul gherilelor comuniste. Gherilele îi oferiseră nişte dovezi false că fusese trădat de unul din oamenii săi pentru bani, deVille avea treizeci şi doi de ani şi, ca mulţi alţii, era zăpăcit de socialism şi de învăţăturile lui Marx şi Lenin. Nu intrase niciodată în Partidul Comunist Francez, dar acum, datorită lui *Sevrin*, era căpitan onorific în Forţele Sovietice de Securitate ale KGB-ului.

— Pari obosit, Frederick, spuse Suslev, folosind numele conspirativ al lui deVille. Spune-mi ce s-a întâmplat?

— O problemă de familie doar.

— Spune-mi.

Suslev ascultă atent povestea tristă a lui deVille despre ginerele şi fiica sa. De la întâlnirea lor în 1941, Suslev fusese supraveghetorul lui deVille. În 1947 îi ceruse să se ducă în Hong Kong şi să intre în compania *Struan*. Înainte de război deVille şi tatăl său avuseseră o firmă de import-export foarte prosperă care întreţinea legături strânse cu dompania *Struan* – ca de altfel şi legături de familie – aşa că schimbarea fusese uşoară şi binevenită. Misiunea secretă a lui deVille era să devină membru al consiliului de conducere şi, în timp, tai-pan.

— Unde e fiica ta acum? întrebă el cu compasiune.

DeVille îi spuse.

— Şi şoferul celeilalte maşini? Suslev reţinu numele şi adresa. O să am grijă ca cineva să se ocupe de el.

— Nu, spuse imediat deVille. A... a fost un accident. Nu putem pedepsi un om pentru un accident.

— Era beat. Cine conduce beat n-are nici o scuză. Oricum, tu eşti important pentru noi. Noi avem grijă de-ai noştri. O să mă ocup de el.

DeVille ştiu că nu avea rost să mai discute. O rafală de ploaie lovi ferestrele.

— Merde, dar ploaia e bună. Temperatura precis a scăzut cu cinci grade. O să ţină mult?

— S-a comunicat că frontul de furtună e mare.

DeVille privi picăturile rotunde alunecând pe geam şi se întrebă de ce fusese convocat.

— Tu cum o duci?

— Foarte bine. Bei ceva? Suslev se duse la barul cu oglinzi. E aici o vodcă bună.

— Bine, vodcă, te rog. Dar una mică.

— Dacă Dunross se retrage, tu eşti noul tai-pan?

— Cred că unul dintre noi patru. Gavallan, David Mac Struan, eu şi Linbar Struan.

— În ordinea asta?

— Nu ştiu. Doar că probabil Linbar e ultimul. Mulţumesc, deVille luă paharul, ciocniră. Aş înclina să cred că Gavallan.

— Cine-i MacStruan ăsta?

— Un văr îndepărtat. Cinci ani s-a ocupat de comerţul cu China. Acum conduce filiala noastră din Canada – încercăm să ne diversificăm gama şi să ne ocupăm şi de fibre lemnoase, cupru, toate mineralele canadiene, mai ales din Columbia britanică.

— Cât de bun e?

— Foarte bun. Foarte dur. Luptător parşiv. Patruzeci şi unu de ani, fost locotenent la paraşutişti. Mâna stângă i-a fost aproape smulsă, deasupra Burmei, într-o încâlceală de paraşută. Şi-a legat un garou doar în jurul ei şi a continuat să lupte. Asta i-a adus o Cruce Militară. Dacă aş fi tai-pan, pe el l-aş alege, deVille ridică din umeri. Conform legilor companiei noastre, numai tai-panul îşi poate desemna succesorul. Poate să o facă oricând, chiar şi în testamentul său, dacă vrea. Oricum o face, asta e regula *Nobilei Case*.

Suslev îl privi.

— Şi-a făcut Dunross, testamentul?

— Ian e foarte competent.

Se lăsă tăcere.

— Mai vrei o vodcă?

— Non, merci, mi-ajunge asta. Vine şi Arthur?

— Da. Cum am putea să facem să se încline balanţa în favoarea ta?

De Ville ezită, apoi dădu din umeri. Suslev îşi turnă alt pahar.

— Ar fi uşor să-i discredităm pe MacStruan ăsta şi pe ceilalţi. Da. Uşor să-i eliminăm, Suslev se întoarse şi se uită la el. Chiar şi pe Dunross.

— Nu. Nu asta-i soluţia.

— Există alta?

— Să ai răbdare, deVille zâmbi, dar ochii îi erau foarte obosiţi şi plini de umbre. N-aş vrea să fiu eu cauza... îndepărtării sale, sau a celorlalţi.

Suslev râse.

— Nu e nevoie să omori ca să elimini! Suntem sălbatici? Sigur că nu! Îşi privi cu atenţie protejatul, pe deVille trebuie să-l facem mai dur, îşi spuse el. Vorbeşte-mi despre American, Bartlett, şi afacerea *Struan-Par-Con*.

DeVille îi spuse tot ce ştia.

— Banii lui Bartlett ne vor da tot ce avem nevoie.

— Poate Gornt ăsta să răstoarne situaţia?

— Şi da şi nu. E posibil. E dur şi ne urăşte cu adevărat. E un rival pe termen lung...

— Da, ştiu. Suslev era surprins că deVille continua să repete o informaţie pe care i-o mai dăduse deja, semn rău, îşi spuse, şi se uită la ceas. Prietenul nostru a întârziat douăzeci şi cinci de minute. E ceva neobişnuit, amândoi erau prea vechi în meserie ca să-şi mai facă probleme, întâlnirile de genul celei de faţă nu puteau fi niciodată pe deplin sigure pentru că nimeni nu putea controla întâmplările neprevăzute.

— Ai auzit de focul din Aberdeen? întrebă deVille la un gând neaşteptat.

— Ce foc?

— Au dat ştirile la radio chiar înainte să urc! deVille şi soţia sa locuiau în apartamentul 20, la etajul al şaselea. Restaurantul *Floating Dragon* din Aberdeen a ars. Poate că Arthur a fost acolo.

— L-ai văzut? Suslev fu deodată îngrijorat.

— Nu. Dar în înghesuiala aceea era uşor să nu-l întâlnesc. Am plecat cu mult înainte de masă.

Suslev sorbi gânditor din vodcă.

— Ţi-a spus deja cine sunt ceilalţi din *Sevrin*?

— Nu. L-am întrebat, cu grijă, aşa cum ai cerut, dar nu mi-a…

— Cerut? Eu nu-ţi cer, tovarăşe, eu doar sugerez.

— Desigur. Tot ce-a spus a fost „Ne vom întîlni cu toţii la timpul potrivit”.

— O să aflăm în curând amândoi. Are perfectă dreptate să fie prudent.

Suslev dorise să-l pună la încercare pe deVille, ca şi pe Arthur, una din regulile de bază în KGB era că niciodată nu poţi avea deplină încredere în spionii tăi, indiferent cât de importanţi ar fi ei. Îşi aduse aminte cum inspectorul lor le băgase în cap un alt citat din Arta războiului a lui Sun Tzu, care era o lectură obligatorie pentru orice soldat sovietic. „Există cinci clase de spioni – spioni locali, spioni implantaţi, spioni convertiţi, spioni condamnaţi şi spioni supravieţuitori. Când toate cele cinci categorii lucrează concertat, statul va fi în siguranţă şi armata inviolabilă. Spionii locali sunt localnicii. Spionii implantaţi sunt persoane oficiale din rândul duşmanilor. Spionii convertiţi sunt spionii duşmanului pe care i-ai atras de partea ta. Spionii condamnaţi sunt cei cărora li se transmit informaţii false şi apoi sunt oferiţi duşmanului care va scoate prin tortură aceste informaţii de la ei şi astfel va fi înşelat. Spionii supravieţuitori sunt cei care aduc noutăţi din tabăra duşmanului. Reţineţi, din întreaga armată nimeni altcineva nu trebuie să fie răsplătit mai generos. Dar dacă o noutate secretă este divulgată de un spion înainte de vreme, el trebuie condamnat la moarte împreună cu persoana căreia i-a spus secretul.”

Dacă celelalte rapoarte AMG sunt la fel ca cel deja descoperit, îşi spuse Suslev indiferent, atunci Dunross e condamnat. Îl privea pe deVille, cântărindu-l, plăcându-l, bucuros că trecuse din nou testul – ca şi Arthur. Ultimul paragraf din Arta războiului – o carte atât de importantă pentru elita sovietică încât mulţi ştiau volumul acela subţire pe dinafară – îi veni în minte: „Numai conducătorul luminat şi generalul înţelept vor folosi inteligenţa superioară a armatei pentru spionaj. Spionii sunt cel mai important element într-un război pentru că de ei depinde posibilitatea de mişcare a armatei.”

Asta face KGB-ul, îşi spuse el mulţumit. Căutăm pe cei mai buni în toate republicile. Noi suntem elita. Noi avem nevoie de spioni din toate cele cinci categorii. Avem nevoie de oamenii

ăştia, Jacques şi Arthur şi toţi ceilalţi. Da, avem mare nevoie de ei.

— Arthur n-a dat nici un indiciu cine sunt ceilalţi. Nici unul, spunea deVille, doar că suntem şapte.

— Trebuie să avem răbdare, zise Suslev, liniştit că Arthur fusese în acelaşi timp şi prudent, pentru că făcea parte din plan ca cei şapte să nu se cunoască niciodată, să nu ştie că Suslev era supraveghetorul lui *Sevrin* şi superiorul lui Arthur.

Suslev cunoştea identitatea tuturor spionilor *Sevrin*. În timp îi acceptase împreună cu Arthur, punându-i mereu la încercare pe toţi, cultivându-le loialitatea, eliminând pe unii, substituind pe alţii. Testezi întotdeauna şi, în momentul în care un spion şovăie, a venit timpul să-l neutralizezi, sau să-l elimini – înainte ca el să te neutralizeze sau să te elimine pe tine. Chiar Ginny Fu, îşi spuse el, deşi nu e spion şi nu ştie nimic. Niciodată nu poţi să fii sigur de nimeni în afară de tine însuţi – asta ne învaţă sistemul nostru sovietic. Da. E timpul să o iau în călătoria pe care i-am tot promis-o. O călătorie scurtă, săptămâna viitoare. La Vladivostok. Odată ajunsă acolo poate fi purificată şi reabilitată şi folosită, şi să nu se mai întoarcă niciodată aici. Sorbi din vodcă, plimbându-şi prin gură lichidul arzător.

— Îi mai acordăm lui Arthur o jumătate de oră. Te rog, spuse arătându-i un scaun.

DeVille dădu de-o parte ziarul şi se aşeză în fotoliu.

— Ai citit despre asaltul asupra băncilor?

Suslev se lumină la faţă.

— Da, tovarăşe. Minunat.

— E o operaţiune KGB?

— Din câte ştiu eu nu, spuse vesel Suslev. Dacă e, atunci cineva va fi promovat.

Era o politică leninistă de bază să acorzi o atenţie deosebită băncilor occidenttale, să te infiltrezi în ele până la cel mai înalt nivel, să încurajezi şi să-i ajuţi pe alţii sa pornească dezastrul asupra valutei occidentale, dar, în acelaşi timp, să împrumuţi cât mai mult capital de la ele, indiferent de dobândă, pe termen cât mai lung, cu cât mai lung termenul cu atât mai bine, asigurându-te că nici un sovietic nu întârzie cu plata, oricât de mult ar costa.

— Falimentul băncii *Ho-Pak* va ruina cu siguranţă şi alte bănci. Ziarele spun că s-ar putea să aibă probleme şi *Victoria*, eh?

DeVille se cutremură fără să vrea şi Suslev observă, îngrijorarea îi crescu.

— Merde, dar asta ar distruge Hong Kongul, spuse deVille. Oh, ştiu, cu cât mai repede cu atât mai bine, dar… dar fiind un spion ascuns atât de bine, uneori uiţi cine eşti cu adevărat.

— N-ai de ce să fii îngrijorat. Ni se întâmplă tuturor. Eşti tulburat din cauza fiicei tale. Care tată n-ar fi? O să treacă.

— Când o să putem face ceva? Sunt obosit, atât de obosit să aştept.

— În curând. Ascultă, spuse Suslev ca să-l încurajeze, în ianuarie am fost la o întâlnire la nivel înalt la Moscova. Problema bancară a fost prioritară pe agenda noastră de lucru. După ultima socoteală suntem datori capitaliştilor aproape 30 de miliarde împrumuturi – cea mai mare parte Americii.

DeVille rămase cu gura căscată de uimire.

— Madonna, habar n-aveam că aţi reuşit atât.

— Zâmbetul lui Suslev se lărgi.

— Asta-i Rusia Sovietică! Sateliţii noştri au şi ei 6,3 miliarde. Germania Răsăriteană tocmai a mai luat 1,3 miliarde ca să cumpere laminoare şi tehnologie modernă capitalistă şi o mulţime de lucruri de care avem nevoie, râse, îşi termină paharul şi-şi turnă altul, licoarea făcându-l să vorbească mai uşor. Chiar că nu-i înţeleg pe capitalişti. Se înşeală singuri. Noi suntem porniţi pe faţă să-i terminăm şi ei ne oferă mijloacele s-o facem. Sunt uimitori. Dacă avem timp, douăzeci de ani – maximum douăzeci – pe-atunci datoria noastră va fi de 60, 70 de miliarde şi, din punctul lor de vedere, noi vom fi tot un risc de trei ori mai mare, fără ca vreodată să întârziem să ne plătim datoriile… în timp de război, de pace sau represiune. Hohoti brusc. Parcă un bancher elveţian spunea: „Împrumută puţin şi ai un datornic – împrumută mult şi ai un partener!” 70 de miliarde, Jacques, prietene şi îi stăpânim. 70, şi noi putem să le schimbăm politica pentru ca să se potrivească cu a noastră şi apoi, în orice moment pe care-l alegem noi, ultima noastră poznă: „Ne pare atât de rău, Domnule Bancher Sionist Capitalist, regretăm că n-avem o leţcaie! Oh, ne pare foarte rău, dar nu mai putem plăti împrumuturile, nici măcar dobânzile la împrumuturi. Ne pare foarte rău, dar din acest moment moneda noastră actuală nu mai are nici o valoare. Noua noastră monedă e rubla roşie, o rublă roşie valorează o sută de dolari capitalişti de-ai tăi…” Suslev râse, simţindu-se foarte fericit. Şi oricât de bogate sunt

împreună băncile, ele nu vor putea niciodată să anuleze o datorie de 70 de miliarde. Niciodată. 70, plus toate miliardele blocului răsăritean din acel moment! Şi dacă anunţul neaşteptat este aranjat să coincidă cu una din inevitabilele lor recesiuni capitaliste, aşa cum va fi… ei implorându-ne să le salvăm ticăloasele lor de piei! şi vor intra în rahat până la nasul lor de bancheri evrei, adăugă dispreţuitor: Ticăloşii ăştia proşti merită să piară. De ce să ne luptăm cu ei când propria lor lăcomie şi prostie îi distrug. Eh?

DeVille aprobă din cap stânjenit. Suslev îl speria. Probabil că încep să îmbătrânesc, îşi spuse el. La început era atât de uşor să crezi în cauza maselor. Strigătele celor exploataţi erau atât de puternice şi clare atunci. Dar acum? Acum nu mai sunt atât de clare. Sunt încă implicat, implicat adânc. Nu regret nimic. Franţa o va duce mai bine sub comunism. Aşa să fie oare? Nu mai ştiu, nu mai sunt sigur, nu la fel de sigur cum am fost. E păcat pentru toată lumea că trebuie să existe un „ism”, îşi spuse el, încercând să-şi ascundă teama. Ar fi mai bine să nu fie nici un fel de „isme”, doar iubita mea Coastă de Azur scăldându-se în soare.

— Ascultă-mă pe mine, prietene, Stalin şi Beria au fost genii, spunea Suslev, Ei sunt cei mai mari ruşi care au existat vreodată.

DeVille încercă să nu-şi arate şocul. Îşi amintea oroarea ocupaţiei germane, umilirea Franţei, toate satele şi cătunurile şi viile distruse, îşi amintea că Hitler n-ar fi îndrăznit niciodată să atace Polonia şi să înceapă totul dacă n-ar fi existat pactul de neagresiune al lui Stalin care să-i apere spatele. Fără Stalin n-ar fi fost nici război, nici măcel, şi toţi am fi fost mai bogaţi. Douăzeci de milioane de ruşi? spuse el. Milioane fără număr din celelalte neamuri!

— Un preţ modest. Suslev îşi turnă din nou, înfierbântat de patimă şi vodcă. Datorită lui Stalin şi Beria avem toată Europa răsăriteană, de la Baltica la Balcani.

— Estonia, Lituania, Letonia, Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria, toată Polonia, Prusia, jumătate din Germania, Mongolia Superioară. Suslev râgâi fericit. Coreea de Nord şi peste tot câte un punct de sprijin. Operaţiunea Leu a lor a distrus Imperiul Britanic. Datorită ajutorului lor au fost înfiinţate Naţiunile Unite pentru a ne oferi cea mai grozavă armă în arsenalul nostru cu multe arme. Şi apoi e Israelul.

Suslev începu să râdă. Tatăl meu a fost unul din cei care s-au ocupat de acel program.

DeVille simţi cum i se zburleşte părul pe ceafă.

— Ce?

— Israelul a fost o lovitură Stalin-Beria de proporţii uriaşe! Cine l-a ajutat – pe faţă şi în secret – să ia naştere? Cine l-a recunoscut imediat? Noi, şi de ce? Suslev râgâi din nou. Pentru a fixa în adâncul Arabiei un cancer care va supura şi va distruge ambele părţi şi împreună cu ele va nimici puterea industrială a Occidentului. Evreii, împotriva mahomedanilor, împotriva creştinilor. Fanaticii ăştia nu vor trăi niciodată în pace unul cu altul, chiar dacă ar putea s-o facă, uşor. Nu vor înceta cearta niciodată, chiar dacă asta îi va costa prosteasca lor viaţă.

Râse şi apoi se uită lung şi încruntat la pahar, învârtind lichidul în el. DeVille îl privi, urându-l, dorind să-i dovedească că se înşeală, dar fiindu-i frică s-o facă, ştiind că Suslev avea putere totală asupra lui. Odată, cu câţiva ani în urmă, omisese să trimită nişte cifre de rutină ale companiei *Struan* la o căsuţă poştală din Berlin. A doua zi, un străin îi telefonase acasă. Nu mai primise niciodată un asemenea telefon. Era prietenos. Dar el ştia despre ce e vorba.

DeVille îşi stăpîni un tremurat brusc şi-şi păstră faţa senină când Suslev ridică privirea spre el.

— Nu eşti de acord cu mine, tovarăşe? spuse omul de la KGB, zâmbitor. Jur că n-o să-i înţeleg niciodată pe Capitalişti. Îşi fac duşmani dintr-o sută de milioane de arabi care au toate rezervele adevărate de petrol ale lumii, de care, într-o bună zi, o să aibă şi ei nevoie disperată. Şi în curând noi vom avea Iranul şi Golful şi Strâmtoarea Ormuz. Apoi vom pune mâna pe rezervele Occidentului, vor fi ale noastre, şi nu va fi nevoie de război – doar execuţii.

Suslev îşi termină vodca şi-şi turnă alta. DeVille îl privea, detestându-l acum, întrebându-se, înnebunit, care era propriul său rol. De aceea am fost un spion secret aproape perfect, pregătit timp de şaisprezece ani, fără să existe nici o suspiciune în legătură cu mine? Nici măcar Susanne nu bănuieşte nimic şi toată lumea crede că sunt anti-comunist, devotat companiei *Struan* care este creaţia super-capitalistă a întregii Asia. Gândurile lui Dirk Struan ne animă. Profit. Profit pentru tai-pan, *Nobila Casă* şi apoi Hong Kong, în ordinea asta, şi la dracu' cu toţi, cu excepţia Coroanei, a Angliei şi Chinei. Şi chiar dacă nu

devin tai-pan, tot pot face din *Sevrin* distrugătorul Chinei pe care Suslev şi Arthur îl doresc. Dar oare vreau eu asta acum? Acum când, pentru prima dată, l-am văzut cu adevărat pe acest… acest monstru şi toată ipocrizia lui?

— Stalin, spuse el, crispându-se aproape sub privirea lui Suslev. L-ai… l-ai întâlnit vreodată?

— Am fost lângă el o dată. La trei metri de el. Era mărunt, dar îi simţeai forţa. Asta a fost în 1953, la o petrecere pe care a dat-o Beria pentru nişte ofiţeri superiori din KGB. Tatăl meu a fost invitat şi mi s-a permis să merg şi eu cu el. Suslev luă altă vodcă, aproape fără să-l vadă, cufundat cu totul în trecut şi în implicarea familiei sale în mişcare. Stalin era acolo, Beria, Malenkov… Ştiai că numele adevărat al lui Stalin a fost Iosif Vissarionovi Djugaşvili? Era fiul unui cizmar din Tiflis, oraşul meu, destinat să devină preot, dar dat afară din seminarul de acolo. Ciudat, ciudat, tare ciudat!

Ciocniră paharele.

— Nu e nevoie să fii atât de solemn tovarăşe, spuse el, interpretând greşit tăcerea lui deVille. Oricât ai pierde tu personal. Faci parte din viitor, din marşul către victorie! Suslev îşi goli paharul. Stalin trebuie să fi murit fericit. Ar trebui să fim tot atât de norocoşi, nu?

— Şi Beria?

— Beria a încercat prea târziu să ia puterea. N-a reuşit. Noi, cei din KGB, suntem ca japonezii, şi noi considerăm că singurul păcat este eşecul. Dar Stalin… Tata mi-a povestit că atunci când la Ialta, fără să ceară nici o concesie, Roosevelt a fost de acord să-i dea lui Stalin Manciuria şi Kurilele, care ne ofereau dominaţia asupra Chinei şi Japoniei şi tuturor apelor Asiei, Stalin a făcut o comoţie cerebrală încercând să-şi stăpânească râsul şi era să moară!

După o pauză deVille întrebă:

— Şi Soljeniţân şi gulagurile?

— Suntem în război, prietene, există trădători înăuntru. Cum pot conduce cei puţini pe cei mulţi fără teroare? Stalin ştia asta. El a fost într-adevăr un om mare. Chiar şi moartea lui ne-a fost folositoare. A fost o idee strălucită a lui Hruşciov să-l folosească pentru a „umaniza” URSS-ul.

— Asta a fost doar un alt aranjament? întrebă deVille zguduit.

— Asta ar trebui să fie secret de stat. Suslev îşi înghiţi un râgâit. Nu contează, în curând i se va reda lui Stalin gloria care i se cuvine. Acum, ce e cu Ottawa?

— Oh, am luat legătura cu Jean-Charles…

Telefonul sună brusc. O singură dată. Ochii lor se îndreptară spre el, respiraţia li se opri aproape. După vreo douăzeci de secunde se mai auzi sunând o dată. Cei doi se relaxară uşor. Încă vreo douăzeci de secunde şi al treilea apel deveni continuu. Un apel însemna „Pericol, plecaţi imediat”; două, că întâlnirea era contramandată; trei, că cine suna va veni acolo în curând; al treilea continuu, că se putea vorbi în siguranţă. Suslev ridică receptorul. Auzi o răsuflare, apoi Arthur întrebă cu accentul său ciudat:

— Este domnul Lop-*sing* acolo?

— Nu e nici un Lop-*ting* aici, aţi format un număr greşit, spuse Suslev cu vocea schimbată, concentrându-se cu un efort.

Continuară discuţia cu grijă, în cod, Suslev liniştit când auzi tusea uscată a lui Arthur. Apoi Arthur spuse:

— Nu pot veni astă-seară. Se poate vineri la trei? Vineri însemna joi – mâine – miercuri însemna marţi, şi aşa mai departe. Trei era un cod pentru locul de întâlnire. Hipodromul Happy Valley, la antrenamentul din zori. Mâine în zori?

— Da.

Telefonul se închise. Se mai auzi doar tonul de apel.

Repeta dupa mine: „Eu, Ian Struan Dunross, din neamul Struanilor, crestin, jur in fața lui Dumnezeu, in prezența lui Alastair McKenzie Duncan Struan, cel de-al unsprezecelea tai-pan, si Phillp T'Chung Sheng Chen, cel de-al patrulea comprador, ca voi respecta toate dispozițiile testamentare citite de mine cu voce tare in prezența dumnealor aici, in Hong Kong, ca voi lega si mai mult compania de Hong Kong si de comerțul cu China".

ELIT-COMENTATOR

REGIA AUTONOMĂ A IMPRIMERIILOR

Vol. I - II 1000 lei